

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel Title:	<u>Cooper's Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 173-180
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse Physical extent:	29 bd.

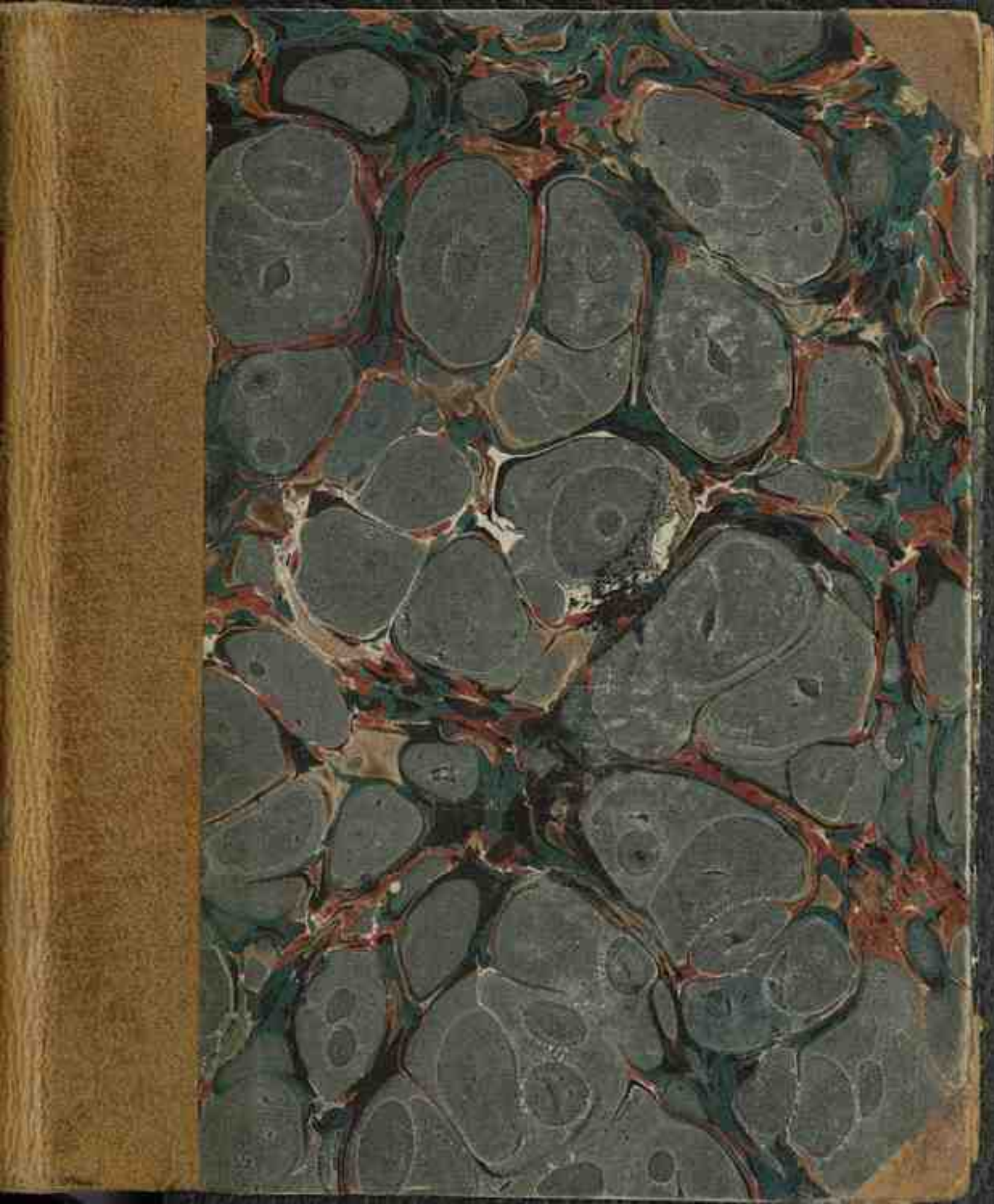
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

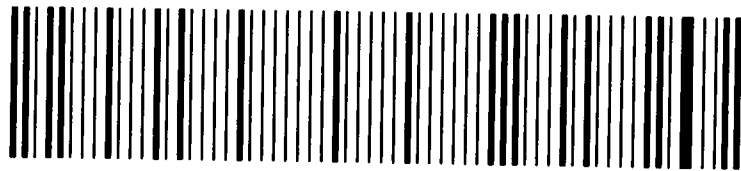
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

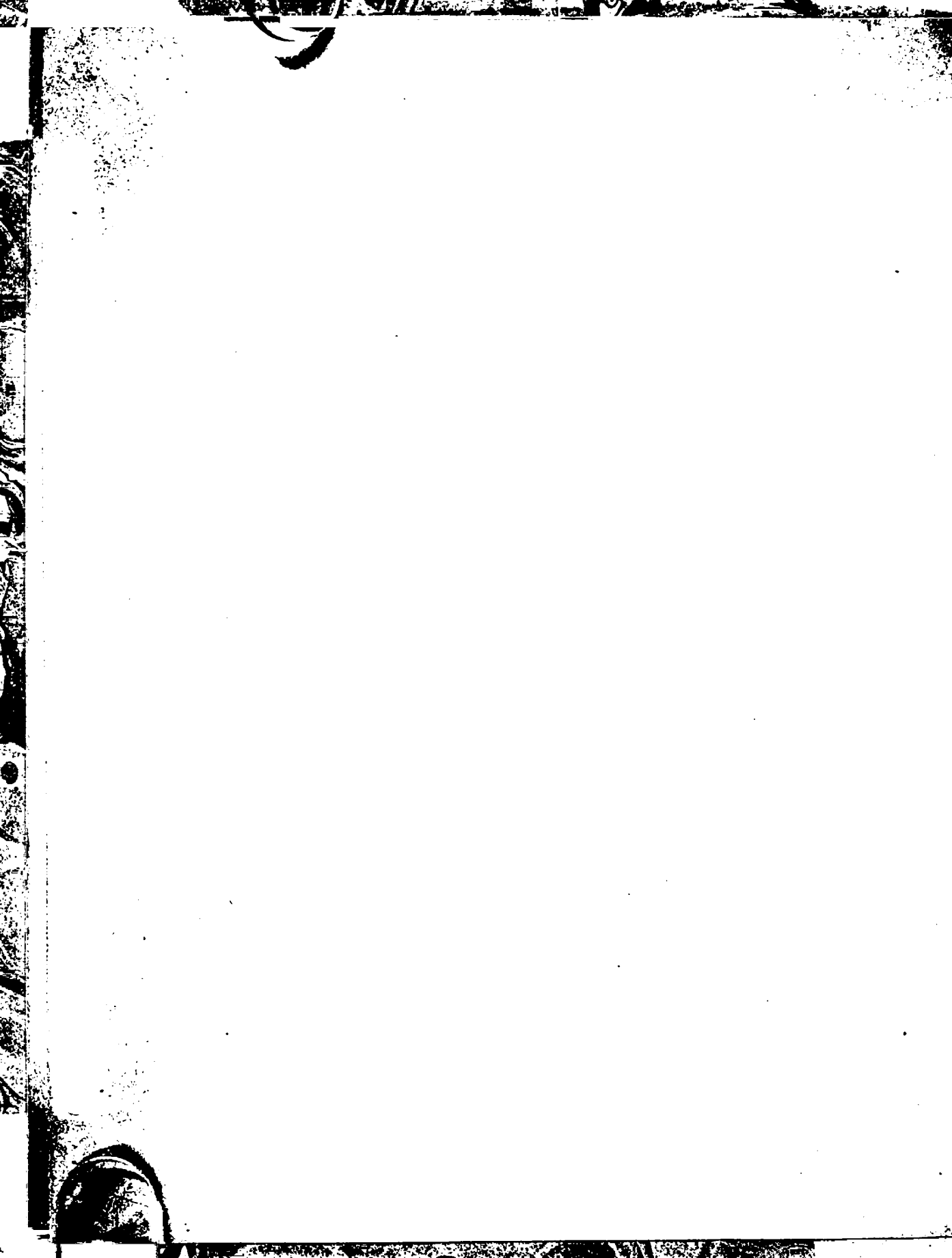

1 1 58 0 8 02074 8

+ REX

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Seethundrede og tre og halvfjerdsindstyvende til
seethundrede og sex og halvfjerdsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1856.

1790

1110 1111 1112

1113

1114 1115

1116 1117 1118 1119 1120

Tilføes og iland

eller

Miles Wallingsfords Eventyr.

Erroman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

J. A. Meyer.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1856.

Fortale.

Forfatteren har udgivet saameget, der var sandt, som Verden har paaftaaet var Dydigtelse, og saameget, der var Dydigtelse, som er blevet antaget for Sandhed, at han i nærværende Tilfælde har besluttet ikke at sige noget om Emnet. — Enhver Læser eller Læserinde har frit Lov til at troe, saa meget eller saa lidt af det, der forelægges ham eller hende, som kan stemme overeens med hans eller hendes Begreber, Fordomme, Kundskab til Verden, eller Uvidenhed. Hvis nogen har Lyft til at sværge paa, at han ganske bestemt veed, hvor Clawbonny ligger, at han meget godt kjendte den gamle Gardinge, ja, at han ofte har hørt ham præke — nu vel lad ham kun gjøre sin Saligheds Ed derpaa. Om han ogsaa skulde gaae lidt udenfor Sandheden, vil det ikke være det første Dokument af den Natur, som har lidt af den samme Svaghed.

Det er muligt, at en eller anden listig Person kunde være tilbøielig til at spørge, om saadan en Bogs Nytte.

Svaret er dette — Alt, hvad der kan bibringe den menneskelige Aand et tydeligt og nøiagtigt Indtryk af Begivenheder, Samfundsforhold, Standseiendommeligheder eller Fortids Historie, enten det er af en høiere eller mere fortrolig Charakter, det er til Nytte. Hvad der er nødvendigt, det er, at Skildringerne maa være naturtroe, om ikke nøiagtig tegnede efter levende Originaler. Den Kundskab vi tilegne os ved den mere overfladiske Læsning, bliver ofte til Nytte paa en Maade, som man mindst anede i det Dieblik, da man erhvervede sig den.

Maaskee den største Deel af vore eiendommelige Meninger have deres Grund i Fordomme. Disse Fordomme hidrøre derfra, at det ikke staaer i noget Menneskes Magt at see eller vide Alt. Selv den meest begunstigede Dødelige maa stole paa andres Troværdighed, med Hensyn til mere end det halve af hvad han lærer, og de som aldrig kunne komme i en saadan Stilling, at de ved sig selv kunne dømme om visse Phænomener, hos Mennesker og Ting, hjælpe sig ved at forskaffe sig Skildringer af dem, der ere givne paa en saadan Maade, at de forskaffe dem en klarere Anskuelse, end de ellers vilde kunne erholde. Dette er den største Nytte man har af den leitere Literatur i Almindelighed, idet det er muligt at gjøre det, som er reen Dydigtelse mere nyttigt, end det, som er nøiagtig overensstemmende med Sandheden, derved at man vogter sig for Overdrivelser, tegner med Tro-

skab, og ved, som vor Ben Marble siger, at generalisere med Skjønsmhed.

De forenede Stater have undergaaet mange vigtige Forandringer, siden Begyndelsen af dette Aarhundrede. Nogle af disse Forandringer have været til det bedre, andre vistnok til det værre. Det sidste er et Factum, som kun ved Fortælling kan meddeles den kommende Slægt, og disse Blade kunne maastee kaste lidt Lys over begge Puncter, ved at fremstille Forholdene som de vare. Republikens Befolkning er sandsynligviis for Dieblicket lidt over 18½ Million, i Aaret 1800 var der kun lidt over 5 Mill. I 1800 var Provindsen New-Yorks Befolkning lidt mindre end 600,000, for Dieblicket er den sandsynligviis lidt mindre end 2,700,000. I 1800 havde Byen New-York 60,000 Indbyggere, medens den i Forening med Brooklyn og Williamsbury, som dengang i Virkeligheden ikke existerede, nu maa have næsten 400,000. Dette er uhyre numeriske Forandringer, der have frembragt Forandringer af en anden Art. Skjøndt en Stigen i Antal ikke nødvendigviis medfører en Stigen i Civilisation, leder den dog fornuftigvis til at vente stor Forbedring, med Hensyn til de almindeligere Bequemmeligheder. Saaledes har ogsaa Resultatet været, og for dem, som ere fortrolige med Forholdene, saaledes som de nu ere, vil denne Forskjel vistnok vise sig i disse Blade.

Skjøndt de moraliske Forandringer i det amerikanske Sam-

fund ikke have holdt Skridt med de reent physiske, er der dog foregaaet mange meget væsentlige. Af alle de britiske Besiddelser paa det amerikanske Fastland, bevarede New-York efter dets Erobring fra Hollænderne, mest af Moderlandets Indretninger. Selv under Hollænderne havde den nogle af disse karakteristiske Eiendommeligheder i sine Patroner (patroons) New Netherlands Godseiere. Nogle af de sydlige Colonier havde rigtignok deres Caciques, og andre deres halv-feudale og halv-vilde Adel, men denne Indretning var kun af kort Varighed. — Eiendommelighederne i den Deel af Landet hidrørte fornemmelig fra Slaveriet, som fandtes der efter en temmelig stor Maalestok. Med New-York var det anderledes. Da det var en erobret Coloni, havde Moderlandet der efterladt et dybere Indtryk af sine Indretninger, end i nogen anden Coloni, hvis Eier havde faaet Land tilstaaet af Kronen. Det var en streng kongelig Coloni, og vedblev at være det indtil Adskillelsens Time. De sociale Følger af denne Tingenes Stilling, waatte naturligvis vise sig i Coloniens Skikke og Sæder, indtil Indvandringens Strøm blev saa mægtig, at den medførte mange, som havde andre, om just ikke absolut modsatte Skikke. Indflydelsen af disse tvende Tankekilder, som ikke kan undgaae den opmærksomme Jagttager, gav Anledning til en dobbelt Retning af de sociale Anskuelser, hvoraf den ene bærer tydelige Præg af Ny-England og sin puritanske Oprindelse,

medens den anden maa antages at hidrøre fra de Skifte og Begreber, som ere eiendommelige i de mellemste Stater.

Dette bemærkes for at imødegaae de Udsættelser, som sandsynligviis ville blive gjorte, ved enkelte Dele af vor Fortælling, da man ikke maa ansee det for noget væsentligt hos en amerikansk Kritiker, at han forstaaer sig paa det Emne han behandler. Allfor mange af dem retfærdiggjøre virkelig den Mands Svar, der loe ad den Fordring paa Verdensfundskab, som en Nabo søgte at gjøre gjældende, „der havde været paa et Raadhuus og i en Mølle“. Vi kunne Alle gjøre os et Begreb om den Del af en Gjenstand, som vi have liggende for vore Dine, men det er vanskeligt at forstaae det, som vi ingen Leilighed have til at gjøre os bekendt med.

Hvad de i denne Bog omhandlede Begivenheder tilsvøes angaae, da have vi forsøgt at være saa nøiagtig, som vor Autoritet vil tillade. Vi kjende tilfulde Vigtigheden af helle at skrive, hvad Verden tænker, end hvad der er sandt, og er os ikke noget grovt Feilgreb i den Henseende bevidst.

For at være oprigtig ville vi underrette Læseren om, at vor Fortælling ikke er sluttet i denne første Deel, som nu er udgivet. Dette kunde ikke skee paa Grund af Bogens Plan; men vi kunne love dem, som føle nogen Interesse for vor Fortælling, at den, saavidt det afhænger af os, skal blive sluttet inden Aarets Udgang. Den gode Captain Wallingford gaaer nu i sit 65de Aar, og det er naturligt, at han

ikke ønsker, saa nær ved sit Livs Ende, længe at blive hængende paa Forventnings Spændehager. Den gamle Herre, der har seet meget og gennemgaaet meget, kan gjøre Forbring paa at ende sine Dage i Fred. Da saaledes baade Helten og Forfatteren dele dette Ønske, skal Publicum ikke faae Grund til at beklage sig over nogen unødvendig Forsinkelse, om det ogsaa i andre Henseender kan have Ret dertil.

Forfatteren mener ikke at være ansvarlig for alle de Anskuelser, som Helten i hans Fortælling lægger for Dagen, og det er bedst strax at bemærke det. At den der er født under en Revolution, i mange Henseender tænker anderledes end Nutidens Mænd, det er noget man kan vente sig. Det er netop i denne Meningsforskjellighed, at den i Bogen indeholdte Lære skal søges.

Den 1ste Juni 1844.

Første Kapitel.

Jeg blev født i en Dal, ikke langt borte fra Havet. — Min Fader havde i sin Ungdom været Sømand, og nogle af mine tidligste Erindringer knytte sig til Fortællinger om hans Eventyr og de Minder, de vakte. Han havde været en Dreng under Uafhængighedskrigen, og deeltaget i adskillige Søslag paa den Tid. Blandt andre Scener, han havde været Vidne til, havde han været ombord paa the Trumbull, under dets Kamp med the Watt, en af de alvorligste Søtræfninger i den Krig, og fandt i Særdeleshed Fornøielse i at fortælle om denne Kamp, og bar endnu Mærke deraf, nemlig et Ar, der vanzirede en Smule et Ansigt, der ellers vilde have været overordentligt smukt. Efter min stakkels Faders Død omtalte min Moder altid dette Ar som en Skjønhedsplet. Saavidt jeg kan erindre, fortjente dette Ar neppe denne Bencævnelse, da det gav den ene Side af Ansigtet et stngt og vildt Udseende, især naar dets Giermand var vred.

Min Fader døde paa den Gaard, hvorpaa han var født, og som var gaaet i Arv til ham fra hans Oldefader, en engelsk Emigrant, som havde kjøbt den af den hollandske Colonist, som oprindelig havde bortryddet Træerne. Stedet heed Clawbonny, der efter Rogles Sige skal være godt Hollandsk, efter Andres slet Hollandsk; nu og da har man vovet at komme frem med den Gissning, at det skulde være Juidisk. Idetmindste i een Henseende var Stedet muntert (bonny), thi en yndigere Gaard vilde man ikke kunne finde, paa hele de forenede Staters store Overflade; og den var ligesaa god som den var smuk, hvilket ikke altid er Tilfældet i denne syndige Verden. Den havde to hundrede og halvfjerdsindstyve Acres udmærket Land, deels Bløieland deels frodig Enghund, og mere end hundrede Acres Land stenede Bjergskrænter, der vare temmelig vel bevorede med Skov. Den Første af vor Familie, som eiede Stedet, havde bygget en solid grundmuret Bygning paa een Etage, som paa den ene af Gavlene bærer Årstallet 1707; til denne havde enhver af hans Efterfølgere føiet et lille Stykke, saaledes at den hele Gaard var kommen til at ligne en Klynge af Bygninger, der vare fastede imellem hinanden, uden mindste Hensyn til Orden eller Regelmæssighed. Der var baade en Portico og en stor Indgangsdør midt paa Huset; udenfor strakte der sig en aaben Plaine, paa fem til sex Acres Land, med Jord saa sort som en Hat; der vorede en otte til ti Elmtræer, spredte rundt omkring,

jom om Frøet var bleven saet med lange Kajt; foruden disse Træer og en passende Mængde Buske, var den hele Plaine beklædt med et Grønsvær, der om Foraaret kunde maale sig med Alt, hvad jeg har læst om, eller tænkt mig af smaragdgrønne Schweizerdale.

Medens Clawbonny i det Hele taget havde Udseende af at være en rig Agerdyrkers Bolig optraadte det ikke med den senere Tids Pretensioner. Udvendig havde Huset et Udseende af solid Beqvemmelighed, som det Indre aldeles ikke modsagde. Der var rigtignok lavt til Loftet, ei heller vare Værelserne synderlig store; men de vare varme om Vinteren, kjølige om Sommeren, nette og hyggelige hele Aaret igjennem. Begge Stuerne havde Gulvtæpper, ligesom ogsaa Gangene og alle de større Soveværelser; der var en gammeldags Sopha betrukket med indisk Bomuldstøi, vel udstoppet og forsynet med Pude, og desuden Gardiner i „Storstuen“, som vi kaldte det bedste Værelse, da det fordringsfulde Navn „Sal“ endnu ikke havde naaet vor Dal i Aaret 1796, eller paa den Tid, da Grindringen om Stedet, saaledes som det dengang eksisterede, er mest levende og indelig.

Vi havde Frugthaver, Enge og pløiede Marker rundt omkring os; Laderne, Staldene og de andre til Gaarden hørende Bygninger vare grundmurede, ligesom Baaningshuset og Alle i en fortræffelig Stand. Foruden Gaarden, som min Fader arvede efter min Bedstefader,

uden at der hvilede nogen Gjeld paa den, og vel forsynet med alslags Inventarium og Huusgeraad, havde han paa sine Soreiser sammensparet sig en fjorten til femten Tusinde Dollars, som han havde anbragt i Bantobligationer og faste Eiendomme, hist og her i Grevskabet. Med min Moder fik han syv og thye hundrede Pund, som han ligeledes havde staaende ude; og naar man undtager et Par store Godseiere, og nogle Kjøbmænd fra York, som havde trukket sig tilbage fra Handelen, ansaaes Capitain Wallingsford i Almindelighed for en af de meest velhavende Mænd i Grevskabet Ulster. Om denne Mening var nøiagtig overeensstemmende med Sandheden veed jeg ikke, skjøndt jeg aldrig under det fædrene Tag saae Andet end den Overflødighed, som er almindelig paa de større og bedre amerikanske Gaarde, og jeg veed, at aldrig nogen Fattig gif tomhændet bort. Vel lavede vi vor Vin af Ribs; men den var fortræffelig, og der var altid saa stort et Oplag af den i Kjælderen, at vi ikke behøvede at drikke den, før den var tre til fire Aar gammel. Min Fader havde dog et lille Oplag for sin egen Mund, som han ved enkelte Leiligheder tog en Glaske frem af, og jeg erindrer, at have hørt Gouverneur George Clinton, der senere blev Vicepræsident, og var fra Grevskabet Ulster, og som undertiden i Forbireise tog ind paa Clawbonny, sige, det var en fortræffelig ostindisk Madera. Rødviin, Burgunder, Rhinsviin og Champagne vare dengang ubekjendte i

Amerika, undtagen paa nogle af de første Handelsmænds Borde, samt hist og her hos en Adelsmand, der havde reist, og var Gier af et mere end almindelig stort Gods. Naar jeg siger, at Gouverneur George Clinton pleiede ved enkelte Leiligheder at tage ind og smage min Faders Madera, er det ikke dermed min Hensigt at prale af, at vi hørte til dem, som udgjorde Statens fornemste Adelsstand. Det kunde vi neppe dengang gjøre For- dring paa, skjøndt vor Familie, paa Grund af sin Bel- stand havde en local Anseelse, der stillede os høit over de almindelige Landmænd. Hvis vi havde levet i en af de store Stæder, vilde vi upaatvivlelig have søgt deres Selskab, som i Almindelighed ansees for at staae et eller to Trin under den fornemste Klasse. Denne Adskillelse var langt mere iøinesjaldende, umiddelbart efter Uafhæn- gighedskrigen, end nutildags; og selv i vore Dage er den større, end Alle ville indrømme, undtagen de heldigste, eller meest fortjenstfulde, eller rigeste Notabiliteter.

Mine Forældre bleve forlovede medens min Fader var hjemme, for at blive helbredet for de Saar, han havde faaet i Kampen mellem the Trumbull og the Watt. Jeg har altid antaget, at det var Grunden til at min Moder indbildte sig, at det stygge Ur paa den venstre Side af min Faders Ansigt, klædte ham saa overordentlig godt. Slaget stod i Juni 1780, og om Efteraaret havde mine Forældre Bryllup. Min Fader gif ikke igjen tilsæes før efter min Fødsel, som indtraf

den samme Dag Cornwallis capitulerede ved Yorktown. Disse forenede Omstændigheder satte atter den unge Sømand i Bevægelse, thi han følte, at han havde en Familie at sørge for, og tillige ønskede han endnu engang at mærke Fjenden, til Gjengjæld for den Skønhedsplet, som hans Kone var saa stolt af. Han fik da Commandoen over et Kaperskib, gjorde et Par heldige Krydstog, saaledes at han efter Freden kunde købe sig en Priis-Brig, som han seilede med indtil Aaret 1790, da han atter blev kaldt tilbage til Hjemmet, ved sin Bedstefaders Død. Da han var eneste Son, arvede Captainen, som han i Almindelighed blev kaldt, Gaarden, Besætningen, Inventariet og Afgrøden, som jeg allerede ovenfor har omtalt; medens de sex tusinde Pund, som vare disponible, tilfaldt mine to Tanter, der ansaaes for at være godt gifte, med Mænd af samme Stand, i de nærliggende Grevskaber.

Min Fader gif aldrig mere tilsøes, efterat han havde arvet Clawbonny. Fra det Dieblik af indtil hans Dødsdag, forblev han paa sin Gaard, med en Undtagelse af en eneste Vinter, han tilbragte i Albany, som en af sit Grevskabs Repræsentanter. Dengang var det en Ære for en Mand at repræsentere et Grevskab, og beklæde et Embede i Staten; skjøndt Misbrugen af Valgprincipet, for ikke at sige den beskikkede Magt, siden har medført saa store Forandringer. Dengang var et Medlem af

Congressen, dog Noget, nu er han blot — Medlem af Congressen.

Vi vare kun to Søskende; tre af Familien vare døde som Børn, saaledes at altsaa min Søster Grace og jeg vare alene tilbage, for at trøste vor Moder i hendes Enkestand. Den skrækkelige Begivenhed, som jante hende i denne Tilstand, den sorgeligste for en Kvinde, der har været en lykkelig Egtfælle, indtraf i Aaret 1794, da jeg gif i mit trettende Aar, og Grace nyhlig havde fyldt det ellefte. Det vil maaskee ikke være af Veien at meddele de nærmere Omstændigheder.

Der var en Mølle, netop paa det Sted hvor Bækken, som løber gennem vor Dal, styrter ned paa det flade Land, hvorpaa Gaarden ligger, og udgyder sig i en lille Biflod, der falder i Hudson. Denne Mølle, som var vor Eiendom, var til megen Nytte og ikke liden Fordeel for min Fader. Der blev alt det Korn malet, som i flere Miles Omkreds blev fortæret i Huusholdningerne, og Toldkornet gjorde ham det muligt, at fæde sine Sviin og Stude, saaledes at begge Slags kom i stort Ny. Kort, Møllen var Midtpunctet for Gaardens Frembringelser, da der nemlig var et lille Landingssted ved en Bugt, som Hudsonsfloden danner, hvorfra der hver Uge seilede en Slup til Byen. Min Fader tilbragte sin halve Tid ved Møllen og Landingsstedet, idet han havde Opsyn med Arbejderne, og fornemmelig

gav Befalinger angaaende Møllens Bestyrelse, og Slup-
pens Tiltakling, der ogsaa var hans Eiendom. Han var
vistnok en meget klog Mand, og havde givet Møllebyg-
geren, der engang imellem kom for at eftersee og istand-
sætte Værket, adskillige gode Raad; men han var paa
ingen Maade saa dygtig en Mekaniker, som han ind-
bildte sig. Han havde opfundet en ny Maade at standse
Bevægelsen paa, og atter at sætte Maskineriet i Gang,
naar det gjordes nødvendigt; hvad det var for en Maade,
fik jeg aldrig at vide, thi den blev aldrig omtalt paa
Clawbonny, efter den store Ulykke, som indtraf. For at
overbevise Møllebyggeren om Fortrinligheden ved en af
hans Forbedringer, havde min Fader ladet Maskineriet
standse, og sat sig selv med hele sin Bægt paa det store
Hjul, for at vise hvor fast han var overbevist om sin
Opfindelses Fortrinlighed. Han loe just hoverende ad
Møllebyggeren, der rystede paa Hovedet, over den Fare
han udsatte sig for, da den standsende Kraft mistede sin
Indflydelse paa Maskineriet, den tunge Vandmasse styr-
tede ned over Hjulet, der dreiede sig rundt, rivende min
ulykkelige Fader med sig. Jeg var Nienvidne til det
Hele, og saae hvorledes min Faders Ansigt endnu straa-
lede af Munterhed, da Hjulet dreiede det bort fra mig.
Det lykkedes dog Møllebyggeren at standse Hjulet, efterat
det havde gjort en Omdreining. Derved kom det store
Hjul tilbage omtrent i dets oprindelige Stilling, og jeg
udbrød i en frampagtig Henrykkelse, da jeg saae min

Fader, staae iilsyneladende uskadt, paa samme Blads. Skjøndt han fik en frygtelig Kjølhaling, vilde han dog være kommen uskadt derafra, hvis en Ting ikke havde været. Med en Sømands Haardnackenhed, holdt han sig fast ved Hjulet, thi havde han givet Slip, var han styrtet ned ad en hundrede Fod høi Klippe, og saaledes passerede han uskadt mellem Hjulet og Plankerne nederunder, uagtet der neppe var en eller to Tommer tilovers; men da han kom op igjennem dette frygtelige Pas, blev hans Hoved slynget ind imellem en fremspringende Bjelke og en af Skovlene paa Hjulet, saaledes at den ene Tinding knustes. Det Hele var gaaet saa hurtigt, at da Hjulet standsede blev hans livløse Legeme endnu hængende i en opreist Stilling formodentlig fordi hans Klæder havde taget fat i et Søm. Det var den første alvorlige Sorg i mit Liv. Jeg havde altid betragtet min Fader, som en af Verdens Grundpiller, som en Deel af det store Verdenssystem; og havde aldrig betragtet hans Død som en Mulighed. At der kunde udbrude en anden Revolution, og føre Landet tilbage under den britiske Krone, vilde have forekommet mig langt mere muligt, end at min Fader skulde kunne dø. Den bitter Sandhed overbeviste mig nu om det bedrageriske i saadanne Forestillinger.

Den ene Maaned forløb efter den anden, uden at jeg ophørte at drømme om denne frygtelige Scene. J

min Alder vare alle Følelser friske og plastiske, og Sorgen greb dybt i mit Hjerte. Grace og jeg pleiede, længe efter denne Begivenhed, at see paa hinanden uden at tale, medens Taarer fyldte vore Dine og rullede ned over vore Kinder; vore Følelser vare vor eneste Meddelelse, men en Meddelelse, som intet udtalt Ord vilde have gjort saa tydeligt. Selv nu tænker jeg kun med Skjelven paa min Moders Hjertesorg. Hun blev hentet hen til Møllerens Huus, hvor Liget var blevet lagt ind, og ankom uden iforveien at være bleven underrettet om Ulykkens Størrelse. Aldrig vil jeg kunne glemme Udbrudet af hendes Sorg, da hun erfarede hele den sørgelige Sandhed. I flere Timer faldt hun fra den ene Besvimelse i den anden, indtil endelig hendes Sorg fandt Ord. Der var intet kjerlighedsfuldt Udtryk, som et Dvindehjerte kan lægge i sin Mund, der ikke blev ødslet paa det livløse Leer. Hun kaldte den Døde „sin Miles“, „sin elskede Miles“, sin Høgtefælle „sin egen kjere Høgtefælle“, og lignende andre kjerlighedsfulde Navne. En gang syntes hun ligesom at have besluttet at vække den Sovende af hans endeløse Dvale, og hun sagde høitidelig: „Fader, kjere, kjereste Fader! aabn Dine Dine og see paa Dine Børn! — Din dyrebare Pige og Din ædle Dreng! luk dog ikke for stedsse Dit Die til for Synet af dem“.

Men det var forgjeves. Der laae det livløse Legeeme ligesaa følesløst, som om Guds Mand aldrig havde

boet i det. Det saa høit skattede Ar havde faaet det værste Stød, og atter og atter kysede min Moder det, som om hendes Kjertegn kunde kalde hendes Ægtefælle tilbage til Livet — Intet hjalp. Samme Aften blev Liget ført til vor Bolig, og tre Dage efter blev det begravet paa Kirkegaarden, ved Siden af tre Generationers Forfædre, blot i en Miils Afstand fra Clambonny. Begravelsesceremonien gjorde ogsaa et dybt Indtryk paa mig. I Dalen boede der adskillige Folk, som hørte til den engelske Kirke, og gamle Miles Wallingford, den Første af dette Navn, der var en ivrig Tilhænger af den engelske Kirke, havde i Valget af sin Eiendom ladet sig lede af den Omstændighed, at der i Nærheden fandtes en af Dronning Annas Kirker. I denne lille Kirke, en ubetydelig grundmuret Bygning, med et høit spidst Tag, uden Taarn, Klokke eller Sakristi, vare tre Generationer af vor Familie blevne døbt, og paa dens Kirkegaard vare, min Fader iberegnet, tre blevne begravede. Den fortræffelige, venlige og rejsindige Pastor Hardinge holdt Vigtsalen over den Mand, som hans egen Fader havde døbt i den samme bestedne Kirke. Bort Naboskab har i de senere Aar undergaaet betydelige Forandringer, men dengang var der Saa udenfor Bondestanden, som ikke havde en Slags nedarvet Ret til at elkes af os. Dette var Tilfældet med vor Præst, hvis Fader havde været hans Forgænger, og havde viet mine Bedsteforældre. Sønnen havde viet min Fader og Moder, og

nu blev det hans Hverv at forrette Tjenesten ved den Førstes Begravelse. Grace og jeg hulkede som om vort Hjerte skulde briste, al den Tid vi vare i Kirken; og min stakkels følelsesfulde og nerveuse lille Søster, udstødte et Skrig, da hun hørte Lyden af den første Klump Jord, der faldt ned paa Kisten. Vor Moder blev skaanet for denne rystende Scene; da hun ansaae det for umuligt at kunne udholde den. Hun blev hjemme og tilbragte den største Deel af Begravelsesdagen med Bøn.

Tiden mildnede vor Sorg, skjøndt min Moder, en Kone der var begavet med mere end almindelig Følsomhed, eller rettere, elskede sin Mand med en ualmindelig Kjerlighed, forvandt aldrig fuldkommen Virkningerne af dette uerstattelige Tab. Hun havde elsket altfor dybt, altfor udelukkende, altfor opoffrende, til at tænke paa et andet Ægteskab, og levede kun for at drage Opsorg for Miles Wallingsfords Børn. Jeg er aldeles overbevist om, at vi bleve elskede saa høit, mere fordi vi stode i dette Forhold til den Afdøde, end fordi vi vare hendes eget naturlige Afkom. Hendes Helbred blev mere og mere nedbrudt, og tre Aar efter Ulykken ved Møllen, lagde Pastor Hardinge hende ved min Faders Side. Jeg var dengang 16 Aar gammel, og kan bedre beskrive hvad der skete i de sidste Dage af hendes Liv, end hvad der foregik ved hendes Mand's Død.

Næsten en Maaned før det skjebnesvangre Dieblif slog, vare Grace og jeg blevne forberedte paa, hvad der

rimeligviis vilde indtræffe, og vi bleve derfor ikke i den Grad overvældede af pludselig Smerte, som Tilfældet havde været med vor første store Familieforg, skjøndt vi begge følte vort Tab dybt, og det saa at sige gjorde et uudslætteligt Indtryk paa min Søster. Hr. Hardinge havde ført os Begge hen til Sengen, for at vi skulde lytte til vor døende Moders sidste Formaning, og modtage Indtrykket af en Scene, der altid er heldbringende, naar den benyttes rigtig.

„De har døbt disse to kjære Børn, gode Hr. Hardinge,“ sagde hun med en Stemme, som Dødens Nærmelse allerede havde svækket, „og De betegnede dem med Korsets Tegn til et Pant, paa, at Christos er død for dem. Jeg beder Dem nu, at De for vort Venstabs Skyld, og ifølge det præstelige Kald, vil sørge for at de ikke overlades til sig selv, i den farligste Periode af deres Liv, den, i hvilken man er lettest modtagelig for Indtryk, og disse ere dybest — Gud vil belønne Dem for al Deres Kjærlighed, imod Deres Vens forældreløse Børn.“

Den fortræffelige Præst, en Mand, som levede mere for Andre end for sig selv, afslagde det forlangte Løfte, og min Moders Sjæl vandrede ind til den evige Fred.

Hverken min Søster eller jeg sørgede saa dybt over Tabet af vor Moder, som vi havde sørget ved vor Faders Død. Vi havde begge seet saa mange Exempler paa hendes opoffrende Godhed, havde saa ofte været

Vidne til hendes Troes Seier, at vi følte en inderlig, skjændt taus Forvisning om, at hendes Død kun var en Overgang til en bedre Tilværelse, at det vilde være upoetiff at sørge. Vi græd og sørgede alligevel, medens vi dog i en Henseende glædede os. Hun var nu befriet fra mange legemlige Lidelser, og jeg erindrer, at da jeg gif hen for at kaste det sidste Blik paa hendes elskede Træk, betragtede jeg den Ro og Fred, som laae udbredt derover, med en Følelse, der lignede Genrykkelse, thi jeg tænkte paa, at nu kunde Smerten ikke længere udøve sin Magt over hendes Skikkelse, og hendes Aand var i de Saliges Boliger. Bagefter kom dog det bittere Savn, det er sandt, og det deelte, ja meer end deelte Grace med mig.

Efter min Faders Død var det aldrig falden mig ind, at tænke over den Maade, hvorpaa han havde disponeret over sin Formue. Noget havde jeg hørt fortælle om hans Testament, og ved et Tilfælde fik jeg nogle Oplysninger om de Former, der vare blevne iagttagne, for at bevise Documentets Rigtighed, og faae det sanctioneret. Kort efter min Moders Død havde Hærdinge imidlertid en Samtale med Grace og mig om den Sag, hvori vi første Gang erfarede de Bestemmelser, som vare blevne tagne. Min Fader havde testamenteret mig Gaarden, Møllen, Ladeplassen, Sluppen, Besætningen, Inventariet, Kornoplaget &c. &c., dog med den Bestemmelse, at min Moder skulde afbenytte det Hele, indtil

jeg blev myndig, efter den Tid skulde jeg overlade til hendes uindskrænkede Raadighed, en hyggelig Fløi af Huset, der var saaledes indrettet, at den i sig indeholdt alle Bequemmeligheder for en lille Familie, visse Forretigheder i Marken, Meieriet, Staldene, Frugthaverne, Engene &c., og betale hende trehundrede Pund om Aaret. Grace fik firetusinde Pund, som vare satte paa Renter, og jeg fik alle de øvrige værlige Eiendomme, der indbragte omtrent femhundrede Dollars om Aaret. Da Gaarden, Sluppen, Møllen og det Øvrige gav en aarlig Nettoindtægt, af over Tusinde Dollars, foruden Alt hvad der blev fortæret i Huusholdningen, sad jeg temmelig godt i det, for En der var bleven opdragen i saa simple Sæder, som dem, der herskede paa Glawbonny.

Min Fader havde indsat Hr. Hardinge og min Moder til *executores testamenti*, saaledes at hvis den Ene døde, skulde den Anden træde i hins Sted. Han havde fastsat de samme Bestemmelser med Hensyn til Formynderskabet. Ved vor Moders Død bleve altsaa Grace og jeg alene Hr. Hardings Myndlinge. Dette var behageligt for os, da vi begge holdt inderlig meget af denne gode Mand, og hvad mere var, vi elskede hans Børn. Han havde kun to Børn, der omtrent vare i samme Alder som vi. — Rupert Hardinge var næsten et Aar ældre end jeg, og Lucy, hans Søster, omtrent et halvt Aar yngre end Grace. Vi vare alle fire hverandre meget hengivne, og havde været det lige fra vor

Barndom af, da Hr. Hardinge havde paataget sig min Opdragelse, fra det Dieblik af, at jeg var kommen ud af en Skole, som en gammel Kone holdt.

Jeg kan dog ikke sige, at Rupert Hardinge var en Dreng, der gjorde sin Fader den Glæde, som det for en flittig, sædelig, fornuftig og stadig Dreng er saa let at berede sine Forældre. Jeg havde lært meget mere end han, og allerede et Aar før min Moders Død havde hun erklæret, at jeg var moden nok til at komme ind i en lærd Skole; ikkedestomindre besluttede hun ikke at sende mig til Yale, den Skole min Fader havde valgt, førend min Kamerat var ligesaavidt som jeg; thi det var hendes Hensigt, at give Præstens Søn en omhyggelig Opdragelse, for derved at fremme Faderens Planer, der havde bestemt ham for den geistlige Stand. Hvor godt og kjerligt denne Opsættelse end var meent, havde den dog den Virkning at den forandrede hele mit øvrige Livs Løb.

Det synes at have været min Faders Hensigt, at jeg skulde være Jurist, for saaledes at kunne beklæde en anseelig Post i Staten; men al alvorlig aandelig Beskæftigelse var mig imod, og det var en stor Glæde for mig, da min Moder bestemte sig til endnu et Aar at beholde mig hjemme, for at min Ven Rupert kunde blive min Klassekamerat. Jeg havde rigtignok let ved at lære og holdt meget af at læse, men jeg holdt mere af at læse, hvad der morede mig, end hvad der var mig til

Belæring. Rupert var vel ikke aldeles dum, ja, i visse Ting var han endogsaa meget dygtig, men han havde langt mindre Lyst til aandelig Anstrængelse end jeg, ligesom han hellerikke holdt synderlig meget af Selvbehejrskelse. Hans Fader var en oprigtig, from Mand, der betragtede den geistlige Stand med altfor megen Uerbødighed, til at han skulde tænke paa at opdrage sin Søn til Præst. uden at denne følte Kald dertil, skjøndt han bad og haabede, at hans Søns Tilbøielighed, under Forsynets Veiledning, vilde tage den Retning. Selv talte han sjelden om denne Gjenstand; men ved mine fortrolige Samtaler med hans Børn fik jeg at vide, hvad der var hans Ønske. Lucy tænkte med Genrykkelse paa, at hendes Broder engang skulde tale fra den samme Prækestol, fra hvilken hendes Fader og Bedstefader havde forkyndt Guds Ord, i mere end et halvt Aarhundrede, et Tidsrum der for os unge Mennesker syntes at føre tilbage til Landets ældste Tider. Og dette ønskede den dyrebare Pige for sin Broder, mere med Hensyn til hans aandelige end hans timelige Vel, eftersom den hele Løn kun var 150 Bund om Aaret, tilligemed en lille, men beqvemt indrettet Præstegaard, hvortil der hørte en fem og thye Acres ret gode Jorder. Paa den Tid blev det ikke anseet for Synd, at Præsten dyrkede denne Jord ved Hjælp af to Slaver af Mandkjønnet, hvilke han havde faaet som en Deel af sin Mødrenearv, tilligemed ligesaa mange Slaver af Qvindekjønnet.

Jeg havde ogsaa et Dussin Slaver, Negere, der som en egen Slægt havde tilhørt Familien, næsten ligesaa længe som Clawbonny. Omtrent Halvdelen af disse Sorte vare i høi Grad arbeidsomme og til megen Nytte, nemlig fire mandlige og tre qvindelige; men adskillige af de andre holdt meget af Lediggang, og det ikke uden en vis Værdighed, som arveligt Huusgeraad, hvem det tilkom at erholde Føde, Klæder og Bolig, for det Gode eller Onde, de havde udrettet. Ogsaa i vort Kjøkken var der en lille Yngel, der om Sommeren pleiede at tumle sig ude i Græsset, og stjæle Frugt efter Godtbe- findende, men naar Veiret var koldt, stode de saa tæt op til Kaminen, at jeg ofte indbildte mig at de, som en vittig Retslærd i New-York engang bemærkede, om visse østlige Kulgruber, vare usforbrændelige. Alle disse Negere havde antaget Slægtnavnet Clawbonny; der var Hector Clawbonny, Venus Clawbonny, Cæsar Clawbonny, Mose Clawbonny, der var saa fort som en Ravn, Romeo Clawbonny, og Julietta, i Almindelighed kaldet Julie Clawbonny, som i Forening med Pharaoh, Poti- phar, Samson og Nebucadenezor, hørte til den yngre Linie af Clawbonnyerne.

Neb, som den babyloniske græsspisende Konges Navn kaldtes, var omtrent paa min Alder, og havde fra Barndommen af, været en Slags Legekammerat for mig, og selv nu, da man ansaae det for passende at be- skæftige ham med det alvorligere Arbeide, hvortil hans

bestedne Væbebane bestemte ham, lagde jeg mig ofte derimellem, og kaldte ham bort for at hjælpe mig med at mede, skyde Fugle eller roe, thi vi havde en Baad, som ofte under min Commando gik flere Mil ned ad Hudson Floden. Derved, og ved en aaben og venlig Omgang, der vistnok dengang var noget karakteristisk hos mig, fik han mig fjer, som en Ven eller Kammerat. Det er ikke let at beskrive en hengiven Slaves Tilbøielighed, thi den er blandet med en Tilhængers Stolthed, en Faders Omhyggelighed og en Elfers Blindhed.

Jeg antager, at Neb var langt mere henrykt over specielt at tilhøre Master Miles, end jeg nogensinde havde været over Noget, som tilhorte mig. Neb holdt desuden af at føre et omvankende Liv, og opmuntrede i høi Grad Rupert og mig til Dovenskab, og til paa en unyttig Maade at forøde Timer, der aldrig mere kunde kaldes tilbage. Den første Gang jeg skulkede af Skole, var paa Neb's Opsfordring, der loffede mig bort fra mine Bøger, for at gaae ud og plukke Rødder, idet han paa stod, at Waldnødder vare ligesaa gode som en ABC-Bog, eller enhver Bønnebog, man kunde kjøbe i New-York.

Jeg har forglemmt at omtale, at min Moders Død, der indtraf om Efteraaret, bevirkede en øiebliffelig Forandring i Ordningen af vor Husholdning. Grace, der kun var fjorten Aar, var altfor ung til at bestyre en saadan Huusholdning, og jeg kunde ikke være til nogen synnderlig Nytte, hverken som styrende eller raadende.

Hr. Hardinge, til hvem min fromme Moder i den Anledning havde skrevet et Brev, som først blev leveret ham Dagen efter Begravelsen, for at hendes Bøn derved kunde faae større Bægt, forlod Præsteboligen og flyttede ind paa Clawbonny, medbringende begge sine Børn. Min Moder vidste, at hans Nærværelse vilde være til stor Gavn for de forældreløse Børn, hun efterlod sig, medens de Penge, han saaledes sparede ved jeloingen Huusholdning at føre, gjorde det muligt for denne retfærdige Herrens Tjener, at lægge nogle hundrede Dollars op til Lucy, der ellers ved hans Død vilde være uden en eneste Skilling.

Denne Forandring var til stor Glæde for Grace og mig, thi hun holdt ligesaameget af Lucy, som jeg af Rupert, og naar jeg skal tilstaae Sandheden, deelte jeg ogsaa hendes Følelser for Lucy. Der vilde ikke i det hele Land kunne findes fire lykkeligere Mennesker end vi vare, thi ved dette Arrangement, havde enhver af os netop fundet det Selskab, som vi allerhelst ønskede. For saa vi hverandre kun hver Dag, nu saa vi hverandre hele Dagen. Om Aftenen skiltes vi rigtignok tidlig ad, da enhver havde sit eget Sovestue, men det var kun for desto tidligere at mødes næste Morgen, og i Fællesskab at tage fat paa vore Fornøielser. I et Par Maaneder vare vi alle fritagne for at læse, og i den Tid vandrede vi omkring paa Markerne, plukkede Rødder, samlede Frugt, eller saa Andre indsamle baade

Frugt og Korn, idet vi saaledes bevægede os saa meget som muligt, i den frie Luft, hvorved vi vandt baade i legemlig og aandelig Udvikling.

Jeg troer ikke at jeg vildledes af Forsængelighed eller nogen anden med Egenfjærlighed beslægtet Følelse, naar jeg siger at det vilde have været vanskeligt, at finde fire unge Mennesker, som lettere vilde have kunnet henlede en Forbigaaendes Opmærksomhed paa sig, end vi fire i Efteraaret 1797.

Rupert Hardinge lignede sin Moder, hans Ansigt var smukt, og hans Bevægelser yndefulde. Der var noget medfødt fornemt i hans Væsen, som han forstod vel at benytte, og han besad en Veltalenhed, en uudtømmelig Munterhed, der gjorde ham til en behagelig, om just ikke belærende Kammerat.

Jeg selv saae ikke ilde ud, skjøndt jeg var langt fra at besidde min unge Bens indtagende Ansigt. Hvad Mandighed, Kraft og Virksomhed angik, havde jeg væsentlige Fordele fremfor ham; thi efterat jeg havde fyldt mit tolvte Aar, var der kun faa Drengene paa min Alder, der overgik mig i den Slags mandige Egenstaber. Mit Haar var mørk kastaniebrunt, og det var maaskee den eneste Deel af mit Hoved, der vilde have vaakt en Fremmeds Opmærksomhed; men det hang i rige Lokker ned over mine Tindinger og min Hals, indtil det, ved gjentagne Brug af Særen, ligesom var bleven bragt til Underdanighed. Det har aldrig ganske mistet sin Skønhed,

og skjøndt det nu er hvidt som Snee, beundres det dog endnu.

Men Grace var den af os, hvis personlige Fremtræden maatte vække meest Opmærksomhed. Hendes Ansigt straaede af Aand og dyb Følelse; det var et af disse Ansigter, paa hvilke Naturen stundom finder en Fornøielse i at præge den Blanding af Glands, Ynde, Sandhed og Følelse, som man pleier at tillægge Englene. Hendes Haar var lysere end mit; hendes Dine var himmelblaa og udtrykte lutter Mildhed og Æmhed, hendes Kind havde den blegeste, rosenrøde Farve, hendes Smil var saa yndigt og udtrykte saamegen Følelse, at det ved enhver Leilighed holdt mine raae og heftige Tilbøieligheder i Tømme, naar de vare nærved at faae Overhaand over mig. Hvad hendes Figur angik, kunde mangen En maaskee finde, at hun var vel spinkel, skjøndt hendes Lemmer vilde have kunnet afgive en fin Model for en Billedhuggers Studier.

Lucy havde vel ogsaa mange Fuldkommenheder, især hvad Figuren angik; men da Skjønhed i saa rigt Maal er bleven ødslet paa dette Lands Ungdom, vilde der neppe være bleven lagt Mærke til hende i en stor Forsamling af unge amerikanske Piger. Hendes Ansigt var ikke destomindre behageligt, og der var en piquant Modsetning imellem hendes ravnsorte Haar, hendes mørkeblaae Øie og hendes blændende hvide Hud. Hendes Ansigtssfarve var frisk og levende, og verledede med

hendes Følelser. Man kunde reise mange Mile inden man mødte en Rad Tænder, der kunde maale sig med hendes, og skjøndt hun syntes aldeles ikke at være sig dette Fortrin bevidst, havde hun en naturlig Maade at vise dem paa, der vilde have gjort et langt mindre tiltrækkende Ansigt indtagende. Hendes Stemme og hendes Latter, naar hun var glad og fri for Sorger, vare Munterheden selv.

Man vilde vistnok gaae for vidt, hvis man paastod, at et Menneſke nogenſinde er aldeles ligegyldigt, med Hensyn til sit Udseende. Imidlertid troer jeg dog ikke, at Nogen af os, med Undtagelse af Rupert, tænkte derpaa, for det Tidspunkt, hvorom jeg nu skriver. Jeg vidste og saae og følte, at min Søster var skjønnere, end nogen af de unge Piger af hendes Alder og Stand, som jeg havde seet hende i Selskab med, og det var min Glæde og Stolthed. Jeg vidste, at jeg i mange Henseender lignede hende, men jeg var ikke saa stor en Nar, at jeg skulde indbilde mig, at jeg var halvt saa smuk som hun, selv om man ogsaa tog Hensyn til Kjønnsforskjellen. Min Selvfølelse, forsaavidt som jeg dengang havde nogen — et Par Aar senere indfandt den sig i rigt Maal — støttede sig snarere paa mine athletiske Egenskaber, min physiske Styrke, der var ualmindelig stor, for et ungt Menneſke paa 16 Aar, og min Figur. Hvad Rupert angaaer, da vilde jeg ikke have byttet

disse mandige Egenstaber med hans smukke Ansigt, om det ogsaa havde været tyve Gange smukkere, og aldrig en eneste misundelig Tanke opstod i den Anledning hos mig. Jeg meente, at det kunde være ret godt for en Præst at være fint bygget og ret smuk, men for En, der som jeg, havde isinde at forsøge sin Lykke i denne Verden maatte Styrke, Sundhed, Mod og Virksomhed være af langt større Bigtighed end Skjønhed.

Det faldt mig aldrig ind at ansee Lucy for smuk. Jeg saae, at hun var indtagende, og jeg indbildte mig at hun var det mere imod mig end imod Andre; aldrig saae jeg paa hendes straalende, muntre, og dog fuldkommen qvindelige Ansigt, uden at føle mig lykkelig og veltilfreds. Hendes ærlige Dine mødte bestandig mit, med en aaben Frimodighed, der sagde saa tydelig som Dine kunne sige det, at der var Intet som skulde skjules.

Andet Kapitel.

I det Aar som fulgte, efter at jeg var erklæret moden til at komme i Skolen i Dale, brugte Hr. Hardinge en meget fornuftig Fremgangsmaade, med Hensyn

til min Underviisning. Istedetfor at lade mig læse saadanne Bøger, som ifølge den regelmæssige Gang vilde blive læste i denne Skole, for saaledes at lette mig mit tilkommende Arbeid, hvilket kun vilde have været at give mig Anledning til senere hen at dovne, gif han tilbage til Begyndelsesgrundene med mig, indtil han var overbevist om, at der Intet stod tilbage at gjøre i den Retning. Mine to Grammatiker kunde jeg bogstavelig udenad, baade med Noter og Alt. Vi gjentog nu Alt saa omhyggeligt, som muligt, idet vi paany læste det igjennem, uden at lade et eneste Sted staae uforklaret. Jeg lærte ogsaa at skandere, hvilken Kunst, for et halvt Aarhundrede siden, var tilstrækkelig til at skaffe en Mand Ord for at være lærer*). Derefter henvendte vi vor Opmærksomhed paa Mathematiken, en Videnskab, som Hr. Harding med Rette paastod, at jeg ikke kunde lære for grundig. Arithmetiken, som jeg tidligere kjendte en god Deel til, gjennemgik vi i nogle saa Uger, hvorpaa vi tog fat paa Trigonometrien, og nogle af de nyttigste Opgaver i Geometrien. — Det var det Punkt hvortil jeg var naaet, da min Moders Død indtraf.

*) Forfatterens Lærer lærte ham at skandere Virgil 1801. Denne Herre havde taget Magistergraden i Oxford. I 1803 var den Klasse i Yale, hvori Forfatteren dengang gif, den første som i denne Skole forsøgte paa at skandere. Endnu flere Aar efter gif det daarligt med *Quantiteterne*, skjøndt Columbia og Harvard vare noget forud for Yale. Alt hvad man i denne sidste Skole foretog sig, paa Forfatterens Tid, var at man skanderede de almindelige Hexametre Homer og Virgil.

Hvad mig selv angaaer, da maa jeg oprigtig til-
 staae, at jeg ikke havde stor Lust til at studere. Man
 kunde vel tvinge mig til at studere Retsvidenskaben, men
 jeg havde for længe siden besluttet, at jeg ikke vilde
 være juridisk Embedsmand. Der laae en Smule Til-
 bøielighed til Stivsendethed i min Charakter, der let
 vilde have kunnet lede mig til denne Beslutning, selv
 om min Moder havde levet, skjøndt jeg vistnok for at
 føie hende, havde underkastet mig de befalede Prøver.
 Selv nu, da hun ikke var mere, søgte jeg med en vis
 Uengstelse at faae at vide, om hun havde efterladt no-
 gen Befaling, eller noget Onske, i den Henseende, hvilke
 da vilde have været mig en Lov.

Jeg talte med Rupert om den Sag, og følte mig noget
 fornærmet ved den Uetsindighed, hvormed han behandlede den.
 „Hvad Forskjel kan det gjøre Dine Forældre nu,“ sagde
 han med et Eftertryk, som gjorde et smerteligt Indtryk
 paa mig. „enten Du bliver Jurist eller Kjøbmand, eller
 Doktor, eller Du forbliver her paa Din Gaard og for-
 bliver Landmand som Din Fader —“

„Min Fader har været Sømand,“ svarede jeg
 hurtig som Lynet.

„Ja, og det er et ædelt, mandigt og smukt Kald.
 Jeg seer aldrig en Sømand, uden at jeg misunder ham
 hans Fortrin. Hør, Miles, endnu har ingen af os væ-
 ret i Byen, uagtet Din Moders Baadfolk, eller Dine
 egne, som de nu ere, seile derhen regelmæssig en Gang

hver Uge. Jeg vilde give Alt i Verden til at jeg var Sømand."

„Du, Rupert! Du veed jo at det er Din Faders Bestemmelse, eller rettere hans Ønske, at Du skal være Præst."

„En ung Mand med mit Udseende vilde rigtignok gjøre en hyperlig Figur paa en Prækestol, eller i en Præstekjole. Nei, nei, i dette Aarhundrede har der været to Hardinger, som have været Præster, og jeg har Lyst til at gaae til søs. Jeg antager, at Du veed, at min Oldefader var Capitain i Marinen, og han opdrog sin Søn til at være Præst, nu er det billigt, at man vender Spillet om, og Præsten maa give en Søn tilbage til Krigsskibet. Jeg har læst mange Sømands Levnetsløb, og det er forbausende, hvormange Præstesønner der i England gaaer til Marinen, og hvormange Sømandsønner der blive Præster."

„Men der er nu ingen Marine i dette Land, ikke engang et simpelt Krigsskib, troer jeg."

„Det er det værste. Congressen gav en Lov for et Par Aar siden, at der skulde bygges nogle Fregatter, men de ere nok aldrig løbne af Stabelen. Nu, da Washington har trukket sig tilbage fra Regjeringen, formoder jeg at der aldrig vil blive udrettet noget godt her i Landet."

Jeg ærede Washingtons Navn ligesaa høit som enhver Mand i det hele Land ærede det, men jeg kunde

ikke indrømme hvad der fulgte efter. Rupert brød sig imidlertid kun lidt om logiske Slutninger, idet han i Almindelighed paastod hvad han ønskede, og ønskede hvad han paastod. Efter en kort Pause begyndte han igjen:

„Du er nu i Grunden Din egen Herre, og kan gjøre hvad Du vil. Hvis Du gaaer tilføes, og ikke finder Behag i det Liv, behøver Du kun at vende tilbage heril, hvor Du ligesaa godt vil være Herre, som om Du hele Tiden var bleven her, for at jere Opsynet med Dvæget, Høhøsten og Svinenes Fodring.

„Jeg er ikke min egen Herre, Rupert, lige saa lidt som Du er det. Jeg er Din Faders Myndling, og maa forblive under hans Formynderskab i mere end fem Aar endnu. Jeg staaer ligesaameget under hans Opsigt, som Du.“

Rupert lo deraf, og forsøgte at overbevise mig om, at det vilde være en god Gjerning, at lette hans værdige Fader for alt Ansvar i denne Henseende, hvis jeg for Alvor fattede den Beslutning, aldrig at tage til Dale, eller at blive Jurist; men hemmelig gik tilføes og vendte tilbage, naar jeg var færdig. Hvis jeg nogensinde skulde blive Sømand, var der ingen Tid at spille, thi Alle, med hvem han havde talt derom, havde forsikret ham, at den Periode i Livet, da saadanne Ting bedst læres, var mellem 16 og 20. Dette ansaae jeg ogsaa for temmelig rimelig, og jeg skiltes fra min Ven med det

Løste, ved Leilighed nærmere at afhandle denne Sag med ham.

Jeg skammer mig næsten ved at tilstaae, at Ruperts listige Sophisme var nærved at blænde mine Dine, saa at jeg ikke kunde skjelne imellem Ret og Uret. Hvis Hr. Hardinge virkelig følte sig bundet ved min Faders Ønske, til at opdrage mig for Sagsførerstanden, og min egen Modbydelighed for denne Stand ikke lod sig overvinde, hvorfor skulde jeg da ikke strax befrie ham for alt Ansvar, ved selv at tiltage mig Ret til at afgjøre Sagen for mit eget Vedkommende, og handle i Overensstemmelse dermed? Hvad saaledes Hr. Hardinge angik, fandt jeg det ikke synderligt vanskeligt, at komme til en Afgjørelse, skjøndt den dnbe Verbødighed jeg følte for min Faders Ønske, og navnlig for min fromme Moders, lagde et Baand paa mit Hjerte, og havde en Indflydelse paa min Opførsel, som jeg ikke saa let kunde løsrive mig fra.

Jeg besluttede derfor aabent at tale med Hr. Hardinge om den Sag, for at faae at vide, om nogen af mine Forældre havde yttret Noget, der maatte betragtes som bindende for mig. Min Plan gik saavidt, at jeg vilde aabenbare ham mit Ønske, at blive Sømand og see Verden; men jeg vilde ikke lade det blive bekjendt, at jeg havde ifinde at gaae bort uden hans Vidende, da dette neppe vilde befrie den fortræffelige Bræst for

alt Ansvar, saaledes som hans egen Søn havde meent det.

Der indtraf snart en Veilighed, ved hvilken jeg bragte Sagen paa Bane, og spurgte Hr. Hardinge om min Fader i sin sidste Villie havde befalet, at jeg skulde til Yale for at studere Jura. Min Fader havde ikke foreskrevet noget saadant. Havde han efterladt noget skriftligt eller mundtligt i den Henseende? Hr. Hardinge vidste Intet derom; han havde vel hørt sin Nabo et Par Gange gjøre nogle Bemærkninger, der kunde lede til den Formodning, at Capitain Wallingsford nærede det Haab, at jeg vilde studere Retsvidenskaben, men ikke videre.

Jeg følte mig betydelig lettet ved denne Oplysning, thi jeg kjendte min Moders Omhed altfor vel til at vente, at hun skulde give en ligefrem Befaling i en Sag, der stod i en saa nøie Forbindelse med min egen Lykke og Tilbøielighed. Da jeg udspurgte Hr. Hardinge om den Sag, tog han ikke i Betænkning at sige, at min Moder havde talt med ham om sine Anskuelser med Hensyn til min fremtidige Bane. Hun ønskede at jeg skulde gaae til Yale, og der studere Retsvidenskaben, selv om jeg ikke vilde benytte min Examen til at practisere. Saa snart dette var sagt, taug den samvittighedsfulde Gudstjener for at lægge Mærke til, hvad Virkning dette vilde gjøre paa mig.

Da han formodentlig saae, at mit Ansigt udtrykte et feilslaget Haab, tilføiede han øieblikkelig:

„Men din Moder, Miles, lagde ikke noget Baand paa Dig, thi hun vidste, at det var Dig som skulde følge denne Bane, og ikke hende; det vilde være det samme, som om jeg befalede ham, hvem han skulde ægte, hvis jeg tænkte paa at tvinge ham til en bestemt Stand, tilføiede hun, han, og han alene, skal bestemme dette; vi maae søge at lede ham og indvirke paa ham; men ikke videre. Jeg overlader til Dem, min kjære Hr. Pastor, at gjøre Alt hvad De anseer for rigtigt i denne Sag, idet jeg er vis paa, at deres egen Wiisdom vil blive understøttet af et naadigt Forsyn.“

Jeg fortalte nu ligesvem Hr. Hardinge, at jeg ønskede at see mig om i Verden og blive Sømand. Han blev ganske forbausset over denne Erklæring, og jeg saae, at den smertede ham. Jeg antager, at der var religiøse Grunde som gjorde, at han saa nødig vilde samtykke i at jeg fulgte dette Kald. Det var i ethvert Tilfælde til at opdage, at disse Grunde vare dybe og varige. Paa den Tid var der overhovedet saa Amerikanere, der reiste for at uddanne sig, og disse saa tilhørte en Samfundsclasse, der stod saa høit over min, at det vilde synes taabeligt, at sende mig udenlands i samme Hensigt. Min Formue vilde heller ikke retfærdiggjøre en saadan Udgift. Jeg eiede vel nok til at føre en behagelig og uafhængig Huusholdning, saa fri som en Konge, paa min egen

Gaard; jeg vilde kunde leve rigelig, ja i Overflødighed, hvad de almindelige Fornødenheder angaae, men i Aaret 1797 tog man i Betænkning, at træde op og spille en Rolle, som fornemme Herrer. Landet begyndte rigtignok hurtig at blive velhavende, under dets fordeeltige neutrale Stilling, men det havde ikke længe nok været befriet fra de tidligere Forlegenheder, til at man kunde tænke paa at spille en Nabob, med 800 Pund om Aaret.

Samtalen endte med en alvorlig Opfordring af min Førmønder, til ikke at tænke paa at opgive Studeringerne, for en saa intetsigende og unyttig Plan, at ville see Verden i Egenkab af simpel Sømand.

Alt dette meddeelte jeg Rupert, og jeg opdagede nu for første Gang, at han ikke tog i Betænkning, at lee af nogle af hans Faders Anskuelser, som puritanske og overdrevne. Han paastod, at Enhver bedst kunde dømme, om hvad han havde Lyst til, og at Søen havde leveret ligesaa stort et Antal hellige Mænd, som Landjorden. Ja han var ikke vis paa, om man ikke i Betragtning af den store Forskjellighed i Henseende til Antallet, vilde finde flere retskafne Mænd blandt Søfolk. end i nogen anden Stand.

„Tag nu f. Ex. Juristerne, Miles,“ sagde han, „jeg gad nok vide, hvad Du i religiøs Henseende vil gjøre med dem? De sælge deres Samvittighed for saa og saameget per diem, og tale og raisonnerer ligesaa ivrig for Uret, som for Ret.“

„Ved St. Georg, det er sandt nok, Rupert. Der er den gamle David Dockett; jeg erindrer at have hørt Hr. Hardinge sige, at han altid lod sig betale dobbelt Honorar, idet han baade optræder som Vidne og som Advocat. Han skal i flere Timer kunne tale om Ting, der ere blevne opfundne af ham og hans Client, og hele Tiden see ud, som om han troede hvert Ord han siger.“

Rupert lo ad denne Bemærkning, og benyttede den Fordeel, som den gav ham, til at fremføre adskillige andre Exempler, der skulde bevise, i hvor høi en Grad hans Fader feilede, naar han antog denne Mand kunde frelse sin Sjæl fra Fordærvelse, ene og alene derved, at han traadte ind i Sagførerstanden. Efterat vi endnu en Stund havde afhandlet denne Sag, kom Rupert til min Forbauselse uden videre frem med det Forslag, at han og jeg skulde løbe bort, gaae til New-York, og der tage Hvre som Jungmænd, i en eller anden Ostindiesarer, af hvilke der seilede mange fra denne Havn, i den dertil passende Aarstid.

Hvad mig selv angik, mishagede denne Plan mig ikke; men Taler om at ledsage Rupert paa et saadant Eventyr, forfækkede mig. Jeg vidste, at jeg var tilstrækkelig sikret med Hensyn til Fremtiden, saaledes at jeg gjerne for Diebliffet kunde vove noget, men det samme var ikke Tilfældet med min Ven. Hvis jeg gjorde et falsk Skridt i en saa tidlig Alder, behøvede jeg blot at vende tilbage til Clawbonny, hvor jeg var vis paa at

finde et Hjem, og mit rigelige Udkomme; men med Rupert var det en anden Sag. Den moralske Fare jeg udsatte mig for, kjendte jeg dengang aldeles intet til, og sølgelig vakte den ingen Bekymring hos mig. Sig alle uerfarne Personer, antog jeg mig selv for saa stærk i Dyden, at jeg ikke frygtede for Forsørelse, og den Deel af Eventyret blev betragtet med den Selvbehagelighed, hvormed den uprøvede saa gjerne betragter sin egen Kraft og Udholdenhed. Jeg antog, at jeg var moralsk usaarlig.

Men det kunde blive vanskeligt for Rupert, at gjenoprette nogetsomhelst alvorligt Feiltrin, begaaet i hans Alder. Denne Betragtning vilde have gjort Ende paa vor Plan, hvad min Kammerat angik, hvis ikke den Tanke var opstaaet hos mig, at det jo altid stod i min Magt, at hjælpe min Ven. Da Noget derom undslap mig, var Rupert ikke seen med at udbrede sig derover, skjøndt det skete med stor Taft og Beskedenhed. Han beviste, at paa den Tid vi begge bleve myndige, vilde han være istand til at commandere et Skib, og at jeg uden tvivl kunde ønske, at sætte nogle af mine overflødige Penge i Skibet. I Løbet af de næste fem Aar, vilde min Gaards Opkomst alene strække dertil, og da laa en Bane fuld af Rigdom og Lykke aaben for os begge.

„Det er vistnok meget godt, Miles,“ vedblev denne fristende Sophist, „at have Penge under Hænderne, og en stor Gaard, og en Mølle, og saadanne Ting, men mangt et Skib indbringer mere paa en eneste Rejse, end

Du kan sælge dit hele Gods for; mange have begyndt med intet, og saadanne skulle som oftest have mest Lykke med sig. Hvis vi nu drage bort, uden at medbringe Andet end vore Klæder, begynde vi ogsaa med Ingenting. Vi kunne da være visse paa at have Lykken med os; jeg kan godt lide at begynde med Ingenting, det er saa amerikansk.

Det er virkelig en almindelig Svaghed hos Amerikanerne at antage, at Folk, som ikke have Midler til at begynde en eller anden Forretning, have mest Udsigt til at gaa frem, og fornemmelig indbilde de sig, at de, som begynde fattige, ere paa en langt bedre Vei til at erhverve sig Rigdomme, end de, som begynde med nogen Formue. Jeg er selv tilbøielig til at helde til denne sidste Mening, skjøndt jeg tilstaaer at jeg ikke erindrer et eneste Exempel, hvor nogen af mit Bekjendtskab har bortgivet sin Kapital, hvor stor og generende den end kan have været, for at kappes med sine fattigere Rivaler.

Der var imidlertid noget lokkende for min Phantasi i den Tanke, at jeg selv kunde være min Lykkes Skaber. Paa den Tid var det let at opregne en Mængde Gaarde, paa Hudsons Bredder, der gjorde Fordring paa at kaldes Gods, og jeg har ofte hørt dem blive benævnedes saaledes, af dem der færdedes paa Floden. Den Tanke at udvide Gaarden Clowbonny saaledes, at den kunde gjøre Fordring paa en lignende Værdi, og at blive Eier af et Gods — den Tanke var mig behagelig; men

først maatte jeg selv erhverve mig Midlerne til at realisere saadan en Plan. For Dieblisset eiede jeg kun en Gaard, min Uergjærrighed stræbte efter at komme i Besiddelse af et Gods.

Kort, Rupert og jeg drøftede denne Sag paa alle mulige Maader i en heel Maaned, snart hældende til en Plan, snart til en anden, indtil jeg besluttede at forelægge de to Piger hele Sagen, under det høitideligste Taushedsløfte. Da vi daglig tilbragte flere Timer sammen, vilde det ikke mangle paa Veilighed til at iværksætte denne Plan. Det forekom mig, at min Ven just ikke hndede denne Plan; men jeg nærede saamegen Omhed for Grace, og saamegen Tillid til Lucys sunde Forstand, at jeg ikke kunde bringes bort fra min Beslutning. Det er nu over 40 Aar siden den Samtale fandt Sted, i hvilken jeg gjorde dem denne Tilstaaelse, men enhver ubetydelig Omstændighed, som stod i Forbindelse med den, er ligesaa frisk i mit Minde, som om det Hele var foregaaet igaar.

Vi sad alle Fire paa en rund Bænk, som min Moder havde ladet anbringe under en uhyre stor Eg, der stod paa det mest maleriske Sted i Nærheden af Gaarden, hvorfra man havde den videste Udsigt ud over en af de skjønneste Egne ved Hudsonsfloden. Nord-Siden af Floden har ialmindelighed ikke saa smukke Prospecter, som den østlige, af den Grund at hele vor gjennembrudte, og i mange Henseender prægtige Baggrund af

Bjerger, udfolde Landskaber for vore Naboer, medens vi ere nødte til at modtage Landskabet saaledes, som det er indfattet i en beskeden Stamme; men der findes udmærkede Punkter paa den vestlige Bred, og dette var et af de bedste af dem.

Vandet var saa stille og klart, som smeltet Sølv, og Seilene paa alle de Skibe, man kunde see, hang i ubevægelig Ro ned fra Ræerne, forestillende den slumrende Handel. Grace havde en dyb Følelse for Naturens Skønheder, og hun havde en bedre Maade at udtrykke sine Tanker paa ved saadanne Leiligheder, end det er almindeligt med Piger paa 14 Aar. Først henledte hun vor Opmærksomhed paa Udsigten ved et levende, vel-talende Udbrud af Lovtaler, og Lucy mødte denne Bemærkning med et sandt og simpelt Svar, der viste, at hun symvathiserede med den Følelse, der maaskee med nogen Overdrivelse var bleven udtrykt i Ord.

Diebliffet syntes mig gunstigt for mit Forehavende, og jeg sagde:

„Hvis Du føler saa megen Beundring for et Skib, Grace, vil Du sandsynligviis blive glad ved at høre, at jeg har ifinde at gaae tilføes.“

En Taushed af omtrent 2 Minutter fulgte derpaa, under hvilken jeg lod, som om jeg betragtede den fjerne Slup, og derpaa vovede jeg at kaste et stjaalet Blik paa mine Veninder. Jeg fandt, at Graces milde Dine vare fæstede paa mig med Alvor, og da jeg ved en vis ube-

hagelig Følelse, vendte mit Blik bort fra deres ængstlige Udtryk, mødte jeg Lucy, der saae paa mig med et saa gjennemtrængende Blik, som om hun antog, at hendes Dre havde bedraget hende.

„Gaae tilføes, Miles,“ gjentog min Søster nu langsomt; „jeg troede, det var afgjort, at Du skulde studere Jura.“

„Det er ligesaa langt derfra, som vi ere fra England; det er min faste Beslutning at see Verden, hvis jeg kan, og Rupert har . . .“

„Hvad er der med Rupert?“ spurgte Grace, idet hendes yndige Ansigt pludselig skiftede Farve; men dengang var jeg altsor uerfaren til at fatte Betydningen deraf. „Han skal ganske bestemt være Præst, hans kjære Faders Medhjælper, og om lang, lang Tid, hans Efterfølger!“

Jeg kunde mærke, at Rupert fløitede ganske jagte, og paatog sig en rolig Mine, men jeg troer, at min Søsters høitidelige, alvorlige og forbausede Tone gjorde et dybere Indtryk paa os begge, end nogen af os vilde tilstaae.

„Kom Pigebørn,“ sagde jeg tilsidst, idet jeg søgte at fatte mig saagodtsom muligt, „det er ikke nødvendigt at have Hemmeligheder for Eder, men husk paa, at hvad jeg staaer i Begreb med at fortælle Eder, er en Hemmelighed, der i intet Tilfælde maa forraades.“

„Ikke til andre end til Hr. Gardinge,“ svarede Grace,

„hvis Du har ifinde at gaae tilføes, bør han dog vide det.“

„Det kommer af at Du betragter vore Blygter paa en overfladisk Maade,“ denne Phrase havde jeg lært af Rupert, „og ikke indelig skjælnet mellem det ydre Skin og det Væsentlige.“

„At betragte Blygter paa en overfladisk Maade! jeg forstaaer Dig ikke, Miles. Hr. Hardinge bør vistnok vide hvilken Stand Du har ifinde at vælge. Husk paa min Broder, at han træder Dig i Faders Sted.“

„Han er ikke mere min Fader, end Ruperts, det antager jeg dog at Du vil indrømme.“

„Ilgjen Rupert, hvad har Rupert at gjøre med, at Du vil gaae tilføes.“

„Lov mig at bevare min Hemmelighed, og Du skal da faae Alt at vide; baade Du og Lucy maae give mig Eders Ord. Jeg veed at I ikke ville bryde det, naar I engang have givet det.“

„Lov ham det, Grace,“ sagde Lucy med sagte Stemme, og i en Tone, som jeg endogsaa i den Alder kunde opdage var skjælvende; „hvis vi love ham det, vilde vi faae Alt at vide og kunne da muligen, ved vore Raad, have nogen Indflydelse paa disse halsstarrige Dreng.“

„Dreng! Du kan dog ikke mene Lucy, at Rupert ikke skal være Bræst, din Faders Medhjælper, at Rupert ogsaa vil gaae tilføes.“

„Ingen kan vide, hvad Drengene faae ifinde at gjøre. Lad os love dem det, kjære Grace, vi kunne da bedre dømme om Sagen.“

„Jeg lover Dig det Miles,“ sagde min Søster i en saa høitidelig Tone, at hun næsten forskrækkede mig.

„Og jeg, Miles,“ tilføiede Lucy, men det var saa sagte, at jeg maatte bøie mig forover, for at opfange Ordene.

„Dette er ærligt og rigtigt,“ -- ærligt var det maaskee, men meget urigtigt — „og det overbeviser mig om, at I begge ere fornuftige og ville være os behjælpelige. Rupert og jeg have begge to besluttet at gaae tilføes.“

Et Udraab hørtes fra begge de unge Piger, og atter fulgte en lang Taushed.

„Hvad Juraen angaaer, saa ønsker jeg den Bøtter ivold,“ vedblev jeg og rømmede mig, bestemt paa at tale som en Mand. „Jeg har aldrig hørt at nogen Wallingford var Jurist.“

„Men I have begge hørt, at Gardinger have været Geistlige,“ sagde Grace og forsøgte at smile, skjøndt Udtrykket i hendes Ansigt var saa smerteligt, at det selv i dette Dieblik er mig ubehageligt at mindes det.

„Og Sømcænd,“ bemærkede Rupert lidt raskere end jeg havde troet muligt; „min Faders Bedstefader var Officier i Marinen.“

„Eg min Fader var selv Sømand. -- ogsaa i Marinen.“

„Men der er jo ikke længer nogen Marine i dette Land, Miles,“ svarede Lucy i en udfordrende Tone.

„Hvad gjør det til Sagen, der er Overflødighed af Skibe, Oceanet er saa stort og Verden saa vid, som om vi havde en Sømagt til at bedække det første med. Jeg kan ikke indsee at det er nogen Indvending, kan Du, Rupert?“

„Aldeles ikke. Vi ville gaae tilsøes, og det kan skee paa en Ostindiefarer, ligesaa godt som paa et Krigsskib.“

„Ja,“ sagde jeg, og paatog mig en vigtig Mine, „jeg antager, at en Ostindiefarer, et Skib som gaaer ned til Calcutta, rundt om det gode Haabs Forbjerg, i Vasco de Gamas Spor, just ikke kan kaldes en Albany-Slup.“

„Hvem er Vasco de Gama,“ spurgte Lucy med en Raskhed, der satte mig i Forbauselse.

„En adelig Portugiser, som opdagede det gode Haabs Forbjerg, seilede rundt om det og kom til Indien. J see, at der endogsaa ere adelige Sømand, hvorfor skulde da ikke Rupert og jeg ogsaa gaae tilsøes?“

„Det er ikke det der er Taler om, Miles,“ svarede min Søster, „enhver ærlig Stand er agtværdig. Har Du og Rupert talt til Hr. Hardinge om den Sag?“

„Ikke ligefrem -- ikke talt -- blot hentydet -- det vil sige dunkelt, saaledes at han maaskee ikke forstod os.“

„Han vil aldrig samtnkke deri!“ Dette blev uttret med noget, der lignede en triumpherende Mine.

„Vi have ikke ifinde at bede om hans Tilladelse, Grace; Rupert og jeg ville tage bort i næste Uge, uden at sige et Ord derom til Hr. Hardinge.“

Atter fulgte en lang veltalende Taushed, under hvilken jeg saae Lucy skjule sit Ansigt i sit Forklæde, medens Taarerne aabenlyst løb ned af min Søsters Kinder. „Du har ikke, Du kan ikke have ifinde, at gjøre noget saa grusomt,“ sagde Grace endelig.

„Det er netop fordi det ikke er grusomt, at vi have ifinde at gjøre det;“ her stødte jeg med Albuen til Rupert, for at betyde ham, at jeg trængte til hans Bistand; men han gav intet Svar, han gjengjeldte Stødet med Albuen, hvilket jeg fortolkede, som om han havde sagt: Du har selv bragt os ind i denne Forlegenhed, see nu til, hvorledes Du kan komme ud af den. „Ja,“ vedblev jeg, da jeg saae at jeg maatte opgive Haabet om Bistand, „ja, det er det netop.“

„Hvad er det netop, Miles? Du taler paa en saadan Maade, at man kan see, Du ikke er tilfreds med Dig selv; heller ikke er Du, Rupert, tilfreds med Dig selv, hvis I skulle tilstaae Sandheden.“

„Jeg ikke tilfreds med mig selv, Rupert ikke tilfreds med sig selv. Du har aldrig i dit Liv taget saa høilig feil, Grace; hvis der nogensinde har været to Drengene i

Staden New-York, der ere vel tilfredse med sig selv, da er det Rupert og mig."

Her løftede Lucy sit Ansigt op fra Forklædet og brast i Latter, medens Taarerne endnu stode hende i Vinene.

"Tro dem, kjære Grace," sagde hun, "de ere netop to selvtilfredse taabelige Dreng, der have faaet nogle latterlige Ideer i Hovedet, og nu begynde at tale om overfladiske Anskuelser af Bligterne, og saadan noget Nonsens. Fader vil nok bringe denne Sag i Rigtighed, og saa er det forbi med Drengenes Snakken."

"Ikke saa hurtigt. Miss Lucy, om Du behager, din Fader vil ikke erfare en eneste Stavelse derom, førend Du fortæller ham det Hele, naar vi ere borte; vi have ifinde strax at befrie ham for alt Ansvar."

Disse sidste Ord havde en meget dybsindig og, som det forekom mig, høitragende Klang, og jeg saa paa de unge Piger for at lægge Mærke til, hvad Virkning de vilde gjøre. Grace græd, men Lucy antog en trodsig og spodsk Mine, medens dog Taarer vædede hendes smilende Ansigt, ligesom der stundom falder Regn medens Solen skinner.

"Ja," gjentog jeg med Estertryk, "vi ville strax befri ham for alt Ansvar. Jeg haaber, at det er tydelige Ord og et godt Sprog, skjøndt jeg veed, at Hr. Hardinge har forsøgt paa, at gjøre Eder saa simple og ligefremme.

i Eders Sprog, at J rynke Næsen ad enhver dyb Følelse, saasnart J høre en saadan."

J Aaret 1797 var det Grandiose ikke saa dybt trængt ind i Landets Hverdagsprog, som det siden er bleven Tilfældet. Alt det Sublime og Hemmelighedsfulde kunde dengang lettere fremkalde et Smil, end i vore Dage, thi som jeg før har hørt af Folk, der forstaae sig bedre derpaa end jeg, er den almindelige Dannelsen udgaaet fra de store Mænds og Sædernes Forbedling, som aabenbarer sig i Congressens Taler og i Bladernes dybe Visdom.

Rupert pyntede dog hyppigt sine Tanker, og jeg maa tilstaae, at alt det Høitragende, hvormed jeg udstafferede min Tale, hidrørte fra ham. Jeg fandt næsten, at det var uforskammet af Lucy, at lee ad de Følelser, der hidrørte fra en saadan Kilde, og for at begrunde Rigtigheden af mine Tanker og Udtryk, tog jeg ikke i Betænkning at appellere til mit store Forbillede, idet jeg jeg ligefrem nævnede ham.

„Det tænkte jeg nok," udbrød Lucy og lo af ganske Hjerte, skjøndt dog lidt tvungent, „det tænkte jeg nok, thi det er ligesom Rupert, der altid taler til mig om at paatage sig Ansvar, om Slutninger af Præmisses, og saadan noget Monsens. Overlad Du Drengene til min Fader, Grace, han vil nok paatage sig Ansvar, og drage de rigtige Slutninger af Præmisserne, og hele denne taabelige Plan vil gaae i Lyset."

Disse Ord vilde have oprørt mig, hvis ikke Grace havde røbet den inderligste søsterlige Deeltagelse for mit Vel, saa at jeg ikke kunde undlade at fortælle hende hele vor Plan — den Her, Lucy, hørte rigtignok enhver Stavelse, skjøndt jeg næsten havde havt lyst til at bede hende gaae sin Vej.

„Du seer altsaa,“ vedblev jeg, „at hvis Hr. Hardinge erfarer noget om vor Plan, ville Folk sige, at han burde holde os tilbage. Hvorledes? han en Bræst, har ikke været istand til at holde to Drengene paa 16 til 17 Aar tilbage fra at løbe væk og gaae til søs, ville de sige, som om det var saa let at forhindre to modige Unglinge fra at see sig om i Verden. Naar han derimod intet veed derom, kan ingen dadle ham; det er det jeg forstaaer ved at befrie ham for alt Ansvar. Vi have nu istinde at rejse bort i næste Uge, saasnart Troierne og Beenflæderne ere færdige til os, som vi have bestilt under det Paaskud, at bruge dem paa vore Seiltoure paa Hudson. Vi have istinde at gaae nedad Floden i Seilbaaden, og tage Neb med os, for at han kan bringe Baaden tilbage. Da Du nu veed hele Sammenhængen, behøve vi ikke at efterlade noget Brev til Hr. Hardinge, thi tre Timer efterat vi ere seilede, kan Du fortælle ham alt. Vi blive borte et Aar, efter den Tids Forløb kan Du vente os begge, og vi ville alle blive glade ved at gjensee hinanden. Rupert og jeg ville da være unge Mænd, skjøndt Du nu kalder os Drengene.“

Denne sidste Skildring røstede de unge Piger en Smule. Rupert, som paa en ubegribelig Maade havde holdt sig i Baggrunden, og overladt mig hele Arbeidet, kom mig nu tilhjælp, og begyndte med sit fine Væsen og slebne Tunge, at fremstille det Urette som det Rette; jeg troer ikke at han førte sin egen Søster bag Lyset, men jeg frygter for, at han havde altfor stor en Indflydelse paa min. Skjøndt Lucy besad et varmt Hjerte, var hun dog ligesaa stor en Praktiker, som hendes Broder var Sophist, han var skarpsindig i at fordreie Sandheden, hun feilede næsten aldrig i at opdage disse Fordreielser; jeg har aldrig seet en større Modsatning mellem to menneskelige Væsener, end der i denne Henseende var imellem disse to Børn af de samme Forældre. Jeg har hørt, at Sønnen i det Kapitel slægtede Moderen paa, og Datteren Faderen, skjøndt Mistress Hardinge døde altfor tidlig, til at kunne have haft nogen moralsk Indflydelse paa sine Børns Charakter.

I de næste to, tre Dage kom vor Plan idelig igjen paa Tale. De unge Piger forsøgte alvorligen at overtale os til, at bede Hr. Hardinge om Tilladelse til at foretage os det Skridt, vi stode i Begreb med at gjøre, men alt forgæves. Vi Drengene vare saa fast besluttede paa strax at befrie Præsten for alt Ansvar, at de ligesaa godt kunde have talt til Stene. Vi vidste, at disse trofaste og oprigtige Piger ikke vilde forraade os, og vi bleve haardnakkede ved vore Forsæt, lige indtil det sidste.

Saa snart de vare blevne overbeviste om, at alle deres Bestræbelser vare forgjæves, gave de sig, som det var at vente, alvorligen isærd med at skaffe os alle mulige Bequemmeligheder. De forfærdigede os Seildugs-Taster til vort Løi, to til hver, og istandtatte vort Linned, vore Strømper osv., ja de hjalp os endogsaa til at faae nogle Klæder, der bedre passede sig til vort forehavende Tog, end dem vi allerede havde. Vore lange Overkjoler besluttede vi at lade blive tilbage, og beholdt kun hver en Dragt af den allersimpleste Slags. I Løbet af en Uge var Alt færdigt, vore vel forsynede Reisetaster bleve skjulte i Pakhuset ved Landingsstedet. Til denne Bygning kunde jeg hvert Dieblis forskaffe mig Nøglen, da min Anseelse, som tilkommende Arving, allerede var temmelig betydelig paa Gaarden.

Hvad Neb angaaer, da fik han den Ordre, at holde Baaden færdig til næste Tirsdagasten; da det nemlig var vor Plan, at seile Dagen efterat the Wallingford af Glawbonny, (det var Navnet paa Sluppen) var afgaaet paa en af sine regelmæssige Toure, for at undgaae Forfølgelse. Jeg havde gjort mine Beregninger med Hensyn til Ebbe, og vidste, at Wallingford vilde gaae omtrent Kl. 9 om Morgenen, saaledes, at vi kunde følge efter henimod Midnat. Det var nødvendigt at reise bort om Natten, og paa en Tid da der Ingen var ved Ladevladsen, for at undgaae at blive observerede.

Tirsdag var en ubehagelig, spændende og uhyggelig

Dag for os Alle, undtagen for Hr. Hardinge. Han nærede ikke den ringeste Mistanke, men vedblev at være rolig og munter som sædvanlig. Rupert saae ud til hemmelig at føle Samvittighedsnag, og begge de kjære Pigers Dine syntes neppe et Dieblif at have været uden Taarer. Grace syntes nu at være fattet, og jeg har siden faaet den Formodning, at hun havde haft en lille privat Samtale med min skarpsindige Ben, hvis Overtalelsesevne var overordentlig stor, naar han rigtig for Alvor vilde gjøre Brug af den. Luch syntes at have grædt den hele Dag.

Klokken 9 var den almindelige Tid, hvorpaa Familien skiltes ad, efterat have holdt Aftenbøn. De fleste af os gik strax tilfjængs, men Hr. Hardinge søgte sjelden sit Leie førend Midnat. Denne Omstændighed nødte os til at være forsigtige med at forlade Huset, hvilket dog lyffedes Rupert og mig, netop da Klokken slog 11, uden at vi bleve opdagede. Vi havde ihast sagt Farvel til Pigeboerne i Gangen, trykket deres Hænder og hver kysset sin Søster, som om vi paa vanlig Viis sagde Godnat til hinanden. Jeg maa tilstaae, at vi vare meget glade ved at finde, at Grace og Luch opførte sig saa fornuftig ved denne Leilighed, og det overraskede os ikke lidt, thi vi havde ventet, at der vilde være givet en Scene, især af den første.

Vi vandrede bort med tunge Hjerter, thi Saa forlade første Gang det Fædrene Tag, for at vove sig ud i

Livets Hvirvel, uden en dyb Følelse af den Afhængighed, hvori han hidtil har levet.

Vi vandrede hurtigt og i Taushed, og naaede Ladepladsen, der laae næsten to engelske Mil fra Huset, i mindre end en halv Time. Jeg stod just i Begreb med at raabe til Reb, hvis Skikkelse jeg kunde see i Baaden, da jeg fik Nie paa to qvindelige Væsener, nogle Skridt fra mig. Der stod Grace og Lucy grædende og ventede paa vor Ankomst, for at see os reise bort. Jeg tilstaaer, at det gjorde mig meget ondt at see disse to elskværdige Piger, saa langt fra deres Hjem, i et saadant Nieblik, og min første Følelse var, at vi vilde see dem sikkert hjemme førend jeg steg i Baaden, men dette vilde ingen af dem samtykke i. Alle mine Bønner vare forgjæves, og jeg var nødt til at give efter.

Jeg veed ikke rigtig hvorledes det gik til, men et Factum er det, hvor underligt det end kan synes. I det Nieblik da vi stode i Begreb med at skilles tog enhver af os ikke sin egen Søster, men sin Vens Søster til en Side, for at sige hende et Ord til Afsked. Jeg troer ikke, at vi talte om Kjærlighed, eller saadant noget, vi vare maaskee lidt vel unge dertil; men vi adlød en Drift, der, som Rupert vilde have sagt, frembragte dette Resultat.

Hvad der passerede mellem Grace og Rupert, veed jeg ikke; hvad Lucy og mig selv angaaer, da var alt aabent og ligefremt. Den fortræffelige Pige paanødte mig ser Guldstykker, som jeg vidste hun havde arvet efter

sin Moder, og som jeg ofte havde hørt hende erklære, hun ikke vilde benytte, uden i den yderste Nød. Hun vidste, at jeg kun eiede fem Dollars, og at Rupert ikke havde en eneste, og hun tilbød mig disse Penge. Jeg sagde hende, at det var bedre at Rupert fik dem. Nei, det var bedre at jeg fik dem, meente hun, jeg vilde benytte dem med mere Klogskab end Rupert, og til Nytte for os begge.

„Du er desuden ung,“ sagde hun smilende gjennem Taaer, „og kan betale mig dem tilbage; jeg laaner Dig dem, Rupert maatte jeg forære dem.“

Jeg kunde ikke aflaae den ædle Piges Bøn, og tog Pengene, alle halve Johannisser, med den Beslutning, at betale dem tilbage med Renter. Derpaa trykkede jeg hende til mit Hjerte, kysede hende sex til otte Gange med Hæftighed — den første Gang i de sidste to Aar — og rev mig løs.

Jeg troer ikke at Rupert kysede Grace, men jeg tilstaaer, at jeg ikke veed det, skjøndt vi hele Tiden kun stod nogle faa Alen fra hinanden.

„Skriv, Miles — skriv Rupert,“ sagde de hulkende Piger, og lænede sig ud over Bolværket, da vi stødte fra Land. Det var temmelig lyst, og vi kunde see de dyrebare Skikkelser endnu i nogle Minutter, indtil en Bøining som Floden gjør, stillede en sort Jordmasse imellem dem og os.

Saaledes forlod jeg Clambonn, September Maaned

1797. Jeg manglede nogle faa Dage i 17 Aar; Rupert var et halvt Aar ældre, og Neb var igjen næsten et heelt Aar ældre end ham. Alt var i Baaden, undtagen vore Hjerter. Mit var blevet hos de to elskede Bæsjener, vi havde forladt paa Ladeplassen, det kan jeg med Sandhed sige, medens Ruperts baade var her og der, antager jeg, thi det forlod sjelden ganske den kjære Bolig, hvori Naturen havde sat det.

Tredie Kapitel.

Vi havde valgt Diebliffet vel, med Hensyn til vor Afreise. Ebben var nylig begyndt, og Baaden gled hurtig nedad Floden, uagtet de høie Banker paa begge Sider vilde have forhindret os fra at mærke nogen Vind, der som der havde rørt sig nogen Lustning paa Floden.

Vor Baad var temmelig stor, tiltaklet som en Slup og med Halvdæk; men Nebs kraftige Arme drev den hurtig igjennem Vandet, thi Krabaten tog fat paa sit Arbeide som en ægte bortløbende Neger. Jeg var selv en dygtig Roerkarl, thi i min tidligere Barndom havde jeg modtaget mangen god Lærdom af min Fader, og siden havde jeg næsten daglig øvet mig i de syv Maaneder af Aaret. Den Spænding, og det romantiske, eller hvad der et Dieblif syntes mig romantisk, som dette Eventyr

vakte hos mig, saavel som den hemmelige Frygt for at blive opdaget, der formodentlig følger med ethvert hemmeligt Foretagende, alt dette satte mig snart i Bevægelse. Jeg tog en af Marerne, og i mindre end tyve Minutter kom Grace og Lucy, saaledes hed Baaden, frem mellem to høie steile Banker, og gled ind paa den bredere Deel af Hudsonfloden.

Neb udstødte et halv undertrykt negeragtigt Glædes-
skrig, da vi gled frem af vort Skjul og mærkede, at der blæste en behagelig og gunstig Vind. Det varede ikke tre Minutter, inden vi havde heiset Rlyver og Storseil paa Baaden, Roret blev lagt op, Skjoderne affirede, og vi gled nedad Strømmen, med omtrent fem Mills Fart.

Jeg tog Roret, hvilket næsten fulgte af sig selv, da Rupert var altfor ligegyldig til at gjøre noget, som ikke var nødvendigt, medens Neb var altfor beskeden til at trakte efter en saadan Bestilling, naar Master Miles var tilstede, beredt til at overtage den. Paa den Tid faldt det af sig selv, at Skipperen paa et Fartøi paa Hudsonfloden selv styrede, og dette blev anseet for saa naturligt, at de fleste som boede paa Bredderne af denne Flod, indbildte sig, at Sir John Jervis, Lord Anson, og de andre høie engelske Admiraler om hvem de havde læst og hørt tale, ialmindelighed morede sig med denne Beskæftigelse, naar de vare ude paa Oceanet. Jeg erindrer den hjertelige latter min ullykkelige Fader slog op, da Hr. Hardinge engang spurgte ham, hvorledes denne Pligt

kunde tillade ham nogenſinde at ſove. Men vi vare meget uerfarne paa Clawbonny, i Alt hvad der angik den andre Verden.

Den følgende Time var en af de pinligſte, jeg i mit Liv har tilbragt. Jeg erindrede mig min Fader, hans mandige Aabenhed, den gavmilde Maade, hvorpaa han havde betænkt mig i ſin ſidſte Villie, og hans Forſkrifter om Uerbødighed og Lydighed, og nu havde jeg aabent handlet derimod. Derpaa kom min Moders Billede, med hendes Kjærlighed og hendes Lidelfer, hendes Bønner og hendes milde, men alvorlige Opmuntringer til det Gode; jeg indbildte mig, at jeg kunde ſee begge mine Forældre betragte mig med ſorgfulde, ſkjøndt ikke bebreidende Miner, de ſyntes mig at opfordre mig til at vende tilbage, idet de med en Taushed, der ikke deſtomindre var veltalende, advarede mig imod Følgerne

Grace og Lucy, deres Hulken, deres Formaninger og Bønner om at opgive min Plan, om at ſkrive og ikke at blive forlænge borte, og al den ømme Deeltagelse de to varmefølende Piger havde yttret ved vor Ufreife, ſtod frifk og levende for min Sjæl. Grindringen var næſten altfor trykkende for mig. Ei heller glemte jeg Hr. Hardinge og den Sorg han viſtnok vilde føle, naar han opdagede, at han ikke blot havde miſtet ſin Myndling, men ogſaa ſin enefte Søn.

Derpaa begyndte Clawbonny ſelv, Huſet, Frugthaverne, Engene, Møllen og alt hvad der hørte til Gaar-

den, at faae en dobbelt Bærd i mine Dine, og at tjene til ligesaa mange Baand, der omslynge mit Hjerte, og mindede mig om, at Flygtningens Lænke forlængedes ved hver Lomme Vand, der fløi os forbi.

Jeg beundrede Ruperts Nolighed. Dengang kjendte jeg ikke hans Charakter saa nøie, som jeg siden har lært den at kjende. Alt hvad han skattede høiest, var hos ham i Baaden, og dette formindskede hans Sorg over at reise bort fra mindre elskede Gjenstande. Hvor Rupert var, der var hans Paradis.

Hvad Neb angaaer, da troer jeg, at han bestandig sad med Hovedet over den ene Skulder, thi han tvang sig til at sidde med Ansigtet vendt nedad Strømmen, saalænge man endnu kunde opdage de Høie, der laae bagved Clawbonny. Dette maa have hidrørt fra Tradition eller Instinkt, eller en eller anden skjult Neger-Egenskab, thi jeg troer ikke at Thyren indbildte sig, at han løb væk. Han vidste, at hans to unge Herrer gjorde det, men han var sig fuldkommen bevidst, at han var min Eiendom, og tænkte udentviwl, at saalænge han blev i mit Selskab, overtraaote han ikke sine Pligter. Det var desuden min Plan, at han skulde vende tilbage med Baaden, og maaskee disse Tilbageblik ikke vare andet end Skyggen af kommende Begivenheder, som han fastede tilbage.

Rupert var ikke oplagt til at tale, thi naar jeg skal være oprigtig, havde han spist en solid Aftensmad, og

begyndte at blive søvrig; selv var jeg altfor beskæftiget med mine egne Tanker til at ønske nogen Meddelelse. Jeg fandt en vis sorgblandet Glæde i at bestemme Vagten for den kommende Nat, hvilket havde et sømandsagtigt Udseende, som paa en vis Maade oplivede min gamle Tilbøielighed for den Stand

Det var Midnat, jeg tog selv Hundevagten, og befalede mine to Kammerater at krybe ind under Halvdækket for at sove. De adlød begge, uden nogen Indvending, idet Rupert tog den inderste Plads i Besiddelse, medens Neb lagde sig ved hans Fødder, udsat for Natte-luften.

Det begyndte at lufte op, og i nogen Tid antog jeg det for nødvendigt at rebe, skjøndt vi løb plat for Binden. Det lykkedes mig imidlertid at blive ved med samme Fart, og jeg fandt, at the Grace og Lucy gjorde Vidundere paa min Vagt.

Da jeg Kloffen fire overlod Vagten til Rupert, nærmede Baaden sig just to steile Bjerger, hvor Floden var indskrænket til en Trediedeel eller Fjerdedeel af sin tidligere Brede, og efter Kystens Udseende at dømme, og det usikre Glimt jeg havde faaet at see af en lille Landsby paa den høire Bred, vidste jeg, at vi vare i den saakaldte Newburgh-Bay. Dette var Maalet for vore tidligere Reiser imod Syd, og alle tre havde vi kun engang før været nede ved Fishhill Landingsplads, som ligger lige-

overfor det Sted, der giver den Deel af Floden dens Navn.

Rupert tog nu Roret, og jeg gik hen for at sove. Vinden vedblev at blæse frisk og gunstig, og jeg følte ingen Bekymring med Hensyn til Baaden. Der var rigtignok to Punkter tilbage paa vor Seilads, som havde vaakt alvorlige Tanker hos mig, men dog ikke saaledes, at de kunde holde mig vaagen. Det var Race, et Pas i Høilandene, og Tappan Sea, to Punkter paa Hudson-floden, om hvilke de, der seile paa denne klassiske Strøm, have mange Vidundere at fortælle. Det første Sted vidste jeg, var kun frygteligt sildigere hen paa Efteraaret, og hvad det sidste Sted angik, da haabede jeg at fryde mig ved nogle af dets Vidundere den kommende Morgen, og i denne Forventning lagde jeg mig da til at sove.

Neb kaldte først paa mig da Klokken var ti. Jeg erfoer da senere, at Rupert kun havde sthyret en Time, og derpaa efterat have beregnet, at der fra 5 til 9 var fire Timer, havde han tænkt, at det var en Skam, at Negeren ikke ogsaa skulde have sin Andeel af Nattens Berømmelse.

Da jeg var bleven vækket, erfarede jeg, at det blot var skeet for at lade mig vide, at det var Tid at spise noget, (Neb vilde før være død af Sult, end begynde for sin Herre paa denne vigtige Bestæftigelse) og jeg fandt Rupert liggende i en dyb og behagelig Søvn ved min Side.

Vi vare midt i Tappan, og Høilandene havde vi passeret uden Uheld. Neb udbredte sig noget vidtløftig om Seiladsens Vanskeligheder, eftersom Floden gjorde mange Bugter, og desuden var omgivet af høie Bjerger; men han maatte dog indrømme, at der var Vand nok, Vind nok, og en Wei, som var tydelig nok at finde. Fra dette Dieblif af, havde vi vor Opmærksomhed henvendt paa Alt hvad der omgave os, thi Alt var os nyt og syntes behageligt; det var en behagelig Dag, Binden vedblev at være gunstig, og der indtraf intet som fordærvede os vor Glæde.

Jeg havde et lille Kort, der hverken var meget nøiagtigt, eller synderlig godt stukket; men jeg erindrer tydelig den Vigtighed, hvormed jeg viste mine Kammerater, efter selv at have forviiset mig derom, Klipperne paa den vestlige Bred, som New-Jersey. Selv Rupert forbausedes over denne vigtige Omstændighed. Neb var aldeles begejstret, hans store sorte Dine rullede i Hovedet, og han viste sine hvide Tænder, indtil han pludselig lukkede sine tykke Korallæber og spurgte, hvad New-Jersey skulde betyde; jeg tilfredsstillede naturligviis hans roesværdige Vhst til at samle Kundskaber, og Neb syntes endnu mere fornøiet end før, nu da han havde faaet at vide, at New-Jersey var en Stat. Dengang var det at rejse ikke en dagligdags Beskæftigelse, saaledes som nu, og det var virkelig ikke nogen Ubethdelighed for tre ameri-

kanske Ynglinge, alle under 19 Aar, at kunne sige, at de havde seet en anden Stat, end deres egen.

Trods den hurtige Fart vi havde skudt i de første saa Timer af vor Seilads, var vor Reise dog langt fra ikke tilende. Omrent ved Middagstid gik Vinden om til Syd, og da det var Flodtid, bleve vi nødte til at gaae til Ankers. Dette var ubehageligt for os alle, thi saa længe vi laae stille, forekom det os, at vi ikke flygtede. Endelig indtraf da Ebben igjen, vi heisede Seil, og begyndte atter at seile nedad Floden.

Solen var nær sin Nedgang, da vi fik Die paa de to til tre Kirkespiir, der dengang forkyndte Staden for den Fremmede. New-York var ikke 1796 den „berømte Stapelstad“, som den siden er bleven; et saa høitflingende Navn tilhørte neppe dengang det simple engelske Sprog, thi der udfordres en stor Mængde halvdannede Mennesker, til at finde paa en saa anmassende Benværelse. Den eneste „Stapelstad“, som fandtes i Amerika, i det foregaaende Aarhundrede, var en Boutik i Water Street paa Den Manhattan, hvor der solgtes Matrosklæder. Ordet „Stapelstad“, forudsætter en rig Phantasie, og til at give det Hævd, vilde der udfordres en heel Mængde Aldermænd, og et Extraforraad af Skildpadder. Hvad der skal forstaaes ved en litterair Stapelstad, overlader jeg til de Udgivere at forklare, „der ere fødte og baarne paa et af Landets Godser“.

Da vi nærmede os Byen, saae vi først Statsfængslet,

som dengang var nyt, og efter vore Begreber en meget imponerende Bygning, ligesom de Galger, en Rejsende først fik Die paa, da han kom ind i et fremmed Land, var dette Fængsel et Beviis paa Civilisation. Neb rystede paa Hovedet, da han med en alvorlig Mine betragtede det, og sagde, at det havde et stygt Udseende; jeg selv maa tilstaae, at jeg ikke betragtede det, uden en vis Frygt. Paa Rupert gjorde det mindre Indtryk, end paa os andre; han var bestandig noget fløv i moralsk Henseende.*)

Paa Hudsonflodens Sider beghndte New-York dengang et lille Stykke ovenfor Duane-Street. Mellem Greenwich --- saaledes kaldtes den lille Landsby omkring Statsfængslet --- og den egentlige By var der en aaben Strækning af omtrent halvanden Mil, hist og her bebygget med Landsteder. Den største Deel af denne Strækning bestod af afbrudte Høie, og langs med Kysten saae man nogle faa Tommer-Stabler. St. Johannis-Kirken eksisterede endnu ikke, og Grunden rundt omkring den var dengang et sidt liggende Morads.

Da vi seilede langsmed Bærsterne, fik vi Die paa det første Torv jeg nogensinde havde seet, thi saadanne Beviser paa en fremrykket Civilisation, havde endnu ikke banet sig Vej til Landsbyerne i det Indre. Det kaldtes Bjørnen, fordi det første Kjød, der var bleven solgt der,

*) Det maa bemærkes for de Europæeres Skyld, der muligen læse denne Bog, at et Statsfængsel i Amerika ikke er for Statsfanger, men for almindelige Forbrydere, idet nemlig Udtrykket hidrører fra den loyale Regjerings Navn.

var Bjørnekjød, men dette Navn er forsvundet, fordi senere Tidens intellectuelle Forfinelse — Krigeren og Statsmanden Washingtons Navn, har fortrængt Bjørnens. Om denne store moralske Forbedring hidrører fra det philosophiske Selskab, eller det historiske Selskab, eller Kjøbmændene, eller Aldermændene i New-York, har jeg aldrig med Visshed kunnet erfare. Hvis det sidste er Tilfældet, kan man aldrig noksom beundre den uegennyttige Beskedenhed, hvormed de har viist Landets Fader denne overordentlig store Ære, saameget mere som Enhver kan see, at der aldrig har været nogen Tid, hvor deres egen Ærds ikke besad udmærkede Medlemmer nok, der kunde fortjene at være Gudfader til et af de berømteste Torve i hele Republikken.

Men hvad Smag angaaer, har man aldrig villet lade Manhattan vedersfares Retsfærdighed. Dens Beundring for al Storhed, er saa dyb, at Franklin og Fulton hver have et Torv, foruden det Washington har faaet. Man vilde uden tvivl ogsaa have fundet et Newton-Torv, et Socrates-Torv og et Salamon-Torv, hvis ikke Byens Patriotisme havde vægret sig ved at søge berømte Navne, udenfor dens egen Hemisphære. Et Baco-Torv, vilde vistnok have lydt altfor ubehageligt til at blive taalt, thi Baco var en Skurk, skjøndt en Philosoph, og Torvene ere alletider for ærlige Folk. Imidlertid er jeg dog glad over, at man ikke længere kan bebreide os at have et Torv, som hedder Bjørnen, thi det vilde have været

en taus Indrømmelse af, at vi boe i Nærheden af, om ikke just midt i Skovene.

Vi passerede Albany-Bassinet, en stor Rhed for Skibe, der komme fra Nordfloden, og som nu ligger midt i Byen og er bebygget, og der saae vi Mastetoppen af the Wallingford. Vi viste Neb Stedet, for at han kunde bringe Baaden derhen, og lægge sig ved Siden af Sluppen saaledes, at han kunde vende tilbage med den.

Vi seilede rundt om Batteriet, der dengang var en rund Græsplet, med et Brytværn af Jord og Træ, der løb langsmed Vandkanten, saaledes at der kun var en smal Spadseregang udenfor. Derfra kom vi til White-Hall, der siden er bleven saa berømt for sine Moerkarle, og her lagde vi til. Jeg havde forskaffet mig Adressen paa et af de bedste Matrosherberger i Nærheden, og da vi havde gjort Baaden fast, tog vi vore Reisesække paa Rakken, fik en Dreng til at vise os Vej, og vare snart under Tag.

Da det var noget ud paa Aftenen, bestilte Rupert og jeg Aftensmad, og Neb fik Befaling at ro Baaden om til Sluppen, og den næste Morgen at komme tilbage til os; dog maatte han passe paa, at vort Logie ikke blev bekjendt.

Jeg maae tilstaae, at jeg den næste Dag kun tænkte lidt paa de unge Piger, Glawbonny og Hr. Hardinge. Neb stod ved Siden af min Seng, endnu førend jeg var kommen op, og berettede, at the Grace og Lucy laae

i god Behold ved Siden af the Wallingford, og erklærede, at han selv var bered til at følge mig paa min Vandring, for at opsøge et Skib. Da Diebliffet til at handle var kommet, blev der kun talt lidet; vi spiste Frokost og drog afsted, for med Alvor at tage fat paa vor vigtige Forretning. Neb fik Tilladelse til at følge os, men i en saadan Afstand, at man ikke kunde antage ham for at høre til os, da en Herre med en Tjener i Hælene paa sig, neppe vilde være heldig i sine Bestræbelser for at faae en Ansættelse som Jungmand.

Jeg var saa ivrig efter at komme til at høre til et seilklart Skib at jeg ikke engang standsede for at betragte Byens Mærkværdigheder, men gik lige ned til Bærsterne. Rupert havde Lyst til at bære sig anderledes ad; thi han besad en medfødt Kjærlighed for Bylivets finere Glæder men jeg var døv for hans Bink, og dengang var jeg Herre. Han fulgte mig ikke uden Modstræben, men han fulgte mig dog, efter at have gjort nogle Bemærkninger, der hentydede paa Varme og Begeistring.

Et uøvet Die der havde seet os gaae forbi, vilde have antaget os for to nette unge Matroser, der just vare komne tilbage fra en indbringende Reise og som velklædte og halv gentile drev omkring langsmed Bærsterne som Beundrere. for ikke at sige som Kritikere af Skibene. Beundrere vare vi vistnok, idetmindste var jeg det, men Kundskab er et Punkt, i Henseende til hvilket vi desværre vare meget mangelfulde.

Amerikas Handel var overordentlig virksom 1796. De to store krigførende Magter paa den Tid, England og Frankrig, havde rigtignok gjort den betydelig Afbræk, og visse Fremgangsmaader af den sidste Nation havde næsten bragt de to Lande i et meget ubehageligt Forhold til hinanden, men Søhandelen var desuagtet overordentlig levende, og ualmindelig indbringende. Næsten hver Ebbe og Flod, bragte Skibe ind og ud, fra og til fremmede Havne, og der gik neppe en Uge, uden at der ankom Skibe fra, eller aaseilede til, alle forskjellige Dele af Verden. En Ostindiefarer var alligevel vort Maal, da Rejsen er længere, Skibene bedre og Berømmelsen større, end blot ved at seile over Atlanterhavet og vende tilbage. Vi gik følgelig hen til Sjømarkedet, i Nærheden af hvilket vi havde faaet at vide, at der skulde ligge nogle Skibe af den omtalte Slags. Ogsaa dette Torv har benyttet sine Binger til at forsvinde.

Jeg betragtede ethvert Skib vi gik forbi. Indtil den foregaaende Dag, havde jeg aldrig seet en Naaseiler, og ingen Kunst-Enthusiast vilde have betragtet et smukt Maleri, eller en klassisk Statue, med et begjærligere Blik, end min Sjæl inddrak ethvert Skibs misundelsesværdige Skjønhed, som vi gik forbi.

Jeg havde en stor fuldkommen udrustet Model paa Clawbonny, og denne havde jeg studeret saa omhyggeligt under min Faders Veiledning, at jeg kjendte Navnene paa ethvert Toug, og havde et fjernt Begreb om deres

Brug. Denne tidlige Underviisning blev til stor Nytte for mig, skjøndt jeg i Begyndelsen fandt det temmelig vanskeligt, at finde mine gamle Bekjendte i den store Maalestof, hvorefter de nu viste sig, og mellem den Labyrinth af Louge, der strakte sig op imod Skjerne. Braferne, Banterne, Stagene og Dreirebene vare alle saa tydelige, at jeg efter et Diebligs Betænkning kunde udpege enhver af dem; men da jeg kom til det øvrige løbende Redskab, fandt jeg det nødvendigt at see lidt næiere efter, førend jeg kunde yttre mig med Bestemthed.

Uagtet jeg var saa ivrig efter at komme til søs, følte jeg dog en saadan Fornøielse ved at betragte Alt, hvad jeg saae, at det var Middag, førend vi naaede en Ostindiefarer. Det var et smukt lille Skib paa omtrent 400 Tons, som hed The John. „Lille“ siger jeg, thi det vilde det nu blive anseet for, skjøndt et Skib af den Størrelse i hine Dage blev kaldt stort. Manhattan, det største Skib som seilede fra den Havn, holdt kun omtrent 700 Tons, medens saa, selv af Ostindiefarerne, holdt over 500.

Endnu i dette Dieblig, skjøndt næsten halvtredstindstve Aar ere forløbne, siden jeg første Gang lod mit Die dvæle paa det, kan jeg see det saaledes, som det dengang viste sig for mig. Det havde ikke skinnende Sider, men en smal, melkefarvet Gang, der blev brudt af Kanonportene; det var et langt og smukt Fartøi af et sort Udseende, med en smuk Gallion, lav Reiling og

Skandsjeflæder, der vare forsynede med Stræktouge. De større Rundholter havde samme Farve som Gangen, og Speilet havde nogle Forziringer af en lignende Farve.

Vi gik ombord paa the John, hvor vi fandt Officiererne iværk med at toppe og brase, ved Hjælp af Takkelloftsfolkene og Laststuverne; efterat have stuvet alt Proviant og Vand, samt den ubetydelige Ladning Skibet havde inde. Styrmanden, hvis Navn var Marble, (Marmor) og det var et Stykke Marmor fuldt af Arer, thi hans Ansigt lignede et Landkort, hvorpaa der er aflagt flere Floder end Landet kunde nære, vinkede ad Capitainen og nikkede til ham, saasnart han fik Die paa os. Denne smilede, men sagde ikke noget.

„Gaae denne Bei, mine Herrer, gaae denne Bei,“ sagde Marble i en opmuntrende Tone, medens han rakte en af Topsgasterne et Nøgle Seilgarn, til dermed at takle en Ende; „naar forlod De Hjemmet?“

Dette frembragte en almindelig Latter, ja selv den gule Slyngel af en Mulat, der just gik ned i Kabytten med nogle Potter, grinede os i Ansigtet ved denne Hilfen. Jeg saae, at det nu gjaldt om ikke at blive forbløffet, medens jeg dog var altfor sanddru, til at give mig ud for hvad jeg ikke var.

„Vi forlode vort Hjem igaar Aftes, antagende, at det var tidsnok for at faae Hyre med en af de Ostindiefarere, som skal seile i denne Uge.“

„Ikke i denne Uge, min Søn, ikke førend i næste,“

sagde Marble i en spøgende Tone. „Søndag er den rette Dag. Vi seile fra Søndag til Søndag, jo bedre Dagen er, desto bedre er Farten, veed De. Hvorledes har Deres Fader og Moder det?“

„Jeg har hverken Fader eller Moder,“ svarede jeg med qvalt Røst; „min Moder døde for nogle faa Maaneder siden, og min Fader, Capitain Wallingsford, har nu været død i adskillige Aar.“

Capitainen paa the John var en firfkaaren Mand paa omtrent 50, med et rødt, koparret og strengt Ansigt, idet Hele taget med et Dre, der ikke røbede megen Følelse. Men han viste dog, at han besad Følelse, i det Dieblig jeg nævnte min Faders Navn. Han ophørte med sin Beskæftigelse, kom tæt hen til mig, saae med et alvorligt, ja endogsaa venligt Blik, paa mig, og spurgte med sagte Stemme:

„Er De en Søn af Capitain Miles Wallingsford — af Miles Wallingsford, hist oppe ved Floden?“

„Ja jeg er, min Herre, jeg er hans eneste Søn. Han efterlod sig kun to Børn. en Søn og en Datter, og skjøndt jeg aldeles ikke er tvungen til at arbeide, ønsker jeg dog at gjøre denne Miles Wallingsford til ligesaa god en Somand, som han var, og som jeg haaber, til ligesaa ærlig en Mand.“

Dette blev sagt i en mandig og oprigtig Tone, som maa have behaget, thi han trykkede hjertelig min Haand, ønskede mig velkommen ombord, bød mig ned i Kahytten

og bad mig tage Plads ved et Bord, hvorpaa just Middagsmaden var bleven sat. Rupert fik naturligviis sin Deel af denne Høflighed. Nu fulgte Forklaringerne. Capitain Robbins, der commanderede the John, havde først faret med min Fader, for hvem han vistnok nærede en dyb Agtelse; han havde ogsaa engang tjent som Styrmand under ham, og hittede sig paa en Maade, at man skulde troe, han var ham megen Forbindtligbed skyldig. Han indlod sig ikke paa nœiere at udspørge mig, da han syntes at ansee det for naturligt, at Miles Wallingsfords eneste Søn ønskede at gaae tilføes.

Medens vi der sad ved Bordet, blev det bestemt, at Rupert og jeg strax den næste Morgen skulde gaae ombord, og undertegne Artiklerne, saasnart vi vare komne iland. Som sagt, saa gjort, og jeg havde den Glæde at føre Navnet Miles Wallingsford til Folkelisten, hvorhos der blev mig tilstaaet 18 Dollars om Maaneden — Befarne Matroser fik dengang 30 til 35 Dollars om Maaneden. Rupert blev ogsaa antaget, men Capitain Robbins satte ham ned til 13 Dollars, sigende i en spøgende Tone, at en Præstesøn umulig kunde være ligesaa meget værd, som Sonnen af den bedste Sømand, der nogensinde havde seilet ud fra Amerika. Han var en sand Jagttager af Mennesker og Ting, denne min nye Ven, og jeg troer, han sluttede efter Snittet paa Ruperts Kløver, at han sandsynligviis ikke vilde blive skikket til at ligge ved Luv Stikbout. Pengene var imidlertid

en Bisag for os, og jeg prisste mig lykkelig, at jeg havde faa god en Hyre, næsten i samme Dieblif, som jeg begyndte at søge den.

Vi vendte tilbage til Bertshuset og blev der om Natten; vi toge hemmelig Afsted med Neb, der skulde bringe de gode Efterretninger hjem, saasnart Sluppen kunde gaae under Seil.

Den næste Morgen blev en Karre belæsset med vort Løi, Regningen blev betalt og vi forlode Bertshuset. Jeg iagttog den Forsigtighed, ikke at begive mig ad den lige Vei til Skibet; vi begave os tværtimod til den modsatte Side af Bnen, lagde vort Løi paa en Quai, ved hvilken Skibe fra New-Jersey lagde til, som om vi havde isinde at gaae ombord paa et af disse. Rudstien fik sin Betaling og fjørte bort, uden at bekymre sig om to unge Sømands videre Foretagende. Der ventede vi en halv Time, leiede en anden Karre, hvorpaa vi fjørte til the John, og fik øieblikkelig vor Plads anvist paa Bakken.

Capitain Robbins havde forsynet os begge med Skibskister, betalte af vor Dvartalslønning, i hvilke vi fandt de Klæder, der vare nødvendige til saa lang en Reise. Rupert og jeg iførte os øieblikkelig disse Klæder, med regelmæssige smaa runde Hatte, hvilket i den Grad forandrede vort Udseende, at vi neppe kjendte hinanden.

Rupert gik op paa Dækket, hvor han drev om, rygende en Cigar, medens jeg gik tilveirs, undersøgende enhver Kaa, og berørte Knapperne paa alle tre Toppe,

førend jeg vendte tilbage fra denne min Undersøgelsesreise.

Capitainen, Styrmandene og Topsgasterne smilede ad mine Bevægelser, og jeg hørte den første fortælle sin Styrmand, at jeg var gamle Miles opad Dage. Kort, alle Partier syntes tilfredse med det Arrangement, der var skeet. Jeg havde fortalt Officiererne agterude, om mit Kjendskab til Navnene paa de fleste Touge, og deres Brug, og aldrig havde jeg følt mig saa stolt, som da Marble raabte med lydelig Stemme:

„Hør der, Miles, gaae op og skjær Forrebramfald ud, giv saa en Ende ned, og hal denne nye Trossse op, og skjær et nyt Fald i.“

Afsted løb jeg, og den udviklede Befaling summede for mit Øre, skjøndt jeg havde en nogenlunde tydelig Forestilling om, hvad der skulde gøres. Enhver vilde let have kunnet skjære Faldet ud, og jeg gjorde det uden synderlig Vanskelighed; da Styrmanden selv hjalp mig, og nede fra Dækket gav mig den fornødne Anviisning, blev det nye Toug iskaaren med overordentlig Held. Det var min første Forretning paa et Skib, og jeg var stoltere deraf, end af alt hvad det samme Individ senere udførte. All den Tid jeg var saaledes beskæftiget, stod Rupert og lænede sig op til Storestag-Strop, ryggede paa sin Cigar, som en Borgemester. Touren kom ogsaa til ham, men Capitainen sendte ham ned til Kahytten, hvor han satte ham til at affkrive nogle Papirer. Rupert skrev

en smuk Haand, og han skrev hurtig. Samme Aften hørte jeg Overstyrmanden sige, at Præstens Søn sandsynligviis vilde blive en regelmæssig Barberskriver hos Capitainen.

„Den gamle Mand,“ tilføiede han, „sætter selv saa mange Kragetæer paa et Stykke Papir, at han vanskelig veed fra hvilken Ende han skal begynde at læse det, og det skulde ikke undre mig, hvis han ansatte denne Fyr med en Pen bag Dret paa denne Reise.“

De næste to til tre Dage var jeg behagelig beskæftiget, og tilbragte den halve Tid tilveirs. Alle Seilene skulde underflaaes, og jeg havde min fulde Andeel i Udførelsen af denne Forretning; jeg beslog ganske alene Bovenboven-Krydsseilet, thi Skibet havde faste Bovenstænger, og det blev sagt, at det var gjort forsvarligt; Bugen var maaskee lidt for stor, men det var gjort saa forsvarligt, at den næste Mand som fik sat paa Seilingen, brugte 5 Minutter til at gjøre Seilet løs. Derpaa fik vi Regn, og Seilene bleve gjorte løs for at tørres. Jeg gjorde Seilet løs, ganske ene, og lod det falde for efter, og da vi atter skulde til at duge Seilene op, beforgede jeg alene alle tre Bovenbramsseil, naturligviis et ad Gangen.

Min Fader havde lært mig at flaae en Raabaands-Knob, gjøre et Bælestik, flere dobbelte og enkelte Stik, og saadant noget, og jeg kunde ganske godt gjøre en Lang og en Kort-Splidsning. Alt dette og den Kundskab,

som jeg hjemme havde erhvervet mig ved mit Modelskib, var mig til stor Nytte, saaledes, at selv denne forhærdede Krabat Marble, følte sig foranlediget til at sige, at jeg var det modneste Stykke grønt Stof han nogensinde havde faaet fat paa.

Al den Tid var Rupert beskæftiget med at skrive. Engang fik han Tilladelse til at forlade Skibet — det var Dagen før vi seilede — og jeg bemærkede, at han gik iland i sin Landdragt, hvoraf Enhver af os havde medbragt et Sæt. Jeg stjal mig bort samme Eftermiddag for at opsøge Posthuset, og gik op langsmed Strømmen indtil Broadway, da jeg ikke nøie vidste, hvilken Vej jeg skulde tage.

Paa den Tid spadserede Enhver, der var noget, og var ugift, langs den vestlige Side af denne Gade, fra Batteriet til St. Pauls-Kirke, mellem 12 og 2 $\frac{1}{2}$, naar Vind og Veir tillod det. Der saae jeg Rupert i sit Landsdragt, hvilket ikke var meget beshynderligt, som man nok kan tænke sig, vandre op og ned med de bedste og mest pyntede af dem, tagende sig godt ud, trods sit Landsbhudseende. Det begyndte at blive seent, og han forlod just Gaden, da jeg saae ham. Jeg fulgte ham, men ventede dog indtil vi vare komne til et affides Sted, førend jeg talede til ham, da jeg vidste, at han vilde følt sig krænkert ved, under saadanne Forhold, at blive antaget for en Ven af en Matros.

Rupert gik indad en Dør, og kom atter tilshue med et Brev i sin Haand; ogsaa han havde været paa Posthuset, og jeg tog nu ikke længere i Betænkning at gaae hen til ham.

„Er det fra Clawbonny“, spurgte jeg ivrig. „J saa Tilfælde er det vist fra Lucy?“

„Fra Clawbonny, men fra Grace,“ svarede han og rødmede en Smule. „Jeg bad den stakkels Pige om at lade mig vide, hvorledes det vilde gaae, efterat vi havde forladt dem; Lucys Kragetæer ere saa frygtelige, at jeg aldrig ønsker at see dem.“

Jeg følte mig stødt, fornærmet over, at min Søster skrev til et andet ungt Menneske end mig. Brevet var jo rigtignok til en fortrolig Ven, min Kammerat, og næsten et Barn af den samme Familie, jeg var desuden kommen til Posthuset i den Forventning, at finde et Brev fra Ruperts Søster, der, medens hun græd ved Afskeden, havde lovet at gjøre netop det samme imod mig; men der er en Forskjel imellem, at Ens Søster skriver til en anden ung Mand og at en anden ung Mand's Søster skriver til En selv. Selv nu kan jeg ikke rigtig forklare det, men der er en Forskjel, det er jeg vis paa. Uden at bede om at see en eneste Linie, som Grace havde skrevet, gik jeg ind paa Contoiret og vendte efter et Par Minutters Forløb tilbage, med en Mine af fornærmet Bærdighed, holdende Lucys Brev i min Haand.

Der var egentlig ikke noget i noget af Brevene, som kunde vække megen Følsomhed. Ethvert af dem var skrevet med en Venindes varme og hjertelige Simpelt og Sandhed, der er i den Alder, at hun ikke sætter Mistillid til sine egne Bevæggrunde, til et ungt Menneske, der ikke har Ret til at betragte denne Gunst som andet, end hvad den var, et Beviis paa et tidligt udviklet og fortroligt Venfskab.

Begge Brevene ligge nu for mig, og jeg affskriver dem, eftersom det er den korteste Maade, hvorpaa Læseren kan erfare den Virkning, vor Forsvinden havde frembragt paa Clawbonny.

Graces Brev lød saaledes:

„Kjære Rupert!

Clawbonny var i levende Bevægelse Kl. 9 om Morgen, og det var ikke saa forunderligt! Da Din Faders Angst begyndte at blive pijnlijk, fortalte jeg ham det Hele, og gav ham Brevene. Det gjør mig ondt at maatte sige det — han græd. Jeg ønsker, at jeg aldrig oftere maa faae et saadant Syn at see. Saadanne to tosfede Pigers Taarer, som Luchs og mine, have ikke noget at betyde; men, Rupert, at see en gammel Mand, som vi elste og agte, en Evangelists Forkynder, fælde Taarer, det er et haardt Syn at udholde. Han bebreidede os ikke vor Taushed, men sagde, at efterat vi havde givet vort Løfte, indsaae

han ikke, at vi kunde have handlet anderledes. Jeg meddeelte ham Dine Grunde om Ansvar o. s. v., men jeg troer ikke han rigtig forstod dem. Er det forfildt at vende tilbage? Baaden som førte Eder ned, kan bringe Eder tilbage, og hvor glade ville vi ikke Alle være ved at see Eder. Hvorhen I end gaae, og hvad I end gjøre — jeg skriver ligesaavel til den Ene som til den Anden, og henvender mig kun til Rupert, fordi han saa inderlig bad mig derom — hvorhen I gaae, og hvad I end gjøre, saa erindrer Eder, hvad I begge have lært i Eders Ungdom, og i hvor høi Grad Eders Opførsel og Lykke ligger os Alle paa Hjertet.

Din hengivne
Grace Wallingford.

Til

Hr. Rupert Hardinge."

Luch havde været mindre paa sin Post og formodentlig lidt ærligere og oprigtigere. Hun skrev som følger:

„Kjære Miles!

Jeg troer, jeg græd en heel Time efterat Du og Rupert havde forladt os, og nu, da Alt er forbi, ærgrer det mig, at jeg har grædt saameget for to saadanne taabelige Drengene. Grace har fortalt Eder Alt, om min Kjære dyrebare Fader, som ogsaa fældede Taarer. Jeg tilstaaer, at jeg aldrig veed nogensinde at have været i en saadan Angst! Jeg tænkte, at Du

iebliffelig vilde komme tilbage, saasnart Du fik Alt at høre. Jeg veed ikke, hvad der vil blive foretaget, men Noget vil der blive gjort, det er jeg overbevist om. Naar Fader alvorlig vil Noget, siger han kun lidt, og jeg veed, at det nu er hans Alvor. Jeg troer, at Grace og jeg ikke tænkte paa andet end paa Eder, det vil sige, hun paa Dig, og jeg paa Rupert, ogsaa en lille Smule omvendt. — See saa har Du faaet hele Sandheden at vide. Glem ikke at skrive til os, førend Du gaaer tilsoes, hvis Du gaaer tilsoes, hvilket jeg haaber og troer, at Du ikke gjør. Gud være med Eder!

Lucy Hardinge.

Til

Hr. Miles Wallingsford.

P. S. Neb's Moder erklærer, at hvis Drengen ikke er hjemme inden Loverdag Aften, reiser hun efter ham. Den Skjændsel, at En saaledes løber væk, er aldrig før overgaaet hende og hendes, og hun siger, at hun ikke vil finde sig deri. Men jeg antager, at vi snart skulle see ham, og med ham Breve."

Neb havde taget Afsked fra os, men Breve havde vi ikke medgivet ham. Jeg beklagede, som det saa ofte hænder, Forseelsen, da det var forsilde, og hele den Dag tænkte jeg paa, hvor skuffet Lucy vilde være, naar hun saa, at Negeren kom tomhændet tilbage.

Rupert og jeg skiltes ad paa Gaden, da han ikke ønskede at spadserere med en Matros, saalænge han gik kjoleklædt. Han sagde det rigtignok ikke, men jeg kjendte ham tilstrækkelig til desuagtet at være vis derpaa. Jeg vandrede meget hurtig ned til Skibet, og havde just naaet Dvæien, da jeg ved at dreie om et Hjørne, pludselig stødte paa Hr. Hardinge. Min Formynder vandrede langsomt med sorgfuld og bedrøvet Mine, og han fæstede Blik paa ethvert Skib han gik forbi, som om han saae efter sine Dreng. Han saae mig, thi han lod et flygtigt Blik glide hen over min Person, men min Klæde- dragt, og fornemmelig den lille Hat, havde aldeles forandret mit Udseende, saa at han ikke kjendte mig; hans Betyrning vendte hans Blik umiddelbart imod Skibene, og jeg gik forbi ham uden at blive opdaget. Da Hr. Hardinge gik fra the John, og jeg dertil, var følgelig al Fare forbi, saasnart jeg var ham ude af Syne.

Samme Aften havde jeg den Glæde at gaae under Seil i et fuldtakket Skib. Det var rigtignok for meget smaa Seil, og blot for at komme ud i Strømmen. Benyttende gunstig Vind og Strøm, forlod the John Havnen for sin Rlyver, Store-Stængestagsseil og Bom-Mesanen og seilede ned til Batteriet, hvor den løb ind i den anden Kanal og ankrede. Her laae jeg nu smukt for Anker en halv Mil fra Land, og brændte af Utaalmodighed efter at komme ud paa Oceanet. Om Eftermiddagen kom Mandskabet ombord; det var en broget

Samling af for kort siden drukne Matroser, af hvilke omtrent Halvdelen vare Amerikanere, medens Resten vare fra ligesaamange Lande, som der var Hoveder. Marble mønstrede dem med et kyndigt Blik, og til min store Overræffelse fortalte han Capitainen, at der var godt Stof iblandt dem. Han maa have været en større Kjender end jeg, thi efter det Ordre at dømme havde jeg aldrig før seet en saadan Samling af Skurke. Nogle Saa saae vel ganske godt ud, men de fleste saae ud, som om de vare flæbte igjennem et Sted, jeg ikke vil nævne, skjøndt det meget ofte citeres af Søfolk, naar de ved en saadan Leilighed skulde skildre sig selv. Men Matrosen, efterat han har været en Uge tilsøes, og Matrosen der kommer ombord, efterat han i en Maaned har hengivet sig til alle mulige Udsvævelser i Land, det er baade i moralsk og fysisk Henseende to meget forskjellige Personer.

Jeg begyndte nu at angre, at jeg ikke havde seet mig lidt om i Bhen. 1797 havde New-York neppe mere end halvtredshindstyve tusinde Indbyggere, skjøndt den dengang lige saa vel blev betragtet som et Vidunder af alle ægte Amerikanere, som den bliver det nutildags.

Det er en rigtig god patriotisk Regel at paastaae, at vort Bedste altid er det allerbedste, thi saa kunne vi aldrig have Uret. Jeg har siden seet nok af Verden til at vide, at vi i dette vort Fædreland tager forkeert fat paa mange Ting, at vi undervurdere de Fordele og Fortrin, som vi have god Grund til at være stolte af

og prale af andre, der mildest talt, ere høist tvetydige. Men der udfordres Tid til at lære alt dette, og jeg vil ikke ile forud for min Historie, eller mit Fædreland, hvilket sidste vilde være en høist selvmorderisk Handling.

Mandskabet kom ombord en Løverdag Eftermiddag, og Halvdelen gik strax tilkøis. Rupert og jeg havde en god Røie, og vi besluttede at holde sammen under hele Reisen, og saaledes bekymrede vi os kun lidt om, hvad vore øvrige usædvanlige Kammerater toge sig for. For dem, der have været vant til Tallerkener, Knive og Gafler, og andre saadanne Luxusartikler, er det ubehageligt at see Maden gaae omkring i en rund Træbakke, og blive haandteret og sønderflænget af alle. Jeg maa tilstaae, at jeg tænkte paa Graces og Luchs smaae hvide Hænder, paa Sølv-Sukkertænger, paa rene Tallerkener, Glas og Bordduge — Servietter og Sølvgafler vare dengang ubekjendte i Amerika, undtagen ved de fornemste Tafler, og selv der brugtes de ikke uden ved høitidelige Leiligheder og paa Festdage — medens vi paa denne Maade nød vort første Aftensmaaltid ombord.

Syv og sjugethye Aar ere forløbne siden den Tid; men den hele Scene staaer i dette Dieblisk saa levende for min Tanke, som om den var passeret igaar. Ofte ønskede jeg at jeg hørte til den langsnuvede Slægt, for at bevare den rette Holdning, som man siger.

Medens vi laae der i Hudson, nød jeg den Gæde at have Ankervagt, i Forening med en gnaven, gammel

Svensker. Binden var svag og Skibet havde en god Ankerplads, hvorfor min Kammerat ogsaa valgte sig en blød Plank, bad mig om at falde paa ham, hvis der skulde hændes noget, og lagde sig ned for at sove i No og Mag sine to Timer. Men jeg fulgte ikke hans Exempel. Jeg spankede op og nedad Dækket med lige saa megen Vigtighed, som om hele Statens Byrde havde hvilet paa mine Skuldre, kastede hver fem Minutter et Blik ud over Bougen, for at see om Ankertouget ikke var sprunget, og om Ankeret ikke var raget i Drift; derpaa saae jeg opad, om Alt var paa sin Plads. Det var to lykkelige Timer.

Den næste Formiddag omtrent Klokken 10 — det var Søndag og som Marble sagde: „Jo bedre Dag, desto bedre Arbeid,“ — fik vi Lods ombord, og alle Mand blev kaldet op for at lette Anker. Skoffen, Rahtsdrengen, Rupert og jeg fik det Hverv at gaae med Seisingerne, og at opskyde Ankertouget; thi Haandspaderne udfordrede stærkere Hænder end vore. Ankeret blev imidlertid hevet hjem uden Vanskelighed, hvorpaa Rupert og jeg bleve sendte tilveirs, for at gjøre Forre-Mersseil los. Jeg maa desværre bemærke at Rupert gik op i Merset gjennem Bjørnen, saa at jeg maatte gjøre Seilet los paa begge Raanofferne. Da der var en Mand paa Fokkeraaen, fik jeg dernæst den Ordre at gjøre Bramseilet los.

Over det hele Skib faldt og udfoldede Seilene sig, Mersseilene bleve heiste, og da jeg saae ned fra Forrestængesahling, hvor jeg var forbleven for at overhale Givtougene, bemærkede jeg, at Skibet faldt af, og at Seilene fyldtes af en frisk Kuling af Nordvest.

Just som jeg følte mit hele Bæsen gennemtrængt af Henrykkelse over at være paa Veien til Canton, som dengang blev kaldet Indien, kaldte Rupert paa mig fra Merset. Han pegede paa en Gjenstand paa Bandet, og da jeg vendte mig om, saae jeg en Baad omtrent hundrede Alen fra Skibet. I denne Baad sad Hr. Hardinge, som i dette Dieblik fik Die paa os. Men Skibet gik nu for fulde Seil, og Ingen nede paa Dækket saae eller idetmindste tog Notits af Baaden. The John gled forbi den, og da jeg her saae det sidste Glimt af min ærværdige Formynder, stod han med blottet Hoved og strakte Armene ud imod os, som om han bønfaaldt os om ikke at forlade ham. I dette Dieblik faldt Skibet saameget af, at Agterseilene skjulte ham for mit Blik.

Jeg steg ned i Merset, hvor jeg fandt, at Rupert der var sig sin Brøde bevidst, og saae bange ud, havde dukket sig ned for ikke at blive seet. Jeg selv gik bagved Mastetoppen og hulkede lydelig. Dette varede nogle faa Minutter, da en Befaling fra Styrmanden kaldte os begge ned. Da jeg kom ned paa Dækket, var Baaden allerede langt agterude, og havde siensynlig opgivet den

Plan at lægge tilborde. Jeg veed ikke rigtig om jeg følte mig lettet eller bedrøvet ved at see dette.

Fjerde Kapitel.

Fire Timer efter det Dieblif, da Rupert og jeg tabte Hr. Hardinge af Syne, var Skibet i rum Sø, det passerede Barren og begyndte sin lange Rejse, gaaende for en frisk Nordvestvind, med saamange Seil til, som det kunde bære. Vi gik i skraae Retning over den Bugt som dannes af Long Islands Kyster og New Jersey, og midt paa Eftermiddagen tabte vi Lavlandet af Sigte. Jeg holdt Die med Navesinks Høie, indtil de forspandt lig Regnskyer i Vest, og da følte jeg, at jeg endelig ganske havde tabt Land af Syne.

Men en Matros har kun liden Tid til at hengive sig til sine Følelser naar han forlader Fædrelandets Kyst, og kun faa ere vistnok oplagte deril. Med Hensyn til det Arbeid der skulde udføres, da skulde Ankerne lægges paa Relingen og surres, Anker-Lougene udstikkes og nedskydes, Væseilsgodset gjøres klart og Bøilerne an-

bringes paa Ræerne, om det ei tidligere er skeet, fort der er hundrede Forberedelser som skulle gjøres, saa at man lige saa godt holdes i uophørlig Virksomhed paa et Skib, som i et stort Huus. Alt dette beskæftigede os indtil det blev mørkt, hvorpaa Bagterne bleve bestemt og opsatte. Jeg kom paa Bagbords- eller Overstyrmandens Bagt, og blev af denne gamle barske Sømand valgt som den fjerde, en Værelse som jeg skyldte den Virksomhed, jeg havde lagt for Dagen, medens jeg var tilveirs. Rupert nød mindre Udmærkelse; han var den sidste Mand som Capitainen valgte til Anden-Styrmands Bagt. Samme Aften lod Marble nogle Uttringer falde om denne Sag, der indviede mig i Hemmeligheden ved disse to Valg.

„Du og jeg ville nok komme ud af det sammen, det seer jeg tydelig, Miles,“ sagde han, „thi der er Dvægsølv i Livet paa Dig. Hvad Din Ven angaaer, som er kommen paa den anden Bagt, saa er det ogsaa i sin Orden. Capitainen har faaet en Mand mere, og som han er, skal han være ham vel undt. Han vil nok besøge mere Papir paa denne Reise, tænker jeg, end han vil lopsalve Tougværk.“

Det syntes mig dog underligt, at Rupert, som havde været saa ivrig og virksom under alle Forberedelserne til vort Eventyr, skulde sække saa langt agter ud i dets første practiske Resultater.

Det er ikke min Hensigt at dvæle ved alle ubetydelige Begivenheder paa denne min første Sørejse, thi da vilde min Fortælling blive alt for lang, og det uden at det gjøres nødvendigt, og mit Arbeid vilde blive ligesaa trættende for Læseren, som for mig selv. En Omstændighed, som indtraf tre Dage efter vor Afreise, maa jeg dog omtale, da den staaer i Forbindelse med senere vigtige Begivenheder.

Skibet var nu i fuldkommen Orden, og idetmindste to hundrede Mile fra Land, thi vi havde skudt en raske Fart ud fra Kysten, da Koffen, der var gaaet ned for at hente Vand, lod sin Stemme høre nede mellem Tønderne paa denne skingrende Maade, som er eiendommelig for de Sorte.

„Der er to Negere ifærd med det Arbeid,“ udbrød Marble, efterat have lyttet et Dieblis, idet han lod sit Die løbe rundt for at see om Hovmesteren, der var en Mulat, ikke deeltog i denne Ordstrid. „En Sort vilde aldrig kunne gjøre saadan en Støi. Miles, gaae ned og see om Afrika er kommen ombord til os inat.“

Jeg stod just i Begreb med at adlyde, da Koffen Gato kom op igjennem Forlugen, slæbende efter sig en anden Sorts mørke Hoved, hvis krøllede Haar han havde taget fat i. I et Nu vare begge paa Dækket og jeg opdagede da til min store Forbauselse, Nebucadnezar Glawbonnys forstyrrede Ansigt. Gaaden var naturligviis

løst, saasnart jeg havde gjenkjendt Threns glindsende Ansigtsstræk.

Neb havde nemlig vidst at snige sig ombord, førend Skibet halede ud i Strømmen; han havde fyldt sine Lommer med Rager og Ubler, og skjult sig mellem Randsønderne, hvor han havde ligget, indtil Rokken paa en af sine mange Reiser efter Vand, havde opdaget ham. Hans Proviant var sluppet allerede for fire og tyve Timer siden, og det er ikke sandsynligt at Krabaten vilde have kunnet forblive skjult meget længere, hvis denne Opdagelse ikke var skeet. I det Dieblik Neb kom op paa Dækket, kastede han et hurtigt Blik om til alle Sider, for at see, hvor langt Skibet var fra Land, og da han overalt kun opdagede Vand, grinede han af Glæde. Dette ærgrede Marble, der troede at han dermed vilde fornærme ham, og han gav Krabaten et Drefigen, der vilde have bragt en Hvid ud af Egeværget. Paa Neb gjorde dette drøie Slag alligevel ingen Virkning, thi det faldt paa den Deel af hans System, der var meest uimodtageligt for Indtryk.

„D! Du er en Nigger, er Du!“ raabte Styrmanden, der blev heftigere og heftigere, da han indbildte sig at den Sorte vilde haane ham ved sin Haardsørhed, „Tag det og lad os see om Du er fuldblodig.“

Et drøit Slag over Skinnebent ledsagede disse Ord, og Neb gav sig øieblikkelig tabt. Han bad om Naade og erklærede sig beredt til at fortælle alt, idet

han paastod, at han ikke var nogen „bortløben Nigger“ — et Udtryk Sthrmændene havde brugt, da han tildeelte ham Slagene.

Jeg lagde mig nu imellem og fortalte Marble med al den Uerbødighed, som en ung Matros skulder en Oversthrmand, hvem Neb egentlig var og hvad jeg antog havde bevæget ham til at følge mig ombord paa Skibet.

Denne Meddelelse kom mig siden dyrt til at staae, thi at en Matros saaledes havde en Kammertjener ombord, gav Anledning til mangen en Spøg, paa min Befestning, den hele øvrige Rejse. Havde jeg ikke været saa virksom og saa tjenstvillig, hvorved man vinder stor Vndest ombord paa et Skib, vilde disse spøgefulde Indfald sandsynligviis været blevet langt plumpere og hyppigere. Alligevel vare de mig høist ubehagelige, og kun ved ret levende at erindre mig al den Hengivenhed, jeg fra Barndommen af var bleven vant til at nære for Neb, afholdtes jeg fra, ved den første givne Leilighed, at give ham en alvorlig Dragt Brygl for hans Heltebedrift. Og dog, hvad var hans Forbrydelse i Sammenligning med min? Han havde fulgt sin Herre af Kjærlighed til ham, i hvilken Følelse der rigtignok havde blandet sig en Smule Lyst til Eventyr; medens jeg, idetmindste i een Betydning, havde brudt alle Hjertets Baand ved blot at følge denne Lyst.

Da Capitainen kom paa Dækket blev Nebs Historie fortalt ham, og da han erfarede, at den sunde og kæmpesterke unge Neger ingen Hyre forlangte, gjorde han ingen Banskfæligheder, men tog ham strax til Raade.

Til stor Fryd for Neb blev han sendt forud for at tage Deel i Arbeidet paa Ræerne og ved Taffelagen, da der ikke var nogen ledig Plads, han kunde udfylde, hverken ved Kabysen eller i Kahytten. Inden en Time var han mæt, og fik nu sin regelmæssige Plads paa Styrbordsvagten. Jeg glædede mig over dette Arrangement, da Krabaten derved ikke kom til at høre til min Vagt, og saaledes blev forhindret fra med tjenstvillig Jver at udføre det Arbeid, der paalaae mig. Jeg opdagede dog, at Rupert ofte drog Fordeel af hans Jver, og benyttede den tjenstvillige Sorte ved enhver mulig Leilighed.

Ved at udsørge Neb fik jeg at vide, at han havde bragt Baaden hen paa Siden af the Wallingford, og derpaa benyttet et Par Dollars, som jeg ved min Afreise havde givet ham, til at forskaffe sig et for hans Farve passende Logis, indtil Skibet var seilfærdigt, hvorpaa han da havde sneget sig ombord, og, som fortalt, skjult sig mellem Vandtønderne.

Neb's Fremtræden ophørte snart at være en Gjenstand for Samtale, og hans Jver gjorde ham hurtig til Alles Yndling. Haardsør, stærk, rask og vant til Arbeid, blev han snart til stor Nytte ved alt strængt Arbeid, og selv tilveirs blev han snart temmelig brugbar

og behændig, skjøndt han ikke var saa hurtig i sine Bevægelser, som en Hvid vilde have været. Mine egne Fremskridt — jeg siger det uden Forfængelighed, men ene og alene, fordi det er sandt — var Gjenstand for almindelig Omtale. I en Uge blev jeg nøie bekendt med alt det løbende Redskab, og efter samme Tidstrums Forløb kunde jeg, ligesaa godt, som den ældste Matros ombord, i det dybeste Mørke angive Navnet paa ethvert Loug efter dets Tykkelse, hvorledes det skar, og paa hvilket Sted det var gjort fast. Rigtignok havde mit Modellskib i høi Grad banet mig Veien, men da jeg var fri for al Søsyge, hvoraf jeg aldrig et eneste Dieblik i mit Liv har lidt, kunde jeg uhindret og for fuldt Alvor beskæftige mig med alt dette, og jeg blev fuldelig belønnet for min Umage.

Da vi havde været fjorten Dage ude, kunde jeg allerede entre ned langs Luv Vig af Krydsseilet, og førend vi havde passeret Linien, kunde jeg gjøre det samme paa Forre- og Store-Bramseil. Styrmanden satte mig ved enhver Leilighed i Forhaanden og gav mig mangan en god Underviisning, naar vi vare alene, og Capitainen forsømte aldrig at give mig nyttige Bink, eller practiske Raad. Førend vi havde naaet Høiden af St. Helena, havde jeg bedet om Tilladelse til regelmæssig at løse af ved Rattet, hvilket ogsaa var bleven mig tilstaaet, og fra det Dieblik af, udførte jeg alle Matrospligter, naar und-

tages det finere Arbeid, som at knobe, spledse o. s. v. Dette udfordrede lidt mere Tid; men jeg tør nok paa-
staae at en behændig Krabat, der har Lyft til Søen,
kan blive en meget dygtig og brugbar Matros i alt,
hvad der ikke beroer paa Judicium, naar han i et halvt
Aar har været i activ Tjeneste.

Chinareiser frembyde sjelden noget meget mærk-
digt. Hvis man passer den rette Afseilingstid, har Ski-
bet gunstig Vind den største Deel af Veien og i Almin-
delighed godt Veir. Rigtignok er der paa denne lange
Reise enkelte Puncter, der sædvanlig give En Forsmag
paa, hvad Livet tilsøes har at betyde, men i det Hele
taget kan en Cantonreise, skjøndt den er temmelig lang,
ikke kaldes besværlig.

Det følger af sig selv, at vi havde haard Kuling,
Byger og de sædvanlige Veirforandringer, der indtræffe
paa Oceanet, at kæmpe med, skjøndt vor Reise til Can-
ton snarere maa kaldes gunstig og rolig, end det mod-
satte. I fire Maaneder vare vi under Seil, og da vi
ankrede i Floden, bjergede Seilene og traadte frem af
deres Skygger, var det som om Tæppet gik op for en
ny scenisk Forestilling.

Chineseren er imidlertid altfor ofte bleven beskrevet,
især i den senere Tid, til at jeg her skulde dvæle ved
hans Eiendommeligheder. Sømanden viser sig i Almin-
delighed som en Philosoph, hvad Fremmedes Eiendom-
meligheder og Sæder angaaer; han, der besøger saa-

mange forskjellige Lande, synes at ansee det under sin Værdighed, at forundres over noget nyt.

Det traf sig saaledes, at med Undtagelse af Officiererne, Hovmesteren og Kokken, havde ingen af Folkene ombord paa the John tidligere omseilet det gode Haabs Forbjerg, og dog betragtede vort Mandskab de skaldede Hoveder, de skjeve Dine, de lange Haarpidste, de plumpe Dragter, de fremstaaende Kindbeen og de store tunge Skoe hos dette Folk, som det saae for første Gang, med ligesaa megen Egeghldighed, som om det havde seet en ny Mode i Hjemmet. De fleste havde seet eller indbildte sig at have seet mange forunderlige Ting i de forskjellige Lande, de havde besøgt; det er nemlig en staaende Regel hos Matroser, at hense alle det Vidunderlige til „den sidste Reise“; thi den han i det Dieblif er paa nedsettes sædvanligviis til noget ganske almindeligt, der ikke fortjener særegen Dmtale. Ifølge den Grundsætning maatte min Canton-Reise være fuld af Vidundere, eftersom den var den første Anledning til alt hvad jeg saae og erfarede som Sømand. Ikke desto mindre nøder Sandheden mig at tilstaae, at den lige til imod Slutningen var en af de mindst vidunderlige, af alle de Reiser, jeg nogensinde har foretaget. Vi laae et Par Maaneder i Floden, indtagende vor Fragt, idet vi snart modtog Thee, snart Rankin, Silketøier og andre Artikler, eftersom vor Supercargo kunde faae fat paa

dem. I al den Tid saae vi netop saameget til Chinese-
 erne, som Fremmede pleie at see, men ikke en Smule
 mere. Jeg var tidt oppe ved Faktoriene med Capitai-
 nen, da jeg havde det Hverv at styre hans Baad, og
 Rupers tilbragte de fleste af sine Arbeidstimer, enten hos
 Supercargoen iland, eller nede i Kahytten med at skrive.
 Jeg erhvervede mig imidlertid god Indsigt i Brugen af
 Klædeføllen, Splædshornet, Merlespiret og Skibmands-
 Binden, ligesom jeg ogsaa fik nogen Ovelse i at sye
 Seil. Marble var meget venlig imod mig, trods sit
 nordvest Ansigt, og aldrig lod han nogen Leilighed til
 at give mig et nyttigt Vink gaae ubenyttet bort.

Jeg troer, at jeg ved mine Bestræbelser paa Ud-
 reisen, fuldkommen havde opfyldt de Forventninger man
 havde om mig, og Officiererne satte en vis Stolthed i at
 hjælpe til, at gjøre Capitain Wallingsfords Søn værdig
 sin hæderlige Fader. Jeg havde haft Leilighed til at
 underrette dem om, at Ruperts Oldefader havde været
 Capitain i Marinen, men Andenstyrmand, Kite, vægrede sig
 udenvidere ved at troe denne Baastand, skjøndt Marble
 bemærkede, at det gjerne kunde være muligt, da jeg til-
 stod at baade hans Fader og Bedstefader havde været,
 eller vare Præster. Min Ven syntes bestemt af Skjæb-
 nen til kun at erhverve sig Berømmelse, som „Barberens
 Skriver“.

Bore Luger havde vi lagt over og skalket, og vi
 seilede nu hjem tidlig i Foraaret 1798. — Skibet løb

med god Fart igjennem det chineſiſke Hav, og naaede i meget kort Tid Indien. Vi havde flaret alle Verne og vare allerede inde i det indiffe Hav, da der indtraf en Begivenhed, ſom er den eneſte paa den hele Reife, der fortjener at omtales. Jeg ſkal berette den med ſaa ſaa Ord ſom muligt.

Vi havde paſſeret Sunda-Strædet tidlig om Morgen, og havde havt en ret god Fart i Dagens Løb, ſkjøndt det den ſtorſte Deel af Tiden havde været thft Veir. Juſt da Solen gik ned beghndte det imidlertid at flare op i Horizonten og vi fik Die paa to ſmaae Skibe, der efter Takellads og Størrelſe at dømme, ſyntes at være Proaer*), ſom tilſhneladende holdt ind imod Sumatra's Kſt. De vare ſaa langt borte, og det var ſaa eiensynligt at de ſtyrede ind imod Land, at Ingen tænkte videre paa dem, eller ſkjænkede dem nogen ſynderlig Opmærkſomhed. I diſſe Have har man rigtignok ikke nogen god Tro til diſſe Proaer, men Havet vrimler af dem, og langt flere af dem ere uſkyldige end ſkyldige, i voldsomme Overfald. Det blev ſnart mørkt, efterat vi havde ſeet diſſe Fartøier, og ved Natten tabte vi dem af Sigte. En Time efter Solens Nedgang løiede det af til en ſvag Luſtning, ſaaledes at man netop kunde have Skibet under Commando. The John var heldigviis ikke alene hurtig ſeilende, men Iyſtrede Roret, ſom en let-

*) En Proa er et lille, meget hurtigſeilende Fartøi i de indiffe Have.

fydede Pige svinger sig i en livlig Dands. Jeg har aldrig været ombord paa et Skib, der bedre Iystrede sit Roer, især i Magsveir.

Marble havde Hundevagt den Nat, og jeg var sølgelig paa Dækket fra Midnat indtil Klokkeren fire om Morgen. Det var taaget den største Deel af Vagten, og omtrent i en Time havde det småregnet. Skibet blev hele Tiden holdt flos til Vinden og vi førte Bovenbramsseil. Da Alle havde beredt sig paa en rolig Nat, hvori der hverken vilde blive noget at rebe eller beslaae, laae Størstedelen af Vagten og sov rundt omkring paa Dækket, hvor de kunde faae en god Plads og laae mindst i Veien.

Jeg veed ikke, hvad der holdt mig vaagen, thi i min Alder kan man i Almindelighed trænge til al den Søvn man kan faae; men jeg troer, jeg tænkte paa Clambonny, paa Grace og Lucy, thi denne sidste fortræffelige Pige beskæftigede ofte min Tanke, i disse Ungdommens og Uafhængighedens Dage. Vaagen var jeg imidlertid, og med en Sømands Skridt spankede jeg frem og tilbage paa Iuv Kobryggen. Marble laae, saavidt jeg veed, og snorfede paa Hønseshuset. I dette Dieblif hørte jeg en Støi, der er en Sømand fortrolig, det var Lyden af en Aare, som man lader falde i en Baad.

Min Tanke var i den Grad beskæftiget med andre og fjerne Scener, at jeg i Begyndelsen slet ikke blev

overrasket, som om vi befandt os i Havn, hvor Fartøier af forskjellig Størrelse komme og gaae hvert Dieblik; men en anden Tanke forjog snart den Illusion, og jeg saae mig opmærksom omkring. Ligesom den luv Boug, en Kabellængde horte, saae jeg en lille Seiler, og jeg kunde skjelne den tydelig nok til at opdage, at det var en Broa. Jeg raabte:

„Et Fartøi klos paa Siden!“

I et Dieblik var Marble paa Benene. Siden fortalte han mig, at da han aabnede sine Dine — thi han tilstod mig i al Fortrolighed, at de havde været luffede — faldt de lige paa det fremmede Skib. Han var altfor meget Sømand til at behøve at see nok engang, for at forvisse sig om, hvad der var at gjøre.

„Hold af, hold heelt af,“ raabte han til den Mand der stod tilroers: „Bras Ræerne firkant. Alle Mand op. Capitain Robbins, Mr. Kite, en Haandsrækning. De djævels Broaer ville entre os.“

Den sidste Deel af denne Opfordring blev fremført med høi Stemme, idet Talerens Hoved var nede under Rugen til Agtertrappen, og han blev tydelig nok hørt nedenunder, men ikke paa Dækket.

Imidlertid var Alt i Bevægelse. Det er forbauende hvor hurtig Sømand kunde blive fuldkommen vaagne, naar der virkelig er Noget at tage fat paa. — Det forekom mig at alle vore Folk mødte paa Dækket i

mindre end en Minut, de fleste ikke iførte Andet end Skjorte og Beenklæder.

Skibet var næsten plat for Vinden, da jeg hørte Capitainens Stemme; nu kom Rite skyndsomst hen til os forude, og medens han selv blev paa Bakken, og beholdt mig hos sig for at lade Skjoderne gaae, befalede han de fleste af Folkene at gaae til Ugterbrajerne. Paa Bakken kunde man ikke længere see det fremmede Skib, da det var agtenfor tværs, men jeg kunde høre Marble bande paa, at der var to, og at det var de samme Fugle vi havde seet i Læ, staae ind imod Land, ved Solens Nedgang. Jeg hørte ogsaa Capitaenen raabe til Hovmesteren, at han skulde bringe ham et Krudthorn. Umiddelbart derpaa blev der commanderet: Stik op Fokkehals, og jeg opdagede da, at vi vare i Begreb med at kovende. Vi frelstes kun ved Marbles betimelige Commando at holde af, hvorved vi, istedetfor at holde lige imod Broerne, øieblikkelig begyndte at fjerne os fra dem. Skjøndt Broerne løb 3 Fod, naar vi løb 2, fik vi dog et Dieblif Tid til at trække Veiret.

Da alle Skjoder vare fastet los, og forblev i den Stilling nogle saa Minutter, fik jeg Tid til at see mig om. Jeg fik snart Die paa begge Broerne, og til min Fornøielse bemærkede jeg, at de ikke vare komne synderlig meget nærmere. Rite lagde ogsaa Mærke dertil og httrede, at vore Bevægelser havde været saa raske, at Slyngherne vare blevne fastede bak, han vilde dermed

udtrykke, at de ikke nøiagtig fattede hvad vi toge os for, og havde ikke holdt af, som vi.

I dette Dieblif tog Capitainen, og 5 eller 6 af de ældste Matroser, fat paa at losfurre alle vore styrbords eller Iuv Kanoner, i alt 4 Serpundere. I Banca-Strædet havde vi ladet disse Kanoner med Cartesfer og Skraa, for at være klar til at modtage saadanne Sørovere, som dem vi nu havde stødt paa, og der manglede nu intet uden Fængkrudt og en glødende Poker. Det lod til der havde været givet Ordre til at lægge to af de sidstnævnte i Jlden, da vi saae de to Broas ved Solens Nedgang, og de vare nu klar til at gjøre Tjeneste, da de ifølge Ordre vare holdte glødende hele Natten. Jeg saae en Deel af Mandskabet beskæftiget ved den næstforreste Kanon og kunde skimte Capitainen, der tog Sigte.

„Der kan vel ikke finde nogen Feiltagelse Sted, Marble?“ bemærkede Capitainen, idet han betænkte sig om han skulde fyre eller ikke.

„Feiltagelse, Sir? De kunde ved Gud, Capitain Robbins, bestynde hvilkensomhelst af disse Der en heel Uge igjennem, uden at en eneste ærlig Mand vilde lide Skade derved. Men giv ham det, Sir, jeg svarer for, at De gjør en god Gjerning.“

Dette gjorde Udslaget. Pokeren blev anbragt og en af vore Serpundere lod sig høre. En aandeløs Stilhed paafulgte. Broerne forandrede ikke deres Cours, men

halede stærkt ind paa os. Capitainen saae i sin Natkikkert, og jeg hørte ham hviske til Kite, at de vrimlede af Mandskab. Der blev nu givet Ordre til at gjøre fuldkommen klar Skib, og at aabne Baabekisterne, for at have Geværer og Pistoler paa rede Haand. Jeg hørte ogsaa Entrepiggenes Raslen, idet de bleve kappede løs fra Bommen og faldt ned paa Dækket. Alt dette lød meget varslende, og den Tanke begyndte at saae Indpas hos mig, at der først vilde opstaae en fortvilet Kamp, og at dernæst Halsen vilde blive skaaren over paa os Allesammen.

Nu ventede jeg at høre Kanonerne blive affyrede, den ene hurtig efter den anden; men de bleve kun gjort klar, ikke affyrede. Kite gik agterud, og vendte tilbage, medbringende 3 eller 4 Geværer, og ligesaamange Piber, hvilke sidste han gav til de Matroser, som ikke vare ansatte ved Kanonerne. Paa denne Tid var Skibet under Binden og havde skumfulde Seil, medens Broerne, der vare i Læ af os, halede stærkt ind paa os. Den Stilhed der herskede paa begge Sider var lig Dødens. Broerne jakkede alligevel nu lidt agterud, formodentlig en Følge af deres egne Manoeuvrer, thi de vare os overlegne i Hurtighed; men det syntes, som de attraaede at komme i vort Rjølvand, i den Hensigt at løbe klos agten for os, og derved undgaae vort fulde Lag. Da dette ikke vilde lykkes dem, og det friskede mere op, saa at vi løb med 4 eller 5 Miles Fart, hvilket var en

meget gunstig Omstændighed for os, besluttede Capitainen at stagvende, medens vi havde Plads dertil. The John teede sig fortræffeligt, og dreiede rundt som en Top. Proaerne indsaae at der ikke var nogen Tid at give bort, og forsøgte paa at lægge tilborde, førend vi atter kunde saae fuldt Seil, og dette vilde have lykkes dem med de 99 af hundrede Skibe; men Capitainen kjendte sit Skib alt for godt, og sørgede for at det ikke tabte det ringeste i Fart, idet han stillede Seilene med en saadan Nøiagtighed, at de alle hurtigst muligt kunde komme til at trække, som af egen Drift. Proaerne stagvendte ogsaa, og da de kunde ligge Binden nærmere end vi, saae det ud, som om de vilde tørne paa vor læ Boug. Spørgsmaalet var nu om vi kunde gaae klar af dem eller ikke, førend de vare saa nær, at de kunde kaste deres Entredræg. Dersom Søroverne entrede os, vare vi haabløs forlorne, og alt beroede nu paa Koldblodighed og Dømmekraft. Capitainen teede sig udmærket godt i dette kritiske Dieblik, idet han bød Dødsstilhed, og den strengeste Opmærksomhed paa hans Ordre.

Jeg nærede alt for megen Interesse for Dieblikkets Bigtighed, til at føle nogensomhelst Bekymring, der ellers kunde have været tilstede hos mig. Paa Bakken forekom det os Alle, at vi øieblikkelig vilde blive entrede, thi den ene af Proaerne var virkelig mindre end hundrede Fods Afstand fra os; men tabte rigtignok lidt af

sin Fordeel, idet den kom i Dødvinden af vore Seil. Rite havde givet den Ordre, at vi skulde stille os op i Banterne, for at møde den ventede Entring med en Geværsalve, og derpaa gribe til Pikkene, da jeg følte en Arm slynge sig om mit Legeme, og faste mig ind paa Dækket, idet en anden Person indtog min Plads. Det var Neb, der saaledes ganske koldblodig havde skudt sig foran for mig, for at møde Faren først. Jeg følte mig opirret, omendstjændt jeg var rørt over Knøsens Hengivenhed og Selvopoffrelse; men der var ikke Tid til at forraade nogen af disse Følelser, førend Mandstabet paa en af Broerne udstødte et Hyl, og affyrede nogle og halvtreds eller tredsindsthye Luntebøsser imod os. Kuglerne peb i Luften; men de gik alle over vore Hoveder. Ikke en eneste af Besætningen ombord i the John blev saaret. Vi gav paa vor Side Herrerne de fire Serpundere, to paa den nærmeste og to paa den agterste Broa, der endnu var paa en Cabellængdes Afstand fra os. Det gik her, som saa ofte i Livet, den der syntes at være længst fjernet fra Faren, leed meest. Vore Kartesker og Skraasætte havde Plads til at sprede, og jeg kan endnu den Dag idag høre de Skrig der udstødtes fra hint Fartoi, de vare lig de onde Manders Angesthyl. Virkningen paa hiin Broa var øieblikkelig, istedenfor at følge sin Kammerat, kovedte den og sthyrede bort fra os over den anden Boug, rimeligviis for at komme ud af vor Skudvidde.

Jeg tvivler om at vi saarede nogen i den anden Broa. I ethvert Tilfælde hørte vi ingen Støi fra den, og den nærmede sig meget hurtig vor Boug. Da alle vore Kanoner vare affyrede, og der ikke var Tid til at lade dem igjen, kom nu Alt an paa at afflaae Entringen. Endeel af Mandskabet var opstillet paa Melingen, hvor det var at vente, at Broerne vilde lægge paa Siden, og Endeel paa Bakken. I det Dieblik denne Fordeling var ordnet, kastede Sørøverne sit Entredræg, dette blev udført med en beundringsværdig Nøiagtighed, men det fik kun fat i en Bevling. Dette saae jeg og var netop iværk med at springe op i Bantet, for at forsøge min Lykke med at klare det, da Neb igjen kom mig i Forkjøbet, og kappede Bevlingen med sin Kniv. Dette skete netop i det Dieblik da Sørøverne havde forladt deres Seil og Arer, og havde reist sig for at entre os. Skibene adskiltes saa pludseligt, at 20 af Sørøverne faldt overbord, i deres Jver for at entre os. Under disse Omstændigheder skjød Skibet over Stævn, da alle dets Seil vare fulde, idet det efterlod Broen ubevægelig i dets Kjølvand. De to Skibe vare hinanden alligevel saa nær, at de der stode agterude i the John, tydeligen kunde see deres fortladne Fjenders Ansigter.

Ikke saasnart vare vi komne klar af Broerne, førend der commanderedes: klar til at vende, Koret blev lagt i Lø, og i mindre end en Minut var Skibet løbet

i Binden. Da vi ved denne Manoeuvre kom til at vende Bred siden imod Broerne, affhyrede vi alle vore Bagbords Kanoner paa dem, og dermed var Træfningen endt. Jeg troer, at den nærmeste af Rjeltringerne denne Gang fik ordentlig Tiltale; thi den holdt øieblifftelig af efter sin Kammerat, og begge styrende mod Derne. Vi gjorde for et Syns Skyld en kort Tid Jagt efter dem, men det var egentlig kun en Finte; thi, naar jeg skal være oprigtig, vare vi overmaade veltilfredse med at blive dem qvit. Ti Minutter efter at vi sidste Gang havde stagvendt, holdt vi op med at fyre, efter at have sendt 8 à 10 Kugler efter disse Broas, hvorefter vi dreiede flos til Binden, staaende Sydvest efter.

Vi gik, som man vel kan forestille sig, ikke strax til Røis igjen. Neb var den eneste af Besætningen, der gjorde det, men han lod rigtignok heller aldrig nogen Leilighed til at spise eller sove gaae fra sig. Capitainen roste vor Opførsel, og, som en Følge af Skik og Brug paa den Tid, lod han pibe til Extra-Brændeviin, hvorefter Frivagten blev peben ned, ligesaa regelmæssig, som om Intet var foresaldet. Hvad Capitainen angik, da gjorde han i Forening med Marble og Kite en Runde over hele Skibet, for at overbevise sig om noget Redskab af Vigtighed var bleven overskudt, af de infernalske indianske Luntebøsser, som Overstyrmanden udtrykte sig. Lidt af det løbende Redskab var bleven overskudt, og vi

maatte ifkjære nogle faa nye Trosser den næste Morgen; men hermed var ogsaa hele Sagen klar.

Jeg behøver neppe at sige, at vi alle vare meget stolte af vor Heltegjerning. Enhver af os blev roest, undtagen Neb, som paa en eller anden Maade blev overseet, fordi han var en Neger. Jeg fremhævede hans Mod og Redebonhed for Mr. Marble; men hos ingen af de andre, var jeg istand til at vække den Agtelse for den stakkels Karls Dpførsel, som jeg virkelig selv nærede. Jeg har siden levet længe nok til at gjøre den Erfaring, at ligesom de Riges Guld trækker de Fattiges Guld til sig, saaledes tjener de Ubekjendtes Daad, kun til at forstørre de Navnkundiges Berømmelse. Dette gjælder ligesaa godt om Nationer, Slægter, og Familier, som om Individier, og der er ingen Grund til at troe at stakkels Neb, der hørte til en bandlyst Race, kunde tilkomme samme Berømmelse, som en hvid Mand.

„Udhovederne falde undertiden over en eller anden god Idee,“ svarede Mr. Marble til en af mine ivrigste Forestillinger, „og jeg har kjendt Anegte iblandt dem, der næsten vare ligesaa kloge som hvide Faarehoveder, dog naar nogen af dem overgaae det almindelige, er det som oftest en reen Tilfældighed. Saameget vil jeg imidlertid indrømme til Neb's Roes, at han af en Neger at være, fatter Tingene hurtigere, end nogen af hans Farve jeg tidligere har faret med. Desuden bruger han ikke

dette fordømte Sa!*) og det er meget sagt om en Neger, det kan være flent nok at høre af en Hvid, men af en Neger er det ganske utaaleligt."

Åh! stakkels Neb, født i Slaveri, vant til at betragte som Hovmod, endogsaa kun Tanken om at modtage sin Føde, førend den usleste Blanke har tilfredsstillet sin Appetit, underdanig, usfortrøden, arbejdsom og lydlig — og den høieste Roes, som alle disse Egenstaber, der vidne om Taalmod og Beskedenhed, kunne opnaae, var den tvære Erkjendelse af, at han ikke sagde „Sa!“ Uagtet alt dette har jeg bestandig paaftaaet, og paaftaaer endnu, at hans Hurtighed og Mod frelst the John.

Denne Affaire med Broarne gav Dagen efter Anledning til en heel Deel Braleri iblandt Mandskabet, endogsaa Capitainen syntes at være angreben af denne Sygdom, og hvad Marble angik, var han bleven saa betagen af den, at jeg, dersom jeg ikke havde haft den Overbeviisning, at han opførte sig særdeles godt ved denne Leilighed, ikkun vilde have betragtet ham som en flæt og ret Blære. Endogsaa Rupert var ikke fri for at deeltage i Braleriet, dog fik jeg at vide, at han den Nat havde gjort sin Skyldighed. Resultatet af al denne Pasfar var, at Affairen blev forvandlet til en sand Helte-daad; og som en Følge heraf figurerede den i Dagbladene, som en af de Heltegjerninger, der gjør det amerikanske Navn berømt.

*) Istedenfor Sir (min Herre) bruge Negerne et bredt udtalt Sa.

Fra den Tid af, da vi vare komne klar af Broaerne, løb Skibet med en herlig Fart, indtil vi vare komne saa langt vestlig, som 52 Grader, da det løiede af, og Binden gik sydlig og vestlig, med tyk Luft. Capitainen, der havde været to eller tre Gange i dette Strøg, havde faaet den Idee, at Strømmen vilde være gunstigere, naar han nærmede sig Kysten af Madagascar, meer end sædvanlig. Vi dreiede derfor flos til Binden, hvorved vi kom til at styre en mere nordlig og vestlig Cours. Vi stod en Uge over denne Boug, og tilbagelagde imellem halvtreds og hundrede engelske Mile i Etmaalet, idet vi hvert Dieblif ventede at faae Land i Sigte. Endelig saae vi dets uhyre høie Bjerger, efter Udseende i en betydelig Afstand fra os, skjøndt de, som vi senere erfarede, laae dybt inde i Landet; vi vedblev at nærme os det. Capitainen havde dannet sig en egen Theori om Strømmen i denne Deel af Oceanet, og da han havde taget en Beiling af en af Pynterne, paa den Tid vi fik Landet i Sigte, overbeviste han sig snart selv, og enhver anden, som han forsøgte paa at overbevise, med Undtagelse af Marble, om at vi bleve drevne til Luvart med en mærkelig Fart. Capitain Robbins havde den bedste Villie, men han var noget indskrænket, og naar en Mand med indskrænkede Evner vil give sig af med at være Theoretiker, gaaer det gjerne galt med hans Praxis.

Hele denne Nat stod vi nordvest efter, omendstjøndt Mr. Marble havde vovet at gjøre nogle Forestillinger, med Hensyn til et nyt Forbjerg, der netop var i Sigte paa vor Iuv Boug. Capitainen knipsede med Fingrene ad denne Forestilling, og lod udflyde en Strøm af Fornuftslutninger, der, om den ellers duede til noget, burde have overbeviist Styrmanden om, at Strømmens Retning op imod Binden vilde bringe os ti Mile sydvest for det omtalte Forbjerg inden Morgen. Ifølge denne Forsikring belavede vi os paa en rolig og behagelig Nat.

Jeg havde Dagvagt, og da jeg kom paa Dækket N. 4, var der ingen Forandring i Veirliget. Mr. Marble kom strax efter op og gik hen paa Kobryggen, hvor jeg stod og lænede mig til Lønningen, og han begyndte en Samtale. Dette gjorde han ofte, idet han undertiden i den Grad forglemte Forskjellen mellem vores Stilling ombord — ikke iland, der havde jeg betydelige Fortrin for ham, — at han nu og da kaldte mig „Sir“. Jeg maatte altid undgjelde for denne Uagtsomhed fra hans Side, og i Almindelighed gjorde den en Ende paa den siebliffelige Meddelelse. Engang hævnede han sig meget hurtigt over uvilkaarligt at have nedladt sig til at tiltale mig, som en Ligemand, da han siebliffelig afbrød Samtalen, og i den skarpeste Tone beordrede mig at gaae tilveirs, og fire noget af Læseilsgodset ned paa Dækket, endstjøndt det altsammen skulde tilveirs igjen, og Læseilene sættes til, endnu paa samme Nagt. Men for-

nærmet Bærdighed har sjelden meget at bethde, og pleier ikke at vare længe.

„Det er en stille Nat, Master Miles“ — denne Titel kunde Styrmanden nok give mig, da den tilkjendegav Overlegenhed paa hans Side, — „en stille Nat, Master Miles;“ begyndte Mr. Marble, „og en stærk vestlig Strøm, ifølge Capitain Robbins Mening. Nu vel, efter min Smag er Stikkelsbær bedre end Ribs, og jeg vilde vende, det er min Mening om Tingen.“

„Jeg formoder, Sir, at Capitainen er af en anden Mening.“

„Nu ja, noget saa nær, omendstjøndt jeg troer, han kjender ikke sin egen Mening saa rigtig. Dette er den tredie Reise, jeg har faret med den gamle Herre, og Halvdelen af Tiden er han i Laage, og den anden Halvdeel i Strøm. Det er nu en fix Idee hos ham, at Oceanet er fuldt af Mississippifloder, og naar man blot kunde finde Hovedstrømmen, kunde han gaae Verden rundt i den. Især holder han for, at der ikke er nogen Fare for at løbe paa Land, naar man kun er i en Strømning, da denne aldrig sætter lige ind paa Land. Hvad mig angaaer, behøver jeg aldrig noget bedre Haandlod end min Næse.“

„Næse, Mr. Marble?“

„Ja, Næse, Master Miles. Har Du aldrig lagt

Mærke til, hvor langt man kunde lugte Indianerne, da vi vandrede omkring paa Derne?"

"Det er sandt, Sir, man siger at Speceri-Derne, og alle Lande —"

"Hvad Djæveln er det?" spurgte Styrmanden, oienstynlig bestyrstet over noget han hørte, omendstjøndt han ikke syntes at lugte noget, medmindre det skulde være en Rotte.

"Det ligner saameget Søen, der bryder paa Klipperne, Sir, som jeg nogensinde i mine Levedage har hørt det."

"Klar til at vende!" udtordnede Styrmanden, "løb ned, Miles, og kald paa Capitainen — Roret i Væ! Alle Mand op!"

En Scene, fuld af Forvirring, paafulgte, i hvilken Capitainen, anden Styrmand og Frivagtsquartermesteren, kom op paa Dækket. Capitain Robbins tog naturligviis Commandoen, og var kommen op paa den Tid, der skulde bruges om agter, thi Skibet dreiede meget langsomt i den flove Kuling. Over Stag kom vi alligevel, og da vi vare komne tilslags og laae Sydvest efter, forlangte Capitainen en Forklaring. Mr. Marble følte sig ikke længer bevæget til at stole paa sin Næse; men han indbød Capitainen til at bruge sine Øren; dette gjorde alle Mand ombord, og dersom man kunde stole paa Lyd, havde vi efter al Sandsynlighed Brændinger rundt om os.

„Vi kan sikkerligen gaae samme Wei ud, som vi kom ind, Mr. Marble?“ sagde Capitainen ængstlig.

„Ja, Sir, dersom der ikke var nogen Strøm; men man kan aldrig vide hvor en djævelsk Strøm i Mulm og Mørke vil føre En hen.“

„Klar til at ankre!“ raabte Capitainen. „Stif op Skjoderne og lad Seilene løbe. Lad falde Ankeret, saasnart De er færdig, Mr. Kite!“

Ulykkeligviis havde vi fra den Tid vi passerede Strædet, havt et Ankertoug irørt, og da vi ikke vidste, om vi muligen kom til at anløbe Isle de France, var Touget endnu irørt, og Ankeret hang i Røst- og Berthyr-Line. Vi havde nok talt om at lægge det paa Melingen, men det var ikke udført, fordi vi havde Land i Sigte. Efter to Minutters Forløb var det for Rlydset, og atter to Minutter efter var det faldet. Ingen vidste, om vi vilde faae Bund; men Kite raabte strax efter: „Sæt Stopperne paa!“ thi vi havde sunget op med kun 6 Favne Toug ude. Loddet overbeviste os snart herom, og vi havde den ubehagelige Forvisning om, ikke alene at være omgiven af Brændinger, men at vi ogsaa vare meget nær ved Kysten. Det blev alligevel meldt, at Holdebunden var meget god, og vi gik iværk med at beslaae alle vore Seil. Efter en halv Times Forløb var Alt i Orden, og vi laae opsveiet for Strømmen, der løb med en rivende Fart nordost efter, netop det modsatte af Capitainens Theori. Saasnart Mr. Marble havde

forvisset sig om dette Faktum, hørte jeg ham mumle noget i Skjægget, af hvilket jeg ikkun tydelig kunde forstaae disse Ord: „Helvedes Forbjerg — nederdrægtig Strøm!“

Femte Kapitel.

Den Time, fuld af stille Forventning, som paafulgte, var en af de meest forurosigende, jeg har oplevet. Saa snart Skibet laae støt, og Arbeidet var ophørt, herskede der Døds-Stilhed iblandt os, det syntes, som om hver Mands og Drengs Bøner vare sammentrængte i den ene Sands, Hørelsen, hvilken var det bedste, ja det eneste Middel vi vare i Besiddelse af, for at kunne bedømme vor Stilling. Det var nu tydeligt at vi vare nær ved et, eller flere Steder, hvor Brændingen brød paa Land, og Elementets hule Brøl, der aldrig kunde mistydes, tilkjendegav alt for tydeligt, at Klippehulerne hyppigen modtog, og ligesaa hyppigen tilbagekastede, de fraadende Søer. Heller ikke kom disse ildevarslende Lyd kun fra een Kant, men de syntes at omringe os, idet de nu

naaede vore Øren fra den bekjendte Retning af Landet, nu fra Syd, nu fra Nordost, og i Sandhed fra enhver Retning. Der var Dieblikke, hvori disse Oceanets Jammerklager lød, som om de vare tæt under vort Agterspeil, og derefter kom de igjen fra et eller andet Punkt, der var i en farlig Nærhed af vor Boug.

Lykkeligviis var det flov Kuling, og Skibet red ikke meget haardt i Louget, saa at vi vare befriede fra Frygten for øieblikkelig Undergang. Lange svære Braadsjøer rullede ind fra Sydvest; men da vi efter Loddet havde 8 Favne Vand, var der ingen Grundbraad paa det Sted vi laae, uagtet den selsomme Skulpen, der naaede vore Øren, gav os sikker Underretning om, at der, foruden de Steder, hvor det brød paa Klipperne, var Grundbraad i Nærheden af os. Et Dieblik var Capitainens Utaalmodighed drevet saavidt, at han havde i Sinde at roe med et Fartøi omkring Ankerpladsen, for at komme Dagslyset i Forkjøbet, men Mr. Marbles Forestilling, at han, uden at vide det, kunde roe ind i Brændingerne og kopsøise bevægede ham til at afvente Dagens Frembrud.

Efter to eller tre af de længste Timer jeg nogen- sinde kan mindes, dagedes det endelig. Aldrig skal jeg glemme den rasende Jøer med hvilken vi saae os om. Først saae vi Omridset af det nærmest liggende Land, dernæst opfangede vi, ligesom Lyset mere og mere meddelte sig til Atmosphæren, Glimt af de enkelte Details.

Vi bleve snart overbeviste om, at vi vare mindre end en Cabellængde fra nogle lodrette Klipper, af flere hundrede Fods Høide, i disses Huler var det, at Søen styrtede sig ind, og frembragte disse rædsomme hule Jammerklager, som et erfarent Dre aldrig kan tage fejl af. Denne Klippe udstrakte sig mange Mile til begge Sider af os, saa at det næsten var umuligt andet, end at Søfolk, der led Skibbrud paa denne ugjestfrie Kyst, maatte drukne. Foran, agtenfor, udenfor os og jeg kunde næsten siige rundt omkring os, kom adspalttede Rev, Brændinger og Malstrømme tilsyne, det ene efter det andet, der tilfulde gav os Beviser paa, hvor vidunderligt Forsynet havde ledet vor Vej i Mørket.

Paa den Tid Solen kom tilsyne — thi Iyffeligviis var det en lys og klar Dag, — havde vi faaet et nogenlunde tydeligt Begreb om den farefulde Stilling, hvori Capitainens Strøm-Theori havde bragt os. Det samme Forbjerg, som Strømmens Sætning skulde have bevirket, at vi vare drevne forbi, laae nu omtrent ti Mile ret til Luvart af os, eftersom Vinden den Gang var, medens en lignende ugjestfrie Klippebarriere, som den der laae paa vor styrbords Laaring og Boug, strakte sig saa langt i Læ, som Diet kunde række. Paa denne Maade saae jeg for første Gang Den Madagascar. en Deel af Verden, om hvilken, naar man seer hen til dens Beliggenhed, Størrelse og Frembringelser, de christne Søfolk veed mindre Bessed, end om nogen anden D. Paa den Tid, om

hvilken jeg skriver, vidste man meget mindre om dette øde Land end nutildags, skjøndt vore Samtidiges Kundskab er meget indskrænket.

Nu det var bleven Dag, Solen skinnede livligt paa os og Søen havde et stille og beroligende Udseende, blev Capitainen mere rolig. Han besad Forstand nok til at indsee, at der nødvendigviis maatte Tid og Underjøgelse til, førend man med Sikkerhed kunde bringe Skibet ud, og han besluttede klogeligen først at lade Mandskabet skaffe Frokost, førend de gik til Arbeid. Den Time der anvendtes hertil paa Bakken, benyttedes agterude til at undersøge Vandets Udseende, og Beliggenheden af alle Revener rundt omkring Skibet. Paa den Tid vi vare færdige, havde Capitainen nedskyllet en Kop Kaffe, og spist en Tvebak, og idet han udvalgte fire af de stærkeste Sluproere, sprang han i Jollen og gik iværk med det, fremfor alle andre Ting, vigtige Arbeid, at opdage en Kanal, igjennem hvilken Skibet kunde bringes i rum Sø. Loddet blev holdt flittig gaaende, og jeg maa for en Time eller derover, forlade det Parti, der var saaledes beskæftiget, medens vi henvende vor Opmærksomhed paa hvad der foregik indenborde.

Saa snart Capitain Robbins var gaaet i Jollen, faldte Marble mig agterud, formodentlig for at sige mig noget under fire Dine. Jeg forstod hans bethdende Bink og fulgte ham ned i Agterlasten, hvor hele vort Forraad af ferskt Vand var bortstuvet, da det vi havde havt paa

Dækket allerede var forbrugt. En vis indvortes Overbeviisning bragte Styrmanden til at være meget forsigtig, og han aabnede ikke sine Læber, førend han i nogen Tid havde rumsteret omkring, idet han lod, som han søgte efter et Par Blokke, som der var Brug for paa Dækket. Da dette havde varet nogen Tid, vendte han sig hurtig om til mig, og lod Hemmeligheden slippe ud.

„Jeg vil sige Dig noget, Master Miles,“ sagde han, idet han med Fingeren gjorde et Tegn til at være forsigtig; „jeg anseer dette Skibs Stilling for værre end en Landsbygadefeiers. Vi har Vand nok rundt omkring os; men ogsaa Klipper i Overflodighed. Om vi ogsaa vidste hvilken Wei vi kunde komme tilbage, saa er der ingen Vind til at bringe os frem iblandt disse Helvedes Strømninger, og der er ingen Ulykke i at være beredt paa det værste. Tag Du altsaa Neb og Herren“ — saaledes kaldtes Rupert i Almindelighed ombord — „til Dig, og klar ud for Storbaaden. Tag først alting ud af den, som ikke hører til den, læg dernæst Vandankerne i den, og vent saa videre Ordre. Gjør ikke noget Bæsen af det, men bring Alting i Orden og overlad Resten til mig.“ Jeg adlød naturligviis, og saa Minutter efter var Storbaaden klar. Medens jeg var beskæftiget som ovennævnt, kom Mr. Kite forbi, og spurgte hvad jeg tog mig for. Jeg sagde ham, at jeg handlede ifølge Ordre af Mr. Marble, der nu selv gav følgende Forflaring:

„Det turde nok hælde sig, at der kunde blive Brug for Storbaaden thi jeg tvivler meget om at Jollen vil være istand til at gaae saa langt ud, som det bliver nødvendigt for os at lodde. Jeg er derfor iværk med at lægge Ballast i Storbaaden og gjøre Seilene klar, da jeg meente, det var unødvendigt at iagttage alle Formaliteter, naar man er i en Stilling, som vor.“

Kite bifaldt Ideen, og gif endog saavidt, at han foreslog, at det var ligesaagodt, for at spare Tid, at sætte Storbaaden ud med det samme. Forslaget stemmede alt for godt overeens med vore Onsker, til at blive afslaaet, og for at tilstaae Sandheden, gif alle Mand med den bedste Villie iværk med at hugge Taklerne. En halv Time efter laae Fartøiet klar paa Siden af Skibet. Nogle vare af den Mening, at der nok vilde blive Brug for den, om ikke til andet saa til at føre et Varpanker ud; andre yttrede, at et halvt Douzin Baade ikke vilde være tilstrækkelige til at finde den Kanal, vi søgte efter; medens Marble bestandig, uden at lade nogen mærke det, forfulgte sit Hovedoieemed. De Ankere, som vi indtog og bortstuede, fyldte med ferskt Vand, gif under Navn af Ballast. Masterne bleve reiste og Marerne lan- gede ned, tilligemed et Baadscompas, under Paaskud af, at Skibet ikke skulde tabes af Sigte i den disige Luft, hvori det nu for en Deel var indhyllet. Alt dette blev sagt og udført med saa megen Rolighed, at ingen fattede Mistanke, og da Strymanden raabte høit, „Wiles, lang

en Sæt fuld af Brød og noget koldt Sul ned i Storbaaden; Mandskabet kunde blive sultne inden de komme tilbage" syntes det ikke at falde nogen Mand ind, at der dermed blev meent mere, end der tydelig blev sagt. Jeg havde imidlertid faaet mine hemmelige Ordre, og sørgede for at faae henved hundrede Bund gode fine Bæskøiter ned i Storbaaden, medens Kokken fik Ordre til at fylde sine Kjedler med saltet Flesk. Noget af Sidstnævnte stuede jeg ogsaa i raar Tilstand ned i Baaden, thi raat saltet Flesk faste Matroser ingenlunde Brag paa, men paaftaae endog at det smager som Kastanier.

Capitainen var imidlertid ivrigt beskæftiget med sin Opdagelses-Expedition, og han syntes, ved sin Tilbagekomst fra den, at indbilde sig, at være bleven bedre belønnet for sine Anstrængelser, end det er faldet i mange Andres Lod, der har været overdraget en eller anden Expedition af samme Bencævnelse. Han var næsten to Timer borte, og da han kom tilbage, fornede han Theorien om hvad Mr. Marble kaldte hans „infernaliske Strømninger."

„Jeg har fikket bag ved Forhængen, Mr. Marble," begyndte han, førend han endnu var lagt tilborde; hvorpaa Marble mumlede: „Gi, ei! men De har ogsaa fikket bag ved Klipperne!"

„Det hidrører altsammen fra et Jvande, der dannes

derved, at Hovedstrømmen tørner mod Landet, vi har kun staaet lidt for langt ind."

Jeg kunde ikke bære mig for at opkaste det Spørgsmaal til mig selv: hvad vilde der bleven af os, om vi havde vedblevet at staae lidt længere ind. Capitainen syntes alligevel at være tilfreds, over at være istand til at bringe Skibet ud igjen, og da dette var vort fælleds Ønske, var der ingen af os oplagte til at kritisere. Man lod falde nogle Ord om Storbaaden, som Styrmanden havde givet Ordre til at lade sakke agterud, og denne Meddelelse syntes at mystificere Capitainen; imidlertid skrumpogte Flesket i Koffens Kjelder.

Alle Mand blev nu peben op til at lette. Rupert og jeg gik tilveirs for at gjøre Seil los, og vi forbleve der indtil Bovenbramseilene vare satte kant. Inden faa Minutters Forløb var der hevet ind til op og ned, og derpaa begyndte den afgjørende Deel af hele Affairen. Det var endnu meget løit, og det var et Spørgsmaal om Skibet kunde gaae klar af et Klipperen, der nu begyndte at vise sig over Vandet, og paa hvilket de lange svære Braadsøer, som kom ind fra det vestlige atlantiske Ocean, brød med en tvær Hestighed, der røbede hvor mægtigt Oceanet var, endogsaa i dets slumrende Fredelighed. Dets Stigen og Synken kunde lignedes ved et eller andet Uhyses Bryst, der aandede tungt i dets Slummer.

Endogsaa Capitainen betænkte sig paa at lette Ankeret af Grunden, med den svære Kulling under Læ og

med saa løi Kuling. Der var alligevel en Slags Bugt paa vor styrbords Boug, og Mr. Marble foreslog at lodde i den Retning, da Vandet syntes at være smult og dybt. Det forekom ham, som der virkelig var et Jvande inde ved Land, som maatte drive Skibet 6 til 8 Gangedets egen Længde op til Luvart, hvorved vi muligen vilde undgaae at lide Skibbrud, der uundgaaeligt maatte paafølge, dersom vi strax vendte Forskibet søværts. Capitainen indrømmede det fornuftige i dette Raad, og jeg var iblandt dem, der ved denne Leilighed fik Ordre at gaae ned i Jollen. Vi roede ind imod Klipperne, og havde ikke avanceret meer end halvtredsfindsthyve Yards, førend Jvandet, der næsten løb med samme Fart, som Strømmen hvori Skibet laae, rev os med sig. Dette var en stor Fordeel, saameget mere, som Vandet havde tilstrækkelig Dybde, tæt op til Kanden af det Rev, som dannede Bugten, og saaledes frembragte Forandringen i Retningen af dens Løb. Der var ogsaa Blads nok til at manoevrere Skibet, og Opdagelsen var, naar Alting vel overlagdes, overordentlig heldig. Dersom vore Øren ikke havde ydet os bedre Tjeneste end vore Næser, vilde vi den foregaaende Nat være strandede i det inderste af denne Bugt.

Saa snart Capitainen havde forviiset sig om disse Facta, roede han tilbage til Skibet, og glædede Alles Hjertes ved Beretningen derom. Vi grebe nu muntre til Haandspaderne, og begyndte at hive. Jeg skal aldrig

kunne glemme det Indtryk Skibets hurtige Drift gjorde paa mig, efter at Ankeret havde sluppet Grundten, og dets Boug blev fastet ind imod Land, for at fylde Seilene. Landet var os saa nær, at man, ved at see paa Klipperne, tydeligt bemærkede den rivende Fart, med hvilken vi bleve revne afsted, og Hjertet sad mig, oprigtigt talt, i nogle faa Secunder i Halsen, men the John teede sig fortræffeligt og skjød snart over Stævn. Dets Boug naaede alligevel ikke Vandet, førend vi havde faaet et farligt Beviis paa den virkelige Strøms Styrke, der meget nær havde drevet os i Læ af det Rev, som det var uundgaaeligt nødvendigt at gaae til Luvart af. Marble saae dette og hvistede til mig, at jeg skulde sige til Kokken, at han øieblikkelig skulde bringe alt det kogte Flesk ned i Storbaaden, uden at bryde sig om paa hvad Maade det skete, Jeg adlød, og maatte derpaa springe til Fokkeskjøde, da der blev givet Ordre: „Klar til at vende!“

Vandet viste sig at være os gunstigt; men da det ikke førte os meget høiere op end til det Sted, hvor vi havde ligget til Ankers, blev det nødvendigt at gaae over Stag. Dette blev udført meget betimeligt, da vi vare aldeles uvidende om Farvandets forskjellige Dybder, og vi havde snart igjen faaet the Johns Forstævn ud fra Kysten. Efterat vi i en kort Tid havde skudt over Stævn, blev Store Mersseil fastet bak, og vi lod Skibet drive med Strømmen. Da det gjordes fornødent, fyldte

vi Store Mersseil igjen og vi vendte atter, som vi havde Bugten aaben. Denne Manoeuvre blev gjentaget, hvorved vi kom tæt op i Læ af Revet, netop i den Stilling, hvori vi ønskede at komme. Enhver vil kunne indsee at det maatte være et nerverystende Dieblif, da Capitain Robbins besluttede at løbe ind med Skibet i den virkelige Strømning, og saa at sige trække Handske med Klipperne. Den Snevring, som vi maatte styre tværs over, førend vi kunde gaae til Luvart af det nærmeste Rev, var omtrent een Cabellængde bred, og Vinden tillod os knap at ligge saa høit, at vi kunde gjennemkrydse den i rette Vinkler; hertil kom at det var saa løit, at jeg næsten tvivlede om at det vilde lykkes.

Capitain Robbins brugte meget god Conduite, idet han bragte Skibet ind i Strømmen. Der blev holdt godt fuldt Seil, indtil vi vare tæt ved Grændsen af Jvandet, da Roret med eet blev lagt haardt i Læ. Da Strømmen virkede i een Retning paa Skibets styrbords Boug, og Jvandet pressede i den modsatte Retning paa bagbords Laaring, vilde Skibet have faaet bak Seil, dersom ikke netop disse modstridende Kræfter havde bragt det i den rette Cours igjen, og det ovenikjøbet paa en Maade, der forhindrede det i at drive en eneste Tomme i Læ.

Nu kom Prøvelsens Dieblif. Der blev holdt godt fuldt Seil, og Skibet gik stadig tværs over Snevringen, maaskee begunstiget af lidt mere Brise, end vi havde

havt den øvrige Deel af Morgenen. Vi bleve alligevel paa en foruroligende Maade satte i Læ, og da vi nærmede os Revet mere og mere, opgav jeg alt Haab. Marble pressede sine Læber sammen, og hans Dine bleve dragne bort fra Luv Lig af Seilene. Det forekom mig som om enhver Sjæl ombord standsede Mandedraget, naar Skibet hævede sig paa de lange Grund-Rullinger, der bestandig kom ind. Vi passerede den nærmeste Bunt af Klippen, i det Dieblig Skibet hævede sig paa Toppen af en Sø, da vi mærkede et let Stød, idet vi gled den synlige Fare forbi. Stødet var let og gav ikke megen Grund til Bekymring. Capitain Robbins greb nu Mr. Marbles Haand og vilde netop ryste den ret hjertelig, da Skibet tumlede paa samme Maade, som et Menneſke, der uformodentlig støder paa en Steen, uagtet han har staaet i den Formening, at hans Bei var ryddelig i flere Alens Afstand. Stødet var saa forfærdeligt, at Halvdelen af Mandſkabet styrtede omkuld, og alle tre Fasteſtænger i samme Dieblig gik overbord.

Det er vanſkeligt at give Læseren en nøiagtig Fremstilling af den Forvirring, som saa frygtelig en Scene fremkaldte. Skibets Fart blev pludselig standset, som af en Muur, og den hele Maskine syntes at rystes, saa at den maatte skilles ad. Den næste Rulling, der kun syntes at være fastet ind imod Land for at ødelægge os, optaarnede sig og brød ind over vort Dæk, da den

mødte saa stort et Vægeme paa sin Bei, idet den indhyllede alt i Vand. Paa samme Tid blev Skroget løftet op, og ved Vindens, Strømmens og Søens forenede Kræfter, ført høiere op paa Revet, idet det huggede saa frygteligt, at de stærkeste Jernbolte knækkede, som om de havde været ligesaamange Stykker Lak, og de stærke og funde Ege-Sitterser knækkede, som om de kunde have været af Piletræ. Capitainen var bestyrtet, et Dieblif stod Fortvivlelsen pinligt malet i hans Ansigt; derpaa gjenvandt han sin Selvbeherfskelse og Sømandsdygtighed. Han gav Ordre til med Storbaaden at bringe et Anker ud til Luvar, og med Jollen at udføre et Varp til at hale ud i. Marble svarede med sit sædvanlige „Gi, ei, Sir!“ men førend han sendte os ned i Fartøiet, vovede han at anmærke, at Skibet allerede havde hugget Hul i sig, der var ingen Tvivl derom, da han havde hørt Lømmerne knage. Bumperne bleve peilede, og der var 7 Fod Vand i Lasten, saameget havde det trukket i omtrent 10 Minutter. Capitainen vilde alligevel ikke opgive Haabet, og befalede at Theekisterne skulde fastes overbord, for om muligt at komme efter Skadens Omfang. Lasten blev opbrækket i Storlugen, og en Bei banet til den underste Deel af Lasten, hvor vi traf paa Vandet. En Matros fra en Sydhavsfarar, som vi havde faaet ombord i Canton, dukkede imidlertid ned under Skibets læ Kimming. Han kom snart efter op igjen og berettede, at et skarpt Klippestykke var gaaet heelt igjennem

Planterne. Da alt hidrog til at bekræfte denne Baastrand, sammenkaldte Capitainen et Skibsraad paa Skandsen, for at overveie hvilke Forholdsregler man nu burde tage.

En Goffardimand har ingen Ret til at fordre, at Mandskabet skulde vedblive at gjøre Tjeneste, naar det er udenfor al Tvivl, at Skibet er Brag. Mandskabet have i Skib og Ladning et Slags Pant for deres Hvre, og det er ikke mere end billigt, at naar denne Sikkerhed ophører, saa kan der ikke længer gjøres Krav paa deres Tjeneste. Det fulgte da af sig selv, at vi, efter at the John var opgivet, alle vare vore egne Herrer, og heraf kom den Nødvendighed, at tage endogsaa Neb med i Beraadslagningen.

Ombord i en Orlogsmand vilde det have været ganske anderledes. I det Tilfælde betaler de forenede Stater for Tjenesten, enten det er et Skib eller ikke Skib, Brag eller ikke Brag; og Matroserne maa udtjene deres Indrolleringstid, enten den er kort eller lang. Militair Disciplin vedbliver under alle Omstændigheder.

Capitain Robbins kunde neppe tale, da vi samlede os rundt om ham paa Bakken; thi Søen brød saaledes over Skandsen, at dette hellige Sted kun tilbød et meget ubehageligt Opholdssted. Saasnart han fik saa meget Herredømme over sig selv, sagde han os, at Skibet var haabløst tabt. Hvorledes det var gaaet til, kunde han ikke ret selv forklare sig, skjøndt han tilskrev det det Fac-

lum, at Strømmen ikke løb i den Retning, som den ifølge sund Dømmekraft burde løbe. Denne Deel af hans Tale var ikke fuldkommen tydelig; jeg opfattede det saaledes, at vor uhykkelige Capitain dermed vilde udtrykke, at Naturens Love, ved en eller anden uforklarlig Indvirkning, havde afvejet fra deres sædvanlige Gang, ene og alene for at the John skulde forlise. Dersom dette ikke var Meningen af hans Ord, forstod jeg slet ikke denne Deel af hans Tale.

Capitainen var langt mere forstaaelig da han var bleven færdig med Strømmen. Han sagde os at Den Bourbon var kun omtrent 400 Dvartmil fjernet fra det Sted, hvor vi nu befandt os, og han troede det muligt at tilbagelægge denne Distance, finde et eller andet lille Fartøi, og komme tilbage og endnu bjerge Endeel af Ladningen, Seilene, Ankerne, o. s. v.. o. s. v. Der var Mulighed i at vi paa denne Maade kunde erholde en saa stor Bjergeløn, at den var istand til nogenlunde at dække vore andre Tab. Dette klang godt nok, og gjorde idetmindste den Virkning, at fremvise for os en tilstedeværende Gjenstand for vore Anstrængelser; ligesom det ogsaa kastede en Skygge over den Fare vi alle udsatte os for, nemlig at omkomme. Om at kunne lande paa Den Madagascar, var der aldeles ikke Spørgsmaal. Man ansaae paa den Tid Indbyggerne for at være langt mindre cultiverede, end de virkelig vare, og de havde

blandt Søfolk et meget flet Mygte. Der var altsaa ingen anden Udvei for os, end at takle Fartøierne til, og siebliffelig træffe Foranstaltning til at forlade Skibet.

Nu følte vi Fordelen af de Forberedelser, som allerede vare udførte. Der stod kun lidet tilbage at udrette, og det, som allerede var skeet, var langt bedre udført, end om vi havde ventet dermed til Braget var halv fuldt af Vand, og Søerne uophørlig overskyllede det. Capitainen tog Commandoen over Storbaaden, medens han lod Mr. Marble, Rupert, Neb, mig og Kokken gaae i Jollen, med Ordre at følge ham saa klos som muligt. Begge Fartøierne vare forsynede med Seil, og ved Bortstuvningen af Provisioner &c. var der sørget for at der var en god Plads til at kunne betjene os af Aarerne, naar Stille eller Modvind skulde gjøre dette nødvendigt. Vi indtog en større Deel af Provisioner og Vand, end der tilkom os, da vi havde to dygtige Forsørgere i Overstyrmanden og Kokken, og da vi havde faaet et Compas, en Octant og et Raart, som vor Deel af de uundværlige Nødvendigheder, vare alle Mand klar til at forlade Skibet, omtrent to Timer efterat det havde stødt.

Det var netop Middag da vi jatte af fra Braget, og stod ret ud fra Land. Ifølge vor Beregning vilde Vinden tillade os, at styre den forønskede Cours med godt fuldt Seil. Ligesom Baadene gled ud i Oceanet havde vi god Veilighed til at overbevise os om, hvor mange Farer vi vare undgaaede, og hvad mig angaaer,

da følte jeg mig endogsaa i det Dieblig, da vi gik ud i det vide atlantiske Ocean, i et Fartoi, der ikkun kunde betragtes som en Røddeskal, greben af dyb Taknemmelighed for den Raade, der var vederfarede os. Vi vare ikke saasnart komne ud i dybt Vand, førend Capitainen og Sthyrmanden atter tog fat paa deres Samtale om Strømmen. Uagtet alle de Vanskeligheder hans gamle Theori havde bragt ham i, forblev Capitainen dog ved den Mening, at Hovedstrømmen satte op til luvart, og at vi vilde blive overbeviste herom, naar vi kom lidt længer ud i Nabningen; medens Sthyrmanden var aabenhjertig nok til at sige, at han hele Tiden havde været af den Mening, at den netop løb den modsatte Vej. Han tilføiede endvidere, at Bourbon kun var et ubethdeligt Punkt at styre efter, og at det vilde være bedre at komme op i dets Længdecirkel, og derefter finde det ved Hjælp af Bredeobservationer, end at speculere mere over Ting hvoraf vi intet forstod.

Capitainen og Mr. Marble saae Tingen fra forskjellige Synspunkter, vi holdt følgelig af, istedetfor, som vi burde have gjort, luvet saa klos til Vinden, som muligt. Ulykkeligviis vedblev Veiret at være godt, ellers vilde det have seet galt ud for vort lille Fartoi. Vi vare Storbaaden overlegne i Seillads, og bleve nødte til at rebe, for ikke at skilles ad. Ved Solens Nedgang vare vi meer end tyve Qvartmiil ude fra Land, da vi ikke saae noget mere til Kysten, skjøndt Bjergene inde i Landet

endnu vare synlige i denne Afstand. Da Ratten brød ind og jeg befandt mig paa det vide Ocean i et Fartøi, der var meget mindre end det, i hvilket jeg pleiede at seile paa Hudson, hver Minut løbende længer og længer ud i det øde Hav, maa jeg tilstaae at jeg begyndte at tænke paa Glowbonny, dets Sikkerhed, dets rolige Nætter, dets velforsnede Bord og hyggelige Senge, paa en Maade, som jeg hverken før eller efter den Tid har tænkt derpaa. Vi vare alligevel ikke under nogensomhelst Indskrænkning med Hensyn til Føde; Mr. Marble foregik os med et Exempel, der gjorde hans Philosophi megen Ære, med at øve vore Tænder paa det halvkogte Svinekjød. For at lade denne Mand vederfares Retfærdighed, maa jeg anføre, at det, at tilbagelægge en firehundrede Mill med en Fulle, for ham ikke syntes at bethyde noget, thi han udførte enhver Ting ligesaa regelmæssigt, som om han endnu var ombord paa the Johns Dæk. Enhver af os fik sig saa god en Luur, som vor sammenskrumpede Stilling vilde tillade os det.

Om Morgenens begyndte det at lufte mere op, og reise nogen Sø, dette gjorde det nødvendigt for os, enten at holde endnu mere af, for ikke at fylde Fartøiet, eller at dreie klos til Vinden, hvilket vilde have været nok saa godt, men Capitainen foretrak den første Cours, paa Grund af Strømmen. Vi havde mere end eengang den Dag, vor fulde Hyre i Jollen, og vare nødte til at føre vort fulde Seil, for at følge med Storbaaden, der

ellers var løben fra os, nu da Kulingen var tiltaget. Marble var en frygtelig Karl til at føre Seil, enten han var ombord i et Skib, eller i et Fartøi, og vi fulgte beundringsværdig godt med, idet de to Fartøier aldrig vare en Cabellængde fjernede fra hinanden; men fulgtes næsten stadig paa Braieholds Afstand. Da Ratten nærmede sig blev der alligevel holdt en Raadslagning om den Gjenstand, hvorledes vi skulde holde os samlede. Vi havde nu været ude i 30 Timer, og efter vort Bestif skulde vi have tilbagelagt henved hundrede og halvtred-sindstyve Dvartmiil. Lykkeligviis var Binden gaaet heelt vestlig, og vi løb med en brændende Fart, skjøndt vi med Rød og Nepe kunde undgaae at fylde Jollen. Een Mand var næsten stadig beskæftiget med at øse læns, og undertiden vare vi alle fire i Gang dermed. Denne Gjenstand blev afhandlet, og Capitainen foreslog ganske at forlade Jollen og tage os over i Storbaaden, skjøndt der just ikke var megen ledig Plads i den, til at modtage os. Men Styrmanden modsatte sig dette, idet han svarede, at han nok troede at han kunde klare sig i Jollen, idetmindste en Stund endnu. Det første Arrangement blev altsaa fulgt, idet begge Partier bestræbte sig for at holde sig saa nær sammen, som muligt.

Omtrent ved Midnat begyndte det at sætte op med Byger, og to eller tre Gange fandt vi det nødvendigt at bjerge Seilene, lægge Marerne ud og roe ret op imod Søen, for ikke at fylde Jollen. Følgen heraf var, at

vi tabte Storbaaden af Sigte, og omendskjøndt vi altid holdt af til Cours, saasnart som Bygerne vilde tillade os det, saae vi dog ved Solens Dpgang intet til vore Reisekammerater. Omendskjøndt Mr. Marble syntes meget bekymret, da han om Morgenens havde forvissat sig om at Storbaaden intet Sted var at see, har jeg dog undertiden tænkt, at han skiltes fra den med Forsæt. Da det lœiede noget af, efter at vi en Timestid havde speidet i alle Retninger, satte vi mere Seil til og dreiede flos til Binden; en Retning der, om vi ogsaa havde været flos ved Siden af Storbaaden, da vi begyndte den, snart vilde have bragt os bort fra den. Vi gjorde god Fremgang hele denne Dag, og da vi om Aftenen havde været ude i fire og halvtredsinstyve Timer, troede vi at have tilbagelagt mere end Halvdelen af Veien til vor Havn. Om Natten blev det stille, og den næste Morgen fik vi Binden ret agter ind. Dette gav os et godt Skub, thi vi løb undertiden med en sex til syv Miles Fart. Den gunstige Vind varede meer end tredive Timer, i hvilket Tidsrum vi maatte have udseilet mere end hundrede og halvtredsinstyve Qvartmiil. Om Morgenens lidt før Daggry, paa den fjerde Dag, vi vare ude, blev det næsten Stille. Enhver af os var begjærlig efter at see Horizonten den Morgen, og ethvert Die var med stor Forventning vendt mod Øst, da Solen stod op. Det var forgjæves; der var ikke det ringeste Tegns til Land at see. Marble saae alvorlig og skuffet ud, men han bestræbte

sig for at mande os op, ved at give os Haab om snart at see Zen. Vi styrede dengang ret Ost, med en meget flod Kuling fra Nordvest. Jeg stod hændelsesviis op paa en af Tofterne, og idet jeg vendte Ansigtet imod Syd, fik jeg Die paa noget der syntes at ligne en Landhumpel, i den Retning. Jeg saa det kun et Dieblik; men hvad det saa end var, saa jeg det indeligt nok. Mr. Marble stod nu op paa Toften, og anstrængte sig for-gjæves, for at see den samme Gjenstand. Han sagde, at der var ikke, og kunde ikke være noget Land i den Retning, og indtog atter sit Sæde, for at styre Ost, vel saa nordlig. Jeg havde alligevel ingen Ro paa mig, men forblev staaende paa Toften, indtil Fartøiet løftede sig høiere end sædvanlig paa en Dønning, og da saa jeg igjen den brune taageagtig udseende Plet paa Randen af Oceanet. Min Baastand blev nu saa alvorlig, at Marble samtykkede i, en Time at styre den Cours, jeg anviste ham. „En Time vil jeg tilstaae Dig, Dreng, for at lukke Munden paa Dig,“ sagde Styrmanden idet han tog sit Uhr op, „for at Du ikke sidenestefter skal have noget, at kaste mig i Næsen.“ For at bringe saameget som muligt ud af denne Time, fik jeg mine Kammerater til at tage fat paa Varerne, og vi roede alle af Hjertenslyst. Hver Favn vi kom frem, ansaae jeg for at være af saa megen Bigtighed, at vi ikke reiste os fra Tofterne, førend Styrmanden befalede os, at lægge Varerne ind, da Timen var udløben. Hvad ham selv angik,

da havde han heller ikke reist sig, men vedblev at see agterud imod Ost, da han endnu haabede at see Land et eller andet Sted i den Retning.

Mit Hjerte bankede heftigt da jeg steg op paa Tof-ten, men der laae min Laage-Gjenstand, frit synlig over Vandet. Jeg raabte: „Land forud!“ Marble sprang ogsaa op paa Tofsten og modsagde mig nu ikke længer. Han indrømmede, at det var Land, og det maatte være Den Bourbon, som vi vare passerede norden om, og maatte, hvis vi havde vedblevet at styre den forrige Cours, have opgivet alt Haab om at finde. Vi toge atter fat paa Marerne med fornøyet Liv, og fik snart Fart paa Jollen. Vi vedbleve at roe hele Dagen, indtil omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen, da vi besandt os nogle faa Mile fra Den Bourbon, hvor vi mødte en frisk sydlig Kuling, og bleve nødte til at sætte Seil til. Vinden var stik ud fra Land, og vi gjorde Smaaslag i Læ af Den, idet vi vendte hver Gang Søen blev os for høj, hvilket bestandig var Tilfældet, naar vi kom for østlig eller vestlig. Med eet Ord, det blev mere og mere nødvendigt for os, at benytte os af det Læ Den tilbød. Klokker ti vare vi mindre end en Miils Afstand fra Kysten, men opdagede intet Sted, hvor vi troede det sikkert i Mørket, at forsøge paa at lande, da lange svære Søer satte ind rundt om paa begge Sider af Den, skjøndt der ikke var synderlig Brænding paa den Side vi vare. Til- sidst tiltog Kulingen saameget, at vi ikke en Gang kunde

føre vort torebede Seil, og vi holdt saa smaat gaaende ind imod Land, med to Aarer, idet vi afløste hinanden hver Time. I Dagbrækningen blæste det frygteligt, og vi vare inderlig glade ved at finde en lille Vig, hvor det var muligt at komme iland. Jeg havde den Gang endnu aldrig følt større Taknemmelighed imod Forsynet, end da jeg satte min Fod paa terra firma.

I det Haab at see Storbaaden og dens Besætning, forblev vi en Uge paa Den, men ingen af dem lode sig tilshyne. Vi fik da Passage til Isle de France; ved vor Ankomst dertil, erfarede vi, at den sidste haarde Kuling var bleven anseet som meget alvorlig. Paa den Tid var der ingen amerikansk Consul paa Den, og Mr. Marble, der var aldeles blottet for Creditiver, eller noget som helst Hjælpemiddel, fandt det aldeles umuligt at erholde noget som helst Fartøi, for dermed at gaae til Braget. Vi vare ogsaa blottede for Penge, og da en hjemadbestemt Calcuttafarer ankom, gik vi derombord for at gjøre Tjeneste for vor Passage hjem, Mr. Marble som anden Styrmand, og vi andre som Matroser. Dette Skib hed the Tigris og hørte hjemme i Philadelphia. Det blev betragtet, som et af de bedste amerikanske Skibe, og dets Capitain havde Ny for at være en meget dygtig og activ Sømand. Han var en lille Mand ved Navn Digges, og var endnu ikke tredive Aar, paa den Tid jeg lærte ham at kjende. Han tog os ombord alene af Nationalfølelse; thi hans Skib var godt bemandet, foruden

os, da han paa den Tid han modtog os, allerede havde to og tredive Mand foruden os fem. Siden efter fik vi at vide, at Capitain Digges, ved Breve, der vare sendte efter Skibet, var bleven bevæget til at tage endnu fem Mand i Calcutta, for at være istand til at møde de Sørøvere, som den Gang begyndte at plyndre amerikanske Skibe, endogsaa paa deres egne Kyster, under det Baa-
 skjud, at de havde forbrudt sig imod visse Bestemmelser, foreskrevne af de Tidens to store krigsførende europæiske Magter. Dette var netop Begyndelsen af den Skin-Krig, der saa Uger efter brød ud med Frankrig.

Den Gang kjendte jeg alligevel lidet til, og brød mig endnu mindre om, alle disse fiendtlige Symptomer. Endogsaa Mr. Marble havde ikke hørt et Ord om dem, og vi fem gik ombord i the Tigris, blot for at faae en Passage hjem, uden at nære andre Tanker om at løbe nogen anden Fare, end de, som Solivet i Almindelighed medfører.

The Tigris affeilede den samme Dag, vi stødte til den, hvilket var den tredie, efterat vi havde naaet Mauritius, og netop femten Dage efterat vi havde forladt Braget. Vi gik til Søes med sydlig Vind og havde et godt Stræk ud fra Land, idet vi tilbagelagde mere end hundrede Dvartmiil, i Løbet af den Eftermiddag og Nat. Tidlig den næste Morgen, da jeg havde Vagt, blev der givet Ordre til at tilfætte Bram-Væseil. Rupert og jeg vare komne paa samme Vagt ombord i dette Skib, og

vi gik begge tilveirs, for at istjære Godset. Jeg havde taget Lampen af Faldet, istaaen det og skaget det af, da jeg, idet jeg løstede Hovedet, fik Die paa to smaae Riggerseil ude paa Oceanet, tværs for vor luv Boug, hvilke jeg i Dieblicket gjenkjendte, som hørende til the Johns Storbaad. Jeg formaaer ikke at udtrykke den Følelse der kom over mig ved dette Syn; jeg hylede snarere end raabte: „En Seiler i Sigte!“ og idet jeg svingede mig ind, fik jeg fat paa Bovenbram-Bardunen, og var i et Dieblif nede paa Dækket. Jeg troer jeg gjorde nogle affindige Gebærder op til Luvart, til Mr. Marble, som havde Bagt, thi han maatte ryste mig voldsomt, inden jeg var istand til at forklare mig.

Saasnart Marble havde forstaaet mig, og faaet at vide i hvad Retning vi havde Fartøiet, bjergede han alle Ræseilene, skjærpede haardt bidevind, tilsatte Storseilet og sendte Melding ned til Capitain Digges, udbedende sig nærmere Ordre. Vor nye Chef var en menneskekjærlig Mand, og da hele vor Historie var bleven meddeelt ham, betænkte han sig ikke paa at bifalde alt hvad der var bleven gjort. Da Mandskabet i Storbaaden havde seet Skibet noget førend jeg fik Die paa det, holdt de ned imod os, og en Time efter bleve de smaae Seil sete fra Dækket. Mindre end en Time derefter svingede vor Storraa rundt, da Storemersseil blev brast bak og the Johns velbekjendte Storbaad dreiede til, flos i Læ af

og; en Ende blev fastet til den, og Baaden halede op paa Siden af os.

Enhver Mand ombord i the Tigris blev rystet ved det første Syn af de Fremmedes Tilstand. Een Mand, en kraftfuld Neger, laae død i Bunden af Fartøiet; Lige var bleven opbevaret for et rædsomt Alternativ, hvis hans Kammerater ikke maatte møde nogen anden Frelse. Endnu tre Mand vare Døden nær, og maatte heises over i Skibet, som om det havde været livløse Baller Gods. Capitain Robbins og Kite, begge atletiske, behændige Mennesker, lignede Gjenfærd, deres Dine stode langt ud af Hovedet, som om de vare drevne ud af deres Hulninger af en eller anden indvendig Fjende; og da vi talte til dem, syntes de alle ude af Stand til at svare. Det var ikke saameget Fasten eller Mangel paa Føde, som Mangel paa Vand, der havde bragt dem i denne Forsatning. De havde rigtignok ikke mere Brød tilbage, end netop var tilstrækkeligt til at holde Sjel og Legeme sammen i nogle faa Timer; men af Vand havde de ikke smagt en Draabe i halvserdsindsthye ulykkelige Timer. Det lod til, at de i Stormen vare blevne nødte til at temme Vandankerne, for at lette Baaden, og de havde kun holdt et tilbage, for at tilfredsstille deres øieblikkelige Fornødenhed. Ved en eller anden Skjodesløshed, var det eneste de paa den Tid havde tilbage, halvt udlækket, og Capitain Robbins troede sig saa nær ved Bourbon, at han ikke havde sat Mandskabet paa Kation, førend det

var for sildigt. I denne Tilstand havde de søgt efter Den, i næsten ti Dage, idet de havde passeret forbi den, men aldrig truffen paa den. Vinden havde ikke været dem gunstig, og de sidste faa Dage havde Veiret været saaledes, at det ikke havde tilladt dem at tage Observationer. Som Følge heraf vare deres Beregninger lige feilagtige med Hensyn til Brede og Længde.

Et Glimt af Gjenkjendelse, og jeg troer af Glæde, viste sig paa Capitain Robbins Ansigt, da jeg hjalp ham over Siden paa the Tigris. Han saae, at jeg var i Sikkerhed. Han vaklede da han gik, og lænede sig tungt paa mig, for at blive understøttet. Jeg var iværk med at føre ham agterud, men da han fik Die paa et Stationfad med et Blikmaal paa Laaget, vendte han sig derhen, og udstrakte sin skjælvende Haand efter Maalet, jeg gav ham det, som det var, fyldt med saameget Vand, som et halvt Vinglas. Dette nedsvælgede han i en Slurk, og stavrede derefter frem for at faae mere. Paa denne Tid kom Capitain Digges hen til os og gav passende Anviisning til den videre Fremgangsmaade. Alle de Lidende bleve forshnede med Vand i smaae Quantiteter, og det var forunderligt at see, med hvilke Udtryk af Glæde de modtog den velgjørende Drik. Saasnart som de fattede, at det var nødvendigt, at holde det saalænge som muligt i Munden og paa Tungen, inden de nedsvælgede det, behøvedes der kun lidet deraf, til at vedervæge dem. Da Frokosten netop var færdig, gav vi

dem lidt Kaffe, og derefter lidt Skibsbestøit, udblødt i Vin. Ved denne Fremgangsmaade bleve de alle frelst, skjøndt det næsten varede en Maaned inden de rettede sig rigtig. Hvad Capitain Robbins og Kite angaaer, da vare de ved Ugens Slutning istand til at forrette Tjeneste, skjøndt der ikke fordredes andet af dem, end hvad de selv havde Lyst til at udrette.

Sjette Kapitel.

Stakkels Capitain Robbins! Ikke saasnart gjenvandt han sin legemlige Styrke, førend han begyndte at pine sig af den Sjelsmerte, som maatte være uadskillelig forbunden med Tabet af hans Skib. Efterat Marble var stegen ned til den mere underordnede Stilling, som anden Styrmand, generede han sig mindre, for at passere med mig, og han meddeelte mig da, at vor gamle Skipper havde forsøgt paa at overtale Capitain Digges til at sætte Cours hen efter Braget, for at sikke sig hvad der kunde bjerGES; men den sidste havde snart overbevist

ham om, at en Ostindiefarer, af første Klasse, havde ganske andre Ting at tage vare, end at plukke Brag op. Efter at have faaet et temmelig tydeligt Bink i den Mening, blev the John og alt hvad der var i det, overladt til sin egen Skjebne. Marble var alligevel af den Mening, at den Storm, i hvilken Storbaaden nær havde forliist, maatte have splittet Skibet i Stumper og Stykker, og skjænkhet Oceanet Fragmenterne. Vi erfarede aldrig noget om dets Skjæbne, ligesaa lidt som vi nogenfinde fik en eneste af de Gjenstande tilbage, som hørte til det.

Den Feil i Bestikket der havde ført Skibet saa langt fra den rette Cours, gav Anledning til mangen en Drøftelse, mellem Capitain Robbins og hans to Styrmand. Paa den Tid var Navigationen paa ingen Maade saa ligesom en Ting, som den siden er bleven. Det er vel sandt, at Distance-Observationer mellem Maanen og Solen hyppigen blev prøvet i Ostindie- og Chinafarere; men dette var ikke noget Hverdagsarbeid, liig de nu brugelige Klokkeslets-Observationer, hvorved den sande Tid findes to Gange daglig, og ved Hjælp af denne og Chronometeret, længden. Desuden havde vi saa nylig forladt Zerne, til at noget overordentligt Hovedbrud ikke gjordes fornødent, og den „infernalste Strøm“ havde skaltet og valtet med os i otte eller ti Dage førend Strandingen. Marble var, trods hans simple Ydre og

raa Udfærd, en meget god Navigateur, ja, en af de bedste, jeg nogensinde har faret med, og Alt vel overlagt, behandlede han sin gamle Capitain med megen Delicatesse, idet han lovede ved sin Hjemkomst, at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, for at klare Sagen. Hvad Rite angaaer, da var han temmelig uvidende; men han var besfeden nok til ikkun at sige lidet. Denne Maadeholdenhed gjorde vor Reise saa meget mere behagelig.

The Tigris var et meget velseilende og godt bygget Skib, det var lidt større end the John, og førte tolv Stykker Ripundere. Ifølge af den tilfældige Tilvæert i dets Besætning, befandt der sig nu nærmere halvtredstindsthye end fyrgethye Sjele ombord. Capitain Digges havde Sinag for Orlogsvæsenet, og længe førend vi vare paa Høiden af Cap, havde han fordeelt os til, og indøvet os godt i at haandtere Kanonerne. Og saa han havde havt en Affaire med Broaer, og holdt meget af at fortælle om den Rusing, han havde givet disse Kjeltringer.

Jeg troede, at han misundte os vor Heltegjerning, men dette var maaskee kun min Indbildning, thi han sparede ikke paa at rose os i denne Anledning. De private Underretninger han havde faaet om Forholdene mellem Frankrig og Amerika, fremskyndede hans naturlige Drift, og da vi naaede St. Helena kunde vi, af en Coffardimand at være, siges at være i en særdeles god

Stand til at indlade os i en Fægtning. Vi anløb sidstnævnte De for at supplere Proviant og Vand, men modtog ingen Nyheder af videre Interesse. De, som forsynede Skibet kunde intet meddele os, med Undtagelse af de Ostindiefarere, som vare ankomne og afgaaede i det sidste Aar, samt Priserne paa ferskt Kjød og Grønt. Shtten Aar senere civiliserede Napoleon disse Mennesker.

Vi havde en heldig Reise fra St. Helena til de stille Breder, men paa disse sidste forefandt vi mere Stille end sædvanlig. Efter nogen Tids Forløb sled vi os alligevel igjennem dem og derefter gik det meget godt, indtil vi kom paa Høiden af Luvartssøerne. Marble bemærkede en Dag til mig, at Capitain Digges Løb nærmere ved den franske Ø Guadeloupe, end det baade var nødvendigt og klogt, om han virkelig selv satte nogen Lid til de Efterretninger han havde faaet, om den Fare den amerikanske Handel var udsat for, i denne Deel af Oceanet.

Jeg har levet for længe, og seet for meget, baade af Mennesker og Begivenheder, til at indbilde mig, at mit Fødeland og mine Landsmænd have Ret i alle deres Forhandlinger, blot af den Grund at det behager Adviser, Congress-Medlemmer og Fjerde-Juli-Talere, at bekræfte Baastanden.

Det er ikke muligt andet, for den der farer hyppigt til Søes, end at sætte stor Mistillid til mange af de Beretninger som Dagbladene give os, om de saarende

Uretfærdigheder, der udøves mod den amerikanske Handel, af Autoriteterne i hiin eller denne Havn, Beslaglægnin- gen paa det eller det Skib, eller Arrestation af de eller de Officierer og Mandskaber. Man kommer vistnok Sandheden nærmere, naar man antager som Regel, at de fornærmede Parter fortjene alt, ja maaskee endnu mere, end det, der er vederfaaredes dem, end ved at ansee dem for at være pletfri. Den Bane, at der saaledes appelleres til deres Sympatier, gjør de gode Folk fra Republikken særdeles tilbøielige til Sophisterier af denne Natur, og den Moder, der opmuntrer sine Børn til at rende med Snaak, kan være sikker paa at faae Ørerne proppede med Klager og Sladder. Det er imidlertid et Factum, der ikke kan afdisputeres, at Landets Handel blev frygtelig plyndret, af næsten alle de europæiske krigsførende Magter, imellem Begyndelsen og Enden af den franske Revolutionskrig. Saa uhyre vare de Røverier, der under et eller andet Naaskud udøvedes mod denne Nations vidtudstrakte Handel, at de gave visse Staters hyppige Mangel paa Evne til at tilbagebetale deres Gjæld, om ikke en moralsk Retfærdig- gjørelse, saa dog et Skin af gjengjældt Retfærdighed. Forsynet hæver paa en besynderlig Maade, ved dets useilbare Styrrelse alle Uretfærdigheder og jeg tvivler ikke om, at dersom Kjendsgjerningerne grundigen kunde ud- forskes, vilde man finde, at det i intet Tilfælde vilde være Djævelen tilladt at drive sit Væsen, uden at betjene

fig af de Midler, som den Lidende paa en eller anden Maade selv have forsynet ham med. Af alle de Røverier, der som ovenanført blev udøvet mod den amerikanske Handel, vare de som mod Slutningen af det forrige Aarhundrede øvedes af den store Søster-Republik, iblandt de meest smertelige og af en saa grusom og dristig Charakter, at jeg maa tilstaae, det strider noget imod min Theori at indrømme, at Frankrig skjlder meget lidet af den „suspendede Gjæld“; men denne sidste Omstændighed henregner jeg til den Skadeserstatning, det tildeels udredede ifølge Tractaten af 1831. Med England er det en ganske anden Sag. Det indviklede os i en Krig, ved Virkningerne af dets Raadforsamlinger og Papiir-Blokader, og tvang os til at bortødsle et hundrede Millioner, for at bringe Tingene i Orden. Jeg kunde have Lyst til at see Balancen opgjort i Bøgerne, ikke af Djævelen, der ligesaa meget ophidsede til Røverierne i aaben Sø, som til „Suspensionen“ eller „Repudiationen“ af Statsgjælden; men af den store Regnemester der fører Protocol over alle vore Handlinger af den Art, enten de saa gaae ud paa at gjøre Pengen, ved Hjælp af krydsende Skibe, eller med krydsende Papiirslapper. Det er sandt, disse Røvere angreb Slagtoffere af meget forskellig Udseende, i det første Tilfælde; men det er en noget forslidt Bemærkning, at Hoben af menneskelige Væsener ligne hinanden i alle Stillinger. Der vare Enker og Faderløse ligesaameget i Forbindelse med Condemneringen

af Priser, som med Prisen paa condemnerede Statsgjelds-Beviser; og jeg kan ikke indsee, at Bedrageri er værre, naar det bliver udøvet af Personer, hvis Forretning det er, at opsætte Contracter, eller af Skrivere med Pennen bag Øret, end naar de blive udøvede af Herrer, der gaae med trekantet Hat og med Sabel ved Siden. I det Hele er jeg langt fra at være sikker paa, at Ærlighedens løbende Beregning, ikke saa smaat — Ærlighed bringer ganske smaat enhver Transaction i Gjæring — er til Gunst for de ikkebetalende Stater; ligesom Mennesker undertiden gjøre Laan, med det gode Forsæt, at ville betale tilbage, men betale ikke af Mangel paa Evne; hvorimod min hele Erfaring siger mig, at jeg aldrig har kjendt en Opbringer af et Skib, der, naar han kunde undgaae det, havde i Sinde at tilbagebetale nogen af Brispengene. Men jeg vil vende tilbage til mine Hændelser.

Vi vare netop paa Høiden af Guadaloupe, og havde den der sædvanlige Brise, da vi i Dagningen fik en Brig i Sigte, af et mistænkeligt Udseende, som gjorde Jagt paa os. Capitain Digges undersøgte meget omhyggeligt den fremmede Seiler med sin bedste Riffert, der aldrig blev brugt undtagen ved saadanne vigtige Leiligheder, og derpaa erklærede han den for at være en fransk Krydser, efter al Sandsynlighed, en Raper. At det var en Franskmand bekræftede Marble at være tydeligt nok, efter dens høie Stænger og smalle Ræer; da

de øverste Rundholter i Særdeleshed snarere kunde be-
tragtes som en Undskyldning for Ræer. Enhver, hvem
det tilkom at have nogen Mening, var overbevist om,
at Briggen var en fransk Krydser, enten det nu var en
Orlogsmænd eller et privat Fartøi.

The Tigris var et velseilende Skib og løb nu med
omtrent syv Miles Fart, med Boven- og Bram-Læseil til.
Briggen laae under Vinden med godt fuld Seil, og
havde øiensynlig i Sinde at sætte sig i vort Kjølvand,
da den lidt efter lidt holdt af, som den halede ind paa
os. Den løb med omtrent ni Miles Fart og lod til at
ville indhente os ved Middagstid. Der var forskjellige
Meninger agterude, om hvad Cours vi skulde styre.
dog blev det endelig besluttet, at vi skulde mindske Seil,
og lade Briggen komme op til os, da dette vilde være
mindre udmøgende, end at ville undløbe den. Capitain
Digges fik sine sidste Breve fra Hjemmet frem og jeg
saae ham vise dem til Capitain Robbins, hvorefter de i
Forening gjennemlæste dem, med megen Alvor. Jeg blev
sat til et eller andet Arbeid nær ved Hønseshusene, hvor
de begge sad, og jeg overhørte endeel af Samtalen. Jeg
fik saameget ud af den, at Sørovernes Fremgangsmaade
ofte var meget tvetydig, og at Amerikanerne ofte søvede
i Tvivl, indtil et eller andet gunstigt Dieblisk indtraf, for
disse Halvøvere, til at iværksætte deres Hensigter. Det
angrebne Parti vidste ikke naar, eller hvorledes, det
skulde forsvare sig, førend det var for sildigt.

„Disse Flabe komme undertiden ombord i en, før end man endnu veed, hvad de have i Sinde,“ bemærkede Capitain Robbins.

„Jeg vil ikke paa den Maade lade mig komme bag paa,“ gjensvarede Digges, efter et Diebligs Betænkning.

„Hør, Du Miles, gaae forud og siig til Koffen, at han skal fylde sine Kjedler med Vand, og lade det koge saa hurtig han kan, og bed Mr. Marble at komme agterud. Rap Dig nu, min Gut! og giv dem en Haandsrækning.“

Jeg adlød naturligviis, men undrede mig over, hvad Capitainen vilde med alt det varme Vand, og hellere lade Mandskabet holde Middag paa koldt Kjøkken, istedetfor at lade den kogte Mad uddele; thi dette maatte jo blive en Følge af hans Befaling. Men vi havde neppe faaet Kjedlerne halv fyldte, førend jeg saa Mr Marble og Neb fire en lille Skibssprøite ned fra Storbaaden, idet de satte den nærved Galleriet, klar til at fyldes. Styrmanden befalede Neb at skrue Straalerøret paa, og saasnart vi vare færdige med Kjedlerne, fik en halv Snees af os Ordre til, at fylde Sprøiten med Søvand. Capitain Diggens kom nu hen for at have Overopsyn med Exercitien, Neb sprang hen til Sprøiten og lod Straalen spille rundt om sig, med en Negeres hele Henrykkelse. Negerens Livfuldhed morede Capitainen, og han udnævnte ham øieblikkelig til Brand-Capitain.

„Lad os nu see, Du Sorte, hvad Du kan gjøre ved den Tomfru, der forude,“ sagde Capitain Diggens leende,

hold lige ved Tallierebet. Bump væk Gutter og lad Neb forsøge sin Lykke."

Det hændte sig, at Neb traf Jomfruen med den første Straale, og han udviste stor Færdighed i at sætte Straalen paa det ene Punkt efter det andet, ligesom det blev befalet ham. Neb's Opførsel den Nat Affairen med Broaerne fandt Sted, var bleven fortalt til Capitain Digges, der var saa veltilfreds med Knægtens nyhlig udviste Behændighed, at han stadfæstede hans Ansættelse i Tjenesten, og det blev befalet ham at blive ved Sprøiten i hvad der saa maatte hændes sig. Kort efter blev der givet Ordre til at gjøre klar Skib. Dette havde en betydningssfuld Lyd for mine unge Dren, og skjøndt jeg ikke havde Grund til at troe om mig selv, at jeg manglede Mod, maa jeg dog tilstaae, at jeg igjen begyndte at tænke paa Clawbonny, og Grace og Lucy, ja, og endogsaa paa Møllen. Dette varede alligevel kun et Dieblif, og saasnart som jeg kom i Beskæftigelse, gjorde disse Følelser mig ingen Uleilighed. Der medgik en Time til at bringe alt i fornøden Orden, og paa den Tid var Briggen, der luvede op imod vor læ Raaring, mindre end en halv Dwartmiil fra os. Da vi havde mindstet Seil viste Kaperen ingen Tegn til at affyre et Skud, for at faae os til at dreie til. Den syntes at ville gjengjelde Høflighed med Høflighed.

Den næste Ordre var „hver Mand paa sin Post."

Jeg fik min Post paa Stortoppen, og Rupert paa Krydstoppen, det blev overdraget os at reparere de lette Beskadigelser paa Reisingen, og da Capitainen vidste, at vi begge vare vante til at betjene Skydevaaben, gav han os hver en Bøsse, med Ordre til at give Ild, saasnart de begyndte dernede. Da vi begge een Gang havde været i Ilden, ansaae vi os for Veteraner og begave os til de anviste Pladser, idet vi smilede og nikkede til hinanden, medens vi entrede op. Min var den bedste af vore Poster, da jeg kunde see, hvorledes Briggen nærmede sig, hvorimod Store-Mersseil dannede et fuldkomment Teppe for stakkels Rupert. Med Hensyn til Fare, da var enhver Plads i Skibet lige meget udsat, da Skandselædningen ikke var stort andet end en Blanke, der neppe vilde standse en Musketkugle, og desuden havde de Franske Rytte for at skyde efter Reisingen.

Da alt var ordnet, befalede Capitainen med Alvor, Stilhed. Briggen var nu paa Braiehold. Jeg kunde tydelig see dens Dæk, der var fuldt af Mandskab. Jeg talte ogsaa deres Kanoner og overbeviste mig om at den ikke havde flere end ti, der syntes at være mindre end vore. Jeg lagde alligevel Mærke til een Omstændighed, som var mistænkelig. Dens Bakke vrimsede af Mandskab, der syntes at stuve sig saa tæt sammen som muligt, under det Opstaaende, som om de frygtede for at blive opdagede af dem, der vare ombord i the Tigris.

Den Tanke opstod hos mig at gribe fat paa en af Bardunerne, for ad denne at lade mig glide ned paa Dækket, og give Melding om denne truende Omstændighed; men jeg havde hørt noget nytre om den bydende Bligt, at forblive paa sin Post, lige overfor en Fjende, og jeg vilde ikke forlade min Plads. Begyndere have altid overdrevne Begreber, baade om deres Rettigheder, og deres Bliqter, og jeg var ikke fri for denne Svaghed. Dog troer jeg at det Alternativ jeg valgte, fortjener at bemærkes. Paa hele Reisen havde jeg holdt mit Bestik, og Papiir og Blyant var altid i min Lomme, klar til at benytte hvert Dieblik, til at ende mit Dagværk. Jeg skrev derfor i største Hast, følgende paa en Lap Papiir, lagde en Kobbermynt inden i Billetten, og lod den falde ned paa Skandsen. Jeg havde blot skrevet — „Briggens Vasse er fuld af bevæbnet Mandskab, skjult bag det Opstaaende!“ Capitain Digges hørte Lyden af Kobberet, da det faldt paa Dækket, og idet han saae op — interbringer en Officiers Blik saae hastigt til at see tilveirs end naar noget kommer ned fra Toppen, — bemærkede han at jeg pegede paa Papiret. Jeg blev belønnet med et bifaldende Mi, for den Frihed jeg havde taget mig. Capitain Digges læste hvad jeg havde skrevet, og snart efter saae jeg Neb og Roffen fylde Sprøiten med kogende Vand. Ikke saasnart var dette Arbeid udført, førend et passende Sted paa Skandsen, blev udseet til

dette ualmindelige Krigsredskab, og derpaa blev der praalet fra Briggen.

„Hvem det Skib er?“ spurgte en Stemme fra Briggen.

„Skibet the Tigris af Philadelphia, paa Hjemreisen fra Calcutta. Hvad er Briggens Navn?“

„La Folie, fransk Corsar. Hvorfra De kom?“

„Fra Calcutta. Og hvorfra kommer De?“

„Guadeloupe. Hvor De gaae hen? hæ!“

„Philadelphia. Luf ikke saa klog op under os; et eller andet Tilfælde kunde indtræffe.“

„Hvad De kalde Tilfælde? Kan inte hør, hæ! Jeg vil kom' ganske nær.“

„Jeg raader Dem til at holde mere af! see her, Deres Klyverbom er jo heelt inde i vor Mesans-Reisning.“

„Hvad meen med det, hold meer af! hæ! Allons, mes enfants; c'est le moment!“

„Luf lidt, og kom klar af hans Klyverbom!“ raabte vor Capitain. „Straal væk, Neb, og lad os see, hvad Du kan udrette!“

Sprøiten fattedes i Gang, netop i det Dieblik Franskmændene begyndte at løbe ud paa deres Bougspryd, og paa den Tid sex eller otte af dem havde naaet Rodenden af Klyverbommen, bleve de truffne af den koghede Strøm, der tog dem i flanken, og kunde siges at skyde dem

langskibs. Virkningen var siebliffelig. Den physiske Natur kan ikke, uden at være meer end almindelig tyk-
 hudet, modstaae en høi Grad af Varme, og da de tre Franskmænd, der anførte Troppen, fandt det umuligt at trække sig tilbage, lode de sig uden Betænkning falde overbord, idet de foretrak koldt Vand for varmt, og Sandsynligheden for at drukne, fremfor Bisheden om at blive skoldede. Jeg troer, at de alle tre bleve bjergede af deres Kammerater, dog vil jeg ikke indestaae derfor. Da Resten af dem, der havde i Sinde at entre os, saae Veien ad Bousprydet aaben for dem, ravede de, saa godt som de kunde, tilbage til Briggens Bakke, medens den Maade, hvorpaa de fægtede omkring med Hænderne, noksom vidnede om, at de vare dem den Fare bevidst, som Ariergarden var udsat for paa Retraiten. Der høretes en hjertelig Latter fra enhver Deel af the Tigris, og da Briggen lagde sit Roer heelt op, dreiede den rundt som en Top, som om den selv kunde have været skoldet*).

Vi ventede nu alle at faae et glat Lag, men dette var ikke meget at befrygte, da det var temmelig sikkert, at vi førte det sværeste Batteri, og havde Mandskab nok til at betjene det; men Briggen fryede ikke, jeg formoder fordi den opdagede, da vi ogsaa faldt lidt af, at den muligen vilde trække det korteste Straa. Den gik derimod

*) Denne Begivenhed fandt virkelig Sted under Krigen i Maret 1798.

rundt for Beiret og dreiede til over den anden Boug, saa at begge Skibene kom til at vende Agterenderne mod hinanden. Capitain Digges befalede, at to af Skandsekanonerne skulde sættes hen i Speilportene, og det var godt at han gjorde dette, thi det ligger ikke i Menneskers Natur, der ere bleve behandlede paa den Maade, som vore Venner ombord i Briggen vare det, ikke at vise visse Tegns paa flet Lune. Skibene kunde vel være tre Cabellængder fra hinanden, da vi fik et Skud. Det første jeg vidste om Kuglen, var, at den slog igjennem Krydsseilet, derpaa kom den pibende igjennem min Reising, mellem det luv Gods og Mastetoppen, borende et Hul igjennem Store-Mersseil, fortsatte den sin Bei, og jeg hørte den tørne mod noget, der var mere solid, end Seildug. Jeg tænkte paa Rupert og Fortoppen i et og samme Dieblif, og saae ængstlig ned paa Dækket, for at erfare om han var uskadt.

„Paa Fortoppen!“ raabte Capitain Digges. „Hvor ramte den Kugle?“

„I Mersjet,“ svarede Rupert, med en klar og fast Stemme. „Den har ikke gjort nogen Skade, Sir!“

„Nu er Touren til Dem, Capitain Robbins, giv ham en Taksigelse.“

Begge vore Nipundere bleve affhyrede, og nogle faa Secunder efter, lode tre Hurraraab fra vort Dæk. Formedelft Krydsseilet kunde jeg nu ikke see Briggen; men fik siden efter at vide, at vi havde bortskudt dens Gaffel.

Dette gjorde en Ende paa Slaget, hvis Hæder fortrinsviis maatte tilskrives Neb. Da jeg kom ned til Mandſkabet igjen, fortalte de mig, at den Sortes Anſigt hele Tiden havde været udspilet af Glæde, og omendſkjønt han havde været fuldkommen udsat for Muſketilden, havde han dog grinet, med Munden udspilet fra Dre til Dre. Neb følte en retfærdig Stolthed over den Lykke, der ledsagede Fremstillingen af hans Dygtighed, og beſkrev vore Fjenders Tilbagetog med ſaamegen Lune og Smag, at det vakte megen Latter paa de flygtende Rapergasters Regning. Viſt er det at nogle af dem næſten maa have været halvſogte.

Jeg har altid troet at denne Affaire mellem La Folie og the Tigris, har været den egentlige Begyndelse til Fjendtlighederne i quasi Krigen 1798—99 og 1800. Andre Begivenheder undertrykte den ſnart i den offentlige Mening; men vi der vare ombord i Skibet, ophørte aldrig at betragte Eventyret, ſom et af meget ſtor Nationalinteresse. Det blev et ni Dages Vidunder i Aviſerne. Fra denne Tid indtraf intet, ſom var værd at lægge Mærke til, indtil vi naaede Kyſten. Vi vare omtrent paa Høiden af Cap Virginia, og ſtod ind imod Land med en gunſtig Vind, da vi opdagede en Seiler mellem Land og os. Saasnart vi bleve bemærkede dreiede Skibet til for at præie os. Der vexledes mange Gissninger mellem Capitainen og Overſtjyrmanden, om dette Skib, ligesom det mere og mere nærmede ſig. Den

sidste sagde, at han kjendte Skibet, og at det var en Ostindiefarer fra Philadelphia, ved Navn Ganges, en Slags Halvsøster til deres eget Skib; medens den Første paaastod, at om det i det Hele taget var Ganges, var den saa forandret, at den ikke var til at gjenkjende. Da vi kom nærmere affhyrede den Fremmede et Skud foran for os og heiste amerikansk Flag og Vimpel. Ved at betragte vor Nabo nøiere, saae vi hos ham saa mange Tegns paa en Orlogsmand, at vi troede det klogest at dreie til, medens det andet Skib løb agten om os, stagvendte og blev liggende med bakke Agterseil, paa vor luv Laaring. Da den luvede, kom vi til at see dens Agterspeil, der var prydet med nogle National-Emblemer, men der var intet Navn. Dette afgjorde Sagen. Det var en Orlogsmand, og førte det amerikanske Flag; en saadan Ting existerede ikke nogle saa Maaneder tidligere, da vi forlod Hjemmet, og Capitain Digges brændte af Begjærighed efter at vide mere. Han blev snart tilfredsstillt.

„Er det ikke the Tigris?“ spurgte en Stemme fra den Fremmede, gjennem en Naaber.

„Jo vel! Hvad Skib er det?“

„De forenede Staters Skib, the Ganges, Capitain Dale; fra Forbjergene ved Delaware, bestemt paa et Krudstogt. Velkommen hjem, Capitain Digges; vi kan trænge til Deres Hjelp i Marinen.“

Digges udstødte en lang pibende Tone og nu var Hemmeligheden kommen for Dagen. Det befandt, som ovenfor anført, at være the Ganges, en Ostindiefarer, kjøbt til den nye Marine, og det første Krigsskib, som nogensinde var sendt til Søes, under den Regjering, under hvilken Landet havde bestaaet, siden Constitutionens Antagelse ni Aar isorveien. De franske Søerovere havde tvungen Regjeringen til en Væbning, og en betydelig Deel Skibe bleve udrustede, hvoraf nogle vare kjøbte, som the Ganges, og andre bleve byggede, ene i den Hensigt at danne en ny Marine. Capitain Digges gif ombord i the Ganges, og da jeg roede en Aare paa hans Fartoi, fik jeg ogsaa Leilighed til at see Skibet. Capitain Dale, en tæt, stærkbygget Mand, med et rigtig Sømands-Ordre, iført blaa og hvid Uniform, modtog vor Skipper med et venligt Haandtryk, thi de havde en Gang faret sammen, og han lo ret hjerteligt, da han hørte Historien om Entregasterne og det varme Vand. Denne agtværdige Officier havde intet storpralende ved sig; men han yttrede, at det ikke vilde vare længe, som han formodede, førend Røverne imellem Nerne vilde faae nok at tage vare. Congressen meente det alvorligt, og hele Landet var fuldkommen vækket. Naar som helst dette hændes i Amerika, tager det i Almindelighed en ny og bedre Retning, end at følge de populaire Følelsers sædvanlige blinde Impuls. I de Lande hvor Massen af Folket ingen Deel tage i deres Systems Hverdagsforret-

ninger, give Birringsmidler en Tilbøielighed til Democratie; men iblandt os, troer jeg, at Virkningen af saadan en Tingenes Tilstand er den, at bringe Mænd og Egen-skaber, der ellers ere af liden Værd, i Virksomhed, og at ophøie istedenfor at nedtrykke Almeen-Følelser.

Capitain Dales mandige, ædle Ansigt behagede mig, og jeg nærrede halvoeis det Ønske, strax at blive ansat ombord i hans Skib. Dersom jeg havde fulgt denne Tilskyndelse, er det meget sandsynligt, at mit tilkommende Liv vilde have været meget forskjelligt fra, hvad det senere viste sig at være. Jeg vilde naturligviis være bleven Cadet, og naar jeg saa tidlig var kommen i Tjeneste, vilde jeg, med den Erfaring, jeg allerede var i Besiddelse af, kunde være Lieutenant efter et eller to Aars Forløb, og kunde jeg have overlevet Reductionen i Aaret 1801, vilde jeg nu have været en af de ældste Officierer i Tjenesten. Forskynet besluttede det anderledes, og hvormeget jeg tabte, eller hvormeget jeg vandt, ved at blive ombord i the Tigris, vil Læseren erfare, som vi skride videre frem i Fortællingen.

Efterat Capitain Digges havde druffet et Glas Vin eller to med sin gamle Bekjendt, vendte vi tilbage til vort Skib, og begge Fartøier fortsatte deres Cours, idet the Ganges stod Nordost efter, medens vi løb ind mod Delwarres Forbjerg. Vi kom ind under Cap May, eller mindre end fem Qvarmiil fra det, den samme Aften, da

det næsten blev Stille. En Lods kom ud i et Koejartoi fra Capet, og naaede os netop i Mørkningen. Capitain Robbins blev nu ganske utaalmodig efter at komme iland, da det var ham magtpaaliggende, selv at være Overbringer af sine flomme Nyheder. Da der ifølge heraf var sluttet en Overenskomst med de to Mand, der hørte til Baaden fra Land, gjorde vor gamle Capitain, Rupert og jeg os klar til at forlade Skibet, skjøndt det var seent paa Aftenen. Vi to Knøse bleve tagne med for at betjene to Aarer, der foruden de andre, fandtes i Baaden; men vi skulde om muligt igjen støde til Skibet i Bugten; hvis ikke, saa oppe ved Byen. En af de Bevæggrunde, der bragte Capitain Robbins til at ile med at komme fra Skibet, var, at det saa ud til at blive nordlig Kuling. Det havde allerede begyndt at blæse med Raft fra Nordvest, og det var enhver af os bekjendt, at dersom det vilde blæse haardt fra den Kant, kunde Skibet være en Uge om at komme op til Floden, og da var det afgjort, at dets Nyheder vilde komme det i Forkjøbet. Vi skyndte os derfor afsted, uden at tage andet med os, end et Skifte Linned og nogle saa nødvendige Papirer.

Vi fik den første alvorlige Byge fra Nordvest, efter mindre end fem Minutters Forløb, efter at vi havde sat af fra the Tigris; og medens Skibet endnu var i Sigte, eller rettere sagt, medens vi endnu kunde see Rysene i dets Kahytvinduer, da det faldt af for Vinden. Strax efter tabte vi Rysene af Syne, uden tvivl af den Grund,

at Skibet lavede til igjen. Symptomerne vare nu saa truende, at Lodsens Folk foreslog at vi, førend det endnu var forsilde, skulde bestræbe os for at finde Skibet igjen, men dette var lettere sagt end gjort. Skibet kunde muligens løbe henad Cap Henlopen, med en sex til syv Miles Fart, og uden Midler til at gjøre noget Signal i Mørket, vilde det være umuligt at indhente det. Jeg troer, at Capitain Robbins vilde have gaaet ind paa Folkenes Forlangende, dersom han havde troet der var nogen Sandsynlighed for, at det vilde lykkes; saaledes som Sagerne stode, var der intet andet Alternativ tilbage for os, end at roe væk og bestræbe os for at naae Land. Vi havde Fyret paa Capet til at styre efter og Baadens Forstævn blev, som den fløgeste Forholdsregel, vi kunde tage, holdt nøiagtig i den Retning.

Vindspring fra Sydøst til Nordvest ere meget almindelige paa den amerikanske Kyst. De ere næsten altid pludselige, ja undertiden saa pludselige, at de kaste Skibet bak, og Kulingens Styrke kommer sædvanlig saa tidlig i Byggen, at det har givet Anledning til den Talemaade, at „en rigtig Nordvest, kommer med Enden forrest.“ Dette stadfæstede sig i vort Tilfælde. I mindre end en halv Times Forløb efter at det havde begyndt at blæse, vilde Kulingens Styrke have tvunget det stolteste Skib, der nogensinde flød paa Havet, til at indskrænke sin Seilføring til torebende Mersseil, hvis det var under Vinden, og til en forholdsmæssig Mindskning af Seil

ifald det fløede. Vi havde vel roet en Qvartmiil i denne halve Time, ſkjøndt det var med hurtige Aaretag og med megen Anſtrængelſe. Folkene ſra Cap May vare kraftige og erfarne, og de gjorde Underværker; heller ikke var Rupert eller jeg dovne; men ſaaſnart Søen havde reift ſig, var det alt det at vi alle fire kunde holde Baaden under Styring. Der forløb en ti Minutter, i hvilken Tid jeg virkelig troer, at Fartøiet holdtes med Stævnen imod Søen, alene formedelſt Søerne der drevs langs med dens Sider, da vi ikkun vare iſtand til at forhindre, at den kom i Sakning.

Der var naturligviis ikke Spørgsmaal om at vedblive med Anſtrængelſer, der vare ligesaa frugtesløſe, ſom udmattende. Vi forſøgte alligevel det Middel at arbeide os Nord efter, i det Haab at komme mere i Læ af Landet, og ſom Følge heraf i mere ſmult Vand; men det hjalp ikke. Det nærmeste vi nogensinde kom Fyret, maa have været meget over en Miil. Tilſidſt tabte Rupert, aldeles udmattet, ſin Mare, og faldt ſtønnende ned paa Toften. Han blev viiſt hen til Koret, og Capitain Robbins indtog hans Plads. Jeg kan ikkun ſammenligne vor Stilling i dette farefulde Dieblik, med den Fare, et Menneſke er udfat for, der klanrer ſig faſt til en Klippe, hvis Top og ſikre Tilflugtsſted han næſten kan naae med Haanden, men han føler at hans Kræfter ere nær ved at ſvigte ham, og at han kort efter maa ſtyrte ned. Det er vel ſandt, at Døden ikke var ſaa udeblivelig en

Følge af at vi ophørte med vore Bestræbelser, for at naae Land, men Haabet om at blive frelst var i Sandhed meget svagt. Bagved os laae det vide og vredladne atlantiske Ocean, uden en Tomme synligt Land mellem os og Klippen Lisbon. Vi vare aldeles blottede for enhver Slags Føde, skjøndt der lykkeligviis var et lille Anker syldt med fersk Vand i Baaden. Folkene fra Cap May havde vel bragt deres Aftensmad ud med dem; men de havde holdt deres Maaltid; hvorimod vi andre havde forladt the Tigris fastende, da vi havde ifinde at indtage et hyggeligt Aftensmaaltid i Land.

Capitain Robbins tog tilsidst Baadsfolkene paa Raad, og spurgte dem, hvad de troede om vor Stilling. Jeg sad imellem disse to, der hele Tiden havde iagttaget en dyb Taushed; men roet som Kæmper. Begge vare unge, dog vare de som jeg senere erfarede, begge giste; hver af dem havde en Kone, der i disse Skræk indgydende Dieblikke, paa Kysten ventede deres Tilbagekomst med Baaden. Da Capitain Robbins fremsatte Spørgsmaalet, dreiede jeg Hovedet, og saae, at Manden bag ved mig, den ældste af de To, fældede Taarer. Jeg formaaer ikke at skildre det Indtryk, som dette Syn gjorde paa mig. Her var en Mand, der vant til Besværligheder og Farer, lod see de stærkeste og mandigste Bestræbelser for at frelse sig selv og alle med ham, og som netop i Dieblicket saa dybt følte det farefulde i vor Stilling, at hans Følelser brød ud paa en Maade, der

stedse er frygtelig at være Vidne til, nemlig den, at en Mand's Sorg saaledes tilkjendegav sig ved Taarer. Denne Ægtemands Indbildningskraft skildrede udentvivl for hans Sjæl, hans Kones Fortvivlelse i dette Dieblik, og maaskee de mange Sorgens mørke Dage, der ville følge efter. Jeg er overbevist om, at han ikke tænkte paa sig selv, uden i Forbindelse med Konen; thi en flinkere, mere mandig og bestemt Karl har aldrig existeret, hvilket han senere hen godtgjorde i fuldt Maal.

Det syntes, som de to Mænd fra Cap May havde en Slags fortvivlet Modvillie mod at opgive Haabet om at naae Land. Vi udgjorde en kraftig Fartøisbesætning, og vi havde en udmærket, skjønt en let Baad, og dog formaaede vi intet. Omtrent ved Midnat, efterat have roet fortvivlet i tre Timer, vare mine Kræfter udtømte og jeg maatte slippe Aaren. Capitain Robbins maatte tilstaae, at det ikkun var lidet bedre fat med ham, og da det var umuligt for Baadsfolkene at udrette mere, end netop at forhindre Baaden i at drive agterud, og det ovenikjøbet kun for en kort Tid, var der intet andet tilbage, end at lade Baaden falde af for Vinden, i Haab om at møde Skibet. Vi vidste at the Tigris laae med styrbords Halse, da vi forlod det, og da det sikkerligen vilde bestræbe sig for at holde sig saa tæt under Land, som muligt, var der Sandsynlighed for, at det havde kovenendt, for at holde sig paa Høiden af Henlopen, maaskee sthyrende Nord Nordost hen, og laae nu tværs ud for

Mundingen af Bugten. Denne Sandsynlighed gav os en Straale af Haab, og det var nu bleven absolut nødvendigt at benytte sig af den.

De to Mand fra Cap May roede Baaden rundt, og holdt den, saavidt det stod i deres Magt, klar af Søerne, idet de roede med lette Tag, saavidt som det lod sig gjøre. Nu og da kom alligevel en af hine jagende Søer, med en Beddeløbers Hurtighed efter os og fyldte Baaden halvt med Vand, idet den brød mod den. Dette gav os en ny Beskæftigelse, da Rupert og jeg øste i mere end det halve af Tiden. Uagtet Faren, kunde ingen Beskæftigelse forhindre mig i at see ud over denne Kjedel med fraadende Vand, for at speide efter Skibet. Halvhundrede Gange indbildte jeg mig at see det, og ligesaa ofte endtes denne bedrageriske Idee med feilslaget Haab. Dette Lde af sort Vand, i Forening med de skummende Toppe paa Søerne, mødte alene Sandserne. Binden blæste lige ud af Flodmundingen, og da vi passerede tværs over dens Munding, var der alt for svær Sø til at vi kunde tage imod den med Stævnen, og vi bleve snart nødte til, skjøndt det var meget imod vor Villie, at holde plat af, for at undgaae at fylde. Denne pinlige Forventning kan vel have varet en halv Time, medens Baaden, idet den drev for Binden, undertiden syntes at flyve ud af Vandet, da Rupert ganske uventet raabte at han saae Skibet.

Der laae det, det var afgjort, med Stævnen mod Nordost, arbejdende sig gjennem de fraadende Søer, for klosrebede Mersseil, og rebede Underseil, øiensynlig stræbende efter at holde sig saa tæt under Land, som det kunde, indtil Veiret bedagede sig. Det var netop lyst nok til at overbevise os om disse Facta, omendstjøndt Skibet ikke var en Cabellængde fra os, da vi først opdagede det. Ulykkeligviis var det ret i Læ af os, og skjød saa meget over Stævn, at det sandsynligviis vilde løbe fra os, medmindre vi alle grebe til Aarerne. Dette skete saa hurtigt, som muligt og afsted gik vi med en brændende Fart, idet vi styrede efter the Tigris's læ Raaring, for at dreie til i Læ af dets Skrog, og der saae en Ende varpet.

Vi roede som Kæmper. Tre Gange styrkede Vandet ind til os, saa at Fartøiet blev tungere og tungere, men Capitain Robbins befalede os at roe væk, da hvert Øieblik var kostbart. Da jeg ikke saae mig om, hvilket jeg i Sandhed ikke godt kunde — saae jeg ikke mere til Skibet, førend jeg pludselig fik et Glimt af dets mørke Skrog, mindre end hundrede Fod fra os, hougende frem paa den Maade, paa hvilken Skibe i Søen synes at tage pludselige Tillsøb, der bringe dem to Gange saa langt frem, som deres virkelige Fart. Capitain Robbins havde begyndt at praie, saasnart han troede sig nær nok, eller i en Afstand af hundrede Skridt, men hvad formaaer den mennefskelige Stemme mod det Hyl, som frembringes af

Stormen, naar den stryger igjennem den uhyre Masse Lougværk, som en Raaseiler frembyder, ledsaget af det brølende Oceans Bas. Himmel! hvad var det dog for en fortvivlelsesfuld Følelse, da den nye Tanke greb os, alle paa een Gang, at vi ikke vilde blive hørte! Jeg siger, alle paa een Gang, thi i et og samme Dieblig udstødte vi alle fem i Fællesskab, et fortviolet Hyl, for at vække deres Opmærksomhed, som vare os saa nær, og som saa letteligen kunde frelse os fra den frygteligste Død, Hungersdøden, paa Søen. Jeg formoder, at vore frygtelige Anstrængelser med at betjene Mærerne, formindskede Virkningen af vore Stemmer, medens Anstrængelsen for at frembringe Støi, formindskede vore Kræfter ved Mærernes Brug. Vi vare allerede komne i Læ af Skibet, dog klos i dets Kjølbund, og den eneste Sandsynlighed der var for os til at blive reddede, var at indhente det. Capitainen raabte til os, at vi maatte roe for Liv eller Død, og roe gjorde vi. Saa rasende vare vore Anstrængelser, at jeg virkelig troer, det vilde have lykkedes os, dersom ikke en Sø var styrtet ind over os og syldte Fartøiet lige til Tosterne. Nu var der intet andet tilbage for os, end at holde plat af, og at øse for at frelse Livet.

Jeg tilstaaer, at jeg følte brændende Taarer strømme ned over mine Kinder, da jeg stirrede paa Skibets mørke Masse, et Dieblig førend Mørket opslugte det for os. Dette skete snart efter, og da troer jeg, at hver Mand i Baaden ansaae sig, som haabløs fortabt. Vi vedbleve

desuagtet at øse, og da vi betjente os af Hatte, Galasbæsker, Potter og Bøse, saa lænsede vi Baaden, skjøndt det tilshneladende ikke skete med nogen anden Hensigt, end at afvente en øieblikkelig Død. Jeg hørte en af Folkene fra Cap May bede og hans Kones Navn blandedes i hans Bøn til Gud. Hvad Capitain Robbins angaaer, der saa nylig havde oplevet en anden Scene i en lignende Fare i en Baad, da forblev han rolig, tilshneladende hengiven i Forsynets Villie.

I denne Tilstand maa vi have drevet en Mil ret ned i Læ. Folkene fra Cap May holdt Dinene fæstede paa Fyret, der netop nu sank under Horizonten, medens de øvrige af os stirrede til Søes, med ahnende Forventning om, hvad der truede os fra den Kant, da Raabet: „Fartøiet høi!“ lød som den sidste Basun for vore Dren. Det var en Skonnert, som kom seilende i vort Kjølvand, og da den havde holdt lidt af, var den kommen os saa nær, at den fik et Glimt at see af os, skjøndt ikke en Sjel blandt os, formedelst Fyret, der havde tildraget sig vor Opmærksomhed mod Luvert, havde seet den. Det var for seent til at afvende Stødet, thi Brainingen havde neppe naaet vore Dren, førend Skonnertens Forstævn kom ned over vort lille Fartøi, og borede det ned i Søen, som om det havde været et Stykke Bly. I saadanne Dieblikke tænker Menneffet ikke, men handler. Jeg greb efter et af Waterstagenes; men fik ikke fat paa

det. Da jeg sank ned i Havet, kom min Haand i Berøring med en eller anden Gjenstand, til hvilken jeg klamrede mig fast, og da Skonnerten i næste Dieblif duvede op, blev jeg greben ved Haartoppen af en Mand ombord i Skibet. Den Gjenstand jeg havde grebet, var Benet af en af Cap May Folkene. Befriet fra min Bægt, blev denne Mand snart halet indenbords, og han hjalp derpaa, med at bjerge mig. Da vi vare komne ombord, og mynstrede vor lille Trop, erfarede vi, at alle, med Undtagelse af Capitain Robbins, vare reddede. Skonnerten gik rundt for Veiret, og gik bogstavelig anden Gang over Baadens Brog; men vi saae aldrig mere noget til vor gamle Chef.

Syvende Kapitel.

Vi vare komne ombord i en Ostkystfarer, ved Navn the Martha Wallis, kommende fra James River, bestemt til Boston, idet den skulde lægge Veien over Sandene. Dens Bagtmandskab havde seet os, fordi Kystfarerne i Almindelighed holde bedre Udkik end Ostindiefarerne, hvilke sidste paa Grund af, at de i Almindelighed holde sig i

tilbørlig Afstand fra Land, tillade deres Vagtsmandskab at sove paa Nattervagterne. Jeg holdt Bog med Vagts-tørnene ombord i the Tigris, og vidste, at det var Mr. Marbles Vagt, da vi passerede Skibet, og jeg tvivler ikke om at han, netop i det Dieblif sad og nikkede paa Hønselusene, en Bane, som han var hengiven til. Jeg kan alligevel ikke endnu, den Dag i Dag forstaae, hvorfor Manden ved Nattet, ikke hørte vore Raab. For mig syntes de at være kraftige nok til at naae Land.

Søfolk pleie i Almindelighed at modtage skibbrudne Matroser med Venlighed. Den Behandling vi nød ombord i the Martha Wallis, var alt hvad vi kunde ønske os, og Capitainen lovede at sætte os ombord i den første Kystfarer han mødte, bestemt til New-York. Han gjorde hvad han havde lovet, dog ikke før mere end en Uge var forløben. Saasnart Nordvestvinden havde udraaset, blev det Stille, og vi løb ikke ind i Vineyard-Sund, førend efter ni Dages Forløb. Her mødte vi et Fartøi, som Skipperen kjendte, og da det var en regulair Boston og New-York Kystfarer, bleve vi sat ombord i den, idet man anbefalede os en god Behandling. Folkene ombord i the Lovely Lass modtog os paa samme Maade, som den hvorpaa vi bleve modtagne i the Martha Wallis, vi fik alle vor Plads agterude, og spiste Lørf, godt Dre og Svinekjød, med Meelgød og malass (Sirup) efter eget Godtbefindende. I dette sidste Skib fik vi Underretning om alle de seneste Nyheder, angaaende den franske

Krig, og hvorledes det stod til med Forholdene i Landet. Den fjerde Dag efterat vi vare satte ombord i dette Skib landede Rupert og jeg i Nærheden af Beck's Slip, ved New-York, uden at eie andet end det, hvori vi stod og gif. Dette forarsagede os alligevel kun liden Bekymring. Jeg havde Overflødighed hjemme og Rupert var, deels ved mig, og deels ved hans Fader, sikret for at lide Mangel.

Jeg havde alligevel ikke skilt mig ved det Guld, som Lucy havde givet mig. Da vi gif i Baaden for at lande ved Forbjerget, havde jeg taget det Belte paa, hvori jeg bevarede denne lille Skat, og jeg bar det endnu. Jeg havde bevaret den, som en Slags Grindring om den dyrebare Pige, som havde givet mig den, men nu saae jeg et Middel, ved hvilket jeg kunde gjøre den nyttig, uden ganske at skille mig ved den. Jeg vidste, at det var den klogeste Fremgangsmaade i ethvert tvivlsomt Tilfælde, at gaae lige til Kilderne. Jeg opspurgte Adressen paa det Firma, som eiede, eller rettere sagt havde eiet the John, og begav mig strax til Contoiret. Jeg fortalte min Historie, men fandt, at Rite var kommen mig i Forkjøbet. Det lod til, at the Tigris havde faaet gunstig Vind tre Dage efter Stormen, og var kommen lige op til Værfterne ved Philadelphia, og at største Parten af the Johns Besætning, uden Ophold vare komne til New-York. Da Lodsen fik Samqvem med Kysten ved Forbjerget, erfarede han, at hans Baad ikke var vendt

tilbage, og det blev anset for en uundgaaelig Følge, at vi vare omkomne. Beretningen om alt dette stod i Aviserne, og jeg begyndte at frygte for, at disse sørgelige Tidender skulde naae Clambonny. Der var virkelig nogle Hentydninger til Ruperts og min dødelige Afgang, i Dagbladene, nedskrevne af en eller anden from Haand, jeg formoder, Mr. Kites. Vor Escapade blev berørt med Skaansel, og der blev dvælet ved min Formue og Udfigter, med nogle Strøg af Beltalenhed, som gjerne kunde have været sparede.

I hine Dage var alligevel en Avis en ganske forskjellig Ting fra hvad den senere er bleven. Dengang blev Journalerne skrevne kun for at imødekomme et almeent Onske, og Nyhederne bleve meddeelte, som de virkelig foresaldt, hvorimod nutildags, Rivaliseringen har frembragt en Forandring, som enhver vil kunne fatte, naar han erindrer, hvortil Tagen efter Nytt useilbarlig maa lede. I hine Dage havde vore egne Tidskrifter ikke antaget Bræget af de værste engelske Aviser — Talenter og Dannelse ere ikke endnu almindelige nok i Amerika, til at efterligne det bedste — og Borgeren ansaaes for at have nogen Ret, som kunde sættes imod Pressen. Almeensandsen for Ret var ikke bleven fløvet ved at være bleven fortrolig med Misbrug, og den elendige og feige Undskyldning, at Ingen bryder sig om hvad Bladene sige, blev endnu ikke fremført, som Forsvar for at der ikke skaffedes Lovene den behørigte Styrke.

Disse Aarsager har jeg at takke for, at jeg undgik tusinde Løgne om mig selv, min Historie, Tilbøieligheder, Charakter og Handlinger. I Trykken var jeg alligevel kommen, og jeg tilstaaer, at det halvveis forskrækkede mig, at see min Død anonceret med saa tydelige Bogstaver, skjøndt jeg havde physiske Beviis for at jeg var ilive og befandt mig vel.

Skibseierne udsurgte mig nøiagtig om Maaden paa hvilken the John var forliist, og tilkjendegav deres Tilfredshed med mine Svar. Jeg kom da frem med mine halve Johannisser, og bad dem laane mig en mindre Sum, imod at tage disse i Pant. Til den sidste Deel af mit Forslag vilde disse Herrer dog ikke laane Preen; men paatvang mig en Buxel paa hundrede Dollars, jeg kunde da tilbagebetale Pengene ved Leilighed. Da jeg vidste, at jeg havde Glawbonny, og meget anstændige Indkomster i Baghold, gjorde jeg mig ingen Skrupler ved at modtage Summen, og anbefalede mig derpaa. Rupert og jeg havde nu Midlerne til at equipere os net, dog bestandig i Sømands-Dragt. Da dette var skeet, begave vi os til Albany-Basin, for at forviise os om the Wallingsford var ankommen dertil eller ikke. I Basinet fik vi at vide, at Sluppen var løbet ud den samme Formiddag, havende en Neger ombord med sin unge Herres Effecter, en Knøs, som man sagde, havde været i Canton, med den unge Mr. Wallingsford, og som

nu var paa Hjemveien, for at berette alle de sørgelige Hændelser til Familien i Ulster. Dette var altsaa Neb, der saaledes var kommen tilbage med vore Kister i sin Baretægt, og vendte nu tilbage til Slaveri.

Vi havde haabet, at vi muligen kunde have naaet Glambonny, førend Tidenden om vort Forliis. Denne Underretning syntes at tilintetgjøre Haabet; men lykkeligviis var een af de hurtigstseilende Slupper paa Floden, en Hudson-Paket, klar til at seile, og skjøndt Vinden var temmelig nordlig, troede dens Skipper dog at han, ved at benytte Flodtiden, kunde i Løbet af de paafølgende otte og fyrgetyve Timer, naae saa høit op, som til vor Bugt. Dette, følte jeg mig overbeviist om, var næsten ligesaameget som the Wallingford var istand til, og efterat have sluttet en Accord om, at blive landsat paa den vestre Bred, bragte Rupert og jeg vore Sager ombord, og vare under Seil en halv Time efter.

Min Uro var saa stor, at jeg ikke var istand til at forlade Dækket, førend vi maatte ankre formedelst Ebben, og jeg kunde ikke andet end misunde Rupert, der, saasnart det var blevet mørkt, gik til Røis, og lagde sig ganske rolig til at sove. Da Ankeret var i Bund, forsøgte jeg paa at efterligne hans Exempel. Da jeg tørnede ud den næste Morgen, fandt jeg Skibet i Newburgh-Bay, med en gunstig Vind. Omtrent Klokken tolv kunde jeg see Mundingen af Bugten og the Wallingford, der netop sthyrede ind i den, da Seilene forsvandt bagved

Træerne, i det Dieblif jeg fik dem i Sigte. Da intet andet Fartøi af dens Størrelse nogensinde løb op til Landingspladsen, kunde jeg ikke tage feil af den.

Ved at gaae i Land en halv Qvartmiil ovenfor Bugten, kunde vi, ved at slyde en Gjenvei, naae Huset ligesaa hurtig, som Neb muligen kunde ankomme med sine sørgelige, men falske Efterretninger. Stedet blev udpeget for Capitainen, der havde fralokket os vor Hemmelighed, og, som var godmodig nok til at gjøre alt hvad vi bad ham om. Jeg troer endog han gjerne var løben ind i selve Vigen, om vi havde forlangt det. Men vi bleve satte i Land med vor Mandsej — een var tilstrækkelig for alle vore Klæder — paa det Sted jeg har nævnt, og idet vi skiftedes med at bære Garderoben, vandrede vi afsted, saa hurtigt, som vore Been vilde føre os. Endogsaa Rupert syntes snarere at falde fremad, end at gaae, ved denne Leilighed, og jeg tænker han følte en heel Deel Anger, da han maa have erindret den Smerte, han havde forarsaget sin fortræffelige Fader, og Kjære, gode Søster.

Clawbonny har aldrig taget sigyndigere ud, end da jeg den Eftermiddag fastede Dinene paa det. Der laae Huset i den smilende Dals rolige Gensomhed, Frugttræerne begyndte netop at udfolde deres Blomster; de udstrakte rige Enge, med Græsset bølgende for Søndenvinden, lignede Fløiel, de forskjellige Kornmarker, Qvæget der stod og thggede Drøv, eller nød deres Tilværelse i rolig Selvtilfredshed, under Skyggen af Træerne, syntes

at vidne om Overflødighed og hensigtsmæssig Behandling. Alt tydede paa Fred, Velstand og Lykke. Dog, dette Sted, med alle dets Velsignelser og Sikkerhed, havde jeg frivillig forladt, for at møde Sørovere i Sundastrædet, Skibbrud paa Kysten af Madagascar, Livsfare i en aaben Baad, paa Høiden af Isle de France, og en vidunderlig Frelse fra en frygtelig Død paa min egen Kyst.

I en ikke stor Afstand fra Huset var en tæt Lund, hvori Rupert og jeg med egne Hænder havde bygget et ru Lysthuus, netop skjult til at afbenyttes paa saadan en Eftermiddag, som den, paa hvilken vi vare vendte tilbage. Da vi kun var to hundrede Skridt fra det, saae vi begge Pigerne træde ind i Skoven, eiensynlig tagende Veien mod Bænken. I det samme Dieblik saae jeg et Glimt af Neb, der med en Snegls Langsomhed kom fra Landingspladsen, som om den stakkels Køs frygtede for at udføre det Gjern, der paalaae ham. Efter et Dieblik's Raadslagning, besluttede vi at gaae lige til Lunden, og saaledes komme Nebs Beretning i Forkjøbet, hvis Bei faldt saa tæt forbi Lysthuset, at han maatte blive seet og gjenkjendt. Vi mødte flere Hindringer end vi havde forudseet, eller erindret, og da vi kom til Lyknin-gen, tæt bagved Bænken, fandt vi at den Sorte allerede stod ligeoverfor hans to unge Herskerinder.

Det første Syn jeg opfangede af de Tre, da jeg var dem nær nok til at see dem tydeligt, var saaledes,

at det i høi Grad forfærdede mig. Endogsaa Nebs Ansigt, der i Almindelighed var saa skinnende som en sort Glaske, var næsten askegraat. Den stakkels Knøs kunde ikke tale, og omendstjøndt Lucy virkelig rystede ham, for at fremtvinge en Forklaring, var Taarer det eneste Svar hun kunde fremlokke. Disse flød i Strømme fra Nebs Dine, og tilsidst kastede han sig plat ned paa Jorden og begyndte at stønne.

„Kan dette være Skamfuldhed over at være løben bort?“ udbrod Lucy, „eller varfler det ondt om Drengene?“

„Han veed Intet om dem, da han ikke har været med dem, og dog er jeg forfærdet.“

„Ikke for min Skyld, kjæreste Søster,“ raabte jeg høit; „her er Rupert og jeg, Gud være lovet! begge ved god Helsen og i Sikkerhed.“

Jeg passede paa at holde mig skjult, da jeg gik ud dette, for ikke at forurolige mere end een Sands ad Gangen; men begge Pigerne udstødte et Skrig og udstrakte deres Arme. Rupert og jeg betænkte os ikke længer; men sprang frem. Jeg veed ikke hvorledes det gik til, men jeg fandt, da jeg atter kom til Selvbevidsthed, at jeg trykkede Lucy til mit Hjerte, medens Rupert gjorde det samme ved Grace. Dog blev denne lille Feiltagelse snart rettet, idet hver Ungling omsavnede sin Søster, hvilket jo ogsaa var vor Skyldighed og overeensstemmende

med Decorum. Pigebørnene udgjød Strømme af Lærere, og forsikkrede os atter og atter, at dette var det eneste sande lykkelige Dieblif de havde kjendt, siden Skilsmisjen paa Bærstet, der var foregaaet for næsten tolv Maaneder siden. Derpaa fulgte en gjensidig Beskuelse af hinanden, Udbrud af Forundring og Henrykkelse over de Forandringer, der var foregaaet med Hensyn til alle Parters Ydre, og derpaa atter Kys og Lærere i Mængde.

Stakkels Neb saae vi staae paa Landeveien, hvorhen han var flygtet ved Lyden af min Stemme, stirrende paa os, som et Menneske, der er betaget af Gru og Tvivl. Da han endelig blev overbeviist om at det virkelig var os, og at vi ikke var noget Gjenfærd, men virkelig bestod af Kjød og Blod, kastede Negeren sig atter ned paa Jorden, idet han baltrede sig omkring og hylede af Glæde. Efterat have gennemgaaet denne Proces af Negerhenrykkelse, sprang han op paa Benene, og foer henimod Huset, idet han raabte af al Magt, ligesom om han var sikker paa, at de gode Tidender han bragte, vilde sikke ham selv Tilgivelse:

„Master Miles er kommen hjem! — Master Miles er kommen hjem!“

Efter faa Minutters Forløb var der vendt saamegen No tilbage hos os fire, der forbleve ved Bænken, at den tillod os at fremsætte Spørgsmaal og modtage forstaaelige Svar. Forvisningen om at Pigebørnene vare blevne staaende for Rngtet om vort Skibbrud, glædede mig

inderligt. Mr. Hardinge befandt sig vel, og beskæftigede sig, som sædvanligt, med at røgte sit hellige Kald. Han havde sagt Grace og Lucy Navnet paa det Skib, med hvilket vi vare aßeilede; men han havde Intet yttret om den Smerte, han havde følt, da han fik et Glimt af os, netop i det Dieblif vi lettede Anker, for at forlade Havnen. Grace bad os derefter paa en høitidelig Maade, om en sammentrængt Meddelelse af vore Hændelser. Da Rupert ved denne Leilighed var Ordføreren, thi Spørgsmaalet var paa en Maade henvendt til ham, som den ældste, havde jeg en god Leilighed til at iagttage Udtrykkene i de to bekymrede og deeltagende Bigers søde Ansigter. Rupert affecterede, om han ikke følte, Beskedenhed i sin Fortælling, skjøndt jeg bemærkede, at han berørte med temmelig megen Bidløstighed, det Skud, som havde truffen i the Tigris's Forre-Mers, saa nær ved ham. Han talte om den Hvinen Kuglen frembragte, idet den nærmede sig, og om Hestigheden af Slaget da den ramte. Han havde ogsaa den Uforsømmethed at tale om min store Lykke, at være paa den anden Side af Toppen, da Kuglen gik igjennem min Reising; hvorimod jeg virkelig er af den Formening, at Kuglen var mig nærmere end ham, thi den strøg meget tæt forbi mig, og efter alt hvad jeg havde erfaret derom, lænede Rupert sig til Stængevantet, da Kuglen traf. Tyren fortalte alligevel Historien paa sin Viis, og med saamegen Sal-

velse, at jeg bemærkede, at Grace blev ganske bleg. Paa Lucy var Birkningen ganske forskjellig. Jeg troer næsten at dette fortræffelige Bæsen mærkede min Uro, thi hun lo, og idet hun afbrød ham, sagde hun: „lad nu det være nok om denne Kanonkugle, lad os nu høre om andre Ting.“ Rupert rødmede, thi han havde ofte i sin Barndom faaet saadanne godmodige Bink af sin Søster; men han havde for megen Forstand til at røbe den Udmængelse, som jeg vidste han følte.

Naar jeg skal tilstaae Sandheden, var min Godhed for Rupert aflaget, efterhaanden som min Ugtelse for ham tabte sig. Han havde paa hele Reisen lagt saamegen Egenskærlighed for Dagen, havde saameget forsemt at udrette sin Tjeneste, der som oftest var bleven læsset over paa stakkels Neb, og havde viist sig saalidet at være det practiske Menneſke, han i sin Tale saa godt vidste at fremstille, at jeg ikke længer godt kunde lukke Øinene for visse Mangler i hans Charakter. Jeg holdt alligevel endnu af ham; men det var af Bane, og maaskee fordi han var min Formynders Søn, og Lucys Broder. Dertil kunde jeg ikke skjule for mig selv, at Rupert i streng Forstand ikke var sanddru; han sminkede, forstørrede, pyntede og udstafferede, om ikke just opspandt. Jeg var dengang ikke gammel nok til at forstaae, at de fleste Fremstillinger, der svæve omkring i Verden er intet andet, end fordreiede Sandheder, og at intet er sjeldnere end

uforfalskede Facta; at Sandhed og Løgn vandre tilhobe, som Pope siger i hans „Famas Tempel“ indtil —

„Dette eller hiint ublandet skal ingen Dødelig nogensinde finde.“

Alene i denne Beretning om vor Reise, havde Rupert efterladt falske Indtryk i hans Tilhørerinders Sjel, i halvhundrede Ting. Han havde gjort langt mere Bæsen af begge vore Smaatræfninger, end Sandheden vilde tillade, og han havde glemt at lade Neb vederfares Retfærdighed, i Beretningen om begge Uffairerne. Derpaa roste han Capitain Robbins Udfærd i Forbindelse med the Johns Forliis, i Punkter der ikke kunde forsvares, og dadlede ham for Forholdsregler, der fortjente Roes. Jeg vidste, at Rupert ikke var Sømand, og var dengang temmelig overbevist om at han ikke vilde blive det; men jeg kunde ikke fortolke alle hans falske Fremstillinger, ved at henregne dem til Uvidenhed. Den Maade paa hvilken han fremstillede sig selv, som den fornemste handlende Person, ved enhver Leilighed, antydede ydermere saa megen Behændighed, at medens jeg følte det falske i de Indtryk han efterlod sig, kunde jeg ikke ret udfinde de nødvendige Midler til at modvirke dem. Han sammenflettede virkelige Facta eller Slutninger, eller hvad der syntes at være Facta og Slutninger saa snildt, at jeg mere end een Gang greb mig selv i, virkelig at troe, hvad jeg i Sandhed vidste at være falskt. Jeg var endnu for ung, ikke fuldt atten Aar, til at føle nogen Frygt, med Hensyn til

Grace, og havde vænnet mig altformegent baade til Rupert og hans Søster, til at betragte nogen af dem med nogen Følelse, der var synderlig forskjellig fra dem jeg nærrede for Grace selv.

Saa snart som Historien om vore Eventyr og Bedrifter var sluttet, havde vi alle No til at bemærke og afhandle de Forandringer, som Tiden havde medført hos hver især af os. Da Rupert var den ældste, var Forandringen mindst hos ham. Han var tidlig udvoren og var kun bleven lidt svæcere. Han havde pleiet et Par Knebelsharter, medens han var til Søes, der gjorde hans Ansigt lidt mere mandigt, hvilket rigtignok var en Forbedring, men naar man undtager den Forandring, som Solens og Luftens Paavirkning havde frembragt, var der ingen væsentlig Forskjel i hans Ydre, dog var maaskee hans Udseende i det Hele forskjønt. Jeg antager, at begge Pigerne vare af denne Mening, skjøndt Grace ikke sagde det, og Lucy kun halvt indrømmede det, ikke uden flere Reservationer. Hvad mig selv angaaer, da var jeg ogsaa fuldvoren, da jeg netop maalte sex Fod paa Hofesokker, hvilket endda ikke var saa daarligt i en Alder af atten Aar. Grace sagde, at jeg havde mistet alt det fine i mit Ydre, og Lucy paastod under Latter og Rødmen, at jeg begyndte at see ud som en stor Bjørn. Jeg var, naar jeg skal sige Sandhed, veltilfreds med mit eget Udseende, misundte Rupert ikke det ringeste, og vidste, at jeg kunde kaste ham over mine Skuldre,

hvad Dieblig jeg vilde. Jeg udstod derfor Brøven, med Hensyn til mit Udvortes, meget godt, og skjøndt der ingen blev udleet saa meget som jeg, i denne bedømmende Undersegelse, var der ingen, der brød sig mindre derom end jeg. Da jeg netop var gaaet denne Skjersild igjennem, sagde Lucy med dæmpet Stemme:

„Du skulde være bleven hjemme, Miles, da vilde Forvandlingen være kommen saa gradviis, at ingen vilde have lagt Mærke dertil, og Du vilde have undgaaet, at man havde fortalt Dig hvormeget Du er forandret, og at Du er en Bjørn.“

Jeg saae vist paa den Talende, og betragtede hende med et gennemtrængende Blik. En Skygge af Fortrydelse gik over det kjære Bæsens Ansigt, hendes Dine vare ligesaa bodsferdige som blide, og den Rødme, som gjød sig over hendes Ansigt, gjorde det sidste Udtryk næsten fortryllende. I det samme Dieblig hvistede hun: „Jeg meente det ikke for Alvor.“

Men nu var Touren til Grace, og min Opmærksomhed blev dragen hen til min Søster. Et Aar havde gjort betydelige Forandringer til hendes Fordeel. Ung som hun var, var meget af den barnlige Mine gaaet over til den unge Qvindes tilfredse og satte Dre. Grace havde stedse været mere i Besiddelse af disse sidste, end sædvanlig er Tilfældet; men de havde nu ganske fortrængt ethvert Skin af barnlig, jeg kunde næsten sige pigeagtig Ubetydelighed. Hendes Figur havde udviklet sig meget

fordeelagtigt, skjøndt hendes overordentlig fine Ydre efterlod det Indtryk, at saadant et Væsen var mere skabt for den anden Verden end for denne. Der var altid et Skin af Svaghed og af noget reent aandigt over min stakkels Søster, der halvoeis forledede Gen til at troe, at hun en Dag, i den Skikkelse hun stod, for det menneskelige Die, vilde blive henflyttet til en bedre Sphære. Lucy stod sig fortræffeligt ved Undersøgelsen. Hun var i et og alt Qvinde, da der ikke var noget tilstede hos hende, der fremkaldte overnaturlige Forventninger, eller fantastiske Billeder, men hun var tydeligt nok paa god Wei til at blive en meget elskværdig Qvinde. Ærlig, oprigtig, hjertelig, fuld af sit Kjønns ædleste Følelser, blid og godmodig, hendes foranderlige, men naturlige og dog stadige Følelser, bragte mig til uophørlig at forfølge hendes muntre Sind og verlende Lune. Dog et mere høihjertet Væsen, en uroffeligere eller mere trofast Ven, eller Gen der tænkte rigtigere over enhver Gjenstand, der passede for hendes Alder og Stilling, fandtes ikke. Endogsaa Grace paavirkedes af hendes Forstand, omendskjøndt jeg ikke den Gang vidste, hvormeget min Søsters Sjæl leedes af hendes ligefremme og fordringsfri Venindes Gyne, til at forudsee Ting, og bedømme deres Følger.

Vi vare mere end en Time uforstyrret samlede, før end vi tænkte paa at begive os til Huset. Lucy erindrede nu Rupert om, at han endnu ikke havde seet sin Fader, hvem hun netop nu havde seet stige af Hesten

ved Døren til hans Studereværelse. At han var uvidende om Flygtningenes Tilbagekomst troede hun at kunne see paa ham, og det vilde røbe Mangel paa Agtelse, at nøle med at søge hans Tilgivelse og Belsignelse. Hr. Hardinge modtog os uden at vise nogen Forundring og ganske uden at yttre Brede. Det var paa den Tid han ventede vor Tilbagekomst, og selvfølgelig blev der ikke viist nogen Forundring over, at see denne Forventning virkeliggjort, og at han ikke yttrede Brede var forsaavidt i sin Orden, da denne Lidenstabs aldeles ikke hørte til hans Natur. Vi udgøde alle Taarer, Pigerne hulkede lydeligt, og vi bleve begge høitideligen velsignede. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg knælede for at modtage hans Belsignelse; thi knæle gjorde jeg og Taarer udgjød jeg, og jeg har den Overbeviisning at det ene skete af Ydmyghed og det andet af Anger.

Da vi alle vare bleve noget fattede og et solidt Maaltid var fremsat for os Rykkeriddere, bad Hr. Hardinge om en Beretning om Alt hvad der var hændet os. Han henvendte sig til mig om at meddele den, og jeg blev nødt til, noget imod min Villie, at overtage en Historikers Bestilling. Der var alligevel ingen Udvei, og jeg fortalte min Historie paa min egen ligefremme Maade, og sikkerlig saaledes, at den efterlod Indtryk, der vare meget forskjellige fra mange af dem, som Ruperts Fortælling havde bevirket. Det forekom mig en eller to Gange i Løbet af min Fortælling, at Luch saae bekymret

ud, og Grace forundret. Jeg troer ikke at jeg i ringeste Grad sminkede, med Hensyn til mig selv, og jeg føler, at jeg lod Neb vederfares Retfærdighed. Min Tale var snart bragt tilende; thi jeg følte bestandig at jeg mod- sagde Rupert, der imidlertid syntes at være ganske ube- kymret, — ja i Sandhed fuldkommen uvidende om det modstridende i de to Beretninger. Jeg har sidenester truffen paa Mennesker, der ikke kunde kjende Sandheden, uagtet den tydeligen var fremstillet lige for deres Dine.

Mr. Hardinge var hjertensglad over at have os hjemme igjen, og snart efter fremsatte han det Spørgs- maal, om vi vare tilfredse med hvad vi havde seet af Verden. Dette Spørgsmaal troede jeg at burde besvare med Mandighed, idet jeg yttrede, at jeg var saa langt fra at være tilfredsstillet, at det var mit inderligste Ønske at komme ombord i et af de Krigsskibe, af hvilke saa mange udrustedes i Landet, og at gjøre en Reise til Eu- ropa. Men Rupert tilstod at han havde taget feil af sit Rald, og at han troede det vilde passe bedre for ham at blive ansat i en Sagførers Contoir. Denne min Vens rolige Indrømmelse af at han var uduelig til at blive Sømand, forundrede mig høiligen, thi det var den første Hentydning jeg havde hørt af ham i den Retning. Jeg havde bemærket hos Rupert en vis Mangel paa Energie, i forskjellige Stillinger, der udfordrede øieblikke- lig Handling, men ikke Mangel paa Mod; at han allerede var træt af Sølivet, havde jeg deels tilskrevet de for-

ndrede Forhold, som deraf fulgte, og deels maaskee For-
 andringen i Føde; thi naar Alt kommer til Alt, er dette
 Guds Billed skabte Væsen, Menneſket, ikkun et Dyr,
 og bliver paavirket af ſin Mave og Fordøielſe, netop
 ligesaameget ſom en Hest eller et Faar.

Mr. Hardinge modtog ſin Søns Meddelelſe, om at
 oretrække de intellectuelle Forretninger for den mere phy-
 iſke Tilværelſe, med en Tilfredshed, der ikke bleve mine
 Snſter tildeel; han gjorde alligevel ikke nogen Bemærk-
 ning med Henſyn til nogen af Parterne, men lod os
 egge nyde vor Tilbagekomſt til Clawbonny, uden i rin-
 eſte Grad at formindske denne ved gode Raad og For-
 maninger. Vi tilbragte Aftenen i uforſtyrret Glæde og
 Biggerne begyndte at lee ret hjertelig over vores latterlige
 fremſtilling af Livet ombord i et Skib, og om de for-
 kjjellige Scener vi havde oplevet i China, paa Den Bour-
 on og andre Steder. Rupert beſad megen Lune, og
 n meget tør Fremſtillingsmaade, man kunde, forſagt,
 æſten kalde ham et Genie, med Henſyn til det overfla-
 iſke i Livet; endogsaa Grace belønnede hans Beſtræbel-
 er for at underholde os, med en Latter der fik Taarerne
 l at trille ned ad hendes Kinder. Efter Aftensmaal-
 det blev Neb ført ind, og Knægten blev baade dadlet
 og roſt, dadlet fordi han havde forladt Huusguderne, og
 roſt fordi han ikke havde forladt ſin Herre. Hans ſnur-
 ge Beſkrivelse over Chineſerne, deres Klædedragt, lange
 paarpidske, Skoe, og radbrækkede Engellſk, morede end

ogsaa Mr. Hardinge, hvem jeg troer, følte ligesaamegen barnagtig Glæde ved denne Leilighed, som nogen af os andre. En lykkeligere Aften end den, der paafulgte, i det lille Theværelse, som min kjære Moder pleiede at kalde det, var aldrig bleven oplevet, i det Aarhundrede, Taget havde bedækket Clawbonnys gamle Mure.

Den næste Dag havde jeg en Samtale under fire Dine med min Formynder, der begyndte Underholdningen med en Slags Beretning om de Fremskridt, min Eiendom havde gjort i det forløbne Aar. Jeg lyttede med Ærbødighed og med nogen Interesse, thi jeg saae, at det første forarsagede Mr. Hardinge megen Tilfredshed, og jeg tilstaaer det sidste voldte mig selv nogen Glæde. Jeg fandt en ypperlig Fremgang i det Hele. Rede Benge sammendnygede sig, og jeg indsaae, at der, paa den Tid jeg blev myndig, vilde være rede Benge nok til at kjøbe mig et Skib, om jeg skulde ønske dette. Fra dette Dieblif havde jeg hemmelig fattet den Beslutning, og stræbe efter at gjøre mig duelig til i Tiden at føre et saadant. Naar jeg undtager det Haab min Formynder yttrede, at jeg vilde give mig Tid til at overveie, førend jeg tog en endelig Beslutning, med Hensyn til min fremtidige Livsstilling, blev der kun talt lidet om Fremtiden, hvortil jeg ikkun svarede med en ærbødighedsfuld Bøining.

I den paafølgende Maaned frembød Clawbonny en Scene af uafbrudt Munterhed og Glæde. Vi skulde aflægge Besøg hos nogle Familier i vor nærmeste Omegn,

og Mr. Hardinge foreslog en Udflugt til Kilderne — Landet var dengang for nyt, og Veiene for flatte, til at tænke paa Niagara — men jeg vilde ikke lytte til dette Forslag. Jeg brød mig ikke om Kilderne, kjendte lidet til, og brød mig endnu mindre om Moden, og elskede Glawbonny med alle dets Omgivelser. Vi forbleve altsaa hjemme, og levede ganske for hinanden indbyrdes. Under Faderens Veiledning læste Rupert en heel Deel for Pigebornene, medens jeg offrede megen Tid paa atletiske Øvelser. **The Grace & Lucy** foretog et eller to temmelig lange Kryds paa Floden, og tilsidst fik jeg den Idee at bringe Selskabet ned til Byen i the **Wallingford**. Ingen af Pigerne havde nogensinde seet New-York, eller noget synderligt af Hudson, heller ikke havde nogen af dem seet et Skib. De Slupper, eller nu og da en Skonnert, som passerede op eller ned af Hudson, var det eneste Kjendskab de havde til Skibe, og jeg begyndte at bebreide mig, at de, for hvem jeg sølte saa megen Interesse, skulde være saa uvidende. Hvad Pigebornene selv angik, da indrømmede de, at nu, jeg var bleven Somand, var deres Interesse for at see et regelmæssigt tiltaklet tremastet Skib, syvfold forøget.

Hr. Hardinge betragtede i Førstningen mit Forslag som et Slags Skjemt, men da Grace med Varme yttrede det Ønske at see en stor By, eller hvad man i dette Land i 1799 kaldte en stor By, og Lucy syntes tankesfuld,

omendstjændt hun forblev rolig, da hun frygtede for, at hendes Fader ikke saae sig istand til at udrede Udgifterne ved saadan en Reise, hvilke hun i sin Indbildning gjorde langt større, end de virkelig vare, samthkkede endelig den fortræffelige Geistlige. Udgifterne blev der sørget for paa en meget simpel Maade. Rejsen baade frem og tilbage vilde skee i the Wallingford, og Hr. Hardinge var ikke saa utidig betænkkelig, at ville aflaae en Passage for ham selv og Børnene i Sluppen, der aldrig fordrede Fragt af Passagerer, som kom til, eller gik fra Aulsgaarden. Fødemidler vare ydermere saa billige, at disse ikke kunde være nogen Gjenstand af Betydning, og da ham endogsaa tilkom disse paa Clawbonny, gjorde det ingen Forskjel enten de bleve fortaerede ombord i Skibet, eller i Huset. Desuden var der en Mrs. Bradfort i New-York, en Enke med nogen Formue, en Cousine til Hr. Hardinge, — hans Faders Søsterdatter — og hos hende boede han altid paa sine aarlige Besøg ved Kirke-Conventet — om Forladelse, den protestantiske episkopale Kirke, som det nu efter Bogstavet hedder, — det undrer mig at ingen af de Ultra ikke indføre den aabenbare Forbedring ved den apostoliske Troesbekjendelse, at sige: „Jeg troer paa den hellige protestantiske, episkopale catholske Kirke, &c.“ — men den fortræffelige Geistlige pleiede paa hans sædvanlige Conventsmøder at boe hos sin Slægting, der ofte anmodede ham om at tage baade

Luch og Grace med sig, da hendes Huus i Wall-Street var mere end stort nok til at indlogere et langt større Selskab. „Ja,“ sagde Mr. Hardinge, „saaledes ville vi have Alt arrangeret. Pigebørnene og jeg ville blive hos Mrs. Bradfort, og de unge Mennesker kan logere i et Hotel; jeg tør nok paastaae, at dette nye City Hotel, der synes at være saa stort, at det kan rumme et Regiment, ogsaa er istand til at afgive Plads til dem. Jeg vil endnu i denne Aften skrive til min Cousine, at vi ikke skal komme bag paa hende.“

Efter mindre end en Uges Forløb efter at denne Beslutning var taget, indløb Svar fra Mrs. Bradfort, og den næste Dag indskibede det hele Selskab, Neb inclusive, sig ombord i the Wallingford. Denne Reise ned af Hudson var langt forskjellig fra den der var forudgaaet den. Den Gang knugede Bevidstheden om en feil Opførsel mig; medens mit Hjerte følte Uro for de to dyrebare Piger vi havde forladt paa Bærftet; men nu var alting indenborde, som det skulde være og med Tilladelse. Det er neppe nødvendigt at anføre, at Grace og Luch vare henrykte over enhver Ting de saae. Isærdeleshed Høilandene bragte dem begge i Extase, omendskjøndt jeg senere har seet saameget af Verden til ikke at erkjende, med næsten alle erfarne Tourister, at disse sammenlignelsesviis ere de fletteste af denne smukke Flods Scenerie. Naar jeg siger sammenlignelsesviis, saa mener

jeg de dristigere Partier af vor Flod sammenlignet med andre Floders. Betragter man dem blot som Høilande, har mange andre Dele af vor Klode en langt overlegen Grandeur, medens meget saa have saa megen yndig Flod-Sceneri, sammentrængt i saa lille et Rum, som det der findes paa den anden Side af Hudson.

Vi ankom i god Tid til New-York, og jeg havde den Glæde at kunne udpege for Biegebørnene, Statsfængslet, Bjørne-Torvet og Spiret paa St. Pouls og Trinity Kirker, gamle Trinity, som det saa nylig var bleven Skik at kalde en Kirke, der var bygget kun for nogle saa Aar siden, og som i min Ungdom blev anseet for at være ligesaa pragtfuld, som ærværdig. Denne Bygning er allerede forsvunden, og en anden Bygning, som man nu kalder, glimrende, uhyre stor, og jeg veed ikke hvad, er bleven opført i dens Sted. Naar denne en Gang i Tiden er forsvunden og en eller to Generationer af Bygninger ere fulgte efter, af hvilke enhver have nærmet sig mere og mere til den gamle Verdens Kirke-Architecturs høie Standpunct, vil Manhattans Indbyggere nogenlunde fatte Betydningen af Sammenlignelsesgraderne, med Hensyn til saadanne Gjenstande. Naar den Dag en Gang kommer, ville de først ophøre at være kjøbstedagtige, men ikke for.

Hvor forskjellig var ikke Wall-Street i 1799, fra hvad det er nu; der, hvor saa mange græske Templer der ere indviede til Pluto nu ere opreiste, stod dengang

Hækker af bestedne Kjøbstedbygninger, hvorvel ikke saa lidet mere kjøstedagtige, end de Tusinder af letfærdige Huse af Muursteen og Marmor, der siden have reist sig omkring dem; de vare langt mindre fordringsfulde, men derfor ogsaa desmere agtværdige. Mrs. Bradfort boede i et af disse agtværdige Huse, og derhen lagde Mr. Hardinge Veien, med netop ligejaamegen Fortrolighed, som man nuomstunder vilde gaae ind i Bleeker-Street, eller op i femte Alee. Pengemæglere vare paa den Tid ukjendte, eller om de ogsaa existerede, havde de saalidet at bethyde, at de ikke vare i Besiddelse af Midlerne til at danne en Coloni, eller et Forbund mellem sig selv. Ikke en Gang Bankerne ansaae det for nødvendigt at være omgivne af Steenmure, for at beskytte sig; jeg troer der var kun to af dem paa den Tid. Vi have seet alle mulige Midler anvendte i denne dydige Gade, for at beskytte Pengepungene i det lille Tempel, der med Willie var gjort saa lille, at det kun tillod Dalerne og dem der skulde passe paa dem, Indgang, ligeved Siden af den Bygning der kunde rumme saa mange Kjeltringer, at den maatte kunne skaffe den fornødne Sikkerhed, overensstemmende med det velbekjendte Princip, at bruge den ene Thy til at fange den anden. Men det vilde ikke svare til Hensigten. Vanskeligheden er befunden uovervindelig, undtagen i de Tilfælde, i hvilke man har grebet til det simple og næsten forslidte Middel, at bruge ærlige Folk. Men

lad os vende tilbage fra at sladdre om gamle Tider, til en elskværdig Enke, der endnu var under fyrgethve Aar.

Mrs. Bradfort modtog Mr. Hardinge paa en Maade, der overbeviiste os Alle om at hun var glad ved at see ham. Hun havde ordnet et Bærelse til Rupert og mig, og ingen Indvending eller Undskyldning blev modtaget. Vi maatte samtykke i at modtage hendes Gæstfrihed. I en Timestid var alt ordnet, og jeg troer at vi Alle befandt os som hjemme.

Jeg skal ikke opholde mig ved den Ulyksalighed, der paafulgte. Vi vare Alle for unge til at deeltage i Selskabslivet, og jeg kan næsten tilføie, at New-York var for ung til at tilbyde meget af den Art; dog kunde jeg maaskee feile i Henseende til sidstnævnte, ihvorvel jeg er overbevist om, at der ikke gaves saa mange Børnebal i 1799, om man ogsaa tager billigt Hensyn til Forskjellen i Population, som der gives nutildags. Om vi ogsaa vare for unge til at komme i Selskab, vare vi dog ikke for unge til at besee alle Mærkværdigheder. Jeg maa undertiden lee, naar jeg erindrer, hvori disse den Gang bestod. Der var et Slags Museum, der nu vilde betragtes med Foragt i en af de vestlige Byer, der kun havde naaet en Alder af femten til thve Aar; en Circus, holdt af en Mand ved Navn Rickets; Theatret i John Street, en meget beskeden Bygning; og en Løve, jeg mener hogstavelig Dyret, der var indesluttet i et Buur, et Stykke udenfor Byen, for at dens Brølen ikke skulde

forstyrre Beboerne. i Nærheden af det Sted, hvor den Triangel, der nu kaldes Franklins Torv, findes. Alt dette saae vi, endogsaa Theatret iberegnet, da den gode, føielige Mr. Hardinge ikke fandt noget ondt i at lade os gaae derhen, ledsaget af Mrs. Bradfort. Jeg skal aldrig forglemme den Aftens Henrykkelse, Nyheden var næsten lige saa stor for Rupert og mig, som for Biegebørnene, thi uagtet vi havde været i China, havde vi aldrig besøgt et Theater.

Vel er det sagt, „Forfængelighed, Forfængelighed, alt er Forfængelighed“. Den, der lever saalænge som jeg har levet, vil have seet de fleste af hans Meninger, og jeg troer jeg kan tilføie, hans Smag for alle Ting, forandre sig. Kort sagt, ingen Uabenbarelse har en stærkere Tendents til at overthde os om vor Brøvetilstands forgængelige Charakter i denne Verden, end naar vi bemærke i hvor kort en Periode, og til hvor usuldkomne Resultater, alt vort Haab og vor Lykke i Livet har holdt os opreist og beskæftiget vor Sjæl. Efter de Halvhundrede begynder Forblindelsen at forsvinde, og om vi ogsaa vedblive at leve, og endogsaa at være lykkelige, maa den i Sandhed være blind, der ikke seer Enden paa sin Bane og forudseer nogle af de store Resultater til hvilke den leder. Men paa alt dette tænkte vort Fiirklover kun lidet i Aaret 1799.

Ottende Kapitel.

Kort efterat vi vare komne til Byen, havde jeg en uforbeholden Samtale med min Formynder, angaaende, at jeg igjen vilde gaae til Søes. Hele Landet var i Virksomhed i Anledning af den ny Marines Oprettelse, og trekantede Hatte, blaae Kjoler og hvide Rabatter, begyndte at paradere i Gaderne, paa en Maade, der altid tilkjendegiver den nye Officier og den nye Tjeneste. Nuomstunder møder man udmærkede Sø-Officierer paa ethvert Hjørne, og seer intet i deres Ordre, der betegner deres Stand, med mindre de ere i activ Søtjeneste, endogsaa Cocarden er aflagt. Hvorimod i 1799 Rustningen blev taget paa, saasnart som Udnævnelsen var modtagen, og kun lagt tilside, naar man gik til Røis. Skibe vare under Bygning eller Equipering i alle Hjørner af Landet, og det undrer mig storligen, at jeg undgik Smitten, og ikke lod mig indskrive som Cadet. Havde jeg seet en anden Capitain, for hvem jeg følte saa megen Interesse, som for Capitain Dale, tvivler jeg ikke om at min Løbane var bleven heel forskjellig, men som Tingene vare, havde jeg indsuget de Fordomme, som Southey, i hans meget interessante, men med Hensyn til Kaldsmæssigt Bærd, meget ubehdelige, Lord Nelsons Levet, har tillagt hin Helt. Jeg havde ikke begyndt min Bane ved at gaae igjennem Røystvinduerne, men ligesom alle Unglinge, der modig begynde fra Røystet, følte jeg mig

stolt ved min egen Mandighed og foragtede Farer og Møisommeligheder. Jeg besluttede derfor at gaae den Vej jeg oprindelig selv havde udpeget, og at følge i min Faders Godspor.

Om Røvere kunde Talen ikke være i Krig mod et Land, der ingen Handel havde. Heller ikke troer jeg, at jeg under nogensomhelst Betingelse var gaaet ombord i en Røver. Det at føre Krig alene for at vinde Penge, har altid forekommet mig vanærende, omendskjøndt det maa indrømmes, at det amerikanske System, angaaende privatarmerede Krydsere, har altid været hæderligere og bedre ledet, end de fleste andre Nationers. Dette skyldes den Omstændighed, at Mænd af høiere Klasser, end det var almindeligt i Europa, har taget Deel i disse Foretagender. Mod et bevæbnet Goffardiskib kunde der intet indvendes, dets regelmæssige Beskæftigelse er Handelen, det er kun armeret til Selvforsvar, eller dersom det gjør en eller anden Erobring, er det kun saadanne Fjender, som det tilfældigviis møder, og som vilde erobre det ifald de kunde. Jeg underrettede derfor Mr. Gardinge om min Beslutning, ikke at tage tilbage til Clawbonny; men medens jeg var i Vnen, see mig om efter en Plads i et eller andet bevæbnet Goffardiskib.

Reb havde faaet hemmelige Ordre, og min Skibs-Equipage, saavel som hans egen, var ombord i the Wallingford; begge vare rigtignok temmelig reducerede efter

Strandingen, men de Penge, jeg modtog af Mr. Hardinge, bleve anvendte til at forbedre den. Jeg begyndte nu at see mig om efter et Skib, idet jeg havde i Sinde at tilfredsstille mit Die med Hensyn til Skibet, og min Dømmekraft med Hensyn til Reisen. Neb havde Ordre at gennemstreife Bærsterne i det samme Diemed, da jeg mere stolede paa ham end paa Rupert i et saadant Grinde. Den sidste havde ingen Smag for Skibe, følte ingen Interesse for dem, og jeg har ofte undret mig over, hvad der i det Hele taget bevægede ham til at gaae til Søes. Med Neb forholdt det sig ganske anderledes, han var allerede en flink Matros, han kunde rebe, styre, spledse og knobe, og var ligesaa brugelig som i Almindelighed ni Mand af de ti, ombord i et Skib, ere det. Det er vel sandt, han forstod ikke at bedømme Tiden, naar det var nødvendigt at tage sidste Neb ind, heller ikke kunde han stuve en Last saaledes, at Skibet kom paa sin bedste Amning, og derved vandt i Seillads, eller hjælpe til at navigere Skibet; men han kunde brække et Fod ud af sit Leie i Lasten, hurtigere end nogen jeg ellers har truffen paa. Der var altformegent af Niggeren i ham til at arbeide med Hovedet, skjøndt han var opfindsom og flink paa sin Viis. Neb var en herlig Knøs og jeg kom i Tiden til at holde ligesaa meget af ham, som jeg kan forestille mig man holder af en Broder.

Nogle Dage efterat jeg havde taget alt Seeværdigt i Dieshyn, begyndte jeg for Alvor at tænke paa at finde

mig et Skib; jeg strøifede netop omkring paa Bærsterne i denne Hensigt, da jeg hørte en bekjendt Stemme raabe: „Der Capitain Williams, der er netop en Røgs for Dem; De vil ikke kunne finde en bedre tredie Styrmand i hele Amerika.“ Jeg havde en Slags Idee om at dette gjaldt mig, omendfjændt jeg i Diebliffet ikke kunde erindre mig den Talendes Navn. Da jeg vendte mig for at see i den Retning, hvorfra Lyden kom, fik jeg Die paa Marbles Jern-Ansigt, ved Siden af en solbrændt middelaldrende Skipper, der begge betragtede mig over Finkenettet, paa en armeret Goffardimand, af et meget lovende Udseende. Jeg bukkede for Mr. Marble, som bad mig komme ombord, hvor jeg formelig blev præfenteret for Capitainen.

Dette Skib heed *the Crisis*, et meget passende Navn for et Fartøi, i et Land hvor en Crisis af en eller anden Slags saa hyppigen foresfalder. Det var et stærkt lille Skib, paa omtrent firehundrede Tons. dets Opstaaende bestod af Septere og Lønninger, som jeg siden-efter fik at vide, med Finkenetsklæder til deri at bortstuve Køierne, samt Skibmandsgods, isærdeleshed det sidste, og førte ti Nipundere paa sit Batteri. Jeg saae, at det var ladet, og blev snart bekjendt med, at det var ved at completere sin Besætning, og det alvorligste Spørgsmaal gik ud paa at faae en tredie Styrmand. Officierer var der Mangel paa, da saa mange unge Mennesker bleve pressede til Marinen, og Mr. Marble

vovede at anbefale mig, efter næsten tolv Maaneders
 Kjendskab til min Charakter. Jeg havde ikke haabet,
 saa tidlig at faae en Ansættelse paa Skandsen, og dog
 følte jeg en ydmyg Tillid til min egen Duelighed, i at
 udføre denne Tjeneste. Capitain Williams examinerede
 mig i femten til tyve Minutter, havde en kort Samtale
 under fire Dine med Mr. Marble, og tilbød mig der-
 efter ligesvem Ansættelsen. Vi skulde gaae rundt om
 Jorden, og alene Lyden heraf henrykkede mig. Skibet
 skulde bringe en Ladning Hvedemeel til England, der
 skulde det indtage en lille assorteret Ladning til Nord-
 vestkysten, og nogle af Sandaltræs Terne; efter at have
 disponeret over Legetøi og Manufacturvarer, som Luff
 handel, skulde det seile til Canton, ombytte sit Foerværk,
 Træ og andre Gjenstande for Thee &c., og derpaa gaae
 hjem. For at deeltage i denne Reise, blev der budt mig
 den Ansættelse jeg har nævnt, og tredive Dollars maa-
 nedlig. Lønnen havde kun lidet at bethde i mine Dine,
 men Forfremmelsen og Reisen var af des større Vigtighed.
 Skibet var desuden armeret ifølge Regjeringens Tilladelse,
 og der var Mulighed i at møde en eller anden Frank-
 mand, i det mindste i de europæiske Farvande.

Jeg undersøgte Skibet, det Lukas, der var tilstaaet
 mig, og kastede mangen et sky Blik paa Capitainen, for
 ved dette dybsindige Middel at udforske hans Charakter,
 og udthde hans Blik, og endelig besluttede jeg mig til
 at modtage Tjenesten, paa det Vilkaar, at Neb skulde

følge med, som simpel Matros. Arrangementet blev sluttet overeensstemmende hermed, og jeg gik lige til Notarius for at underskrive Artiklerne. Neb blev fundet, og han blev denne Gang formelig indført i Skibsrollen, da Mr. Hardinge var tilstede, og gav sit Minde til hvad der skete. Den værdige Geistlige var i et fortræffeligt Humeur, thi netop paa den Dag havde han truffen et Arrangement, med en retslærd Ven, om at ansætte Rupert i hans Contoir, og Mrs. Bradfort paastod, at vilde beholde sin unge Slægting i sit Huus, som et Lem af Familien. Faderen havde altsaa intet andet at gjøre, end at forsynne Rupert med Klæder og nogle faa Dollars til Lommepege. Men jeg kjendte Rupert alt for godt, til at troe, at han vilde eller kunde være tilfreds med det lidet han kunde vente, af hvad Mr. Hardinge kunde sammen spare. Jeg manglede ikke Penge, min Formynder havde forsynet mig saa rigeligen, at jeg ikke alene havde betalt min Gjæld til Eierne af the John, og fuldkommen eqviperet mig for Reisen. men jeg var endog i Besiddelse af Dollars nok, til at udrede alle de mulige Udgifter, jeg kunde have paa den forehavende Reise. Mange af Officiererne og Mandskabet paa the Crisis efterlod deres Kone og Familie Trækkesedler, for at de i deres Fraværelse kunde hæve Endeel af deres Lønning, efterhaanden som Breve indløb til Rhederiet om at de Baagjældende vare ombord i Skibet og udførte deres forskjellige Tjenester. Jeg besluttede at give Rupert en lig-

nende. Efter at jeg først havde foræret ham thye Dollars af mit eget lille Forraad, tog jeg ham med til Contoiret, hvor det lykkedes mig, efter nogen Vanskelighed, at skaffe min Ven en Trækkeseddel paa thye Dollars maanedlig, idet jeg lovede ærlig at tilbagebetale hvad Forskjel der maatte kunne opstaae, ved Skibets mulige Forlis, eller om noget skulde tilstøde mig selv. Dette blev jeg sat istand til at gjøre, paa Grund af den Credit jeg havde, som Gier af Clambonny, thi, som det almindelig er Tilfældet ved saadanne Leiligheder, ansaaes jeg for at være meget rigere end jeg var, skjøndt jeg ingenlunde var fattig.

Jeg vil tilstaae, at skjøndt jeg ikke følte nogen Uvillie ved at træffe disse Foranstaltninger til Gunst for Rupert, følte jeg mig ydmyget ved Tanken om at han skulde modtage dem. Der er visse Handlinger, som vi alle gjerne ville udføre, og som dog medføre Fortrydelse naar de lykkeligen ere udførte. Det gjorde mig ondt at min Ven, Luchs Broder, Graces Beundrer — thi jeg var skarpsynet nok til at opdage, at Rupert begyndte at nære Følelser af den Slags, — ikke besad Stolthed nok, til at aflaae Penge, der maatte erhverves i mit Ansigt Sved, og det ovenikjøbet i en Livsstilling, som han ikke selv havde tilstrækkelig Kraft til at imødegaae anden Gang.

Da der var Liv i Alting i 1798, var the Crisis klar til at seile, tre Dage efterat jeg var stødt til den.

Vi halede ud i North-river, som det passede sig for vort Skibs Værdighed, og fik vort Mandskab ombord. I det Hele taget mynstrede vi en temmelig god Besætning, ti af dem vare rigtignok grønne Knøse, som aldrig før havde seet Oceanet, men, som vare unge, sunde, athletiske, og som lovede at blive duelige, inden lang Tids Forløb. Officierer og Officianter iberegne, talte vi otte og tredive Sjele ombord. Skibet blev gjort klar i Haab om at kunne seile en Torsdag; thi Capitain Williams var en betænksom Mand, der gjerne vilde have Skibet i rum Sø, og det første Arbeid udført, førend den næste Helligdag. Nogle Smaating kunde alligevel ikke blive arangeret til rette Tid, og om at seile paa en Fredag kunde der aldrig være Spørgsmaal. Ingen, der kunde undgaae dette, gjorde det i 1798. Dette forskaffede os en Helligdag, og jeg fik Tilladelse til at tilbringe Eftermiddagen og Aftenen iland.

Rupert, Grace, Luch og jeg gjorde en lang Spadsferetour ud paa Landet den Aften; det vil sige, vi gik ud paa Markerne, og langs med Gaderne i nogen Afstand ovenfor den nuværende Side af Canal-Street. Luch og jeg gik den meste Tid sammen, og vi følte os begge alvorlig stemt, ved Tanken om den lange Skilsmissetid der nu laae aaben for os. Reisen kunde vare tre Aar, og jeg vilde, ifølge Loven, være Mand, og min egen Herre ved den Tid, og Luch en ung Dame paa næsten nitten Aar. Frygtelige Aldere forekom disse

at være, og syntes at maatte kunne frembringe ligesaa mange Forandringer, som en heel Menneſſkealder.

„Rupert vil være Sagfører, naar jeg kommer tilbage,“ bemærkede jeg tilfældig i Talens Løb.

„Ja, det vil han,“ svarede den kjære Pige. „Nu Du ſkal afsted, Miles, fortryder jeg næsten at min Broder ikke ſkal med Dig. J har nu kjendt og elſket hinanden ſaalænge, og har allerede gjennemgaaet ſaamange frygtelige Prøvelſer ſammen.“

„O! jeg ſkal nok klare mig, jeg har jo Neb, og hvad Rupert angaaer, troer jeg han vil føle ſig mere tilfreds iland end ombord. Rupert er af Naturen en Slags Jurift.“ Hermed meente jeg egentlig at han godt kunde finde paa Udflugter, og kunde fortælle en Hiſtorie paa ſin egen Maade.

„Ja, Miles, men Neb er ikke Rupert,“ svarede Lucy, hurtig ſom Tanken, og det forekom mig, lidt bebreidende.

„Det er meget ſandt, — der er ingen Tvivl om, at jeg vil ſavne Din Broder, ja til ſine Tider overmaade meget; men alt hvad jeg meente ved at nævne Neb var, ſom Du veed, at vi Begge holde af hinanden, og have ſamlede gjennemgaaet de ſamme Prøvelſer, forſtaaer Du, og have kjendt hinanden, ſaa længe jeg kan huſſe.“

Lucy taug, og jeg følte mig forlegen, og vidſte ikke ret hvad jeg ſkulde ſige. Men en Pige, der nærmer ſig

de Serten og er sammen med en Yngling, der besidder hendes hele Fortrolighed, pleier ikke at være længe taus. Noget vil hun sige, og hvorofte er det ikke noget med Varme og Følelse, besjelet af Sandhed og rørende formedelst dets overbevisende Simpelhed.

„Du vil undertiden tænke paa os, Miles,“ var Lucy's næste Bemærkning, og da det blev sagt i en Tone, der bragte mig til at see hende ret ind i Zinene, opdagede jeg at de vare nær ved at strømme over af Taarer.

„Det kan Du være fuldkommen overbevist om, og jeg haaber, at blive gjengjeldt paa samme Maade. Men det falder mig nu ind, Lucy, at jeg har en Gjæld at betale Dig, tilligemed nogle Renter. Her ere de halve Johannisser Du paanødte mig forrige Aar, da vi skiltes ad paa Clawbonny. See, det er netop de samme Guldstykker; thi jeg vilde ligesaa gjerne have mistet en Finger, som skilt mig ved een af disse.“

„Jeg havde haabet at de maatte være kommen Dig til Nytte, og havde næsten glemt dem. Du har tilintetgjort en behagelig Illusion.“

„Er det ikke næsten ligesaa behageligt at vide, at vi ikke have trængt til dem? Nei, her ere de, og nu da jeg har Mr. Hardinges fulde Samtykke til atter at tage bort, ved Du meget godt, at jeg ikke mangler Penge; her er altsaa Guldet, og her Lucy ere Renterne.“

Jeg gjorde en Anstrængelse for at lægge noget i den kjere Piges Haand, medens jeg talte; men al den Styrke, jeg med Sømmelighed kunde anvende, vilde ikke svare til Hensigten. Hun holdt sine smaae Fingre saa tæt sammenpræssede, at det ikke vilde lykkes mig, medmindre jeg ligesvem havde øvet Boldsomhed.

„Nei, nei, Miles,” sagde hun iilsfærdig, „det gaaer aldrig an! Jeg er ikke Rupert, ham kan Du overtale, men mig aldrig!“

„Rupert! Hvad kan Rupert have at gjøre med en Ting som dette Armbaand? Unglinge bære jo ikke Armbaand.“

Luchs Fingre aabnedes saa let, som et Barns, og jeg lagde min lille Foræring i hendes Haand, uden videre Modstand. Det gjorde mig alligevel ondt at opdage, at hun, ved nogle mig ubekjendte Midler, havde faaet Kundskab om det Arrangement jeg havde truffen, med Hensyn til de tyve Dollars maanedlig. Jeg fik sidenefter at vide, at denne Hemmelighed var sluppen ud ved Neb, der havde den fra en af Skriverne i Contoiret, som havde været ombord i Skibet, og som igjen havde meddeelt den til Mrs. Bradforts sorte Pige, paa et af hans hyppige Besøg i Huset. Denne er en meget almindelig Kilde til Underretninger, skjøndt den sjelden viser sig at være saa paalidelig, som i dette Tilfælde.

Jeg kunde see at Luch var glad over sit Armbaand.

Det var for det første en meget smuk Brydelse, og dernæst bestod det af hendes, Graces, Ruperts og mit Haar, meget net sammenslettet, saa at det dannede ligesom en Krands af Lougværk, der indesluttede en Sammensætning af Bogstaver, der udgjorde Begyndelsesbogstaverne til vore Navne. Heri var intet paafaldende; medens der var meget som vidnede om Hengivenhed. Dersom jeg ikke havde taget Grace med paa Raad angaaende denne Gjenstand, kunde det nok være at jeg havde været mindre forsigtig, omendskjøndt jeg erklærer, at jeg ikke havde tænkt paa at frie. Jeg betragtede endnu Lucy, og nærrede de samme Følelser for hende, som for en Søster. Jeg var snu nok til at opdage Ruperts Følelser for min Søster, og jeg frygtede for, at de vare, eller snart vilde blive, fuldkommen gjensidige; men den Tanke var aldrig opstaaet hos mig, at jeg var forelsket i Lucy Hardinge, eller nogen anden, skjøndt mine Tanker saa ofte dvælede hos hende.

Jeg saae Lucy smile, og jeg kunde ikke andet end bemærke, hvorledes hun en eller to Gange, jeg troer uden at denne ligefremme, oprigtige Skabning, selv vidste det, trykkede den Haand, der holdt Armbaandet, til sit Hjerte, og dog gjorde det den Gang intet meget levende Indtryk paa min Indbildningskraft. Samtalen tog snart en anden Retning. Jeg har sidenester indbildt mig at Grace havde ladet os være ene sammen, for at jeg

Kunde tilbagegive Lucy Johannisjerne og forære hende Armbaandet; thi da hun vendte sig om og saae det sidste i sin ny Giers Haand, medens Lucy skjænkede det et af de hundrede Blikke fuld af erkjendtlig Glæde, som den Aften blev det tildeel, ventede hun til vi kom derhen, da hun tog min Arm, idet hun bemærkede, at da denne var den sidste Aften vi skulde tilbringe sammen, maatte hun have sin Deel af Samtalen. Jeg erklærer høitideligt, at dette var den største Nærmelse til Noget, der havde Lighed med en Frierscene, der nogensinde var foresaldet mellem Lucy Hardinge og mig.

Jeg vil med Glæde forbigaae Afskeden, og skal kun anføre lidet om den. Da vi kom tilbage til Huset kaldte Mr. Hardinge mig ind i sit Bærelse. Han talte alvorligt og høitideligt til mig, idet han gjentog mange af hans tidligere nyttige Lærdomme; derpaa kyskede han mig, gav mig sin Velsignelse, og lovede at indeslutte mig i sine Bønner. Da jeg forlod ham, og jeg troer, han kastede sig paa Knæ, saasnart jeg havde vendt ham ryggen, ventede Lucy paa mig i Gangen. Hun var i Taarer og blegere end sædvanlig, men hendes Sjel syntes at være fattet paa at gjøre en stor Opoffrelse. Hun lagde en lille, men overordentlig smuk Udgave af Bibelen i min Haand, og hittede, saagodt som hendes Begergelse vilde tillade hende det: „See her, Miles, dette er min Grindring, jeg beder Dig ikke om at tænke paa mig, naar Du læser i den, men paa Gud.“ Derpaa snappede

hun et Kys, fløi ind i sit Bærelse og lukkede Døren. Grace var nedenunder og hun græd ved mit Bryst, som et Barn, idet hun atter og atter kysede mig og kaldte mig „sin Broder, sin kjere, sin eneste Broder,“ Jeg var virkelig nødt til at rive mig løs fra Grace. Rupert gik med mig til Skibet, og tilbragte en Time eller to ombord. Da vi forlod Huset, hørte jeg et Vindue blive aabnet over mit Hoved, og idet jeg saae op, saae jeg Lucy henslydende i Taarer, og lænende sig ud for at sige: „Skriv, Miles, skriv saa ofte som det er Dig muligt.“

Mennesket maa af Naturen være et barskt Væsen, for at være istand til at rive sig løs fra saadanne Bæner, blot for at møde Gjender, Besværligheder, Farer og Anstrængelser, og altsammen uden at have nogen synlig Bevæggrund. Saaledes var det alligevel Tilfældet med mig; thi jeg manglede ikke tilstrækkelige Indkomster, eller de fleste af de Fordele, som kunde friste mig til at opgive Reisen. Saadan en Tanke kunde aldrig falde mig ind. Jeg troede at det netop var ligesaa nødvendigt for mig at forblive som tredie Styrmand paa the Crisis, samt at forblive ved det, saalænge det var istand til at flyde paa Vandet, som Mr. Adams troer det nødvendigt for ham at fremsende Abolitions-Ansøgninger til en Congress, der ikke vil modtage dem. Vi ansaae os formodentlig begge for at være Doffre for Skjebnen.

Vi affeilede med gunstig Wind og Strøm, ved Solens Dpgang. Vi havde ligget til Ankers ud for Courtlandt-Street, og da Skibet passerede forbi Batteriet, saae jeg Rupert, der i Dagbrækningen var gaaet iland med Lodsbaaden, med to Damer, der holdt Die med vore Bevægelse. Bugebørnene turde ikke vove at vinke med deres Lommestørklæder; men hvad brød jeg mig derom, jeg vidste at deres gode, kjærlige og sømme Dnsker ledsagede mig, og dette lille Tegn paa Hengivenhed, som Damerne saa godt vide at lægge for Dagen, gjorde mig baade lykkelig og alvorlig den øvrige Deel af Dagen.

The Crisis var en ualmindelig god Seiler, endogsaa bedre end the Tigris, kobberhudet til Barkholterne og kobberboltet, byggt af Geg. Aldrig seilede noget bedre Skib ud fra Republikken. Regjeringen havde ønsket at kjøbe det til dens Tjeneste, men da Cierne havde denne Reise i Rikkerten, afflog de dette fristende Tilbud. Ikke saasnart vare vi komne ret til Slags, førend vi alle mærkede, at vi vare komne ombord i en Hurtigseiler, og glædeligt var det at være komne til denne Overbeviisning, thi vi havde en lang Vej for os. Dette var med rum Wind og i smult Vand; men der var dem som vidste, at Skibet viste sig til sin største Fordeel, klos under Vinden og i S, det vil sige det vilde seile forholdsmaessig bedre, end de fleste andre Skibe, under disse Omstændigheder.

Uagtet alt hvad jeg tidligere havde lidt, alle de Farer jeg havde været udsat for, og alt hvad jeg havde ladet tilbage, følte jeg en særegen Glæde ved atter at befinde mig paa det vide Ocean. Hvad Neb angik, da var Knekten næsten henrykt; saa hurtigt og fløgt udførte han enhver Ordre, der blev givet ham, at han allerede havde vunden megen Gunst, inden vi havde passeret Barren. Lugten af Oceanet syntes at indgive ham en Slags nautisk Inspiration, og endogsaa jeg var forbausset over hans Færdighed og Activitet. For mit Vedkommende, da var jeg hjemme overalt. Denne Uffart fra Havnen var meget forskjellig fra den i det foregaaende Aar. Dengang var alt nyt for mig og mishagede tildeels. Nu var der lidet, næsten intet for mig at lære, jeg kunde i Ordets egentlige Forstand have sagt: Intet, dersom det ikke var Tilfældet, at enhver Skibsfører har sine egne, visse Manerer, hvilke det er enhver af hans Undergivnes Pligt, at lære saa hurtigt som muligt. Dertil havde jeg min Plads agterude, hvor vi ikke alene havde Tallerkener og Borddug, og Bægere, og Knive og Gaffler, men ydermere vare alle disse Ting forholdsmæssig rene.

The Crisis gik til Søs med en frisk Kuling fra Sydvest; men efterat vi vare komne længer ud i Bugten sprang Vinden om. Vi vare omtrent et Douzin Seilere, og iblandt vor lille Flaade var to Regjeringsfartøier, der gjerne vilde prøve Kræfter med os. Vi passerede

alle tre Barren i mindre end en Cabellængdes Afstand fra hinanden, og holdt samme Cours rumskjeds hen. Da vi tabte Navestik af Sigte forandrede vore to armerede Goffardimænd Cours, dreiede flos til Binden og satte Cours til Vestindien, paa den Tid vare de omtrent en Mil agten for os. Dette Held satte os alle i godt Xune, og havde, især paa Marble, en saadan Virkning, at han begyndte at hltre den Mening, at vor Overlegenhed over dem ikke vilde indskrænke sig til Seillads, naar det kom til Stykket. Det er meget beqvemt at have gode Tanker om sig selv, og det er virkelig meget behageligt at nære de samme Tanker om det Skib, hvori man befinder sig.

Jeg tilstaaer, at jeg var lidt feitet, da jeg begyndte min Tjeneste, som Officier. Jeg var ung og befalede over Mænd der vare gamle nok til at være min Fader, rigtige Ulke, der vare ligesaa kritiserende i alt hvad der angik Finesserne i deres Kald, som Journalisten der ikke er istand til at skatte en Bogs høiere Egenskaber, men derfor er destomere kritisk med Hensyn til dens mindre Feil. Men nogle faa Dages Dvelse gav mig Tillid til mig selv, og jeg blev snart ligesaa hurtig adlydt, som første Styrmand. Efterat vi havde været tilføes en fjorten Dagestid, fik vi en haard Byge paa min Vagt, og det lykkedes mig at bjerge Seil og fikke Alting, Seil og Rundholter, paa en Maade der sidenester kom mig meget

til Gavn. Capitain Williams talte med mig i denne Anledning, roste de Ordre jeg havde givet, og den Koldblodighed, hvormed de vare blevne gennemførte; thi, som jeg senere har erfaret, forblev han en Stund i Røghytsgangen, idet han holdt begge de andre Styrmande tilbage, skjøndt alle Mand var peben op, for at iagttage, hvorledes jeg vilde tee mig i en saadan kneben Bending. Ved denne Leilighed saae jeg ingen anstrænge sig i den Grad, som Neb. Han følte at min Ære var paa Spil. Jeg troer virkelig, at Knøsen udførte to Mandes Arbeid hele Tiden medens Byggen varede. Indtil denne lille Hændelse var indtruffen, pleiede Capitain Williams at komme paa Dækket, paa mine Nattevagter, for at see efter Bind og Beir og hvorledes alt stod til; men fra den Tid aflagde han ikke flere af den Slags Besøg til mig, end til Mr. Marble. Hans Roes havde smigret mig; men denne rolige Maade, hvorpaa han viste sin Tillid, forarsagede mig mere Glæde end jeg formaaer at udtrykke.

Vi havde en lang Udreise, da Vinden i næsten tre Uger holdt sig østlig. Endelig fik vi laber sydlig Kuling, og nu gik det godt fremad. Fire og thve Timer efter at vi havde faaet Medbør, havde jeg Dagvagt, og opdagede i Dagningen en Seiler toers ud til Luvart, i omtrent tre Miles Afstand, eller netop med Skroget under Vand. Jeg gik op i Stortoppen og undersøgte den ved

Hjælp af en Riffert. Det var et tremastet Skib, tilshneladende af samme Størrelse, som vi, havende til, alt hvad trække kunde. Jeg sendte ingen Melding ned, førend det var høilys Dag, eller næsten en halv Time efter at jeg havde faaet den i Sigte, og i al den Tid havde dens Stilling imod os ikke i ringeste Maade forandret sig.

Netop ved Solens Dpgang kom Capitainen og Overstyrmanden paa Dækket. I Førstningen vare de begge enige om at troe, at det var en engelsk hjemgaaende Bestindiefarer, der var kommen ud af sin Convoi. Thi paa den Tid mødtes saa Goffardiskibe i Søen, der ikke vare engelske eller amerikanske. De første seilede alligevel i Almindelighed under Convoi, og Capitainen henførte det, at denne ikke saaledes var beskyttet, til det Factum, at det var en udmærket Seiler. Det kunde maaskee være et armeret Goffardiskib, ligesom vi, og den Slags Skibe tog ikke Convoi. Da begge Skibene laae tværs for hinanden med firkantbraste Ræer, var det ikke let at bedømme den Fremmede, efter dens Rundholter, med Undtagelse af Master og Stænger. Marble, der domte efter dets Mersseils Udseende, begyndte at troe, at vor Nabo var en Franskmand, da hans Seil vare saa strakte. Efter i nogen Tid at have afhandlet denne Gjenstand, befalede Capitainen mig at skjærpe Ræerne, saameget som Læseilene vilde tillade det, og at luffe nærmere op under den

Fremmede. Medens Skibet saaledes forandrede Cours, skred Dagen frem og vort Mandskab holdt Frokost.

Den fremmede Seiler, der fortsatte sin første Cours, skjød naturligviis lidt forud for os, medens vi synligt nærmede os den. Efter tre Timers Forløb vare vi mindre end en Mills Afstand fra den, men rigtignok paa dens Læ Raaring. Marble erklærede den nu uden Betænkning for at være en Franskmænd, man kunde aldrig tage fejl af dens Seil. At troe, at en Engelskmænd vilde gaae til Søes med saadanne Triangler til Bovenbramsseil, troede han aldrig der kunde være Spørgsmaal om, og derpaa henvendte han sig til mig med det Spørgsmaal, om jeg ikke erindrede Briggen „vi havde sliktet i Vestindien, paa den sidste Reise, den havde netop saadanne Bovenbramsseil, som den Tingest der til Luvert.“ Jeg saae vistnok tydeligen Ligheden, og havde bemærket den samme Særegenhed hos de saa franske Skibe jeg havde seet. Under alle Omstændigheder besluttede Capitain Williams at komme paa Luvert Raaring af vor Nabo, og tage ham lidt nærmere i Niesyn. At han var armeret kunde vi allerede see, og saavidt vi kunde skjønne, førte han tolv Kanoner, eller netop to flere end vi selv. Alt dette var opmuntrende, idetmindste tilstrækkelig til at bringe os til at undersøge den noiagtigere end hidtil.

Ihvorvel the Crisis var en Hurtigseiler, medtog det dog mere end to Timer, at bringe den paa vor Naboes Luvert Raaring, i omtrent en Quartmills Afstand. Her

svarede vore Undersøgelser langt bedre til Hensigten, og endogsaa Capitain Williams erklærede den Fremmede for at være en Franskmænd, og uden Tvivl et armeret Gøfardiskib, ligesom vi selv. Han havde netop yttret disse Ord, da vi saae det andet Skibs Læseil komme ned, dens Bram- og Boven-Bramseil løbe, Skjoderne opstufne og Seilene opgivne, samt alle de sædvanlige Tegne til at gjøre klar til Bataille. Vi havde tidlig paa Dagen tonet Flag, men endnu havde vi ikke seet noget besvarende National-Symbol, fra den Jagede. Dog, saasnart den havde bjerget alle sine Smaaseil, opgav den sine Underseil, affyrede en Kanon til Luvart, og heiste det franske trefarvede Flag, det smukkeste Flag blandt hele Christenhedens Emblemer; men et Flag der har været saa mærkværdig uheldigt i alle de Foretagender, det har været Vidne til i aaben Sø, som det har været berømt for det modsatte til Lands. Franskmændene har ikke havt Mangel paa fortræffelige Matroser og tappre Søfolk; men Resultaterne af deres Bedrifter til Søes, have bestandig staaet i et besynderligt Misforhold til de anvendte Midler, -- nogle saa tilfældige Undtagelser beviser netop at Marsagerne have været af en saa særegen Charakter, som Resultaterne, i næsten alle Tidsaldere, have været eens. Jeg har hørt, at Mangelen paa Held i de maritime Foretagender, ere blandt Franskmændene henførte under Nationens Mangel paa Sympathie for maritime Anliggender. Andre igjen have formodet, at det

ineverhjertede System, at foretrække Fødsel for Fortjenester, hvilket gif igjennem den hele franske Marine, saavel som dets Armees Deconomi, før Revolutionen, ikke kunde feile at ødelægge den første, saameget mere, som en Mand af god Familie, ikke vilde samthkke i at underkaste sig det Slid og de Besværligheder, der ere uadskillelig forenede med en rigtig Somands Uddannelse. Dog kan denne sidste Grund neppe være den sande, da de unge engelske Adelsmænd ofte have viist sig at være de heldigste Søofficierer, og Frankrigs Marine havde i 1798 sikkerlig enhver ønskelig Leilighed til at fuldkommengjøre sig, ved stadig Øvelse, uforurettet ved Begunstigelse, fremfor den Amerikanske. Skjondt jeg nu i flere Aar har grundet over denne Gjenstand, kan jeg ikke komme til nogen anden Slutning, end at National Charakteren har en eller anden meget vigtig Virksomhed, eller maaskee det kunde være rigtigere at sige, har havt en eller anden meget vigtig Virksomhed, af en eller anden Grund, til at gjøre Frankrig uskicket til at blive en stor Sømagt, med Hensyn til Dygtighed; hvorimod med Hensyn til Ethrke, en saa stor Nation altid maa være frygtelig. Nu sender det sine Brindsere til Søes, maaskee det kan bringe til et andet Resultat.

Omendskjondt det er et Factum, at en Engelskmand eller Amerikaner sjelden lagde sig paa Siden af en Franskmand i Aaret 1798, uden at have en stærk moralsk

Overbeviisning om Seier, blev han dog undertiden stuf-
 fet. Der var ingen Mangel paa Mod hos deres Fjen-
 der, og det hændte sig undertiden, at der heller ikke var
 nogen Mangel paa Dngtighed. Ali hvad vor erfarne
 Capitain var istand til at opdage, stadfæstede at vi vare
 trufne paa en af disse Undtagelser. Ligesom vi kom vor
 Fjende nærmere, overbeviistes vi om, at han teede sig,
 som en Sømand. Hans Seil vare blevne beslaaede,
 uden Jil eller Forvirring, et useilbarligt Beviis paa
 Koldblodighed, der, naar det bliver udført lige før en
 Træfning, viser at den aarvaagne Sømand, ved saa-
 danne Leiligheder, har Forudfølelsen af den Kamp, der
 venter ham. Vi vare selgelig paa Skandsen overbeviste
 om, at det vilde blive en varm Dag. Vi vare alligevel
 gaaede for vidt; til at trække os tilbage, uden at gjøre
 et Forsøg, og begyndte paa vor Side at hjerge Seil,
 for at være klar til Bataille. Marble var en Kjernekarl,
 naar det gjaldt noget alvorligt. Jeg har aldrig seet ham
 hjerge Seil med saa megen Rolighed og Færdighed, som
 han gjorde det den Dag. Ti Minutter efter at vi havde
 begyndt, var Alting i Orden.

Det var virkelig en Sjeldenhed at see to armerede
 Goffardiskibe forberede sig til Slag med saamegen Kold-
 blodighed, og saa ganske efter Kunstens Regler, som det
 var Tilfældet med the Crisis og la Dame de Nantes;
 thi dette var, som vi siden efter overbeviste os om, vor
 Modstanders Navn. Ingen af Parterne tragtede efter at

vinde nogen Fordeel ved at manoevrere, men vi kom op paa Siden af „Damen“ som vore Folk senere skjemtviis kaldte Franskmanden, og begge Skibene gav hinanden næsten i samme Dieblig det glatte Lag. Jeg havde min Post paa Bakken, med den Ordre at passe Skjoder og Braser, samt at have Tilsyn med Takkelladsen, idet jeg brugte en Musket, naar jeg ikke paa anden Maade var beskæftiget. Ved første Lag røg begge mine Klyver-skjoder, med Blokke og samt — saa jeg strax fik noget at tage vare. Dette var kun Begyndelsen paa Legen; thi i de halvtredie Timer vi laae og hamrede løs paa la Dame de Nantes, og hun igjen beskjød os, havde jeg virkelig saa travlt med at iskjære, spledse, knobe og istikke, at der neppe levedes mig et Minut til at see mig om, hvorledes det gik. Jeg affyrede min Musket kun to Gange. Det Overblik jeg fik, var alligevel langt fra at være tilfredsstillende, da flere af vore Folk vare dræbte eller saarede, en Kanon demonteret ved et Skud, og vor Reisning i en maadelig Tilstand. Det eneste, der opmuntrede mig var Nebs Støien; thi Knekten brølede næsten ligesaa høit, som hans Kanon, hver Gang han affyrede den.

Det var fra Begyndelsen af tydeligt, at Franskmanden havde dobbelt saa stor Besætning som vi. Dette gjorde ethvert Forsøg paa at entre, uklogt, og med Hensyn til Skuddene vare vore Udfigter paa ingen Maade smigrende. Til sidst hørte jeg en raslende Lyd over mit

Hoved, og idet jeg kastede Blikket opad, saae jeg at Storstangen, med Merseraaen og Seilet, var faldet ned paa Fokkebraserne, og kunde hvert Dieblif ventes ned paa Dækket. Capitain Williams kaldte nu alle Mand fra Kanonerne, for at klare det Nedsaldne væk. Paa samme Tid ophørte vor Modstander ogsaa at slyre, med et Galanteri, hvorfor jeg gjerne kunde have omfavnet ham. Det syntes, som om begge Parter betragtede det som noget meget naragtigt, at to Goffardiskibe, der laae paa mindre end en Cabellængdes Afstand fra hinanden, forsøgte hvem af dem der kunde gjøre hinanden meest Fortred, og begge Parter gik iværk med det nu meget nødvendige Arbeid, at reparere deres Skade. Medens dette stod paa, gjorde Folkene ved Rattet, som af instinktmæssig Forsigtighed, alt hvad der stod i deres Magt. The Crisis luffede saa klos til Vinden, som muligt, medens la Dame de Nantes fløede afsted, det bedste den kunde, idet den snart havde lagt mere end en Qvartmil blaat Vand mellem de to Skibe, førend vi, som vare beskæftigede tilveirs, mærkede at de afgjort løb i divergerende Linier.

Det var Nat førend vi fik det Havarerede klaret af Veien, og nu skulde vi til at see os om efter Vahre-Rundholter, tildanne, vise, takle og sætte dem omhoug. Det sidste Arbeid blev alligevel udsat til om Morgenens, thi vi havde haft et strængt Dagsarbeid, og Mandskabet trængte virkelig til Hvile. Denne blev tilstaaet dem kl.

8; paa hvilken Tid vor sidste Modstander var i Sigte omtrent to Mil i Læ, da Mørket begyndte at skjule den. Om Morgenen var Horizonten klar; dog det var ikke vor Sag at tage vare paa vor Modstanders Skjebne; men at sørge for vor egen. Den Morgen fik vi Stænger og Ræer omhoug igjen, og fortsatte atter vor Cours. Vi havde flere Dages Arbeid med at reparere vore forskjellige Skader; men da vi netop vare udrustede til en lang Reise, og ydermere godt udrustede, var the Crisis ved Ugens Slutning i lige saa god Orden, som om vi ikke havde været i Bataille. Hvad Bataillen angaaer, da var det en af dem, i hvilke hver Part kan gjøre Fordring paa at være den seirende, eller ikke seirende, eftersom det stemmer med deres Smag. Vi havde alligevel meget opfindsomme Undskyldninger for vort Uheld, og jeg tvivler ikke om at Franskmændene vare ligesaa skarpsindige, som vi.

Vort Tab i denne Affaire beløb sig til to Mand dræbte og syv saarede, af hvilke to døde efter saa Dages Forløb. Alle de andre Saarede kom sig, omendskjøndt jeg troer, at Andensstyrmand, var en af dem, der aldrig mere blev den Karl han havde været. En Carteske Kugle var trængt ind ved Hosten, og det Dyr af en Læge, vi havde ombord, var ikke istand til at trække den ud. Paa den Tid var Landet ikke saa godt forsynet med Læger, at det kunde affee de bedre af dem til Sø.

tjenesten. I den nye Marine havde man for Skik at sige: „dersom Du skal have et Been amputeret, saa send Bud efter Tømmermanden; han forstaaer at bruge en Saug, medens det er tvivlsomt om Doctoren forstaaer at bruge nogenjombhelst Ting.“ Tiden har imidlertid forandret sig betydeligt i denne Henseende, da de Herrer, som nu beklæde denne Deel af Tjenesten, ikke alene fortjene at anbefales for deres Dygtighed, men ere værdige til den graduerede Rang, som jeg netop seer de ere ifærd med at fordre af deres Fædrelands Retfærdighed; men som jeg, efter den Maade, paa hvilken dette Land i Almindelighed udøver Retfærdighed, meget frygter at de fordre forgjæves.

Niende Kapitel.

Træfningen mellem the Crisis og la Dame de Nantes fandt Sted paa $42^{\circ} 37' 12''$ Nord Brede og $34^{\circ} 16' 33''$ Vest Længde fra Greenwich. Dette var meget nær Midtpunktet af det atlantiske Ocean, og gav os rigelig Tid til at faae Skibet bragt i god Orden, førend vi nærmede os Land. Kort efter Affairen fik vi

laber Kuling af Nordost, der drev os nærmere ned mod den biscayske Bugt, end ønskeligt var, da vi vare bestemte til London. Vi fik ogsaa Taage, hvilket ikke var almindeligt med østlig Vind, paa den europæiske Kyst, og Nætterne vare mørke. Netop fjorten Dage efter Affairen, blev jeg purret tidlig om Morgenen, ved haardt at rystes i Skulderen af Marble, der havde Bagt, men som purrede mig idetmindste en Time før Tiden.

„Tørn ud,“ sagde han. „jeg ønsker Deres Nærværelse paa Dækket, Mr. Wallingford.“ Jeg adlød naturligtviis, og stod snart hos Overstyrmanden, gnidende mine Dine, som om de skulle aabnes ved Friction.

Der var netop sex Glas, eller Klokker var shv, og en af Bagtsfolkene var ved at lade Klokkeren forkynde dette, da Mr. Marble befalede ham ikke at slaae Glas. Beiret var tykt, eller snarere taaget, Kulingen laber og meget lidt Sø. Jeg havde Tid til at bemærke alt dette, at lytte til den usædvanlige Ordre om Glassene, og at gabe en eller to Gange, førend Styrmanden vendte sig til mig. Han greb min Arm, førte mig hen til Vægsiden af Skandsedækket, pegede paa et aabent Sted i Taagen, og sagde:

„Miles, min Gut, hithenne, i mindre end en halv Qvartmiils Distance fra dette Sted, er vor Ven Fransmanden.“

„Hvorledes er det muligt, at De kan vide det, Mr. Marble?“ spurgte jeg forundret.

„Fordi jeg har seet ham med disse mine to gode Dine. Denne Taage aabner og lukker sig, ligesom Tæppet paa et Theater, og jeg fik et Glimt af den Tingest, for omtrent ti Minutter siden. Det var kun et kort Skue, men det var sikkert; jeg vil sværge derpaa for enhver Admiralitets-Ret i hele Christenheden.“

„Og hvad har De i Sinde at gjøre, Mr. Marble? vi fandt ham at være en haard Modstander i Klart Veir, hvad kan vi gjøre ved ham i Taage?“

„Det beroer paa den gamle Mand, hans Sind er nedtrykt af hvad der allerede er skeet, og jeg troer han har stor Lyst til en ny Fægtning.“ Marble var en Mand uden Opdragelse, fra Kennebunk, og ingenlunde samvittighedsfuld med Hensyn til sit Engelsk. „Der vil være meget at plukke op hos den franske Herre, Master Miles, for dem der først tager fat paa Blyndringen!“

Overstyrmanden befalede mig derpaa at gaae ned og purre alle Mand ud, med saa liden Støi som muligt. Dette gjorde jeg, og da jeg kom tilbage paa Dækket, fandt jeg Mr. Marbles Fingre atter spillende for Capitain Williams, som hans Tilhører, netop ligesom han saa Minutter i Forveien havde bevæget dem for mig. Som Officier betænkte jeg mig ikke paa at forene mig med dem. Marble var netop ved at give sin Beretning, om den Maade paa hvilken han i et Dieblisk havde seet Fjenden, hvilke Seil han havde til, hvad Cours han styrede, og de Tegn paa Tryghed, der var tilstede hos

ham. Alt dette paastod han at have bemærket, skjøndt han kun saae Skibet i omtrent thve Secunder. Alt dette kunde alligevel være sandt; thi en Sømands Die opfatter hurtigt, og han har en egen Maade til at see mange Ting, i et kort Tidsrum. Marble foreslog nu at vi skulde gjøre klart Skib, løbe op paa Siden af Franskmændene, give ham det glatte Lag, og entre ham under Røgen. Bort Held vilde være sikkert, dersom vi ved Hjælp af vore Kanoner kunde tage ham ved Overraskelse. Overstyrmanden var af den Mening, at Franskmændene i den forrige Affaire havde faaet saa god en Dosis, at han havde faaet Dvalme, denne Gang skulde Virkningen følge efter.

Den „gamle Mand“ var tilfreds med denne Bemærkning, det saae jeg paa hans Mine, og jeg tilstaaer jeg fandt ogsaa Behag i den. Vi følte os alle nedslagne over Resultatet af det første Forsøg, og her syntes det, som om Skjebnen gav os en god Leilighed til at raade Bod paa det Onde.

„Der er intet Ondt i at være klar, Mr. Marble,“ bemærkede Capitainen; „og naar vi først er klar, kan vi bedre overveie Tingen.“

Dette var ikke saasnart httret, førend hver gik til sit, for at gjøre klart Skib. Vi vare snart færdige, Speilene bleve udtagne, Kanonerne satte i løse Talling, Ammunitionen langet op, og en Skraasæl sat ind paa Ruglen i alle Kanonerne. Da Mandskabet vidste hvad

vi havde for, arbeidede de som Bryggerheste, og jeg troer ikke det varede ti Minutter, inden vi var klar til at gaae i Bataille, paa et Dieblis Varsel.

I al denne Tid vilde Capitain Williams ikke forandre Cours. Jeg troer at han ønskede selv at see vor Nabo, da han jo nok kunde forudsee hvad Følgerne kunde blive, dersom han i Taagen løb ned og angreb et Skib, der var stærkere end hans eget, uden at have iagttaget den Ceremonie at praie. Havet vrimlede af Engelskmænd, og en af deres Krydsere kunde maaskee ikke saa let tilgive en saadan Feiltagelse, ihvorvel den blev ærlig og aaben udført. Men det er nødvendigt at forberede sig førend man skrider til at handle. Da Alting var fuldkommen klar, vendte Alle Blikket agter efter, paa en Maade, som det var vanskeligt for den menneskelige Natur at modstaae, og Capitainen var nødt til at give efter. Da Marble var den eneste af os, der havde seet Skibet, blev det overdraget ham at føre the Crisis ind i den delicate Stilling, den nu skulde indtage.

Som forhen var min Post paa Bakken. Jeg havde faaet Ordre at holde skarpt Udkik, da Fjenden uidentivt først vilde blive seet forude. Denne Ordre var imidlertid ganske overflødig; thi aldrig har menneskelige Væsner med større Spænding stirret ind i Taagen, end hver Mand ombord i vort Skib, ved denne Leilighed gjorde det. Ifølge Beregning af de styrede Courser og Distancen, troede vi at ti eller femten Minutter vilde bringe

os flos paa Siden af Mr. Marbles Skib; omendstjøndt der var nogle af os, der tvivlede meget om at han virkelig havde seet noget Skib. Kulingen var til omtrent 5 Knobes Fart, og vi havde alle vore Raaseil til, da vi vidste det var nødvendigt for os, at løbe lidt mere Fart end vor Modstander, naar vi skulde indhente ham. En saadan Scenes umaadelige Spænding, for ikke at sige Uengstelighed, er ikke let at beskrive. Den os omgivende Laage syntes undertiden at være opsholdt af Skibe; men alle forvandlede sig, det ene efter det andet, til tyk Luft, ikke efterladende sig andet end Dunster. Der var udstedt streng Ordre, at Ingen maatte raabe, naar Skibet kom i Sigte; men at den der havde opdaget det, skulde gaae agterud og afgive Melding. I detmindste et Dousin af Folkene forlod den dem anviste Plads, for at udrette dette Grinde, men vendte i næste Dieblik tilbage igjen, overbeviist om at de havde været bedragne. Med hvert Dieblik forøgedes Forventningen, thi hvert Dieblik maatte vi mere og mere nærme os det, om der virkelig var noget Skib. Næsten tyve Minutter forløb paa denne Maade; men intet Skib blev seet. Marble vedblev at være kold og tillidsfuld; men Capitainen og anden Styrmand smilede, medens Mandskabet begyndte at ryste paa Hovedet, og utaalmodig at vende Skraaen. Medens vi avancerede, luffede vort Skib gradeviis, indtil vi atter havde indtaget vor gamle Cours igjen, flos ved Vinden. Denne Forandring blev let udført, da der ikke var

bleven rørt ved Brajerne; en Forsigtighed vi havde iagttaget, netop for at forskaffe os denne Fordeel. Da vi atter vare komne flos til Vinden, opgave vi der forude, Sagen, da vi troede, at Styrmanden var bleven bedraget. Jeg saae paa Udtrykket i Capitainens Ansigt, at han vilde til at give Ordre til at sætte Kanonerne i faste Tailler, da jeg, idet jeg fastede Blikket forud, saae et Skib, tydeligt nok, i mindre end et hundrede Yards Afstand fra os. Jeg holdt begge Armene i Beiret, idet jeg saae agterud, og Iyffeligviis fik Capitainen Die paa mig. I et Dieblis var han ude paa Bakken.

Det var let nok nu at see den Fremmede. Der laae han i Taagen, seende ligesaa hemmelighedsfuld ud, som Taagen; men der var han imidlertid, med Store-Bramseil til, flos under Vinden, skydende over Stævn i Lillid til det øde Oceans Tryghed. Vi kunde ikke see dets Skrog, eller saa utydeligt, at vi ikkun skimtede dets mørke Masse; men efter hans Reisning at dømme, kunde der ingen Feiltagelse finde Sted. Vi havde bortskudt Franskmandens Boven-Boven-Ryhdsstang, og Stumpen stod der, netop som den var, da vi sidst havde seet ham Afstene efter Bataillen. Dette lod ingen Tvivl tilbage om den Fremmedes Identitet, og det bestemte paa Gengang vor Fremgangsmaade. Vi skjød langt mere Fart end han; men der blev strax givet Ordre til at tilsætte de mindre Stagsseil. Da Capitain Williams gif agterud, gav han fornøden Ordre til Batterie-Mandskabet.

Anden Styrmand, der talte meget godt New-York Fransk, kom imidlertid ud paa Bakken, for at være klar til at besvare den forventede Praining. Da der blev holdt godt fuld Seil, ombord i the Crisis, for at naae Fjender, og da vi løb med en raff Fart, var det tydeligt at vi nærmede os fra det ene Dieblik til det andet.

Begge Skibene vare ikke mere end et hundrede Fod fra hinanden, da Franskmanden først fik os at see. Denne Blindhed havde sin Grund i flere Omstændigheder. For det første see de ti Mand i et Skib forud, naar Gen seer agterud. Desuden saae de, som vare paa Skandsen, tilveirs og vare saaledes forhindrede i at see agterud. Dernæst var den franske Besætning ved at holde Frokost, og de fleste af dem skaffede om Læ. Den var ikke stærkt bemandet, og saa meget mindre Anledning var der til at holde Formiddags-Bagten om Læ, hvorved flere Krumholtsgaster fik Leilighed til at blive i Køierne. Paa de Tider var ikke engang et fransk Linieskib noget Mønster for Disciplin og Orden, følgelig var et armeret Goffardiskib det saa meget mindre. Siden efter lod det til, at vi først vare bleve seete af den vagthavende Styrmand, der sprang op paa Hakkebrættet, og praiede os, istedenfor at raabe alle Mand op. For anden Styrmand, Mr. Forbank, svarede idet han munnede paa en Maade, saa at hans Ord, om det ogsaa var slet Fransk, ikke lød som godt Engelsk. Han fik alligevel Navnet „Le Hassard de Bordeaux“ temmelig tydeligt

fremfagt; og dette bidrog til at mystificere Styrmanden i nogle faa Secunder. Da disse vare forløbne, skjød vor Boug ind paa Franskmændens Laaring, og vi skjød saa hurtig ind paa ham, at Nantesmanden blev ganske forvirret. Brainingen var alligevel bleven hørt om Læ, og Franskmændene kom tumlende op under den Forvirring, der fandt Sted baade for og agter.

Capitain Williams var en udmærket Sømand, og et af de koldblodigste Mennesker, som nogensinde har levet. Enhver Ting blev denne Dag udført nøiagtig i det rette Dieblif. Franskmanden forsøgte at holde af; men vort Nat blev dreiet nogle Knager, saa at vi hele Tiden løb i parallel Retning med ham, og hans Agterfeil kom snart i Dødvinden af Seilene paa vor Forreisning, da vi løb med dobbelt saa megen Fart som han. Marble kom ud paa Bakken i det Dieblif vor Kranbjelke var tværs for „Damens“ Forreisning. Vi brugte mindre end en Minut til at skyde saa høit op, og denne Minut var udfyldt af Forvirring ombord i Franskmanden. Saa snart Marble var kommen ud paa Bakken, gjorde han et Tegn, Flaget blev heist, og Ordre givet til at brænde paa. I samme Dieblif affyrede vi vore fem Ripundere, ladet med dobbelt Kugle og en Skraasæk. I næste Dieblif hørtes Braget, da Skibene stødte sammen. Marble raabte: „Følg mig, Gutter!“ og afsted sprang han, jeg og Neb og alle Mand, over i Franskmanden, ligesom en Orkan. Jeg ventede et alvorligt Haandge-

mæng; men fandt Dækket forladt, og ingensomhelst Vanskelighed ved at tage det i Besiddelse. Overraskelsen, Sammenstødet og Virkningen af vort glatte Lag, gav os en let Seier. Ydermere var den franske Capitain næsten skudt midt over af en nipundig Kugle, og begge Strømændene vare haardt saarede. Disse Tilfældigheder bidrog meget til vort Held, idet de bevirkede at Fjenden ansaae det for haabløst at kunne forsvare sig. Vi havde ikke en eneste Mand saaret.

Brisen fandtes at være det Skib jeg har nævnt, et armeret Goffardiskib, fra Guadeloupe, bestemt til Nantes. Det var kun meget lidt større end the Crisis, førte tolv franske Nipundere, og havde ved sin Afseiling tre og firsindstyve Sjele ombord. Af disse vare imidlertid ikke mindre end tre og tyve blevne dræbte eller saarede, i vor første Affaire med dem, og nogle vare affendte med en Brise. Næsten alle de Saarede maatte endnu holde Køien. Iblandt de Tilbageblevne, led sexten eller atten, af vort paa nær Hold saa ødelæggende glatte Lag, ved nærværende Leilighed, saa at den active Deel af dens Besætning var reduceret til omtrent samme Antal, som vor egen. Det var et nyt og kostbart Skib, og Ladningen blev anflaaet til omtrent tredsyndstyve tusind Dollars, da der var Endeel Cochenille iblandt den.

Saasnart som vi vare sikke paa Seiren, blev the Crisis Storemersseil brast bæk, saa godt som det lod sig gjøre, og Roret lagt i Lø. Til samme Tid holdt Damen

af, og begge Skibene kom klar af hinanden. Ved Sammenstødet var der kun liden Skade tilføjet, heller ikke havde Prisen's Undermaster lidt den ringeste Skade, som Følge af det meget Skarp der var for Kanonerne. Projectilerne havde ikkun Force nok til at gaae igjennem det Opstaaende, splintre og flaae omkuld. Dette gjorde at begge Skibe vare i god Stand til at søge Havn.

Først blev det besluttet at jeg skulde forblive i la Dame de Nantes, som Prisenemester, med Ordre at følge the Crisis til Falmouth, hvor den skulde modtage nærmere Ordre. Men ved nærmere Undersøgelse, blev det opdaget, at Besætningen af en amerikansk Brig var ombord i Prisen, som Fanger, da la Dame de Nantes havde erobret Briggen, kun to Dage førend vi mødte den første Gang, bemanded den og givet den Ordre at gaae til Nantes. Disse Amerikanere, indbefattende Skipperen og de to Styrmand, beløb sig i Alt til tretten Sjæle, og det satte os istand til at tage en anden Bestemmelse med Prisen. Resultatet af en eller to Timers Deliberation, var følgende:

Vor gamle anden Styrmand, hvis Saar udfordrede bedre Pleie end han kunde faae paa Nordvest-Kysten, blev sat ombord i det franske Skib, som Prisenemester, med Ordre at skynde sig saameget som muligt til New-York. Skipperen og Overstyrmanden fra den amerikanske Brig samtykkede i at forrette Tjeneste under ham, og være behjælpelige med at bringe la Dame over

Oceanet. Tre eller fire af vore Invalider bleve ogsaa hjemsendte, og de befriede Amerikanere toge Hyre for Hjempassagen. Alle de saarede Franskmænd bleve tilbage i Skibet, under Tilsyn af deres egen Læge, der var en Mand af nogen Fortjeneste, skjøndt der var meget af Slagteren ved ham, hvilket var altfor meget Brug paa den Tid.

Det var bleven mørkt inden alle disse Foranstaltninger vare truffene, da la Dame de Nantes gik rundt for Beiret, og begav sig paa Veien til Amerika. Vor Capitain affendte naturligviis sin officielle Rapport med den, og jeg greb Leiligheden til at skrive et kort Brev til Grace, der blev stilet saaledes, som om det var adresseret til hele Familien. Jeg vidste hvormegen Ulyksalighed en Linie fra mig vilde foraarsage dem, og jeg havde tillige den Glæde at underrette dem om, at jeg var bleven forfremmet til anden Styrmand, da anden Styrmand fra den amerikanske Brig, var bleven min Efterfølger, som tredje Styrmand.

Afskeden den Nat, paa det øde Ocean, var høitidelig og i nogle Henseender alvorlig. Vi vidste at adskilliche af dem, der vare ombord i la Dame de Nantes, sandsynligviis vilde blive tilbageladte paa dens lange ensomme Bei gennem det dybe Ocean, og der var ogsaa Mulighed for at den aldrig vilde naae sin Bestemmelse. Dog, med Hensyn til sidstnævnte var Sandsynligheden til dens Gunst, da den amerikanske Kyst virkelig paa den

Tid var flaret for alle Kapere; og jeg vilde følgerig faae elleve hundrede og tre og halvsjerdstindstnye Dollars for min Deel af Foretagendet. Hvad Indtryk denne Omstændighed gjorde paa mig, og hvorledes jeg anvendte Pengene, vil det følgende vise.

The Crisis holdt flos bidevind, paa samme Tid, som dens Prise holdt af mod Amerika, og Miles Wallingford var en langt vigtigere Personage, end han havde været nogle faa Timer isorveien. Vi lod Fangerne gaae ned, idet vi holdt godt Vagt over dem, og styrede Nord-vest hen, for at undgaae de franske Krydsere, der muligen flakkede omkring paa deres egen Kyst. Capitain Williams syntes at være tilfreds med den Deel af Hæder han havde opnaaet, og lagde ikke videre Tegn for Dagen, til at ville søge Berømmelse ved Baabendaad. Hvad Marble angaaer, da har jeg aldrig kjendt nogen Mand, der følte sig mere hævet i sin egen Agtelse, end det var Tilfældet med ham, ved Resultatet af denne Dags Hændelser. Han fortjente virkelig Agtelse; men vee den, der fra den Dag vovede at modsigge ham, med Hensyn til et eller andet Skibs Charakteer, som de hændelsesviis maatte møde.

Dagen efter at vi skiltes fra vor Prise, opdagede vi en Seiler i Vest, og da Binden var sprungen om, dreiede vi til for at tage den nærmere i Oiesyn. Den blev snart erklæret for at være en Amerikaner; men omendkjøndt vi tonede Flag, viste den Fremmede, som var en

Brig, ikke lyst til at have noget med os at skaffe. Dette bragte Capitain Williams til at forcere Seil for at jage, saameget mere, som Briggen syntes at ville undgaae os ved at lægge os forover. Kl. 4 om Eftermiddagen vare vi nær nok til at sende en nipundig Kugle mellem dens Master, da det jagede Fartøi dreiede til og lod os komme op til det. Briggen befandtes at være la Dame de Nantes's Brise, og vi tog den strax i Besiddelse. Da dette Fartøi var ladet med Hvedemeel, Pot- og Perle-Afke &c., og var bestemt til London, fik jeg Commando over den, med et ungt Menneſke af min Alder, ved Navn Roger Talcott, til at assistere mig, samt sex Mand til Besætning. Med Undtagelse af Kokken og Hovmesteren, kom naturligviis alle Franskmændene over i the Crisis. Neb gik, efter hans eget og mit udtrykkelige Forlangende med mig, omendſkjøndt Marble meget nødig vilde undvære ham.

Dette var min første Commando, og stolt nok følte jeg mig ved denne Leilighed, ſkjøndt Frygten for at gjøre noget forkeert bestandig ængstede mig. Min Ordre lød paa at anduue Lizard Fyr, og at liste mig op igjennem Canalen ved at holde mig flos under den engelske Kyst, da Capitain Williams havde i Sinde at søge den samme Havn, som the Amante (Briggen) og ventede at indhente os, efter at have anløbet Falmouth, hvor han skulde modtage Ordre. Da the Crisis løb tre Gange

saar stærk Fart, som the Amanda, var vort gamle Skib, ved Solens Nedgang ude af Sigte, forud for os.

Da jeg næste Morgen kom paa Dækket, befandt jeg mig paa det vide Ocean, uden nogen synlig Gjenstand i Sigte, i en Alder af atten Aar, i fjendligt Farvand, anbefroet at bringe et kostbart Skib ind i et vanskeligt Farvand, som jeg aldrig før havde besøgt, med et Mandskab ombord, hvoraf netop Halvdelen nu vare paa deres første Reise. Vort unge Mandskab havde godtgjort Amerikanernes Flinkhed, og havde til Beundring dngtiggjort sig, men der var endnu meget tilbage at lære. The Crisis's Besætning havde været for stor, til at give hver Mand Leilighed til at øves i al Slags forefaldende Arbeid, hvilket i Almindelighed skeer i enhver Coffardimand, med sædvanlig Besætning, og de Uøvede maatte selv gribe enhver Leilighed til Underviisning. Desuagtet vare de Folk jeg fik, kraftige, sunde, villige, og istand til at hale omkap med de ældste Matroser.

Ifølge det Arrangement der var truffen, maatte jeg nu stole paa mine egne Evner. Sømandskab, Navigation, Klogskab, Alt beroede paa mig. Jeg tilstaaer, at jeg i Førstningen var næsten ligesaameget nedtrykt, ved Nyheden og Ansvarligheden i min nye Commando, som Neb var glad. Men det er forbausende, hvor hurtig vi vænne os til Omværlinger af denne Slags. De første fem eller sex Timer bragte mig ganske til Nolighed, men jeg maa jo rigtignok tilføie, at der intet forefaldt udenfor

det ganske sædvanlige, og da Solen gik ned, skulde jeg have været glad ved at være kommen over den Urolighed, som Mørket frembragte. Vinden var sprungen om til Sydvest, med frisk Kuling. Jeg tilsatte Under- og Boven-Læseil; og da Dagslyset var ganske forsvundet, begyndte Briggen at føle Virkningen af Seilføringen, paa en Maade, der tjente til at holde mig lysvaagen. Jeg vidste ikke ret om jeg skulde mindske Seil eller ikke. Paa den ene Side var der Frygten for at seile noget Overbord, og paa den anden Side Frygten for at synes ængstlig i de to eller tre befarne Matrosers Dine, der vare med mig. Jeg lagde Mærke til disse Folks Ansigtter, for at udspeide deres private Følelser; men i Almindelighed stoler Jack saameget paa sine Officierer, at han sjelden forudseer det feile. Hvad Neb angaaer, da var hans Henrykkelse størst, naar det blæste haardest. Det lod til at han forestillede sig, at Kulingen var Master Miles's, saavel som Oceanet, Briggen og han selv, jo mere der var af alt dette, jo rigere blev jeg. Talcott var neppe saa dygtig Sømand som jeg, omendstjøndt han var vel opdraget, og havde gode Manerer, han havde ogsaa gode Forbindelser og havde oprindelig været min Medbeiler til Ansættelsen som tredie Styrmand. Det var kun ved Marbles varme anbefaling at jeg blev foretrukken. Men Talcott var den flinkeste Navigator, som vi havde i Skibet, og var netop i denne

Hensigt medgivet mig, da Capitain Williams meente som saa, at to Hoveder maatte kunne udrette mere end eet. Jeg tog denne unge Mand ned i Kahyten med mig, ikke alene for Selskabs Skyld, men for at hæve ham i Mandskabets Agtelse. Omendskjøndt hans Formues- Omstændigheder vare mindre heldige end mine, vilde han dog i Land være anseet som min fuldkomne Ligemand.

Talcott og jeg forblev sammen paa Dækket, næsten hele den første Nat, og den Smule Søvn jeg fik, var i Boven-Væseil, som laae paa Skandsen; men som jeg, efterat det var langet op, havde besluttet ikke at tilføtte. Dog da Dagen brød frem med en klar Horizont, Kulingen ikke var tiltaget og Intet var i Sigte, var jeg saameget beroliget, at jeg nød en god Luur til Kloffen otte. Denne Dag rørte vi ikke en Hals, Skjøde eller Bras, alt blev stadig staaende, som det var. Henimod Aften gik jeg tilveirs for at see efter Land; men uden Held, skjøndt jeg af vor Middags-Observation vidste, at det ikke kunde være langt borte. Halvtredstindsthyve Aar tilbage i Tiden var Længden den store Vanskelighed for de Søfarende. Det er vel sandt at baade Talcott og jeg meget godt forstod Distance-Observationer, men det var ikke den passende Tid til disse Observationer, og desuden vilde disse ikke engang være betryggende, mod den for os ukjendte Strømsætning, Ebbe og Flod. Jeg blev derfor meget glad ved at høre Neb synge ud fra Forremerseraa: „Fyr forud!“ Dette var omtrent Kl.

10. Jeg vidste, at dette Fyhr maatte være Lizard, da vi vare altfor østlig til at det kunde være Scilly. Coursen blev forandret, saa at vi fik Fyhret lidt paa vor Iuv Boug, og jeg ventede paa at see det fra Dækket, med en Uengstlighed, som jeg senere kun har følt Mæge til i Prøvelsens haardeste Dieblikke. En halv Time efter fik jeg det i Sigte fra Dækket, og dette gjorde mig let om Hjertet. En ny Begynder, der søger ind i Canalen, er endda ikke saa ilde faren, med en frisk Kuling af Sydvest, og Lizard Fyhr tydeligt i Sigte paa hans Iuv Boug. Denne Nat befandtes sølgelig at være langt behageligere end den foregaaende

Næste Morgen var der ingen Forandring, undtagen i Briggens Stilling. Vi vare godt inde i Canalen, saa nær Land, som Klogskab tillod, og saae tydelig paa Gjenstandene i Land, at vi løb en brændende Fart. Jeg var saa fast bestemt paa at holde os saa langt som muligt fra de franske Kapere, at vi passerede Eddystone paa mindre end en Qvartmils Distance. Næste Morgen vare vi tværs for Den Whigt, men Binden var gaaet om til Sydoft, med meget flovere Kuling, og saa skral, at vi maatte holde klos bidevindt. Dette gjorde den engelske Kyst til en Lægervæl, og jeg begyndte nu at længes ligesaa meget efter at komme ud fra den, som jeg nylig havde længtes efter at komme ind under den.

Det vil være let at forstaae, at vi bestandig ombord i Briggen holdt skarpt Udfig efter Fjender. Vi

faae en stor Mængde Seilere, i Særdeleshed da vi nærmede os Dover-Strædet, og holdt os i saa lang Afstand fra dem, som Omstændighederne vilde tillade det. Det var tydeligt nok at flere af dem vare engelske Krigsskibe, og jeg var ikke lidet bekymret for at nogle af mine Folk skulde blive pressede; thi i den Periode og mange Aar efter, mistede Skibe af alle Nationer, der førte Handel med de Engelske, mange af deres Folk, ved denne Praxis, og Amerikanerne flere end alle de andre. Jeg tilskrev den Omstændighed, at vi kneb saa klos under Kysten, hvilket vi gjorde, saalænge som vi med Sikkerhed kunde det, den Naade paa hvilken det tillodes os at passere saa ubemærkede, eller idetmindste uhindret. Men ligesom vi kom nærmere til Snevringen, havde jeg kun lidet Haab om at slippe igjennem, uden at blive bordet. Imidlertid gjorde vi korte Slag ud fra Land og tilbage igjen, een Dag og Nat, idet vi saa smaat arbeidede os øster efter. Endnu havde vi ikke modt nogen Afbrydelse. Jeg begyndte at faae noget mere Tillid til mig selv, og jeg tumlede the Amanda, efter min egen Mening, ligesaa godt som Marble kunde have gjort det, ja jeg følte endog saa megen Tillid til min egen Dugtighed, at jeg ikke vilde have betænkt mig paa at vende om, og sætte Coursen til New York, forsaavidt Skibets Navigering angik.

Fyhrerne paa den engelske Kyst vare sikkre Ledere for vore Bevægelser, og ved dem erfarede jeg hvormeget

vi vandt eller tabte ved hver Slagboug. Vi nærmede os synligt Dungenes's, og jeg haabede snart at faae Lods, da Talcott, der havde Bagt, Kl. tre om Morgenen kom med aandeløs Hast ned i Kahytten og underrettede mig om, at der var en Seiler som halede stærkt ind paa os, og efter hvad han i Halvmørket kunde see af den, var den luggertaklet. Dette var i Sandhed foruroligende Nyheder, thi det var næsten det samme som at sige, at den Fremmede var en Franskmænd. Jeg havde ikke flædt mig af og var paa Dækket i et Dieblif. Det jagende Skib var omtrent i en halv Dvartmils Afstand paa vor Læ Vaaring, men kunde tydeligt nok sees og jeg overbeviste mig snart om at det var en Luggere. Der existerede nok engelske Luggere; men alle min Stands Traditioner havde lært mig, at betragte ethvert Skib med den Takkels, som en Franskmænd. Jeg havde hørt om Kapere fra Dunkirk, Boulogne, og forskjellige andre franske Havne, der om Natten løb over til den engelske Kyst for at gjøre Priser, hvilket denne Knegt syntes at have i Sinde med os. Vi stod lykkeligviis ind imod Land, og vi sthyrede en Streg eller to til Luvart af Dungenes's Fyhr; tillige vare vi begunstigede af Flodtiden, saavidt vi kunde domme efter den Fart med hvilken Skibet drev op til Luvart.

Min Beslutning var taget i et Dieblif. Jeg vidste ikke noget om Batterier, eller hvor jeg kunde søge Beskyttelse; men der var Landet og jeg besluttede mig til at

nærme mig det, saa hurtig som muligt. Ved at holde godt fuld Seil og sætte alt til hvad trække kunde, troede jeg vi kunde løbe paa Land, førend Ruggeren kunde komme paa Siden af os. Jeg troede ikke den vilde vove paa at skide, da dette kunde bringe en eller anden engelsk Krydser paa Halsen af ham, og den franske Kyst var i nogle Timers Seillads's Afstand. Store- og Forre-Bramseil bleve tilfattede saa hurtigt som muligt, der blev skrækket paa Buglinerne og brast lidt op i luv Braiser, samt holdt godt fuld Seil. The Amanda var visselig ingen Hartloper; men den syntes den Nat at være ligesaa forskrækket, som vi selv vare; jeg veed aldrig den har løben en saadan Fart, naar man tager Hensyn paa Vinden og Rulingen, og der var virkelig en kort Tid, hvori jeg troede vi vandt fra Ruggeren. Men dette var kun Bedrag, thi nu kom den farende efter os, snarere som en Søslange, end som et Fartøi, der ved sine Seil blev drevet igjennem Vandet. Jeg var snart overbevist om, at undslippe fra en saadan en Beddeløber ved Seillads, var aldeles uden for Spørgsmaalet.

Landet og Fjeldet vare nu tæt ved os, og jeg ventede hvert Dieblisk at høre Briggens Rjøl skure henad Bunden. I dette Dieblisk fik jeg et svagt Glimt af et Skib der laa til Ankers østen for Bynten, og tilshneladende i en Fjerdedeels Dvartmiils Afstand. Den Tanke slog mig, at det kunde være en engelsk Krydser, thi de ankrede paa saadanne Steder, og jeg raabte, som om det kunde

være af Instinct: „Luf!“ Neb var til Roers, og jeg kunde mærke paa Knegtens muntre Svar, at han blev glad. Det var en Lykke at vi lovede saa betimeligt, thi da vi kom til Vinden gjorde Briggen et Skrab, som var en frygtelig Udvarer om hvad der vilde have hændet i næste Minut. The Armanda lystrede aligevel sit Roer fortræffeligt, og vi passerede forbi den næste Deel af Landet, uden atter at røre, idet vi laae saa høit, at vi kunde naae lidt til Iuvart af Skibets Ankerplads. I næste Dieblik blev Luggeren, der var omtrent en Cabellængde borte fra os, skjult af Landet. Jeg havde nu det Haab at Franskmændene vilde blive nødt til at gaae over Stag; men han havde beregnet sin Afstand for godt, og det syntes, som om han følte sig overbeviist om, at han kunde lægge Landet fra sig. Han raisonerede sandsynligviis ligesom man fortæller om Nelson, i Slaget ved Milen, og nogle af hans Capitainer uomtvistelig raisonerede; nemlig at hvis der var Vand nok for os, maatte der ogsaa være Vand nok for ham. I det næste Dieblik saae jeg ham knibe lige op i Vindøiet og passere Landet, hvorefter han holdt saa smaat af, og satte sig i vort Kjølvand, som trukken ved en magnetisk Kraft.

I hele denne Tid blev Nattens Stilhed ikke afbrudt ved en eneste Lyd. Ikke en Braining, ikke et Raab, med Undtagelse af vore Ordre, der bleve givne i en lav Tone, var bleven hørt ombord i the Armanda. Hvad Skibet til Ankers angik, da syntes det ikke at bekymre sig om

hvad der passerede. Der laae det, et smukt Skib, og jeg troede et Krigsskib, ligesom en Søjagl, der sover i sit rette Element. Vi var netop imellem det og Ruggeren, og det er muligt at dets Ankerdragt ikke saae den sidste. De tre Skibe vare ikke mere end en halv Cabellængde fra hinanden; det vil sige vi vare i denne Afstand fra Skibet, og Ruggeren meget lidt længer fra os. Fem Minutter maatte afgjøre Sagen. Jeg stod paa Bakken idet jeg ængstlig undersøgte alt hvaa jeg kunde skjelne ombord i Skibet, f. Ex. dets Størrelse, Skabelon og Taffellads, der blev mere og mere tydelig, og jeg praiede:

„Skibet høi!“

„Halløi! Hvad er det for en Brig?“

„En Amerikaner, med en fransk Raper-Rugger lige i Hælene paa mig. Det var bedst om De var paa deres Post!“

Jeg hørte det hurtige Udbrud: „Fanden heller!“ — „Infernalske Yankee!“ fulgte strax efter. Derefter blev alle Mand raabt op. Det var tydeligt nok at mit Vink havde sat alt i Bevægelse derombord. Talcott kom nu løbende forud for at meddele at han, efter den Bevægelse der var opstaaet ombord i Ruggeren, formodede at de først nu var bleven Skibets Nærværelse vaer. Mit Haab var betydeligen bleven skuffet ved at høre Raabet: „Alle Mand op.“ ombord i Skibet; thi det lignede mere en Goffardimands end en Orlogsmands Manerer; men vi kom alt for nær til længere at være

i Trivl. the Amanda skjød op paa Engelfskmandens Boug, i ikke mere end fyrgethve Yards Afstand.

„Det er en engelsk Bestindiefarer, Mr. Wallingford,“ sagde en af de ældste Matroser; „en Omstreifer der er kommen ud af sin Convøi, eller har forladt den.“

„Bed De noget om Ruggeren?“ spurgte en Officier ombord i Skibet, just ikke i den venligste Tone.

„Ikke mere end hvad De selv seer; den har jaget mig i de sidste thve Minutter.“

Der blev ikke strax svaret herpaa, lidt efter blev jeg anmodet om at gaae over Stag, og give dem lidt mere Spillerum, ved at trække Ruggeren afveien i nogle faa Minutter. De vare armerede og vilde komme os til Hjælp.

Havde jeg været ti Aar ældre, vilde Erfaringen om hvorvidt man kan sætte sin Lid til Mennesker, og især til Mennesker hvis Stræben gaaer ud paa at vinde Benge, have forhindret mig i at samthkke i denne Begjering; men i en Alder af atten Aar, seer man Tingene paa en anden Maade. Det forekom mig at være uædelmodigt at føre en Fjende ind paa en Mand i hans dybe Søvn, og ikke bestræbe mig for at bidrage mit til at frelse den Overraskede. Jeg svarede derfor: „Ei, ei!“ og stagvendte lige paa Siden af Skibet. Men Manoeuvren kom for seent, da Ruggeren skjød ind imellem Skibet og Briggen, netop da vi igjen begyndte at faae Fart, hvorved han fik Blads og i Maag kunde betragte os begge. Jeg for-

moder at Engelskmanden forekom ham den meest indbydende, thi han lagde Roret op og løb tæt op paa hans Laaring. Ingen af Barterne betjente sig af deres Kanoner. Vi vare alligevel saa nær, at vi tydeligen forstod det Hele, hørte de givne Ordre og hørte endog de Slag der bleve tildeelte med Stæverne. Det var et uhyggeligt Dieblif for os ombord i Briggen. De Dvæstedes Skrig naaede os i den mørke Morgens Stilhed, og Gder blandedes med Tummelen. Omendstjøndt John Bull var taget ved Overraskelse, sloges de godt, hvorvel vi nok kunde mærke at han var overmandet, uagtet Afstanden og Taagen, der nu begyndte at samle sig tæt omkring Landet, udelukkede de to Skibe fra vor Synskreds.

De to Stridendes Forsvinden gav mig et Vink om hvad jeg havde at gjøre. Jeg stod endnu to eller tre Minutter ud efter, eller saa langt at jeg kunde være sikker paa at vi ikke bleve seete, og stagvendte da igjen. For at trække os saa hurtigt, som muligt ud af Sigte, holdt vi lidt af og løb ind under den engelske Kyst, der var tilstrækkelig fjernet, til at sætte os istand til at styre denne Cours noget længere. Dette Middel lykkedes fuldkommen; thi da vi fandt det nødvendigt at vende igjen, begyndte det at dages. Kort efter kunde vi netop skjelne Vestindiefareren og Ruggeren staaende ud fra Land, skyndende sig det bedste de kunde over imod den franske Kyst. I 1799 var det muligt, at denne dristige Franskmænd fik denne Prise ind i en eller anden af hans Havne; om-

endstjøndt det tre eller fire Aar senere vilde have været et haabløst Foretagende. *the Amanda* var nu frelst og Nelson følte sig ikke lykkeligere efter sit store Foretagende ved Nilen, end jeg følte mig med mit Foretagendes heldige Udfald. Talcott lykønskede og roste mig, og jeg troer at vi alle vare tilbøielige til at tilskrive vor egen Standhaftighed og Dydighed meget, som vi i Grunden kun havde Lykken at takke for.

Paa Høiden af Dover fik vi Lods, og fik da at vide, at det erobrede Skib var *the Dorothea*, en værdifuld Bestindiefarer, der var kneben ud af Convoien. og kommen ind Aftenen iforveien. Den gik til Ankers under Duncheness ved Begyndelsen af Ebber, og det synes som om han har foretrukket en Rats gode Ro, for at vove sig ud i Mørket med Flodtiden. Dens Ankerplads var et fortræffeligt Skjul, og Luggeren vilde sandsynligviis aldrig have fundet den, dersom vi ikke havde ledet den lige ind paa dens Bytte.

Jeg var nu befriet for al Ansvar for Briggen, og en Befrielse fandt jeg det at være, imellem Grunde, Fiender og Ebbe og Flod, hvortil jeg intet kjendte. Den samme Dag kom vi ind paa Dovers Rhed og ankrede. Her saae jeg en Flaade tilankers, og der blev gjort meget Bæsen af vor Historie, da den blev fortalt, imellem Drilogsgasterne. Jeg troer der var mere end thve af deres Fartøier paa Siden af os, for at øse Kjendsgjerningerne fra de originale Kilder. Iblandt andre, som saaledes

lode sig see, for at udsørge mig, var der en gammel Herre, hvem jeg havde mistænkt for at være en Admiral. Han var civil klædt og kom i al Simpelhed. Mandskabet i hans Fartøi afflog at besvare nogetsomhelst Spørgsmaal; men de viste ham ualmindelig Ærbødighed. Denne Herre spurgte mig om en heel Deel Enkeltheder, og jeg fortalte ham hele Historien ganske aabenhjertig, uden at skjule eller besmykke noget. Det var indeligt at det interesserede ham meget. Da han forlod mig, rystede han venstkabelig min Haand, og sagde: „Unge Menneſke, De har handlet klogt og godt, bryd Dem ikke om nogle af vore unge Menneſters Knurren, de tænke kun paa dem selv. Det var fuldkommen rigtigt, og Deres Skyldighed at frelse Deres Skib, naar De kunde, uden at handle uhæderligt, og jeg seer aldeles ingen Feil i Deres Opførsel. Men det er en stor Skam for os, at lade de franske Slynkler pille deres Smuler op paa den Maade, lige under vore Kluds.“

Tiende Kapitel.

Med hvilken Interesse og Ærbødighed betragtede ikke de fleste Amerikanere af nogen Opdragelse England,

dets Historie, Love og Institutioner i 1799. Der var kun nogle faa Undtagelser — varme og politiske Tilhængere, og her og der et Individ, hvis Følelser vare blevne forbittrede, ved en eller anden af Revolutionens særegne Omstændigheder; men paafaldende faa, naar man erindrer, at det kun var femten Aar efter Freden. Jeg spørger om der nogensinde eksisterede et andet Exempel paa faa stærk provincial Beundring for Hovedsagen, som det uafhængige Amerika lagde for Dagen for Moderlandet, til Trods for tusinde retfærdige Besværinger, ned til Krigsperioden i 1812. Jeg var ingen Undtagelse fra Reglen, og heller ikke var Talcott det. Ingen af os havde nogensinde seet England, førend vi duvede Lizard an paa denne Reise, undtagen med Sjælens Øie, og dette havde fremstillet Masser af Skønheder og Fortræffeligheder, der sikkerligen forsvandt ved at nærme sig dem. Hermed mener jeg egentlig, at vi havde malet med for levende Farver, hvilket gjerne er Tilfældet, naar Indbildningskraften fører Penslen; ikke at der var nogen usædvanlig Mangel paa Ting, der var værd at anbefale. Dvertimod, endogsaa nu, saa lang Tid efter, anseer jeg England for i tusinde Henseender at staae over vort lidet ansete Amerika, skjøndt megen Forblindelse var blandet med vor Beundring.

Engelsk Historie var i Virkeligheden amerikansk Historie, og enhver Ting paa Land, som Lodsen udpegede for os under Seiladsen op til Bhen, var en Kilde til

Underholdning og Morstak. Vi gik med Flodtiden op til London, og havde Tid nok til at betragte alt hvad der var at see. Themsen er hverken en smuk eller prægtig Flod; men det var mærkværdigt at see den Masse Skibe, som passerede op og ned ad den. Der var neppe et eneste af de i hele Christenheden kjendte Fartøier, med Undtagelse af nogle faa af dem, der høre hjemme i Middelhavet, der ikke bleve sete her, og med Hensyn til Kullierne, da drev vi imellem en Skov af disse, der syntes tilstrækkelig til at forsyne Byen med Brændsel i et heelt Aar, alene med Mundholter. Den Maade paa hvilken Lodsen tumlede vor Brig, imellem de Tusinder af Skibe, der laae i Rækker ved Siderne af den snævre Passage vi skulde gennemfare, forundrede mig ogsaa i høieste Grad; den lignede mere Udøvelsen af en Kudsks Forretning, i et snævert Stræde, der vrimler af Menneſter, end de sædvanlige Skibsmanoeuvrer. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg lærte mere paa Themsen, med Hensyn til at holde et Skib under Commando, og tumle det efter Godtbefindende, end paa hele min Reise til Canton og tilbage igjen. Neb rullede sine sorte Dine i den største Forbauselse, og greb en Leilighed til at sige mig: „Han vil have hende til at tale, Masjer Miles, inden han blir færdig med hende.“ Jeg tvivler ikke om at Seilladsen fra Foreland til Broerne, saaledes som den blev udført tredive Aar tilbage i Tiden, havde en stor Indflydelse paa de Engelskes Sømandskab. Dampbaadene have gjort

stor Forandring i denne Praxis, dog maa Kullierne endnu bestandig stole paa dem selv; det vil neppe svare Regning at buyere Kulladninger.

Jeg havde Ordre af Capitain Williams at overlevere Briggen til dens oprindelige Consignant, en amerikansk Kjøbmand, der havde etableret sig i det moderne Babylon, idet jeg skulde nedlægge Baaftand paa den sædvanlige Bjergeløn. Dette gjorde jeg, og denne Herre sendte Folk ombord til at tage vare paa Briggen, hvorved jeg blev befriet fra al mulig Ansvarlighed. Da Capitainen i sit Brev skjodesløst havde anført, at han havde givet sin tredie Styrmand, Mr. Wallingford, Ordre at gaae med Briggen, fik jeg ingen Indbydelse til Middag af Consignanten; omendskjøndt Affairen om Erobringen ved Dungeness fandt Bei til Dagbladene via Deel, som jeg har tænkt mig, under Benævnelsen „Yankee Kneb.“ Denne Phrasé, Yankee Kneb! der saa ofte og med saa megen Skjodesløshed er brugt, har sandsynligviis foranlediget megen Fortred i dette Land. De Unge og Uergjerrige — der gives al Slags Uergjerrighed, og iblandt andre den at være en Kjeltring; som Beviis herpaa hører man daglig Folk kalde Misundelse, Skinsyge, Gjerrighed og Halvdelen af de laveste Laster for Uergjerrighed — altsaa dette Lands Unge og Uergjerrige, tænke alt for ofte at udrette noget godt, der skal have noget af det særdeles fortjenstfulde ved en vis anden god Ting, som de have hørt udleet eller bifaldet under denne Betegnelse. Jeg

kan paa ingen anden Maade forklare det store og tiltagende Antal af „Dankee Kneb“ der daglig foresfalde blandt os. Blandt andre Forbedringer i Smagen, for ikke at sige i Moralen, der kunde indføres i den amerikanske Presse, vilde være Udeladelsen af Historier af denne sjeldne Opfindelse. Da to Trediedele af dette Lands Udgivere alligevel ere Dankeer, formoder jeg det maa tillades dem, at vedblive at glæde sig over deres Stammes Dygtighed. Vi have den puritanske Stamme at takke for de fleste af vore Lærere, Udgivere og Skolemestere, og naar man med Rolighed betragter Folkets uhyre Fremskridt i Moral, offentlig og privat Dyd, Ærlighed, og andre agtværdige Egenskaber, maa han virkelig glæde sig over den Sandhed, at vore Lærere saa tidlig opdagede „en Kirke uden nogen Biskop.“

Jeg havde alligevel, medens jeg var i London, Leilighed til at overtynde mig om, at vore Forfædres Land, som i Forbigaaende sagt have Ærkebiskopper, indeholder noget foruden, en ublandet Dyd i dets Barm. Ved Gravesand tog vi to Toldofficerer ombord (i det engelske Intrade-System sætte de altid den ene Kjeltring til at bevogte den anden) og de forbleve ombord i Briggen til den var udløsset. En af disse havde været Tjener hos en fornem Herre, og skildte sin forrige Herres Indflydelse Ansættelsen. Han var et Vidunder af tolderlig Redelighed og Uegennyttighed, hvilket jeg opdagede i den første Time af vor Samtale. Da han saae en attenaaers

Rnøs commanderende en Priise, og da han var uvidende om at denne Rnøs havde læst en heel Deel Latin og Græsk, under den fortræffelige Mr. Hardinge, foruden det at han var Arving til Clambonny, formoder jeg at han antog, at han let vilde komme tilrette med mig. Denne Mand's Navn var Sweeney. Da han mærkede at jeg var begjerlig efter at see enhver Ting, var Briggen ikke saasnart fortsøiet, førend han foreslog et Rndstogt i Land. Det var Sweeney der førte mig til Consignanten, og da den Forretning var tilendebragt, foreslog han at vi skulde gaae videre for at tage St. Pauls ny Monument i Dieshn, og da han efterhaanden fandt min Smag mere dannet, end han i Førstningen havde troet, viste han mig West Ends Vidundere. Den „beundringsværdige Sweeney“ lodsede mig næsten en Uge omkring. Efterat have vist mig det Ydre af alt Mærkværdigt i Byen, og det Indre af nogle faa Ting, som jeg havde lyst til at betale for, steg han ned i sin Smag, og førte mig igjennem Wapping, dets Omegn og dets gruelige Scener. Jeg har altid staaet i den Formening, at Sweeney sonderede mig, at han haabede at overbevise sig om min sande Character, ved den Fremgangsmaade han fulgte, og at han forraadte sine Bevæggrunde i et Forslag som han endelig gjorde, og som bragte vor Fortrolighed til en pludselig Slutning. Resultatet var alligevel, at lede mig ind i Hemmeligheder, som jeg sandsynligvis ikke vilde være

kommet til Kundskab om paa nogen anden Maade. Jeg havde aligevel læst og hørt for meget, til letteligen at blive narret; og jeg holdt mig ikke alene uden for min Fristers Magt, men uden for alt hvad der kunde skade mig, idet jeg forblev en slet og ret nysgjerrig Tilskuer af hvad der kom mig for Die. Gode Mr. Hardinges Underviisning blev ikke ganske forglemmt; jeg kunde meget lettere løbe bort fra ham, end fra hans Forskrifter.

Jeg skal aldrig forglemme et Besøg jeg aflagde i et Huus, kaldet den sorte Hest i St. Catherine's Lane. Dette sidste var et snevert Stræde, der løb tværs over Siden af Dokkerne der nu bære det samme Navn, og det var Forsamlingsstedet for hele Wapping's locale Infamie. Jeg siger locale Infamie, thi der var Dele af West-End, der endogsaa var værre end en slet og ret Havn kunde frembringe. Handelen, denne Skaber af saa meget, der er nyttigt for Mennesket, har som enhver anden Ting paa Jorden, sin mørke Side; og iblandt dens andre Under, drager den efter sig en lang Række af lave Vaster, men dette Slæb er aldrig saa langt eller saa bredt, som det der er lænket til de Stores Karethjul. Naar undtages det Ydre, troer jeg, at West End overgaaer Wapping atter og atter, i enhver væsentlig Last, og dersom St. Giles blev taget med i Beregningen, kjender jeg ikke nogen Undtagelse til Gunst for Landet paa hin Side Havet.

Bort Besøg i den sorte Hest blev aflagt paa en

Søndag, den Dag, paa hvilken alle Arbeidsklasserne havde Frihed, og den Dag de, naar de vare i deres bedste Klæder, troede sig bedst skicket til at lade sig see i Verden. Jeg vil her anmærke, at jeg aldrig har været i nogen anden Deel af den hele christne Verden, hvor Sabbaten bliver overholdt ligesaa nøiagtig som i Amerika. I ethvert andet Land, endogsaa der hvor de religiøse Skikke udøves med den største Strengthed, bliver den anvendt ligesaameget til Hvile og Opmuntring, som til offentlig Gudsdyrkelse. Endogsaa i de amerikanske Byer viger den gamle Ærbødighed for den menneskelige Naturs Længsel og Svagheder, og Søndagen er ikke længer hvad den var. Jeg har været Vidne til Scener af Trætte, Gudsbespottelse og raa Tumult i Omegnen af New York, paa Søndage, for saa Nar siden, som jeg aldrig har seet Mage til i nogen anden Deel af Verden, ved lignende Leiligheder, og alvorlige Tvivl ere opstaaede hos mig, om hvilken der maatte være den rigtige Udmynding af Læresætningerne. I det sidste vil jeg ikke blande mig, men seet fra den verdslige Side vilde det synes klogt, dersom Du ikke kan gjøre Mennesket til alt hvad det burde være, da at trakte efter en saadan social Ordning, der vil gjøre dem saa lidet flette, som muligt. Men for at vende tilbage til den sorte Hest i St. Catherine's Lane — et Sted, hvis Navn alene var det samme som Gemeenhed.

Det er ikke nødvendigt at omtale de qvindelige Besøgers Character. De fleste af dem vare unge, mange

endnu blomstrende og smukke, men alle vare de faldne. „Jeg behøver ikke at sige Dem noget om disse Biger,“ sagde Sweeney, som paa sin Maade var et Stykke af en Philosoph, idet han forlangte et Krusøl, og anviste mig en Plads ved et ledigt Bord; „men hvad Mandfolkene angaae, da er Halvdelen Hushvæ og de øvrige Lomme-hvæ, der ere komne hid for at tilbringe Dagen paa en behagelig Maade med Eder Søfolk. Der er to eller tre Ansigter her, som jeg med mine egne Line har seet i Old-Bailey, og paa hvad Maade de kunne forblive her i Landet, er mere end jeg kan sige Dem. De seer at disse Karle befinde sig saa vel her og at Berten, der modtager og underholder dem, er netop ligesaa meget i sit Øs, som om det hele Selskab var lutter ærlige Folk.“

„Hvorledes kan det være,“ spurgte jeg, „at saadanne velbekjendte Skurke kan tillades at gaae frit omkring, eller at denne Bertshusholder tør modtage dem?“

„O! De er endnu ung, ellers vilde De ikke opfaaste saadant et Spørgsmaal! De maa vide, Master Wallingford, at Loven beskytter Kjeltringer, saavel som ærlige Folk. For at bevise et Lommehvæ, maa De have Vidner og Edsvorne, og Anklagere, og et Syn over Sagen, hvilket altsammen ikke er saa let at finde, som et Lommehvæ eller endog en Badsæk eller engelske Banknoter. Desuden kan disse Karle bevise et *alibi* hver Dag i Ugen. Et *alibi* kjender De vel?“

„Jeg veed meget godt hvad et *alibi* bethder, Mr. Sweeney.“

„De gjør vel Fanden heller?“ udbrød Bestyrteren af Kongens Indtrader, idet han saae lidt mistænkelig paa mig. „Og jeg gad nok vide hvorledes Gen saa ung, som De, der kommer fra et nyt Land, som Amerika, skulde vide det?“

„O!“ sagde jeg leende, „Amerika er just et Land for *alibis*. Hele Nationen er i Bevægelse, og der er enhver tænkelig Leilighed for *alibis*.“

Denne skjodesløse Tale troer jeg at Sweeneys simple Ordre var Skyld i. Han havde ikke nogen anden Idee om Ordet, end dets juridiske Betydning; og det maa have forekommet ham lidt mistænkeligt, at Gen, i min tilsyneladende Livsstilling, og isærdeleshed af min Alder, skulde saaa tidlig have Kundskab om Betydningen af dette i Juraen almindelige Ord. Det varede en Minut førend han talte igjen, og i denne Tid havde han nøie studeret mit Ansigt.

„Og, Master Wallingford,“ sagde han derpaa, „maa jeg spørge, skulde De maaskee ogsaa vide hvad *nolle prosequi* bethder?“

„Visseelig, det bethder at opgive Jagten. Den franske Lugger ved Dungenes's indgik et *nolle prosequi*, med Hensyn til min Brig, da den fandt at den havde fuldt op at gjøre med Vestindiesareren.“

„Ja saaa; jeg mærker nok at jeg i al denne Tid

har holdt Selskab med en vel underrettet Gen, og jeg at være saa dum at ansee ham for en Grønskolling! Nu, vel, det skulde jeg altsaa opleve, at blive gjort til Ual af en raa Jonathan!"

„Bah, bah, Mr. Sweeney, jeg kan fortælle Dem en Historie om to af vore Sø-Officierer, der foresaldt netop førend vi seilede, og De vilde begribe at vi derovre paa den anden Side af den store Dam alle forstaae Latin. En af disse Officierer havde været indviklet i en Duel, og han var nødt til at holde sig skjult. En Ven og Skibskammerat, der var indviet i Hemmeligheden, kom en Dag i største Hast for at sige ham, at Auctoriteterne i den Deel af Staten, hvor Duellen havde fundet Sted, „havde indgaaet et *nolle prosequi*“ imod Overtræderne. Han medbragte en Avis med hele Sagen paa Brent. „Hvad er et *nolle prosequi*, Jack?“ spurgte Tom. Nu, det er Latin, det er vistnok, og det betyder en eller anden infernalisk Ting. Vi maa prøve paa at udfinde det, thi det er det halve af Slaget, at vide Hvem vi har til Modstander; nu vel, Du kjender Endeel Advocater, og tør lade Dit Ansigt see, gaae derfor ud og spørg Dig for. Jeg vil ikke stole paa nogen Advocat; men vi studerede begge lidt Latin, medens vi vare Dreng, og imellem os selv vil vi see at udgrandske Meningen. Tom samtykkede og Arbeidet begyndte. Jack var den stiveste Latiner; men han maatte gjøre hvad han vilde, saa kunde han dog ikke finde et „*nolle*“ i noget Dic-

tionaire. Efter en heel Deel Slutninger, bleve Bennerne enige om at det maatte være Rodordet til „Kundskab,“ og dermed var det Punkt afgjort. Med Hensyn til „prosequi“ var det ikke saa vanskeligt, da „sequor“ var et velbekjendt Ord; og efter noget Overlæg, tilkjendegav Jack sine Opdagelser. Dersom denne Ting nu var paa engelsk sagde han, kunde man nok forstaae det. I det Tilfælde vilde jeg sige at Sheriffs Folk vare iværk med at eftersee Kundskab; det vil sige jagende efter Dig; men Latin, erindrer Du nok var altid noget fordreiet Stof, og dette „pro“ forandrer hele Betydningen. Papiret siger at De har „indgaaet et nolle prosequi,“ og dette indgaaet forklarer det Hele. Indgaaet et nolle betyder, ere gaaet ind paa Kundskaben, faaet Færten; Du seer det er Jurist-Engelsk; pro betyder hvorledes, og sequi, at gjøre Jagt. Summa Summarum, Tom, er at de ere i Hælene paa Dig, og jeg maa strax gaae iværk med at faae Dig afsted, to eller tre Hundrede Mil ind i det Indre, hvor Du kan lee af dem og deres nolle prosequi tillige*.

Sweeney lo hjertelig over denne Historie, skjøndt det var tydeligt at han ikke fattede Skjenten, og han foreslog for at ende Dagen, at føre mig hen til en Underholdning, hvor han lod mig forstaae, at amerikanske Officierer nok kunde lide, undertiden at tilbringe nogle faa Minutter. Jeg blev ført til et Wapping-Forsamlings-

* Denne Historie siges at være begrundet.

Locale, og da jeg kom ind i dette, befandt jeg mig mellem et Selskab, sammensat af nogle og fyrgethve eller halvtredsfindsthve Kofke og Hovmestere fra amerikanske Skibe, alle lige saa sorte, som deres egne Potter, med Pedsagerinder der alle havde engelske Pigers Farve og Friskhed. Jeg har saa liden Fordom med Hudfarven, som nogen Amerikaner vel kan have; men jeg vil tilstaae, at denne Scene slog mig paa en Maade, der ikke var til at udholde. I England syntes man aligevel ikke at tænke derpaa; og jeg sandt siden efter, at Giftermaal mellem engelske Fruentimmer og Mænd af alle Regnbuens Farver vare meget sædvanlige Hændelser.

Da han havde regaleret mig med dette Bal, som det største Beviis paa hans Artighed, forraadte Sweeney den sande Bevæggrund til hans Opmærksomhed. Efter at have druffet et extra Krus Ol, forsat med tilbørlig Genever, tilbød han sin Tjeneste med at smugle i Land, alt hvad the Armanda tilfældigviis kunde indeholde, og som jeg, i Gænskab af Præmester, kunde ønske at forbeholde mig i særegne Hensigter. Jeg blev noget varm ved dette Forslag, idet jeg lod min Fristelse forstaae, at jeg betragtede hans Tilbud saa lig en Fornærmelse, at dette maatte gjøre en Ende paa vort Bekjendtskab. Manden syntes forbausset. For det første var det tydeligt at han forestillede sig, at alle Varer og rørlige Eiendomme vare skabte for at plyndres, og dernæst var han af den Mening at det, at plyndre, var et meget almindeligt Nankee-

Aneb. Havde jeg været en Engelsemand, vilde han muligen kunde have forstaaet min Opførsel, men hos ham var det bleven saa meget en Bane, at ansee en Amerikaner for en Kjeltring, at han, hvilket jeg siden efter opdagede, forsøgte paa at overtale Anføreren for en Troup, der pressede Matroser, til at troe, at jeg var en halvdannet illegitim Søn af en engelsk Kjøbmand, der ønskede at gaae for en Amerikaner. At dette var sandt, vil jeg ikke paatage mig at paastaae, skjøndt jeg har ofte truffen paa det samme moralske Phænomen hos hans Landsmænd; men han var saa regelmæssig en Skurk, som man kunde tænke sig, som foregav at troe, at Skurkestreger hørte til visse Nationer, blandt hvilke hans egen ikke var indbefattet.

Omsider blev jeg glædet ved Synet af the Crisis, da den kom drivende med Flodtiden, bakkende og fyldende efter Omstændighederne, mellem den store Masse Skibe, ligesom the Amanda havde gjort før den. Lodsen fortoiede den ganske nær ved os, og Talcott, Neb og jeg vare der ombord, endnu førend den var fortoiet. Jeg blev meget godt modtaget, da Capitain William havde seet Beretningen i Aviserne om „Yankee Aneb“ og opfattende Tingen ganske, som den var foregaaet, fortolkede han paa den bedste Maade alt, hvad jeg havde foretaget mig. Hvad mit eget Forhold angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg aldrig nærede nogen Tvivl, med Hensyn til denne Gjenstand.

Vi vare alle glade ved at være komne tilbage igjen i the Crisis. Capitain Williams var bleven længere opholdt i Falmouth, end han havde ventet, for at foretage nogle Reparationer, der ikke saa fuldstændigt kunde udføres til Søes. Dette alene havde hindret ham i at komme lige saa tidlig ind paa Floden, som jeg. Da Skibet nu var her, frygtede vi ikke længer for at blive pressede, da Sweeneys Ondskab havde sat flere af Droppen paa Spor efter os. Om Karlen virkelig troede, eller ikke troede, at jeg var en Engelsemand, har jeg aldrig saaet at vide; men jeg følte ingen Tilbøielighed til at lade Spørgsmaalet afgjøres for Lord Chief Domstolen. King's Bench blev mere styret af sikre Principer i dets Domme, end den Herre der procederede i den brittiske Admiralitets-Ret.

Da jeg var den eneste Officier der havde seet noget af London, gjorde min fjorten Dages Erfaring mig til en vigtig Person i Kabinen. Det var virkelig en større Forfremmelse for mig, end da jeg avancerede fra tredje til anden Styrmand. Marble var meget nysgjerrig efter at see den engelske Hovedstad, og jeg maatte love at være hans Væds, naar Tjenesten tillod at gjøre en Udflugt, og at vise ham alt, hvad jeg selv havde seet. Vi fik snart udloffet vor Ladning, og indtog Ballast til vor nordvestlige Rejse; da de Artikler som vi agtede at handle med, vare alt for saa og lette til at lade Skibet. Dette beskæftigede os en fjorten Dage; hvorpaa vi maatte see os

om for at faae Folk til at supplere dem, der vare blevne dræbte eller sendt med la Dame de Nantes. Vi foretrak naturligviis Amerikanere, og dette saa meget mere, som Englænderne vare hvert Dieblif udsatte for at blive pressede. Lykkeligviis vare Endeel, der et Aar isorveien vare blevne tagne ud af et amerikansk Skib, af en engelsk Krydser, blevne løsladte, og de kom alle til London i den dobbelte Hensigt, at hæve deres Prispenge, og faae en Hjempassage. Disse Folk syntes godt om the Crisis og om Reisen; og istedetfor at vende tilbage til deres Fædreland, toge de, paa Sømandsviis, Hyre for at gaae rundt om Jorden. Dette var meget dygtige Matroser, ægte Delaware Flodfolk, og fandtes at udgjøre en betydelig Forstærkning i vor Besætning. Dette Lykketræf skyndte vi det Kennoméé, Skibet havde faaet ved dets Affaire med den armerede Goffardimand; denne Beretning, der var uddraget af Logbogen, og lidt udpyntet af en eller anden i Land, havde Consignanten sørget for, skulde lade sig see i Aviserne. Historien om Overraskelsen lød i Særdeleshed meget godt, og Engelskmændene vare paa den Tid meget veltilfredse ved Underretningen om ethvert Nederlag, der var tilføiet Franskmændene. Ingen Periode siden Aaret 1775 havde Amerikanernes Charakter staaet saa høit i England, som netop nu; da begge Nationer, som noget ganske nyt, fegtede paa en og samme Side. Ikke længe efter at vi havde forladt London, havde Kongs Udgivere offentliggjort en smuk Compliment til en

amerikansk Capitain, for at have taget en fransk Fregat. Det vil ikke være af de besynderligste Ting der kunde hændes, at den Dag kan komme, da en engelsk og amerikansk Flaade vil operere i Forening. Ingen kan sige hvad der ligger skjult i Fremtiden, og jeg har levet længe nok til at vide, at intet Menneske kan forudsee hvem der vil vedblive at være hans Venner, eller nogen Nation hvilket Folk der vil blive deres Fiender.

The Crisis begyndte endelig at indtage dets Baller og Rister til Nordvestkysten, og da det gik langsomt med Modtagelsen og kun saa Baffer kom ad Gangen, gav det os Frihed til at more os. Vor Capitain var saa veltilfreds med os, paa Grund af det gode Held paa Udreisen, at han var meget overbærende mod os. Denne Tilbøielighed blev sandsynligviis forøget derved, at et Skib, efter en meget kort Reise fra New York ankom, og havde praet vor Brise, alt var vel ombord, de havde en frisk sydlig Brise, en klar Kyst og kun saa Hundrede Mile at tilbagelægge. Dette gav os næsten moralsk Overbeviisning om at la Dame de Nantes i Sikkerhed var kommen til sin Bestemmelse, da det ikke var sandsynligt at nogen Franskmænd vilde vove sig til hin fjerne Kyst, der nu var opfyldt af vore egne Krydsere, paa Veien til eller fra Vestindien.

Det var en morsom Tid jeg tilbragte med at vise Marble Londons Seeværdsigheder. Vi begyndte med de vilde Dyr i Tower; men om disse talte vor Styrmand

med megen Foragt. Han havde altfor ofte været i Osten „for at lade sig blænde af saadanne Dyr,“ og, for at sige Sandheden, vare Hjemmesødningerne let tilfredsstillede, med Hensyn til deres Menageri. Næstefter gik vi til Monumentet; men dette behagede ham ikke. Han havde seet et Skydetårn i Amerika — der var den Gang kun eet — der langt overgik det i Hvide, og han meente ogsaa i Skjønhed, derom var ingen Spørgsmaal. St. Bousls gjorde ham ganske forstyrret. Han indrømmede ganske aabenhjertig, at der ikke fandtes en saadan Kirke i Kennebunk; skjøndt han ikke vidste, om Trinity i New York kunde staae ved Siden af den. „Staae ved Siden af den?“ spurgte jeg leende. „Nu, Mr. Marble, Trinity med Tårn og alt kunde staae inden i denne Kirke og endda efterlade Plads nok i Bygningen til at rumme alle de Kirker tilsammen, som hele New York indeholder.“

Det varede lang Tid inden Marble tilgav denne Tale. Han sagde det var „upatriotisk“; et Ord der blev mindre brugt i 1799 end nu tildags, men, som desuagtet blev brugt. Det betydede dengang ofte, ligesom nu, en tyk eller tynd Haardnakethed i at tro paa provinciale Vidundere; og heri var Marble en af de største Patrioter jeg nogensinde traf paa. Jeg fik ham alligevel fredelig ud af Kirken, langs ad Fleet Street, igjennem Temple Bar og ind i the Strand, og derpaa stege vi op til den moderne Arena, Aristocratiet og Hoffet. Efter nogen

Tids Forløb havde vi arbejdet os op til Hydepark, hvor vi dreiede bi, for at tage vore Observationer.

Marble vilde meget nødig indrømme al den Beundring, han virkelig følte for de forskjellige Syn paa vore Vandringer i London, som de fremstillede sig i Parken, paa en smuk Dag i den rette Aarstid. Det er sandsynligt at man paa ethvert andet Sted aldrig saae noget, der nærmede sig den Pragt og Herlighed, som til visse Tider daglig sees her, forsaavidt som Pragt og Herlighed bestaaer i Equipager, lukkede Bogne, Heste og Tjenere. Ude af Stand til at finde nogen Feil ved det hele ensemble, gjorde vor Styrmand et heftigt Angreb paa Livreerne. Han paastod at det var uanstændigt at iføre et „leiet Mandfolk“ en trekantet Hat; en Prydelse der udelukkende burde helliges Guds Ords Forkyndere, Stats Gouverneurer og Militz-Officierer. Jeg havde ved Læsning faaet nogen Idee om den store Verdens Sæder, samt ved egen Erfaring og ved at lytte til andres Meddelelser; men Marble foragtede alle mine Forklaringer. Han forklarede enhver Ting han saae paa sin egen Maade, og jeg har sidenester ofte tænkt, at dersom Udgiverne af Reisebeskrivelser havde kunnet benytte hans Feiltagelser, hvormange af dem vilde da ikke have haft Fordeel derved. Det var netop dengang begyndt at komme i Mode, at Herrerne selv førte deres Bogne, og jeg erindrer det særdeles Tilfælde, at en af de Ultra havde ladet sin Kudst tage Plads inden i Bognen, medens han selv fungerede

paa Bukken. Saadan et plumpt Brud paa det Sømmelige var ualmindeligt, endogsaa i London; men der sad John, i hele sin Bomuldsgalonerede, Blindses og trekantet Hats-Værdighed. Marble fattede den Idee, at denne Mand var Kongen, og ingen Beviisførelse fra min Side var istand til at overthde ham om det modsatte. For-gjæves udpegede jeg for ham et Hundrede lignende Dignitarier, i Udøvelsen af deres Kald paa Bukken, han brød sig ikke det ringeste derom, dette var ikke at vise ham en eneste inden i Bognen, og en Herre indeni en Bogn, med saa fin en Kjole og trekantet Hat ovenikjøbet, kunde ikke være ringere end een af Kongerigets høieste Embedsmænd, og hvorfor ikke Kongen selv? Urimeligt, som alt dette maa synes, har jeg kjendt Feilgreb der stod i Forbindelse med vore egne Institutioners Handlinger, der næsten vare lige saa store, og bleve begaaede af Europas Theoretikere.

Medens Marble og jeg trættedes over denne Gjenstand, indtraf en lille Hændelse, som til Slutningen ledede til vigtige Følger. Hrefareter, eller ethvert andet offentlig Kjøretøi, som Post-Chaiser eller Post-Heste, blive ikke indladte i de engelske Parks, kun Glasvogne bliver det; med denne Bencævnelse, som ikke bruges i Amerika, menes de Veiefareter, som ikke findes paa Holdepladsene. Vi mødte en af disse Glasvogne i en meget alvorlig Forlegenhed. Hestene vare blevne sty over en Hjulbør, og da formodentlig Rudsken tillige havde baaret sig ubehæn-

digt ad, var Vognens Baghjul ruffet ned i Vandet i Basinet. Hele Vognen vilde snart være sunket ganske ned i Vandet og have trukket Hestene med, dersom ikke Overstyrmanden og jeg var kommen til. Jeg skjød Hjulbøren ind under et af de forreste Hjul, netop i rette Tid til at forhindre den endelige Catastrophe; og da Marble med sine Jernnæver greb fat i Hjulegerne, udgjorde han i Forening med Hjulbøren, den Modstand der opveiede Tømmens tilbagevirkende Kraft. Da der ingen Tjener var, sprang jeg hen til Døren og hjalp en aldrende Mand, af et sygeligt Udseende, en Dame der meget godt kunde have været hans Kone, og en anden, som jeg antog for hans Datter, ud af Vognen. Ved min Hjælp bleve alle tre sat paa tørt Land, uden at væde endog deres Fødder, skjøndt jeg ikke selv var saa heldig. Ikke saasnart vare de i Sikkerhed, førend Marble, der stod i Vand lige op til Skuldrene, og som havde gjort uhyre Anstrengelser for at vedligeholde Modvægten, slap Hjulet, Hjulbøren gav i samme Dieblik efter og hele Historien, Vogn og Heste gik nu af sig selv baglænds overbord. Jeg troer at en af Hestene blev frelst og den anden druknede; men en Hoben Menneſker havde nu samlet sig, og jeg bekymrede mig kun lidet om hvad der foregik med Vognen, saasnart dens Ladning var udloſſet.

Herren vi havde frelst trykkede min og Marbles Haand med Varme, og sagde at vi ikke maatte forlade ham; men at vi maatte gaae hjem med ham. Heri sam-

ikke vi gjerne, da vi troede at vi endnu kunde være til Nytte. Medens vi alle gik hen imod en af de mere afsidesliggende Indgange til Parken, havde jeg Leilighed til at iagttage de Personer vi havde frelst. De saae meget agtværdige ud; men jeg kjendte nok til Verden til at see, at de hørte til hvad man i England kalder Middelskassen. Jeg troede han kunde være Militair; medens de to Damer havde en meget agtværdig Anseelse, skjøndt slet ikke paa Moden. Pigen syntes at være af samme Alder som jeg, og var unægtelig smuk. Her var altsaa et Eventyr; jeg havde frelst en ung Dames Liv paa sytten Aar, og behøvede kun at blive forelsket for at blive Helten i en Roman.

Ved Borten standsede Herren en Hnevogn, hjalp Damerne ind og bad os at følge efter; men heri vilde vi ikke samtykke, da vi begge vare vaade, isærdeleshed Marble. Efter en kort Underhandling gav han os sin Adresse i Nordfolk Street, Strand; og vi lovede at standse der paa vor Vej til Skibet. Men istedetfor at følge Vognen, tilbagelagde vi gaaende Veien til Strand, hvor vi fandt et Spisequarteer, der gik vi ind og nød et forsvarligt Middagsmaaltid, som Overstyrmanden kyndrede med noget Brændeviin, for at undgaae at blive forkjølet. Paa hvilket Princip dette grunder sig kan jeg ikke forklare, men jeg veed det bliver hyppigen anvendt i alle Dele af Verden.

Saa snart som vi havde spist til Middag og tørret vore Klæder, gik vi til Norfolk Street. Man havde bedt os om at spørge efter Major Merton, og det gjorde vi. Huset var et af disse simple Leiehuse, af hvilke største Parten af Byen bestaaer, og vi fandt at Majoren og hans Familie beboede første Etage, et Tegn paa Udmærkelse, hvorpaa der i England bliver lagt nogen Vægt. Det var alligevel tydeligt nok, at disse Folk ikke pleiede at bevæge sig i den Glands, hvoraf vi unlig havde seet saameget i Parken.

„Jeg kan i Deres Opførsel spore den engelske Sømands Flinkhed og Belevenhed,“ bemærkede Majoren, efterat have ydet os begge saa varm en Modtagelse, som Omstændighederne fordrede, da han paa samme Tid fremtog en Tegnebog og begyndte at tælle nogle Banknoter. „Jeg vilde for Deres Skyld ønske at jeg var bedre istand til at belønne Dem for hvad De har gjort, men thye Bund er for Diebliffet alt hvad jeg formaaer at tilbyde. Til en anden Tid vil maaskee Omstændighederne sætte mig istand til at give et andet og bedre Beviis paa min Taknemmelighed.“

Idet Majoren sagde dette rakte han to tipunds Noter hen til Marble, da han udentviol havde meent at jeg skulde modtage den ene af dem, som retfærdig Deel af Byttet. Ifølge alle Theorier og den i den hele christne Verden herskende Mening, er nu Amerika Gjerrighedens Fædreland; det Land, af alle andre, i hvilket Menneskene

ere de graadigste efter Gevinst; i hvilket menneskelige Skabninger agte Guld mere, og dem selv mindre, end i nogen anden Deel af Verden. Jeg strider aldrig om noget der er stadfæstet ved mine Medskabningers fælleds Indrømmelse, af den simple Grund, at jeg veed Dommen vil blive imod mig; jeg vil derfor vedgaae, at Benge er det store Formaal for amerikansk Liv; at der for Resten er meget lidt at leve for, i den store Mynster-Republik. Statsanliggenderne ere faldne i saadanne Hænder, at et Statsembede ikke engang formaaer at give en selskabelig Stilling. Folket er almægtigt, det er sandt; men omendkjøndt det kan skabe en Gouverneur, kan det ikke skabe en Gentleman eller en Dame; det kan endogsaa undertiden falde vanskeligt for Konger; Literatur, Raabendaad, Kunster og Berømmelse af al Slags, kunne ligesaa lidt hos os, som hos andre Nationer naaes, ved deres Belønninger, men lade den mægtige Dollar i dens uforstyrrede Overvægt. Dog gjælder det som Regel, at tyve Europæere kunne, ved Hjælp af to tipunds Banknoter, kjøbes lettere end to Amerikanere. Jeg overlader til Andre at forklare dette Phænomen. Jeg fremsætter alene et Factum

Marble lyttede med megen Opmærksomhed og Ærbødighed til Majorens Tale, idet han hele Tiden famlede i sinomme efter Tobaksdaasen. Daasen blev aabnet i det Lieblig Majoren havde udtalt, og endogsaa jeg begyndte at frygte, at den velbekjendte Kennibunkiske Be-

gjærlighed var ved at give efter for Fristelsen, og at Noterne vilde blive bortstuede ved Siden af Tobakken; men jeg tog fejl. Efter betænksomt at have hjulpen sig til en Skraa, lukkede Dverstyrmanden Daasen og svarede derpaa:

„Meget ædelmodigt af Dem, Major,“ sagde han, „og altsammen ganske skibsmæssigt og rigtigt. Jeg kan godt lide at see Ting afgjort netop paa den Maade. Gjem alligevel Pengene; vi takke Dem ligesaameget som om vi havde modtaget dem, og det klarer hele Regningen. Jeg vilde alligevel netop anføre, for at forebygge Feiltagelse, da vi ifølge den anden Idee let kunde blive pressede, at denne unge Mand og jeg begge ere Amerikanere, han fra et Sted oppe paa Hudson, og jeg fra York city, skjøndt opdraget længer mod Østen.

„Amerikanere!“ gjentog Majoren, idet han hævede sig lidt stift; „De da, unge Mand,“ sagde han, vendende sig mod mig og fremraakte Noterne, som han nu syntes ligesaa ængstlig for at blive qvit, som jeg tidligere havde troet han var bekymret for at miste. „De vil vel tjene mig i at modtage dette lille Tegn paa min Taknemmelighed.“

„Det er aldeles umuligt,“ svarede jeg med Trødhed. „Vi ere ikke ganske hvad vi synes at være, og De er formodentlig bleven skuffet af vor Sømandsdragt; vi ere de to første Subaltern-Officierer i et armeret Goffardiskib.“

Ved Ordet „Officierer,“ traf Majoren sin Haand

tilbage og gjorde hurtig Undskyldning. Jeg kunde tydeligt see at han endnu ikke ganske forstod os; men han havde Skarpsindighed nok til at forstaae, at hans Benge ikke vilde blive modtagne. Han bød os sidde ned og Samtalen fortsattes

„Master Miles der,“ tog Marble tilorde, „har en Landeiendom ved Navn Clawbonny, oppe ved Hudson, og han behøver ikke at seile Verden omkring i Trøie og lange Burer, istedetfor som han burde, at studere Jura eller forsøge sin Lykke ved Collegiet. Men ligesom den gamle Hane galer, lærer den unge det; hans Fader var Sømand før ham, og deri stikker Hemmeligheden.“

Denne Fremstilling af min Stilling i Land, gjorde mig ingen Skade, og jeg kunde see en Forandring i hele Familiens Udfærd, ikke at de nogensinde havde behandlet mig med Hovmod eller engang med Kulde; men de ansaae mig nu for at være paa et mere lige Trin med dem. Vi forblev en Timestid hos Mertons, og jeg lovede at gjentage mit Besøg førend vi seilede. Dette gjorde jeg idetmindste et Dusin Gange, og da Majoren, som jeg formoder, fandt at han havde med en temmelig godt opdragen Ungling at bestille, var han mig til megen Nytte, idet han paa en bedre Maade skaffede mig Leilighed til at see London. Jeg besøgte begge Theaterne i Selskab med Familien, og sørgede for at lade mig see i en smuk Londoner Dragt, i hvilken jeg havde lige saa respectabelt et Udseende, som de fleste af de unge Mennesker.

jeg saae paa Gaderne. Endogsaa Emily smilede, da hun første Gang saae mig med lange Skjoder, og jeg troer hun rødmede. Hun var en yndig Skabning; som oftest blid og mild, men i Grunden fuld af Ild og Aand, hvorom hendes Iysehlaa engelske Die vidnede. Dernæst var hun meget godt opdragen, og i min ungdommelige Uvidenhed om Livet, indbildte jeg mig at hun vidste mere end nogen Pige paa sytten Aar, som jeg tidligere havde truffen paa. Baade Grace og Lucy vare flinke, og vare blevne omhyggelig underviste af Mr. Hardinge; men den gode Geistlige kunde ikke i Amerikas provincielle Genksomhed give to Piger den Dannelse og Fuldkommenhed, der kunde opnaaes, endog med indskrænkede Midler, i England. For mig syntes Emily Merton et Under i Fuldkommenhed, og jeg følte mig ofte skamfuld, naar jeg sad ved hendes Side, Iyttende til den naturlige og lette Maade paa hvilken hun henpegede til Ting, som jeg da hørte for første Gang.

Elleve Kapitel.

Da Capitain Williams ønskede at vise mig nogen Gunst for den Maade paa hvilken jeg havde ført Briggen,

gav han mig Lov til at være saameget i Land, som jeg ønskede det. Da jeg maaskee aldrig fik London at see igjen; og da han vidste at jeg var i godt Selskab, lagde han ingen Hindringer i Veien for at jeg kunde drage Fordeel deraf. Han var endog saa omhyggelig, at han fik en af Consulens Skrivere til at skaffe Underretning om hvem Mertons var, for at jeg ikke skulde blive et Bytte for en af de tusinde Skurke, hvoraf London vrimler. Beretningen var gunstig, da den gav os at forstaae, at Majoren havde været meget brugt i Vestindien, hvor han endnu stod i en temmelig indbringende halvmilitair Ansættelse; han var nu i England for at afgjøre nogle lange og fortredelige Beretninger, saavel som for at tage Emily, hans eneste Barn, ud af Skolen. Han ventede efter nogle faa Maaneders Forløb at vende tilbage til den gamle, eller en anden Ansættelse. Endeel heraf havde Emily selv meddeelt mig, og det blev altsammen bekræftet ved Skriverens Beretning. Der var ingen Tvivl om at Mertons vare Personer af en respectabel Stilling, dog uden at have noget Krav paa nogen meget høi Plads i Samsundet. Af Majoren fik jeg ydermere at vide, at han havde Forbindelser i Amerika, da hans Fader havde giftet sig i Boston.

Jeg havde paa min Side lige saamegen Grund til at glæde mig over det Tilfælde, der havde ført mig sammen med Mertons, som de havde. Der som jeg var Medskabet til at frelse deres Liv, hvilket uimodsigelig var

Tilfældet, saa lærte de mig mere af Verden, i Ordets almindelige selskabelige Forstand, end jeg i hele mit foregaaende Liv havde lært. Jeg gjør ingen Fordring paa at have seet Londoner Selskabslivet; det ligger endog langt udenfor Major Mertons Sphære, som var en Kjøbmands Søn, paa en Tid da Kjøbmænd indtog et meget lavere Trin paa den engelske sociale Skala, end de gjøre nutildags, og maatte thye til en Beskytter, for de fleste af hans Forfremmelser. Men han var en Gentleman; vedligeholdte denne Kastes Begreber, Følelser og Vaner, og havde Bevidstheden om at jeg havde frelst hans Liv, da det var i stor Fare. Emily behandlede mig nu med en Benindes Frihed, og det var overmaade behageligt for mig, at lytte til skønne Tanker, fremsatte i skønne Ord af en yndig Mund. Jeg mærkede nok at hun ansaae mig for noget usleben og provindsagtig; men jeg havde ikke gjort en lang Chinareise, for at lade mig ydmynge af en Hjemmefødning, ihvorvel hun baade var flink og smuk. I det Hele taget — og jeg siger det uden Forfængelighed, nu i mine gamle Dage — troer jeg at det Indtryk jeg efterlod mig hos disse gode Folk, var gunstigt. Maaskee Clawbonny gjorde sit dertil; men da jeg sagde mit sidste Farvel, saa endogsaa Emily sørgmodig ud, og det behagede ydermere Moderen at høre, at de Alle vilde savne mig meget. Majoren tog det Løfte af mig, at jeg vilde opstøve ham, dersom jeg nogensinde skulde komme til Jamaica eller Bombay, da han ventede om nogle faa

Maaneder at seile til et af disse Steder, med sin Kone og Datter. Jeg vidste at han havde en Ansættelse, troede at han kunde vente en anden, og haabede at Alt maatte faae det bedste Udfald.

The Crisis affeilede paa den bestemte Dag og en Uge senere gik den til Søs fra Downs, med en frisk ihldig Kuling. Bore Philadelphia-Folk viste sig at være herlige Karle, og vi havde den Glæde at være de vindende ved en Omkap-Seillads med en engelsk Corvet, netop da vi kom klar af Canalen. For at dæmpe vor Stolthed lidt, behandlede et Linieskib, der skulde til Middelhavet, os netop paa samme Maade, tre Dage senere. Det der var meest ndmygende ved denne Affaire, var det Factum, at Marble netop havde faaet sig selv og alle Mand til at troe, at en Corvet var det meest hurtigseilende af alle Skibe, og da vi nu havde Fordelen for en saadan, maatte det med Billighed antages, at vi var hele den engelske Marine overlegen i Seillads.

Det er ikke min Hensigt at dvæle ved enhver lille Begivenhed, som indtraf paa vor nuværende lange Reise. Vi anløb Madeira, og landsatte en engelsk Familie, som tog dertil for en af deus Medlemmers Skyld, som var svagelig; fik nogle Frugter, fersk Kjød og Grønt, og seilede atter. Vor næste Stoppeplads var Rio, hvor Capitainen havde Ordre at søge Breve fra Hjemmet. Brevene bleve modtagne og de vare opfyldte af Roes over vor gode Conduite, da de vare skrevne efter la

Dame de Nantes's Ankomst; men stort var mit feilslagne Haab ved at finde, at der ikke var et Ord til mig selv.

Bort Ophold ved Rio var kort, og vi forlod Havnen med en gunstig Vind, idet vi i meget kort Tid naaede saavidt, som 50° . Dog da vi kom nærmere imod den sydlige Ende af Amerikas Fastland, fik vi haardt Veir og Modvind. Vi vare nu i den Maaned der svarer til November, i den nordlige Hemisphære, og skulde i denne ublide Aarstid lægge Cap Horn forover, for at gaae vester efter. Der er ingen Deel af Verden hvorom Søfarende have givet saa modstridende Beretninger, som om denne berøgtede Passage. Det synes, som om enhver har beskrevet den, som han fandt den, medens ikke to synes at have befunden den næiagtig eens. Jeg kan ikke erindre at jeg nogensinde har hørt Stille omtale under Cap Horn; men laaber Kuling er paa ingen Maade ualmindeligt, omendskjøndt Storm uimodsigeligt er den fremherskende Charakteristik. Vor Capitain havde allerede passeret det fire Gange, og han var af den Mening, at Aarstiden gjorde intet til Sagen, og at det var bedst at holde sig tæt under Land. Vi satte altsaa Cours efter Staten Land, da vi havde i Sinde at gaae igjennem Strædet le Maire, og tage Cap Horn saa klos som muligt, idet vi lagde det forover. Vi anduvede Falklands Derne, eller rettere sagt West Falkland, en Morgen ved Solens Opgang, havende dem lidt paa vor luv Vaaring,

med haard Kuling fra Ost. Det var tykt Veir og hvad der var endnu værre, Dagen var saa kort og ingen Maane, saa at det blev et vanskeligt Arbeid, at staae ind i saa snæver en Passage, som den vi tragtede efter. Marble og jeg afhandlede denne Sag mellem os, og ønskede at Capiteinen vilde lade sig overtale til at dreie til, og forsøge paa at gaae østen om Den, hvilket endnu var muligt med Binden som vi havde den. Dog turde ingen af os foreslaae det, jeg paa Grund af min Ungdom, og Overstyrmanden, som han sagde, paa Grund af, „den gamle Karls Haardnakthed.“ „Han holder af at rode omkring paa saadanne Steder,“ tilføiede Marble, „og føler sig aldrig lykkeligere, end naar han løber Oceanet rundt paa Steder hvor der er opfyldt med ukjendte Der, idet han seer ud efter Sandal Træ og bêche-la-mar! De kan være sikker paa han vil gjøre os nok af det, dersom han nogensinde bringer os op paa Nordvestkysten.“ Her endte Beraadslagningen, da vi Styr mænd troede det fløgest at lade Tingene gaae sin Gang.

Jeg tilstaaer at det var med sørgelige Forudfølelser at jeg saae Bjergene forsvinde paa vor luv Vaaring. Der var ikke meget Haab om at faae nogen Observation den Dag, og for at gjøre det endnu værre, begyndte Binden, ved Middagstid at trække sig sydligere. Ligesom den skagede sig tiltog den i Hestighed, indtil Midnat, da det blæste en Storm; Begyndelsen til saadan en Storm, som jeg aldrig havde seet Magen til, paa mine foregaaende

Reiser. Det var naturligt at vi mindskede Seil, saa hurtigt, som det var nødvendigt, indtil vi havde bragt Skibet under flosrebet Store-Mers-Seil, Forrestænge-Stagsseil, Fok og Abe. Dette var gammeldags Seilsøring, da den nyere den Gang ikke var kjendt.

Ebbe og Flod paa disse høie Breder løb med megen Hestighed, og i et Dieblif hvor det var af største Vigtighed, nøiagtig at vide Skibets Plads, at være overladte til Gissninger og Theoriers pinlige Tvivl, der meget kunde afvige fra Sandheden, udgjorde tilsammen, at vor Stilling var langt fra at være behagelig. Capitainens Nerver vare alligevel stærke nok til at holde gaaende med bagbords Halse til Dagbrækningen, i det Haab at faae Bjergene paa Terra del Fuego i Sigte. Ingen af os troede det nu muligt for os at naae igjennem Strædet; men det vilde være en stor Trøst at faae Land i Sigte, da dette vilde give os Midlerne til nogenlunde at forvisse os om vor Plads. Dagslyset kom endelig; men det bragte ingen Bished. Veiret var saa tykt, blandet med Ruskregn, Havtaage og Graade, at det var sjeldent vi kunde see en Miil fra os, og som oftest ikke en halv Miil. Lykkeligviis løber Retningen af Terra del Fuegos Østkyst fra Nordvest til Sydost, saa at vi altid havde Plads nok til at vogte os for Kysten, forudsat at vi ikke uventet bleve indviklede i en eller anden af de mange Fordybninger paa hin vilde og ugjestfri Kyst.

Capitain Williams viste megen Standhaftighed i de

vanstkelige Forhold hvori vi befandt os. Skibet var netop langt nok ihdlig for at gjøre det sandsynligt, at vi kunde gaaet til Luvart af Falklands Nerne, over den anden Boug, dersom vi ellers kunde stole paa Strømmen; men det vilde være et vansteligt Foretagende i de lange mørke Nætter vi havde, da vi derved løb Fare for at komme ned paa en læ Kyst. Han besluttede derfor at holde saa længe som muligt gaaende over den Boug vi vare, da han haabede at vi i næste Nat endnu ikke skulde naae Landet, da hver Time nu gav os Haab om at Stormen vilde have udraset. Jeg formoder at han fik mere Driftighed til at forfølge denne Plan, ved den Omstændighed at Vinden virkelig begyndte at skage sig lidt efter lidt, mere imod Syd, hvilket ikke alene forøgede vort Haab om at gaae til Luvart af Nerne, men formindskede Faren for Terra del Fuego.

Marble var overordentlig urolig den anden Nat. Han forblev med mig paa Dækket hele Dagvagten, ikke fordi han havde ringeste Mistillid til mig, men fordi han havde Mistillid til Vinden og Landet. Jeg havde aldrig før seet ham saa bekymret, thi han havde den Vane at betragte sig selv, som et af Skibets Lømre, der maatte synke eller flyde med Fartøiet.

„Wiles,” sagde han, „De og jeg kjende noget til disse infernalske Strømme, og vi vide at de føre Skibet en Bei, medens det stadigt stævner den anden Bei, ligesom en Griis man trækker ved Halen. Dersom vi vare

Løben ned til 50 Graders Længde, vilde vi nu have havt Sørum nok, og kunde ligge Capet forover med endogsaa denne Vind; men, nei, den gamle Fyr vilde da ingen Der have havt i dette Tilfælde, og han kan jo aldrig føle sig lykkelig, uden han har et halvt Douzin Der til at plage ham."

"Bare vi løbne ned til 50 Graders Længde," svarede jeg, "skulde vi have 20 Grader at tilbagelægge, for at lægge Cap Horn forover; hvorimod .sex eller otte af disse Grader vilde bringe os klar af alting, dersom vi blot kunne strække igjennem Strædet le Maire."

"Blot strække igjennem Strædet le Maire, den 10de November, eller hvad der er det samme i denne Deel af Verden, den 10de Mai, og det med mindre end ni Timers Dag og det saadan et Dagslys ovenikjøbet! Nu vel, vore Newfoundland's Taager, saadan noget Stof som jeg pleiede at æde, medens jeg var Ungling og Fisker, er hvelms Middag mod dette hersens! Lodskud er der ingen Tale om i dette Farvand, og førend man har halet Dybloddet ind med hele dets Line, kan Stævnen være paa en Klippe. Denne Skude er saa luggjerrig og skyder en Fart, saa at vi vil faae terra firma at see førend nogen ahner det. Den gamle Mand indbilder sig at fordi Fuegos Kyst strækker sig Nordvest efter, vil Landet skjyde bort fra os lige saa stærkt som vi skjydes ind paa det. Jeg haaber han vil leve længe nok til at overbevise alle Mand om at han har ret!"

Marble og jeg samtalede paa Bakken med Diet vendt mod Vest, thi det var næsten umuligt for ham at see i nogen anden Retning, da han pludselig afbrød sig selv og raabte: „Seelt op med Roret, spring til Agterbraserne, Gutter, halned Aben!“ Dette satte alle Mand i Bevægelse og Capitainen og tredie Styrmand var paa Dækket i et Dieblif. Skibet faldt af saasnart Aben var bjerget og Store-Mersseil brast levende. Fart og Dreining forøgedes ligesom Vinden kom mere agterind, og Skuden dreiede sig rundt som en Top. Forrestængestagsjels Skjøde blev passet med Omhyggelighed, og dog slog Seilet med nogle Skrald, der lignede Lyden af en affhyret Svingbasse, da Seilet begyndte at fylde over den anden Boug. Vi fik den styrbords Fokkehals redet under og det bagbords Skjøde halet, ved to umaadelige Tag, og det syntes som baade Blokke og Bolte jittrede ider de følte Spændingen. Alt gik imidlertid meget heldigt, og the Crisis begyndte at strække ud fra Kysten af Terra del Fuego, men hvorhen, kunde der ingen nøiagtig siige. Vi stævnede meget nær Ost, da Vinden spillede mellem Syd til Ost og Syd-Ost til Syd. Jeg tilstaaer at jeg, med denne Cours, meget tvivlede om at vi kunde klare Falklands-Derne, omendskjøndt jeg var overbevist om at vi maatte være i lang Afstand fra dem. Der var Tid nok til at afvente enhver Forandring der maatte indtræffe.

Saasnart Skibet havde vendt og var kommet til

Vinden, over den anden Boug, havde Capitain Williams en alvorlig Samtale med Overstyrmanden, over hvad der havde bevæget den Sidste til den Fremgangsmaade han havde fulgt. Marble paastod at han havde faaet et Glimt af Land at see forude, „netop, som De veed jeg fik Sigte af La Dame de Nantes, Capitain Williams,“ vedblev han, „og da jeg saa at der ikke var nogen Tid at give bort, gav jeg Ordre til at lægge Roret haardt op, for at kovende ud fra Land.“ Jeg fattede ingen Lid til denne Beretning, endogsaa i det Dieblif den flap ud af Overstyrmandens Mund, og Marble indrømmede ogsaa senere at jeg havde Ret; men enten var Capitainen overbevist eller han ansaae det for klogt at synes saa. Efter det Bestik, jeg senere udregnede, troer jeg vi maatte have været femten til thye Mile fra Land, da vi vendte; men, som Marble sagde mig, da han under fire Dine gik til Bekjendelse; „Madagascar var mere end nok for mig, Miles, til at vi skulde skrabe vore Næser paa denne Strandmaage-Kyst, og der kan være infernalske Strømme paa denne Side af det gode Haabs Forbjerg, ligesaa godt som paa den anden. Vi har haft nok af Storm og Modvind at baxes med, og Skuden vil modstaae begge Dele ligesaagodt med Næsen vendt mod Østen, som imod Vesten.“

Høle den Dag stod the Crisis med styrbords Halse skydende sig med Boldsomhed gjennem det fraadende Hav, og da Ratten brød frem kovendte vi atter, støvne

vester efter. I stedet for at aftage, tiltog Rulingen og henimod Aften bleve vi nødte til at bjerge Store Mersseil og Fokken. Det var en vanskelig Sag at duve først nævnte Seil op, skjøndt det med alle fire Reeb inde kunde siges at være reduceret til en Lap. Neb og jeg stod ved Siden af hinanden i Bugen, og aldrig har jeg anstrængt mig mere end ved denne Leilighed. Med Fokken havde vi ogsaa vor Møie, dog fik vi begge Seilene beslaaede uden at miste eller skjøre dem. Netop ved Solnedgang eller da Natten kom for at forøge hin dunkle Dags Mørke, skjørede Forrestængstagsseil ud af Rigene med et Knald, der høretes over hele Skibet, og forsvandt i Taagen, ligesom en Sky paa Himmelen. Faa Minutter efter blev Uben bjerget, for ikke at gaae samme Wei. De Ryk, som disse lave Seil nu og da gav Skibet, bragte den hele Bygning til at siltre.

For første Gang var jeg nu Vidne til en Storm tilføes; haard Ruling var mig ikke fremmed, men dette overgik langt hvad jeg hidtil havde seet. Søerne syntes at knuses, da Atmosphærens Tryk, idet Luftstrømmene foer hylende henover Oceanets Overflade, greb disse og forhindrede dem i at reise sig, og hvor et af disse Vandbjerge kom tilshyne, blev det ligesom opløst og adspredt i Graade, ligesom Øren bortrydder Ujevnhederne paa en Træstamme. Efter mindre end en Times Forløb, blæste det paa det haardeste, der var ingen mærkelig Sø —

Oceanets dybe Vanddrag er aldrig ganske standset — og Skibet laae saa støt som om det var halvt hevet over, idet dets Under-Kaanoffer næsten berørte Vandet; i denne Stilling forblev det saa støt, som om det blev holdt i den ved Hjælp af Gier. Nogle faa af os bleve nødte til at gaae saa høit op, som til Byttingvanterne, for at sikke Seilene, men høiere var det umuligt at komme. Idet vi steg ned var det vanskeligt at holde Fødderne i Bevlingerne, og der udfordredes stor Anstrengelse for at tvinge Legemet ned imod Gravitetstret. Jeg tvivler ikke om at dersom jeg var kroben op til Stængesalingen og derfra sprungen overbord, vilde mit Legeme først være faldet i Vandet tredive eller fyrgethyve Yards fra Skibet. Et Mærlespiger, falden fra hvilken somhelst af Topperne, vilde ikke have udsat nogen Mand paa Dækket for Fare.

Da Dagen kom, udsprede et Slags sorteguult, dunkelt Lys sig over Havets Ode, skjøndt intet var synligt uden Oceanet og Skibet. Endogsaa Søfuglene syntes at have søgt Ly i den tilgrændsende Kysts Klippehuler, da ingen af dem lode sig til Syne med Dagen. Luften var opfyldt med Graade, og det var vanskeligt for Diet at trænge dybere igjennem den fugtige Atmosphære end en halv Qvartmiil. Alle Mand vare naturligviis paa Dækket, da ingen havde Lust til at sove paa en Tid, som denne. Officiererne samlede sig paa Bakken, det Sted hvor Faren, hvis den kom fra Landet, først vilde blive synlig. Det

er ikke nogen let Sag tydeligen at fremstille vor forlegne Stilling for en Landmand. Vi havde i flere Dage ikke havt nogen Observation, og havde kun Bestikket at stole paa, i en Deel af Oceanet, hvor Ebbe og Flod løber som en Møllestrøm, i en Storm der meget nærmede sig en Orkan. Endogsaa nu, da the Crisis Boug halvt begravedes i Søen, uden den mindste Stump Seil til, skjød den en tre til fire Miles Fort, og laae saa klos til Binden, som om den havde Agterseil til. Det var Marbles Mening, at om vi endogsaa gjorde alt hvad vi kunde i saadant smult Vand, vilde dog Skibet igjen drive en Distance mellem tredive og fyrgetyve Qvartmiil, ned mod den meget frygtede Kyst, imellem Solens Op- og Nedgang, i de korte Dage der gives paa de Høider.

„Heller ikke er dette alt, Miles,“ tilføiede han affides til mig. „Jeg holder ikke mere af denne infernalske Strøm, end den vi havde paa den anden Side af Dammen, da vi knækkede vor Ryg paa Madagascars Klipper. De seer aldrig et smult Vand, som dette, med mindre Vind og Strøm gaae i een Retning.“ Jeg svarede ikke; men der stod vi alle fire, Capitainen og hans tre Styrmand, ængstlig stirrende ind i den øde Laage paa vor læ Boug, som om vi hvert Dieblif ventede at see vort Hjem. En ti Minutters Stilhed paafulgte, og jeg stirrede endnu i den samme Retning, da jeg ved en Slags mystisk Op-rulning af Leppet, indbildte mig at see en vidtudstrakt Strandbred, med et mørktudseende lavt Hedeland, stræk-

kende sig dybt ind i Landet. Strandbredden syntes ifkun at være nogle faa Favne fjernet, medens Skibet gled langs med det, med, efter som det syntes paa Gjenstandene i Land, en sex eller otte Miles Fart. Det strakte sig ogsaa temmelig nær i en parallel Linie med vor Cours, saa langt som det kunde sees, for og agter efter.

„Hvad er dog dette for et besynderligt Bedrag!“ tænkte jeg ved mig selv. og vendte mig for at see paa mine Kammerater, da jeg mærkede at de alle saae paa hinanden, som for at spørge om en almindelig Forklaring.

„Her kan ingen Feiltagelse finde Sted,“ sagde Capitain Williams rolig. „Dette er Land, mine Herrer.“

„Saasandt, som Bibelen,“ svarede Marble, med den Slags Rolighed, som Fortvivlelsen undertiden indgiver. „Hvad skal vi gjøre, Sir?“

„Hvad kan der gøres, Mr. Marble? Vi have ikke Plads til at kovende, og saavidt jeg kan see have vi mere Plads mellem os og Kysten forud, end agterud.“

Dette var saa tydeligt, at derom ikke kunde være mere end een Mening. Vi kunde endnu see Landet, der havde et lavt, koldt, novemberagtigt Udseende, og vi kunde ogsaa see at det forude bøiede lidt af imod Nord, medens det agterud løb i parallel Retning med vor Cours. At vi passerede det med en rivende Fart, var noget vort Syn viste os altfor tydeligt, til at der kunde finde nogen Feiltagelse Sted. Da Skibet løb for Takkell og Loug,

drevet af Vinden, som det havde været Tilfældet i flere Timer, og begravende sin Boug indtil Rhydsene, var det kun en rasende Flod eller Strøm vi skjaldte denne vor Fart. Vi kastede Loddet og fik Bund med sex Favne.

Capitainen og Marble holdt nu en alvorlig Beraadslagning. At Skibet løb ind i en eller anden Munding var vist, men af hvilken Dybde, hvorvidt begunstiget med Holdebund, eller hvorvidt der fandtes nogen Ankerplads eller ikke, vare Facta der høde vore Efterforskninger Trods. Vi vidste at Landet, kaldet Terra del Fuego, virkelig var en Rhyngede Der, gjennemskaarne af forskjellige Canaler og Passager, ind i hvilke Skibe leilighedsviis havde været sig, skjøndt deres Beseiling aldrig havde ledet til noget andet Resultat, end nogle uvæsentlige Oplysninger i Geographien. At vi løb ind i en af disse Passager og under gunstige Omstændigheder, skjøndt saa ganske af en Hændelse, var den almindelige Tro, og det eneste der manglede, var at see ud efter den bedste Ankerplads medens det endnu var Dag. Medens vi drev ind i Bugten eller Passagen, eller hvad det var, blæste Stormen lykkeligviis mindre Graade op af Havet, og som Følge af denne og andre Omstændigheder, blev Atmosphæren lidt efter lidt klarere. Klokker ti kunde vi see en heel Miil fra os; men jeg kan neppe sige at det blæste mindre end før. Sø var der ingen af, eller saagodtsom ingen, da Vandet var saa smult, som i en Flod.

Dagen skred hen og vi begyndte at føle en forøget

Urolighed over det ubekjendte i vor Stilling. Vi haabede og ventede at finde en eller anden Ankerplads; men for at naae denne var det ogsaa uundgaaeligt nødvendigt at finde et Læ. Medens Skibet skjød frem beholdt vi stedse Landet i Sigte paa vor styrbords Side; men det var en Læ istedenfor en luv Kyst, ifkun den sidste vilde kunne give os Haab om at vore Ankertouge vilde holde i saadan en Storm. Vi drev gradviis bort fra Kysten, der trak sig mere nordlig, hvorved vi fik tilstrækkeligt Sørum. Den Kjendsgjerning, at vi besandt os i en mægtig Flodtid, foruroligede os meest. Der var kun een Maade paa hvilken vi kunde forklare os Omstændighederne. Derjom vi vare komne ind i en Bugt, maatte Strømmen have været mindre, og det syntes at være nødvendigt, at der maatte være et Udløb for saadan en Tilstrømning af Vand. Det var ikke den blotte Stigen af Vandet, der strømmer ind i en Munding; men det var Elementet, der med Vilens Flugt, skjød igiennem en Snevring. Vi havde omtrent Klokken elleve et Beviis paa dette Factum, der ikke lod sig modsige. Land blev seet ret forud paa den Tid, og stor var den paniske Skræk dette Syn indjog. Dog ved igjen at betragte det bleve vi beroligede, da Landet viste sig at være en eller anden flippeagtig lille Ø, af sex eller otte Acres Lands Udstrækning. Vi holdt os naturligviis i tilbørlig Afstand, omendskjøndt vi holdt skarpt Udkik efter en Ankerplads i Nærheden af det, ligesom vi nærmede os. Den var altfor lav og altfor

lille til at give nogen Beskyttelse, heller ikke syntes vi godt om Bundens Udseende, da den ikke lovede at afgive nogen god Holdebund. Den Tanke at gaae tilankers der, blev altsaa opgivet; men vi havde nu erholdt et Middel til at observere vor Fremgang. Vi holdt lidt af for at være i tilbørlig Afstand fra Den, og Stormen drev Skibet igjennem Vandet med syv eller otte Miles Fart. Dette var alligevel ikke vor fulde Fart, thi Floden førte os desuden med en umaadelig Hastighed. Capitain Williams troede endog at vi maatte have passeret den Klippe med femten Miles Fart.

Det var Middag og Stormen havde endnu ikke aftaget, der var ingen Forandring i Strømmen, ingen Midler til at vende tilbage, ingen Sandsynlighed for at kunne stoppe op, væk bleve vi drevne, lig Begivenhederne tumlet af Skjebnen. Den eneste Forandring var en gradviiis Opklaring i Atmosphæren, ligesom vi fjernede os fra Oceanet og kom længer bort fra dets Taage og Graade. Maaskee Stormens Hestighed i en ubetydelig Grad havde aftaget henved Klokken to, og det vilde have været muligt at føre lidt Seil; men da der ingen Søs var, som generede os, var det unødvendigt, og Skibet vedblev at drive afsted for Takkel og Loug. Natten var den Tid vi frygtede for.

Der herskede nu kun een Mening blandt os, og det var denne: Vi troede at Skibet var kommen ind i en af de Passager, som gjennemskjærer Terra del Fuego,

og at der var Sandsynlighed for snart at finde Læ, da man vidste at disse Canaler vare meget uregelmæssige og frogede. At fortsætte Farten om Natten var umuligt, heller ikke var det ønskeligt, da det næsten var vist at vi vilde blive nødt til at vende tilbage, samme Wei vi vare komne ind, for at komme ud af de Farer, en saa indviklet Seillads frembød. Flere Der begyndte ydermere nu at komme til Syne, og der var Kjendetegn paa at Hovedløbet begyndte at blive smallere. Vi vare derfor under disse Omstændigheder beredt paa at lade to Ankere falde, naar vi dertil kunde finde et passende Sted. I Tidsrummet mellem Klokken to og fire passerede vi forbi sytten Smaaver, af hvilke vi vare nogle meget nær; men de tilbode intet Ly. Til sidst, og det var virkelig paa høi Tid, da Solen, hvilket vi kunde see paa det forsvindende Lys, stod meget lavt, saae vi forud en Ø af nogen Høide og Udstrækning, og vi haabede at den vilde afgive et Læ. Strømmen havde ogsaa forandret sig og det var til vor Fordeel. At komme op til Luvart var der ikke Spørgsmaal om, da vi ikke kunde føre Seil og Ratten var nær. Vi maatte altsaa ankre, eller drive videre i Mørket, tumlet omkring i alle Retninger af en voldsom Strøm, der nu løb den modsatte Wei. Det er vel sandt at denne Strøm vilde have været Midlet til vor Sikkerhed, ved at sætte os istand til at skjære fri af Klipper og Farer forude, dersom vi kunde

have ført Seil; men det blæste endnu for voldsomt her-
til. Det blev derfor besluttet at ankre.

Jeg har aldrig seet saa megen Ængstlighed udtrykt
i Capitain Williams Ansigt, som da han nærmede sig
den omtalte D. Det var endnu lyst nok til at see dens
Omrids og Rhyten, hvilken sidste var raa men lovende.
Da Den selv kan have været en Miil i Omkreds, afgav
den et taaleligt Læ, naar man var tæt under den. Dette
var da vor Hensigt, og Roret blev lagt Styrbord, medens
vi langsomt passerede Den, da Strømmen mindskede vor
Fart. Skibet drev ind paa en Slags Rhed — rigtignok
af et meget vildt Udseende. Det var et betænkeligt Fore-
tagende, thi ingen kunde sige naar vi skulde støde paa
en Klippe; men vi gif alligevel klar, og luffede flos
op under Land, hvor vi paa eengang lod begge Boug-
ankerne falde. Skibets Fart var bleven tilbørlig standset,
ved at luvse saa flos op i Vinden, som muligt, og det
faldt ikke vanskeligt at støtte det. Loddet gav os sytten
Favne Vand og det i mindre end et Pistolskuds Afstand
fra Rhyten. Nu vidste vi at vi vare i øieblikkelig Sik-
kerhed. Den væsentligste Ting var nu at forvisse os om
hvorledes Skibet vilde ride, og om hvormeget Toug vi
behøvede at stikke ud. Til almindelig Glæde fandtes det
at vi laae i et taaleligt Jvande, der holdt Skibets Agter-
ende ud fra Land og tillod os at ligge vindret. Stor-
men rasede endnu gjennem Reisingen lige ned til Skroget,
men længere nede var den meer ustadig, hylende og

hvirvlende snart til en, snart til en anden Side, der tydeligt viste hvor meget den hovedfulds Hestighed blev brudt og mødte Hindringer af Landet. Det er ikke let at beskrive den Lettelse vi følte ved denne lykkelige Forandring. Det var det samme, som at give den Ulykkelige, der troede det uundgaaeligt at styrte ned af en Precipice, et uventet Godfæste.

Det befandtes at Skibet red let for et Anker, og Mandskabet blev sendt til Spillet, for at hive det andet Anker hjem, da Loddet sagde os, at vi laae paa Klippebund, og Capitainen frygtede for at Louget skulde skamfiles. Dagligankeret blev strax fattet, og blev hængende i Perthrlinen med en Bugt Loug paa Dækket, klar til at falde paa et Diebliks Varsel. Herpaa fik Mandskabet Aftensmad. Hvad os Officierer angik, da havde vi andet at tænke paa. *The Crisis* havde et lille Laaringsfartoi, dette blev firet i Vandet, tredie Styrmand og jeg tog hver sin Aare og vi satte af for at roe Capitainen rundt om Skibet, for at undersøge Dybderne, i det Tilfælde det skulde blive nødvendigt at lette om Natten. Undersøgelsen var tilfredsstillende, undtagen i een Henseende, nemlig Holdebunden, og vi vendte tilbage til Skibet, vel vogtende os, saavel for Stormen som for Strømmen. En Ankervagt blev opsat med en Styrmand paa Dækket, der hver fjerde Time skulde afløses, og alle Mand gik til Rois.

Jeg havde Dagvagt. Hvad der hændte sig fra

Klokken syv (Capitainen tog selv Hundevagten) indtil faa Minutter før fire, kan jeg ikke give nogen detailleret Beretning om, endskjøndt jeg overhovedet forstod at Vinden vedblev at blæse fra samme Kant, skjøndt den gradviis aftog i Hestighed, idet den gik ned til en trerebet Mersseils Kuling, ved Midnat. Skibet red lettere; men da Flodtiden kom, ophørte Jvandet, og Strømmen tappede rundt om begge Sider af Den paa en ganske ualmindelig Maade. Dmtrent ti Minutter før den Tid jeg skulde tiltræde min Vagt paa Dækket, blev alle Mand kaldt op; jeg løb op paa Dækket, og fandt at Skibet var raget i Drift, da Ankertouget var sprunget. Marble havde faaet Stævnen op imod Vinden, for Takkel og Loug, og vi begyndte strax at hive Ankertouget ind. Det fandtes at Skaden var skeet af Klipperne, da de to Trediedele af Cordelerne vare overskamfilede. Saasnart den haarde Strøm begyndte at virke paa Skibet, sprang Touget. Vi mistede naturligviis vort Anker, thi der var ingen Mulighed i, for nærværende Diebit, eller førend Ebben igjen begyndte, at vende tilbage til Den.

Det var endnu flere Timer før Dag, og Capitainen sammenkaldte et Skibsraad. Han jagde os at han ingenlunde tvivlede om, at Skibet ved Forshynets Styrrelse var kommet ind i en af Terra del Fuego-Passagerne, og da han formodede at vi næsten vare saa langt sydlig, som Staten Land, var han af den Mening, at vi havde gjort en vigtig Opdagelse. Komme tilbage igjen kunde

vi ikke, saalænge Binden stod saaledes, og han havde i Sinde at sætte Seil til, og fortsætte Undersøgelsen af Canalen, saa vidt, som Omstændighederne vilde tillade det. Capitain Williams havde i dette Punkt en Svaghed, der maaskee var baade elskværdig og agtværdig, men som neppe svarede til en Cossardicapitains Bestemmelse eller Klogskab. Vi bleve derfor ikke forundrede ved at høre hans Forslag, og til Trods for Faren, søiede Nysgjerrighed sin Tilskyndelse til vore andre Bevæggrunde til at samtykke. Vi kunde ikke komme tilbage, som Binden dengang var, og vi havde Lyst til at fortsætte. Hvad Farerne ved Seilladsen angik, da syntes de at formindskes ligesom vi avancerede, da færre Der lode sig see forude og Passagen selv blev bredere. Da vor Cours alligevel var noget nordligere, maatte vi atter bringe Skibet klos til Binden.

Morgenen lovede at blive Isfere end vi i flere Dage havde fundet Veiret, og vi havde endog lidt Gavn af Maanen. Binden begyndte ogsaa at trække sig østlig igjen, da det nærmede sig Dagningen, og vi tilsatte alle tre Mersseil klosrebede, Fokken og et nyt Forrestængstagsseil. Endelig brød Dagen frem, og Solen blev virkelig seet, stridende mellem mørke Masser af vildtudseende, drivende Skyer. For første Gang, siden vi vare komne ind i dette snævre Farvand, kunde vi see os rigtig om. Landet kunde sees i alle Retninger.

Den Passage i hvilken the Crisis befandt sig, ved

Solens Dpgang, om Morgenens paa den anden af disse eventhyrlige Dage, var af flere Miles Brede; og vrimlede, især paa den nordlige Side, af høie, steile Bjerger, hvoraf mange vare bedækkede med Snee. Canalen var aaben og ikke en D eller Klippe var at see. Ingen Hindring standsede vor Fremgang, og vi bleve endnu mere opmuntrede til at fortsætte. Vi styrede omtrent Syd-Sydvest, og Capitainen forudsagde, at vi vilde komme ud i Oceanet venstefor Strædet le Maire, og i Nærheden af selve Capet. Vi vilde udentviol gjøre en stor Dpdagelse. Binden blev ved at skage sig, og snart havde vi den heel rum. Vi stak nu Rebene ud, det ene efter det andet, og Klokken ni førte vi vore fulde Mersseil. Dette var rigtignok alt hvad Skibet kunde bære, men Skipperen var bestemt paa at bjerger Høet medens Solen skinnede. I nogle Timer troer jeg at Skibet løb med femten Miles Fart over Grunden, saameget begunstigede Strømmen os. Vi kjendte kun lidet til de Besværligheder vi gif imøde.

Tidlig paa Dagen fik vi Land i Sigte forud, og Marble begyndte at forudsige, at vi snart havde løben vor Line ud. Vi kom ind imod Bunden af en dyb Bugt. Capitain Williams var af en anden Mening, og da han opdagede et snevert Stræde mellem to Forbjerger, forudsagde han hoverende at vi snart nærmede os Capet. Han havde seet en lignende Fortoning af Bjergene inde i Landet, da han tidligere havde lagt Cap Horn forover, og Klippetoppene forekom ham at være gamle Bekjendte.

Vi kunde uheldigviis ikke see Solen i Meridianen, og fik ingen Observation. I flere Timer løb vi Sydvest hen, i en ikke meget bred Passage, da vi kom til en pludselig Bøining i vor Cours, der førte os Nordvest hen. Her havde vi endnu Strømmen med os, og vi følte os da alle overbeviste om at vi vare naaede til et Sted, hvor Ebben maatte løbe i en modsat Direction end den, den havde i den anden Deel af Passagen. Det fulgte heraf at vi nu vare halvveis igjennem Oceanet, omendskjøndt den Cours vi nu stredede, forudsagde en buget Canal. Vor Cours gik visseelig ikke nu imod Cap Horn.

Uagtet Besværighederne og den Tvivl, som bemestrede sig os, hængte Capitain Williams alt paa Skibet, hvad trække kunde, da han var bestemt paa at løbe saa megen Fart, som muligt, medens det var lyst. Det var ikke længer haard Ruling og Vinden skagede sig igjen mere sydlig, den kom snart efter ret agterind, og førend Solnedgang faldt den lidt vestlig. Lykkeligviis løiede det lidt af og vi tilsatte Storseil og Bramseil. Vi havde næsten hele Dagen havt Under- og Boven-Læseil til. Det værste i vor nærværende Stilling var den Mængde af Der og Raier vi nu traf paa. Rysten paa begge Sider var klippefuld og raa, og dybe Indsnit fristede os ofte til at forandre Cours. Men da Capitainen ganske rigtig sluttede at Strømmens Løb var den bedste Rette- snor for vor Cours, holdt han gaaende i den.

Den Nat der paafulgte var den ængstligste jeg har

oplevet. Vi bleve et Douzin Gange fristede til at ankre i en eller anden af de forskjellige Bugter, af hvilke vi passerede thye; men kunde ikke beslutte os til at vove nok et Anfertoug. Lidt efter Solnedgang fik vi Flodtiden og den havde ophørt at løbe før Morgenens. Men Binden vedblev at skage sig, og nu laae vi klos ved Binden, dog med Bramseil til. Vi vare komne for vidt til at gaae tilbage, ellers vilde det nu have været den beleilige Tid at vende om, og styre derhen hvorfra vi kom. Men vi haabede bestandig at naae en eller anden Bøining mod Syd, der vilde føre os ud i rum Sø. Vi vare hvert Dieblif udsatte for at lide Skibbrud, da vi kom i en farlig Nærhed af adskillige Rev; men det samme naadige Forshn, som hidtil havde beskyttet os, førte os klar af dem. Aldrig har jeg følt mig saa glad, som da jeg saa Dagen vende tilbage.

Vi havde nylig faaet Ebben, og en skral Wind, da Solen stod op den næste Morgen. Det var en herlig Morgen, og enhver forudsagde at vi vilde faae en Observation til Middag. Canalen var endnu fuld af Der, og det manglede heller ikke paa andre Farer; men da vi kunde see os for, kom vi lykkelig igjennem dem alle. Til sidst blev det meget tvivlsomt hvad Cours vi skulde styre, da en Mængde store Der med Passager imellem dem, frembød sig paa forskjellige Sider. Der laae alligevel et Forbjerg for os, og da det lod til at vi kunde lægge det forover, vedblev vi vor Cours. Kloffen var netop ti da

vi nærmede os dette Cap, og vi fandt en vestlig Passage der virkelig førte ud i Oceanet. Alle Mand gav ire Hurraraab, da vi havde forviiset os om dette Factum. Da vi havde skudt langt nok forbi det vendte vi, og satte Coursen til Søes, begunstigede af en rivende Strøm.

Capitain Williams bad os nu hente vore Octanter, thi Himlen var iskyfri og vi vilde snart have en fri Horizont for at tage Observation. Han vilde gjerne have en Bredebestemmelse af vor opdagede Passage. Vi gjorde vore Forberedelser til at tage Observationer, idet nogle forudsagde en Parallel, og andre en anden. Skipperen selv sagde at han troede vi vare endnu østen for Capet, men han følte sig overbevist om, at vi vare komne ud vesten for le Maire. Marble taug; men han havde taget sin Høide, og havde gjort sin Beregning førend vi andre havde begyndt paa den. Jeg saae ham kradse sig i Hovedet og gaae hen til Kaartet, derpaa hørte jeg ham brøle:

„I Syd-Havet ved St. Kennebunk!“ — han svor altid ved dette hellige Individ naar han var oprømt. — „Vi ere komne igjennem Magellan-Strædet uden at vide det!“

Tolbte Kapitel.

Det stolte Skib, the Crisis, havde, ligesom visse Personer, gjort en god Ting ganske tilfældigt. Havde denne Begivenhed hændtes i Aaret 1519 istedetfor i 1800, vilde den berømte Passage vi netop nu vare slupne ud af, være bleven kaldt the Crisis Straits, et bedre Navn end den blandede Benævnelse den nu bærer, der hverken er engelsk eller portugisisk. Skibet havde været forsvundet, ligesom en Mand i Skoven, og kom atter tilsynne nærmere Hjemmet, end de, der vare ombord i det, kunde have ventet. De „blodige Strømme“ havde ligget paa Bunden af Feiltagelsen, skjøndt de denne Gang gjorde godt, istedenfor ondt. Enhver der har været aldeles vildfarende paa en Hede eller i en Skov, eller endog i en By, kan forestille sig hvorledes man føler sig tilmode ved saadan en Leilighed, og han vil forstaae den Maade paa hvilken vi havde gjækket os selv.

Jeg skal indtil min Dødsdag erindre den glade Følelse med hvilken jeg saa mig om, da Skibet løb ud i det aabne Ocean. Der laae det vide Syd-Hav, med dets lange regelmæssige Bølger rullende ind imod Kysten, i bjergagtige Rækker, men under en straalende Sol og en klar Atmosfære. Hver Sjæl glædede sig ved Synet, og aldrig har nogen Commando lydt behageligere i mine

Dren, end da Capitainen med munter Stemme raabte: „Klar ved Iuv Brajer!“ Denne Ordre blev givet i rette Tid, og Skibet skjød skummende forbi det sidste Forbjerg med en Beddeløbers Hurtighed. Læseil blev nu tilsatte, og ved Solens Nedgang var vi i en passende Afstand fra Land, løbende nord ester med alt til hvad trække kunde, og havde de bedste Udsigter til i en Fart at fjerne os fra Terra del Fuegos og dets stormfulde Havs farlige Naboskab.

Det er ikke min Hensigt at dvæle ved vor Passage langs med Sydamerikas Vestkyst. En Reise til Syd-Havet var alligevel i Aaret 1800 en ganske forskjellig Ting, fra hvad den nu er. Spaniens Magt var dengang fuldkommen fremherskende, da ethvert Samqvem med nogen anden Nation end Moderlandet var strengt forbudt. Det er sandt, en Slags Handel, under Navn af „Den tvungne Handel paa det spanske Fastland“ bestod under hin elastiske Morals Lovbog, som passer sig for den Grund-sætning „Din Pung eller Dit Liv,“ saavel som for den nymodens Diplomati og for Stratenrøverens Haandværk. I Begyndelsen af Aarhundredet vare de mercantile Moralister langt mindre mandige i Retsfærdiggjørelsen af deres Meninger, skjøndt deres Anslag i ingen Henseende manglede vore nymodens Theoriers Mand. Skibe bleve udrustede, bevæbnede og navigerede, netop paa dette Princip, lige saa dristigt og heldigt, som om Tungen havde udtalt, alt hvad Hovedet havde opfattet.

Guarda Costas vare brugte Argumenter, med Hensyn til det andet af disse knudrede Spørgsmaal, af de spanske Autoriteter, og det befandtes i det Hele at være et meget utilstrækkeligt Argument. Det er et gammelt Ord at Lasten er dobbelt saa virksom, som Dyden, da den sidste sover medens den første er i fuld Activitet. Dersom dette er sandt i Almindelighed taget, saa er det tre Gange sandt med Hensyn til Smuglere og Told-officeranter. Paa Grund af disse og adskillige andre Omstændigheder, er det vist at engelske og amerikanske Skibe fandt Midler til at plyndre Sydamerikas Indbyggere, i den Periode om hvilken jeg skriver, uden at tage Tilflugt til Dampiers, Woods, Rogers eller Drakes ikke længer berømmelige Boldsomhed. Da jeg føler det min Pligt at være ærlig imod Læseren, hvad jeg saa end maa have været mod de spanske Love, vil jeg tilstaae at vi aflagde et eller to Besøg, medens vi passerede nord efter, idet vi sendte iland visse Artikler kjøbte i London, og fik igjen Dollars ombord, til Gjengjæld for vor Høflighed. Jeg veed ikke hvorvidt det er min Skyldighed, eller ikke, at gjøre Undskyldning for min Deelagtighed i disse irregulære Transactioner — regulære vilde være et næsten lige saa passende Ord — thi vilde jeg have knurret, vilde det ikke have gavnet min Moralitet, og heller ikke skadet Smugleriet. Capitain Williams var en rolig Mand, og det var ikke let nøiagtig at vide hvad han tænkte om den Ting at smugle, men i Praxis har jeg aldrig havt

nogen Grund til at tvivle om, at han jo havde en fast Tro til Læresætningen om Frihandelen. Hvad Marble angik da erindrede han mig om en vis berømt Forfatter af en velbekjendt New York Journal, som aabenbart tænker at alle Ting i Himlen og paa Jorden, Solen, Maanen og Stjernerne, det Dde over os og Hulerne under os, Universet, kort sagt Alt, var skabt til at afgive Materialier til Avisartikler, den værdige Styrmand, der netop var ligesaa dristig, troede at Kysterne, Bugterne, Indløbene, Rhedene og Havnene, vare alle af Naturen bestemte som Midlerne til at modtage Guds, hvorjombhelst Afgifterne og Forbuddene gjorde det ubeqvemt at landsætte dem paa en mere lovmæssig Maade. Smugling var efter hans Anskuelse snarere mere en agtværdig end regelmæssig Handel, siden den udfordrede større Dygtighed.

Jeg vil ikke opholde mig ved the Crisis Bevægelser i de fem Maanedes, der paafulgte vor Escapade fra Magellan-Strædet. Det vil være tilstræffeligt at sige, at vi ankrede paa mange forskjellige Steder af Kysten; at alt hvad der kom op af Storlugen gik i Land, og alt hvad der kom over Relingen blev stuvet ned i Lasten. Vi bleve syv Gange jagede af Guarda Costas, og undslap let fra dem hver Gang, omendkjøndt vi havde tre smaa løbende Fægtninger. Jeg mærkede nok, at Capitain Williams havde Lyst til at behandle disse Lovens Udsendinger saa lempeligt, som muligt, da han befalede os blot at skyde efter deres Reisning. Jeg har sidenefter

tænkt, at denne Maadeholdenhed havde sin Grund i et Princip der er almindeligt nok — en vis halv om halv Lovbog om Ret og Uret — der opmuntrede ham til at smugle, men bragte ham til at undgaae at offere Menneskeliv.

Efter ganske at have forladt den spanske Kyst, fortsatte vi Nord efter, i den prisværdige Hensigt at omtuske en Mængde Glasperler, simple engelske Knive, og andre simple Artikler af samme Slags, for kostbart Joerværk. Paa den Tid var den hele Nordvestkyst ikke beboet af hvide Folk, og jeg følte ingen Skrupler ved at handle med de Indfødte, som lode sig see med deres Belsværk saasnart vi vare komne til Ankers, da jeg ansaae dem for at have den største Ret til Landet og dets Producter. Vi brugte flere Maaneder til denne Handel, da vi paa ethvert Punkt hvor vi stoppede, fandt noget der kunde betale vor Uleilighed.

Vi gik saa nordlig som til 53°", og det er saa godt som det eneste jeg veed om Beliggenheden af vor sidste Stoppeplads. Dengang troede jeg at vi vare ankrede i en Bugt paa Fastlandet, men siden efter er jeg bleven fristet til at troe, at Bugten var i een af disse Der der ligger langs med denne afbrudte Kyst. Vi fik en fortræffelig Ankerplads, da vi bleve bragte ind paa den af en af de indfødte Lodser, der bordede os flere Mile til Søes, og som forstod Engelsk nok til at overbevise vor Capitain om, at han kunde bringe os til et Sted

hvor Søodderfkind kunde faaes for Spotpriis. Heller ikke bedrog Manden os, skjøndt ingen Christen der gav sig af med Smugleri, kunde have en Fører af et mindre lovende Ydre. Han bragte os ind i en lille Bugt, hvor vi fandt Dybde nok, en hyperlig Holdebund, og et Basin saa smult som en Dofke. Kun en eneste Wind, nemlig Nordvest, kunde sætte nogen Sø, og dog blev denne betydelig brudt imod en lille D, som laae tværs for Indløbet, efterladende tilstrækkelig Plads paa begge Sider af den, til at løbe ind og ud. Basinet selv var rigtig nok kun lille, men det havde tilstrækkelig Størrelse for et enkelt Skib. Dets Diameter var vel trehundrede Yards, og jeg har aldrig seet noget af Naturen dannet Vandbasin, hvis Figur saameget lignede en Cirkel. Det vil være Læseren indlysende, at vi ikke løb ind paa et Sted, som dette, uden at træffe de nødvendige Forberedelser. Marble blev først sendt ind for at recognoscere og lodde, og det var ifølge hans afgivne Rapport at Capitain Williams vovede at bringe Skibet derind.

Paa den Tid maatte Skibe paa Nordvestkysten omhyggelig vogte sig for Forræderi og Voldsomheder fra de Indfødtes Side. Dette gjorde det indskrænkede Rum i Havnen noget mistænkeligt; thi naar vi laae i Midten af den, hvor vi fortsøiede, vare vi kun et Pileskud fra Kysten, i enhver Retning undtagen den hvori Indløbet laae. Det var en meget sikker Ankerplads mod Farer fra Søen; men meget usikker med Hensyn til Farerne fra de

Vilde. Dette følte vi saasnart vore Ankere vare i Bund; men da vi kun havde i Sinde at opholde os saa længe, som vi tiltusfede os de Skind, hvilke som man havde sagt os, laa rede for det første Slib, som maatte indfinde sig, satte vi vor Lid til vor egen Arvaagenhed.

Jeg kunde aldrig blive fortrolig med de uhyggelige Hyl der udstødtes af de endnu mere uhyggelige Vilde i den fjerne Region. Den Karl som lodsede os ind havde uidentivt et af sin Stammes Navne; men det var ikke muligt for en christen Mund at udtale det, og vi gav ham Dgenavnet Dipper, i Anledning af den Maade paa hvilken han dukkede ved Knaldet af vore Musketter, der vare blevne affhyrede af Marble, blot for at fornøje Ladningerne. Vi vare neppe komne til Ankers i det lille Basin, førend Dipper forlod os; men vendte alligevel tilbage inden en Times Forløb, med en Canoe, ladet til Reelingen med de skønneste Skind, og ledsaget af tre Indfødte af ligesaa vildt et Udseende, tilsyneladende ligesaa grusomme og uden al Tvivl ligesaa gjerrige som han selv. Disse Hjælpetropper blev, formedelst adskillige smaa Omstændigheder, den samme Eftermiddag bekjendt blandt os, under de forskjellige Benaævnelser Smudge, Tin-pot og Slit-nose. Dette var i Sandhed ikke heroiske Navne, men deres Eiermænd havde saalidet af det Heroiske i deres Ydre, som der i Almindelighed falder i en Vilds Lod. Jeg kan ikke fortælle noget om de Stammer, hvortil disse fire Værdige hørte, heller ikke veed

jeg mere om deres Historie eller Foretagender, end de faa Facta, som jeg selv blev Vidne til. I den Hensigt at skaffe mig nogen Oplysning, denne Gjenstand betræffende, forelagde jeg Capitainen nogle Spørgsmaale; men alt hvad han vidste var, at disse Folk satte megen Priis paa Lepper, Berler, Krudt, Stegepander og gamle Tøndebaand og de satte en overordentlig lav Priis paa Søodderfkind saavelsom paa Skindene af adskillige andre Dyr. Endnu mindre heldig var jeg ved at henvende mig til Mr. Marble, da jeg fik det jammerlige Svar, at han ikke var Naturforsker, og at han intet vidste om disse Skabninger, eller om noget vildt Dyr i Almindelighed. Paa saa lavt et Trin som disse Folk end stode, anfaae vi dem dog for gode nok til at bestræbe os for at komme til at handle med dem. Handelen saavelsom Glendigheden bringer undertiden et Menneſke til at gjøre Bekjendtskab med beshynderlige Sovekamerater.

Jeg havde ofte seet vore egne Indianere, efterat de vare blevne nedværdigede ved Samqvem med de Hvide og Nhdelsen af Rum; men aldrig saae jeg Skabninger der stod paa saa lavt et Trin i Menneſkeheden, som de Bilde paa Nordvestkysten syntes at staae. De forekom mig, som vort eget Fastlands Hottentotter. Dog vare de ikke ganske blottede for Midlerne til at holde sig i Respect. Hvad det physiske Menneſke angik vare de baade behændige og stærke, og der var et Skin af Grumhed hos dem, som hele deres Gjerrighed og Forstillelse ikke

var istand til at skjule. Jeg kunde i deres Manerer, Dragt eller Opførsel ikke opdage et eneste Spor af den ridderlige Ære, der giver saa megen Relief til den vel ordnede Grusomhed hos Krigerne i vor egen Deel af Continentet. Dernæst havde disse Søodder Handelsmænd nogen Kundskab til Brugen af Skydevaaben, og vare altsor godt bekjendte med de civiliserede Folks Skibe, til at nære nogen overtroisf Frugt for vor Magt.

Den samme Eftermiddag vi ankrede, folgte Dipper og hans Kammerater os et hundrede og tre og tredive Søodderfkind. Dette blev i sig selv anseet for at være tilstrækkelig Belønning for Uleiligheden og Risicoen ved at komme ind i dette ukjendte Basin. Begge Partier syntes tilfredse med Udfaldet af deres Handel, og man lod os forstaae, at hvis vi forblev til Ankers, kunde vi haabe at faae sex til otte Gange saa stort et Antal Skind. Capitain Williams var særdeles tilfreds med det Held, der allerede var bleven ham til Deel, og da han havde mærket at Alt skeete, som Dipper lovede, besluttede han sig til at blive en Dag eller to paa vor nuværende Ankerplads, i den Hensigt at afvente meer Handel. Denne Beslutning blev ikke saasnart meddeelt de Wilde, førend de udtrykte deres Glæde, og sendte Tin-pot og Slit-nose med Efterretningen, medens Dipper og Smudge forbleve ombord, tilsyneladende i den bedste Forstaaelse med enhver Mand i Skibet. Da Folket paa Nordvest-Kysten alligevel er meget ihvagtigt, havde hver Mand Ordre at passe

godt paa vore to Gjæster, medens Capitain Williams lod sig forstaae med, at han vilde lade dem ordentlig gjennemprygge, dersom de bleve grebne i nogen af deres sædvanlige Fingerbehændigheder.

Marble og jeg lagde Mærke til at Canoen, i hvilken de to Afsendige forlod os, ikke roede til Søes, men at den løb ind i en lille Strøm eller Bugt, der stod i Forbindelse med Hovedbugten. Da der intet var at bestille ombord, bad vi Capitainen om Tilladelse til at undersøge dette Sted, og tillige at undersøge Havnen i Almindelighed noget næiere. Da denne Begjering blev indvilliget, gik vi i Jollen med fire Mand, alle godt bevæbnede, og begav os ud paa vor lille Expedition. Smudge, en vissen, graahovedet gammel Indianer, men med Muskler, der lignede Læderstemme, var ene paa Dækket, da denne Bevægelse fandt Sted. Han bevogtede nøie hvad vi toge os for, og da han saa, vi gik ned i Fartøiet, smuttede han ganske koldblodig ned ad Skibets Side, og satte sig i Hækken af Jollen med lige saa megen Rolighed og Værdighed, som om han havde været Capitain. Marble der var en heel Deel pedantisk i Tjenesten, kunde slet ikke lide den Familiaritet og Uforskammenhed der laae i denne Opførsel.

„Hvad mener De, Miles,“ spurgte han noget spidst, „skal vi tage dette tørrede Drangutang iland med os, eller skal vi prøve paa at fugte ham lidt, ved at kaste ham overbord?“

„Lad ham i ethvert Tilfælde gaae, Mr. Marble. Jeg tør nok sige at han ønsker at være os til Nytte, han har kun en fløt Maade at vise det paa.“

„Til Nytte! Han duer ikke mere end Skroget af en Hval, hvis Spæk er flenset. Jeg siger Dem, Miles, der behøves ingen Spil til at hive Kavaien af denne Fisk!“

Denne kaldsmæssige Bittighed satte Marble i godt Lune og han tillod Karlen at blive i Fartøiet. Jeg erindrer de Tanker der gjennemkrydsede mit Hoved, da Jollen ved denne Leilighed roede ind imod Vigen, ligesaa tydeligt, som om det altsammen havde foregaaet igaar. Jeg sad og betragtede det halv menneskelige Væsen der sad ligeover for mig, undrende mig over Fordelingen af det guddommelige Forsyns Naadegaver, idet nogle af dets Skabninger vare saa lidet begunstigede, og befandt sig i en saa nedværdigende Tilstand, som denne ene. Jeg havde seet vilde Dyr i Buur, der forekom mig lige saa forstandige, og Individier af de forskjellige Arter af menneskelige Caricaturer, eller af Babianer og Abekatte, som jeg havde fundet at være lige saa behagelige Gjenstande for Beskuelse. Smudgesyntes næsten at være blottet for alle Begreber. I Kjøbslagningen havde han aldeles stølet paa Dippers Uarvaagenhed, hvem vi antog for at være en Slags Slægtning, og de Artikler han modtog til Bytte for sine Skind, formaede ikke at vække i hans hæslige, dumme Ansigt, det ringeste Tegns paa Glæde. Dersom Sindsbevægelse og han nogensinde havde været Bekjendtere, viste de sig nu

at være aldeles fremmede for hinanden; heller ikke havde denne Apathie den ringeste Lighed med den velbekjendte Stoicisme hos de amerikanske Indianere, men Udseendet af ligefrem Ufølsomhed. Dog havde denne Mand unegtelig en Sjæl, et Glimt af den aldrig uddøende Flamme, der adskiller Mennesket fra alle andre Væsener paa Jorden.

Det Bassin hvori the Crisis laae var ganske omgivet af Skov. Træerne hang endog paa de fleste Steder ud over Vandet, og dannede en fuldkommen Skjerm for enhver Ting inde i Landet, i den Aarstid de havde Løv. Intet Tegns til Beboelse var nogensted at see, og som vi nærmede os Kysten bemærkede Marble, at de vilde ikkun kunde samle sig paa det Sted, paa Tider da de havde formaet et Skib til at løbe derind, for at handle med dem.

„Nei, Nei,“ tilføiede Styrmanden, idet han vendte Hovedet i alle Retninger, for at faae et fuldkommen Overblik af hele Bugten; „der er ingen Vigvands eller Hytter heromkring. Dette er kun en Handelsplads; og til Lykke for os er her slet ingen Toldofficerter.“

„Men nok Smuglere, antager jeg, Mr. Marble, dersom den Fremgangsmaade, at tilvende sig andres Eiendom uden deres Vidende, kan kaldes at smugle. Jeg har aldrig seet nogen med et mere tyveagtigt Udseende end denne Tyr vi har givet Ogenavnet Dipper. Jeg troer han vilde nedsluge en af vore Jernskeer, naar han ikke kunde tilvende sig den paa anden Maade.“

„Nei, der er ingen Tvivl med Hensyn til den Karl,

Master Mile! som Neb kalder Dem. Men denne Anegt her har ikke Hjerne nok til at kunne skjelne mellem sin egen Eiendom og hvad der tilhører en anden. Jeg vilde ikke betænke mig paa at lade ham slippe ned i Brødkammeret, da jeg ikke troer han har Forstand paa at æde. Jeg har aldrig seet saadan en Tomhed hos nogen menneskelig Skabning, en af Ivioterne dernede fra Osten vilde gjøre Nar af ham i en Tuffhandel, ligesaa behændig som en Bispekræmmer sætter sine Træuhre i Gang."

Dette var Marbles Mening om Mr. Smudges Skarpsindighed, og for at sige Sandhed var det ogsaa for en stor Deel min. Folkene lo ad Bemærkningerne, — Matroser ere lidt tilbøielige til at lee over en Overstyrmands Vittigheder — og man kunde see paa deres Miner hvor meget deres Mening stemmede overeens med vores. I al denne Tid havde Jollen skudt over Stævn, og den naaede snart Mundingen af den lille Vig.

Vi fandt Indløbet dybt, men smalt og kroget. Ligesom Bugten selv, var den omgivet af Træer og Buske, og det saa tæt at det gjordes vanskeligt, paa nogensomhelst Maade, at faae nogen Ting at see paa Land; saameget mere, som Brinkerne vare ti til femten Fod høie. Under disse Omstændigheder foreslog Marble at vi skulde lande paa begge Sider af Vigen, og i en kort Afstand følge dens Bøininger tilfods, for derved at faae en bedre Leilighed til at recognoscere. Vore Forholdsregler vare snart tagne. Marble og en af Baadsfolkene, begge bevæbnede, landede

paa den ene Side af Indløbet, medens Neb og jeg ligeledes bevæbnede, gik i Land paa den anden Side. De to tilbageblevne Mænd fik Ordre til at holde sig tværs ud for os med Jollen, klar til at tage os ombord naar vi forlangte det.

„Lad denne Mr. Smudge blive i Jollen, Miles,“ raabte Marble tværs over Bigen, idet jeg var ved at sætte Foden paa Land. Jeg gjorde til den Ende et Tegns til den Bilde; men da jeg naaede den jævne Grund paa Toppen af Brinken, saa jeg ham ved min Albu. Det var saa vanskeligt at bringe saadan en Skabning til at forstaae hvad man meente, uden at være i Stand til at kunne gjøre sig forstaaelig ved Tale, at jeg efter et eller to frugtesløse Forsøg paa, ved Tegns, at sende ham tilbage, opgav Forsøget og vandrede fremad saaledes at jeg beholdt hele Selskabet i den ønskede Retning. Neb tilbød sig at gribe den gamle Karl i sine Arme, og bære ham ned til Jollen; men jeg troede det klogest at undgaae enhver Ting der lignede Voldsomhed. Vi fortsatte derfor vor Vej, ledsaget af denne Escorte.

Der var alligevel intet der foruroligede eller vakte Mistanke. Vi befandt os i en Urskov med al dens Vildhed, Tugtighed, mørke Skygger, visnede og omstyrtede Træer, og ujævne Overflade. Paa min Side af Bigen var der ikke det ringeste Spor af Fodsti, og Marble raabte strax over til mig, „at der ikke var Tegns til Menneskeskjed.“ Jeg antager at vi paa denne Maade fortsatte næsten en

Qvartmiil, idet vi stolede paa at Indløbet skulde være os en tro Veiviser paa vort Tilbagetog. Til sidst praiede man fra Jollen, at der ikke længer var Vand nok til at den kunde flyde, og at den ikke kunde komme videre frem. Paa samme Tid steg Marble og jeg ned af Brinkerne og gik i Jollen, for at vende tilbage med den. Smudge indtog sin gamle Plads, med den forrige Rolighed.

„Jeg sagde Dem at De skulde lade dette Drangutang blive tilbage,“ bemærkede Marble skjodesløst, idet han indtog sin Plads, efter at have hjulpen med at dreie Jollen rundt, for at styre ud af Bigen. „Jeg vilde hellere have en Klapperflange til Kjøledægge, end denne Ræveunge.“

„Det var lettere sagt end udført, Sir! Master Smudge hang ligesaa fast ved mig, som en Igle.“

„Spadsfereturen synes at have gjort den Karl godt, jeg har endnu ikke seet ham have halvt saa elskværdigt et Udseende, som i dette Dieblif.“

Dette opvakte naturligviis Latter og det bragte mig til at see mig om. For første Gang opdagede jeg noget der lignede et menneskeligt Udtryk i Smudges Ansigt, der syntes at vidne om noget der nærmede sig Tilfredshed.

„Jeg skulde næsten troe at han havde faaet i sit Hoved, at vi vilde løbe bort fra Kjedlerne,“ bemærkede jeg, „og at han frygtede for at miste sin Middagsmad. Nu han ser vi ville gaae tilbage, glæder han sig rimeligviis ved Tanken om at kunne gaae til Røis med en fuld Mave.“

Marble antog Sandsynligheden i denne Gisning og Samtalen tog en anden Retning. Det forundrede os storligen at vi ingen Boliger havde funden i Nærheden af Vigen, heller ikke havde vi seet det ringeste Tegns til noget Menneſke. Der var Grund til at troe, at der idetmindſte maatte have været fundet noget Spor af en Leir. Enhver af os holdt ſkarpt Udkig med Kyſten medens vi gik ud af Vigen, men ikke engang et Fodspor blev opdaget.

Da vi kom ud i Bugten var der endnu nogle Timers Dagslys tilbage, vi underſøgte da omhyggelig hele Bugten; men fandt intet Sted Tegns til at der før havde været Menneſker. Tilſidſt foreslog Marble at roe til den lille ſkovbegroede Ø, der laae lidt udenfor Indløbet til Havnen. da han forudsatte Muligheden af at de Wilde kunde have en eller anden Leirplads der, da Stedet var beqvemmere ſkiftet til at holde Die med alt hvad der foregik ude i Bugten, end ethvert Sted i ſelve Bugten. For at udføre dette var det nødvendigt at paſſere Skibet, og vi bleve praiede af Capitainen, der ønskede at vide Reſultatet af vor Underſøgelse. Saaſnart han fik vor nærværende Henſigt at vide, bad han os lægge tilborde, da han ſelv havde i Sinde at ledsage os til Øen. Da han kom ned i Jollen, der var lille og noget overfyldt ved Smudges Nærværelſe, gjorde Capitain Williams Tegns til denne at forlade Fartøiet. Han kunde ligesaa godt have gjort Tegns til en af Tofterne! idet vi lo over den Wildes

Dumbhed, eller Gjenstridighed, vi vidste neppe hvilken af Delene vi skulde kalde den, satte Fartøiet af og vi roede gjennem Indløbet, maaske to hundrede Yards udenfor Den, indtil vor Kjøl skræbede paa dens lave Klipper.

Der var ingen Banffelighed ved at lande, og Neb der gik foran, udstødte et Raab, der beviste at han havde gjort en Opdagelse. Enhver af os saae nu til sine Vaaben i Forventning af at see en af de Billedes Leire; men vi bleve skuffede. Alt hvad Negeren havde opdaget var de uomtvistelige Spor af en Bivouac, der saavidt man kunde domme efter nogle Kjendetegn, nyligt havde været benyttet. Sporene vare vidt udstrakte, idet de næsten optog Halvdelen af Dens Indre, dog efterladende et vidt udstrakt Dække af Træer og Buske, saa at det fuldkommen skjulede Stedet for ethvert Die udenfor. De fleste af Træerne vare, som vi først troede, nedbrændte for at anvendes som Brændsel; men ved nærmere Undersøgelse overbeviste vi os om, at det var skeet ligesaameget ved Hændelse, som med Forsæt.

I Forstningen blev der intet opdaget i denne Leir, som havde Udseende af at den ikke havde været i almindelig Brug i de senere Aar, omendskjøndt Spor af en Mængde Ild, Tegnene paa Fodspor, og en Kilde i Midten, tilkjendegav den senere Afbenyttelse om hvilken jeg nylig talte. Lidt nøiagtigere Undersøgelse bragte alligevel visse Gjenstande for Lyset, som vi ikke bemærkede uden Forundring og Bekymring. Marble gjorde den første Op-

dagelse. Det var umuligt for en Sømand at tage fejl af Gjenstanden, det var Rappen af et Roer med Hullet til Roerpinden, som maatte have hørt til et Skib paa to hundrede og halvtredstindstyve, til tre hundrede Tons. Dette satte os alle i Bevægelse, og efter faa Minutters Forløb fandt vi spredt omkring. Stumper af Planker, Splængere, Dæksbjælker og andre Dele af et Skib, alle meer eller mindre brændte, og berøvede enhver Stump Metal. Endogsaa Naglerne vare ved Bedholdenhed og Anstrængelse trukne ud Intet var tilbage uden Træet der bestod af Eg, Ceder og Locust, hvilket altsammen beviste at det ulykkelige Skib havde været af nogen Værdi. Vi behøvede iøvrigt ingen Forvisning herom, da intet andet Skib end et af dem der føre Handel paa Nordvest Kysten, efter Rimelighed vilde komme saa høit op paa Kysten, og alle Skibe af den Slags vare udmærkede Fartøier. Locust, der for de europæiske Skibsbyggere er en næsten ubekjendt Træart, gav os næsten afgjort Visshed om at dette opoffrede Skib var en Landsmand.

I Forstningen vare vi alle altformegit beskæftigede med vor interessante Opdagelse. til at tænke paa Smudge. Endelig vendte jeg mig om for at bemærke Virkningen paa den Bilde. Det var tydeligt at han lagde Mærke til hvorledes vi teede os; men hans Følelser, dersom denne Skabning ellers besad nogen, vare saa dybt begravne under Dumhedens Maske, at de fuldkommen skuffede min Skarpsindighed. Han saae os optage og undersøge det

ene Fragment efter det andet, hørte os tale om dem — ihvorvel i et Sprog, han ikke forstod — og saae os kaste dem hen, det ene efter det andet, med samme tilsyneladende Ligegyldighed. Til sidst bragte han et halvbrændt Stykke Træ til Capitainen, og holdt det for hans Dine, som om han begyndte at føle nogen Interesse for vore Foretagender. Det fandtes at være et flet og ret Stykke Træ, et Fragment af en af Skovens Bøge, der laae nærved en udslukt Kulhob, og denne Udfærd overbeviste os fuldkommen om, at Karlen ikke fattede Grunden til den Interesse vi forraadte. Det var tydeligt at han ikke vidste noget om det fremmede Skib.

Ved at gaae rundt om denne forladte Leir, bleve Sporene af en Godsti, der førte til Strandbredden, funden. De vare for tydelige til at der kunde tages feil af dem, og førte os til Vandet i den Passage der var lige overfor den igjennem hvilken Dipper havde lodset the Crisis ind, og et Punkt der ikke kunde sees fra vor nærværende Ankerplads. Her fandt vi et Slags Landingssted og mange af de sværere Bragstykker, saadanne som man ikke havde anseet det for nødvendigt at trække op til Jlden, da der intet Metal var ved dem. Blandt andre Gjenstande af denne Slags var der et Stykke af Kjølen, næsten tredive Fod langt, med Kjølsvinet samt dets Bolte og Bundstokkene ved. Dette var det eneste Tilfælde hvor vi opdagede noget Metal, og dette fandt vi kun af den Marsag, at Fragmenterne vare altfor stærke og svære til at tumle med. Vi speidede

omhyggeligt i alle Retninger, i Haab om at opdage noget der kunde give os Lys om den Ulykkes Natur, der jo siensynligt var hændtes; men i nogen Tid uden Held. Omfider gik jeg lidt affides fra Landingsstedet og satte mig paa en flad Steen, der var bleven lagt paa den Klippe hvorfra største Parten af Den kunde oversees, tydeligt nok i den Hensigt at danne en Hvileplads. Da mit Sæde vaklede og jeg vilde lægge det fastere, fløttede jeg Stenen og opdagede at den hvilede paa en almindelig Rogetavle. Paa denne Tavle var der endnu læselig Skrift, og jeg havde snart hele Selskabet rundt om mig, begjerlige efter at kjende Indholdet. Den sørgelige Beretning lod nøiagtig, som følger:

„Den amerikanske Brig the Sea-Otter, John Squires, Skipper, loffet ind i Bugten den 9de Juni 1797 og overrumplet af de Vilde om Morgen den 11te. Skipperen, anden Styrmand og syv af Folkene bleve dræbte paa Stedet. Briggen først udløsset, derefter halet op her, og brændt til Vandgangen for at faae Jernet. David King, Overstyrmand, og sex andre, nemlig Georg Yunt, Henry Webster, Stephen Stimpson og John Harris, Matroser, Bill Flint, Kok, og Peter Doolittle, Jungmand, leve endnu; men ene Gud veed hvad vor Skjebne monne blive. Jeg vil lægge denne Tavle under den Steen, paa hvilken jeg nu sidder, i Haab om at den en Dag vil underrette vore Venner om hvad der er hændtes.“

Vi saae forbausede paa hinanden. Baade Capitainen

og Marble erindrede at en Brig i denne Fart, ved Navn the Sea-Otter, savnedes og her bleve vi, paa en Maade der grændsede til det Vidunderlige, underrettede om Hemmeligheden ved dens Forsvinden.

„Lokket ind“ — gjentog Capitainen, idet han lod Blikket glide hen over Skriften, der paa saa mærkværdig en Maade var bleven bevaret, og paa et Sted hvor man skulde have troet at den tusinde Gange maatte være bleven opdaget. „Ja, ja, jeg begynder nu at forstaae hele Sagen. Derjom der var Vind, mine Herrer, vilde jeg gaae til søes endnu i Aften.“

„Det vilde neppe være Umagen værd, Capitain Williams.“ svarede Overstyrmanden, „siden vi ere paa vor Post, og jeg føler mig temmelig overbevist om at her ingen Bilde er i Nærheden. Dipper og hans Benner have, hvad det angaaer, handlet ærligt nok med os og det er rimeligt at de have flere Skind at sælge os. Denne Tyr, som Folkene have givet Navnet Smudge, tage Tingene paa saa rolig en Maade, at jeg neppe troer han veed noget om the Sea-Otter, der jo kan være opsnappet af et ganske andet Hold.“

Der var sund Forstand i dette Raisonnement og det gjorde sin Virkning paa Capitainen, der imidlertid havde besluttet at sætte Smudge paa Prøve ved at vise ham Tavlen, og paa anden Maade give ham saa mange Krydspørgsmaale, som Mimiken vilde sætte ham istand til. Jeg tør nok sige at en ligegyldig Tilskuer vilde have

leet ved at være Vidne til vore Bestræbelser for at forvirre Indianeren. Vi gjorde Grimaser, pegede, raabte, skreg, bandte og gestikulerede forgjæves. Smudge var ligesaa ubevæget ved det Hele, som det Fragment af Kjolen hvormed han blev confronteret. Enten vilde eller kunde Aegten ikke forstaae os. Hans Dumhed bød alle vore Forsøg Tross, og Marble opgav fortvivlet Sagen, idet han erklærede: „Det Dyr kjender slet ingen Ting og mindst the Sea-Otter.“ Hvad Tavlen angik, da syntes han ikke at have den fjerneste Idee om hvad saadan en kunde betyde.

Vi vendte tilbage til Skibet, medbringende Tavlen og Beretningen om vor Opdagelse. Alle Mand bleve kaldte op, og Capitainen holdt en Tale, der svarede til Niemedet, men hvori der slet ikke var noget af den „guddommelige“ Charakter. Det blev fortalt os hvorledes Skibe vare forliste ved Mandskabets Skjodesløshed, vi bleve erindrede om at vi vare paa Nordvestkysten, hvor et Skib med nogle faa Ufker Berler, og Baller med uldne Tæpper, ikke at tale om Krudt, Skydevaaben og Metaller, var ligesaa værdifuldt som et Skib, ladet med Guldstøv, vilde være i en af vore egne Havne. Uarvaagenhed paa Vagt, Udydighed mod givne Ordre, i Tilfælde af Alarm, vare de væsentligste Ting der blev dvælet ved. Ved at iagttage disse to store Fornødenheder, vilde vi alle være sikke nok, hvorimod vi, ved at lade dem være upaaagtede, sandsynligviis vilde dele Skjebne med Mand-

skabet af den Brig, hvis Levninger vi saa nylig havde opdaget.

Jeg tilstaaer at jeg tilbragte en meget uhyggelig Nat. En ukjendt Fjende er altid en farlig Fjende, og jeg vilde hellere have staaedes med tre Guarda-costas paa eengang, end ligge hvor vi laae, i en Bugt saa smul som et Kikkertglas, omringet af Skov saa stille som en Drk, og i et velbevæbnet Skib, der i enhver Henseende var beredt paa at møde sine Fjender, endogsaa til Entrenettene.

Alt forblev roligt. Dipper og Smudge spiste deres Aftensmad med den uforværmede Uskyldigheds Appetit, og sov som Steen. Derjom de vare skyldige, vare vi alle enige om at de maatte være aldeles blottede for Samvittighed. Hvad os selv angik vare vi aarvaagne paa vor Post til henimod Morgen, det Dieblif hvor Faren, forudsat der virkelig var nogen, vilde være størst, og da bemestrede Trætheden sig alle, som ikke vare paa Udkik og nogle af dem, som vare det. Intet foresaldt alligevel. Solen vendte tilbage i rette Tid, forgyldende Trætoppene med dens Straaler, vor lille Bugt begyndte at bade sig i dens Glorie, og med den Munterhed der sædvanlig ledsager saadan en Scene, veg største Delen af vor Frygt for Diebliffet.

Trettende Kapitel.

Smudge og Dipper opførte sig beundringsværdigt godt den hele Dag. Drekjød, saltet Flesk og Brød, — disse Livets store Fornødenheder, som Europæerne pleie at kalde Amerikanernes Tilværelses Hoveddrivesjeder — syntes at tiltrække sig deres Tanker, og naar de ikke spiste, sov de. Til sidst skammede vi os ved at bevogte saadanne Dyr, og henvendte vore Tanker paa andre Gjenstande. Vi havde forstaaet Dipper saaledes, at otte og syrgethve Timer vilde forløbe, førend vi kunde vente at see flere Skind, og Capitain Williams, der gik over fra Agtpaa-givenhed til den høieste Grad af Tryghed, besluttede at benytte den smukke Dag til at nedtage, eller rettere sagt aftakle alle tre Fasteftænger, og eftersee deres Takkelage. Klokkeren blev følgelig Folkene sat til Arbeid, og før Middag var Skibet temmelig nær aflædt. Vi sendte saalidet til Dæks som muligt, da vi endog beholdt Merseræerne oppe, dog blottede for Toplenter og Braser, støttede i Tallier; men Fasteftængerne blev nedfiredede saa langt, som det var muligt, uden dog at Underræerne vare heelt nede ved Sinkenetterne. Med et Ord, Skibet var gjort saa immobilt som muligt, uden dog at belemsre Dækket. Havnens Sikkerhed, og det udmærket smukke Veir, gjorde

Capitainen dristig nok til alt dette, da han syntes at være bleven befriet fra enhver Slags Frygt.

Arbeidet fortsattes med Munterhed. Vi havde ikke alene en stærk Besætning, men vi havde dygtige Folk, og vore Philadelphiafolk var i deres rette Element, saasnart Tiden var om Rejsningen. Ved Solnedgang vare Skamfilingerne efterseete, overflædte paany, og Stængegodset optaget og paasmøget igjen, og alt klar til at sætte omhoug næste Morgen; men en usædvanlig anstrengende Dag udfordrede en Nats god Ro, og Mandskabet fik Lov at gaae til Røis efter Aftensmaaltid. Skibet blev overladt til Capitainens og de tre Styrmands Marvaagenhed Natten over.

Antervagten blev opsat Klokken otte og afløstes hver anden Time. Min Tour begyndte ved Midnat, og skulde vare til Klokken to. Marble skulde følge efter mig fra to til fire, da alle Mand skulde kaldes op for at sætte omhoug. Da jeg tørnede ud Klokken tolv, fandt jeg tredie Styrmand samtalende, saagodt som han kunde, med Dipper, der tilligemed Smudge havde sovet saameget om Dagen, at de syntes tilbøielige til at fordrive Natten med at røge.

„Hvorlænge har disse Karle været paa Dækket?“ spurgte jeg tredie Styrmand, da han vilde til at gaae ned.

„Hele min Vagt; jeg fandt dem hos Capitainen, der gav mig dem til Selvfab. Dersom denne Røis Dipper kjendte det ringeste til noget menneskeligt Sprog, kunde

han dog være Gen lidt til Selskab; men jeg er saa træt af at gjøre Tegn til ham, som jeg nogensinde har været efter en Dags haardt Arbeid."

Jeg var bevæbnet, og følte mig skamfuld ved at vise Frygt for en ubevæbnet Mand. De to Bilde gave desuden ingen forøget Grund til Mistillid, da Dipper havde taget Plads paa Spillet, hvor han røg sin Pipe med en filosofisk Mine, der vilde have gjort den meest alvorlig udseende Babian Ure. Hvad Smudge angik, da syntes han ikke engang fornuftig nok til at røge, en Beskæftigelse der idetmindste har den Fortjeneste, at affectere en viis og estertænksom Mine. Jeg har aldrig funnet opdage om de store Tobaksrøgere vare visere end de øvrige af Racen, eller ikke; men det maa indrømmes at de ved enkelte Leiligheder synes at være det. Det var Skade at Smudge ikke kunde tage sin Tilflugt til denne Beskæftigelse, da det kunde have givet Karlen Udseende af at tænke. Medens hans Kammerat nød sin Pipe paa Spillet, streifede han omkring paa Dækket, ligesom en Griis vilde have vandret omkring paa det samme Sted, og tilsyneladende i det samme Niemed.

Jeg tog imod Tjenesten paa Dækket, med en levende Forestilling om det særegne ved vor Stilling. Den Fryghed der herskede ombord forekom mig unaturlig, og dog kunde jeg ikke see nogen særdeles Grund til nogen øieblikkelig Uro. Det var vel sandt, jeg kunde blive kastet overbord eller myrdet af de Bilde; men til hvad Nytte

vilde det være at ombringe mig, da de ikke kunde haabe at ødelægge de øvrige ombord uden at blive opdagede? Natten var stjernerklar og der var liden Sandsynlighed for at Canoer kunde nærme sig Skibet uden at jeg saae dem, en Omstændighed der i og for sig betydelig fjernede Faren. Jeg tilbragte det første Dvarteer med at grunde over disse Ting, og derefter begyndte jeg, da Banen havde gjort mig mere fortrolig med min Stilling, at tænke mindre derpaa end paa andre Gjenstande.

Clawbonny, Grace, Lucy og Mr. Hardinge fremstod ofte for mit Syn i hine fjerne Have. Det var sjelden jeg tilbragte en rolig Natt om Natten, uden at gjensee Scener fra min Barndom, og gjennevandre mine egne Marker, ledsaget af min elskede Søster og hendes ligesaa høit elskede Veninde. Hvormange lykkelige Timer havde jeg ikke tilbragt saaledes paa Sydhavets og det atlantiske Oceans sporløse Bunde, og med hvormegen Trost og gjenkaldte Erindringer ikke den særegne baade sjælelige og legemlige Nøje hos begge de kjære Piger. Efter min senere Erfaring i London, vilde Emily Merton nu og da pryde Maleriet ved hendes mere dannede Samtale og hendes mere fuldendte Manerer, og dog erindrer jeg ikke nogenstunde at have givet hende høiere end den tredie Plads paa min Beundrings Skala.

Ved nærværende Leilighed tabte jeg mig snart i Betragtninger over det passerede, og i at fremstille for min Indbildningskraft tilkommende Hændelser. Jeg var ikke

meget færdig i at bygge Kasteller i Luften, men hvilken Ungling paa tyve, eller Ungmø paa sexten Aar, findes der vel, som aldrig har opført en eller anden Bygning af denne Slags? Disse Fantasibygninger ere Resultatet af Uerfarenhed, opførte med Haabets Materialier. I de Dieblikke hvor min Indbildningskraft var virksomst, kunde jeg endog forestille mig Rupert, som en virksom, stadig Advokat, pryndende sin Stand og gjørende baade Lucy og Grace lykkelige. Udenfor dette var det ikke let for de menneskelige Evner at drage Slutninger.

Lucy havde en sød Stemme. Undertiden forfulgte hendes Sang mig ordentlig, og i hele Timer kunde jeg ikke tænke paa andet end hendes blide Følelser og deres rørende Melodie. Jeg var just ingen Rattergal, dog forsøgte jeg undertiden at nynne en af de Melodier, der svævede for min Grindring, lig skønne Visioner af det Forbigangne. Denne Nat især var mine Tanker hængende til en af disse Sange, der mindede om Hengivenhed og Hjemmet, og jeg stod i flere Minutter forude, lænende mig over Melingen og nynnende Melodien for mig selv, medens jeg bestræbte mig for at gjenkalde, ikke alene Ordene, men den søde Stemme, der pleiede at give dem saamegen gribende Pathos. Dette gjorde jeg undertiden paa Clawbonny, og ofte havde Lucy lagt sin bløde lille Haand paa min Mund, idet hun leende pleiede at sige, „Miles, Miles! fordærv ikke saayndig en Sang! det vil aldrig lykkes Dig med Sangen, arbeid derfor desto

flittigere med Latinen.“ Undertiden listede hun sig bag ved mig, — jeg indbildte mig at jeg kunde høre hende aande ved min Skulder, endogsaa nu da jeg lænede mig over Kellingens — og hun pleiede da, ved sine mange Forsøg af den Natur, at lægge sin Haand let paa mine Læber. Saa levende blev en af disse Scener, at jeg troede jeg virkelig følte den bløde fine Haand paa min Mund, og jeg var i Sandhed ligeved at kysse den, da noget der var glat nok, men visseelig langt fra at være blidt, blev stukket imellem mine Tænder, og jeg følte det strammes saa stærkt, at det fuldkommen forhindrede mig i at raabe. I samme Dieblik blev mine Arme grebne bag fra og holdte, som grebne af en Skruestik. I det jeg vendte mig saa godt jeg kunde, fandt jeg at Slyngelelen Smudge havde aandet i mindre end en Tommes Afstand fra mit Øre, medens han anbragte Knevelen, og Dipper var beskæftiget med at sammensurre mine Arme bag ved min Hng. Det hele var skeet saa pludseligt og dog med saamegen Færdighed, at jeg i et eneste Dieblik var gjort til en hjælpeløs Fange.

Da det var mig ligesaa umuligt at gjøre Modstand, som at gjøre Alarm, blev mine Hænder og Fødder snart fækkrede, og jeg blev omhyggeligt loget afveien midtskibs ind; thi jeg havde sandsynligviis ene den Omstændighed at takke for mit Liv, at Smudge vilde beholde mig som sin Slave. Fra dette Dieblik forsvandt ethvert Spor af Dumbhed, fra denne Karls Ansigt og Manerer, og han

blev den ledende Mand, og jeg kan sige Sjelen i alle hans Kammeraters Foretagender. Hvad mig angaaer saa sad jeg der, surret til et Rundholdt, aldeles ude af Stand til at hjælpe mig selv, et uvilligt Vidne til alt hvad der paafulgte. Jeg følte vor Stillings overhængende Fare, men jeg troer jeg følte Banceren over at saadan en Overrumpling var skeet paa min Bagt, langt mere end den personlige Fare jeg var udsat for.

For det Første var jeg afvæbnet. Dipper tog nu en Lanterne der stod paa Nathuset, tændte den og viste den en halv Minut over Hækkebrættet. Hans Signal maa øieblikkelig være bleven besvaret, thi han skuffede Lyset og gik omkring paa Dækket, beredt paa at gribe Enhver, der hændelsesviis maatte komme op nedefra Skibet. Dette var alligevel kun lidet at befrygte, da Træthed lænkede dem til deres Køier, som om de vare naglede fast i dem. Jeg ventede nu at see disse Karle fylde Jollen med Effecter og løbe bort med den, thi endnu kunde jeg ikke tro at to Mand vilde have den Dumdriftighed, at angribe saadan et Skibs Besætning, som vort.

Jeg gjorde Regning uden Bert. Det kunde have været ti Minutter, efterat jeg var bleven greben, at mørkladne Figurer begyndte at krybe op ad Skibets Sider, indtil flere end tredive af dem vare paa Dækket. Dette skete tillige saa lydlost, at den meest spændte Opmærksomhed fra min Side, ikke blev underrettet om deres Nærværelse, førend de stode iblandt os. Alle disse Folk vare

bevæbnede, nogle saa med Muffetter, andre med Koller og nogle med Buer og Pile. Saavidt, som jeg kunde see, havde hver af dem en Slags Kniv, og nogle saa Drer eller Tomahawker. Til min store Sorg saa jeg at tre eller fire bleve stillede tæt ved Kahyttsnedgangen, og dobbelt saamange ved Forlugen. Dette var at have fuldkommen Herredømme over de eneste to Veie, ad hvilke Officierer og Mandskab vilde komme, naar de forsøgte paa at komme op paa Dækket Storlugen og den til Agterlasten bleve rigtignok afbenyttede om Dagen, men begge vare lukkede om Natten, og Ingen vilde tænke paa at benytte nogen af dem, med mindre de vidste, hvad Fare der truede dem paa Dækket.

Jeg led en heel Deel, baade af Knevlens og de Louge hvormed mine Lemmer vare surrede, og dog tænkte jeg neppe paa Smerten, saa virksom var min Mhsgjerrighed spændt paa hvad der vilde følge. Efter at alle de Bilde vare komne ombord, medgif det første Qvarteer til at gjøre deres Forberedelser, idet Smudgen, den dumme, dvafte, følesløse Smudgen, traadte op som Anfører og ikke alene lagde Myndighed for Dagen, men Færdighed og Kløgt. Han lagde alle sine Folk i Baghold, saa at naar En lod sig see nede fra Skibet, vilde han ikke strax blive den Forandring vaer, som var foregaaet paa Dækket, og saaledes give de Bilde Tid at handle. Herefter forløb nok et Qvarteer, i hvilket en Knappe-naals Fald næsten maatte blive hørt, saa dnb var Stil-

heden. Jeg lukkede mine Dine i dette frngtelige Mellemrum og forsøgte paa at bede.

„Paa Dækket der, — sei, der forude!“ lød paa engang en Stemme, som jeg vidste var Capitainens. Jeg vilde have givet en Berden for at have været istand til at svare, for at advare ham for Faren; men det var umuligt. Jeg stønnede og jeg troer Capitainen hørte mig, thi han gik bort fra Kahyttdøren og raabte: „Mr. Wallingford, hvor er De henne, Mr. Wallingford?“ Han var uden Hat, da han blot var kommen paa Dækket for at see hvordan Matten var, og jeg ghser endnu i det Dieblik jeg skriver om det Slag der faldt paa hans blottede Hoved. Det vilde have fældet en Dre og det knuste hans Hoved paa Stedet. Hans Morderes Forsigtighed forhindrede alligevel at han faldt ned paa Dækket, thi de ønskede ikke at vække dem der sov om Læ, skjøndt det Bladsk i Bandet, som paafulgte, ikke kunde feile at naae Øren, der opfangede enhver Lyd med den Begjærlighed, som mine. Saaledes døde Capitain Williams, en mild veltænkende Mand, en fortræffelig Sømand, og en Mand hvis eneste Feil var Mangel paa Forsigtighed. Jeg troer ikke at Bandet var nødvendigt til at fuldende hans Skjebne, da intet Menneffe kunde have overlevet saadant et Slag.

Smudge havde været Hovedmanden i denne rædselsfulde Scene, og saasnart den var overstaaet lod han sine Folk atter søge til deres Baghold. Jeg troede nu at

Officierer og Mandſkab vilde blive myrdede paa ſamme Maade, ligesom de den ene efter den anden lod ſig ſee paa Dækket. Det vilde ſnart være Tid for Marble at tørne ud, ſkjøndt der var Haab om at dette ikke vilde ſkee uden at han blev purret, og i den Stilling jeg var, kunde jeg ikke udføre den Tjeneste. Men jeg tog fejl. Iſtedetfor at lokke nogen af Mandſkabet op paa Dækket, fulgte de en anden Plan. Efter at have myrdet Capitainen lukkede de Døren til Kahytsnedgangen, lagde Forlugen over og foretrak det ſikre Middel at gjøre alle om Læ til Fanger. Dette ſkete ikke ganſke uden Stoi, der iſær hidrørte fra Sikringen af Rugerne. Jeg hørte at No-gen foer imod Kahytsdøren og ſtrar efter mod Forlugen, men Smudges Skarpsindighed havde været ſtor nok til at hindre begge Forsøg i at lykkes.

Saaſnart ſom de vare overthdede om at deres Fanger vare ſikrede, kom de Wilde hen og løſte Tougene om mine Arme, ſaameget at jeg havde det lidt beqvemmere; de hvormed mine Fødder vare ſurrede løsnede de ganſke, og i ſamme Dieblik blev Knevelen taget mig af Munden. Derefter blev jeg ført hen til Kahytsnedgangen, og ved Tegn tilkjendegivet at jeg kunde tale med mine Venner om Læ. I Udøvelſen af alt dette fandt jeg at Smudge, dette Halvmenneske, den dumme, dyrifk udſeende Smudge, var Hovedmanden. Jeg kom ogſaa til den Overbeviisning at mit Liv ſkulde ſkaanes, idetmindſte for

en Tid, og i en eller anden Hensigt der for Diebliffet forvirrede mine Gisninger. Jeg gav mig ikke strax tilkjende, men ventede, til jeg hørte en Bevægelse paa Trappen, derpaa adlød jeg deres Ordre som havde taget mig til Fange.

„Mr. Marble!“ raabte jeg, høit nok til at høres nede, „er det Dem?“

„Ja vel! og er det Dem, Mr. Miles?“

„Det er mig. Vær forsigtig med hvad De foretager Dem, Mr. Marble. De Vilde ere i Besiddelse af Dækket og jeg er deres Fange. Hele vor Besætning er nede, med en stærk Vagt ved Forlugen.“

Jeg hørte en lang, sagte Riben, indenfor Nedgangsdørene til Kabytten, som tydeligt nok tilkjendegav Overstyrmandens Bekymring og Forundring. Jeg ansaae det ikke for at være til nogen Nytte, at lægge Skjul paa nogen Ting, men besluttede at tale reent ud, omendstjøndt jeg derved udsatte mig for at forraade nogle af mine Følelser mod dem der havde taget os til Fange, iblandt hvem det var sandsynligt at der kunde være mere end Een, der forstod noget Engelsk.

„Vi savner Capitain Williams hernede,“ beghndte Marble, efter et kort Ophold. „Veed De noget om ham?“

„Å! Mr. Marble, stakkels Capitain Williams kan ikke nu være nogen af os til Nytte.“

„Hvad er der bleven af ham?“ blev der spurgt i

en klar fuld Tone, saa hurtigt som Lynilden. „Sig mig det paa engang.“

„Han er myrdet ved et Slag af en Kølle, og er fastet overbord.“

En Dødsstilhed fulgte, der varede i næsten en Minut.

„Da er det min Pligt at afgjøre hvad der skal foretages!“ udbrod Marble endelig. „Miles, er De i Frihed? — tør De sige alt hvad De tænker?“

„Jeg bliver holdt her af to Bilde, hvis Fange jeg visseiligen er. De opmuntre mig til at tale, Mr. Marble, men jeg frygter for at nogle iblandt dem forstaaer hvad vi sige.“

Her paafulgte atter en Pause, i hvilken Styrmanden upaatvivleligt grundede over de bedste Forholdsregler han kunde følge.

„Hør, Miles,“ vedblev Marble, „vi kjende hinanden og kan forstaae hinanden uden at fladdre. Hvor gammel er Du, derude paa Dækket?“

„Næsten tredive Aar, Mr. Marble, og gode stærke Aar ere de ogsaa.“

„Vel forsynede med Svovl og Piller, eller kun med indianisk Værktøi, saadan noget, som vore Drengene undertiden lege med?“

„Lidt af det første, maaskee et halvt Douzin, med nogle af de sidste, og fuldt op af Billedhuggere.“

Et utaalmodigt Pus fra Dipper advarede mig om

at tale tydeligere, hvilket overbeviste mig om at Karlen kunde forstaae hvad der foregik, saalænge vi indskrænkede os til en ligefrem Samtale. Dpdagelsen havde til Følge at jeg var endnu mere paa min Post.

„Jeg forstaaer Dem,“ svarede Marble paa en tankefuld Maade. „Vi maae være paa vor Post. Troer De at de have i sinde at komme ned?“

„Jeg seer ingen Tegn for nærværende Dieblit; — men Forstaaelse —“ dette Ord lagde jeg Eftertryk paa, „er mere almindelig, end De forestiller Dem, og ingen Hemmeligheder maa meddeles. Mit Raad er: Millioner til Forsvar og ikke en Styver til Skat.“

Da dette sidste Udtryk var almindeligt hos Amerikanerne paa denne Tid, da det var bleven anvendt i Anledning af den herskende Krig med Frankrig, følte jeg mig overbevist om at det vilde blive forstaaet. Marble svarede ikke og jeg fik Lov til at gaae fra Nedgangen og tage Plads paa Hønselusene. Min Stilling var ganske mærkværdig. Det var endnu mørkt; men der faldt tilstrækkeligt Lys fra Stjernerne, til at lade mig see alle de mørke og vilde Skikkelser der gled omkring paa Dækket, ja endog tilstrækkeligt til at bemærke Udtrykket i Ansigterne paa nogle af dem, der fra Tid til anden kom mig nær for at glo mig ind i Ansigtet. De sidste syntes at være stemte til Rovgjerrighed; men det var tydeligt at den ledende Mand holdt alle disse vilde Skabninger i streng Underdanighed, idet den tæmmede deres Luners

Boldsomhed, og holdt deres glubste Sindelag i Tømme. Denne ledende Mand var Smudge! Jeg kunde ikke tvivle derom, da hans Gebærder, hans Stemme, hans Befalinger satte Bevægelse og Orden i alt hvad der skete. Jeg bemærkede at han talte med Myndighed og Tillid, skjønt hans Tale var rolig. Han blev adlydt uden noget særligt Tegns paa Erbødighed, men han blev blindt adlydt. Jeg kunde ogsaa see at de Wilde betragtede sig som Seierherrer; da de kun brød sig meget lidt om Mandskabet under Rugerne.

Intet værd at mærke hændtes til Dagbrækningen. Smudge — thi saaledes maa jeg vedblive at kalde denne Oprørs-Høvding, i Mangel af hans rette Navn — vilde ikke tillade at noget blev forsøgt, førend Lyset blev saa stærkt, at det satte ham istand til at holde Die med hans Følges Foretagender. Jeg forvissede mig senere om at han ventede Forstærkning, da der blev udstødt et Hyl fra Skibet, netop da Solen kom tilsynne, hvilket blev besvaret fra Skoven. Denne sidste syntes at vrimle af Wilde; heller ikke varede det længe førend der kom Canoer ud fra Bigen, og jeg talte et Hundrede og syv af disse Affkum, ombord i Skibet. Dette var alligevel deres hele Styrke, da der ikke senere lod sig flere see.

I al denne Tid eller i tre Timer havde jeg ikke mere Samkvem med vore egne Folk. Jeg var alligevel vis paa at de alle vare samlede, da en Forening let nok kunde tilveiebringes ved Hjælp af Mellemdækket, der ikke

indeholdt anden Ladning end saadanne lette Artikler, der vare bestemte for Handelen paa Nordvestkysten, og ved at nedtage Forskødtet. Der var endog et Skjdeskødt i Lasten, der vilde give een Mand ad Gangen Udgang, saa at man ikke engang behøvede at gribe til det nævnte Middel. Jeg tvivlede ikke om at Marble havde samlet alle Mand nede, og da han var i Besiddelse af en Mængde Baaben, da Folkene havde taget deres Musketter og Pistoler ned med sig, tilligemed al Ammunitionen, var han endnu meget frygtelig. Hvilke Forholdsregler han vilde tage, maatte jeg gjette. Et Udfald vilde have været meget uoveligt, om det idet Hele lod sig iværksætte, og det kunde neppe udføres efter den Maade paa hvilken Smudge og Dipper havde sikret Nedgangene. Alting var, saavidt jeg kunde domme, overladt til Gisninger.

Den Maade, paa hvilken de, der havde taget mig til Fange, behandlede mig, opvakte min Forundring. Saasnart det blev lyst, bleve mine Lemmer befriede, og det blev mig tilladt at gaae frem og tilbage paa Skanden, for atter at faae Blodet i Circulation. En Blodplet og en Tot Haar betegnede det Sted hvor stakkels Captain Williams var falden; og det blev mig tilladt at hale en Røs Vand op, for at affpule de oprørende Tegne paa Mordet. Hvad mig angaaer da var en besynderlig Ligegyldighed traadt istedenfor min tidligere Bekymring, og jeg var for Diebliffet aldeles ligegyldig for min Skjebne. Jeg ventede at dø, og jeg skammer mig

nu ved at tilstaae, at mine Tanker snarere vare henvendte paa Hævn, end paa Bødsfærdighed for mine begangne Synder. Til sine Tider misundte jeg endogsaa Marble og de andre der vare nede, der i et Nu, kunde ombringe deres Fjender ved at kaste en Lunte i Krudtmagazinet. Jeg følte mig virkelig overbevist om at det vilde komme dertil, førend Sjørmanden og Folkene vilde finde sig i at lade sig tage til Fange af saadanne Uffrum, som de der vare i Besiddelse af Dækket. Men Smudge og Consorter syntes at være ganske ligegyldige ved denne Fare, om hvis Charakter de rimeligviis vare uvidende. Deres Plan havde været meget listig anlagt, og saavidt var den fuldkommen lykkedes.

Solen var heelt oppe, og de Bilde begyndte for Alvor at tænke paa at sikke sig Brisen, da Smudge og Dipper nærmede sig mig paa en Maade der viste, at de vare iværk med at begynde Operationerne. Jeg mærkede nu at den sidste af disse to havde et ubetydeligt Kjendskab til det engelske Sprog, hvilket han havde erhvervet sig paa forskjellige Skibe. Dog var han i Sind og Skind en Wild, og det lille Skib af Kundskab tjente snarere til at fremhæve og gjøre hans onde Tilboieligheder mere farlige, end til paa nogen Maade at lægge Baand paa dem. Han stillede sig nu i Spidsen, efter at have ordnet sine Folk i to Rækker paa Dækket, idet han gjorde en betydningssfuld Mine med sine Fingre, og udtalte med

Eftertryk Ordet: „tæl!“ Jeg talte Skurkene, der nu udgjorde et Hundrede og sex, foruden de to Anførere.

„Sig ham, dernede,“ brummede Dipper, idet han pegede ned.

Jeg kaldte paa Marble, og da han havde naaet Kahytsgangen foresaldt følgende Samtale mellem os.

„Hvad er der nu Miles, min Gut?“ spurgte Overstyrmanden.

„Man har befalet mig at sige Dem, Sir, at Indianerne udgjøre et Hundrede og otte, de ere nylig blevne talte i denne Hensigt.“

„Jeg vilde ønske der var et Tusinde, da vi har ifinde at lette Dækket ud af Skibet og sende dem alle tilveirs. Troer De man kan forstaae hvad jeg siger? Miles!“

„Ja Dipper forstaaer det Sir, naar De taler langsomt og tydeligt. Saavidt jeg kan see paa hans Ansigt, forstaaer han kun halvt, hvad De mener.“

„Kan Elmgelen nu høre mig? er han i Nærheden af Nedgangen?“

„Ja han er, han staaer i dette Dieblisk paa bagbords Side af Nedgangen og hviler det ene Knæ mod den forreste Deel af Hønsarhuset.“

„Miles,“ sagde Marble med en tvivlende Betoning.

„Mr. Marble, jeg hører hvad De siger.“

„Antage — hæ — springe gjennem Nedgangen, — hvad vilde hændes Dem?“

„Derom bryder jeg mig kun lidet, Sir, da jeg er

ganske beredt paa at blive dræbt; men det vilde ikke være til nogen Nytte i dette Dieblif, og kunde snarere være til Skade. Jeg vil imidlertid meddele ham Deres Hensigt at sprænge dem i Luften, dersom De saa synes, maaskee det kan gjøre dem lidt frygtsomme."

Marble samtykkede, og jeg gav mig ifærd dermed, saa godt som jeg kunde. Største Delen af min Meddelelse maatte skee ved Tegn; men til Slutningen lykkedes det mig dog at gjøre Dipper min Mening begribelig. Af ham blev igjen Hensigten meddeelt Smudge mundtlig. Den gamle Mand lyttede med alvorlig Opmærksomhed; men Ideen om at blive sprængt i Luften havde ikke mere Virkning paa ham, end det Budskab fra hans Hjem vilde have havt, at der var gaaet Ild i hans Kaffelovn, forudsat at han var i Besiddelse af et saadant Redskab, der hører til den civiliserede Comfort. At han tydeligen forstod sin Ven, kunde jeg see paa Udtrykket i hans urangutanglignende Ansigt. Men Frygt var en Lidenskab, der meget lidt generede ham, og sandt at sige, en Mand der havde tilbragt sine Dage i saa ussel en Tilstand, som den i hvilken han vegeterede, havde ikke megen Grund til at sætte stor Priis paa sit Liv. Dog begaae disse elendige Uslinger aldrig Selvmord; det er en Tilflugt der snarere er forbeholdt dem, der ere blevne overmattede af menneskelige Nydelser; ni mæskede Bellustninge dø paa denne Maade, imod een stakkels Usling, hvis Glendighed har drevet ham til Fortvivlelse.

Jeg var forbausset over at see den Kløgt der skinnede i Smudges habianagtige Ansigt, medens han lyttede til Bennens Ord. Vantro var det intellectuelle Udtryk i hans Digt, medens Egegyldighed tronede paa hans hele Ansigt.

Det var tydeligt at Erudselen intet Indtryk havde frembragt, og jeg magede det saa, at Marble fik det at vide; og det paa en Maade, som Dipper ikke godt kunde fatte. Jeg fik intet Svar; en Dødstilhed herskede under Dækket, istedetfor den Støi som nylig var bleven hørt der. Smudge syntes flaaet ved Forandringen, og jeg bemærkede at han tilshneladende befalede to eller tre af de ældre Bilde at være i høi Grad agtpaagivne. Jeg vedgaaer, at jeg følte mig noget urolig, thi Forventning er en ubehagelig Gjest i en Scene, som denne, og det saa meget mere, naar den ledsages af Uvished.

Det syntes nu som Smudge for Alvor troede det Tid til at begynde paa sine Operationer. Under Dipper's Tilsyn var endeel Rinegods fastet ned i Jollen, Ræseilskfalder og saadanne andre bekvemme Guder fandtes i Storbaaden, og Fartøiet blev buxeret af to eller tre Canoer hen til Den. Her gjorde de hvad Sofolk kalde for et Hkkevarp, med deres Trosser, idet den ene Ende blev gjort fast om et Træ, og der blev stukket ud medens Jollen blev buxeret tilbage til Skibet. Dipper's Beregning fandtes at være tilstrækkelig nøiagtig, da Trossen naaede fra Skibet til Træet.

Saa snart som dette var udført, og det skete med

tilstrækkelig Flinkhed, skjændt noget ubehændigt, stod thve til tredive af de Bilde til Warpet, og halede det saa tot, som det kunde taale. Derpaa ophørte de at hale og jeg saae at de ledte omkring Kabyssen for at finde Koffens Dre, øiensynligt i den Hensigt at kappe Ankertougene. Jeg troede at denne Begivenhed burde meddeles Marble, og besluttede at gjøre det om det ogsaa skulde koste mit Liv.

„Indianerne have løbet en Trossje iland, og vil til at kappe Ankertougene; de have uidentviol ifinde at varpe Skibet paa Land, og det ovenikjøbet paa det Sted hvor de en Gang havde the Sea-Otter.“

„Gi, ei, lad dem gaae an, vi skal være klar i rette Tid,“ var det eneste Svar jeg modtog.

Jeg veed ikke om jeg skal henseøre den Apathi som de Bilde viste ved denne Meddelelse, til det Ønske at dette Factum maatte blive bekjendt for vore Folk, eller til Ligeghdighed. De vedbleve med deres Forehavende med saa megen Rolighed, som om Skibet ganske var deres. De havde sex eller otte Canoer og nogle af dem begyndte at bevæge sig rundt om Skibet, med ligesaa-megen Tryghed, som Folk vilde gjøre det i en venstabelig Havn. Hvad der meest forbausede mig var den rolige Endighed hvormed de adlød enhver Ordre. Endelig blev Dren, der laae skjult i Storbaadens Boug, fundet, og Marble kom til Kundskab om dens øieblikkelige Anvendelse ved de svære Slag, der faldt paa Ankertouget.

„Miles“ sagde Overstyrmanden. „Disse Slag skjære mig i Hjertet, er det virkelig disse Skurkes Alvor?“

„Dagligtouget er kappet Sir! og de Slag De nu hører er paa Løitouget, der allerede er halvt ovre — der gik det; Skibet ligger nu kun i Barpet.“

„Er der noget Luft? min Gut!“

„Der er ikke en Aande i Bugten, skjøndt jeg kan see lidt Krus paa Vandet udenfor.“

„Stiger eller falder Vandet? Miles!“

„Ebben har næsten udløben, de vil ikke være istand til at faae Skibet op, paa den grunde Klippeflade, hvor de havde the Sea-Otter, førend Vandet er steget ti til tolv Fod.“

„Gud skee Tak for det! jeg frygtede for at de kunde faae det op paa det fordømte Leie, og fjølbrække hende med det samme.“

„Er det af nogen Bigtighed for os? Mr. Marble! hvad Haab kan der være for os, til at udrette noget under saadanne ugunstige Omstændigheder?“

„Omstændighederne bryder jeg mig kun lidt om, min Gut. Mine Folk ere saa tæt sammenstuede, de vilde sluge hele Nordvest Kysten naar de blot kunde komme op paa Dækket, uden at faae deres Gallionsfigur ramponeret.“

„Skibet bevæger sig hurtigt imod Den, jeg seer ingen Haab for os Mr. Marble.“

„Jeg siger, Miles, det er nok værd at vove noget

for at frelse Skuden, var det ikke for Deres Skyld, vilde jeg have spillet de Slynkler et Puds, for en halv Time siden."

"Bryd Dem aldrig om mig, Sir! det er min Skyld at det er kommen saadan, og jeg bør lide for det, gjør hvad Deres Pligt og Forstand tilsiger Dem at være bedst."

Jeg ventede en Minut herefter i spændt Forventning da jeg ikke vidste hvad der vilde følge, da et Knald for et Dieblif fik mig til at troe, at et Forsøg var bleven gjort paa at sprænge Dækket i Luften. De Klager og Skrig som paafulgte, ledede mig aligevel snart til det rette Sammenhæng. En Musketfalve var bleven affkudt fra Kahytvinduerne, og hvert Individ i de to Canoer der den Gang passerede og som beløb sig til elleve, vare nedskudte som Dyr. Tre vare dræbte og de andre havde faaet Saar, der lod til at være dødelige. Mit Liv vilde øieblikkelig være blevet Offeret for denne Handling, dersom ikke Smudges alvorlige Myndighed havde gjort sig gjeldende, han befalede mine Angribere at fjerne sig, paa en Maade, og i en Tone, der frembragte øieblikkelig Lydighed. Det var tydeligt at jeg blev skaanet i en eller anden særegen Hensigt.

Enhver der kunde, styrtede ned i de andre Canoer og i Skibets Jolle, for at opfiske de Dræbte og Saarede, saasnart som Ulykkens Bestaaffenhed var bleven bekjendt. Jeg holdt Die med dem fra Hakkebrættet og saae snart at Marble var ligedan beskæftiget fra Kahytvinduet

nedenfor mig. Men de Bilde vovede ikke at komme i en Skudlinie der havde viist sig at være saa ødelæggende for dem, og vare nødte til at vente til Skibet havde skudt saa meget over Stævn, at de bleve istand til at hjælpe deres Kammerater, uden at udsætte deres eget Liv. Da dette udfordrede nogen Distance og Tid, var Skibet ikke alene berøvet enhver Canoe eller Fartøi af nogetjomhelst Slags, som var paa Vandet, men havde kun det halve Antal af Angriberne ombord paa sig. De som vare blevne tilbage ombord udøvede, da de manglede Midlerne til at angribe nogen anden Fjende, deres Harmen paa Skibet selv idet de anvendte de meest rasende Anstrængelser paa Rarpet. Resultatet blev at de, medens de satte dygtig Fart paa Skibet, sprængte Trossen.

Jeg lænede mig til Rattet og Smudge stod tæt ved mig da denne Hændelse indtraf. Ebben løb endnu med nogen Fart, og Skibet løb just ind i den snævre Passage imellem Den og den Bynt der dannede det ene Endepunkt af Bugten, idet vi naturligviis stævnede mod det Træ, paa hvilket Rarpet var fastgjort. Det var snarere en Indskydelse end Overlæg der bragte mig til at give Skibet en Gier med Roret, saa at vi styrede ret ud igjennem Passagen, istedenfor at lade det løbe paa Klipperne. Det var ikke noget egentligt Haab der bragte mig til at gøre dette, heller ikke var der nogen anden Bevæggrund, end den store Uvillie jeg følte ved at det gode Skib skulde løbe paa Grund. Lykkeligviis var Dipper i Canoerne

og det var ikke let at følge Skibet, under Ilden fra Røghsvinduerne, om han ellers havde forstaaet Sammenhængen, og havde havt i Sinde at gjøre det. Men ligesom alle de andre i Canoerne, var han ivrigt beskæftiget med hans saarede Venner, der alle bleve bragte henimod Rigen. Dette gjorde mig til Herre over Skibets Bevægelser i fem Minutter, og i den Tid var det drevet igjennem Passagen, og stod nu virkelig ud i det aabne Ocean

Dette var en ny, og i nogle Henseender en vanskelig Stilling. Den gav et Glimt af Haab; men det var et Haab uden nogen Retning og næsten uden nogen Gjenstand. Jeg kunde see at ingen af de Wilde ombord havde nogen Kundskab om Uarsagen til vor Bevægelse, med mindre de kjendte Virkningen af Ebber. De havde ventet at Skibet skulde løbe paa Land ved Træet, og nu gled det ud i Oceanet og havde allerede flaret Passagen. Dette bevirkede en panisk Skræk, og rigelig Halvdelen af de der vare blevne tilbage ombord i Skibet, sprang overbord og begyndte at svømme ind imod Land. Jeg haabede for Diebliffet at alle vilde følge Exemplet; men næsten fem og tyve forbleve, mere af Nødvendighed end af Valg, som jeg senere opdagede; thi de kunde ikke svømme. Blandt dette Antal var Smudge, der sandsynligviis blev tilbage for at sikke sig sin Erobring.

Det forekom mig at Diebliffet var gunstigt og jeg gik hen til Nedgangen for at aabne den, da jeg troede at Skibet kunde tilbageerobres under den paniske Skræk,

som herskede. Men et haardt Slag, og en Kniv blinkende i Smudges Haand, lærte mig at bruge mere Forsigtighed. Affairen var endnu ikke tilende og min Overvinder var ikke den Mand, der saa let lod sig forstyrre, som jeg uforsigtigviis havde troet. Lidet lovende, som han syntes, havde denne Karl en Mand der gjorde ham stikket til store Foretagender, og som under andre Omstændigheder, kunde have gjort ham til en Helt. Han lærte mig den nyttige Grundsætning, ikke at dømme Mennesker blot efter deres Ydre.

Fjortende Capitel.

Skibet tabte ikke sin Fart. Saa snart som Rhuten af Den var passeret, foltes en let sydlig Brise, og idet den virkede paa Skrog og Rundholter, satte den mig istand til, ved at lægge Roret lidt op, at holde Stævnen ud fra Land, og saaledes forøge Afstanden fra Bugten. Det er vel sandt at Ebben udrettede mere end Kulingen; men begge Dele i Forening førte hende bort fra Kysten med næsten to Miles Fart. Dette var vistnok en langsom Bevægelse, for et Skib i saadan et Stræde; men det vilde

udfordre femten eller tyve Minutter for Canoerne at komme tilbage fra Vigen, og gjøre Touren omkring Den igjennem den anden Canal. Paa den Tid vilde vi næsten være en halv Qvartmiil til Søes.

Det var udenfor al Tvivl at Smudge var sig bevidst at være i Forlegenhed, skjøndt han var fuldkommen uvidende om nogle af de ledende Banfskeligheder ved Sagen. Det var mig tydeligt at han ikke kunde fatte hvorfor Skibet tog Retningen ud i Abningen; thi han havde intet Begreb om Florets Virkning. Vor Roerpind vandrede under Dækket, og det er muligt at denne Omstændighed mystificerede ham, da de fleste imaa Skibe paa den Tid styredes uden Hjælp af Rat. Tilfids blev Skibets Bevægelser altfor haandgribelige til at indrømme længer Ophold, og den Vilde nærmede sig med en dragen Kniv, paa en Maade der beviste, at naturlig Hengivenhed ikke havde været Bevæggrunden til hans tidligere Maadeholdenhed. Efter vildt at have svunget sit Baaben for mine Dine, og en eller to Gange betydningsfuldt at have trykket dets Od mod mit Bryst, gjorde han Tegn til mig at jeg skulde lade Skibet vende om og igjen løbe ind i Havnen. Jeg troede at mit sidste Dieblis var kommen; men pegede naturligt nok paa Ræerne, idet jeg tilkjendegav min Herre, at Skibet ikke var i seilbar Stand. Jeg troer jeg blev forstaaet med Hensyn til denne Deel af min Undskyldning, da det var altfor tydeligt at vore Stænger

og Mærer ikke vare paa deres sædvanlige Plads, hvilket endog maatte være en Bilde isinefaldende. Smudge saae alligevel at adskillige af Seilene vare underflaaede, og pegede til dem, idet han udtordnede sine Trudfler, om jeg afflog at tilføtte dem. Da Mesanen især var i hans Nærhed, tog han fat paa den og befalede mig strax at gjøre den løs.

Det er neppe nødvendigt at sige, at jeg adlød denne Ordre med en hemmelig Glæde. Efter at have kastet Givtougene løs, gav jeg Springstjødets i Hænderne paa et Dusin af de Bilde og gav dem Gremplet ved at hale. I et Dieblik var Seilet strakt, med Bomstjødets lidt affiret. Derpaa førte jeg nogle af dem forud og fik Fokke- og Store-Stagsseil tilsat. Hertil blev endnu føiet Uben, de eneste Seil vi vare istand til at føre, førend Stængerne vare satte omhoug. Virkningen af disse Seil lagde imidlertid endnu en Knob til Skibets Fart, og bidrog saaledes til hurtigere at bringe det ud til et Punkt, hvor det følte den fulde Styrke af den lette Brise der nu blæste fra Sydsøst. Paa den Tid de fire Seil vare tilsatte vare vi godt en quart Mil fra Den, og kom hvert Dieblik ind i den rette Luftstrøm.

Smudge bevogtede mig med Falkesøine. Da jeg havde adlydt hans egne Ordre i at tilføtte Seil, kunde han ikke klage derover; men Resultatet skuffede øiensynligt hans Forventninger. Han saae at vi endnu gik frem i den feile Retning, og endnu var ingen af Canoerne i

Sigte. Da Skibet nu havde Fart haabede jeg, med Hensyn til disse sidste, at holde dem udsat for Ilden fra Rahytvinduerne, og endelig blive dem qvit, naar vi havde lagt saa lang en Afstand mellem os og Landet, at de ikke fristedes til at følge os. Jeg vidste alligevel at Dipper var en dristig Karl, der kjendte noget til Skibe, og jeg havde besluttet at give Marble et Bink om at pille ham ud, hvis han kunde faae ham paa Skud.

Smudge og hans Kammeraters Skræk og Utaalmodighed tiltog imidlertid i en betydelig Grad. Fem Minutter var en Evighed i de Omstændigheder i hvilke de befandt sig, og jeg saae det vilde snart være nødvendigt at opfinde et eller andet Middel, da jeg ellers kunde vente at blive Dfferet for de Wildes Raseri. Nødvendighed skjærper Viddet, og jeg opfandt en Plan der ikke var ganske blottet for Skarpsindighed. Saaledes som Sagerne stode, troer jeg at jeg kan takke den Omstændighed, at Indianerne følte, at de intet kunde udrette uden mig, for mit Livs Frelse.

Smudge og tre eller fire af de vildeste i hans Bande, havde igjen begyndt at true med deres Knive, idet de tillige gjorde Tegn til mig at vende Skibet mod Land. Jeg udbad mig lidt Blads, og beskrev derpaa en stor Cirkel paa Dækket, pegende paa de fire Seil vi havde sat til, paa en Maade der skulde underrette dem om, at med de Seil vi førte, vilde det være nødvendigt at gjøre en betydelig Omvei ved at vende om. Da det var lykkedes mig at meddele denne Tanke, gav jeg mig endvidere isærd

med at underrette dem om, at ved at sætte Stængerne omhoug og sætte flere Seil til, vilde vi blive istand til strax at vende tilbage. De Wilde fattede min Mening, og da Forflaringen forekom dem fornuftig, gif de til Siden for at raadslaae. Da der ikke var nogen Tid at give bort, varede det ikke længe førend Smudge kom hen til mig, og gjorde Tegn til at jeg skulde vise ham og hans Folk hvorledes de øvrige Seil skulde tilsættes. Jeg var naturligviis ikke seen med at give den forlangte Underretning.

Efter saa Minutters Forløb havde jeg sat endeel af de Wilde til Forrestængevindereb, i hvilket en Tallie var anbragt til Luvart. Da alting i forveien var gjort klart til Veirs, var alt hvad vi havde at gjøre, at hale, indtil jeg efter Diemaal troede at Stangen var høit nok oppe. da jeg løb tilveirs og satte Slutholtet i. Da Forstangen nu var af Veien, uden at der var rørt ved Takkelladsen, gif jeg ned paa Fokkeraaen og gjorde Seilet los. Dette havde saameget Udseende af Travlhed, at de Wilde udstødte nogle eiendommelige Glædeshyl, og da jeg kom ned paa Dækket vare alle rede til at tilkjendegive mig deres Bifald, som en god Knøs. Endogsaa Smudge var ganske ført bag Lyset, og da jeg satte de andre i Arbeid ved Fokke-Dreierebsgier for at heise Raaen op, var han ligesaa activ som nogen af de andre. Vi havde snart Raaen paa sin Plads, og jeg gif tilveirs for at fikke den, efter først at have stillet den i Braserne, saa at Seilet kunde fylde.

Læseren kan være forsikkert om at jeg ikke skyndte

mig altfor meget, nu jeg havde Tingene i saa god en Gang. Jeg kunde see at min Magt og Vigtighed tiltog for hver Fod vi fjernede os fra Land, og da Skibet, som havde Koret lidt oppe, styrede sig selv under denne Seilføring, var der ikke Grund til nogen særlig Anstrængelse fra min Side. Jeg besluttede nu at blive tilveirs saalænge som muligt. Kaaen var snart sikket og derpaa gik jeg op i Merjet, hvor jeg tog fat paa de lav Stængevanter. Det er en Selvfølge at intet af mit Arbeid blev forsvarligt udført, men dog tilstrækkeligt i Forhold til den Kuling vi havde.

Fra Merjet havde jeg et godt Overblik over Abningen og Kysten i flere Miles Afstand. Vi vare nu næsten en engelsk Mil fra Kysten, og omendkjøndt Ebber ikke længer var os til nogen Nytte, løb vi dog igjennem Vandet med næsten to Miles Fart. Jeg antog at Floden var begyndt og at vi havde den lidt ind paa læ Boug, da den skubbede os lidt op til Luvart. Netop som jeg havde skaaret Tallierebet i det agterste Hovedtoug, begyndte Canoerne at komme tilsynne, idet de kom rundt om Den gjennem den fjerneste Passage, og truede med at indhente os i Løbet af de næste tyve Minutter. Det afgjørende Dieblik udfordrede Fatning og jeg besluttede at tilføje Klyveren. Som Følge heraf var jeg snart nede paa Dækket

Da Indianerne antog at deres Tilbagekomst beroede paa mig, besad jeg saa meget af deres Tillid at jeg snart

fik sat dem i Arbeid, og efter to eller tre Minutters Forløb, var Rhyverstander sat. Jeg løb derpaa ud og gjorde Beslagseisfingerne løs, da mine Vilde begyndte at heise efter et givet Signal af mig. Jeg har sjelden været saa lykkelig, som da jeg saae dette store Seil udfolde sig for Vinden. Skjødet blev halet og gjort saa godt fast, som muligt, og nu antog jeg at der ikke vilde levnes mig Tid til at udrette noget mere, førend Canoerne vilde indhente os. Jeg ønskede at tale med Marble. Medens jeg gik agterud for at iværksætte dette, standsede jeg et Dieblif for at undersøge Canoernes Bevægelse, medens gamle Smudge bestandig udtrykte sin Utaalmodighed over at Skibet ikke vendte. Jeg tvivler ikke om at jeg vilde have været myrdet tyve Gange, hvis jeg havde haft saamange Liv, dersom de Vilde ikke havde følt hvor afhængige de vare af mig, med Hensyn til Skibets Manoevrering; jeg begyndte at føle min Vigtighed og blev forholdsmæssig driftig.

Hvad Canoerne angaae, da overhalede jeg dem igjennem Rifferten; de vare omtrent i en halv quartmiils Afstand, havde ophørt at pagaie og laae tæt sammen, tilsyneladende holdende Raadslagning. Jeg indbildte mig at Synet af Skibet under Seil havde forfærdet dem, og at de begyndte at troe, at vi havde tilbageerobret det og igjen bragt det i seilbar Stand, og at det ikke vilde være flogt at nærme sig for meget. Dersom denne Slutning blev stadfæstet var der meget vundet. Under det Paaskud at tilfætte

flere Seil, for at faae Skibets Stævn vendt rundt, en Banzfelighed, som jeg ved Tegn maatte forklare Smudge sex eller otte Gange, satte jeg de Wilde til Store-Stærge-Bindereb og bad dem om at hale. Dette var et Middel til at holde dem i Beskæftigelse, og hvad der var endnu mere, bragte dem til at see forud, medens jeg lod, som jeg var beskæftiget agterude. Jeg havde ogsaa givet Smudge en Cigar for at sætte ham i godt Lune, og jeg havde tillige taget mig den Frihed selv at tænde en.

Alle vore Kanoner vare forsynede med Fængkrud, stillet Waterpas og Speilene udtagne Aftenen i Forveien, beredt til at afflaae ethvert Angreb, som kunde skee. Jeg behøvede kun at tage Blatloddet af den agterste Kanon, og den var klar til at affyres. Idet jeg gik hen til Rattet lagde jeg Roret haardt op, indtil vor Bredside bar paa Canoerne, derpaa tog jeg Sigte, brændte paa med Cigaren, sprang tilbage til Rattet og lagde Roret ned. Explosionen frembragte et almindeligt Hyl blandt de Wilde, af hvilke flere sprang ud i Rosterne, klar til at springe overbord, medens Smudge sprang henimod mig, frygteligt svingende sin Kniv. Jeg troede min Tid var omme; men da jeg saae, Skibet lavede stærkt, pegede jeg ivrig forud for at drage min Modstanders Opmærksomhed den Vej. Skibet dreiede til Vinden og Smudge blev let bragt til at troe, at dette var Begyndelsen til at vende tilbage. Det lykkedes mig endnu at føre ham bag Udsæt ved nogle faa andre Tegne, hvorefter han igjen forenede sig med sine Folk,

idet han med megen Glæde viste dem at Skibet luvede og jeg tvivler ikke om at han troede sig selv, og fik de andre til at troe at Kanonen havde havt en mægtig Indflydelse paa at frembringe disse isinesaldende Forandringer. Hvad Canoerne angik da havde Kartestreglerne pebet saa nær ved dem, at de begyndte at roe tilbage, upaatvivlelig i den Formening at vi igjen vare Herrer over Skibet, og havde sendt dem dette Bink for at holde dem i Afstand

Saavidt havde jeg været heldig over al Forventning; og jeg begyndte at nære levende Haab om, ikke alene at fresse mit Liv, men at gjenerholde Commandoen over Skibet. Kunde det lykkes mig at bringe det ud af Sigte af Land, vilde min Tjeneste være saa uundværlig, at det næsten overhødede mig om mit Held. Kysten var meget lav, og et Stræk af sex til otte Timer vilde være tilstrækkeligt, forudsat at Skibets Stævn blev holdt i den rette Cours. Det luftede ydermere lidt mere op og jeg antog at the **Crisis** allerede løb med fire Miles Fart. Mindre end tyve Quartmiil vilde bringe hele den synlige Kyst under Horizonten. Men det var Tid at tale med Marble. I den Hensigt at dølge al Mistillid i Søvn, kaldte jeg Smudge hen til Kahytsnedgangen, for at han kunde høre hvad der passerede, skjøndt jeg var overbevist om, at nu, da Dipper var ude af Skibet, var der ikke en eneste blandt de Vilde der forstod et eneste engelsk Ord, eller

kjendte det ringeste til et Skib. Mit første Raab bragte Styrmanden hen til Døren.

„Nu Miles, hvad er der?“ spurgte han; „hvad betydede Kanonskuddet og hvem affhyrede det?“

„Alt i sin Orden, Mr. Marble. Jeg affhyrede Kanonen for at holde Canoerne borte, og det havde den forønskede Virkning.“

„Ja, mit Hoved var ude af Kabinetsvinduet dengang, thi jeg troede at Skibet kovedte, og meente at De havde opgivet det og vendte tilbage til Havnen. Jeg saae Kartestreglerne vande mindre end tyve Favne fra Canoerne, og hvad Skraafuglerne angaae, gif nogle af dem over dem. Nu vel, vi ere mere end en halv Miil fra Land, min Gut; vil Smudge taale det længer?“

Jeg medelte nu Marble nøiagtig Tilstanden paa Dækket, hvilke Seil vi havde til, Antallet af Bilde vi havde ombord, og det Haab de Bilde nærede om at Skibet skulde vende tilbage. Det er ikke let at sige, hvem der lyttede med den største Opmærksomhed, Marble eller Smudge. Den sidste gjorde gjentagne Tegn til mig om at vende Skibet om mod Kysten, thi paa den Tid havde vi igjen Vinden paa Siden, og løb atter i lige Linie ud efter. Det var i flere end een Henseende nødvendigt at fatte en eller anden Plan, der kunde raade Bod paa den Fare der atter begyndte at vise sig. Ikke alene maatte Smudge og Consorter beroliges; men ligesom Skibet kom længer ud i Abningen, begyndte det at føle Søens

Birkning, og dets Reising var langt fra at være støttet. Storstangen var omtrent halv omhoug, og den begyndte at vandre i Østelhovedet paa en Maade som ikke behagede mig. Der var vel ikke stor Fare for Diebliffet; men Rulingen tog til, og hvad der skulde gøres maatte skee paa eengang. Jeg var alligevel ikke utilfreds ved at opdage at fem til sex af de Bilde, Smudge deri indbefattet, begyndte at forraade Tegn paa Søsnge. Jeg vilde i det Dieblif have givet Clawbonny, for at have havt alle de Slynkler i rum Sø.

Jeg forsøgte nu paa at gjøre Smudge det begribeligt, at jeg maatte have Hjælp nede fra, baade for at hjælpe mig med at vende Skibet, og for at faae Stænger og Ræer paa deres rette Plads. Den gamle Fyr rystede paa Hovedet og saae alvorlig ud. Jeg mærkede at han ikke var syg nok til at være ligegyldig for sit Liv. Dog efter en Tids Forløb, udtalte han Navnene Neb og Yo, da de Sorte havde tiltrukken sig de Bildes Opmærksomhed; den sidstnævnte var Koffen. Jeg forstod ham, han vilde tillade disse to at komme op for at hjælpe, forudsat at det kunde skee uden at krænke hans egen Myndighed. Tre ubevæbnede Mænd kunde næppe være farlige for fem og thve, der vare bevæbnede, og dernæst formodede jeg at han indbildte sig at Negerne, i Tilfælde af at nogen Strid skulde opstaae, snarere vilde vise sig som hans Allierede end som hans Fjender. Hvad Neb angik da tog han storligen feil; heller ikke var han Sandheden

meget nærmere med Hensyn til Joe, eller Jo, som han kaldte ham, da Kokken meget nær følte ligesaa varmt for det amerikanske Flags Værd, som nogen af Landets blanke Søfolk. Det vil i Almindelighed findes at man kan stole paa Negerne's Troskab.

Jeg fandt Midler til at tilkjendegive Smudge hvorledes disse to Sorte kunde komme op paa Dækket, uden at lade de andre slippe op. Saa snart han tydeligen forstod den Maade der skulde følges, samtykkede han med Glæde og jeg gav Marble den fornødne Underretning. En Ende blev firet ned over Hækjollen, til Rahytvinduet og Neb tog et Tørn dermed om sit Liv, da han blev halet op til Baadens Meling, ind i hvilken han blev trukken af de Bilde. Den samme Fremgangsmaade blev brugt med Joe. Dog før end det blev Negerne tilladt at gaae tilveirs, holdt Smudge en kort Tale til dem, i hvilken orakelagtige Sentenser bleve blandede med betydningfulde Gesticulationer, og Hentydning paa hvad de kunde vente dem i Tilfælde af slet Dødsfald. Herefter sendte jeg de Sorte op paa Stortoppen og begge vare vel tilfredse ved at komme derop.

Saaledes forstærkede havde vi Storstangen omhoug i nogle faa Minutter. Neb blev derefter beordret til at vise og dørhale Vanterne og støtte Stangen, samt at klare ud for Storraaen, saa at vi kunde faae den paa sin Plads. Kort sagt, en Time forløb i virksomme Anstrængelser, og ved dennes Ende havde vi alting paa

Stortoppen ordnet, dørhølt og paa sit Sted, ligesaa Stænge-
 Hjelhovedet ned til Dækket. Bramstangen laae langsids i
 Rullen og kunde ikke den Gang røres, hvilket heller ikke
 var nødvendigt. Jeg gav Ordre til at gjøre begge Mers-
 seilene los og overhale Takkelagen. I Smudges Dine havde
 dette et meget lovende Udseende, og de Bilde udstødte et
 Glædeshyl, da de saae Mersseilene fylde. Jeg satte endnu
 Storseilet til, og nu begyndte Skibet at arbeide sig ud
 fra Kysten med en Fart, der lovede alt hvad jeg haabede.
 Det var nu uødvendigt for mig at blive ved Rattet, om
 hvis Nytte Smudge begyndte at faae nogen Idee. Paa
 denne Tid var Skibet mere end to Mile fra Den, og
 Gjenstandene langs med Kysten begyndte at blive uhydelige.
 Canoerne vare ikke længere til at see, og at jage os kunde
 der ikke være Tanke om. Jeg følte at det afgjørende
 Dieblif nærmede sig.

Smudge og hans Kammerater bleve mere og mere
 alvorlige med Hensyn til den Gjenstand at vende Skibet
 rundt. Landets Uhydelighed begyndte for Alvor at for-
 urolige dem, og Søshgen havde virkelig strakt fire af dem
 plat ned paa Dækket. Jeg kunde mærke at selv den gamle
 Knegt var temmelig angreben, skjøndt hans Mand, og den
 Fare han var udsat for, holdt ham i Bevægelse, og
 aarvaagen paa sin Post. Det var nødvendigt at lade
 som vi gjorde noget, og jeg sendte Negerne op paa Kryds-
 toppen, for at faae Kryds-Raaen paa sin Plads og Seilet
 sat kant. Dette medtog nok en Time, hvilken knap var

udløben, førend Landet næsten var tabt af Sigte. Saa snart Krydsseilet var tilfat, skjærpede jeg overalt og dreiede flos til Winden. Dette bragte, netop som jeg ventede, Indianerne til at hensesne, som Blomster under en brændende Sols Straaler, da vi paa denne Tid havde friff Ruling saa at vi løb med en syv Mills Fart, og havde en ikke ubetydelig Næfese. Gamle Smudge der følte at hans Kræfter svigtede ham, kom hen til mig paa en Maade der ikke kunde tages feil af, og jeg følte Nødvendigheden af at gjøre noget for at berolige ham. Jeg fik den Bilde støttet saagodt som jeg kunde, gav Storseilet op og vendte saagodt som det lod sig gjøre. Vi stagvendte bedre end jeg havde troet det muligt, og da mine vilde Overvindere saae, at vi virkelig bevægede os i Retningen mod Land, var deres Glæde uden Grændser. Deres Anfører vilde omfavne mig, men jeg afværgede denne Fornøielse, saa godt som jeg kunde. Med Hensyn til Følgerne nærrede jeg ingen Frygt, da jeg vidste at vi vare altfor langt til Søes til at have Grund til at frygte for Canoerne, og da jeg var vis paa, at det vilde være en let Sag at undgaae dem i saadan en Brise.

Smudge og hans Kammerater vare mindre aarvaagne, saasnart de havde mærket at Skibet gik i den rette Cours. De troede formodentlig at Faren paa en Maade var overstaaet, og de begyndte at give noget efter for deres physiske Lidelser. Jeg kaldte Neb til Roers, og idet jeg lænede mig ud over Hakkebrættet, lykkedes det mig at faae Marble

til Kahytvinduet, uden at foruroelige Smudge. Jeg bad da Styrmanden om at bringe hele sin Styrke hen under Bakken, da jeg havde bemærket at Indianerne undgik den Deel af Skibet, formedelst de svære Duvninger. og muligens fordi de indbildte sig at alle vore Folk vare agterude. Saasnart som Planen var bleven forstaaet, flentrede jeg forud, idet jeg saae op til Seilene og estersaae en og anden Ende, som Gen der rhytter sin sædvanlige Dont. Den Bilde der sad paa Forlugen var saa slyg, som en Hund, og med overstrømmende Dine betalte han en Landmands Tribut til Neptun. Lugen var meget stærk og kun sikket derved at en Stump Jern var stukken igjennem Krampen til Lugjernet. Jeg behøvede kun at række Haanden ned, tage Jernstumpen bort, aabne Lugen og Skibets Besætning myldrede op paa Dækket med Marble i Spidsen.

Der var ingen Tid til at gjøre Forklaringer. Jeg saae klart at Styrmanden og hans ledsagere betragtede Skibets Stilling paa en langt anden Maade end jeg selv gjorde det. Jeg havde nu i flere Timer været sammen med de Bilde, havde vunden lidt af deres Tillid og vidste hvor afhængige af mig de vare, med Hensyn til deres endelige Sikkerhed; alt dette bevægede mig til i en ringe Grad at behandle dem med noget af den Venfældighed, som jeg indbildte mig i egen Person at have modtaget af dem. Men Marble og Mandskabet var hele Tiden blevene tirrede om Læ, som indespærrede Løver, og som

jeg senere fik at vide, havde de virkelig taget den eenstemmige Beslutning at sprænge dem selv i Luften, hellere end at lade Indianerne erobre Skibet. Stakkels Capitain Williams var høit elsket af Mandskabet, og det stod tilbage at hævne hans Død. Jeg vilde have talt et Ord til Gunst for mine Overvindere; men det første Glimt jeg fik at see af Styrmandens opirrede Ansigt, sagde mig at det vilde være frugtesløst. Jeg vendte mig derfor til den syge Bilde, der var sat til Skildvagt ved Forlugen, for at forhindre hans Mellemkomst. Denne Mand var bevæbnet med de Pistoler der vare blevne tagne fra mig, og han viste Tilbøielighed til at bruge dem. Jeg var alligevel for hurtig i mine Bevægelser, idet jeg styrtede mig saa pludselig over ham, at det forhindrede ham, som ikke var synderlig øvet i Brugen af dette Vaaben, i at benytte dem, vi omklamrede hinanden og faldt begge paa Dækket, da Indianeren lod Pistolerne falde for at gjengjælde mit Tag.

Da dette skete hørte jeg Matrosernes Hurraraab og idet Marble raabte „Hævn for Capitain Williams!“ gav han Ordre til at styre løs paa Fienden. Min egen Modstander havde snart ikke andet end min Medlidenhed at stole paa, og jeg havde ham snart saa nær henne ved Alhyer Nedhaler, at jeg kunde surre ham med nogle Tørn af denne. Efter hans første Anstrængelser gjorde Karlen kun liden Modstand, og efter at have snappet Pistolerne op, forlod jeg ham for at blande mig i det

der foregik agter. Medens jeg laae paa Dækket hørte jeg flere Plump i Vandet, og derpaa fulgte et halvt Dusin af de meest gruelige, knusende Slag. Ikke et Skud blev fyret fra nogen af Siderne; men nogle af vore Folk, som havde bragt alle deres Vaaben ned den Nat Skibet blev overfaldet, brugte deres Pikker med en vild Frihed. Paa den Tid jeg var kommen saa langt agterud, som til Stormasten, var Skibet vort. Næsten Halvdelen af Indianerne vare sprungne overbord; de andre tolv vare enten blevne slagne for Panden som Stude, eller stukne som lige saa mange Sviin. De døde Legemer fulgte de levende i Søen. Gamle Smudge var alene tilbage, i det Dieblik om hvilket jeg har talt.

Anføreren for de Vilde var iværk med at undersøge Neb's Bevægelser, idet Dieblik Støien opstod, og idet den Sorte slap Rattet, slyngede han sine Arme rundt om den gamle Mands og klemte ham som en Skruestik. I denne Stilling blev han funden af Marble og mig, der paa samme Tid nærmede os ham, hver paa sin Side af Skandsen.

„Overbord med Skurken!“ raabte den ophidsede Styrmand, „overbord med ham, som en Rytterhest!“

„Stop!“ — afbrød jeg, „skaar den gamle Usling, Mr. Marble; — han skaanede mig!“

En Begjæring af mig, vilde til enhver Tid overveie en Ordre fra Capitainen selv, saavidt som det angik den Sorte, ellers vilde sikkerlig Smudge være kastet ud i

Oceanet, som et Bundt Straa. Marble var i Besiddelse af en god Portion af den Rigegyldighed mod legemlige Lidelser, der er avlet ved Bane, og opægget var han en farlig og undertiden en haard Mand; men han var ikke grusom; og dertil var han bestandig mandig. I den korte Kamp hvori han havde deeltaget havde han virkelig bortkastet sin Pisk, for at nedlægge en Indianer med sin Næve, hvorefter han uden Ceremonie kastede Fyren ud af en af Stykportene, førend han fik Tid til at hjælpe sig selv. Men han foragtede, at dræbe Smudge, uagtet alt hvad der talte imod ham; og han tog selv Roret, idet han bad Neb sikkre Fangen. Glad over denne lille Lindring i en saa rædselsfuld Scene, løb jeg forud for at bringe min egen Fange agterud, og for at indeslutte dem begge om Læ. Men jeg kom for seent, en af Philadelphiamændene havde netop faaet den stakkels Uslings Hoved og Skuldre ud igjennem Bougporten, og jeg kom netop til, for at see hans Fodder forsvinde ud af Porten.

Ikke et Hurra blev givet for vort Held. Da alt var forbi stod Folkene og gabede paa hinanden, alvorlige, mørke men dog med et Udseende, som følte de sig nedværdigede ved de Omstændigheder, som bragte dem til den Nødvendighed, saaledes at gjenerholde Commandoen over deres eget Skib. Hvad mig angik, da sprang jeg op paa Hakkebrættet for at see efter Skibets Rjøl vand. Et smerteligt Syn mødte mig der; i den Minut eller to i hvilke den korte Strid foregik, havde *the Crisis* skudt stadig over

Stævn, ligesom Jorden bevæger sig i sin Bane, ligegyldig for Nationernes Kamp der strides paa dens Overflade. Jeg kunde see Hoveder og Arme dukke op i vort Rjølband, i mere end hundrede Favnes Afstand, da de som ikke kunde svømme stred til det yderste for at opholde deres Tilværelse. Marble, Smudge og Neb saae alle i det Dieblig i den Retning. Under et Indtryk som jeg ikke kunde betvinge, vovede jeg at bemærke, at vi endnu kunde stagvende og bjerge flere af de Ulykkelige.

„Lad dem drukne, og være fordømte,“ var Overstyrmandens domfældende Svar.

„Nei — nei, Masfer Mile,“ vovede Neb at tilføie med en advarende Hovedrysten — „det aldrig gaae an, intet godt komme nogensinde af Injin. Naar Du ikke drone ham, han vist drone Dig.“

Jeg saae det var forgjæves at gjøre Indvendinger, og paa denne Tid begyndte den ene jorte Plet at forsvinde efter den anden, efterhaanden som Dffrene sank ned i Oceanet. Hvad Smudge angaaer, da vare hans Dine fæstede paa hans Kammeraters kæmpende Skikkelser, og viste, at et Glint af menneskelige Følelser paa en eller anden Maade kan spores i enhver Stilling i Livet. Jeg troede at opdage Bevægelser i dette Væsens Ansigt, forhærdet som hans Hjerter maatte være blevet i en lang Levealder, tilbragt i vild Grusomhed, der antydede hvor skjærende han følte den pludselige Tilintetgjørelse der var nedlynet over hans Stamme. Han kunde have havt

Sønner og Børnebørn iblandt hine kæmpende Uslinger, paa hvem han nu stirrede for sidste Gang. Dersom dette var Tilfældet, var hans Selvbeherkselse næsten overnaturlig; thi medens jeg tydeligen kunde see at han følte, og følte heftigt, undslap der ham ikke et eneste Tegns paa Svaghed. Da det sidste Hoved forsvandt, saae jeg ham gys; et undertrykt Suk undslap ham, derpaa vendte han sig mod Melingen og stod i lang Tid ubevægelig, som en af hans egne Skoves Pinier. Jeg bad Marble om Tilladelse til at befrie den gamle Mand's Arme, og Styrmanden tillod det, dog ikke uden at udbrumme nogle Forbandelser over ham, og over alle de der havde haft Deel i de seneste Begivenheder ombord i Skibet.

Der var alt formegen Tjeneste at udføre, med at bringe alt i forsvarlig Stand, til at vi kunde ødsle megen Tid paa Medfølelse; hele det staaende Stængegods med Barduner &c. maatte sættes paany, og Afdelinger af Besætningen blev sat iværk dermed, baade for og agter. Blodet blev spulet af Dækket og nogle Mand blev sendt tilveirs for at vise og takle Bramstængerne. Mersseilene bleve alle flosrebede, Underseilene opgivne, Rhyer og Mesan hjergede og Skibet dreiet flos til Vinden. Ikke førend to Timer før Solens Nedgang havde Marble faaet alt efter sit eget Hoved. Vi havde optaget Bovenbramræerne og sat til alt hvad trække kunde. Storbaaden var i Vandet og flæbte agterude, Skibet var omtrent en Mil fra den sydlige Passage ind i Bugten, imod hvilken

vi styrede med samme Vind, som vi havde havt siden en Time efter Solens Dpgang, dog lidt løiere Kuling. Vore Kanoner stode i løse Tallier, og hver Mand var paa sin Post. Ikke engang jeg vidste hvad den nye Capitain havde i Sinde at gjøre; thi han havde udstædt sine Ordre paa en Maade der viste, at han var altfor bestemt paa at følge sit eget Hoved, til at nogen Raaslagning kunde tillades. Besætningen stod ved Kanonerne paa bagbord Side, og der var givet Ordre til at disse bleve stillede og vare klare til at affhres. Da Skibet skjød forbi Den, idet det løb ind i Bugten, blev hele Bred siden affhyret ind imellem Bussene og Træerne. Vi hørte nogle faa Hyl til Svar, hvilket overbeviste os om at Skraasækkene havde virket, og at Marble ikke havde taget feil af idet mindste nogle af hans Fjenders Stilling.

Da Skibet kom ind i den lille Bugt, var det med en maadelig og stadig Bevægelse, da Brisen en heel Deel løiede under Skovene. Store Mersseil blev brast bak, og jeg fik Ordre til at gaae i Storbaaden med et bevæbnet Mandskab. I Bougen af Baaden var der en Swingbasse, og jeg roede ind i Vigen for at overbevise mig, om der var noget Tegn til de Vildes Nærværelse. Da jeg kom ind i Vigen blev Swingbassen, ifølge den mig give Ordre affhyret, og vi mærkede snart at vi havde forstyrret en Bivouac. Jeg vedblev nu at lade og affyre den lille Kanon ind i Bussene, understøttende Ilden med Mustet-Salver, indtil jeg var nogenlunde sikker paa ganske

at have ryddet Strandbredden. Ved Leiren fandt jeg Canoerne og vor egen Jolle, og som en Slags Hævn i Anledning af det der var foresaldet, fandt jeg ogsaa en Bunte af ikke mindre end sex hundrede Skind, der vistnok vare blevne bragte derhen, for om nødvendigt, dermed at handle med os, i den Hensigt at føre os bag Lyset, indtil et gunstigt Dieblif for Udførelsen af deres Sammenrottelse maatte tilbyde sig. Jeg betænkte mig ikke paa at lægge Beslag paa disse Skind, der bleve bragte ombord i Skibet.

Derefter gik jeg over paa Den, hvor jeg fandt en døende Bild, der var bleven saaret af en Kartæskkugle, et Beviis paa at et stort Parti havde forladt den, da de følte Virkningen af vor Jld. Dette Parti var formodentlig gaaet om Ydersiden af Den; men det var alt for seent til at forsøge dem. Ved min Tilbagekomst mødte jeg Skibet staaende ud af Bugten, da Capitain Marble havde besluttet ikke at vove at tilbringe nok en Nat derinde. Rulingen løiede af, og da Ebbe og Flod løb med en voldsom Fart, paa disse høie Breder vare vi glade ved at komme godt ud fra Land, medens Dagslyset endnu varede. Det heldige Fund af Skindene formildede bethdeligt den ny Capitain, som erklærede mig, at han, efterat have hængt Smudge, i Sigte af hans egen Kunst, først rigtig vilde føle sig i sit Øs.

Vi holdt gaaende med Smaaslag for Mersseilene hele Natten, med en stadig men laber Ruling fra Syd. Næste Morgen gik Skibstjenesten sin sædvanlige Gang

indtil Mandſkabet havde ſkaffet Frokoſt, da vi igjen ſtod ind i Bugten. Denne Gang dreiede vi til ſaa at vi fik fat paa en af Bøierne, hvorpaa vi lode et Varpanker falde, og beholdt Mersſeilene itop. Derpaa lettede vi Sværankeret og indhalede den Bugt af Touget ſom var ſtuffet i det. Da vi ſaaledes havde ſaaet begge Sværankerne med de deri værende Stumper af Tougene tilbage, blev Lampen af det andet Sværtoug viiſt ind igjennem Rindſet og ſpledſet. Dette Arbeid havde givet os fire Timers Beſkæftigelse, vi lettede nu Varpankeret der blev lagt paa ſin Plads. Nu gav Marble Ordre til at ſkjære en smækker Jolle igjennem en Blok paa Noffen af Fokkeraaen.

Jeg var paa Skandsen da denne Ordre pludſelig blev givet. Jeg ørſkede at lægge mig der imellem, thi jeg havde temmelig rigtige Begreber om Lov og Folkeret. Dog havde jeg ſlet ikke Lyſt til at ſige noget; thi efter Capitain Marbles Blik og Manerer at dømme, var han ſlet ikke til at ſpøge med i dette Diebliſk. Vippen var ſnart ſkaaren og Folkene ſtode i ſtille Forventning ſeende agterud.

„Bring den mordlyſtne Slynge forud, ſur hans Arme bagved hans Ryg, ſtil ham op paa den tredie Kanon, og vent paa nærmere Ordre,“ tilſoiede vor nye Capitain med Strenghed.

Ingen vovede at betænke ſig paa at udføre Ordren, omendſkjøndt jeg kunde ſee at en eller to af dem ikke holdt af denne Forretning.

„Det kan visseligen ikke være Deres Alvor, Mr. Marble!“ vovede jeg at sige i en lav Tone.

„Capitain Marble, om De saa behager, Mr. Wallingford. Jeg er nu Capitain paa dette Skib, og De er Overstyrmand. Jeg har i Sinde at hænge Deres Ben Smudge, til Advarsel for de andre paa Kysten. Disse Skove ere i dette Dieblisk fulde af Dine; og det Syn de om et Dieblisk vil see, vil bevirke mere godt end slygethve Missionairer og tre Snese og ti Mars Prædiken. Sæt Karlen op paa Kanonen, Gutter, som jeg befalede. Det er den Maade paa hvilken en Indianer skal behandles.“

Efter et Dieblisks Forløb stod den Ulykkelige der, seende sig om med et Udtryk, der røbede Bevidsthed om Fare, skjøndt det ikke var muligt at han nøiagtigt kunde kjende den Maade paa hvilken han skulde dø. Jeg gik hen til ham, trykkede hans Haand idet jeg pegede opad, for saavidt som muligt at udtrykke, at alt hvad han nu havde at stole paa var den store Aand. Indianeren forstod mig; thi fra det Dieblisk udviiste han en værdig Fatning, ligsom En der i enhver Henseende er rede til at møde sin Skjebne. Det er ikke sandsynligt at han, med hans Sædvaner, saae noget særdeles haardt i sin egen Skjebne; thi han havde upaatvivselig opoffret mangan en Fange, under mindre forbittrende Omstændigheder end de, hvilke hans egen Opsørsel havde frembragt.

„Lad to af Negrene lægge et Løbestik med Vippen om hans Hals,“ sagde Marble, følede sin Værdighed

for meget til selv at være Skarpretter, og uwillig til at sætte nogen af de Blanke til saa nedværdigende en Tjeneste. Rokken Joe og en anden Sort udførte snart denne oprørende Blikt.

Jeg bemærkede nu at Smudge saae opefter, da det syntes, som om han fattede den Skjebnes Natur der nu ventede ham. Hans dybtliggende indre Grundsaetninger, bevirkede at en mørk Skygge gik over et Ansigt, der allerede var saa mørkt og rynket af Lidelser og Anstængelser; og han vendte Blikket stift mod Marble, efter hvis Commando enhver Ordre, den ene efter den anden var bleven udført. Vor ny Capitain opfangede Blikket, og jeg haabede et eneste Dieblik at han vilde betænke sig, og give den Ulykkelige fri. Men Marble havde overbeviist sig selv om, at han udøvede en stor nautisk Retfærdighedsfag; heller ikke var han sig bevidst hvormeget han blev tilskyndet af en Følelse, der var meget nær i Slægtskab med Hævn.

„Sving ham op!“ raabte han, og Smudge dinglede efter nogle faa Secunders Forløb under Raanokken.

En Træklovs kunde ikke have været mere ubevægelig end den Wildes Legeme, efter at det havde yttret en af Smertterne frembragt Sittren. Der hang han som en Steenblok, og ethvert Tegn paa Liv var snart forsvunden. Efter et Dvarteers Forløb blev en Mand sendt op, og da han kappede Jollen, faldt Legemet med et Indeligt Bladst i Mandet og forsvandt.

Senere hen i Tiden fandt Beretningen om denne

Begivenhed Bei til Aviserne i Hjemmet. Nogle faa Moralister gjorde sig Umag for at drage det lovlige og nødvendige i denne Fremgangsmaade i Tvivl, idet de paastode at mere ondt end godt blev udøvet mod den hellige Retfærdigheds Sag, ved at vise saadan Foragt for Lov og Principer; men Handelsfølelsen og Skibenes Sikkerhed, naar de vare langt fra Hjemmet, vare alt for kraftige Bevæggrunde til at undertrykkes af Fornuftens og Rettens stille og rolige Forestillinger. De Misbrug til hvilke en saadan Fremgangsmaade letteligen vilde lede, i Tilfælde hvor een af Parterne paa eengang constituerede sig selv, som Lov Dommer og Fuldbyrder, bleve forgjæves fremhævede imod den virksomme og bestandig fremdrivende Tilskyndelse af Lust til Guld. Dog veed jeg at Marble ønskede at Tingen ikke var skeet, da det var for sildigt, thi det er Forfængelighed at troe, at vi kunde bringe i Forglemmelse de Bink, som den store Paaminder, Gud, har nedlagt hos os, ved deres letfærdige og egenkjerlige Bifald, som dømme om Ret og Uret efter deres egne snævre Regler om Fordeel.

Femtende Kapitel.

The Crisis gik overstag, saasnart som Smudges Legeme var nedstaaen, og hun bevægede sig langsomt ud af Havnen, medens Mandskabet vedligeholdte en sorgmodig Tausshed. Jeg var aldrig Vidne til noget stærkere Bevæis paa Alvor, under et Skibs Manoevrering; den rolige og statelige Afreise lignede et Sørgetog der forlader en Grav, hvorpaa det nylig har hørt Jorden falde. Marble sagde mig siden efter at han havde havt i Sinde at ankre, og vente indtil stakkels Capitain Williams Legeme maatte komme op, som det rimeligviis vilde, inden de første otte og fyrgetyve Timer vare forløbne; men Frygten for den Nødvendighed at dræbe flere af de Indfødte, bragte ham til at forlade det ulukkelige Sted, uden at hde vor værdige gamle Chef den sidste Skoldighed. Det fortrød mig bestandig at vi ikke blev; thi jeg troer ikke at nogen Indianer vilde kommet os nær, om vi ogsaa vare forblevne en heel Maaned i Bugten.

Det var Middag da Skibet atter befandt sig i Sydhavet. Vinden var Sydost og ligesom vi kom længer ud fra Land friskede det mere op. Omtrent Kloffen .to, da vi vare ti til tolv Mile fra Kysten, blev der givet Ordre til at tilrette alle Læseil om bagbord, og vi stod Sydvest hen, under Pres af Seil. Enhver af os saae

i denne Forandring den Beslutning at forlade Kysten, og vi vare ikke utilfredse herover, thi vor Handel havde været meget heldig, ligetil det Dieblif da vi bleve overrumplede, men kunde neppe blive lykkelig efter hvad der var forefaldet. Jeg var aldeles ikke taget paa Raad i denne Henseende; men da anden Sthyrmand nu havde Bagt, blev jeg kaldt ned i Kahytten og indviet i vor videre Bestemmelse. Jeg fandt Marble siddende ved Kahyttsbordet med Capitain Williams Skrivepult aaben for sig, undersøgende forskjellige Papiirer.

„Tag en Stol, Mr. Wallingsford,“ sagde den ny Capitain, med en Værdighed og paa en Maade der passede til Leiligheden. „Jeg har netop overhalet den gamle Mands Instructioner fra Rederiet, og funden at jeg har handlet rigtig i at overlade disse Galgenfulge til dem selv, og sat vor Cours til det næste Bestemmessted. Hidtil har Skibet gjort en meget heldig Reise. Der er syv og tredsindsthyve Tusind, tre Hundrede og halvfjerdssindsthyve gode spanske Dollars nede om Læ, og det for Gods, som i Facturaen er anført for syv og thve Tusinde to Hundrede og fyrgethyve Dollars, og naar De tager i Betænkning at ingen Told eller Havneafgifter eller Commission er at afdrage, men at Dollarne under vore Fødder alle ere vore egne, uden nogen Afkortning, kalder jeg dette Foretagende heldigt. Saa denne Kamlen gennem Strædet. Skjøndt den aldrig bør omtales uden som et dristigt Forsøg paa at gjøre en kort Reise, var

os jærdeles fordelagtig, idet den sparede os en heel Maa-
 ned Den har i Sandhed sat os saa meget forud for
 vort Bestik, at jeg i fem til sex Uger vilde krydse efter
 Franskmænd, dersom der var den ringeste Sandsynlighed
 for at en af de Rnegte var vesten for Cap Horn. Da
 dette alligevel ikke er Tilfældet, og der endnu ligger en
 lang Vej for os, har jeg troet det bedst at sætte Cours
 til vort næste Bestemmelsessted. Læs den Side af Nede-
 riets Ideer, Mr. Wallingsford, og De vil finde at de netop
 tilraader den Stilling, hvori vi befinde os."

Den Passage, som Capitain Marble udpegede for
 mig, var paa en Maade parenthetisk, og havde slet og ret
 til Hensigt at hjælpe Capitain Williams, i det Tilfælde
 at han ikke var istand til at iværksætte de andre Diemed
 af hans Reise. Den havde i Sandhed kun ifølge Marb-
 les egne Indskydelser en Plads i Instruxen, da Projectet
 var en af hine Capitainens Yndlingsplaner, som Menne-
 sket undertiden følge igjennem thkt og thndt, indtil de
 blive til sthyrende Tanker. For Capitain Williams vilde
 de ikke have veiet meer end en Tjeder, da hans Hensigt
 havde været at gaae til Sandwich Derne efter Sandal-
 Træ, hvilket var den Cours der sædvanligt fulgtes af
 de Skibe, der handlede paa Nordvest-Kysten, naar de havde
 forladt denne. Det parenthetiske Project var alligevel
 at anløbe sidstnævnte Der, forskaffe sig nogle Dykkere
 der, og derefter besøge nogle af de Der, hvor man troede
 at Perlefiskeriet vilde lykkes. Vort Skib var meget for

stort og i enhver Henseende for kostbart, til at udsættes for saadant et Eventyr, og dette sagde jeg Ex-Capitainen uden Forbehold. Men dette Fiskeri var en fix Idee, en hurtig Vej til Rigdom i den ny Capitains Tanker, og da det stod i Instruxen, skjøndt kun som en tilfældig Tilflugt, var han tilbøielig til at ansee det for Reisens store Hoved-Diemed. Saaledes forekom det ham og saaledes indbildte han sig at det ogsaa maatte forekomme Naderiet.

Marble havde i visse Henseender fortræffelige Egenskaber; men han var ikke skikket til at commandere et Skib. Intet Menneske kunde stuve dets Laft bedre, seile bedre med det, tage bedre vare paa det i haardt Veir, eller navigere det bedre, og dog manglede han den fornødne Dømmekraft til at bestyre den Eiendom der blev overdraget til hans Omsorg, og han havde ikke mere Idee om commercielle Forretninger, end om han aldrig havde været brugt i Handelsanliggender. Dette var virkelig Grunden til at han ikke var stegen høiere i sin Stand; det mercantile Instinkt — et af de meest levende og skarpsindige der findes i den naturlige Historie — gav hans forskjellige Nedere en Forudfølelse om, at den Stilling han ved Afreisen indtog i Skibet, netop var den, hvortil Natur og Kunst havde gjort ham bedst skikket. Det er mærkværdigt hvor skarpsindige endogsaa dumme Mennesker kunne blive, naar Spørgsmaalet dreier sig om Penge!

Jeg tilstaaer at min Dømmekraft, saaledes som den var i mit nittende Aar, stod i Opposition til Kapitainens Mening. Jeg kunde see at den tilfældige Omstændighed, der var udspunden af Instruxen, ikke var forhaanden, og at vi vilde handle mere overeensstemmende med Aedernes Onske, ved at fortsætte vor Cours til Sandwich Derne for at søge Sandal-Træ, og derfra til China, efter en Ladning The. Dog lod Marble sig ikke overtyde, omendstjøndt jeg troer at mine Grunde rystede ham lidt. Hvad Resultatet vilde have blevet er vanskeligt at sige, dersom ikke Tilfældet havde begunstiget begge vore Ansøelser tilbørligt. Det er passende at tilføie at Marble ved denne Leilighed fandt sig foranlediget til at forfremme Talcott, der blev indført i Kahytten som tredje Styrmand. Jeg var høilig tilfreds med denne Forøgelse af vor lille Kreds paa Skandsen, da Talcott var en Mand af Opdragelse, meget nærmere i Alder med mig end de to andre, og knyttet til mig med usædvanlige Baand, siden vort fælleds Eventyr i Brisen. Jeg var ikke alene glad ved at omgaaes ham, men ved at høre ham blive kaldt Mr. Talcott.

Vi havde en lang men rolig Reise til Sandwich Derne. Denne Ogruppe indtog en meget forstjellig Stilling i Verdens Omdømme, i Aaret 1800, fra den som den udfylder nu til Dags. Dog havde den efter Cooks Tid skreden lidt frem i Civilisation. Man har sagt mig at der nu paa Derne ere Kirker, Gæstgiversteder, Bil-

larder og Steenbygninger; at Inderbyggerne gaae hyppigt over til den christelige Religion og modtager den Blanding af Bequemmelighed, Sikkerhed, Laster, Skurkestreger, Lov og Hyggelighed, der er bekjendt under Navn af Civilisation. Det var langt anderledes den Gang, da vi bleve modtagne af Mennesker, der kun stod meget lidt over Wilde. Iblandt dem, som først kom ombord til os var alligevel Capitainen paa en amerikansk Brig, der hørte hjemme i Boston, hvis Skib havde stødt paa et Rev og var forlist. Han havde i Sinde at blive ved Braget, men ønskede at skille sig ved et betydeligt Quantum Sandaltræ, der endnu var i Skibet, og for hvis Sikkerhed han var meget bekymret, da den første Storm kunde splitte det ad paa Havets Bølger. Derjom han kunde erholde et nyt Forraad af Varer til at handle med, havde han i Sinde at forblive paa Den, indtil et andet Skib der hørte til samme Nederi, og som ventedes om nogle faa Maaneder, maatte ankomme; paa dette Skib agtede han at indskibe sig med alt hvad han kunde bjerge fra Braget, og saameget Træ, som han imidlertid kunde forskaffe sig. Capitain Marble gned sine Hænder af Glæde, da han kom tilbage fra et Besøg paa Braget, alle hans Foranstaltninger lykkedes.

„Lykken er med os, Mr. Miles,” sagde han, „og vi ville være under Veis til Perlefiskerierne i næste Uge. Jeg har kjøbt alt Sandaltræet i Braget, betalt det med Lapperi, og til lave Priser; vi ville lette og bringe Skibet

rundt til Braget, og begyndte at lade i Eftermiddag. Der er hypperlig Holdebund paa Indersiden af Revet, og Skibet kan med Sikkerhed bringes nærmere end hundrede Favne fra det Sted hvor dets Ladning er."

Alting skete, som Marble havde haabet og forudsagt, og the Crisis var, inden den betegnede Tid var forløben, tilbage paa sin Ankerplads, lige ud for den Landsby, der nu bærer Navnet Honolulu. Vi fik vort Forraad af Sviin, og da vi havde forskaffet os fire af de bedste Dykkere, der vare paa Stedet, gik vi under Seil for at opsoge Capitain Marbles Perle-Eldorado. Jeg havde nu mindre imod Planen end tidligere; thi vi havde Tid nok for os til at opholde os et Par Uger mellem Øerne, førend vi seilede til China. Vi styrede Sydvest hen, idet vi krydsede Linien paa omtrent 170° vest Længde. Vi havde speilblankt Sø, i mere end fjorten Dage, medens vi vare i Nærheden af Equator; vi gjorde kun liden Fremgang. Jeg blev meget glad ved at høre at der blev givet Ordre til igjen at styre noget nordligere; thi Heden var trykkende og denne Cours bar mere til vor Bestemmelse, China. Vi havde været ude fra Dwylhee, som den Ø hvor Cook blev dræbt, almindelig kaldtes, Hawaii, som den nu til Dags hedder, — vi havde været ude fra denne Ø omtrent en Maaned, da Marble en smuk maanelys Aften kom op til mig paa min Bagt, gnidende sine Hænder, som det var hans Bane naar han var i godt Humeur, og begyndte saaledes:

„Jeg vil sige Dem noget, Miles. De og jeg ere af Forsynet blevne nedsaltede for noget mere end almindeligt. See kun tilbage paa alle vore Hændelser i de sidste tre Aar, og see til hvilket Resultat De vil komme. For det første var der en Stranding herovre paa Kysten af Madagascar,“ her bevægede han Tommelfingeren over sin Skulder i lige Linie fra det nævnte Sted, hvilket skulde bethyde omtrent to hundrede Graders Længde, da dette noget nær var vor nærværende Afstand, „nu fulgte Fartøis-Expeditionen under Den Bourbon, og Affairen med Caperen paa Høiden af Guadeloupe. Nu vel, som det nu ikke kunde have været nok, ere vi atter i Skib sammen, og vi havde en alvorlig Dyst med det franske armerede Goffardiskib. Derefter havde vi den djævelblændte Passage gjennem Magellan-Strædet. Saa kom det sørgelige Tab af Capitain Williams, og hele den Historie, hvorefter vi fik Sandaltræet ud af Braget, hvilket jeg anseer for den lykkeligste Forretning af dem alle.“

„Jeg haaber ikke, De anseer Capitain Williams Tab som en lykkelig Begivenhed, Sir?“

„Det gjør jeg ikke; men alt dette Stof er nu koblet sammen, veed De nok, og naar man i saadan en Sammenstilling overhaler een Idee, kan man overmaade let faae fat paa en anden. Som jeg sagde, vi have været overordentlig heldige, og jeg venter mig ikke noget mere, naar vi blot endnu maatte opdage en D.“

„Kan det være os til nogen væsentlig Nytte? Der ere saa mange, der nuomstunder ere rede til at fremkomme med Fordringer paa saadanne Opdagelser, at jeg meget tvivler om det kunde være til stor Nytte for os.“

„Lad dem komme, hvem bryder sig om dem? Vi ville døbe den, og det er Spillet halvt vundet. Marble Land, Wallingford-Bay, Talcott-Hills, og Cap Crisis, vilde tage sig godt ud i Kaartet, hvad? Miles!“

„Jeg skal ikke have noget derimod, Sir.“

„Land, forud!“ raabte Udkikket paa Bakken.

„Der er det, ved George!“ raabte Marble idet han sprang forud.

„Jeg gjennejsaae Kaartet, for en halv Time siden, og der skulde intet Land findes indenfor sex Hundrede Miles Afstand fra os.“

Der laae det, det var afgjort, og meget nærmere os end det var at ønske. Saa nær i Sandhed at Brændingerne paa Revene, der i Almindelighed skøde ud fra de lave Coraløer i Sydhavet, tydeligen kunde høres fra Skibet. Maanen gav rigtignok et klart Lys, og Matten var blid og balsamisk, men Kulingen, der var meget flov, blæste lige ind paa dette Rev, og desuden kunde man ogsaa frygte for Strømmen. Vi loddede, men fik ingen Bund.

„Ah! dette er et af disse Coralrev, som man løber sig fast paa efter at man Diebliffet iforveien har loddet og faaet ingen Bund,“ mumlede Marble, idet han gav

Ordre til at dreie til Binden over den Boug der bragte bedst ud fra Kysten. „Harde vi ikke været opmærksomme, havde Skibet været et Brag. Hvad det angaaer at ankre paa saadant et Sted, da kunde man ligesaagodt løbe en Line ud til Japan, og kunde et Anker ogsaa finde Bund, saa vilde Louget have ligesaa god en Ankergrund, som Manden der sov i en Køje fuld af aabne Røgeknive.“

Alt dette var sandt nok, og vi iagttog med største Ængstlighed Virkningen af vor Coursforandring. Alle Mand blev kaldt op og stod hver paa sin Post, klar til at udføre hvilken som helst Manoeuvre, der maatte gjøres nødvendig. Men nogle saa Minutter overtydede os om, at vi med saa flov en Kuling ikke vare istand til at arbejde os ud fra Land. Skibet satte stærkt ind imod Revet, hvorpaa Brændingerne nu bleve thdelige, endog ved Maaneskinnet, et sikkert Tegns paa at de vare i en farlig Nærhed.

Dette var et af de Dieblikke i hvilke Marble kunde vise sig som en rigtig Mand. Han var fuldkommen rolig og selvbeherstet, og stod paa Galdebrættet, uddelende sine Ordre med en Tydelighed og Nøiagtighed, som jeg aldrig havde seet overgaaet. Jeg stod selv i Røstet, for at eftersee Lodskuddene. „Ingen Bund!“ var det bestandige Raab, heller ikke blev det ventet, da det er bekjendt, at disse Rev næsten ere lodrette paa Oversiderne. Capi-

lainen mindede mig nu og da om at passe godt paa, og holde Loddet flittig gaaende, da vor Forsætning ind imod Land ikke var til at beregne, og Fartøierne kunde, om de ogsaa vare udsatte, hvilket ikke kunde udføres med Storbaaden, i mindre end tyve Minutter, ikke være til den ringeste Nytte. Jeg foreslog at fire Jollen af og roe ned imod Læ, for at undersøge Dybden, og for at forvisse os om det ikke skulde være muligt, at finde Bund paa noget andet Sted, end paa Revet, paa hvilket vi uundgaaeligt vilde blive sat ned, med mindre vi bleve standsede ved et eller andet Middel, i Løbet af de paafølgende femten eller tyve Minutter.

„Gjør det i en Fart, Sir,“ raabte Marble. „Det er en god Idee, og gjør Dem Være, Mr. Wallingsford.“

Efter mindre en fem Minutters Forløb satte jeg af, og roede ud under Skibets Læ Boug, da jeg vidste at det var lige umuligt at kovende eller stagvende under disse Omstændigheder. Jeg stod i Hækken, og holdt stadig gaaende med Haandsloddet, dog kun med kort Line, da Jollen foer skummende gjennem Vandet. Revet var nu tydeligt i Sigte og jeg kunde see, saavel som høre Oceanets lange, frygtelige Grundbraad; naar de bleve standsede mod disse solide Hindringer, rullede de over, brød og styrtede hinsides Klipperne i rasende Graade. I dette farefulde Dieblik, da jeg ikke vilde give en af Clawbonnys usleste Agre for the Crisis, saae jeg en Blet i Læ, der sammenlignelsesviis var mindre i Oprør,

eller, hvor Søen ikke brød. Det var ikke femten Favne borte da jeg opdagede det, og jeg styrede hen imod det, opmuntrende Folkene til fordoblet Anstrengelse. Vi fore i et Dieblis igjennem dette snevre Belte af smult Vand, og Strømmen skjød Jollen igjennem i saadan en Fart, at jeg kun fik et eneste Kast med Loddet. Jeg fik Bund med sex Favne.

Jollen blev vendt og stævneude ud igjen, som om Liv og Død beroede paa Udfaldet. Skibet var lykkeligviis paa Praieraab, holdende endnu ved Binden, omendstjændt det satte tre God ind imod Revet, for hver God det skjød frem i den forønskede Retning, og jeg praiede.

„Hvad nu, Mr. Wallingsford?“ spurgte Marble, saa roligt, som om han laae til Anfers ved Bærstet i Hjemmet.

„Kan de see Jollen, Sir?“

„Ganste tydeligt! Gud skal vide den er nær nok til at sees.“

„Hvstret Skibet Koret, Capitain Marble?“

„Det er neppe nok, der er ikke noget at prale af.“

„Gjør ingen flere Spørgsmaal; men prøv paa at følge Jollen, det er den eneste Udvei, og den maa lykkes.“

Jeg fik intet Svar; men jeg hørte Marbles dybe, bydende Stemme, commandere: „Op med Koret,“ og „Folk ved Liv Brafer.“ Jeg kunde neppe aande, medens

jeg stod og saae paa Skibets Boug, da det faldt af og jeg bemærkede at det langsomt skjød over Stævn. Dets Fart tiltog alligevel øiensynlig, og jeg holdt mig saa meget til luvart, at der blev Plads for Skibet at løbe ind i Basset. I det rette Dieblisk styrede vi imod Indløbet, idet the Crisis holdt mere og mere af for at følge os. Jeg var snart selv i Basset, medens Søen brød i mindre end tolv Favnes Afstand paa begge Sider af mig, idet den sprøitede Skummet lige hen til vore Nareblade; men jeg havde endnu sex Favne paa Loddet. Ved næste Kast fik jeg ti, og nu var Skibet paa det Punkt hvor jeg før havde havt sex Favne. Brændingerne brølede bagved mig, og jeg roede rundt og ventede paa Skibet, styrende Syd efter, bestandig med Loddet gaaende. Jeg kunde see at Skibet dreiede til og at jeg allerede var bagved Revet. Idet jeg anstrængte min Stemme raabte jeg:

„Klar ved Ankeret, Sir! hold lidt af og lad Ankeret falde, saa hurtigt, som muligt.

Ikke et Ord blev svaret; men op gik Underseilene, og Bramseilene bleve bjergede, hvorefter Rlyveren blev halet ned. Jeg hørte Mersefaldene overhale sig selv, trods Brændingernes Brølen, og derpaa luvede Skibet i Vinden. Glad var jeg ved at høre det tunge Blump af et af Bouganterne, da det faldt fra Kranbjelken ned i Vandet. Endogsaa da forblev jeg hvor jeg var, for at see Slut-

ningen. Skibet kom lidt i Sakning hvorpaa det tærnede op; i næste Dieblik var jeg ombord i det.

„Godt derfra, Mr. Wallingsford,“ sagde Marble, idet han trykkede min Haand, hvilket bedre udtrykte hans Følelser, end noget Ord saadant et Væsen kunde have ytret; „og mange Tak for Lodningen. Er det ikke Land jeg seer her i Læ? mere vestlig, min Gut.“

„Det er det uden al Tvivl. Det maa være en af Coralsøerne, og dette er det Rev der sædvanligt ligger uden for dem. Der seer ud til at være Træer paa Landet.“

„Det er en Opdagelse, unge Herre, og vil forskaffe os alle berømte Navne. Grundrer det, denne Passage vil jeg kalde „Miles Inlet“, og Revet vil jeg kalde „Yawl-Reef“!

Jeg var ikke istand til at smile over dette Anstrøg af Forsængelighed hos Marble, da Omfarg for Skibet ikke tillod mig at have andre Tanker. Veiret var smukt og der var smukt i Bugten; Ratten var skjøn og det kunde være af største Bigtighed for os, at vide noget om vor Stilling. Ankertouget kunde overfåmfiles, og dette vilde rimeligviis skee, saa nær ved et Coralrev; jeg tilbød mig derfor at roe ind imod Land, for at lodde, og paa anden Maade at indhente Oplysninger, der kunde blive nødvendige for vor Sikkerhed. Efter nogen Betænkning samtykkede Capiteinen, idet han befalede mig

at tage Provisioner og Vand i Fartøiet, da Tjenesten kunde forsinke os til næste Morgen.

Jeg fandt Bugten mellem Revet og Den omtrent en Miil bred, og over dens hele Brede afveg Lodskudene ikke meget fra ti Favne. Den ydre Klippebarriere, paa hvilken Søen brød, syntes at være en fremstødt Muur, som de utrættelige smaa Dyr havde opført, som det kunde have været for at forsvare deres D, der sandsynligviis for et eller to Aarhundreder siden var bleven opført fra Oceanets Dyb, af deres Forfædre. Disse smaa Vanddyrs gigantiske Frembringelser ere de Søfarende velbekjendte, og give os et temmeligt nøiagtigt Begreb om den Maade paa hvilken Jordens Overflade er bleven dannet, for at undergaae nogle Forandringer. Landet der var lavt, skovbegroet og uden noget Tegnetil Indbyggere, var let tilgængeligt. Natten var saa smuk at jeg vovede mig ind i Landet, og efter at have gaaet mere end en Miil, for største Delen i Kokus- og Banan-Lunde, kom jeg til Vandbasinet, der sædvanligviis findes i disse særegne Formationer. Indløbet fra Havet var ikke langt derfra, og jeg sendte en af Folkene tilbage til Jollen, med Ordre at den skulde begive sig didhen. Derpaa oploddede jeg Indløbet og Bugten, og fandt overalt Sandbund og omtrent ti Favne Vand. Som jeg havde ventet var Indløbet det grundeste Sted, men i dette, som jeg meget omhyggeligt oploddede, var der intetsteds mindre end fem Favne. Det var ved Midnat, og jeg vilde

have forblevet i Land til om Morgenens, for at fortsætte Opmaalningen ved Dagslyset, dersom vi ikke havde seet Skibet under Seil og meget nærmere ved os, end vi havde troet det muligt, hvilket overbeviste mig om at det var raget i Drift, og drev stærkt ind imod Land. Jeg betænkte mig altsaa ikke, men roede strax ombord.

Det var som jeg havde formodet. Klipperne saa nær ved Revet, havde overskramilet Anfertouget, Skibet ragede i Drift, og Marble var under Seil og ventede min Tilbagekomst, for at forvise sig om hvor han kunde ankre paany. Jeg fortalte ham om Lagunen i Midten af Den, og gav ham tilstrækkelig Forsikkring om, at der var Dybde nok for ethvert Skib til at løbe derind. Jeg havde erhvervet mig Reputation, efter den Maade paa hvilken jeg havde bragt Skibet gjennem det første Indløb, og jeg fik Ordre til at bringe det ind i dets ny Havn.

Dette var ikke nogen vanskelig Forretning. Den fløve Kuling, og Uvissheden om Strømmens Sætning, vare de eneste Kilder til Forlegenhed. Det lykkedes mig alligevel efter et kort Forsøg, at finde Indløbet, og da jeg sendte Jollen forud under Talcott, til yderligere Forsigtighed, havde jeg snart the Crisis flydende lige i Centret af denne naturlige Dok. Seilene bleve hjergede ligesom vi kom ind, og Skibet jortøiet, hvorefter vi laae saa sikkert, som om vi virkelig laae i et Basin dannet ved Konst. Jeg er af den Mening, at Skibet vilde have

redet den haardeſte Storm af her, med Undtagelſe af en Ocean, for et enkelt Anker. Bevidſtheden om Tryghed var nu ſaa ſtærk hos os, at vi beſlog vore Seil, opſatte en Ankervagt af een Mand, og gik til Røis.

Jeg har aldrig medens jeg har været ombord, lagt mig med større Tilfredshed end den Nat. Lad mig tilſtaa Sandheden reent ud, jeg var fuldkommen tilfreds med mig ſelv. At det ſkyldtes min Beſtemthed og Dngtighed at Skibet blev frelſt, da det var uden for Revet, er uden for al Tvivl, og jeg troer det vilde have været forliiſt, efter at det var raget i Drift, derſom jeg ikke havde opdaget dets nærværende Ankerplads. Nu laae det alligevel der, heelt omgiven af Land, paa en god Holdebund, Dybde nok og godt fortøiet. Det kunde, ſom jeg allerede har ſagt, ikke være ſikkrere i en kunſtig Dof. Midt i Oceanet, fjernet fra alle Toldofficianter, paa en nyſig opdaget og ubeboet Ø, var der intet at frygte. Menneſket ſover trygt under ſaadanne Omſtændigheder, og jeg vilde have været i en dyb Søvn en Minut efter at jeg var kommen til Røis, derſom ikke Marbles Con- verſation, ganſke imod min Villie havde holdt mig vaa- gen i fem Minutter. Hans Rahytsdør ſtod aaben, og gjennem den blev følgende Samtale holdt.

„Jeg troer i det Hele taget,“ begyndte Capitainen, „at det vil blive beſt at generalifere lidt mere“ — dette var et af Ex-Capitainens Favorit-Udtryk, et ſom han ofte brugte uden ſelv nøiagtigt at vide dets rette Anvendelſe.

„Ja, at generalisjere lidt mere, det skal hede Marble-Land, Wallingford-Bay, Yawl-Reef, Talcott Inlet, Miles Anchorage — og en fordømt flet Ankerplads var det, Miles; men ligemeget, vi maa tage det gode med det flette, i denne syndige Verden.“

„Meget sandt, Sir; men med Hensyn til Ankerpladsen, da maa De undskyldte mig, da jeg aldrig skal benytte den mere.“

„Maaskee ikke. Nu vel, dette er hvad jeg kalder Komfort! — Hvad, Talcott? — Sover Talcott, Miles?“

„Han og anden Styrmand ere dybt inde i det, Sir, godt fuld og bi, med syv Miles Fart,“ mumlede jeg, da jeg i Diebliffet ønskede min Blageaand paa Japan.

„Ja de ere nogle Snysovere! jeg siger, Miles, saadan en Opdagelse, som denne, vil skabe en Mands Lykke, Verden generalisjere i Opdagelser, den gjør ingen stor Forskjel mellem eders Columbuffer, Cooks og Marbles. En D er en D og den der først opdager den, har Æren derfor. Stakkels Captain Williams, han vilde have ført dette Skib i en heel Menneſkealder og aldrig funden noget Nyt.“

„Undtagen Strædet —“ mumlede jeg meget utydeligt, idet jeg drog Beiret dybt og haardt.

„Ja det var noget, havde ikke De og jeg været ombord, vilde Skuden aldrig have gjort det. Vi ere netop Lykkens Skjodebørn. Der var nu denne Historie med

Braget paa Hviden af Madagascar — der ere ogsaa blodige Strømme i det stille Hav, finder jeg, Miles."

„Ja, heelt op med Roret!"

„Knægten drømmer. Et Ord endnu, min Gut, før end de kapper al Forstand og Eftertanke løs. Troer De ikke det vilde være en capital Idee at stikke lidt Patriotisme ind imellem Navnene? Patriotisme har saa meget at sige i vor Deel af Verden. Congress Rocks vilde være et godt Navn for den høieste Deel af Revet, og Washington Sands vilde passe sig for Landingsstedet, De fortalte mig om. Washington burde have en Finger med i Posteien."

„Skorpen er ikke nede, Sir."

„Knægten er væk, og jeg maa ligesaagodt følge hans Exempel, skjøndt det er ikke let at jove paa saa hæderlig en Opdagelse, som denne. God Nat, Miles!"

„Gi, ei! Sir."

Saaledes var den Beretning, som Marble siden efter gav mig om Slutningen paa Samtalen. Søvn, Søvn, Søvn! aldrig nød vi dens No bedre end i de paafølgende fem Timer. Der var hele Tiden saa roligt i Skibet, som i en Kirke paa en Søndag. For mit Bedkommende kan jeg med Sandhed sige, at jeg ikke hørte, eller vidste af noget, førend jeg blev purret af en voldsom Ruffen i min Skulder. Da jeg antog at jeg blev purret til en sædvanlig Sovagt, sad jeg overende i et Dieblif og fandt at Solstraalerne strømmede lige ind i mine

Dine, igjennem Kahytvinduerne. Dette forhindrede mig et Dieblik i at see, at jeg var bleven forstyrret af Capitain Marble selv. Han ventede indtil han var overbevist om at jeg kunde forstaae ham, og derpaa sagde han i en alvorlig og betydningsfuld Tone:

„Miles, der er Mytteri i Skibet! Forstaaer De mig, Mr. Wallingford? et blodigt Mytteri!“

„Mytteri, Capitain Marble? De forbauser mig, Sir, jeg havde troet at vort Mandskab følte sig fuldkommen tilfreds.“

„Bah! ingen kan vide om Kjedlen vil komme op med Laaget eller Bunden i Veiret. Jeg troede da jeg gik tilkøis igaar Aftes, at jeg skulde faae den tryggeste Luur jeg nogensinde havde nydt i Skibet, og nu opdager jeg, da jeg vaagner, et Mytteri.“

Jeg var naturligviis paa Benene og paaklædt i et Dieblik, efter at jeg først havde purret de to andre Stormænd.

„Men hvoraf veed De dette, Capitain Marble?“ spurgte jeg jaasnart der gaves Leilighed. „Jeg hører ingen Støi,“ og efter at jeg havde seet ud af Kahytvinduet, tilføiede jeg: „Skibet ligger paa sin Plads. De maa sikkerlig tage feil, Sir.“

„Nei, nei! — jeg tørnede ud for ti Minutter siden, og vilde netop gaae op paa Dækket, for at betragte Deres Basin, og trække frisk Luft, da jeg fandt Nedgangsdørene til Kahytten lukkede, netop paa Smudge-Maneer.

Jeg formoder De vil indrømme at ingen ordentlig Skibsbesætning vilde vove paa at indelukke deres Officierer om Læ, med mindre de havde i Sinde at bemægtige sig Skibet."

„Dette er meget paafaldende, men maaske der er noget i Veien med Laafen. Naabte De paa nogen, Sir?"

„Jeg dundrede, som en Admiral; men fik intet Svar. Da jeg forsøgte Birkningen af nogle faa Spark, hørte jeg en undertrykt Latter paa Dækket, og dette aabenbarede mig paa eengang Nationens Tilstand. Jeg formoder mine Herrer, at de alle vil indrømme at naar Matroser lee ad deres Officierer, og indespærre dem, maa det noget nær kunde kaldes Mytteri."

„Det synes virkelig saaledes, Sir. Vi gjøre bedst i at bevæbne os, saasnart vi ere paaflædte, Capitain Marble."

„Det er jeg allerede, og De ville alle finde ladte Pistoler i min Kahyt."

Et Par Minutter efter dette Dieblik vare vi alle fire klare til at flaaes, da hver af os var bevæbnet med et Par Skibspistoler, forsynede med nyt Fængkrudt. Marble vilde at vi skulde storme imod Kahytsdøren paa eengang; men da jeg forudsatte Umuligheden af at Hovmesteren og Neb kunde tage nogen Deel i en Complot mod Officiererne, antog jeg det for rigtigst at overbevise os om hvad der var bleven af de to Sorte, førend vi begyndte paa vore Operationer, Talcott begav sig øieblikkelig til Stirritsen, hvor Hovmesteren sov, og kom strax

tilbage med den Efterretning, at han havde funden ham i Køien i tryk Søvn.

Forstærket med denne Mand, besluttede Capitain Marble at gjøre sin første Demonstration paa Bakken, hvor han, naar han gik frem med Forsigtighed, haabede det muligt at overraske Oprørerne. Det vil erindres at en Dør satte os i Forbindelse med den forreste Deel af Skibet, og som var aflukket paa Mellemdæks Siden. Da den største Deel af Ladningen var stuvet ned i Lasten, var der ingen Vanskelighed ved at bane os Vej til denne Dør, hvor vi standsede og lyttede, for at erfare Sagernes Stilling paa den anden Side af Skodtet. Medens vi famlede os frem i det Slags Tusmørke der herskede paa Stedet, da Lugerne vare lagte over, hviskede Marble til mig. „De infernalske Philadelphiasolk maa stikke i Baggrunden af denne Ondskab, da vor gamle Besætning var et Hold af saa fredelige og retsindige Knøse, som man nogensinde kunde tænke sig.“

Resultatet af vor Lytten var en almindelig Forundring. Det var udenfor al Tvivl at Snorken af forskjellig Styrke og i alle Morpher Tonearter umiskjendelig blev hørt. Marble aabnede øieblikkelig Døren, og gik ind i Folkelukafet, med Pistolen i Haanden. Hver Køie indeholdt sin Mand, og alle sov de. Anstrængelse og den Vane at vente til de bleve purrede, havde tydeligt nok holdt enhver af Matroserne i Køien til dette Dieblif. Ivertimod Sædvane i saa varmt et Klima

var Lugen lagt over, og et Forsøg overbeviste os snart om at den var aflukket.

„Maar jeg skulde generalisere over denne Idee, Miles,“ udbrod Capitainen, „vilde jeg sige at vi igjen vare indsluttede af de Bilde!“

„Det synes virkelig saa, Sir, og dog saae jeg ikke det ringeste Tegns til at Den var beboet. Det er nok det bedste, Capitain Marble, at vi mønstre Mandskabet, for at vi kan vide hvem der er hernede.“

„Meget rigtigt — pur De dem ud og send dem alle agterud i Kahytten, der er mere Dagslys.“

Jeg gik iværk med at purre Folkene, hvilket ikke holdt vanskeligt, og saa Minutter efter vare de alle sendt agterud. Da jeg fulgte Mandskabet, viste det sig snart, at kun een manglede og det var netop det Individ, vi havde efterladt paa Dækket, da vi andre gik ned, efter at have fortoiet Skibet. Enhver Sjæl der horte til Skibet, Philadelphiasfolk og alle, med Undtagelse af denne Mand, vare tilstede i Kahytten og Stirritsen.

„Det kan aldrig være muligt, at Harris turde vove paa at drive Gjæk med os,“ sagde Talcott; „og dog seer det virkelig saadan ud.“

„Det er dog vel ganske sikkert, Miles, at Marble Land er en ubeboet Ø?“ sagde Capitainen.

„Jeg kan kun sige Sir at den ligner alle de andre ubeboede Coraløer, vi have passeret, lige saameget, som den ene Ort ligner den anden; og at der ikke var Tegns

til noget levende Væsen igaar Aftes. Det er vel sandt, at vi ikke saae meget af Den, og efter alt Udseende var der heller ikke meget at see."

„Ulykkeligviis er alle Folkenes Baaben paa Dækket, i Geværkisterne eller opfangede paa Bommen eller Masterne. Det kan alligevel ikke nytte noget at gjøre Ophevelser over een Mand, jeg vil derfor gjøre en Rumpus, som snart skal bringe Rnegten paa Benene."

Herpaa gjorde Capitainen for Alvor hvad han kaldte en Rumpus. Jeg troede i Diebliffet han vilde have sparket Kahyttdøren ind.

„Andzomelee-andzomelee. Hvorfor De gjør saamange Spark," sagde Gen oppe paa Dækket.

„Hvem Djæveln er De?" spurgte Marble, idet han sparkede endnu haardere. „Luf Kahyttdøren op, eller jeg slaaer den i Stykker, og kaster Dig selv overbord"

„Monsieur — Sair," gjentog en anden Stemme, „tennez — De er prisonnier. Comprenez-vous, prisonair, hæ?"

„Det er Franskmænd, Capitain Marble," udbrod jeg, „og vi ere i Fjendens Hænder."

Dette var en forbausende Underretning, saa meget mere, som alle havde Vanskelighed ved at troe den. Dog den paafølgende Samtale gjorde lidt efter lidt Ende paa vort Haab, indtil vi fik følgende Arrangement bragt istand med dem paa Dækket. Det blev mig tilladt at komme

op for at forvisse mig om vor sande Stilling, medens Marble og det øvrige af Besætningen skulde forblive nede og forholde sig passive, indtil Resultatet blev meddeelt dem. Ifølge disse Bestemmelser blev en af Kahytsdørene aabnet og jeg traadte ud.

Forbauselse berøvede mig næsten Synet, ved det der fremstillede sig for mig. Næsten halvtredstindstyve blanke Matroser, og efter deres Sprog og Udseende at dømme, indfødte Franskmænd, stimlede rundt om mig, ligesaa nysgjerrige efter at see mig, som jeg kunde være det efter at see dem. Midt iblandt dem var Harris, der nærmede sig med en forlegen og bedrøvet Mine.

„Jeg veed at jeg fortjener Døden, Mr. Wallingsford,“ begyndte han: „men jeg faldt i Søvn efter den megen Anstrengelse, da alt saae saa fuldkommen trygt ud, som om intet ondt kunde hændes, og da jeg vaagnede vare disse Folk ombord og i Besiddelse af Skibet.“

„Men hvor i Alverden kom de da fra, Harris? Er der et fransk Skib ved denne Ø?“

„Efter alt hvad jeg har kunnet see og erfare, Sir, er det Besætningen af et fransk armeret Coffardiskib, en eller anden Ostindiefarer, og da de fandt en god Leilighed til at slippe bort fra Den og gjøre en god Prise, have de hjulpen sig selv til den stakkels Crisis, Gud velsigne hende! siger jeg, skjøndt jeg nu formoder at hun er under fransk Flag.“

Jeg saae op til Gaffelen, og ganske rigtigt, der vaiede det trefarvede Flag.

Sextende Kapitel.

Det er vistnok, at Sandhed undertiden forekommer os besynderligere end Fiction. Beretningen om de Omstændigheder der bragte os i vore Fjenders Hænder, vil tilstrækkelig bevise denne Paastand. **La Pouline** var et Skib paa sex hundrede Tons, der førte Raperbrev fra den franske Regjering. Den aaseilede fra Frankrig kort efter at vi havde forladt London, bestemt paa en lignende Rejse, som vor, skjøndt Søddeerskind, Sandaltræ og Perler ikke dannede nogen Deel af dens tilsigtede Handel. Dens første Bestemmelses-Sted var de franske Der paa Hviden af Madagascar, hvor den efterlod endeel af sin Ladning og indtog nogle kostbare Artikler. Derfra fortsatte den til de Phillipiniske Der, idet den fulgte Strøget af de engelske og amerikanske Handelsfibe, tog to af de førstnævnte til Brise, og borede dem isænk, efter at have udtaget saadanne Dele af Ladningerne, som passede bedst til dens egen Hensigt. Fra Manilla satte **la Pouline** Cours til Sydamerika, hvor den agtede at omsætte i ædle

Metaller visse Artikler bragte fra Frankrig, andre købte paa Bourbon, Isle de France og Philippinerne, og diverse Baller og Kister fundne i Lasten af Priserne. I Udførelsen af alt dette stode Monsieur le Comte, dens Chef, først paa sit Skibs udmærkede Seilads; for det andet paa hans egen ualmindelige Driftighed og Dngtighed, og for det tredie paa Sydamerikanernes velbekjendte Hang til at smugle. Da Doubloner og Dollars kun optog liden Plads, forbeholdt han, efter hans Handel paa Fastlandet, største Delen af Skibets Lasterum, til saadanne Gjenstande, han maatte finde i sex til otte Priser, dem han med Sikkerhed gjorde Regning paa at tage, naar han var kommen østen for Cap Horn. Alle disse velbegrundede Forudsætninger vare fuldkommen lykkedes, lige indtil det Tidsrum af tre Maaneder før vor Ankomst til denne ulykkelige D.

Ratten før den nys omtalte Dag løb la Pouline, uden den ringeste Varsel om nogen nær Fare, under en laber Ruling og uden nogen synderlig Sø, paa Grund paa en anden Deel af det Rev, fra hvilket vi nylig med Rød og Reppe var gaaet klar. Da Klipperne bestod af Coraller, var der lidet Haab for Skibet, og de borede sig virkelig igjennem dets Bund, i mindre end to Timers Forløb efter at Skibet havde stødt. De Sukkere, som vare indtagne paa Isle de France, og som tjente til underste Tier af Ballasten, bleve naturligviis snart af en meget tvivlsom Værdie; men da Veiret vedblev at være smukt, lykkedes

det Capitain le Compte, ved Hjælp af hans Fartøier, at bringe alt andet af Værdi i Land, og fremdeles at gaae iværk med at ophugge Braget, i den Hensigt at bygge et Fartøi, der kunde føre ham selv og hans Folk til et eller andet civiliseret Land. Da han havde fuldt op af Værktøi, og noget over tredsindsthyve Mand, var Arbeidet skredet godt frem, da en Skonnert af omtrent halvfemsindsthyve Tons Drægtighed, allerede var saa vidt færdig, at den snart kunde løbe af Stablen. Saaledes var Sagernes Tilstand, da vi en smuk Nat ankom paa den omtalte Maade. Franskmændene holdt stadig Udkik, og det synes, som om vi vare blevne seete, som et fjernt Punkt paa Oceanet, netop ved Solens Nedgang, medens de lave Træer paa Zen undgik vor Opmærksomhed. Ved Hjælp af en god Natkikkert, bleve vore Bevægelser iagttagne, og et Fartøi skulde have været sendt ud for at advare os om vor Fare, da vi løb inden for Revet. Capitain le Compte vidste at der var stor Sandsynlighed for at vi var en Fjende, og han besluttede at holde sig skjult for at afvente Resultatet. Saa snart vi vare komne til Ankers inde i Basinet, og Stilhed herskede ombord i Skibet, bemandede han sin Gig og roede med omviklede Aarer op under vor Boug for at recognoscere. Da han fandt alt roligt vovede han sig op i Fokkerøstet og derfra ind paa Dækket, ledsaget af tre af hans Folk. Han fandt Harris snorkende med Ryggen lænet mod en Kappert, og fikrede sig ham strax. Derpaa stod der intet andet tilbage, end

at lukke Forlugen og Nedgangen til Kahytten og afstænge dem, for at have gjort alle om Læ til Fanger. Fartøiet blev sendt ind efter flere Folk, og flere Timer før nogen af os vare vaagne, havde Skibet virkelig omverlet Herrer. Harry fortalte vor Historie, og Seierherrerne kjendte vore Hændelser lige fra den Dag vi afsjelede fra Hjemmet til nærværende Tid.

Meget af dette erfoer jeg i de paafølgende Samtaler med Franskmændene; men den Gang fik jeg nok at vide til at give mig et Omrids af Sandheden. Mit Syn afslørede ogsaa mangen en Hemmelighed for mig. Jeg fandt ved Dagens Lys at Den i Hovedsagen var, som jeg havde formodet. Dog var den ikke saa stor som den var forekommet mig ved Maanelshjet; men dens almindelige Charakter var den samme. Det Basin hvori Skibet laae havde en Udstrækning af hundrede og halvtredstindstyve Acres, det Belte af Land der omcirklede det afverlede fra en til tre Fjerdedeel af en Dvartmils Brede. Største Delen af Den var en Lund, der var fra to til tredive Fod ophøiet over Oceanet, og vi forvissede os om at der var flere Kilder paa den, med fuldkommen fersk Vand. Naturen havde, ved en af sine hemmelige Processer, bedækket Jorden med yndigt kort Græs, og Franskmændene havde, med deres sædvanlige Omhu for Bordet, og med deres efterlignelsesværdige Virksomhed, allerede forskjellige Materialier til Salat &c. i fuld Bært. Snittebønner kunde faaes for intet og Grøncærter fandtes i Overflødighed.

Jeg saa de Franskes Telte strække sig i en Linie under Træernes Skygge, og der stod la Petite Pouline (Skonnerten) paa dens Klodser, iværk med at males for første Gang. Af den oprindelige Pouline kunde jeg gennem en Aabning i Skoven netop øine Mastetopperne, der gjorde en Vinkel af fem og fyrgetyve Grader med den lodrette Linie.

Der var Godmodighed og sund Menneſkeforſtand i alle Monsieur le Comptes Foretagender, der viſte at han var Philoſoph i Ordets bedſte Betydning. Han tog Tingene ſom de faldt, uden at ærgre ſig, og ønſkede at gjøre andre ſaa lykkelige, ſom Omſtændighederne vilde tillade det. Efter hans Tilſkyndelſe indbød jeg Marble til at komme op paa Dækket; og efter at have gjort min egen Chef bekendt med Tingenes Tilſtand, lyttede vi begge til vor Overvinders Forſlag. Monsieur le Compte, alle hans Officierer, og ikke ſaa af hans Folk, havde til forſkjellige Tider været Fanger i England, og der var ingen Vanſkelighed i at fortjætte Forhandlingerne i vort Modersmaal.

„Votre bâtiment — Deres Skib ſkal blive franſk — bien entendu“ — begyndte Monsieur le Compte — „med dets cargaison — Reising, og tout cela. Bien; c'est convenu. Jeg ſkal ikke afpreſſe rigueur, i mes conditions. Derſom de ſkal have poſſible at tage Deres Skib fra nous autres Français — d'accord. Hver Mand for ſig ſelv et ſa nation. Der er det

pavillon Français — og der skal det vaie, saalænge vi det formaae — mais — parole d'honneur; denne Prise kom for godt Kjøb, og skal blive solgt meget dyr — entendez — vous? Bien. Nu, Sair, vil jeg sætte alle Deres Folk ind paa D, hvor De skal tage vort Sted, medens vi tage Deres Sted. Disse Baaben skal blive i vore Hænder, saalænge Skibet bliver, men vi efterlader Dem fusils, poudre et tout cela, bagefter."

Dette var næsten ordret det Capitulations-Program, som Capitain le Compte nedlagde. Capitain Marble var ikke istand til at gaae ind paa saadant et Arrangement uden mange Indvendinger og megen Modsigelse. Men til hvad Nytte? Vi vare i Monsieur le Comptes Bold, og omendskjøndt han gjerne vilde behandle os godt, var det tydeligt nok, at han var bestemt paa at sætte sine egne Vilkaar igjennem. Det lykkedes mig tilsidst at bringe Marble til at fatte, at Modstand ikke kunde nytte, og han underkastede sig, skjøndt med den samme Slags Grace, som en Mand der ikke har indaandet Chloroform, underkaster sig en Amputation — de som have indaandet det sige at føle Behag i denne Fornøielse.

Capitulationsvilkaarene — og de afveeg ikke meget fra at overgive os paa Naade og Unaade — vare ikke saasnart indgaaede, førend vore Folk bleve commanderede op paa Bakken, hvorfra de bleve transporterede i Fartøiet, der laae klar til at sætte dem i Land. Alle Skibskister og privat Eiendom blev paa den hæderligste Naade ud-

leverede og bragt ned i la Paulines Fartøier, der laae rede til at modtage dem. Vi Officierer bleve sendte ned i Gigen, medens det blev overdraget Neb og Hornmesteren at tage vare paa vore private Giendele. Da alle Mand, med Undtagelse af de Sorte, vare i et Fartøi, satte vi af og roede ind til Landingsstedet, saa nedslaaet og melankolsk et Selskab, som nogenfinde har taget et nyt opdaget Land i Besiddelse. Marble affecterede at fløite, thi han var indvendig oprørt over den Monchalance, som Capitain le Compte forraadte. For at sige Sandhed var Ex-Capitainen meget forstyrret. Hvad mig selv angik da betragtede jeg Affairen som et Krigspuds, og brød mig ikke stort derom.

„Voilà messieurs,“ udbød Monsieur le Compte, idet han svingede sin Arm med en Mine af uovertræffelig Edelmødighed, „De skal være Herre her, saasnart efter vi skal gaae bort, og tage vor lille Giendom med os!“

„Han er bandsat ædelmodig, Miles,“ mumlede Marble mig i Øret. „Han vil overlade os Zen og Revet og Cocusnødderne, naar han er gaaet bort med vort Skib og Ladningen. Jeg vil vedde alt hvad jeg eier, han burer sin infernalske Skonnert væk oven i Kjøbet.“

„Det nytter ikke noget at klage, Sir, og det vil være bedst for os at holde gode Miner med Franskmændene.“

Sandheden heri blev snart tydeligt bekræftet. Capitain le Compte indbød os alle til at tage Frokost med ham, og vi gik i den Hensigt til de franske Officierers Telt. Amidlertid flyttede de franske Matroser de saa Artikler de

agtede at bringe bort til Skibet, med den ædelmodige Hensigt al overlade deres egne Telte til den øieblikkelige Afbenyttelse af os Fanger. Da Monsieur le Comptes Plan var at gaae til det spanske Fastland, for at completere sin forehavende Handel der, vare ikke jaasnart Teltene rømmede, førend Franskmændene begyndte at indskibe saadanne af deres egne Artikler, som det fra Begyndelsen af havde været bestemt at omsætte i spanske Dollars. Imidlertid sad vi ned til Frokosten.

„C'est la fortune de guerre! hvad De kalder Krigslykke, messieurs,“ bemærkede Capitain le Compte, idet han bestandig hvirvlede sin Stok rundt i en Chokoladekande, paa en meget kunstfærdig Maade. „Bon, c'est excellent, Antoine —“

Antoine lod sig see i Skikkelse af en godt gjennemrøget, kopperfarvet Kahytsdreng. Han blev befalet at tage en lille Kande med Chokolade og bringe den med Capitain le Comptes Compliment til mademoiselle, og at sige hende at der nu var de bedste Udsigter til at forlade Zen om nogle faa Dage, og at see la belle France i Løbet af de paafølgende fire eller fem Maaneder. Dette blev sagt paa fransk, og hurtigt, og med en Jorighed, som om han følte alt hvad han sagde og meer endnu; men jeg kjendte nok til Sproget for at forstaae Meningen.

„Jeg troer Karlen generaliserer over vor Ulykke, i hans fordømte Lingo,“ brummede Marble; „men lad ham

tage sig iagt — han er endnu flere tusind Mil fra Hjemmet.“

Jeg forsøgte at forklare det Hele for Marble, men det var til ingen Nytte; han paastod at Franskmændene sendte Chocolate fra sit eget Bord til Mandskabet, for at spille den store Herre, paa hans egen gode Lykkes Bekostning. Det kunde ikke nytte at stampe mod Braaden, og jeg lod Marble nyde den Glæde at troe det værste om Franskmændene, en Slags Angel-Saxsiff Tilbøielighed, der har udstafferet mangan et Blad i den engelske og amerikanske Historie — ikke at tale om andre Tilbøieligheder og Historier, i Nationernes store Familie.

Da Frokosten var forbi, førte Monsieur le Compte mig tilside paa en Spadseretour under Træerne, for at forklare mig hans Udsigter og Hensigter. Han lod mig forstaae at jeg var udseet til denne Meddelelse, paa Grund af at han nok havde lagt Mærke til min Capitains Sjels-tilstand. Jeg forstod ogsaa lidt Fransk, hvilket var meget nyttigt i en Samtale med en Mand, der blandede sit Engelsk med saa mange Phraser, hentet fra hans Modersmaal. Det blev tilkjendegivet mig at Franskmændene vilde lade Skonnerten løbe af Stablen den samme Aften, og at vi vilde finde dens Master, Takkelage og Seil færdige til den. Ved Activitet kunde den være klar til at forlade Den, i det seneste om fjorten Dage. Endeel af vore egne Provisioner vilde blive bragte i Land, som bedre passende for vore Baner, end de der vare tagne

ud af *la Pauline*; medens endeel af de sidste vilde blive bragt ombord i *the Crisis*, af den samme Grund som er anført, for Franskmændene. Med Hensyn til Vandfæde &c., da var alt arrangeret; da enhver Ting var taget fra Braget, med liden eller ingen Ueilighed, strax efter Skibets Forlis. Med et Ord, vi vilde ikke have stort andet at gjøre end at indsætte Masterne, takle vort Fartøi, stuve dets Last og seile til nærmeste venstfabelige Havn.

„Jeg tænker De vil gaae til Canton,“ tilføiede Monsieur le Comte, „der vil De finde fuldt op af Deres compatriotes. De kan naturligviis seile og gaae chez vous — hvad De kalde hjem, med toute facilité. Oui — cet arrangement est admirable.“

Saaledes kunde Arrangementet forekomme ham, skjøndt jeg for min Part langt foretrak at forblive ombord i „blinde Crisis“, som vore Folk havde kaldt hende, efter at hun havde famlet igjennem Magellanstrædet.

„Allons!“ — udbrod den franske Capitain pludselig. „Vi vare nær ved Mademoiselles Telt — vi skal gaae og spørge hvorledes hun befinder sig ce beau matin!“

Idet jeg saae op blev jeg vaer to smaa Telte, mindre end fjorten Yards fra os; de vare yndigt beliggende, midt i en tæt Deel af Lunden, nær ved en Kilde af det meest udmærkede klare Vand jeg nogensinde har seet. Disse Telte vare forfærdigede af nyt Seildug, og vare blevne dannede med Omhyggelighed og Færdighed. Jeg saae at det første vi nærmede os var overtrukket med Tæpper

og havde mange af en comfortable Boligs Tilføininger. Monsieur le Compte der virkelig var en smuk Mand under de fyrgethve, paatog sig sine meest elskværdige Manerer, da han gik hen til Seildugsdøren; og han rømmede sig en eller to Gange, saa ærbødigt som muligt for at tilkjendegive sin Nærværelse. Et Dieblif efter kom en Tjenestepige ud for at tage imod ham. Saasnart jeg saa dette Fruentimmer, forekom hendes Ansigt mig at være bekjendt, skjøndt jeg ikke kunde erindre Stedet eller Tiden, hvor eller naar vi havde mødt hinanden før. Denne Hændelse var saa besynderlig at jeg endnu grundede paa den, da jeg ganske uventet fandt mig selv staaende i Teltet, Ansigt til Ansigt med Emily Merton og hendes Fader.

Vi gjenkjendte hinanden ved første Diekast, og til Monsieurs Forbauselse udverledes hjertelige Hilsener mellem os, som gamle Bekjendte. Gamle Bekjendte kunde vi alligevel neppe kaldes; men paa en ubeboet D i Sydhavet, er man glad ved at møde hvilket som helst Ansigt man nogenstinde før har seet. Emily saa mindre blomstrende ud end da vi skiltes ad for næsten tolv Maaneder siden i London; men hun var endnu smuk og tækkelig. Baade hun og Faderen vare i Sorg, og da Moderen ikke var tilstede, gjettede jeg paa eengang Sandheden. Mrs. Merton var Invalid da jeg kjendte hende, dog havde jeg ikke forudseet hendes saa snare Død.

Jeg troer at Capitain le Compte var noget for-

trydelig ved min Modtagelse. Dog forglemte han ikke sine gode Manerer, og han reiste sig, idet han sagde at han vilde forlade mig hos mine Venner, for at vi kunde udveerle gjensidige Forklaringer, medens han gik for at varetage Dagens Forretninger. Jeg blev ikke glad ved at see at han, da han forlod os, nærmede sig og kysjede Emilys Haand. Det skete med al Ærbødighed og ikke ganske uden Grace; men der var en Følelse og Maneer deri, som ikke let kunde misforstaaes. Emily rødmede da hun ønskede ham god Morgen, og idet hun vendte sig for at see paa mig, kunde jeg trods mine Følelser ikke bare mig for at smile.

„Aldrig, Mr. Wallingford, aldrig!“ sagde Emily med Eftertryk, saasnart hendes Beundrer ikke længer kunde høre hende. „Vi ere i hans Bold, og maa holde gode Miner med ham; men jeg kan aldrig ægte en Fremmed.“

„Det er kun en daarlig Opmuntring for Wallingford, min Kjære,“ sagde hendes Fader leende, „dersom det skulde hænde sig at han selv fik Tanker til Dig.“

Emily saae forvirret ud, men hvad der under disse Omstændigheder var endnu bedre, hun saae bekymret ud.

„Jeg er vis paa, kjære Sir,“ svarede hun med en Hurtighed der forekom mig fortryllende, „jeg er vis paa at Mr. Wallingford ikke antager at jeg meente noget saa simpelt. Desuden er han ikke nogen besværlig Tilbeder af mig, som denne ubehagelige Franskmænd, der altid

forekommer mig mere lig en Tyrk, end En, der virkelig har Agtelse for en Dame. Desuden —"

„Desuden hvilket, Miss Merton?" vovede jeg at spørge, da jeg mærkede hun betænkte sig.

„Desuden ere Amerikanere neppe fremmede for os," tilføjede Emily smilende „thi Du veed Fader, at vi endog have amerikanske Slægtninge."

„Ganske vist, min Kjære, og vare nær selv blevne Amerikanere. Havde min Fader etableret sig der hvor han giftede sig, saaledes som han først agtede, havde denne været vor nationale Character. Men Monsieur le Compte har givet os et Dieblif til at meddele hinanden vore Historier, og jeg formoder at det ikke vil blive noget langt Dieblif. Lad en af os begynde, dersom vi ønske det tilendebragt uden ubehagelige Bidner."

Emily ønskede at jeg skulde begynde, og jeg betænkte mig ikke. Min Historie var snart fortalt. Major Merton og hans Datter vidste alt om Erobringen af Skibet i Basinet, omendskjøndt de vare uvidende om Skibets Navn. Jeg havde derfor kun at fortælle om vor Reise paa Nordvest-Kysten og om Capitain Williams Død, for at ende min Historie. Jeg fattede mig i desto mere Korthed, som jeg længtes med Utaalmodighed efter at høre Omstændighederne der havde bragt mine Venner i deres nærværende overordentlige Stilling.

„Det synes unden al Tvivl overordentligt nok," begyndte Major Merton, saasnart jeg havde sluttet min

sidste Bemærkning; „men det er altsammen meget simpelt, naar De begynder ved den rigtige Ende af vor sørgelige Historie, og følger Begivenhederne i den Orden de ere forefaldne.“

„Da De forlode os i London, Wallingford, troede jeg vi stod paa Pointet til at seile til Vestindien; men da der kort efter tilbød sig en bedre Ansættelse i Ostindien, blev min Bestemmelse forandret til Bombay. Det var af Bigtighed at jeg naaede min Bestemmelse saa tidligt, som muligt; og da ingen af de regulære Ostindiefarere vare færdige, tog jeg Passage med et Skib der gik med Leisens, et Skib af ubetydelig Størrelse og Styrke. Intet forefaldt, indtil tre eller fire Dage førend vi skulde naae vor Havn, da vi traf paa la Pouline og blevne tagne. I Førstningen troer jeg at Capitain le Compte var villig til at lade mig gaae paa Gresord; der tilbød sig ingen Leilighed og vi gik med Skibet til Manilla. Medens vi opholdt os der indtraf den sørgelige Begivenhed, som De formodentlig har sluttet Dem til af vor Sørgedragt; og jeg naaede endnu noget Haab om at træffe et eller andet Arrangement, hvorved jeg kunde frelse mig ud af denne forlegne Stilling. Men paa denne Tid var Monsieur le Compte bleven en aabenlys Beundrer af Emily, og jeg formoder at vi ikke tør gjøre os Haab om Frihed, saa længe som han kan finde paa Undskyldninger, for at bedrage os for den.“

„Jeg haaber at han ikke misbruger sin Magt paa

nogen Maade og generer Miss Merton med en Paatrængenhed der er hende ubehagelig."

Emily takkede mig med et sødt Smil og en let Rødmen for den Barme hvormed jeg talte.

„Det kan jeg ikke beskylde ham for, idetmindste i een Henseende," gjensvarede Major Merton. „Monsieur le Compte gjør alt for os, som han ifølge sin Følelse for det Sømmelige, kan gjøre, og det er ikke muligt for Passagerer at have det mere komfortabelt eller mere for sig selv, ombord i et Skib, end vi havde det i la Pauline. Det Skib havde en Hytte og dets Rahyt blev aldeles indrømmet os. I Manilla havde jeg frit Lov til gaae hvor jeg vilde, efter blot at have givet et mundtligt Tilsagn om at vende tilbage, og i enhver anden Henseende ere vi blevne behandlede saa godt, som Omstændighederne vilde tillade det. Emily er alligevel for ung til at beundre en Tilbeder paa fyrgethve, alt for engelsk til at beundre en Fremmed, og alt for godt opdraget til at indlade sig med en Person, der ikke er stort andet end en fløt og ret Cossardimand — jeg mener Gen som intet er og intet eier, uden hvad hans Skib giver, eller kan give ham."

Jeg forstod Major Mertons Distinction, han saae en Forskjel mellem Arvingen til Clambonny, der søgte Eventyr af Lyst til Solivet, og en Mand der var gaaet til Søes som en Lykkeridder. Den var just ikke meget delicat; men i Betragtning af at den kom fra en Europæer og var fremsat mod en Amerikaner, var den ret god, da

den sidste, *ex gratiâ* blev anseet som et Bæsen af en ringere Klasse i moralsk, politisk, fysisk og i enhver anden Henseende, med Undtagelse af den pecuniaire. Den amerikanske Dollar bliver, Himlen være lovet! med Hensyn til Fuldvægtighed, sat i Rang næst efter dem af europæisk Metal. Ja den gaaer endog forud for den preussiske Papiirthaler.

„Jeg kan let forestille mig at Miss Merton af forskjellige Marsjager seer høiere op, end til Capitain le Compte,“ svarede jeg, idet jeg tilkjendegav min Erkjendtlighed for Distinctionen til Gunst for mig, ved et uvilkaarligt Bukt, „og jeg vil haabe at den Person vil ophøre at være paa-trængende, saasnart han bliver overbevist om at han ikke er hønhørt.“

„De kjender ikke Franskmændene, Mr. Wallingsford,“ gjensvarede Emily. „Der findes ikke nogen Skabning paa hele Jorden, der er vanskeligere at overtyde om at de ikke ere tilbedelsesværdige.“

„Jeg kan ikke troe at denne Svaghed strækker sig saa vidt, som til Søfolkene,“ sagde jeg leende. „I alle Tilfælde vil De blive befriet saasnart De naaer Frankrig.“

„Jeg haaber endnu snarere, Wallingsford,“ gjensvarede Faderen. „Disse Franskmænd kan have deres egne Manerer herude i Endhavets Gensomhed; men komme vi først i det atlantiske Ocean, haaber jeg at en eller anden engelsk Krydser vil plukke os op, længe før vi kan naae Frankrig.“

Dette var en fornuftig Slutning og vi omhandlede

den i nogen Tid. Jeg vil ikke gjentage alt hvad der sagdes; men Læseren vil ikke have Bamskelighed ved at forstaae, at Major Merton og jeg meddelte hinanden alle de Kjendsgjerninger, der kunde have Interesse for Folk i vor Stilling. Da jeg ansaae det for klogt at tage Afsked, fulgte han et Stykke med mig, læggende Veien henimod et Punkt paa Ydersiden af Den, hvor jeg kunde see Braget. Her forlod han mig for Diebliffet, medens jeg fortsatte Veien langs med Strandbredden, grundende over alt hvad der var passeret.

Den Maade paa hvilken Naturen anvender sine Materialier til at grunde Der i Oceaner som Sydhavet, er et besynderligt Studium. Insectet, der danner Coral-Klippen, maa være et vindskibeligt lille Dyr, da der er Grund til at troe, at nogle af de Rev, der i de sidste tredsindstyve eller halvsjerdssindstyve Aar ere bleve de Søfarende bekjendt, ere senere ved disse Insecters Arbeid bleve omdannede til Der, der bære Træer. Skulde Værket fortsættes, vil en Deel af dette uhyre Hav endnu blive omskabt til et Fastland, og hvem kan vide det, maaskee vil en Jernbane løbe tværs over den Deel af vor Klode, der vil forbinde Amerika med den gamle Verden. Jeg seer at Capitain Buchen, i hans Reisebeskrivelse, taler om et Skibbrud der indtraf i 1792 paa et Rev, hvor han i 1826 fandt en Ø, næsten tre Mile lang og bærende høie Træer. Det vilde være et interessant Regnestykke: naar een Insectfamilie kan danne en Ø, der er tre Mile

lang i fire og tredive Aar, hvormange Familier vilde der da udfordres til at danne Strækningen af den Jernbane jeg har omtalt. For ti Aar siden vilde jeg ikke have vovet et Bink af denne Natur, thi det kunde have sat Speculation i Bevægelse, og bleven Midlet til at berøre flere Enker og Forældreløse deres indskrænkede Midler; men vi have, Himlen være takket! endelig naaet en Periode i Landets Historie, da en Mand tør vove en Speculation i Geographiens Theori, uden at løbe Fare for at føde en eller anden vild, — om ikke blottet for Grundsaetninger — Speculation i Dollars og Cents.

Da jeg kom i Nærheden af Dens ydre Kyst, lige overfor Braget, mødte jeg uventet Marble. Den stakkels Fyr sad paa en ophøiet Deel af Coralklippen, med Armene overkors, og var i saa dybe Tanker, at han ikke engang hørte mine Sjed, da jeg nærmede mig ham, omendstjændt jeg traadte haardt, for at vække hans Opmærksomhed. Da jeg ikke gjerne vilde forstyrre ham, stod jeg nogen Tid og saae paa Braget, da dette Sted tilbød et langt bedre Overblik end noget andet Sted hvorfra jeg havde seet det. Franskmændene havde anrettet langt større Ødelæggelse paa deres Skib end Elementerne. Det havde stødt paa Vægsiden af Den, og laae paa et Sted hvor der virkelig kunde medgaae Aar, for ganske at hugge det op, saa rolig var Søen. Det meste af Overskibet var alligevel borte, og lidt efter lidt opdagede jeg, at det endog var lykkes dets Tømmere at borttage nogle

af Bundstokkene, idet den øvrige Deel af Maskinen holdtes sammen af de Klædningsplanker der var tilbage. Masterne stod i Skibet men endog Underræerne vare bjergede, for at anvendes til Skonnerten. Strandbredden var endnu ikke langt derfra, bestrøet med Gjenstande, bragt ind fra Revet; men, som der endnu ikke havde været Brug for.

En af mine Bevægelser tiltrak sig endelig Marbles Opmærksomhed og han vendte sig om mod mig. Han syntes at blive glad over at jeg kom til ham, og tilkjendegav ogsaa sin Tilfredshed over at jeg var ene.

„Jeg har generaliseret lidt over vor Stilling, Miles;“ sagde han, „og hvordan jeg saa betragter den, finder jeg den slem nok, ja næsten for slem for mig. Jeg elskede det Skib, Mr. Wallingsford, ligesaameget som Folk elste deres Forældre — Kone eller Børn har jeg aldrig havt — og Tanken om at det er faldet i Hænderne paa en Franskmænd, er for meget for min Natur. Havde det været Smudge, kunde jeg endda have udholdt det; men at maatte stryge sit Flag for et Brag, og det ovenikjøbet et infernalsk fransk Brag, det er mere end mennefseligt!“

„De maa erindre alle Omstændighederne, Capitain Marble, og De vil finde Trøst. Skibet blev overrumplet, ligesom vi overrumplede the Lady of Nantes.“

„Deri stikker det netop, — gør det til et almindeligt Princip, og hvad kommer der saa ud? Den som overrumpler andre bør ikke lade sig overrumple! Havde vi opsat en ordentlig Ankervag, Sir, kunde det aldrig være

steet; og en Ankervagt burde have været opsat i en fremmed Havn. Hvad hjalp det at det var en ubeboet Ø, at Skibet var omsluttet af Land, og godt fortoiet og at Holdebunden var udmærket? Det nytter altsammen til intet naar De betragter Sagen fra Tjenestens Standpunkt. Nei, gamle Robbins med hans Strømme i Oceanet, vilde aldrig være bleven fanget paa denne usle Maade."

Herpaa brast Marble i Graad, idet han holdt sine to haarde Hænder for Ansigtet, og jeg kunde see Taarerne kvælde ned under dem, som Vand presset ud af en Steen.

"Dette er Sølivets Dmskiftelser, Capitain Marble," sagde jeg inderlig bevæget over saadant et Udbrud fra saadan en Kant; "Sølivets Dmskiftelser ere undertiden for gribende for den bedste Sømand. Vi skulle betragte dette Tab, som vi betragte et Tab foranlediget ved en Storm; thi der er, naar alt kommer til alt, dog noget Haab tilbage."

"Jeg skulde ønske at kjende det, — for mig er der intet Land i Sigte."

"De der have overrasket kan ikke alene blive overraskede; men de kunde forscette deres gamle Haandtering, og til Gjengjæld overraske nok engang."

"Hvad mener De dermed? Miles," sagde Marble idet han saae ivrig op, og talte saa hurtigt som Synild, „generaliserer De, eller har De noget særdeles i Rifferten?"

"De maa først sige mig, Capitain Marble, om De

har havt nogen videre Samtale med Monsieur le Compte, og om han har talt mere om vore videre Foretagender?"

„Jeg forlod netop denne grinende Slynge — disse hans elskværdige Smil, Miles, ere kun lige saamange Grin han kaster os i Ansigtet, for at lade os føle hans gode Lykke; men fordømt være han, dersom jeg nogensinde kommer hjem vil jeg udruste en Kaper og efter ham, dersom man ellers for Penge eller gode Ord kan faae en velseilende Skonnert i Amerika. Jeg troer jeg kunde blive Sørover for at fange den Skurk!"

„U! stakkels Marble, der var ikke stor Sandsynlighed for at han, der aldrig, undtagen det skulde være ved Hændelse, steg høiere end til at blive Skibsfører, skulde kunne overtale disse forsigtige Skibsredere, til at betroe ham noget som helst Skib, til dermed at fare omkring paa Bildgaasejagt.

„Men hvorfor gaae til Amerika efter en Skonnert, Capitain Marble, naar Franskmændene ere saa høflige at give os een netop her paa Stedet, hvor vi ere."

„Jeg beghnder at forstaae Dem, min Gut. Der er lidt Trøst i den Tanke; men denne Franskmand har allerede faaet min Udneevnelse. og uden dette Document ville vi ikke være stort bedre end lige saamange Sørovere."

„Det tvivler jeg om, Sir, endogsaa med Hensyn til ethvert Skib, forudsat at det virkelig havde havt en Udneevnelse der tilfældigviis var forkommet. Udneevnelser

ere alle registrerede, og Beviser for vor sande Charakter kan findes hjemme."

„Ja for the Crisis; men ikke for denne Pretty Polly —“ thi saaledes oversatte Marble Petite Pauline — „Udnævnelsen gjælder kun for det Skib der er nævnt i den.“

„Det veed jeg ikke, Capitain Marble. Forudsat at vort Skib var sunket i en Bataille, hvori vi havde taget vor Fjende, kunde vi da ikke fortsætte vor Reise i Prisen, og siden efter flaaes med enhver der kom os i Veien?“

„Ved Georg det seer fornuftigt ud. For et Dieblif siden truede jeg med at gaae ud, som Sørover, og nu betænker jeg mig paa at gaae ud med min egen Kaper.“

„Gjør ikke et erobret Skibs Mandskab ofte Opstand mod dem som have taget dem, og gjenerobre deres Skib? og blev nogen af dem nogensinde kaldet Sørovere? Desuden authorisere Nationer i Krig næsten enhver Slags fjendtlig Handling imod deres Fjender.“

„Miles, jeg har taget feil — De er en dngtig Sømand, men Naturen har bestemt dem til at være Advocat! Giv mig Deres Haand, min Gut, jeg seer et Glimt af Haab forud, og et Menneske kan leve af mindre Haab end Føde.“

Marble fortalte mig nu det væsentlige af hans Samtale med Capitain le Compte. Den sidste havde viist en pludselig og hæftig Utaalmodighed efter at komme afsted. Jeg fattede strax Marsagen; han ønskede at skille Emily

fra hendes gamle Bekjendtskab, saa snart som muligt. Han havde i Sinde at sætte Skonnerten i Bandet for os den samme Eftermiddag, og selv at seile den næste Morgen. Dette var en pludselig Beslutning, og Franskmændene satte Himmel og Jord i Bevægelse for at udføre den. Jeg tilstaaer at jeg følte lidt Bedrøvelse ved at høre det, thi det var behageligt at træffe Mertons paa denne uventede Maade, og den Indflydelse Damer have paa saadant et eensomt Sted, er usædvanlig stor. Jeg fortalte nu min Opdagelse, og da han var bleven færdig med alle sine Forundringsudraab, førte jeg ham til Teltene og præsenterede ham for hans gamle Bekjendte. Som følge af denne Visit, nød jeg endnu en halv Times tète à tète med Emily, da Marble snart fik Majoren ud at spadserere under Træerne.

Vi bleve begge kaldte tilbage til Tanken om vor rette Stilling, da Monsieur le Compte lod sig tilshyne. Jeg kan ikke sige at vor Helt i nogensomhelst Henseende opførte sig ugalant imod os, uagtet det var tydeligt at han var jaloux. Han havde den Takt at skjule de fleste af sine Følelser, og enten det nu skyldtes Edelmodighed eller Kunst, saa paatog han sig en ædel Fortrolighed, der var langt mere skikket til at røre den Piges Følelser, til hvem han beilede, end nogensomhelst Strenghed. Efterat han først havde udbedt sig Miss Mertons Tilladelse, inviterede han endog os og sig selv til at spise til Middag med Majoren, og vi havde i det hele taget

en behagelig Underholdning. Vi fik Skildpade og Champagner, og begge af en Dvalitet, der var langt udenfor enhver Aldermans Omraade, baade i London eller New-York; jeg maa bede De Herrer Sir Peters og Sir Johns af Guildhall undskyldte, at jeg paa nogen Maade sætter dem i Lighed med en Gentleman fra det fjerde Qvarter, eller med en Gentleman fra det ellefte Qvarter; skjøndt naar Sandheden endelig skal frem, spiser den sidste meget ofte det bedste Middagsmaaltid, og drikker uden al Sammenligning de bedste Vine. Hvem der betaler, er et Factum, der ligger begravet i det aldermanske Gjøgleris Arcanum. Det blev seent inden vi forlod Bordet, skjøndt Monsieur le Compte forlod os tidligt.

Præcise Klokken fem bleve vi kaldte sammen for at overvære Afløbningen. Champagner og Rødvind havde sat Marble i godt Humeur, heller ikke var jeg paa nogen Maade i slet Lune. Emily tog Hat og Parasol, netop som hun vilde have gjort det i Hjemmet, og idet hun modtog min Arm gik hun til Bærstet, ligesom alle de andre. Efter at have anvist hende en beqvem Plads, hvorfra hun godt kunde see, ledsagede jeg Marble for at tage „the Pretty Polly“ i Diesyn, der endnu ikke havde tiltrukket sig vor Opmærksomhed, som den burde. Jeg havde antyndet for ham den Plan at overrumple Franskmændene, medens deres Opmærksomhed var henvendt paa Skonnerten, men Monsieur le Compte holdt stadig Halvdelen af sine Folk ombord i Skibet, og dette satte

Forsøget uden for al Dvæstion, siden the Crisis Kanoner var istand til at bestrynge største Parten af Den.

De franſke Haandværkere fortjente megen Roes, for den Dngtighed hvormed de havde udført Bygningen af La Belle Pauline. Det var ikke alene et stærkt og beqvemt Skib af den Størrelse; men hvad der var af megen Vigtighed for os, dens Vandlinier lovede at den vilde blive en god Seiler. Jeg fik senere at vide at Capitain le Compte havde været dens Constructeur, da han ikke alene besad megen Smag for, men havde ikke liden Dvælse i den Konst. Det Skib hvori Mertons havde taget Passage til Bombay, havde ombord i sig Kobberet til en Fregat, bygget af Teaktræ og en Corvet, og dette var blandt andre Gjenstande bragt ombord i la Pauline, førend Prisen blev brændt. Benyttende sig af denne Omstændighed, havde Monsieur le Compte virkelig kobberhudet Skonnerten, og i andre Henseender gjort den saa net og beqvem, som muligt. Jeg tvivler ikke om at han vilde overraske sine Venner i Marseille, ved at vise dem hvad flinke Søfolk, der vare strandede paa en Ø i Sydhavet, formaaede at udrette naar det kneb. Desuden fandt han det uidentviol behageligt at nøle paa denne Ø, spise friske Cocusnødder med fortræffelig Skildpade, og gjøre Cour til Emily Merton. Rogle af „Pretty Polls“ Indigheder maatte vistnok tilskrives den unge Dames Inde.

Da vi alle vare samlede begyndte Folkene at flodse op, og denne Deel af Arbeidet var snart udført. Mon-

seur le Compte indtog nu en Plads i Forenden af Skonnerten. Idet han bukkede sig dybt for Emily, som for at udbede sig hendes Tilladelse, blev Signalet givet; Støtterne bleve flaaede fra og det lille Skib gled ud i Vandet, saa let og mødende saa liden Modstand, at den skjød et Hundrede Favne ind i Bugten. som for at give Forsikkring om at den vilde blive en god Seiler. Idet Dieblif den havde sluppet Heldingen, slog le Compte en Flaske istykker mod Stævnen og raabte med Iydelig Røst: „succès à la Belle Emilie!“

Jeg vendte mig om til Emily og saae af hendes Rødmen, at hun forstod Fransk, medens den Stilling hendes smukke buttede Læber antog, forraadte det Lune i hvilket Complimenten var bleven optaget.

Saa Minutter efter kom Capitain le Compte iland og i en Slags Tale overgav han Skonnerten til os. Det blev sagt os at vi ikke maatte betragte os selv, som Fanger, idet Capitainen smukt tilføiede, at han ingen Laurbær havde vundet ved denne Seier.

„Vi vil skilles ad som gode Venner,“ tilføiede han; „men forudsat at vi mødes, og nos deux républiques ikke have Fred, da maa hver sægte for son pavillon!“

Dette var en god Slutningsfentens for saadan en Scene. Strax efter indskibede Mertons sig og deres Domestikker, hvoraf der var en af hvert Køn. Jeg tog Afsked med dem paa Strandbredden, og enten det nu virkelig

var saa, eller det var min Forfængelighed, der fik mig til at troe det, saa antog jeg at Emily gik i Baaden med Uillie. Mange kjærlige Onsker bleve udveklede, og Majoren raabte til os: „Vi skal sees igjen mine Her- rer, Forshnet har tidligere ført os sammen, Farvel saa længe!“

Franskmændene havde nu meget travlt. De fleste Artifler de havde i Sinde at føre bort med dem, vare allerede ombord i Skibet, og paa den Tid det blev mørkt ophørte de at have Samqvem med Land. Da Capitain le Compte tog Afsted med os kunde jeg ikke andet en takke ham for al hans Høflighed. Han havde vistnok handlet ædelmodigt imod os, skjøndt jeg endnu troer at hans pludselige Afreise, der gjorde os til Arving af mange Gjenstande vi ellers ikke havde faaet, skyldtes det Onske at fjerne Emily Merton saa hurtigt som muligt fra mig.

I Dagbrækningen den næste Morgen kom Neb til Officierernes Telt for at sige at Skibet lettede Anker. Jeg var oppe og paaklædt i en Fart. Indløbet var omtrent en Dvartmiil fra os, og jeg naaede det i det Dieblif the Crisis faldt af. Faa Minutter efter kom det strygende gennem det snævre Indløb, under sine Mersseil, og jeg saae Emily og hendes Fader, lænende sig til Finkenettet paa Skandsen. Den yndige Pige var saa nær at jeg kunde læse hendes blide Dines Udtryk, og

jeg indbildte mig at de vare fulde af blid Befymring. Majoren raabte: „Gud velsigne Dem, kjære Ballingsford!“ — derpaa ffjød Skibet forbi og var snart efter i den ydre Bugt. En halv Time efter, eller da jeg forlod Strandbredden, var det til Sæs under alt hvad trække kunde.

Ende paa første Deel.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og syv og halvfjerdsfindstyvende til
eethundrede og firfindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Trier.
1857.

1950

1951

1952

1953

1954

1955

Tilføes og iland

eller

Miles Wallingfords Eventyr.

Æroman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

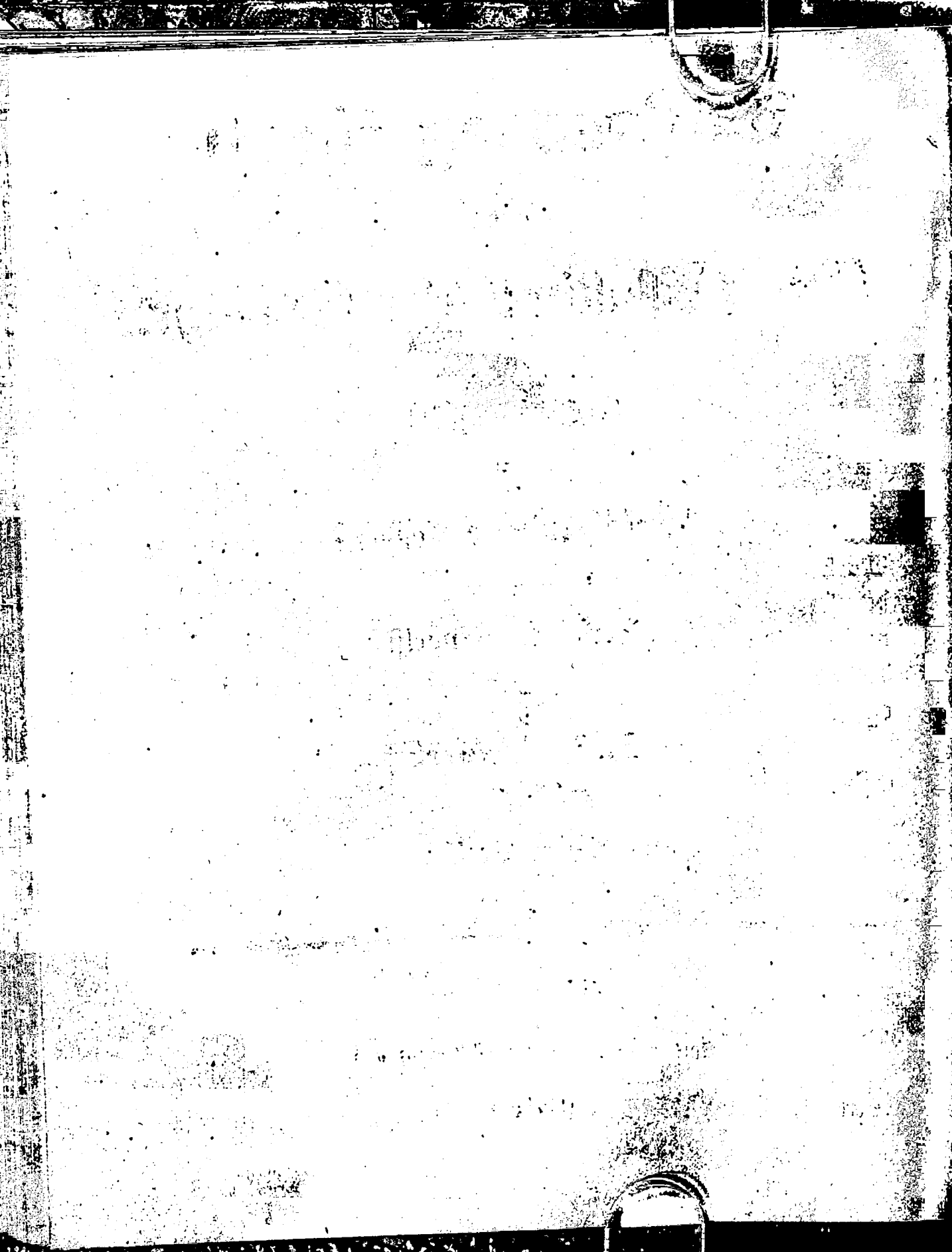
J. N. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1857.

Første Kapitel.

Halvveis mellem dette Indløb og Værftet, fandt jeg Marble, der stod med Armene overkors, stirrende efter det sig fjernende Skib. Hans Ansigt var ikke længer alvorligt men vildt, han bevægede Haanden truende mod det franske Flag, der veiede under vor gamle Gaffel, og sagde:

„Ja fordømt være Du! slagre kun, nu bæver og ryster Du som en af dine duevingede Narre; men hvor vil Du være idag om to Maaneder? Miles, ingen anden end en infernalsk Franskmænd vilde kaste sit Skib bort, der hvor denne Mister Count har ladet Skibets Ribbeen ligge; dog her, hvor vi vare saa nær ved at gaae samme Vej, er det et Mirakel at nogen kan slippe fri. Havde vi ikke først bragt the Crisis gennem den Abning, havde han aldrig vovet paa at gaae ud af den.“

Jeg maa tilstaae jeg saae kun lidet andet i Monsieur le Comptes Udfærd, end Dnygtighed og godt Sø-

mandskab; men intet er smerteligere for de fleste Mennesker, end at indrømme dem Fortjenester, som have opnaaet en Fordeel over dem. Marble kunde ikke glemme sit eget Nederlag; og Grindringen blændede hans Dine, og forvirrede hans Dømmekraft.

„Jeg seer at vore Folk allerede ere i Activitet, Sir!“ bemærkede jeg, for at lede Capitainens Tanker hen paa andre Gjenstande. „De har halet Skonnerten op til Bærstet, og synes at samle Sparrer til Støtter.“

„Ja, ja, Talcott har sine Ordre, og jeg venter at De ogsaa vil bruge Dem. Jeg vil selv sætte Masterne ind, og De vil sørge for at Takkelladsen bliver klar til at hænge paa saa snart, som det er muligt. Den Franskmænd calculerede, det jagde han mig lige i Dinene, at vi kunde gaae til Søes om fjorten Dage; jeg vil lade ham see at et Sæt Yankeer kan takle og stuve hans infernalske Skonnert i tre Dage, og dog have Tid til at more sig.“

Marble var ingen forfængelig Praler. Han havde snart sat alle Mand i Gang, efter et System, og med saa megen Orden, Rolighed og Activitet, som beviiste at han var Mester i sin Kunst. Heller ikke var det Sprog, som maatte lyde saa pralerisk i en Fremmeds Øre, ganske blottet for Retfærdighed. Fyrgethye Amerikanere var en betydelig Kraft, og vel ledede tvivler jeg ikke om at de vilde udrette langt mere, end et lignende Antal Franskmænd, saaledes som de bleve styrede og ledede i Maret

1800, og naar man regnede dem Mand for Mand, vilde de have udrettet det Dobbelte paa den Tid. Vort Mandskab havde nu længe arbeidet sammen, og hyppigt under de meest truende Omstændigheder, og de udviiste ved denne Leilighed at de vare indøvede saa godt som nogen. Enhver var i Beskæftigelse, og vi havde Bukkene reiste og Masterne indsatte, i Løbet af nogle faa Timer. Paa den Tid Stormasten var indsat havde jeg Fokkemasten taklet, Rhverbommen paa sin Plads, Blinderaaen hængt — paa den Tid havde ethvert Skib Blinderaa, — og Fokkeraaen omhoug. Det er vel sandt at Franskmændene havde gjort alting klar for os; og da vi efter Middag gik til Arbeid, begyndte vi virkelig at indtage Ladning, Vand, Provisioner og andre Sager, som vi havde i Sinde at tage med os. I Mørkningen, da vi skeiede ud med Arbeidet, saae Emily ud som et Fartøi, der var klar til at gaae til Søes den følgende Aften. Men Arbeidet var udført i Stilhed. Napoleon sagde, at der havde været mere Støi i den lille Skonnert, der bragte ham fra l'Orient til Basque Rhed, end der havde været paa hele Reisen, ombord i Linieskibet, der bragte ham til St. Helena. Efter den mindeværdige Dag har Franskmændene lært at være stille ombord i Skibene, og Frugterne have været synlige.

Den Aften holdt Marble og jeg Raadslagning over Sagernes Stilling — eller, som han udtrykte sig — „vi generaliserede over vore fremtidige Udsigter.“ Monsieur

le Compte havde ikke undladt en Ting, som Forsigtighed havde tilsagt ham. Han havde ikke efterladt saameget som et Korn af det Kanonkrudt, som hørte til noget af Skibene; heller ikke kunde vi finde en Entrebile, Sugert, eller Baaben af nogetsomhelst Slags, med Undtagelse af Officierernes Pistoler. Vi havde en Daase med Krudt og Endeel Pistolkugler, som han havde efterladt os af en Slags esprit de corps, eller militair Følelse, der tilsagde ham at vi muligen kunde behøve det, som Midler til at holde vort eget Mandskab i Aue. Dette var imidlertid ikke Tilfældet med de hyperlige Folk vi havde, da vistnok aldrig nogen Samling af mere ordentlige og fornuftige Matroser har faret sammen. Men Monsieur le Compte vidste det var hans Pligt, at sætte dem ud af Stand til at foruro lige os, saavidt, som det stod til ham, men paa samme Tid som han efterlod Midler til vor Sikkerhed, sørgede han ogsaa for at vi ikke kunde tilføie hans Landsmænd nogen Skade. Dette var lykkedes ham temmeligt godt, saavidt Armatur angik.

Næste Morgen var jeg oppe saasnart Dagen brød frem, og da jeg havde lidt meget af Heden den foregaaende Dag, gik jeg hen til et beqvemt Sted, klædte mig af og sprang ud i Bassinet. Vandet var næsten ligesaa gjennemsigtig, som Luften, og jeg var netop kommet til et Sted hvor Corallerne vorede nogle faa Favne fra Overfladen. Da jeg dukkede ned fik jeg Die paa en betydelig Klynge af store Østers, der laae samlede paa

Klippen, og da jeg naaede dem lykkedes det mig at bringe et halv Dusin op, som vare sammenklyngede. Disse Reddukninger gjentog jeg i et Kvarteerstid, indtil jeg havde alle Østerferne, tredsindstyve eller firsindstyve i Tallet, sikke paa Land. At det var Berleøsters kjendte jeg strax, og da jeg kaldte paa Neb fik han dem snart i en Kurv og bragt i Sikkerhed. Jeg underrettede Marble om denne Omstændighed, og da der ikke var mere svært Arbeid tilbage, befalede han Sandwich Øboerne at tage et Fartøi, og tilbringe nogle faa Timer i deres regelmæssige Beskæftigelse, til Fordel for Nederiet — dersom dette ellers havde noget virkelig Krav paa vor Tjeneste. Disse Folks Held var ikke ubetydeligt, skjøndt det ikke stod i noget Forhold til mit. Men hvad der netop nu var af en langt overveiede Fordel, de opdagede en Baabentiste der laae paa Bunden af Basinet, ved the Crisis Ankerplads, og som udetviol var bleven nedscænket der af Franskmændene. Med Undtagelse af Capitainens Sig, havde vi alle la Paulines Fartøier. Jeg gik i et af dem med nogle Folk, og efter at Dykkerne havde været nede at stikke paa, var Kisten snart halet op. Den befandtes at være en af the Crisis Baabentister, som Franskmændene havde kastet overbord, idet de foretrak at bruge Baaben hvortil de vare vante. De havde gjort bedre i at bringe den til Soes og nedscænke den paa Halvtredsindstyve eller Hundrede Favne Vand.

Prisen blev afleveret til Kanoneren, der meldte at

det var den Kiste hvori vore Suggester og Pistoler bleve opbevarede, og af begge var der et tilstrækkeligt Antal til at forsyne hele Mandskabet med een af hver Slags. Der var ogsaa flere fyldte Krudthorn, og en Pose med Kugler, men Krudtet var ødelagt af Bandet. Vaabnene bleve aftørrede, pudsede, indsmurte med Olie og henstuvende i Kisten, efter at denne hele Dagen havde staaet aaben, udsat for den brændende Sol. Saaledes kom vi, ved Foranstaltninger af Andre, foretagne i et ganske modsat Siemed, i Besiddelse af Midlerne til at iværksætte den Plan, som nu kunde siges at være vor Tilværelses store Siemed.

Den Dag fik vi alt det bragt ombord i Skonnerten, som vi attraaede at tage med os. Vi efterlode rigtignok mange værdifulde Gjenstande, isærdeleshed Kobberet; men Marble foresatte sig klogeligen ikke at bringe Skonnerten dybere til Bands, end stivt ballastet, for ikke at skade dens Seillads. Vi havde faaet den paa en passende Anning og dens Dybgaaende antoges at være hensigtsmæssig. Det er vel sandt at der endnu var en heel Deel at bortstuve, da Dækket var meget belemret, og Lasten, med Undtagelse af den underste Tier, i stor Uorden. Men vort Brød, Vand, Dre- og Svinekjød, samt andre Fødevarer, var altsammen ombord og i overflødig Mængde, og omendskjøndt man ikke kunde erholde disse Artikler, blot ved at forlange dem, kunde de dog endnu faaes. Seilene vare underflaaede og det eneste Sværanke, la Poulines Lægger,

og dens to største Barpankere, hang paa deres Blads. Medens Skibet var i denne Tilstand gav Marble den uventede Ordre, at alle Mand skulde komme ombord, og Landfortøiningen kastet los.

Det er en Selvfølge, at der ikke kunde finde nogen Afvigelse Sted fra saa bestemt en Ordre. Vi havde underskrevet ny Skibs-Artikler for Skonnerten, udstrækkende det Engagement vi havde indgaaet, da vi gik ombord i the Crisis, til dette nye Skib, eller ethvert andet det maatte erobre. Det blæste en stadig Passatvind, og da vi udfoldede vort Storseil og Rhyveren for den, gled det lille Fartøi tværs over Basinet, som en And. Efter at være løben igjennem Passet og vi vare komne noget ud fra Land, stagvendte Marble to Gange, og enhver af os var meget tilfreds med den Hurtighed hvormed den vendte. Det var netop lyst nok til at vi kunde finde ud igjennem Abningen i Revet; og accurat otte og tredive Timer efter at the Crisis aßeilede vare vi i dens Cours. Ikkun Gissninger kunde lede os til den Cours Skibet havde taget, naar jeg undtager det ene Factum, at det vilde seile til Sydamerikas Vestkyst; men vi havde ikke forsømt at lægge Mærke til, at den forsvandt for vort Blik i Nordost Passaten, flods bidevind. Vi bragte Skonnerten saa nær som muligt i samme Cours, i det vi tog tilstrækkelig Hensyn paa de to Skibes forskjellige Gøne til at knibe Vinden.

Den Distance vi løb ud denne Nat overbeviiste os

alle om, at Monsieur le Compte var en dygtig Constructeur. Skonnerten tilbagelagde hundrede, og sex Dvartmil i tolv Timer, imod en temmelig anseelig Sø, hvilket var idetmindste ti eller femten mere end the Crisis vilde have løbet, under de samme Omstændigheder. Det er nok sandt, at hvad der var klos bidevindt for den, var lidt rumskjeds for os, og i denne Henseende havde vi Fordelen for den. Marble var saa vel tilfreds med hvad vi havde udsjort om Matten, at det første han gjorde, da han næste Morgen kom paa Dækket, var at befale at der skulde bringes ham en Flaske Rum, og at alle Mand skulde faldes op. Saasnart Folkene vare komne op gik han forud og lod Folkene mynstres paa Bakken. Marble holdt nu en Tale.

„Vi har nogen god og nogen slet Lykke paa denne Reise, Manne,“ sagde han, „og naar vi generalisere over denne Gjenstand, ville vi finde, at god Lykke i Almindelighed er fulgt ovenpaa slet Lykke. Der var nu disse Bilde, med den Skurf Smudge, der knuste Hovedet paa stakkels Capitain Williams, og kastede ham overbord, og tog Skibet fra os; derpaa kom den gode Lykke at tilbageerobre det. Derefter spillede Franskmændene os denne slemme Streg; nu kommer her den gode Lykke at de have efterladt os et Fartoi, der vil indhente Skibet, naar, behøver jeg ikke at sige Jer; hvad vil der nu komme ud af dette?“ Her gav alle Mand, som efter Commando, tre Hurraraab. „Nu vel, jeg hverken farer med, eller

flaaes i et Fartøi, som fører et fransk Navn. Capitain Count døbte Skonnerten the — Mr. Wallingford vil bedst kunne sige Eder Navnet."

„La belle Emilie," sagde jeg, „eller den yndige Emilie."

„Jeg skal hverken have nogen af Eders belle, eller yndige Emilier," raabte Marble, i det han slængte Glasfen mod Skonnertens Stævn; „og nu tre Gange Hurra for the Pretty Poll, hvilket er det Navn Skibet er født til at bære, og det Navn skal det føre, saalænge jeg commanderer det."

Fra dette Dieblif var Skonnerten kjendt under Navn af „the Pretty Poll." Flere Aar efter traf jeg paa Dele af vor Besætning, og de talte alle om den, under denne Benævnelse; idet de undertiden ganske familiært kaldte den the Poll eller Polly.

I de første Dage vare vi beskæftigede med at indrette os komfortabelt ombord, og bringe Polly i Orden. Dette lykkedes os saa godt, at vi ifølge vore Beregninger seilede en Knob i Timen, hurtigere end the Crisis kunde have gjort, under de samme Omstændigheder, uagtet Skibet var bekjendt for sin gode Seillads. Da the Crisis omtrent havde otte og tredive Timers Forspring for os, og i al den Tid løb noget nær syv Knob i Timen, vilde det medtage en ti Dage at indhente den. Ifølge vore Beregninger vilde dette altsaa ikke skee, førend vi vare imellem atten hundrede og to tusinde Quartmiil fra Den. Hvad mig

angaaer haabede jeg at det ikke vilde skee tilføes, da jeg følte mig overbevist om at den eneste Sandsynlighed for vort Held, beroede paa OVERRUMPLING. Ved at følge Skibet ind i en eller anden Havn, kunde det muligen lykkes os; men med en ubevæbnet Skonnert at angribe et Skib som the Crisis, med en stor Besætning ombord, forekom mig vel dristigt at tænke paa. Marble vilde alligevel ikke lytte til mine Forestillinger. Han paastod at vi havde mere end Krudt nok til at lade vore Pistoler meer end et Duzin Gange, og naar vi uden videre klampede paa Siden af Skibet, maatte Pistolerne afgjøre Resten. Jeg blev naturligviis bragt til Taushed, om jeg ikke blev overbevist.

Ved Slutningen af den femte Dag kom Neb til mig og sagde: — „Master Miles, nogen Ting maa gjøres med dem Østers! Dem lugte utaalelig, og Folk sværg paa, dem vil kast dem overbord, naar jeg inte æde dem. Jeg inte sulden nok for det, Sir.“

Det var de før nævnte Perleøsters, der var gaaet i Forraadnelse formedelt Heden i Lasten. Da Capitainen havde ligesaa stor Interesse for denne Deel af Ladningen, som jeg selv havde, meddeelte jeg ham Sagernes Tilstand, og han gav strax Ordre til at Fougstagerne og Kurvene skulde bringes op paa Dækket. Det var meget heldigt at noget blev foretaget i denne Retning, thi ellers kunde let Sygdom have fulgt efter. Da Forraadnelse alligevel var den almindelige Proces, der skaffede Udgang til disse

Dyrs Skatte, saa var alting nøiagtig i den Forfatning, som vi ønskede det.

En uinteresseret Tilskuer vilde have leet ved at iagttage Bestæftigelsen paa Skandsen, i de paafølgende fire Timer. Marble og begge Sthrmændene angreb den Føustage, som tilhørte Capitainen; medens Neb og jeg havde min Deel for os selv. Det var en prøvelsesfuld Forretning, da Stanken i Sthrke langt overgik den paa Kryderi-Derne. Vi døde den alligevel -- thi hvad vil Menneket ikke udstaae for at erhverve Rigdom? Marble forudsaae Banfselighederne, og havde yttret for Sthrmanden at de skulde have Deel i Udbyttet. Dette havde en trøsterig Indflydelse, og med megen Eystighed og de besynderligste Grimacer gik Arbeidet temmelig raff fra Haanden. Jeg bemærkede alligevel at Talcott fastede en eller to Skaller overbord, som rimeligviis vare meer end almindelig seige, efter en meget overfladiff Undersøgelse.

De første syv Østers jeg undersøgte, indeholdt intet andet end ganske smaa Perler, og ikke Engang mange af disse. Neb aabnede og jeg undersøgte, og den sidste Beskjæftigelse var saalidet efter min Smag, at jeg netop vilde lade hele Historien faste overbord, da Neb rakte mig en anden. Denne Østers indeholdt ni smukke Perler af meget regelmæssige Dimensioner, og hver af dem saa store, som en god Ert, jeg kom dem i en Skaal med fersk Vand, og derfra fremkom de, yndige, perleagtige og skinnende. Det var af den Sort, om hvilke det siges, at

de ere af et „hvidt Band“, hvilke ere de der ere høist skattede blandt de christne Nationer, uden al Tvivl af den Grund, at de harmonere saa godt med deres Dammers Hud. Ikke saasnart var min Lykke bleven bekjendt, førend alle de andre Perlefiskere flokkedes omkring mig. Marble med begge Næseborene tilstoppede med Værk, og et Stykke Skraatobak af en maadelig Kartoffels Størrelse i Munden.

„Bed Georges, Miles, dette seer ud som Forretninger,“ udbrod Capitainen, idet han med fornøjet Iver gik tilbage til sit Arbeid, „skjøndt denne Forretning kun passer sig for Sviin og Gadesfeiere! Dersom jeg i det større vilde kaste mig over den, vilde jeg holde ligesaamange Skrivere som en Bank. Hvad mener De nu disse ni Tingester kan være værd?“

„Nogle og halvtredstindhve Dollars, eller saa omtrent — De seer, Sir, at de ere temmelig store — meget større end de vore Damer pleiede at bære.“

Den niende af mine Østers indeholdt elleve Perler, alle af Størrelse og Dvalitet, som den første. Efter saa Minutters Forløb havde jeg tre og halvfjerdsindhve Perler af samme Slags, foruden en Mængde Smaaperler. Derpaa fulgte en Række af tomme Skaller, hvoraf et Dussin ikke gav en eneste Perle. De tre der fulgte efter gav endnu een og tredive, og en anden ydede fire Perler, hvoraf enhver var saa stor, som et lille Kirsebær. Derefter fik jeg een der næsten var saa stor som en almindelig Hickorinød, og sex til paa Størrelse af et Kirsebær. For-

uden disse havde jeg ialt hundrede og syv og firfindsthye. saa store som Erter, samt en stor Haandfuld af ganske smaa Perler. Jeg overbeviste mig senere om, at de Perler jeg saaledes havde erholdt, vare omtrent atten hundrede Dollars værd, da De vare mere mærkværdige for deres Skjønhed, end for deres Størrelse.

Uagtet Bærpløkkene og Skraatobakket og den store Mængde Skaller hans Dykkere havde fundet, thi de havde i Løbet af Dagen opfisket henved tohundrede og halvtredfindsthye Østers, fandt Captainens Parti dog kun i alt sex og tredive Perler, foruden Smaaperlerne, dog fandt De mellem Skallerne en Deel meget smukke Exemplarer. Fra det Dieblif frafaldt Marble den Handel, og jeg hørte ham aldrig senere tale om at forfølge denne Plan. Mine egne Skjønheder bleve omhyggelig gjemte, til en Tid da jeg kunde glæde visse af mine qvindelige Venners Dine med dem. Jeg havde ikke i Sinde at sælge en eneste; men de vare kostbare for mig i andre Henseender. Mandskabet var meget vel tilfreds med at blive saadanne Skibskammerater qvit. Da jeg betragtede de pletløse og glindsende Perler, og sammenlignede Dem med den Bolig hvorfra De nylig vare tagne, sammenlignede jeg Dem med deres Sjele, som ere ved at aflægge deres jordiske Hylster, for derefter at nyde en uendelig Reenhedstilstand.

Imidlertid vedblev the Pretty Poll at tilbagelægge sin Vej, Mil efter Mil gennem Sydhavets øde Strøg. Marble havde Engang faret med en Baltimore-Klipper,

og han tumlede vort Fartøi efter al Rimelighed langt bedre end Monsieur le Compte vilde have gjort det, omendstjændt denne Officier, som jeg senere erfarede, havde udmærket sig medens han førte en Raper Lugger i den Britiske Canal. Vor Fremgang var i Almindelighed fra hundrede og halvtreds til to hundrede og tyve Qvartmiil i Etmaalet; og saaledes vedblev det i de første ti Dage, eller den Periode da vi, ifølge vore Beregninger, burde være i Nærheden af the Crisis, dersom dette Skib havde styret samme Cours som vi. For mit Vedkommende da hverken ønskede eller haabede jeg at see Skibet, førend vi naaede Sydamerikas Kyst, da vi kunde overbevise os om dets Stilling, ved at have Communication med Land. Hvad *guarda costa* angik, vidste jeg at vi let kunde narre dem, og der kunde være noget Haab om at gjenvinde Skibet, omtrent paa samme Maade som vi havde mistet det. Men Marbles Utaalmodighed og den Skarphed hvormed han følte vor Skam, kunde ikke bringe ham til at give efter endog for Elementerne, og jeg troer han vilde have lagt sig paa Siden af the Crisis i en Storm, dersom han kunde have indhentet det. Efter at have seilet saa langt, og i en Retning der saa meget lignede det jagede Skibs Cours, var der saa liden Sandsynlighed for at vi skulde indhente det, at saa af os troede det Umagen værd at tænke derpaa.

Den ellevete Dags Morgen, raabte Udkiffet fra Forremærseraa. „En Seiler i Sigtel!“ Marble og jeg

vare snart oppe paa Staen, da intet var i Sigte fra Dækket. Skibets øverste Seil, Bram og Boven Bramseil vare synlige paa vor Iuv Laaring, imellem femten og thve Qvartmiles Afstand fra os. Da vi nu vare i Hvalfangernes Strøg, hvoraf der vare mange i den Deel af Sydhavet, troede jeg det rimeligt at dette var en af dem; men Marble lo af denne Hentydning, og spurgte om jeg nogensinde havde hørt at Hvalfangerne førte Bovenbramseil paa deres Krydseplads. Han forsikkrede at det var the Crisis, liggende samme Cours, som vi, og at den kun var kommen til Iuvart af os ved at holde Klossere til Binden. Vi havde gjort altformeget Regning paa Skonnertens Evne til at æde sig op i Binden, og havde paa Nattevagterne givet bedre fuldt Seil end nødvendigt.

The Pretty Poll kneb nu klos op til Binden, i Haab om at indhente den Jagede i Løbet af Ratten. Men det var i flere Timer blevet løiere og løiere, og om Middagen, skjøndt vi havde nærmet os den Jagede saameget, at vi kunde see den fra Dækket, var der al Udsigt til Stille; efter hvilket det i Pasaten vilde være forunderligt, om der ikke fulgte Storm. For at benytte Tiden paa bedste Maade besluttede Marble at vende, da vi netop havde faaet den Jagede en Streg paa vor Iuv Boug. En Time efter at vi havde vendt, saaes en Gjenstand flyde paa Oceanet, og da vi holdt lidt af for at nærme os den, bleve vi overtydede om at det var en Hvalbaad der drev. Baaden var af amerikansk Bygning,

havde et Vandanker, Aarerne og det sædvanlige Tilbehør inde, og var formodentlig gaaet tabt ved at Fangelinen var gaaet løs, medens det om Matten flæbte agterud.

Saa snart Marble havde forviiset sig om dette Fartøis Tilstand, havde han ogsaa udkastet sin Operationsplan. De fire Sandwich Beboere havde faret med Hvalfangere, og han befalede Dem at gaae i Baaden og medtage noget Rum og Provisioner, derpaa gav han mig sine Ordre, gik selv i Fartøiet og roede med fem Knobs Fart i Timen, idet han overlod til Skonnerten at følge efter med to Knobs Fart. Dette var omtrent en Time før Solens Nedgang, og paa den Tid det blev mørkt var Baaden ikke andet end en Plet paa Vandet, næsten halvveis mellem os og Skibet, der nu var omtrent femten Qvartmiil borte, stævnende som før.

De Ordre jeg havde modtaget vare meget simple, det var at holde samme Cours, indtil jeg saae et Lys fra Baaden, derpaa skulde jeg stagvende og løbe i en Linie paralel med Skibet. Omtrent Klokken ni gjorde Marble Signalet, der strax blev besvaret fra Skonnerten. Lysset i Baaden var skjult for Skibet, og vort eget blev kun viist i nogle faa Secunder, da det, at Marbles Lys forsvandt, sagde os i det korte Tidsrum, at vort Svar var bemærket. Jeg stagvendte strax og idet jeg bjergede Fokken styrede jeg den befalede Cours. Vi havde alle forudseet en Veirforandring, rimeligviis en Tordenbyge. Saa langt fra at gjøre Marble urolig, ventede han Bygen med Glæde,

da han agtede at lægge paa Siden af the Crisis, naar Bygen var paa sit høieste. Han indbildte sig at Lykken da maatte være sikkest. Han var meest bekymret for at vi ikke skulde kunde finde Skibet i Mørket, og det var for at hæve denne Vanfselighed, at han paatog sig at lodse os op til det, paa den Maade jeg nylig har omtalt.

Efter at vi vare komne over den anden Boug, blev der holdt skarpt Udkik efter Lyset. Vi opfangede et andet Glimt af det paa vor luv Boug. Heraf sluttede vi at Skibet havde mere Kuling end vi, saameget mere, som det væsentlig havde forandret sin Stilling, medens vi ikke havde løbet en Qvartmiil siden vi vendte. Det var under den Forudsætning at Marble vilde bestræbe sig for at følge Skibets Bevægelser. Kloffen ti brød Stormen løs med tropisk Boldsomhed og saa pludseligt, at den overraskede os alle. Vi havde nok ventet en Byge; men ingen havde formodet at den skulde nærme sig før flere Timer senere; og vi havde alle ventet Hvalbaadens Tilbagekomst, førend det Dieblik vilde komme. Men komme gjorde den, da den mindst ventedes, det første Stød hev vor lille Skonnert over paa en Maade, der overbeviste os om at det var Alvor. Femten Minutter efter at vi følte den første Virkning af Bygen, havde jeg Skonnerten under en rebet Fok, og med denne Stump Seil, var der Dieblikke hvor den tumlede sig op paa Toppen af Søerne saa at det syntes, som den vilde flyve ud af Vandet. Min største Bekymring var alligevel Baaden, hvilken vi

ikke kunde see noget til. Den Ordre som Marble havde efterladt, forudsatte ingen Hændelse, som denne Storm, og al Communication mellem os var afbrudt. Det blev naturligviis antaget blandt os ombord i Skonnerten, at Baaden vilde bestræbe sig for at støde til os saasnart, som Faren blev forudseet, og da dette rimeligviis vilde skee ved at løbe i en convergerende Linie, gif alle vore Bestræbellser ud paa at holde Skonnerten agten for det andet Parti, for at det først kunde naae Foreningspunktet. Paa denne Maade var der Sandsynlighed for at Marble kunde finde Skonnerten, medens der kun var lidt Haab for os om at finde Baaden. Vi viste rigtignok flere Lys, men saasnart det begyndte at regne, vilde ikke engang et Blædesblus have været seet i hundrede Yards Afstand. Vandet styrte ned over os som af Spande, nu og da standsende og derpaa kom det i Strømme.

Jeg havde endnu aldrig havt saa ussel en Nat; endogsaa den, i hvilken Smudge og Consorter myrdede Captain Williams, og bemægtigede sig Skibet, var Ulyksalighed i Sammenligning med denne. Jeg holdt af Marble. Behjertet, rask i nogle Henseender, og uopdragen, som han var i andre, havde han dog stadig været min Ven. Han var en udmærket Sømand; Navigateur af Instinkt, trofast mod Flaget, som Compasnaalen mod Nord, og saa modig som en Løve. Desuden vidste jeg at hans nuværende exalterede Tilstand havde sin Grund i hans ydmygede Følelser, og de strænge Ideer han nærede angaaende hans

Pligter mod Rederne. Jeg troer ifftun at lade mig selv vederfares Retfærdighed naar jeg siger, at jeg ethvert Dieblif, den Nat, med Glæde havde byttet Stilling med ham.

Vi raadsflog paa Skandsen, og det blev besluttet at vi saavidt som muligt skulde holde os paa det Sted, hvor Mandskabet i Baaden sidst maatte have seet Skonnerten, da vi derved vilde have den bedste Udsigt til at træffe sammen med den Marble havde Grund til at vente dette, og vi gjorde alt hvad der stod i vor Magt for at udføre det, idet vi ofte kovedte og vandt i vore Stræf hvad vi havde tabt i Bendingerne. Paa denne Maade tilbragte vi en pinlig og høist uhyggelig Nat, idet Stormen rundt om os udbrolede et Slags Requiem over de Døde, medens vi neppe vidste om vi tumlede os i Havet eller ikke, da der kom saadan en Masse Vand ned fra Skyerne, at vi vare nær ved at drukne paa Dækket.

Endelig kom Dagslyset tilbage, og snart efter aftog Stormen, der syntes at have udtømt sit Raseri. En Time efter Solens Opgang havde vi Pasatvinden igjen, Søen blev atter rolig, og Skonnerten, var under Pres og Seil. Som en Selsfølge var enhver af os Officierer tilveirs, nogle forud andre agterude, for at see efter en Baad; men vi saae den ikke igjen, og hvad der var endnu mere overordentligt, Skibet var endnu ikke i Sigte. Vi holdt hele Dagen krydsende paa denne Plads, da vi haabede idet mindste at finde Baaden; men forgjæves.

Jeg befandt mig nu i en ganske ny Stilling. Jeg

havde forladt Hjemmet for mere end tolv Maaneder siden, som tredie Styrmand i the Crisis. Fra denne Stilling var jeg regelmæssig avanceret til Overstyrmand, og nu befandt jeg mig ved en sørgelig Begivenhed, i Sydhavet ene overdraget mine Mederes og nogle og fyrgethye menneskelige Væsners Lykke og Belsærd, og dette ovenikjøbet førend jeg var fuldt thye Aar gammel.

Marbles Plan at angribe Skibet havde altid forekommet mig vild og upracticabel. Dette var fordi det var hans Projekt, ikke mit eget. Jeg nærede endnu den samme Mening, med Hensyn til Angrebet til Søes; men jeg havde fra Begyndelsen betragtet et Angreb, under Kysten, som en Ting der var langt mere Sandsynlighed for vilde lykkes. Emily og hendes Fader, og Flagets Tre, og den Anseelse jeg personligen kunde vinde, havde deres Indflydelse, og da ved Solens Nedgang alt Haab om at gjenfinde Baaden var forsvunden, lod jeg sætte flere Seil til og holde Cours.

Tabet af Baaden indtraf da vi vare omtrent to tusind Dvartmiil fra Sydamerikas Vestkyst. Vi havde følgelig en lang Seillads for os, og da jeg havde tvivlet om at det Skib vi havde seet var the Crisis, var det nødvendigt at være activ, dersom noget skulde lykkes, mod vore gamle Fjender. Læseren ønsker maaskee at vide paa hvilken Maade den Commando der nu var tilfaldet mig, blev optaget blandt Mandskabet. Ingen kunde blive mere beredvillig adlydt. Jeg var nu sex Fod og en

Tomme høi, af en kraftfuld og smidig Legemsbygning, en god Sømand, og var ved tolv Maaneders Ovelse bleven vant til at commandere. Folkene kjendte mig, da de havde seet mig prøvet fra Iuv Raanok og nedester, og det er meget rimeligt at jeg besad mere af deres Tillid end jeg fortjente. I ethvert Tilfælde blev jeg blindt adlydt, som om jeg var seilet fra New York som deres Chef. Enhver af os beklagede Marble, endogsaa mere troer jeg, end vi beklagede stakkels Capitain Williams, skjøndt dette maaske kan hidrøre fra den Maade, paa hvilken vi, saa at sige saae ham forsvinde for vore Øine, da jeg dog antager at den sidste af disse to, var den agtværdigste. Ikke destomindre havde Marble sine udmærkede Sider, og de vare netop af dem, som Sømcænd holde af, og de havde i Særdeleshed indtaget os for ham. Hvad de fire Sandwich Beboere angik, da troer jeg neppe at nogen af os tænkte synderlig paa dem. Vi havde været vant til at betragte dem som fremmede Skabninger, der kom fra Oceanet, hvortil de saa pludselig vare vendte tilbage.

Femten Dage efter Tabet af Hvalbaaden, saae vi Toppene af Andes Bjergene, meget faa Grader syden for Equator. Ifølge nogle af Franskmændenes tilfældige Anmærkninger, som jeg havde overhørt, var jeg bleven bragt paa den Idee at de ville anløbe Guayaquil, eller et andet Sted i dets Nærhed, og jeg tragtede efter at naae Kysten i Nærheden af dette Sted. Vi havde ydermere selv været inde i forskjellige Bugter og paa flere

Rheder, paa denne Deel af Kysten, paa vor Bei nord efter, og jeg følte mig hjemme blandt dem. Vi havde ogsaa Bekjendtskaber, som ikke vilde feile i at være os til Nytte, og alt syntes at bidrage til at denne Plan vilde faae et heldigt Udfald.

Om Aftenen den ni og tyvende Dag efter at vi havde forladt Den, løb vi ind med Skonnerten paa en Rhed, hvor vi for otte Maaneder siden havde ført en temmelig udstrakt Handel, og hvor jeg haabede vi endnu vilde blive gjenkjendte. Som jeg havde formodet, vare vi knap komne til Ankers, førend en Don Pedro og noget mere, en Karl med en forbausende Mængde Navne, kom ud til os i en Jolle, for at erfare hvem vi vare og hvad vi manglede. Maaske det var rigtigere at sige hvad vi havde, som han manglede. Jeg kjendte Personen strax, da jeg selv havde overleveret ham tre Baadsladninger Barer, og modtaget til Bytte en lille Pose med Doubloner. Meget faa Ord, halv engelsk, halv spansk, tjente til at fornye vort Bekjendtskab; og jeg lod min gamle Ven forstaae at jeg søgte efter Skibet, hvorfra jeg var bleven adskildt ved en Extra-Tjeneste. Efter at have banket paa Buksen for at faae alt det ud jeg kunde, meddeelte Don Pedro mig at et Skib var løbet ind bag ved en Ø, som kun var ti Dwartmiil sønden for os, den samme Eftermiddag, at han selv havde seet det, og at han havde troet at det var hans gamle Ven the Crisis, lige til han saae det franske Flag under Gafflen. Dette var nok

for mig, og jeg forhørte mig blot om en Lods. Iblandt en af Baadsfolkene fandt vi en Mand, der var istand til at bringe os hen til Stedet. Da jeg frygtede for at Nyheden om en Skonnerts Ankomst, kunde bringes til Skibet paa samme Maade, som vi havde faaet Underretning om det, var der ingen Tid at spille, og vi vare under Seil Kloffen ti. Ved Midnat kom vi ind i Strædet mellem Fastlandet og Den; der gik jeg i en Jolle og roede forud for at recognoscere. Jeg fandt Skibet liggende under et høit Fjorbjerg, der dannede et fortræffeligt Læ, og der var alle mulige Tegn til Rolighed ombord i Skibet. Dog vidste jeg at et Skib, der var i bestandig Fare for guarda-costas, og som til sin Sikkerhed stode paa sine hurtige Bevægelser, vilde have et aarvaagent Udfik. Jeg tog følgelig et roligt og omhyggeligt Overblik af Skibets Stilling, idet jeg gik iland og steg op paa Skrænten for at gjøre dette i Mag. Omtrent Kloffen to om Morgenen kom jeg tilbage til Skonnerten.

Da jeg igjen satte Foden paa the Pollys Dæk, var den flos ved Bynten eller Skrænten, da den var bleven sat ned imod den i min Fraværelse. Alle Mand vare paa Dækket, bevæbnede og klar. Deres Forventninger vare blevene saa pirrede at vi havde nogen Bauskelighed ved at holde dem fra at give et Hurra; men Stilhed blev dog iagttaget og jeg meddeelte dem i saa faa Ord, som muligt, Resultatet af mine Observationer. De fornødne Ordre bleve nu udstedte og der blev mindsket Seil

for at være klar til Angrebet. Vi vare saa nær ved vor Side af Strænten, medens Skibet laa saa nær ved den anden Side, at min største Frygt bestod i at falde i Læ, hvilket kunde give Franskmændene Tid til at ordne og fatte sig. Seilsøringen blev altsaa reduceret til Fokken, skjøndt Rhyveren, Storseilet og Topseilene alle vare løs klar til at tilsettes om det behøvedes. Planen var at lægge paa Siden af Skibes styrbords Boug, eller Yderside, med Hensyn til Den, og at udføre dette med saa ringe et Stød som muligt.

Da alting var klart gik jeg agterud, stillede mig ved Manden der stod til Roers, og befalede ham at lægge det op. Neb stillede sig lige bag ved mig, jeg vidste at det ikke kunde hjælpe at gjøre Indvendinger og lod Knekten gjøre som ham lyste. Rødsen havde sagt mig, at der var dybt lige op til Klipperne, og vi tog Landet saa nær, som muligt, idet vi passerede Bynten. Det næste Dieblif var Skibet synligt i mindre en hundrede Favnes Afstand. Jeg saae at vi skjød godt over Stevn og tre Minutter senere lod jeg Fokken opgive. I samme Dieblif gik jeg forud. Vi vare saa nær at Seilets Flagren blev hørt ombord i Skibet, og vi blev praiet. Et forblommet Svar fulgte, og derpaa — kraf — kom vor Boug langs med the Crisis. „Hurra! for den gamle Skude!“ raabte vore Folk og ombord styrtede vi hele Massen. Vort Anløb var ligesom et Cobbel Hundes, naar de springe gjennem en Hække.

Den Scene der fulgte var en vild Tummel. Nogle og tyve Pistoler bleve affyrede, og en Mængde drøie Slag bleve tildeelte; men Overraskelsen sikrede os Seieren. Efter mindre end tre Minutters Forløb kom Talcott for at melde mig at vore Folk vare i fuldkommen Besiddelse af Dækket, og at Franskmændene bad om Dvarteer. I Førstningen troede Franskmændene at de vare bleve grebne af *guarda costas*; thi den Tanke havde været almindelig blandt dem, at vi, naar vi forlod Den, vilde gaae til Canton. Stor var deres Bestyrtelse da Sandheden blev dem bekjendt. Jeg hørte en stor Mængde *Sacr—r—r—es!* og visse Forbandelser i simpelt fransk, som neppe er værd at gjentage.

Harris, en af Philadelphia-Folkene og den samme der havde bragt os i den Forlegenhed, ved at falde i Søvn paa sin Vagt, var dræbt, og ikke mindre end ni af vore Folk, mig selv iberegnet, vare bleve saarede i denne korte Træfning. Det var alligevel alle lette Saar, kun tre af dem gjorde Patienterne utjenstdygtige for Diebliffet. Den stakkels Karl som faldt, havde det at takke for sin Død, at han udsatte sig formeget for at gjenvinde den Agtelse, han havde tabt.

De franske havde lidt langt mere end vi. Af de der vare dræbte paa Stedet og de der døde inden Morgen, var der ikke mindre end sexten, da vore Folk havde affyret en Salve imellem en Gruppe der styrtede op paa Dækket, og desuden brugte deres Hugerter med meget

Eftertryk i de første to Minutter. Dette grundede sig paa det Princip, at det første Slag er den halve Bataille. Der var kun faa Saarede, da de fleste af dem der vare faldne, vare blevne ramte af flere paa eengang, et Slags Angreb der gav liden Sandsynlighed for at undkomme. Staffels Monsieur le Compte blev funden steendød ved Rahytsdøren, da han var bleven skudt i Panden, idet Dieblif han satte sin Fod paa Dækket. Jeg hørte hans Stemme engang i Sammenstødet, og frygtede for at det ikke varslede noget godt; men den Taushed, som paafulgte, blev sandsynligviis foranlediget ved den dræbende Kugle, som netop da havde ramt ham. Han var i bar Skjorte.

Anden Kapitel.

Jeg haaber man vil troe mig naar jeg siger, at dersom Marble havde været med os, da vi tilbageerobrede Skibet, vilde jeg have været fuldkommen lykkelig. Han var der alligevel ikke, og Sorg blandede sig i vor Triumph. Jeg havde den Nat en kort Sammenkomst med Major Mer-

ton, og meddelte ham alt hvad der var nødvendigt for at berolige hans Datters Frygt. Emily var i sin Raahyt, havde naturligviis været forkræffet; men da hun hørte at alt var forbi og var endt lykkelig, maatte Frygten vige for Fornuften. Baade hun og hendes Fader følte naturligviis megen Glæde ved ikke længer at være Fanger.

Vi havde ikke saasnart fuldkommen Commando over vort gamle Skib, førend jeg kaldte Folkene til at lette Anker. Vi hev Ankeret hjem og stod uden Ophold ud til Søes, da det var nødvendigt at skjule vore Bevægelser med saa megen Hemmelighedsfuldhed, som muligt, for at undgaae visse ubehagelige Spørgsmaal fra det spanske Gouvernement, angaaende den Gjenstand: „Aerøvelse af neutralt Territorium.“ Et Brev fra Major Merton bragte mig paa min Post, med Hensyn til dette Punkt, og jeg besluttede at forsvinde lige saa pludselig, som vi vare ankomne, for at forhindre at vi bleve eftersatte. Baade Skibet og Skonnerten vare derfor ved Dagbrækningen fire Mile ud fra Land, og paa Nationernes store Landevei; en Veie, der i Forbigaaende sagt, den Gang var gjort temmelig usikker ved Stratenrøvere og andre Røvere.

Da Solen stod op begravede vi de Døde. Dette skete med Sømmelighed, og med de sædvanlige Ceremonier, da Seirens Triumph giver Plads for de alvorlige Betragtninger, der saa gjerne vil paafølge de fleste af

vore Bestræbelsers pirrede Følelser. Jeg saae med Sorg stakkels le Compte forsvinde for Diet, og erindrede hans friske Haab, hans ædelmodige Behandling, hans Beundring for Emily, og alt hvad han saa nyligt havde tænkt og følt, som en Paaminder om Livets skrøbelige Natur, og det, som Livet kan give. Saaledes endte en Maanedes Bekjendskab, men en Maaned der havde været svanger med Hændelser af stor Bigtighed for mig selv.

Det blev nu nødvendigt at tage en Beslutning om hvilke Forholdsregler vi nu skulde tage. Jeg havde Skibet i samme Tilstand som Franskmændene havde taget det fra os med Tilføjelse af de Dele af deres egen Ladning, hvormed de havde havt i Sinde at handle paa den syd-amerikanske Kyst. Disse bestode i Silke, forskjellige Fantasi-Gjenstande, med lidt Vin, og vilde næsten være af samme Værdi hjemme, som de vare i spansk Amerika. Jeg holdt ikke af at smugle, og da Skibet allerede havde opfyldt sine originale Instructioner i denne Retning, saae jeg ingen Grund til længer at vedblive med denne ubehagelige Handel. Kunde jeg komme tilbage til Zen og saae de værdifulde Gjenstande, der var efterladte af de Franske, saadant, som det Kobber de ikke havde brugt, og diverse Baller, som de havde faaet fra Bombay Skibet, der var efterladt af os alle under et Telt, vilde der tilfjhyde vore Nedere langt større Fordele, end ved den ulovlige Handel vi nu muligen kunde føre paa Kysten.

Medens Talcott, den ny Overstyrmand og jeg af-

handlede disse Punkter, blev Raabet: „En Seiler i Sigte!“ hørt. Et stort Skib var nylig kommen frem af Morgendisen, mindre end en quart Miil fra os, og jeg troede i Førstningen at vi vare komne under en spansk Dr. logsmands Kancner. Ved næste Overblik overhødede vi os aligevel snart om, at omendstjøndt den var svær og armeret, var det kun et af hine kluntede Goffardiskibe, der til visse Tider farer fra Colonierne til Spanien. Vi gjorde klar Skib, men bestræbte os ikke for at undgaae den Fremmede. Spanierne troer jeg vare de uroligste af os begge, da deres Land den Gang var i Krig med England; men vi talte til hinanden uden at komme til Haandgribeligheder. Saa snart den Fremmede saae det amerikanske Flag, gjorde han Mine til at ville tale med os, og da jeg nodig vilde have dem ombord, aflagde jeg en Bisit hos den spanske Capitain. Han modtog mig med formel Hoflighed, og efter nogen foreløbig Samtale gav han mig nogle amerikanske Aviser, der indeholdt en Copie af Fredstractaten mellem de forenede Stater og Frankrig. Ved at gjennemlæse dette nye Forbunds Artikler, fandt jeg, at havde vor Tilbageerobring af the Crisis været bleven forhalet til den Dags Middag, vilde den have været ulovlig. Der var virkelig Fred mellem de to Nationer, da de Franske tog Skibet; men de sædvanlige Foranstaltninger med Hensyn til Erobringer i fjerne Have, bragte

os paa hin Side den frelsende Betingelse. Saaledes er Krigen og dens Følger.

Efter en halv Times Samtale erfarede jeg, at Spanieren have i Sinde at anløbe Valparaiso, i den Hensigt at completere sin Besætning, der havde lidt af Smalkopperne paa Kysten. Hans Skib var stort og stærkt armeret, og han ansaae det ikke for betrygget mod de mindre engelske Krydsere, med mindre han kunde lægge Cap Horn forover med en langt stærkere Besætning, end den han nu havde. Jeg greb denne Idee og spurgte hvad han syntes om Franskmænd. De vilde svare fuldkommen til Hensigten, thi Frankrig og Spanien havde en fælleds Fjende, og intet vilde være lettere end at sende Franskmændene fra Cadix til Marseilles. En Accord blev følgelig affluttet paa Stedet.

Da jeg kom tilbage ombord i the Crisis, lod jeg alle Fangerne mynstre paa Dækket. De bleve gjorte bekendt med den spanske Capitains Tilbud, med Tilværelsen af den Fred der nu var sluttet mellem vore respective Fædrelande, og med den Udsigt, der saa uventet fremstillede sig for dem, til at komme hjem. Forslaget blev med Glæde modtaget, da enhver Stilling var bedre end Fangeskab. Forend vi skiltes ad, bestræbte jeg mig for at indstærpe Franskmændene Nødvendigheden af at være forsigtige med Hensyn til den Gjenstand, at vi havde tilbageerobret the Crisis i spansk Farvand, saameget mere, som denne Omstændighed kunde afstedkomme en Under-

søgelse om, hvad der bragte Skibet derind; da det var noksom bekjendt, at Bjergværkerne var den Straf der overgik dem, der bleve grebne i Contrabandhandel, i den Deel af Verden. Franskmændene lovede beredvillig at tie, om de holdt deres Ord har jeg aldrig faaet at vide; men om de ogsaa ikke gjorde det, har deres Udsagn aldrig havt nogle Følger. I saadanne Tilfælde vilde den spanske Regjering virkelig være meget tilbøielig til at betragte Spørgsmaalet, som et der paa lige Maade berørte Smuglernes Interesse, og føle megen Ligegyldighed for begge Parterne. I alle Tilfælde indløb der aldrig nogen Klage til den amerikanske Regjering; eller om det ogsaa skete, naaede den aldrig mine eller Federiets Øren. Det er sandsynligt at der aldrig blev sagt noget om denne Gjenstand.

Omtrent ved Middag vare vi befriede fra vore Fanger. Det blev tilladt dem at medtage alle deres egne Effecter, og som det gjerne hændes ved saadanne Leiligheder, tvivler jeg ikke om at der fulgte nogle andres med. Skibene seilede derpaa hver sin Cours, da Spanieren løb ned til Kysten, medens vi tilsatte Læseil og styrede efter Den. Da dette var fuldbragt følte jeg mig befriet fra en svær Byrde, og havde Ro til at tænke paa andre Ting. Jeg bør dog tilføie at jeg satte anden Styrmand, eller den der var bleven Overstyrmand ved mit eget Avancement, til at commandere the „Pretty Poll,“ idet

jeg gav ham to erfarne Sømcænd til hans Styrmand, og sex Matroser. Dette gjorde Talcott til Overstyrmand i the Crisis og det glædede mig at see ham i en Stilling, der svarede nogenlunde til hans gode Egenskaber.

Denne Aften ved Solens Nedgang saae jeg for første Gang Emily igjen, siden den Dag hun stod lænende sig til the Crisis Reling, da denne løb gennem Lagunens Indløb. Den stakkels Pige var bleg og det var tydeligt, at medens hun nu kunde glæde sig over sin Frihed, og over at hun var bleven befriet fra den ulykkelige le Comptes Frieri, havde hans Død kastet en Skygge af Alvor over hendes skjønne Træk. Det kunde ikke godt være anderledes, da det qvindelige Bryst altid nærer Sympathier for dem der underkaste sig dets Besidders Tryk. Desuden havde stakkels le Compte nogle fortræffelige Egenskaber, og han behandlede Emily, hvilket hun selv har sagt mig, med den fuldkomneste Agtelse og Delicatesse. Hans Beundring kunde neppe være en Fornærmelse i hendes Øine, ihvorvel den i visse Henseender viste sig at være ubehagelig.

Vort Møde antog vor Stillings Character, der var en Blanding af Længsel og Ulykkelighed. Jeg glædede mig over vort Held, medens jeg sørgede over Marble, ja endog over vore sidste Fiender, medens Majoren og hans Datter ikke kunde andet end erindre alle de mørke Enkeltheder, ved deres sidste og isandhed ved deres nærværende Stilling.

„Vi synes at blive holdt, som Mahomets Ligkiste, Sir!“ bemærkede Emily idet hun saae kjærligt paa sin Fader, „svævende imellem Himmel og Jord — Indien og Amerika — uden at vide hvor vi skal lande. Sydhavet er vor Luft, og det synes, som vi skal indaande den af Hjertenslyst.

„Sandt, min Kjære — din Sammenligning er ikke saa gal. Men, Wallingford, hvad er der bleven af Capitain Marble i disse bevægede Tider? De har dog ikke ladet ham blive tilbage, ligesom Sancho Panza, for at regjere Barritaria, medens De er kommen for at gjenerobre hans Skib?“

Jeg fortalte mine Passagere den Maade paa hvilken han var forjunden, og spurgte om der var seet noget til Hvalbaaden eller Skonnerten, den Nat vi havde den tropiske Storm.

„Intet,“ svarede Majoren. „Saa langt fra at troe at vi skulde see the Beautiful Emily igjen, troede vi at De afgik til Canton, fjorten Dage efter vor egen Afreise. Det var i det mindste stakkels le Comptes egen Fortolkning af Sagen. Jeg er alligevel vis paa at ingen Seiler er bleven seet fra dette Skib paa hele Reisen, heller ikke har vi haft nogen Storm, som den De beskriver; jeg har aldrig truffen paa et herligere Veir, medens jeg har været til Søes.“

Herefter lod jeg Logbogen hente, og forvissede mig om, efter Dag og Dato, at the Crisis ikke var paa fem-

ten Miil nær det Sted hvor vi havde Tordenbygen. Det Skib vi havde seet var følgelig et fremmed, sandsynligt en Hvalfanger. Dette tilintetgjorde det ubetydelige Haab der endnu var tilbage, angaaende Marbles Skjebne.

Men det er paa Tide jeg omtaler et af staffels le Comptes Galanterier. Han var godt forsynet med Skibstømmermænd, bedre i Sandhed end med Matroser — hvilket var tydeligt nok af den Færdighed hvormed han havde construeret Skonnerten. Under Passagen fra Marbleland havde han sat disse Arbeidere i Værk med at bygge en Hytte paa the Crisis Skandse, og jeg fandt Arbeidet færdigt. Der var en meget net luftig Kahyt, med to pragtfulde Lukaser, der ved luftige Corridorer stod i Forbindelse med hinanden, og enhver Ting der er brugeligt ved saadanne Bequemligheder. Meubler vare blevne forarbejdede med fransk Kunstfærdighed og Smag, og Malingen var nu tør nok til at Meublerne kunde sættes derind. Emily og hendes Fader skulde netop tage disse ny Bequemmeligheder i Besiddelse, Dagen efter den Dag paa hvilken Skibet igjen faldt i vore Hænder. Denne Forandring var ikke saaledes, som jeg, som Somand vilde have udført den, og jeg undrer mig over at Monsieur le Compte havde vovet derpaa, da denne Indretning generede Skibets Seillads. Men nu der var Fred brød jeg mig kun lidet derom, og bestemte mig til at lade det blive, idemindste saa længe Miss Merton blev ombord. Den samme Nat afbenyttede altsaa Majoren det ene

af Rutaserne, og hans Datter det andet. Efterlignende itakkels le Comptes Galanteri, gav jeg dem et separat Taffel, skjøndt jeg ifølge Indbydelse nød næsten Halvdelen af mine Maaltider hos dem. Emily forbandt ikke egentlig mit Saar, et Rjød Saar i Skulderen, denne Forretning tilfaldt hendes Fader, der havde seet en god Deel Tjeneste, og var fortrolig med Behandlingen af Skader af denne Natur. Men hun formaaede, og viste mig virkelig mange af disse sømme og forsøriskke Opmærksomheder, som hendes Kjønns Blidhed kan yde, med den fulde Virkning paa en Mand. I en fjorten Dagestid var mit Saar lægt, skjøndt Emily havde Midler at anbefale og Raad at give, indtil vi begge skammede os over længere at hentyde til denne Gjenstand.

Med Hensyn til Reisen, da var den netop saadan, som man kunde vente det i Basaten i Sydhavet. Skibet havde næsten stadig Læseil til, lobende Dag efter Dag fra Hundrede og tyve til to Hundrede Qvartmiil i Etmaalet. Styrmanden gjorde Vagt, og jeg havde ikke stort andet at bestille, end at sidde og passiare med Majoren og hans Datter, i den kjølige Kahyt, som le Compte havde indrettet for os; lytte til Emilys Fortepiano, der var bleven flyttet over fra Prisen, og folgelig frelst af Braget; eller læse hoit af et af de to eller tre Hundrede smukt indbundne og sødt dustende Bind, der udgjorde hendes Bibliothek. I hine Tider læste man Pope, Melton, Shakspeare og den Slags Forfattere; maaskee lidt

forøget ved Mrs. Radcliffe, Miss Burney og Mont Lewis. Hvad Fielding og Smollet angik, da indtog de nok deres Plads, dog ikke i en ung Dames Bibliothek. Der var endnu flere nyttige Bøger ombord i Skibet, og jeg troer jeg læste dem alle førend Reisen var endt. Den Frihed Solivet i et roligt, vel organiseret Skib yder, giver Leilighed til megen Læsning, og Bøger burde være en Gjenstand for særlig Omhu, med Hensyn til den Deel af Skibets Udrustning, der angaaer Officiererne og Mandskabets Velværen.

Tiden gik behageligt nok, for et ungt Menneske der havde nogen Grund til at være tilfreds med sin hidtil havte Lykke, og som kunde finde Erstatning for Skibstjenestens Gensformighed, i saa behageligt et Selskab. Jeg kan ikke sige at jeg var forelsket, omendstjøndt jeg ofte tænkte paa Emily naar vi ikke vare sammen, og drømte virkelig tre Gange om hende i de første fjorten Dage efter Skibets Tilbageerobring. Hvad der i mine Tanker var lidt mærkeligt var, at jeg ofte greb mig selv i at anstille Sammenligninger mellem hende og Lucy, omendstjøndt jeg knap selv veed, hvorfor. Resultatet blev gjerne saaledes — at Emily havde stor Overlegenhed i alt hvad der henhørte til Kunst, Værdom og Opdragelse. — Jeg har alligevel Uret, Mr. Hardinge havde givet sin Datter et Forraad af nøiagtige, nyttige Kundskaber, som Emily ikke var i Besiddelse af, og dernæst kunde jeg ikke indsee andet end Lucys Taft, i moralsk Forstand, stod paa det

høieste Punkt, af de to. Men i rene conventionelle Færdigheder, i det meste af det der henhøre til Verden, dens Skikke, dens forfinede Følelser og Manerer, kunde jeg jee at Emily stod øverst. Havde jeg selv været flo- gere, vilde jeg kunde have seet, at de begge vare provind- sielle — thi England var i 1801 kun en Provinds, med Hensyn til Sæder, skjøndt efter en større Maalestok end Amerika, endogjaa er det nu tildags — og at de begge vilde blive bemærkede, som afftikkende, i det europæiske Fastlands mere spidsfindige Circler. Jeg tør sige at Halv- delen af mine Landsmænd vilde have foretrukket Luchs Naturlighed for Emilys mere kunstlede Manerer; men man tør ikke paastaae at et qvindeligt Væsen, hvor deli- cat og qvindeligt end Naturen kan have dannet det, ikke kan gøres fulkomnere, ved disse almindelige Regler for Ledelsen af det der egentlig er reent conventionelt. I det Hele ønskede jeg at Luch besad lidt af Emilys Konst, og Emily en god Deel mere af Luchs Naturlighed. Jeg troer at Fuldkommenheden i denne Slags Ting bestaaer i at være i Besiddelse af en Konst, der er saa beundrings- værdig, at den maa synes som Natur i alle uvæsentlige Ting, medens den lader den sidste beholde Overvægten i alt hvad der er væsentligt.

Med Hensyn til Personlighed troede jeg undertiden at Emily var den første, og undertiden, naar Grindrin- gen førte mig tilbage til visse Scener, der vare foresaldne under mit sidste Besøg i Claubonny, at Luch var det.

J. Ansigtsfarve og maaste i Dine overgik den engelske Pige sin Rival, muligen ogsaa i Tænder, skjøndt Lucys vare meget egale og hvide; men i Smilet, i Ansigts Omrids, i Særdeleshed i Munden, og i Hænder, Fødder og Personen i Almindelighed, troer jeg, at af ti Dommere vilde de ni foretrække Amerikanerinden. Et særegt Tryl-leri var fælleds for dem begge, og det er et Trylleri, som, omendskjøndt det stærkeste Beviis jeg nogensinde saa paa det var i Italien, kan siges næsten udelukkende at tilhøre den angelsaxiske Race; jeg mener det Ansigts-udtryk der saa fuldkommen betegner qvindelig Reenhed forenet med qvindelig Blidhed; det Blik som Kunstnere saa gjerne tilegne deres Engles Ansigter. Begge Pigerne besad meget af dette, og jeg troer at det i Særdeleshed fyldtes deres himmelblaa Dine. Jeg tvivler om at noget Fruentimmer med sorte eller brune Dine, deres hele Skjønheds Glands uagtet, nogensinde besad denne Fortryllelse i høiere Grad. Det var endogsaa mere eiendommeligt hos Grace, end hos Lucy og Emily, omendskjøndt jeg troer at af de to sidste, besad den engelske Pige det i en ringe Grad mere, forsaavidt det stod i Forbindelse med blot Skygge eller Farve, medens Amerikanerinden udfoldede mere deraf i Følelsens eller Bevægelsens Dieblikke. Maaste denne sidste Fordel hidrorte fra at Lucy meest hengav sig til Naturen og dens Paavirkninger. Det maa alligevel erindres at jeg nu i næsten to Aar

ikke havde seet Lucy, og det ovenikjøbet to af de vigtigste Aar, med Hensyn til en ung Dames Ydre.

Med Hensyn til Charakter vil jeg nu ikke udtale mig saa tydeligt, som jeg senere hen skal finde mig opfordret dertil. En Yngling paa tyve Aar er ikke den bedste Dommer i saadanne Sager, og jeg overlader det til Begivenhederne at fortælle deres egne Historier i deres Enkeltheder.

Vi havde været fjorten Dage til Søes, da jeg ved at komme paa Tale om Perlefiskeriet, kom paa Tanke om mine egne Erobringere. Et Skib der har en talrig Besætning, er et Slags omnium gatherum af menneskelige Beskæftigelser. For et ordentlig bemandet Skib ere Søfolk nødvendige, men Krigs-Skibe, Kapere og armerede Coffardiskibe kan taale, som stakkels Warble vilde have udtrykt sig, at generalisere. Vi havde adskillige Handelsmænd iblandt the Crisis Haandværkere, der fandt et Skibs Evang at være dem til Gode, og iblandt andre hændtes det at vi havde en Guldsmed. Denne Mand havde tilbudt sig at gjennemføre mine Perler og trække dem paa Snor, til hvilken Operation jeg gav mit Samtykke. Manden havde udført dette Arbeid saa godt, som det kunde ønskes, og da han af sit eget Forraad havde forsynet det med en passende Laas, havde han dannet det hele til et simpelt, men saa smukt Halsbaand, som jeg nogensinde har seet. Den største Perle havde han anbragt i Midten og derefter ordnet de andre, ved at sætte flere af de mindre sammen, adskilte ved een af anden Størrelse

indtil det Hele dannede en Stæffe, der var mere end stor nok til at omcirkle min egen Hals, og vilde altsaa synke smukt ned paa en Damehals.

Da jeg fremviste denne smukke Brydelse, som en Dame af Rang kunde have misundt, gjorde Emily sig ikke Glid for at skjule sin Beundring. Uvant, som hun var til hendes Fædrelands hoiere Selskabsliv, havde hun aldrig seet et Halsbaand af saadan Værdi, og hun troede endog at det kunde passe sig for en Dronning. Dronninger besidde uden al Tvivl i Almindelighed kostbarere Perler end mine, og dog havde jeg Grund til at troe, at de ikke vilde foragte at bære saadanne som disse. Major Merton undersøgte Halsbaandet omhyggeligt, og jeg kunde see paa hans Ansigt at han var forbauset og glad.

Jeg troer i det Hele taget at det kan omtvivles at noget andet Menneske nyder saa mange physiske Fordele, ved de samme Midler, som en Amerikaner. Jeg taler mere om hans Vaner end om hans Evner; men jeg nærer den Mening, efter at have seet en god Deel af Verdens forskjellige Dele, at en Amerikaner med middelmaadig Formue har flere physiske Nydelser, end noget andet Menneske. Medens dette alligevel overhovedet taget er sandt, er der visse Punkter hvori han paa en mærkelig Maade staaer tilbage. Han staaer ofte tilbage, naar det kommer an paa den reent ydre Ordning, og det er rimeligst at der ikke er en eneste velordnet Husholdning — jeg mener med Hensyn til Comfort og Representation

i Forening — i hele Landet. Denne særegne Mangel, dersom det er Mangel, fremtræder i en næsten udelukkende Grad, i Brugen af kostbare Stene, Juveler, og de almindelige kostbare Metaller. Uvidenheden om Værdien af kostbare Stene er saa stor, at Halvdelen af de Mennesker, jeg mener dem der besidde meer eller mindre Formue, kjende ikke engang Navnene paa de almindeligste Sorter. Jeg tvivler om at een iblandt thyve Amerikanere af Opdragelse, kunde endogsaa nu tildags skjelne en Saphir fra en Amethyst, eller en Turkis fra en Granat; omendskjøndt Damerne have noget mere Kundskab til Edelstene. Jeg var nu en sand Amerikaner i denne Henseende og skjøndt jeg vidste at jeg eiede en meget smuk Brydelse, havde jeg ikke det fjerneste Begreb om dets Værdie, som Handelsartikel. Med Majoren var det anderledes, han havde studeret disse Ting og han havde havt Smag derfor. Læseren vil derfor kunde forestille sig min Forbauselse, da jeg hørte ham sige.

„Det Halsbaand vilde i Rundle og Bridges Hænder indbringe tusind Pund i London!“

„Fader!“ udbrød Emily.

„Jeg troer det. Det er ikke saameget Perlernes Størrelse, skjøndt de største ikke ere almindelige; men det er deres overordentlige Skjønhed, deres Farve og Gjennemsigtighed — deres Vand, som det kaldes.“

„Jeg troede at denne Benævnelse kun anvendtes

paa Diamanten" — bemærkede Emily med en Interesse, som jeg ønskede hun ikke havde viist.

"Den bruges ogsaa om Perler — der er Perler af hvad man kalder hvidt Band, og det er den Sort som skattes høiest i Europa. De af guldt Band, ere høiere skattede af Folk med en mørkere Hudfarve; deri troer jeg Hemmeligheden bestaaer. Ja jeg troer at dersom De sendte dette Halsbaand til London, Wallingsford, vil De faae sex eller otte hundrede Pund for det."

"Jeg vil aldrig sælge det, Sir, idetmindste ikke saa længe jeg kan undgaae det."

Jeg saae at Emily betragtede mig med en Alvor, som jeg ikke var istand til udthde.

"Ikke sælge det!" — gjentog hendes Fader — "Hvorfor, hvad i Neptuns Navn kan De gjøre med saadan en Prydelse?"

"Beholde den. Den er med rette min egen, jeg hentede den op fra Havets Bund med mine egne Hænder, unddrog Perlerne fra det hvad Forfatterne vilde kalde deres Fødested, og jeg føler nu Interesse for dem, som jeg aldrig kunde føle for en kjøbt Prydelse."

"Det er alligevel en meget kostbar Smag. Maa jeg spørge Dem hvilke Renter faaer De af Penge i Deres Verdensdel, Wallingsford?"

"Maaske sex Procent, i New York, Sir, paa den bedre Slags varig Sikkerhed."

„Og hvormeget er tredsindsthye Bund omsat i Dollars?”

„Vi sige i Almindelighed fem for eet, skjøndt dette ikke er ganske nøiagtig; fra to hundrede og firsindsthye til to hundrede og halvfems, naar alt kommer til alt — to hundrede og sex og tredsindsthye i nominel Værdi, eller saa omtrent.”

„Nu vel, endogsaa to hundrede og sex og tredsindsthye Dollars om Aaret er en god Deel for en ung Mand som De, at betale aarlig for den Fornøielse at kunne sige, at han eier et Perlehalsbaand, som han ikke kan bruge.”

„Men det kostede mig intet, Sir, og følgelig kan jeg heller ikke tabe noget ved det.”

„Jeg troer dog De vil tabe det jeg anførte, dersom Smykket kan sælges for den anførte Sum. Naar en Mand har Eiendomme, hvoraf han kan have Indkomster og ikke tager dem, er han i en Henseende, og det oveni købet den vigtigste, den tabende.”

„Jeg har en Søster, Major Merton; jeg vil muligen give hende det, eller dersom jeg giftede mig, vilde jeg vistnok give min Kone det.”

Jeg kunde see et Smil spille om Majorens Mund, som jeg den Gang var for ung, og jeg kan tilføie for meget Amerikaner, til at forstaae. Det upassende i at en Kone, hvis Mand havde totusind eller fem og tyvehundrede Dollars i aarlige Indkomster, skulde bære to Aars Ind-

komster om sin Hals, eller være yderlig pragtfuld i kun eet enkelt Stykke af hendes Dragt, Husholdning eller Leveviis, faldt mig aldrig ind. Vi kan alle see naar vi læse om Indianske Høvdinger, der bære Uniformskjoler og trekantede Hatte, uden at være iført nogelsomhelst andet Klædningsstykke; men vi kan ikke finde Forunderligheder i vore egne Forhold, der næsten ere ligesaa absurde i de høilig forfalskede og conventionelle Skikkelser Dine. For mig var der i min daværende Alder, ikke det ringeste i Veien for, at Mrs. Wallingford kunde bære dette Halsbaand, da hendes Husbond uimodsigelig var dets Eiermand. Emily smilede ikke, men vedblev at holde Halsbaandet i sine overordentlig hvide og buttede Hænder, idet Perlerne bevirkede, at Haanden tog sig endnu smukkere ud, medens denne hjalp til at forhøje Perlernes Glans. Jeg vovede at bede hende tage Perlerne om Halsen. Hun rødmede let, men samtykkede.

„Paa mit Ord, Emily,“ udbrød den fæielige Fader. „J passe saa godt for hinanden, at jeg giver Slip paa en Fordom, og jeg begynder at troe, at endog en fattig Mands Datter kan være retfærdiggjort ved at bære et saadant Smykke.“

Synet var vistnok tilstrækkeligt til at retfærdiggjøre enhver Ting af det Slags. Miss Mertons Huds blændende Hvidhed, den udmærkede Contour af hendes Hals og Barm, og den Glød som Glæden meddelte hendes Kinder, bidrog betydelig til Maleriets Skjønhed. Det vilde have været

vanfskeligt at ſige, enten Dvindens Indigheder prydede Perlerne, eller Perlerne prydede Dvinden. Jeg erindrer at jeg den Gang havde den Overbeviisning, at mine Dine aldrig havde dvælet ved nogen yndigere Gjenſtand, end Miſs Merton frembød i denne nye Situation. Heller ikke ophørte Glæden i Diebliffet; thi jeg bad hende bære Halsbaandet den øvrige Deel af Dagen, en Begjæring hvori hun var ſaa godmodig at ſamtykke. Hvem der følte ſig meeſt tilfreds ved denne Foreſtilling, den unge Dame eller jeg ſelv, vil det være vanfskeligt at ſige; thi der er en gjensidig Tilfredshed ved at beundre og blive beundret.

Da jeg gik ind i Kabytten for at byde god Nat, fandt jeg Emily Merton med Halsbaandet i ſin Haand, ſtirrende paa det ved en Lampes ſtraalende Lys, med Dine lige ſaa rene og blide ſom Perlerne ſelv. Jeg ſtod ſtille for at beundre hende, thi aldrig før havde jeg ſeet hende ſaa fortryllende ſkøn. Hendes Anſigt manglede ſædvanligt lidt aandigt Udtryk, omendſkjøndt det beſad ſaa meget af det jeg har beſkrevet, ſom engleligt; men ved denne Leilighed forekom det mig at være opfyldt af Tanker. Kan det være muligt, hviffede Indbildſkheden — og hvilket ungt Menneſke er ganſke fri for den — kan det være muligt, at hun nu tænker, hvor lykkelig en Dvinde Mrs. Miles Wallingford en Gang vil blive? Staaer jeg i nogenſomhelſt Forbindelſe med dette grundende Blik, den eſtertænkſomme Mine, dette ſtirrende Blik, dette glade og dog tvivlende Udtryk?

„Jeg vilde netop sende Bud efter Dem, Capitain Wallingford,“ sagde Emily, saasnart hun saae mig, og bestyrkede mine indbildske Slutninger, ved en stærkere Rødmene end jeg før havde seet, i hele denne rødmende, følsomme og nydelsesfulde Dag; „sendt Bud efter Dem, for at De kunde tage vare paa Deres Skat.“

„Og kunde De ikke overtage dette Ansvar for en eneste Nat?“

„Den er alt for stor — det er en Ære, veed De, som er forbeholdt Mrs. Wallingford.“

Dette blev sagt med et Smil, jeg indbildte mig, et sødt og venligt, og dog var det ikke ganske befriet for noget, som meest nærmede sig til Tvetydighed, en Slags Maneer, som Graces dybe naturlige Følelse og Lucys trofaste Sandruhed, vilde have gjort ubehagelig for mig. Jeg tog Halsbaandet og bød den unge Dame Haanden til god Nat — dette gjorde vi altid naar vi mødtes eller skiltes ad — hilste paa Faderen og trak mig tilbage.

Jeg var ved at klæde mig paa, da Reb den næste Morgen kom tumlende ind i min Kahyt, med hans Claw-bonny fri Manerer, hummeragtige Dine, og hans Berserag glimrende mellem et Par Læber, der kunde have forsynet en Canibal med en herlig Steg. Saasnart jeg var bleven indstaleret i min nye Bærdighed som Chef, havde jeg taget Knøsen agterud og givet ham Plads i Stieritsen, for at drage mere Nytte af hans personlige Tjeneste, end jeg kunde have medens han udelukkende var Baksgast.

Han gjorde alligevel endnu Bagt, thi det vilde have været Synd at berøve ham denne Fornøielse.

„Oh! Master Mile!“ udbrod den Sorte, saasnart han kunde tale, „Baaden! — Baaden!“

„Hvad om Baaden? er nogen af dem gaaet overbord?“

„Hvalbaaden, Sir! stakkels Captain Marble — Hvalbaaden, Sir!“

„Jeg forstaaer Dig, Neb, — gaae op og bed den vagthavende Officier om at dreie til, saasnart som muligt, jeg skal strax komme op.“

Her tænkte jeg, har Forsynet bragt os paa Sporet af den ulykkelige Hvalbaad, og vi vil rimeligviis faae at see nogle af de lemlæstede Levninger af vore gamle Kamerater — stakkels Marble — udentvivl, efter hvad Neb sagde — vel, Guds Villie ske. Jeg var snart paa Klædt og da jeg gik op af Rahytstrappen, tilkjendegav Bevægelsen paa Dækket den Røre der nu almindelig herskede i Skibet. Just som jeg kom op paa Skandsen brastes Agterræerne om og Seilene bakkedes. Hele Besætningen var i stærk Bevægelse og det varede lidt inden jeg kunde erfare Grunden.

Morgenen var disig, og Synskredsen omkring Skibet havde indtil for faa Minutter siden indskrænket sig til en Cirkel af mindre end en Dvartmils Diameter. Dog da Solen stod op forsvandt Disigheden efterhaanden, og da saae Bagtmandskabet et Blimt af Hvalbaaden, som Neb havde omtalt. Istedenfor at flyde omkring paa Oceanet,

med Levningerne af dens ulhykkelige Mandſkab liggende i dens Bund, ſom jeg havde formodet at ſee den, var den, da jeg forſt fik et Glimt af den uventede Gjenſtand, ikke en Dvartmil borte, roende med Kraft imod os og indeholdt ikke alene en fuld, men ſtærk og flink Beſætning.

I dette Dieblik raabte en: „En Seiler i Sigte!“ og ganſke rigtig blev en Seiler ſeet, fire eller fem Dvartmil i Læ, tydeligt nok en Hvalfanger, krydsende ſig op til luvart for Smaajeil, for at ſtøde til ſin Baad, fra hvilken den nylig var bleven ſkilt formedeſt Ratten og Taagen. Dette var altsaa hverken meer eller mindre end en Hvalfanger og dens Baad, og ved at ſee rundt i Horizonen med en Rikkert, opdagede Talcott ſnart, en Dvartmil til luvart af Baaden, en død Hval med en anden Baad liggende ved den, ventende paa Skibet, hvilket lovede at naae ſaa høit til luvart, over den anden Boug.

„Jeg formoder, Mr. Talcott, at de ønſke at tale med os,“ bemærkede jeg. „Skibet er formodentlig en Amerikaner, det er rimeligt, at Capitainen er i Baaden, og han ønſker at ſende Breve eller Budſkab hjem.“

I næſte Dieblik kom et Brøl fra Talcott; thi han raabte tre Gange Hurra. „Gutter, jeg ſeer Capitain Marble i Baaden, ligesaa tydelig, ſom jeg ſeer Baaden ſelv!“

De Hurraraab der paafulgte, var et frivilligt Glædes Udbrud. De naaede den ſig nærmende Baad, og gav den, der ſad i den, Haandpenge paa hans Modtagelſe.

Tre Minutter efter stod Marble paa Dækket af hans gamle Skib. Jeg var ikke istand til at tale og det gif Marble ikke meget bedre, skjøndt han var mere forberedt paa Sammenkomsten.

„Jeg kjendte Dem, Miles, jeg kjendte Dem, og den infernalske 'Pretty Poll', fik han tilsidst fremstødt, idet Taarerne rullede ham ned af Kinderne i Strømme, „i det samme Dieblis Laagen lettede sig og jeg kunde see nogenlunde frit. De har faaet hende, ja Gud jordømme hende — Gud velsigne hende, mener jeg — De har faaet hende, og den infernalske Franskmand vil ikke gaae hjem med den Sjeder i sin Hat. Nu vel, det kunde ikke have truffen paa en flinkere Gut, og jeg er akkurat ligesaa lykkelig, som om jeg selv havde gjort det!“

Der stod han, lige saa karst, tryk og forvoven, som nogensinde og de fire Sandwich Øboere vare alle i Baaden, lige saa flinke, som om de aldrig havde forladt Skibet. Hver Mand i Skibet gav Marble hjertelig Haanden, Enkønstninger bleve udverlede, og et forsthyrende Dvarteer paasulgte, førend det var muligt at faae en sammenhængende Forklaring af Manden, om hvad der var hændtes ham. Dog saasnart det lod sig gjøre, gjorde han Tegn til Stilhed, og gav sin Historie med lydelig Stemme til Bedste for alle Tilstedeværende.

„J veed, Manne, hvorledes jeg forlod Eder,“ begyndte Marble, idet han affvabrede sine og Kinder og gjorde Bold paa sig selv for at tale, med noget der lignede

Fatning, „og det Grinde i hvilket jeg gik. Det sidste jeg saae til Eder var en halv Time førend Bygen brød løs. Dengang var jeg saa nær Skibet at jeg kunde skjælne at det var en Hvalfanger, og da jeg ikke tvivlede om at være i Sigte af Eder om Morgenens, troede jeg det sikkrere at lægge paa Siden af hende, end at forsøge paa at opjage Skonnerten i Mørket. Jeg fandt en gammel Skibskamerat paa Hvalfangeren, der saae ud efter en Baad, som Ratten iforveien var raget i Drift, og begge Parter vare tilfredse. Der var alligevel, som I nok kan vide ikke megen Tid til Complimenter. Skibet holdt af, for at tale med Eder, og derpaa holdt han atter og atter af paa Grund af Bygerne. Medens Mr. Ballingsford rimeligviis kneb Luven for at finde mig, holdt vi rumskjæds for at lette paa Reisingen, og næste Morgen kunde vi ikke see noget til Eder. Hvorledes det for Resten gik til at vi kom fra hinanden, er mere end jeg kan sige; thi jeg har ingen Tanke om at De gif Deres Nei og lod mig blive tilbage her midt ude i Oceanet.“

„Vi krydsede efter Dem en heel Dag, i mindre end fem Dvartmiils Afstand fra Stedet!“ udbrod jeg ivrig.

„Nei, nei, Capitain Marble“ faldt Mandskabet eenstemmigt ind; „vi gjorde alt hvad der stod i Menneffets Magt, for at finde Dem!“

„Jeg veed det! jeg turde sværge derpaa, uden et Ord fra Eders Side. Det var hele Historien. Vi kunde ikke finde Eder, og jeg blev naturligviis ved Skibet, da

der intet Balg var mellem det og at springe overbord; og her har Forsynet atter bragt os sammen, skjøndt vi er hver eneste Tomme af fem hundrede Mile fra det Sted, hvor vi skiltes ad."

Jeg førte derpaa Marble ned i Kahytten og meddeelte ham alt hvad der var foregaaet siden vor Adskillelse. Han lyttede med den dybeste Interesse, idet han tilkjendegav den største Glæde over vort Held. Intet uden Taknemmelighedssyntninger undslap ham, indtil jeg ved Slutningen af min Beretning bemærkede:

"Og her, Sir, har De Deres gamle Skib, i samme Stand som da vi mistede det, og jeg er inderlig tilfreds ved atter at see det i saa gode Hænder."

"Hvem satte denne infernalste Hytte paa hende, De eller Franskmanden, Miles?"

"Franskmanden. Men nu vi have Fred, har den ikke meget at betyde; og Kahytten er meget beqvem for Majoren og hans Datter."

"Det ligner dem netop! at spolere den deiligste Skandse paa Oceanet, med saadant et infernalst overflødigt Skur."

"Nu vel, Sir, da De atter er Chef, kan De jo saae den kappet væk igjen, om De saa synes."

"Jeg! kappe nogen Ting væk! Jeg tage Commandoen over dette Skib, fra en Mand der ærlig har erobret det! Derjom jeg gjør det, vil jeg være fordømt!"

"Capitain Marble! De forbauser mig, med dette

Sprog, Sir; men det kan ikke være andet end en øieblikkelig Følelse, som Deres egen gode Forstand, ja endog Deres Skyldighed mod Nederiet, vil bringe Dem til at give Slip paa."

"De har aldrig i Deres Liv taget mere feil, Master Miles Wallingsford," svarede Marble høitideligt. "Jeg tænkte paa alt dette da jeg gjenkjendte Skibet, og det var saasnart, som jeg saae hende, og min Beslutning var taget fra det Øieblik. Jeg kan ikke være saa lav at drage Fordel af Deres Mod og Dygtighed. Desuden har jeg ingen lovmæssig Ret til at commandere her. Skibet var mere end fire og thye Timer i Fjendens Hænder, og det kommer ind under den almindelige Lov for Gjenerobring og Bjergning."

"Men Nederiet, Capitain Marble! — erindrer at der er en Ladning at indtage i Canton, og der er store Interesser paa Spil."

"Ved Georges, det vil gjøre mig saa meget mere bestemt fra Begyndelsen af har jeg tænkt mig at Sagerne vilde være bedre farnede i Deres, end i mine Hænder; De har Opdragelse, og det er en vidunderlig Ting, Miles. Hvad det angaaer at seile med et Skib, stuve dets Last, eller tage vare paa det i haardt Veir, eller finde Veir over Oceanet, vil jeg ikke stikke op for nogen; men det er en ganske anden Ting naar det kommer til Figurer og Overflag."

„De skuffer mine Forhaabninger med alt dette, Sir; vi have gjennemgaaet saameget sammen —“

„Vi gjennemgik ikke Tilbage-Endringen af dette Skib sammen, min Gut.“

„Men det var Deres Idee, og hvis ikke Hændelsen var kommen imellem, havde det været Deres Bedrift.“

„Det veed jeg ikke; jeg har med Rolighed tænkt over denne Gjenstand, efter at jeg var kommen over min Odmølgelse og jeg antager at vi vare blevne bankede, om vi havde angrebet Franskmændene til Soes. Deres Plan var langt bedre og brillant udført. Hør en Gang, Miles, saameget vil jeg gjøre, og ikke en Døit mere. Jeg antager det for afgjort at De vil gaae til Den og sanke et og andet op; og derpaa seiler De til Canton?“

„Ganske rigtig — det glæder mig at De bifalder det, hvilket maa være Tilfældet, da De saa let falder paa det.“

„Nu vel, naar De kommer til Den, saa lad Skonerien med saadanne Gjenstande, som ikke kan være til nogen Nytte i Canton. Lad hende indtage Kobberet, de engelske Varer og lignende Sager, og jeg vil bringe den hjem, medens De fortsætter Deres Reise med Skibet, som ene De har Ret til at gjøre.“

Ingen af mine Argumenter kunde bevæge Marble til at frafalde sin Beslutning. Jeg fægtede med ham hele Dagen igjennem om denne Gjenstand, og om Aftenen

blev Commandoen over the 'Pretty Poll' overdraget ham, med vor gamle anden Styrmand som hans Over-Styrmand.

Tredie Kapitel.

Jeg har kun et Ord at tilføie om Hvalfangeren. Vi talte naturligtviis med den, og skiltes ad, efterladende den Baaden. En halv Time efter passerede den flos forbi os og begav sig derpaa til Hvalfisken. Da vi tabte den af Sigte var den iværk med at flendse Hvalen, saa roligt som om intet var passeret.

Intet der er værd at meddele indtraf paa den øvrige Deel af Passagen. Vi naaede vort Bestemmelsessted ti Dage efter at vi havde fundet Marble, og bragte baade Skibet og Skonnerten ind i Lagunen, uden Betænkning eller Vanskelighed. Enhver Ting blev fundet nøiagtig, som vi havde forladt det, de to Maaneder vare forløbne ligesaa rolige, som en Time. Teltene stode paa deres Plads, de forskjellige Gjenstande laae hvor de vare blevne kastede ved vor fremskyndede Afreise, og alting betegnede en uafbrudt Gensomheds uforanderlige Charakter. Tiden

og Marstiderne kunde alene have frembragt nogen væsentlig Forandring. Endogsaa Braget havde hverken skiftet Plads eller lidt noget. Der laae det, tilsyneladende en ubevægelig Masse, paa Klipperne, med ligesaa stor Næmhelighed for Varighed, som nogen anden varig Ting i dets Nærhed.

Det er altid en Vættelse at blive befriet fra den indesluttede Tilstand ombord i et Skib, om det saa kun er en Streiftour langsmed det øde Sand paa en nøgen Strandbred. Saa snart Skibene vare forløiede gik alle Mand i Land og Folkene havde en Fridag. Der var ikke længer nogen Fjende at frygte, og vi nød alle den Frihed at bevæge os, og fritagelsen for Omfarg, der fulgte med vor særegne Stilling. Nogle gjorde Liner istand og begyndte at fiske, andre trak med Net; medens de mindre vindskibelige flentrede omkring, samlede Kokusnødder eller Konchylier, af hvilke der vare mange og nogle overordentlig smukke, spredt langs med den ydre og indre Strandbred, eller liggende tæt inden for den Strækning hvor Søen skyllede op. Jeg befalede to eller tre af Mandskabet at forskaffe mig en Samling til Claw-bonny, idet jeg naturligviis betalte dem for denne Extra-Tjeneste. De vare overmaade heldige, og jeg eier endnu Frugterne af deres Søgen, som en Erindring om mine Ungdoms Eventyr.

Emily og hendes Pige toge deres gamle Telte i Besiddelse, hvoraf ingen vare blevne forstyrrede, og jeg gav Ordre til at bringe det fornødne Bohave i Land til deres

Bequemmelighed. Da vi havde i Sinde at opholde os otte à ti Dage paa Marble-Land, var der en almindelig Tilbøielighed til at gjøre os det comfortabelt, og det blev Mandſkabet tilladt at tage ſaadanne Ting i Land, ſom de ønskede, medens der tillige blev taget Hensyn til Skibets nødvendige Tjeneste. Siden vi forlod London havde vi været indespærrede med det korte Mellemrum af vort forrige Besøg paa dette Sted, og det blev anſeet for klogeſt at give Mandſkabet nogen Bedervede. At dette raadede Marble mig til, ſom uagtet han var en ſtreng og ofte tilſhneladende haard Mand, dog i Reglen var tilbøielig til at tilſtaaee ſaa megen Frihed og Hvile, ſom nogen Officier jeg har faret med. Der var undertiden en ironiſk Strengthed hos denne Mand, der vildledede overfladiſke Jagttagere. Jeg har hørt om en spøgefuld Baadsmand i Marinen, ſom, naar han havde i Sinde at true Folkene med nogle af hans officielle Underſøgelſer, pleiede at raabe: „Medborgere, jeg kommer blandt Eder!“ og denne Anecdote rinder mig aldrig i Hu, uden at bringe Marble tilbage i min Erindring. Naar han var oprømt, havde han i ſine Manerer meget af denne bittere Ironi, og hans egen tidlige Erfaring havde gjort ham noget ufølsom for ſin Kalds Lidelſer; men i det Hele har jeg altid anſeet ham for en menneſkekjærlig Mand.

Vi kom ind i Lagunen førend Solen var ſtaaet op, og førend det var Frokøſttid for dem der hørte til Kahytten, havde vi alt Fornødent bragt i Land og vare i Befiddelſe

af vore Telte. Jeg havde befalet Neb særligen at varetage Mertonernes Mangler, og netop som der slog otte Glas ombord i Skibet, hvilket paa den Tid af Dagen angav at Klokken var otte, bragte den Sorte mig Majorens Compliment, indbydende Capitain Wallingsford og Capitain Marble til Frokost.

„Saaledes gaaer det, Miles,“ tilføiede min Kammerat, efter at have lovet at støde til Selskabet om nogle faa Minutter. „Dette Arrangement med Skonnerten, gjør os begge til Capitainer og forhindrer Dem i at stige ned ad Bakke, hvilket altid er et ubehageligt Arbeid. Capitain Marble og Capitain Wallingsford klinger godt, og jeg haaber at de længe maa seile i Selskab. Men hverken Natur eller Konst har nogensinde bestemt mig til at være Capitain.“

„Nuvel, det indrømmer jeg; hvor der er to Capitainer, maa den ene gaae forud for den anden, og den ældste commandere. De burde kaldes Commandeur Marble.“

„Jugen af Deres Galanterier, Miles,“ gjensvarede Marble med et strengt Blik og en Hovedrysten; „det er ved Deres Gunst, og jeg haaber ved Deres Velvillie, at jeg er Skipper paa denne lille Halvblods, deels franke, deels amerikanske Skonnert. Det er min anden og jeg tænker min sidste Commando. Jeg har generaliseret over mit Liv, efter en stor Maalestof, i de sidste ti Dage, og er kommen til den Slutning, at Herren skabte mig til at være Deres Styrmand, og ikke Dem til at være min.“

Naar Naturen bestemmer et Menneske til noget særdeles, lader den ham ikke saaledes rage i Drift blandt menne- skelige Skabninger, som det har været Tilfældet med mig."

"Jeg forstaaer Dem ikke, Sir; maaskee De vil give mig et Udkast af Deres Historie, og da vil alt blive indelig."

"Miles, tjen mig i een Ting, det vil ikke koste Dem megen Overvindelse; men vil betydeligt lette mit Sind."

"De behøver blot at nævne det, Sir, og Deres Ønske skal blive opfyldt."

"Lad da dette infernalske Sir fare; det passer sig ikke nu mellem Dem og mig. Kald mig Marble eller Moses, ligesom jeg kalder Dem Miles."

"Som De ønsker, og saa til Deres Historie, som De nu i to Aar har lovet at meddele mig."

"Den kan fortælles med saa Ord, og jeg haaber den vil være til Nytte. Et Menneskes Liv, der paa en passende Maade bliver generaliseret, er til enhver Tid ligesaa godt som de fleste Prædikener. Det er fuldt af hvad jeg kalder Ideernes Moralitet. Jeg formoder De veed hvad jeg har mit Navn at takke for?"

"Nei, men jeg formoder Deres Faddere ved Daaben, ligesom alle vi andre."

"De er nærmere ved Sandheden denne Gang, min Gut, end De kan forestille Dem. Jeg blev funden, har man sagt mig, et Barn, en Uge gammel, liggende i en Kuro, en smuk Morgen i en Steenhuggers Gaard paa

den nordre Flodside af Byen, anbragt paa en Steenblok, der skulde udhugges til en Gravsteen, for, som jeg formoder, at Arbeidsfolkene maatte finde mig, naar de mødte til Arbeid. Uagtet jeg er gaaet for Gen dernede fra Osten, da jeg i den tidligste Deel af mit Liv har seilet med deres Fartøier, er jeg virkelig født i York."

"Og er dette alt hvad De veed om Deres Oprindelse, min kjære Marble?"

"Alt hvad jeg ønsker at vide efter saadan et Bink. En Mand er aldrig begjerlig efter at stifte Bekjendtskab med Forældre, der frygte for at kjendes ved ham. Jeg tør nu nok sige, Miles, at De kjendte, elskede og agtede Deres Moder?"

"Elske og agte hende! jeg tilbød hende, Marble; og hun fortjente det altsammen, saasandt noget menneskeligt Væsen fortjente det!"

"Ja, ja, jeg kan forstaae det," svarede Marble, idet han med sin Hæl gjorde et Hul i Sandet, og saae baade tankesuld og melankolsk ud. "Det maa være en stor Trøst at elske og agte en Moder! Jeg har seet dem, isærdeleshed unge Qvinder, der næsten satte ligesaa megen Priis paa deres Mødre, som paa dem selv. Nok om det; jeg kom i en af stakkels Capitain Robbins infernalske Strømme fra Begyndelsen af, og er bestandig bleven drevet omkring siden den Tid, eftersom Vinden blæste, ganske som Hvalbaaden vi traf paa. De vare ikke engang saa nette at sige saameget som et Navn — de kunde have faaet et

udaf en Novelle eller Historiebog, veed De nok, til at bringe En ind i Livet med — paa min Skjorte; nei — de gjorde mig netop flot paa den Stump Gravsteen, og fastede los paa hele den staaende Deel af det der støttede mig til nogetsohmhelst menneffeligt. Der forlod de mig, og overlod til mig at generalisere over Jorden og dens Veie, efter Hjertenslyst."

"Og De blev funden den næste Morgen af Steenhuggeren, da han kom igjen for at bruge sin Meisel."

"Aabenbaringen kunde ikke bedre have forudsagt hvad der skete. Der blev jeg funden, det er nu baade vist og sandt, og der undgik jeg for første Gang Udelæggelse. Da han saae Kurven, som forekom ham at være den han Dagen iforveien havde faaet sin Middagsmad i, og som han havde forglemt at tage med sig, gav han den et Stød for at bortkaste Levningerne, førend han overrakte den til Barnet, som skulde komme og bringe den hjem for at fyldes igjen, hvorved jeg rullede ud paa den kolde Steen. Der laae jeg, saa nær Graven som en Ligsteen, da jeg neppe var en Uge gammel."

"Stakkels Fyr — dette kan De alligevel ifkun vide ifølge Meddelelse. Nu, og hvad skete der saa med Dem?"

"Jeg formoder, om man ellers vidste rigtig Bested, at min Fader var etsteds i Nærheden af Gaarden; og lidet misunder jeg den gamle Herre hans Følelser, der som han ellers tænkte synderlig over Tingene. Jeg blev

alligevel sendt til Fattighuset, da Steenhuggere, som jeg formoder, af Naturen ere haardhjertede. Den Dmstændighed, at jeg blev overladt til saadanne Folk, har saameget mere bragt mig til at troe, at min egen Fader maa have været en af dem, thi ellers vilde det aldrig have skeet. Hvordan det nu var, saa blev jeg indskreven i Fattighus-Bøgerne; og det første de gjorde var at give mig et Slags Navn. I omtrent en Uge var jeg Nr. 19, og da jeg var fjorten Dage gammel blev jeg Moses Marble."

„Det var et gammelt Valg, af Deres Faddere ved Daaben."

„Saa noget nær — Moses hidrørte fra Bibelen, har man sagt mig; da der, som jeg forstaaer, er en Person af det Navn, der ragede i Drift omtrent paa samme Maade, som jeg."

„Nu ja, forsaavidt Kurven og Hjelpeløsheden angaaer; men han blev smukt gjort flot, og ikke lagt til Ankers paa en Gravsteen, som om man vilde true ham med Graven i det samme Dieblik han løb af Stablen."

„Nuvel, Gravsteen var meget nær blevet mit Navn, I Førstningen tænkte de paa at give mig den Mand's Navn, for hvem Stenen var bestemt; men da det var Jollicoffer, troede de at det aldrig vilde blive mig muligt at stave det. Saa kom Tombstone, hvilket forekom dem melankolisk, og saa kaldte de mig Marble (Marmor), idet

de, som jeg formoder, indbildte sig at det skulde gøre mig seig."

"Hvorlænge blev De i Fattighuset og i hvad Alder gik De første Gang til Søes?"

"Jeg forblev blandt dem, det Offentlige ernærer, indtil jeg var otte Aar gammel, og derpaa ragede jeg en taaget Dag i Drift fra Medlidenheden. Paa den Tid, Miles, tilhørte vort Land Britterne, eller de behandlede det som om det var deres, skjøndt jeg har hørt flogere Folk end jeg sige, at det bestandig var vort eget, da Kongen af England kun ved en Hændelse var vor Konge — men jeg var født brittisk Undersaat, og da jeg netop nu er fyrgetyve Aar, kan De nok forstaae at jeg gik til Søes flere Aar før Revolutionen."

"Det er sandt — De maa have gjort Tjeneste i den Krig, paa den ene eller anden Side?"

"Om De siger paa begge Sider, tager De ikke saa meget fejl. I 1775 var jeg Fortopsgast i the Romeny paa 50 Kanoner, hvor jeg forblev indtil jeg overgik til the Connecticut paa 74."

"Til hvilket?" spurgte jeg forundret. "Harde Engländerne et Linieskib ved Navn Connecticut?"

"Saavidt som jeg kunde forstaae det; jeg har altid tænkt mig det som en stor Compliment af John Bull til Dankeerne."

"Maaske Navnet paa Deres Skib var the Carnatic? Lyden er ikke ulig."

„Gud fordømme mig, om jeg ikke troer De har truffen det, Miles. Nuvel, det glæder mig; thi jeg løb fra Skibet, og jeg kan ikke lide den Tanke at have spillet en Landsmand saadan en Streg. Derefter kom jeg ombord i en af vore Slupper, og prøvede paa at opgjøre Regningen med en af mine gamle Skippere. Jeg blev taget til Fange for min Uleilighed, men trælledede mig dog Krigen igjennem uden at maatte række Hals. De vilde gjerne have udfundet ombord i den gamle Jarsen, at jeg var en Engelskmand; men jeg forlangte at de skulde bevise det. Lad dem bare bevise hvor jeg er født, sagde jeg, og da vilde jeg stikke op. Jeg var villig til at lade mig hænge, dersom de blot kunde bevise hvor jeg var født. Men jeg tænkte undertiden, at jeg aldrig var bleven født.“

„De er ganske sikkert en Amerikaner, Marble? En født og opdragen Manhattaneser?“

„Nu ja, da det ikke er meget rimeligt, at Nogen vilde indsmugle et Barn en Uge gammelt, for at plante det paa en Gravsteen, saa er jeg det følgelig. Ja, jeg maa være det, og jeg har undertiden tænkt paa at nedlægge Baastand paa Eiendomsretten til Trinity Kirke, paa Grund af min Fødselsret. Nuvel, saasnart Krigen var forbi, og jeg kom ud af Fangeskab, og det var kort efter at De var født, Capitain Wallingsford, tog jeg regelmæssig fat paa Arbeidet, og har bestandig faret som Anden- eller Overstyrmand paa et eller andet Skib. Havde

jeg ingen Familiefreds at tye til som Hvilested, saa havde jeg min egen Bug til at fylde med solidt Dre- og Svinekjød, og det kan ikke skee ved Lediggang."

"Og i al den Tid har De, min gode Ven, saa at sige staaet alene i Verden, uden nogensomhelst Slags Slægninge?"

"Ligesaa vist, som De staaer der. Ofte har jeg vandret gennem New Yorks Gader og sagt til mig selv, blandt alle disse Menneſker er der ikke et eneste som jeg kan kalde en Slægning. Mit Blod flyder ikke i nogen anden Mands Arer, end mine egne."

Dette blev sagt med en bitter Alvor, som forbausede mig. Forhærdet og ufølsom for Lidelser, som Marble altid havde forekommet mig, var jeg ikke forberedt paa at han skulde give saadanne Bidnesbyrd om Følelse. Den Gang var jeg ung, nu er jeg gammel; men en af de Erfaringer, jeg har gjort i de mellemliggende Aar, er, ikke at dømme Menneſket efter dets Ydre. Saa megen Omfindtlighed ligger skjult under paatagen Ligeghdighed, saa mange Lidelser skjule sig virkelig bag smilende Ansigter, og saa lidet fortæller det Ydre den sande Historie af alt det der findes indenfor, at jeg nu er meget langsom til at fatte Lid til Tingenes løgnagtige Overflade. Meeſt af alt havde jeg lært at fordømme Verdens hjerteløse Uretfærdighed, der bringer den saa hurtig til at dømme, ifølge Rygter og Gissninger, idet den selv affiger en Dom, hvorfra der ikke kan appelleres,

i Tilfælde hvor den ikke har gjort sig den Uleilighed at undersøge, og i hvilke den ikke engang havde Magten til at forhøre Vidnerne.

„Vi ere alle af een Familie, min Ven,“ svarede jeg, idetmindste i en god Hensigt, „kun lidt adskilte ved Tid og Tilfælde.“

„Familie! — ja, jeg hører til min egen Familie. Jeg er en vigtigere Person i min Familie, end Bonaparte er i hans; thi jeg er et og alt: Forfædre, Nulevende og Efterlæggt.“

„Det er idetmindste Deres egen Feil, at De er det sidste; hvorfor ikke gifte Dem og faae Børn?“

„Fordi mine Forældre ikke foregik mig med Exemplet,“ svarede Marble næsten vild. Derpaa flappede han mig venligt paa Skulderen, som for at formilde mig efter saa skarpt et Svar, og tilføiede i en blidere Tone: „Kom, Miles, Majoren og hans Datter vil savne deres Frokost, og vi gjøre bedst i at gaae til dem. Siden vi tale om Giftermaal, saa er der en Pige for Dem, min Gut, der saa at sige paa en ganske naturlig Maade er kastet Dem i Armene.“

„Det er jeg ikke saa ganske sikker paa, Marble,“ svarede jeg, medens vi begge begyndte at gaae langsomt henimod Teltet. „For det første kunde maaske Major Merton ikke ansee det for nogen Ære, at lade sin Datter ægte en Yankee Sømand.“

„Maaske ikke saadan een som jeg; men hvorfor ikke

een som De? Hvormange af Deres Generationer har der til Dato været paa det Sted, De kalder Glambonny?"

„Fire fra Fader til Søn, og alle Miles Wallingsford.“

„Nuvel, det gamle spanske Ordsprog siger: der udfordres tre Generationer til at skabe en Gentleman, og her har De endog fire at beraabe Dem paa. I min Familie have alle Generationerne staaet paa et og samme Trin, og jeg betragter mig selv som gammel i min Sphære.“

„Det er beshynderligt, at en Mand som De skulde kjende noget til gamle spanske Ordsprog.“

„Hvad! til saadant et Ordsprog, mener De, Miles? En Mand, som hverken har Fader eller Moder — der, som man kan sige, aldrig har haft dem, og han skulde ikke erindre saadant et Ordsprog! Jo, min Gut, jeg for-glemmer aldrig noget, der saa tydeligt minder mig om Gravstenen, og Kurven og Fattighuset, og Moses, og Navnene.“

„Men Miss Merton kunde have noget imod den nærværende Generation,“ tog jeg paany Ordet, da jeg ønskede at drage min Kammerat fra hans bittre Tanker; „i hvor gunstig stemt hendes Fader endogsaa maatte være.“

„Det vil da være Deres egen Skyld. Her har De hende ude i Sydhavet, ganske for Dem selv; og dersom De ikke kan fortælle Deres egen Historie, og det paa en Maade, der kan bringe hende til at troe den, saa er De ikke den Knøs, jeg har antaget Dem for.“

Jeg gav et undvigende og leende Svar; men da vi nu vare ganske nær ved Teltet, blev det nødvendigt at forandre Samtalen. Det kan forekomme Læseren be-
 snderligt; men det var den første Gang, at Muligheden i at ægte Emily Merton nogensinde var falden mig ind. I London havde jeg betragtet hende som et behageligt Bekjendskab, med netop ligesaa megen Skygge af Ro-
 mantik, og det sentimentale ved vor Sammenkomst, der er sædvanlig hos Ynglinge paa nitten og Piger der er lidt yngre; men intet mere. Da vi traf sammen paa Den, forekom Emily mig som en Ven — en qvindelig Ven — og som Følge deraf maatte hun behandles med særdeles Omhed, men dog kun som en Ven. I den Maaned, vi nu havde tilbragt i Skibet, var dette Baand lidt efter lidt bleven strammere og, jeg maa tilstaae det, til en fast Overbeviisning om, at der befandt sig ombord en smuk Pige i sit nittende Aar, med behagelige Mane-
 rer, fine Følelser, og en Dame, hvis Nærværelse gav the Crisis en Fortryllelse, som vistnok aldrig var bleven det til Deel i stakkels Capitain Williams Tid. Uagtet alt dette, var der noget — men hvad det var for noget, vidste jeg ikke den Gang selv — der forhindrede mig i heelt og holdent at blive forelsket i min smukke Gjest. Marbles Hentydning var mig imidlertid ikke ubehagelig, men bidrog tværtimod snarere til at gjøre mit nærværende Besøg tilfredsstillende.

Vi bleve venligt modtagne af vore Berter, der altid

syntes at erindre Begyndelsen til vort Bekjendtskab, da Marble og jeg i Forening besøgte dem. Frokosten havde lidt landligt ved sig, thi Monsieur le Comptes Have frembragte endnu nogle Vegetabilier, saadanne som Lacduc, Bebergæs, Radiser &c., hvilke dog for det meste havde faaet sig selv. Tre eller fire Høns, som han ved sin hurtige Afreise havde ladet tilbage paa Den, havde begyndt at lægge Æg; og da Neb havde funden en Stede, havde vi det meget usædvanlige Tractement af friske Æg.

„Emily og jeg betragte os selv som gamle Beboere her,“ bemærkede Majoren, da han faae sig rundtom, og Bordet var sat under aaben Himmel i Skygge af nogle Træer; „og jeg kunde næsten finde det efter min Smag at forblive de øvrige Dage af mit Liv paa denne smukke Ø, dersom det ikke var for min stakkels Datters Skyld, der i hendes Alder vistnok vilde finde hendes gamle Faders Selskab noget kjedeligt.“

„Vel, Major,“ sagde Marble, „De behøver kun at lade Deres Smag blive bekjendt, for at have Valget imellem alle vore unge Herrer til hendes Selskab. Der er nu Mr. Falcott, en velopdragen og sædelig Knøs, og, efter hvad jeg har hørt, med gode Connexioner, og hvad Capitain Wallingsford her angaaer, da svarer jeg for ham. Jeg sætter mit Liv paa, at han vilde opgive Clawbonny og Eiendommen, paa hvilken han er den fjerde af sit Navn, for at blive Konge eller Prinds af Wales paa denne Ø, med saadan en Pedsagerske.“

Skjøndt det var Marble, og ikke mig, som havde holdt denne Tale, ønskede jeg hjertelig at den ikke var bleven holdt. Den gjorde mig forlegen, og jeg tør nok sige den fik mig til at see undseelig ud, og jeg veed at den fik Emily til at rødme. Stakkels Pige! Hun, som saa let kom til at rødme, og var saa følsom og i en saa delicat Stilling — hun kunde gjøre Fordring paa, at der blev viist hendes Følelser mere Agtelse. Majoren og Marble tog det alligevel ganske roligt og fortsatte Samtalen, som om intet upassende var bleven sagt.

„Uden Tvivl — uden Tvivl,“ svarede den første; „Romantikken finder altid Dyrkere blandt Ungdommen, og dette Sted er godt skiftet til at vække romantiske Følelser hos dem, der ikke ere ældre end disse unge Mennesker. Veed De vel, mine Herrer, at siden jeg har lært denne D at kjende, har jeg følt en stærk Lyst til at tilbringe Resten af mine Dage paa den? Den Idee, jeg nylig har meddeelt Dem, er derfor paa ingen Maade opstaaet i dette Dieblik.“

„Det glæder mig idetmindste, kjære Sir,“ bemærkede Emily leende, „at Ønsket ikke har været saa stærkt, at det har bragt Dig til at gjøre formelige Forslag om den Gjenstand.“

„Du er i Sandhed den store Hindring; thi hvad skulde jeg fange an med et utilfreds Barn, hvis Tanker fløi om paa Baller, Theatre og andre Fornøielser? Vi kunde jo ikke engang have en Kirke.“

„Og, Major Merton,“ faldt jeg ind, „hvor vilde De eller noget andet Menneske gjøre af Dem selv paa et Sted, som dette, uden Selskab, Bøger eller Beskæftigelse?“

„En samvittighedsfuld Mand, Miles, maa tænke over det Forbigangne, en viis Mand vil sikkerligen grunde paa det Tilkommende. Jeg vilde have Bøger, siden Emily og jeg kunne mlynstre flere hundrede Bind mellem os, og med Bøger vilde jeg have Selskab. Hvad jeg skulde bestille? Jeg vilde have fuldt op at skabe, og den Fornøielse at see enhver Ting fremstige under mine Hænder's Pleie. Der vilde være et Huus at bygge; Materialerne af hint Brag at samle; Touge, Seildug, Tømmer, Tjære, Sukker og forskjellige andre værdifulde Gjenstande, som endnu ere ude paa Revet, eller som ligge strøede omkring paa Strandbredden, at bringe sammen og beskytte mod en regnsfuld Tid. Dernæst vilde jeg tænke paa mit Tjedertræ, og maaske De kunde formaaes til at overlade mig en eller to af disse Grise, af hvilke jeg seer at Franskmændene have glemt et halvt Dusin, i deres Jver for at komme til at bedrage Spanierne. O, jeg skulde leve som en Prinds, og ovenikjøbet være en regjerende Prinds!“

„Ja, Sir, De vilde være Capitain og alle Mand, dersom det ellers kunde tilfredsstille Dem; men jeg formoder, at De snart vilde være kjed af Deres Gouvernement, og rede til at abdicere.“

„Maaskee, Miles, og dog er Tanken mig behagelig;

men denne kjere Pige vilde vel især blive kjed af det. Jeg har meget faa Slægtninge, og de nærmeste jeg har, ere, beshynderligt nok, mine Herrer, Deres Landsmænd. Min Moder var født i Boston, hvor min Fader, der var Kjøbmand, giftede sig, og jeg var meget nær selv bleven en Yankee, da jeg blev født kun en Uge efter at mine Forældre vare landede i England. Paa min Faders Side er der ikke fem Slægtninge, som jeg kjender, og de ere langt ude i Slægtskabet; medens alle paa min Moders Side virkelig ere fremmede. Dernæst har jeg aldrig eiet en Fodsbred af den Jord, hvorpaa vi leve."

"Heller ikke jeg," afbrød Marble med Eftertryk.

"Min Fader var en yngre Søn, og yngre Sønner i England ere i Almindelighed landløse. Mit Liv har været saaledes, og jeg kan tilføie mine Midler have været saaledes, at jeg aldrig har været paa Vej til at kjøbe, endog faa meget Jord, som til at begrave mig i, og her, seer De, er en Eiendom, som man kan faae, blot ved at tage den. Hvormeget Land antager De, mine Herrer, at denne D indeholder? Jeg mener naar Strandbredden, Sandet og Klipperne fraregnes; men saadant, som bærer Græs og Træer. Jord, som kan pløies og gjøres frugtbar, uden meget Arbeid?"

"Hundrede tusind Acres," udbød Marble, hvis Overflag blev modtaget med almindelig Latter.

"Den forekommer mig snarere større, Sir," svarede jeg, "end Eiendommen Clambonny. Maafee der kan

være sex eller otte hundrede Acres af den Slags Jord, som De omtaler, skjøndt hele Den maa indeholde flere tusinde — mulig fire eller fem."

„Nuvel, fire eller fem tusinde Acres Land udgjør en god Eiendom; men da jeg seer, at Emily begynder at blive bange, og bliver nervøs af Frygt for at blive Arving til en saadan udstrakt Besiddelse, vil jeg ikke tale mere derom."

Intet videre blev altsaa sagt, og vi endte vor Frokost samtalende om det Foregaaende, snarere end om det Tilkommende. Majoren og Marble stentrede gennem Lunden i Retning til Braget, medens jeg overtalede Emily til at tage sin Hat paa og gaae den modsatte Vej.

„Dette er en besynderlig Idee af min Fader," bemærkede min smukke Vedsageriske, efter et Dieblisks Grundten; „og heller ikke er det den første Gang han har ytret den, forsikrer jeg Dem. Da vi forrige Gang vare her, talte han daglig derom."

„Planen kunde være god nok for to brændende Elskende," sagde jeg leende, „men vilde neppe være klog for en ældre Herre og hans Datter. Jeg kan forestille mig, at to unge Mennesker, der vare ømt forenede med hinanden, kunde komme ud af det paa saadant et Sted i et Aar eller to, uden at hænge sig; men jeg troer at endog Kjærlighed ikke vilde være tilstrækkelig i Længden, og de vilde bygge en Baad og gaae bort i den."

„De er ikke meget romantisk, mærker jeg nok, Mr.

Wallingsford," svarede Emily, som det forekom mig, lidt bebreidende. „Jeg tilstaaer for mit Bedkommende, at jeg paa ethvert Sted kunde føle mig lykkelig, her saavel som i London, naar jeg var omgivet af mine nærmeste og kjæreste Venner.“

„Omgivet! ja det gjør en stor Forskjel. Giv mig Deres Fader, Dem selv, ærlige Marble, gode Mr. Harding, Rupert, kjære, kjære Grace, og Lucy, tilligemed Neb og nogle andre af mine egne Sorte, og jeg skulde ikke ønske mig noget bedre Hjem. Den er smuk, har fuldt op af Skygge, nogle lækre Frugter, og vilde være let at opdyrke — man kunde nok komme ud af det her, det indrømmer jeg, og det kunde være morsomt at grunde en Colonie.“

„Og hvem er alle disse Mennesker De holder saa meget af, Mr. Wallingsford, at deres Nærværelse vilde gjøre denne øde Ø behagelig?“

„For det første er der Major Merton, Officier paa halv Sold i den brittiske Tjeneste, der er udnævnt til en eller anden civil Ansættelse i Indien," svarede jeg galant; „han er en respectabel, behagelig, vel underrettet Gentleman, paa lidt over de halvtreds, som kan handle i Egenskab af Dommer eller Canzler. Dernæst har han en Datter —“

„Jeg kjender mere til hende og hendes flette Egenskaber, end De gjør, Sir. Men hvem er Rupert, og Grace, og Lucy — den kjære, kjære Grace i Særdeleshed?“

„Kjære, kjæreste Grace, min Frøken, er min Søster — min eneste Søster af alle de Søstre jeg nogensinde kan faae, enten ved Giftermaal, eller paa hvilken som helst anden Maade, og Søstre blive i Almindelighed elskede af unge Mennesker, troer jeg.“

„Godt, jeg vidste De havde en Søster, og en kjær Søster, men jeg vidste ogsaa at De kun havde een. Og nu Rupert —“

„Han er ikke nok en Søster, det kan De være forsikkert om. Jeg har nævnt for Dem en Barndomsven, som først gif til Søes med mig; men da han ikke holdt af det, har han siden begyndt at studere Jura.“

„Det er altsaa Rupert; jeg erindrer nogle Bink om hans Charakter, men kjendte ikke Navnet. Nu videre.“

„Hvad? Neb! — De kjender ham næsten ligesaa godt, som jeg selv. Han er der henne og forer Kyllingerne, og han vil spare sine Passage-Penge.“

„Men De talte om en anden — det er — var der ikke en Mr. —, Hardinge var Navnet, troer jeg.“

„O! det er sandt jeg forglemte Mr. Hardinge og Lucy, omendstjændt det vilde være to af de vigtigste af Colonisterne. Mr. Hardinge er min Formynder og vil endnu vedblive at være det i nogle faa Maaneder, og Lucy er hans Datter, Ruperts Søster; den gamle Herre er Præst, og vil hjælpe os med at holde Søndag, som den bør holdes, og kunde udføre Vielses-Ceremonien naar det skulde behøves.“

„Jeg formoder, at der ikke vil være stor Fare for det, paa Deres øde Ø — Deres Barrataria.“ bemærkede Miss Merton hurtigt.

Jeg kan ikke forklare visse unge Dammers Omfindtlighed i saadanne Punkter, med mindre det hidrører fra deres indre Overbeviisning. Havde jeg nu holdt denne forfængelige Passiar med Lucy, vilde den kjære, ærlige Skabning have leet, rødmet en Smule og nikket bifaldende med Hovedet, eller maaskee hun vilde have sagt: „O! visseelig.“ paa en Maade der tilkjendegav, at hun ikke ønskede at affectere saa tosset en Ting, at man skulde troe om hende, at hun ønskede Noget skulde antage, at hun troede at Folk ikke ligesaa godt kunde gifte sig paa Marble Land, som paa Clambonny eller i New York. Miss Merton troede det passende at forandre Samtalen, der nu gik ud paa hendes Faders Helbred. Naar hun berørte denne Gjenstand, var hun naturlig og opfyldt af stor Hengivenhed. Hun var bekhymret for at faae Faderen fjernet fra de varme Himmelstrøg. Hans Lever havde været angreben i Vestindien; men han haabede at han var helbredet, ellers vilde han aldrig have modtaget Udnævnelsen i Bombay. Erfaringen havde alligevel givet Grund til at formode det modsatte, og Emily ønskede ham snarest muligt til et koldt Klima og det med en Alvor, der viiste, at hun betragtede alt hvad der var bleven sagt om Den, som en reen Spøg. Vi fortsatte Samtalen en Timestid, da vi vendte tilbage til

Teltet. Jeg forlod min smukke Ledfagerske med det Løfte at være saa activ som muligt, for at bringe Skibet paa en høiere Brede. Jeg ansaae alligevel ikke Den, uagtet dens Beliggenhed, for noget meget farligt Sted; da Passaten og Søvinden, i Forening med den rigelige Skygge Træerne afgav, gjorde Stedet til et af de behageligste tropiske Opholdssteder, jeg nogenfinde har besøgt.

Efter at have forladt Emily, gik jeg for at træffe Marble. Han var ene og spadserede paa et Sted under Træerne, hvor stakkels le Compte havde indrettet en Spadseregang, og som han havde kaldt sin Skandse.

„Denne Major Merton er en forstandig Mand, Miles,“ begyndte Ex-Capitainen saasnart jeg havde naaet ham og var falden ind i hans Halvtrav; „en ligesrem, forstandig, filosofisk Slags Mand, efter min Mening.“

„Hvad har han da sagt Dem, som har greben Deres Phantastie saa levende?“

„Nu, jeg har tænkt over denne hans Idee, at forblive her paa Den og tilbringe den øvrige Deel af Reisen her, uden at trælle Dag og Nat for at komme to Trin høiere op paa Forsremmelses-Stigen, kun for at falde ned igjen.“

„Og talte Majoren noget derom? Jeg veed ikke noget af at feilslagne Haab har forbittret ham Livet.“

„Jeg taler ikke om Major Merton; men om mig selv, Miles. For at sige Sandhed, min Gut, denne

Idee synes netop at passe for mig, og jeg har næsten besluttet at blive tilbage her, naar De seiler."

Jeg saae med Forbauselse paa Marble; den Gjenstand, som Majoren snarere havde omtalt i Spøg, end med nogen reel Hensigt at gennemføre dette Project, betragtede nu min gamle Messesammerat alvorligt. Jeg havde under Frokosten lagt Mærke til den Opmærksomhed med hvilken han lyttede til vor Samtale, og den stærke Følelse med hvilken han den Gang talte; men havde ingen Begreb om Grunden til nogen af Delene. Jeg kjendte Manden for godt til ikke strax at vide at det var hans fulde Alvor, og kjendte hans Egenheder for godt til ikke at forudsee de største Vanfseligheder ved at bringe ham paa andre Tanker. Jeg indsaae, at den sande Bevæggrund laae i de kaldsmæssige Ydmængsler, der havde paafulgt, siden han havde efterfulgt Capitain Williams i Commando; thi Marble var altfor ærlig og mandig til for et Dieblisk at skjule sin egen Ulykke bag den Kappe, som mit Held frembød.

„De har ikke tilstrækkelig overtænkt denne Sag min Ven," svarede jeg undvigende, da jeg vidste hvor daarligt det vilde være at forsøge paa at slaae Sagen hen i Spøg. „Naar De har sovet paa det en Nat, vil De see Sagen fra en anden Side."

„Det troer jeg ikke, Miles. Her er alt hvad jeg behøver, og netop alt hvad jeg behøver. Naar De har

borttaget alt hvad De har Brug for til Skibet, eller alt hvad De kunde ønske til Noderiet, vil der være mere end nok tilovers for mig."

„Det er ikke angaaende Fødemidler jeg taler. Den vil alene ved sine Frugter, Fisk og Fugle, for ikke at tale om Sæden, Hønsene og Svinene, som vi kunde efterlade Dem, være tilstrækkelig til at underholde halvhundrede Mennesker; men tænk paa Gensomheden, at leve uden noget Formaal, Muligheden af at blive syg, den rædselsfulde Død, der vilde fremstille sig for den, der ikke var istand til at reise sig og hjælpe sig selv, og alle de andre Glendigheder, der følger med at være ene. Selskab er uundværligt, og —"

Jeg har tænkt over det altsammen, og finder det ganske efter min Smag. Jeg siger Dem, Miles, jeg vilde netop føle mig i min rette Sphære, som Gremitt paa denne D. Jeg vil ikke sige at jeg jo nok kunde ønske mig noget Selskab, dersom det kunde være Dem selv, eller Talcott, eller Majoren, eller Neb; men det er bedre intet Selskab at have, end at have flet Selskab; og hvad det angaaer at spørge eller anmode Nogen om at blive hos mig, da kan der ikke være noget Spørgsmaal derom. Jeg tænkte først paa at beholde Sandwich Insulanerne; men de vilde neppe være til at stole paa, og de vilde rimeligviis ikke forholde sig rolige efter at Skibet var seilet. Nei, jeg vil blive ene her. De vil formodentlig give Indberetning om Den, naar De kom-

mer hjem, og det vil foranledige at et eller andet Skib, som passerer her i Nærheden, vil see ind til mig; jeg vil derved høre fra Eder alle hver fjerde eller femte Aar."

"Naadige Himmel! Marble, denne vanvittige Hensigt kan dog ikke være Deres Alvor?"

"Betragt blot min Stilling, Miles, og døm selv. Jeg har ikke en eneste Ben paa hele Jorden, — jeg mener en naturlig Ben — jeg veed hvad for en Ben De er og at skilles fra Dem, vil blive det tungeste af alt; men jeg har ikke en Slægtning paa den vide Jord, ingen Eiendom, intet Hjem, Ingen der kunde ønske at see mig vende tilbage, ikke saa meget som en Kjelder at lægge mit Hoved i. For mig ere alle Steder lige, med Undtagelse af dette, hvilket jeg, da jeg har opdaget det, betragter som mit eget."

"De har et Fædreland, Marble, og det er den Ting der følger nærmest efter Familie og Hjem — det overfylder alt andet."

"Ja, og jeg har et Fædreland her. Dette vil være Amerika, siden det er bleven opdaget af Amerikanere og er i deres Besiddelse. De vil efterlade mig et Flag, og jeg vil vise den fjerde Julis Stjerner og Striber, netop ligesom De vil vise dem i en eller anden Deel af Verden. Jeg er idetmindste en født Yankee og jeg vil dø som en Yankee. Jeg har seilet under det Flag, min Gut, lige siden Aaret 77, og De kan være sikker paa at jeg ikke vil seile under noget andet."

„Jeg kunde aldrig forsvare at have ladet en Mand blive tilbage paa saadant et Sted.“

„Jeg vil da desfertere, og det bringer det Hele i Orden; men De veed nok, min Gut, at det, at efterlade en Capitain er een Ting, og at efterlade en Matros er en anden.“

„Og hvad skal jeg sige alle Deres Bekjendtere, dem som saa ofte og længe have faret med Dem, hvad skal jeg sige der er bleven af deres gamle Skibskammerat?“

„Siig dem, at den Mand som en Gang blev funden, nu er tabt,“ svarede Marble bittert. „Men jeg er ikke saadan en Nar at tiltroe mig selv saa megen Vigtighed, som De synes at indbilde Dem. De eneste Mennesker der vil betragte Tingene med nogen Interesse vil være Avisismørerne, og de vil modtage den som en slet og ret Nyhed, og kun skjenke Dem halv saamegen Tak, som de vilde have ydet for et Mord, eller et Røveri, eller en Moders og sex smaae Børns Forgiftelse.“

„Naar alt kommer til alt, troer jeg neppe De vil finde Midler til at underholde Dem selv,“ tilføiede jeg, idet jeg saae rundt om mig med affecteret Tvivl, thi jeg kjendte min Kammerat saa godt, at jeg i ethvert Tilfælde vidste hvor sandsynligt det vilde være, at han vilde holde fast ved sit Forsæt. „Jeg tvivler meget om, at Cocosnødderne ere sunde hele Aaret rundt, og der maa være Aarstider i hvilke Træerne slet ikke bære.“

„Vær ikke bange for det. Jeg har min egen Fugle-

bøsse, og De vil lade mig beholde en Musket eller to med noget Ammunition. Nu, da Den er kjendt, vil fremmede Skibe vedligeholde Forraadet. Der er i dette Dieblig to Høns der ligge paa Rede, og en tredie har begyndt at ligge. Saa sig Folkene mig, at der er en Flok Grise nærved Bugtens Munding. Hvad Sviin og Høns anbelanger, saa vil Skælfisk og Bær føde dem; men der er femten Fade Sukker paa Strandbredden, foruden tredive eller fyrgethve i Braget, og alle over Vand. Der er Foustager med Bønner og Urter af Franskmændenes Provisioner, foruden mange andre Ting. Jeg kan saae, fiske og skyde, og gjøre en Indhegning af Bragets Lougværk, og have en stor Have, og alt hvad et Menneske kan ønske. Vore egne Fjerktreature ere slupne for længe siden, veed De nok, men der er endnu en Skjæppe indianisk Korn tilbage, der var bestemt til Føde for dem. En Fjerdedeel deraf vil gjøre mig til en rig Mand i saadant et Klima, som dette, og med en Jordbund, som den flade Strækning mellem begge Lundene. Jeg eier en Kiste med Værktøi, og er, som Sømand, baade en taalelig Tømmermand og Grovsmed, og jeg kan ikke indsee at jeg vil mangle nogen Ting. De bliver dog nødt til at efterlade Halvdelen af de Ting, som ligge adskilte her omkring, og langt fra at være at beklage, vil jeg snarere være at misunde. Tusinder af Ulykkelige i London vilde med Glæde ombytte deres bepakkede Stræder og Fattigdom med min Gensomhed og Overflødighed."

Jeg begyndte at troe, at Marble ikke var i en Sindstilstand, hvori man kunde raisonnere med ham, og forandrede derfor Gjenstanden for vor Samtale. Dagen anvendtes ifølge Bestemmelsen til at recreere os, og den næste Morgen begyndte vi at lade Skonnerten. Vi indtog alt Kobberet og de engelske Varer, og saadanne Dele af den franske Ladning, som vilde være af meest Værdi i Amerika. Marble havde alligevel meddeelt Andre sin Hensigt at blive tilbage, forlade Sølivet og blive Eremit. Hans første Skridt var at opgive Commandoen over the **Pretty Poll**, og jeg blev nødt til at tilbagegive den til vor gamle tredie Styrmand, som i enhver Henseende var skikket til at tage vare paa den. Ved Ugens Ende var Skonnerten færdig, og da jeg havde opgivet at faae Marble bort med den, gav jeg Ordre til at den skulde begive sig paa Hjemreisen, via Cap Horn, idet jeg gav specielle Instructioner, ikke at forsøge Magellan Strædet. Jeg skrev til Reberiet og gav dem et Overblik over alt hvad der var foresaldet, og over mine fremtidige Planer, bemærkende simpelthen, at Marble havde negtet at gjøre Tjeneste, alene af delicate Bevæggrunde, der maatte henføres til Skibets Tilbageerobring, og at deres Interesser i Fremtiden maatte overlades til min Omsorg. Med disse Depescher seilede Skonnerten. Marble og jeg saae efter den indtil dens Seil blev en hvid Plet paa Oceanet, hvorpaa den pludselig forsvandt.

Skibet var ved denne Tid fuldkommen færdigt og

min eneste Bekymring var nu med Hensyn til Marble. Jeg forsøgte Major Mertons Indflydelse; men ullykkeligvis havde denne Herre, uden at ahne Følgerne, allerede sagt for meget til Gunst for vor Vens Plan, til at vinde megen Tiltro, da han sadlede om og tog det modsatte Parti. Emilys Argumenter slog ogsaa fejl. Det var i Virkeligheden ikke Fornuften, men Følelserne, der styrede Marble, og i et bittert Dødblik havde han besluttet at tilbringe sine øvrige Dage hvor han var. Da jeg fandt al Overtalelse frugtesløs, og Aarstiden var saa vidt fremrykket, at de herskende Vinde gjorde det nødvendigt at seile, var jeg nødt til at give efter eller tye til Magten. Det sidste vilde jeg nødig tænke paa, og heller ikke er jeg vis paa, at Folkene havde adlydt, naar jeg havde befalet dem at anvende den. Marble havde saalænge været deres Chef, at han til enhver Tid kunde have tilbagetaget Commandoen over Skibet, og det var ikke rimeligt at hans Befalinger vilde være blevne trodsede under nogen Omstændighed, der ikke involverede Ulovmæssighed eller Brøde. Efter en Raadslagning med Majoren fandt jeg det nødvendigt at give efter for hans Grille, omendskjøndt jeg gjorde det med mere Uvillie, end jeg nogensinde har følt ved nogen anden Leilighed.

Fjerde Kapitel.

Efter at ethvert Middel frugtesløst var bleven ud-
 tømt paa at overtale Marble til at frafalde sin Beslut-
 ning, stod der intet andet tilbage, end at gjøre alt hvad
 der stod i vor Magt, for at sørge for hans Comfort og
 Sikkerhed. For Fjender var der ingen Fare, og det var ikke
 nødvendigt at sørge for Forsvar. Vi samlede alligevel
 endeel Tømmer og Planker og andre Materialier, der
 laae ved Skibsværftet, og byggede ham en Kahyt, der
 tilbød ham et langt bedre Ly mod de tropiske Storme,
 som undertiden herskede, end noget Telt kunde have ydet.
 Vi gjorde denne Kahyt saa bred som en Plankes Længde,
 eller tolv Fod, og omtrent fem eller sex Fod længere.
 Den fik gode Vægge og et tæt Tag, og havde tre Vin-
 duer og en Dør. Skeileigtherne fra Braget udgjorde de
 første og en Kahytsdør den sidste. Vi havde Hængsler
 og enhver Ting der behøvedes, for at alt kunde blive
 paa dets Plads. Kaffelovn var unødvendig, da der i
 det Klima ikke behøvedes Ild for at varme; men Fransk-
 mændene havde bragt deres Kabys fra Braget, og denne
 anbragte vi under et passende Skuur i en kort Afstand
 fra Hytten, da een Mands Kraft var utilstrækkelig til at
 flytte den. Vi indelukkede ogsaa ved Hjælp af Louge
 og Pæle, tage af Bragets Spanter, en Plads af to
 Acres i Udstrækning, hvor Jordbunden var rigest og fri

for Skygge, saaledes at Grisene bleve forhindrede i at ødelægge Vegetabilierne, og da stakkels Marble kun kjendte lidet til Havevæsenet, fandt jeg en sørgelig Fornøielse i at lade det hele Stykke grave, eller snarere ophakke, samt besaaede og beplantede det selv førend vi seilede. Vi lagde Kartofler, Urter og Bønner, og saaede Korn, Lactuc, Radiser og adskillige andre Ting, hvoraf vi fandt Frøet i den franske Have. Vi sørgede endvidere for at transportere fra Braget mange Artikler, som vi troede kunde være til Nytte, men som vare for svære for Marble at haandtere. Da vi næsten vare slyrgethve, der alle vare beskæftigede paa denne Maade i tre eller fire Dage, udrettede vi meget og kan siges at have bragt Den i Orden. Jeg følte den samme Interesse for denne Bligt, som jeg vilde have følt ved at sætte et Barn ind i Verden.

Marble var ikke meget iblandt os i al denne Tid. Han klagede snarere over at jeg ikke vilde levne ham noget at udrette, skjøndt jeg kunde see at han var rørt over den Interesse for hans Belfærd, som vi lagde for Dagen. Den franske Storbaad havde været brugt til Communicationsmiddel mellem Braget og Strandbredden, og vi fandt den, hvor den var ladet tilbage af dens oprindelige Giere, til Ankers i Lø af Den, og tværs ud for Skibet. Den var den sidste Ting, jeg befattede mig med, og jeg sørgede for at sætte den i en saadan Stand, at den til Nød kunde bruges til at seile tværs over dette

rolige Hav til en eller anden D, dersom Marble skulde blive fjed af sin Gensomhed. De Indretninger jeg foretog ved Baaden vare følgende:

Storbaaden var et rummeligt, Kobberbundet Fartøi, og det førte to Ruggerseil. Begge Masterne bleve reiste, med Ræer, Seil, Skjoder &c. i Beredskab og lagt paa deres Plads. En stærk Trossse blev dernæst taget rundt om Ydersiden af Baaden, saa Tommer nedenfor Relingen, hvor den blev forsvarligt fastspigret. Fra denne Braag gik der en Mængde Stjerter med splesede Dine i Lampene. Igjennem disse Dine rendte jeg et Slags Stræktoug, idet jeg ogsaa viiste det igjennem Dinene paa flere Septere, der vare forsvarligt befæstede til Tosterne. Hensigten var, naar Stræktouget var stivhalt, at give Baaden Beskyttelse af dette Skandsklæde, der rakte saa langt indenbords, at der dog blev en Passage aaben mellem begge Siderne. Til Stræktouget og Stjerterne havde jeg befæstet Presendinger, idet disses nederste Ende var forsvarligt spigrede til Baadens Yderside. Naar alt dette var paa sin Plads og i fuldkommen Orden, kunde en Sø bryde, eller et Skvalp flaae imod Baaden, uden at den tog meget Vand ind. Paa denne Maade gjorde jeg Baaden langt sikkrere i den omtalte Retning, end ved at forshne den med Halvdæk og Skvætgang. En meget svær Sø kunde rigtignok rive det Hele bort; men meget svære Søer vilde sandsynligviis fylde Fartøiet under alle Omstændigheder. Saadan et Fartøi kunde ikkun finde

Sikkerhed i sin Evne til at flyde, og vi gjorde det saa sikkert, som et aabent Fartøi vel kunde blive.

Marble holdt med megen Interesse Die med mig, medens jeg havde Tilsyn med disse Forandringer ved Fartøiet, og en Aften — jeg havde tilkjendegivet min Hensigt at seile den næste Morgen, og Majoren og Emily vare virkelig gaaet ombord — den Aften, siger jeg, tog han min Arm og førte mig bort fra Stedet, ligesom en Mand der har vigtige Forretninger at afgjøre. Jeg kunde see at han var meget bevæget, og jeg nærede det Haab, at han vilde tilkjendegive mig at han havde forandret sin Beslutning. Hans Haand skjælvede hele Tiden, medens han holdt min Arm.

„Gud velsigne Dem, Miles! Gud velsigne Dem, kjære Dreng!“ sagde han, idet han talte med Besværlighed, saasnart vi vare saa langt fjernede, at de Andre ikke kunde høre os. „Derksom noget skulde bringe mig til at længes efter Verden, maatte det være saadan en Ven som De. Jeg kunde leve uden Fader eller Moder, Broder eller Søster, Skib eller mine Mederes Tillid, endogsaa med et slet Angte, naar jeg kun var sikker paa at møde saadan en Knøs som De, iblandt hver tusinde jeg traf paa. Men ung som De er, veed De hvorledes det er med Mennesket; og mere behøves der ikke at siges om den Ting. Alt hvad jeg nu har at bede om, er, at De vil holde op med at gjøre ham det comfotabelt; som De kalder det, thi ellers vil De ikke lade noget til-

bage for mig selv at udrette. De maa vide, at jeg er istand til at takle den Baad til, saa godt som nogen Mand i the Crisis."

"Det veed jeg meget godt, min Ven; men jeg er ikke saa vis paa, at De vil det. I den Baad haaber jeg De vil følge os ud til Søes, og komme ombord igjen og indtage Deres gamle Plads som Capitain."

Marble rystede paa Hovedet, og jeg troer han saae af mine Manerer, at jeg ikke meente det alvorligt med de Forhaabninger, jeg fremførte. Vi gik noget længere tause, førend han igjen begyndte. Han sagde da pludselig og paa en Maade der viiste, at hans Sind var bevæget —

"Min kjære Miles, De maa lade mig høre fra Dem."

"Høre fra mig! og paa hvilken Maade, maa jeg spørge? De mener dog vel ikke, at General-Postdirectøren vil lade indrette en Båket mellem New York og denne D?"

"Åh! jeg begynder at blive gammel og mister min Sukkommelse. Jeg generaliserede over Venskab og saadan noget, og Tanken løb asted med mig. Jeg veed naturligviis, at naar De er ude af Sigte, vil jeg være affskaaren fra den øvrige Verden, og vil rimeligviis aldrig mere faae et menneskeligt Ansigt at see igjen. Men det er lige meget, jeg kan ikke have lang Tid tilbage, og jeg vil have Fiskene, Hønsene og Grisene at tale med. For at sige Sandheden Miles, gav Miss Merton mig igaar hendes egen Bibel,

og paa mit Forlangende udpegede hun det Sted, som giver Beretning om Moses i Sivene, og jeg har netop gennemlæst det; det er let nok nu at forstaae hvorfor jeg blev kaldet Moses."

"Men Moses fandt det ikke nødvendigt at gaae hen og leve i Drkenen, eller paa en ubeboet Ø, fordi han blev funden i Sivene."

"Den Moses havde ingen Grund til at skamme sig over sine Forældre, det var Frygt og ikke Skam, der lod ham rage i Drift. Heller ikke lod Moses nogensinde et Hold lumpne Franskmænd overrumple og tage et smukt og stolt Skib, som the Crisis, med en god og dygtig Besætning af fyrgethve Mand ombord i det."

"Kom Marble, De har altformegen Forstand til at tale paa den Maade. Det er lykkeligviis endnu ikke for sildigt at forandre Deres Beslutning, og jeg vil lade, som om De havde føiet Dem efter min Overtalelse."

Dette var Begyndelsen paa en endelig Bestræbelse fra min Side, til at overtale min Ven til at afstaae fra sit Forehavende. Vi talte næsten en Time sammen, indtil jeg havde udtømt mine Lunger saavel som mine Bevæggrunde, og alt uden det ringeste Held. Jeg udpegede for ham den usle Tilstand han vilde komme i om han blev syg; men det var et Argument der ikke havde nogen Virkning paa en Mand, der ikke i sit hele Liv havde havt saa meget, som Hovedpine. Hvad Selskab angik, da brød han sig ikke det ringeste derom, naar han var i

Land, dette havde han ofte pralet af; og han kunde endnu ikke vurdere Virkningerne af fuldkommen Ensomhed. Een eller to Gange undslap den Bemærkning ham, at han troede det muligt at jeg en Gang kunde vende tilbage; men de bleve snarere fremførte i Spøg end som alvorligt meent. Jeg kunde see, at den selvgjorte Eremit havde sine Tvivl; men jeg kunde ikke erholde nogen mundtlig Bekræftelse af ham i den Retning. Jeg tilkjendegav ham at Skibet absolut maatte seile den følgende Dag, da man ikke længer turde spøge med Nederiets Interesser.

„Jeg veed det, Miles,“ svarede Marble, „og vi behøve ikke at tale mere om den Gjenstand. Deres Folk ere trofaste ved deres Arbeid og her kommer Neb for at melde, at Fartøiet er klar til at bringe Dem ombord. Jeg vil forsøge i Nat hvorledes det er at være alene her paa Den; i Morgen tidlig vilde De nok ønske, kan jeg tænke, at give en gammel Kammerat Haanden for sidste Gang, og De vil naturligviis see til mig paa Strandbredden. God Nat! Dog førend vi skilles ad maa jeg takke Dem for det Forraad af Klæder, som De har ladet bringe i min Hytte. Det behøvedes neppe, da jeg har Naale og Traad nok til at forsyne en heel Matros-Eqviperings Boutique, og det gamle Seildug, som Franskmændene efterlod, vil holde mig med Trøier og Beenklæder i min øvrige Levetid. God Nat, min kjære Dreng! Gud velsigne Dem — Gud velsigne Dem!“

Det var næsten mørkt; men jeg kunde see Taarer i Marbles Dine, og føle at hans Haand atter skjælvede. Jeg forlod ham i det Haab at Mattens Gensomhed, den første i hvilken han var overladt til sig selv, vilde virke til at formindske hans Lyst til at blive Eremit. Førend jeg gik til Køis havde jeg givet Ordre til at purre alle Mand ud ved Dagbrækningen, og at lette Fortøiningen.

Til bestemt Tid kom Talcott og purrede mig. Jeg havde gjort ham til Overstyrmand, og taget en af Philadelphia-Folkene til anden Styrmand; en ung Mand der besad enhver Egenskab, der gjorde ham skikket til denne Ansættelse, og endnu en, som just ikke var nødvendig, nemlig Lyst til Brændeviin. Men Drukkenbolte kan til Nød taales ombord i et Skib, i hvilket en ordentlig Disciplin bliver opretholdt. For den Sags Skyld burde Neptun være en dyb Moralist, da det er meget almindeligt, at Unglinge blive sendte til Søes for at helbredes for de fleste moralske Sygdomme. Talcott fik Ordre til at lette Fortøiningen og hive ind til kortstagsviis, hvorpaa jeg gik i Jollen og roede i Land, i den Hensigt at gjøre det sidste kraftige Forsøg paa at overtale Marble.

Da vi naaede Den var der ingen at see. Grisene og Hønsene vare dog allerede i Bevægelse og samlede sig i Nærheden af Hyttedøren, hvor Marble pleiede at fodre dem, omtrent paa den Tid; Hønsene i Almindelighed med Sukker. Jeg gik til Døren, aabnede den, gik ind i Hytten og fandt den tom. Dens Beboer var altsaa

paa Benene og ude. Han havde rimeligviis tilbragt en søvnløs Nat, og søgte nu sin Tilflugt i den friske Morgenluft. Jeg ledte efter ham i den tilstødende Lund, paa den ydre Kyst, og paa de Steder hvor han pleiede at færdes. Men han var intet Steds tilsynne. Lidt fortrydelig over at maatte gjøre saa lang en Tour, i en saa travl Tid, vilde jeg følge Lunden, til en fjern Deel af Zen, til et Sted som jeg vidste Marble hyppig besøgte, naar han var i slet Humeur; men mine Skridt bleve standsede ved et tilfældigt Blik paa Lagunen. Jeg savnede Franskmændenes Storbaad, eller det Fartøi jeg med saa megen Omhu havde ladet sætte i Stand, Dagen iforveien, til Fordeel for Eneboeren. Dette var et stort Fartøi, som var bleven bygget for dermed at kunne lette et Sværanker, og jeg havde forladt det, fortsøiet mellem et Dræg og Strandbredden, saa forsvarligt at den Tanke ikke kunde finde Rum, at det kunde være bleven flyttet uden menneskelig Bistand, i saa roligt et Veir som det var. Jeg skyndte mig da til Strandbredden, sprang i Jollen og roede ombord.

Da jeg kom til Skibet lod jeg hele Besætningen mønstre. Resultatet blev at alle Mand var tilstede og ved deres Arbeid. Det fulgte heraf at Marble havde ene bragt Baaden ud af Lagunen. Folkene som om Natten havde havt Ankervagt bleve adspurgte; men ingen af dem havde seet eller hørt nogen Bevægelse af Storbaaden. Mr. Talcott fik Befaling til at fortsætte Ud-

forelsen af de ham givne Ordre, medens jeg gik tilveirs for at see ud tilføes. Jeg var i en Fart oppe paa Storestængesahling, hvor jeg havde Udsigt over hele Den, med Undtagelse af nogle faa dækkede Steder, af alt Vandet indenfor Revet, og af en stor Strækning udenfor. Intetsteds var Baaden eller Marble at see. Det var nu kun muligt at han havde skjult sig bag ved Braget, omendskjondt jeg ikke kunde see hvorledes dette kunde lade sig gjøre, medmindre han havde brugt den Forsigtighed at nedlægge Baadens Master.

Paa denne Tid var det sidste Anker lettet, Mersseilene vare heiste inden jeg gik tilveirs, og intet var nu i Veien for at falde af og fylde. Da jeg under saadanne Omstændigheder nodig vilde gaae ned paa Dækket, og da jeg tilveirs var bedre istand til at see ud for Klipper og Skjær, besluttede jeg at blive hvor jeg var, og i egen Person lodse Skibet gjennem Passagen. Der blev folgelig givet Ordre til at heise Rhyveren, brase om, og hale ud Mesanen. Efter en Minuts Forløb var the Crisis atter i Bevægelse, styrende mod Indløbet. Da Lagunen ikke var ganske fri for Farer, idet der hævede sig Coralklipper tæt op til Vandets Overflade, var jeg nodsaaget til at varetage mine Blygter som Lods, indtil vi kom ind i den ydre Bugt, da de væsentlige Farer i stor Grad formindskedes. Jeg kunde da see mig om med mere Frihed. Skjondt vi forandrede vor Plads saa meget, med Hensyn til Braget, at vi fik dette at see fra

et andet Punkt, var der dog ingen Storbaad at see bag ved det. Paa den Tid Skibet naaede Passagen gjennem Revet, havde jeg kun lidet Haab om at finde den der.

Vi vare blevne alt for godt kjendt med Canalen, til at finde nogen Vanskelighed ved at bringe Skibet gjennem den, og vi vare snart efter godt til Luvart af Revet. Vor Cours gik imidlertid mod Læ, og vi løb omkring den sydlige Side af Klipperne for Smaaseil, indtil vi kom tværs for og mindre end en halv Kabellængde fra Braget. For at hjælpe mit eget Syn havde jeg kaldt Talcott og Reb op; men ingen af os kunde see det ringeste Glimt af Storbaaden. Intet var synligt i Nærheden af Braget, omendskjøndt jeg brugte den Forsigtighed at sende et Fartoi hen til det. Alt var forgjæves; Marble var gaaet til Søes, ganske ene i Storbaaden, og omendskjøndt thye Par Dine nu sprejdede fra Beiret, kunde ingen af dem see noget som endog havde Lighed med en Baad.

Talcott og jeg havde en privat Samtale angaaende den Cours Marble sandsynligviis havde styret. Min Styrmand var af den Mening at vor Ben havde sat Cours efter en af de beboede Øer, da han, nu det kom til Stykket, ikke havde Lust til at blive her, og skammede sig ved at komme til os. Dette kunde jeg ikke troe, i saadant Tilfælde vilde han have ventet indtil vi vare seilede; da han jo ogsaa kunde have forladt Øen uden nogen derfor var bleven flogere. Hertil svarede Talcott, at Marble formodentlig frygtede for vore Overtalelser,

muligen for Evang. Det forekom mig beshynderligt, at en Mand, der fortrod en overilet Beslutning, skulde gribe til saadanne Midler, og dog vidste jeg ikke hvorledes jeg skulde forklare Sammenhængen bedre til min egen Tilfredshed. Der var alligevel intet ved at gjøre, det eneste vi vidste var, at Fuglen var fløiet.

Vi holdt os under Nebet i flere Timer, i hvilken Tid jeg meest opholdt mig paa Stængesahlingen, og noget af den paa Bovenbram-Naaen. Engang troede jeg at see en lille Blet paa Oceanet, ret til luvart, som lignede et Fartois-Seil, men der fløi saa mange Fugle omkring og glimtede i Solstraalerne, at jeg havde Grund til at troe det havde været en af dem. Om Middagen gav jeg Ordre til at brase firkant, sætte flere Seil til og styre Cours. Dette skete alligevel med den største Uvillie og ikke uden en betydelig Baklen. Skibet løb rask ud fra Land, og Klokken to svandt den Række Rocustræer, der agterud begrændsede Horizonten, ganske for vort Blik. Fra det Dieblik opgav jeg Haabet om nogensinde mere at see Moses Marble, skjøndt denne Begivenhed gjorde os alle alvorlige i flere Dage.

Major Merton og hans Datter vare næsten hele denne Morgen i Ruffet. Ingen af dem blandede sig i det ringeste; thi den gamle Soldat var altfor fortrolig med Disciplinen, til at vove paa at have nogen Mening om Skibets Maneuvrering. Da vi mødtes ved Middags-

borderet faldt alligevel Conversationen, som naturligt, paa vor gamle Bens Forsvinden.

„Det er stor Skade at Stoltthed skulde have forhindret Marble fra at vedgaae sin Feiltagelse,“ bemærkede Majoren, „og saaledes forhindret ham i at have en sikker Passage til Canton, hvor han kunde have forladt Dem, og gaaet ombord i et andet Skib, om han havde anseet det for nødvendigt.“

„Hvor vi vil gjøre det samme, som jeg formoder, fjære Sir?“ tilfoiede Emily paa en, som det forekom mig, marqveret Maade, „og saaledes befrie Capitain Wallingford for vor besværlige Nærværelse.“

„Nig! kald Deres behagelige Nærværelse alt andet end besværlig, Miss Merton!“ svarede jeg hurtigt „Nu, da Monsieur le Compte har indrettet denne comfortable Kahyt, og De ikke længer selv er udsat for nogen Ubequemmelighed, vilde jeg ikke miste Fordelen og Glæden af dette behagelige Selskab, for mere end jeg tør nævne.“

Emily saae tilfreds ud, medens hendes Fader forekom mig takfuld. Efter en kort Pause optog Majoren atter Samtalen.

„Jeg skulde i Sandhed føle mig forpligtet til at gjøre mange Undskyldninger for den Uleilighed, vi forarsage,“ sagde han, „i Særdeleshed siden Wallingford har sagt mig at han, hverken for sig selv eller Rederiet, vil modtage noget der ligner Erstatning, ikke en Gang for Kosten vi nyde, dersom det ikke var fordi vi

ere her af Nødvendighed og ikke ved vor egen Medvirkning. Saasnart vi naae Canton, vil jeg alligevel føle det Pligt, at gaae ombord i det første engelske Skib der vil modtage os."

Jeg stjal mig til at see paa Emily; men kunde ikke forstaae Udtrykket i hendes Ansigt, da hun horte denne Bestemmelse. Jeg gjorde naturligtviis alvorlig Protest imod at Majoren foretog sig noget saadant, og dog kunde jeg ikke finde nogen tilstrækkelig Grund, udenfor min egen Velvillie, til at overtale ham til at blive hvor han var. Jeg kunde hverken gaae til England eller Bombay, og jeg ansaae det for afgjort, at Major Merton ønskede at gaae til et af, om ikke til begge Stederne. Vi converserede lidt længere om denne Gjenstand i Almindelighed, og da jeg forlod Kahytten var det mig paafaldende, at Emilys Melancoli ikke i ringeste Grad var aftaget.

Det er et langt Stræk at gennemfare over Halvdelen af Sydhavet. Uge efter Uge Forlob i denne Beskæftigelse, idet Talcott og jeg greb enhver Leilighed til at nyde Fordelen ved det Selskab, Hændelsen saaledes havde kastet i vor Vej. Jeg tvivler ikke om at jeg havde megen Nytte af den stadige Samværen med Mertons, da Majoren var en dannet, om just ikke nogen glimrende Mand; medens jeg antager det for aldeles umuligt, for to unge Mennesker i vor Alder og Stilling, at være daglig, næsten hver Time, i Selskab med en ung Dame som Emily Merton, uden at tabe noget af Svends sær-

egne Raahed, og i dets Sted at modtage en lille Deel af Salonlivets blidere Egenstaber. Jeg tilskriver en vis Holdning og Udeblivelsen af en vis Skyhed i Dmgang med Damer, den vanlige Samværen med en af det Køn, som selv var bleven omhyggeligt opdragen i meget agtværdigt, om ikke i det meget elegante sophistiske Selskab.

Endelig naaede vi det chinesiske Hav, og da vi vare godt til Luvart gjorde vi en hurtig Reise til Canton. Det blev nu nødvendigt for mig at have min Opmærksomhed henvendt paa Skibet og Nederiets Interesser, idet jeg lod mine Passagerer lande i Whampoa, under den Forudsætning at vi skulde mødes forend nogen af os seilede. Jeg fik snart Sandal-Træet og Skindene solgte, og fandt ingen Vanskelighed ved at forskaffe mig The, Nanfin, Porcellain og andre Artikler, udpegede i stoffets Capitain Williams Instrux. Jeg benyttede mig ogsaa af Leiligheden til at gjøre visse Indkjøb for min egen Regning, hvilke jeg havde en Forudsølelse om vilde blive særdeles behagelige for den tilkommende Mistress paa Clawbonny, lad den Dame saa blive hvem hun blive vil. De Dollars jeg havde faaet paa Sydamerikas Vestkyst havde sat mig istand til at gjøre dette, da mine Instructioner gav mig Myndighed til at bruge nogle af dem for privat Regning. Mit Privilegium som Capitain tillod mig dette.

Med et Ord, sex eller otte Ugers Ophold i Canton viiste sig at være en meget fordelagtig Affaire for dem, hvis Benge vare indskibede i the Crisis. Sandaltræ

og Søodderfkind folgtes ifær til høie Priser; medens The og Landets Manufacturer hændelsesviis vare meget lave. Jeg havde ingen Fortjeneste heraf, ikke den ringeste, og dog hostede jeg Fordelen, saavidt som Fordel stod i Forbindelse med Reisens Anseelse; da Lykken næsten har ligesaa megen Deel i Handel, som i Krig. Det er sandt, jeg arbeidede som en Hund; thi jeg arbeidede under en ganske ny Følelse af Ansvarlighed, og med en Følelse, som jeg er vis paa aldrig kunde have tynget mig under Om sorgen for min egen Eiendom; og jeg fortjente virkelig noget af den Tillid, som jeg senere erhvervede mig. I ethvert Tilfælde var jeg hjertensglad, da Rugerne vare lagt over og Skibet atter klar til at gaae til Søes.

Det blev nu en Skyldighed, saavelsom en Fornøielse, at søge Major Merton, hvem jeg kun havde seet een eller to Gange i de to sidste Maanedes. Han havde tilbragt den Tid i Whampoas, medens jeg havde været i Factorierne eller ombord. Majoren var beskæftiget, da jeg afslagde mit Besøg, og Emily modtog mig ene. Da hun fik at vide, at jeg var færdig til at seile hjem, og kom for at tage Afsked, var det let at mærke, at hun var urolig, om ikke ulykkelig. Jeg folte mig ogsaa ulykkelig over Skilsmisjen, og maaske jeg ikke gjorde mig saamegen Betænkelighed ved at yltre det.

„Gud alene veed, Miss Merton, om det nogensinde skal tillades os, at sees igjen,“ bemærkede jeg, efter at de indledende Forflaringer vare meddeelte.

Kæseren vil erindre at jeg nu er en gammel Mand og at Forsængelighed ikke længer har noget af den Indfyldelse paa mig, som den kan formodes at have over een der nærer mere ungdommelige Haab og Følelser; at jeg fortæller Facta, uden at henpege til deres Virkning paa mig selv, udenfor de almindelige Undtagelser af nogle henvindende menneskelige Svagheder. Jeg stoler derfor paa at jeg vil blive forstaaet, i alle de nødvendige Genthjælpninger til den Afgørelse i hvilken jeg tilsyneladende stod hos andre. Emily studsede formelig, da jeg gjorde denne Bemærkning angaaende Sandsynligheden for, at den sig nærmende Adskillelse, vilde blive varig, og Farven veeg fra hendes Kinder. Hendes nydelige hvide Haand skjælv, saa at hun havde Bæmskelighed ved at bruge Naalen, og den fortryllende Pige saa saa bevæget og uhykkelig ud, som jeg nogensinde havde seet nogen, hvis Manerer vare saa selvbeherkende og rolige som hendes. Nu need jeg Grunden, hvorfor jeg ikke kastede mig paa Knæ og bad den fortryllende Pige at ledsage mig til Amerika, skjøndt jeg undrede mig over min Stoicisme, da jeg med Rolighed kom til at gruble over det Passerede. Jeg vil ikke paastaae at jeg indbildte mig, at Emilys Bevægelse ganske angik mig, men jeg tilstaaer at jeg ikke seer mig istand til at gjøre Røde for den, paa nogen anden Maade, end som behagelig for mig selv. Det at Major Merton nu kom ind, forebyggede alligevel alt hvad der kunde ligne en Scene, og bragte

og uden tvivl begge til Bevidsthed om Nødvendigheden af at synes rolige. Hvad Majoren angik, da var han tydeligt nok langt fra at være ubekymret, da der var indløbet noget, som havde forstyrret ham. Dette var saa iøinefaldende, at jeg begyndte Samtalen med at spørge, om han ikke befandt sig vel.

„Det er noget jeg altid frygter for, Miles,“ svarede han, „min Læge har reentud erklæret mig, at han ikke vilde indestaae sex Maaneder for mit Liv, med mindre jeg kommer til et koldt Klima, saa snart, som muligt.“

„Seil da med mig, Sir,“ raabte jeg med en Iver og Hjertelighed, der maatte bevise at jeg meente det alvorligt. „Jeg føler mig lykkelig ved at mit Tilbud ikke kommer for seent, og hvad det angaaer at komme afsted, saa er jeg klar til at seile imorgen!“

„Det er forbudt mig at komme i Nærheden af Bombay,“ vedblev Majoren, idet han kastede et ængstligt Blik til sin Datter; „og den Udneevnelse maae jeg opgive. Om jeg ogsaa kunde vedblive at beholde den, er der ingen Rimelighed for at jeg kunde naae til min Station i det første halve Aar.“

„Saameget desto bedre for mig, Sir. Om fire eller fem Maaneder fra dette Tidspunkt, vil jeg sætte Dem i Land i New-York, hvor De vil finde Klimaet koldt nok for hvilken som helst Sygdom. Jeg beder Dem som Venner og Gæster og ikke som Passagerer, og for at bevise det skal Bordet i øverste Kabin herester være mit. I underste Kabin er der kun Plads nok tilbage til at sove og klæde

sig paa, da jeg har opshjldt den med min egen lovlige private Negotie."

"De er ligesaa ædelmodig som god, Miles; men hvad vil Deres Medere tænke om saadant et Arrangement?"

"De have ingen Ret til at klage. Kabhytten og Passagererne, om nogen af de sidste skulde tilbyde sig, skulde efter et meget lille Afdrag fra Skibet, for Provisioner og Vand, ifølge Overenskomst være mine. Al den finere Proviant er for min egen Regning, og vil De endelig paastaae at godtgjøre Mederne for de grovere Sorter, eller saadanne, som De maatte ansee derfor, kan De jo gjøre det, det kan i det høieste løbe op til et hundrede Dollars."

"Paa disse Vilkaar vil jeg med Taknemmelighed benytte mig af Deres Tilbud; dog maa jeg tilføie en Betingelse, som jeg haaber er Dem tilladt at indromme. Det er af Bigtighed for mig at jeg kommer til England, kan De anløbe St. Helena?"

"Med megen Fornøielse, dersom De onsker det. Mandskabets Helbred kan ydermere gjøre det onskeligt."

"Der vil jeg altsaa forlade Dem, dersom en Leilighed tilbyder sig for mig at fortsætte Reisen til England. Vor Handel er sluttet, kjære Miles, og imorgen skal jeg være færdig til at embarkere."

Jeg troer aldrig at Emily har seet yndigere ud, end da hun lyttede til dette Arrangement. Det befriede upaatvivlelig hendes Sjæl fra den pinlige Tanke om.

hendes Faders Helbred, og jeg indbildte mig at det ogsaa frigjorde hende fra Tanken om vor øieblikkelige Adskillelse. Maaneder vilde spinde inden vi naaede St. Helena, og hvem kunde forudsee hvad disse Maaneder kunde bringe med sig? Da jeg havde meget at udrette i saadant et Øieblik, tog jeg Afsked, med Følelser der syntes at være lettede fra en Byrde. Læseren vil paa engang gjøre den Slutning at jeg var forelsket; men han tager Feil. Jeg var ikke forelsket, skjøndt min Indbildningskraft, for at bruge en af Secternes besynderlige Phraser, var storligen exerceret. Luch havde endogsaa da, et Tag i mit Hjerte, hvorom jeg selv var uvidende; men det laae ikke i et Menneskes Natur, der netop var ved at blive myndig, at tilbringe Maaned efter Maaned, næsten ene, i Selskab med en elskværdig Pige, der ikke var mere end et eller to Aar yngre end han, uden at tillade nogen Grad af Dmhed at indfinde sig i hans Følelser for hende. Omstændighederne vare tilstrækkelige til at prøve den meest trofaste Ungerjvends Standhaftighed der nogenfinde var til. Det maa dertil erindres, at jeg aldrig havde friet til Luch — vidste aldeles ikke at hun nærrede nogen anden Følelse for mig, end den hun nærrede for Rupert; hvorimod Emily — men jeg vil ikke gjøre mig til Nar paa Papiir, om ogsaa jeg den Gang kan have været det i min egen Indbildning.

Næste Dag paa den fastsatte Time, havde jeg den Fornøielse at modtage mine gamle Passagere. Det slog

mig at Talcott var ligesaa tilfreds som jeg; thi ogsaa han havde baade Glæde og Nytte af Emily Mertons Selskab. Det er ofte bleven fortalt, at de engelske Ostindiefarere ere bekjendte for deres Uenighed og gjøren Cour. Uenigheden kan der gøres rede for, efter samme Princip som Courmageriet, nemlig Nærheden; da den samme Nærhed frembringer Fjendskab for de af en barskere Natur, som hos andre af en blidere Natur frembringer dens modsatte Følelse. Vi seilede, og det er neppe nødvendigt at sige Læseren hvor meget en saa lang Reises Kjedsomhed, og det eensformige ved en Søreise, blev oplivet ved den Ynde og Blidhed vore Sammenkomster i øverste Kabin medførte. Da de andre Lufser vare saa bepakede og varme, tilbragte jeg min meste Tid i Ruffet, der baade var lyst og luftigt. Her fandt jeg i Almindelighed Faderen og Datteren, skjøndt ofte den sidste alene. Jeg spillede taaleligt godt paa Fløite og Violin, og lærte at accompagnere Emily paa Fortepianoet, som det vil erindres at Monsieur le Compte havde ladet flytte fra Bombay Skibet til hans eget, og som senere var bleven bjerget fra Braget.

Talcott blæste ogsaa paa Fløite, langt bedre en jeg, og vi udførte ofte Trios, der udgjorde en meget respectable Skibsmusik, langt bedre i Sandhed end den Neptun manges Gang fik for sine Smil. Paa denne Maade tilbagelagde vi da vor lange Reise, undertiden stridende med Modvind og Søen tværs, sommetider i Stille og

undertiden strygende afsted med en Fart, der gjorde alle lykkelige og glade.

Idet vi passerede Sunda Strædet fortalte jeg Majoren og Emily Hendelsen om the Johns Affaire med Broaerne, og dens paafølgende Forliis paa Den Madagascar, og blev belønnet ved den Interesse de robede ved min Fortælling. Vi talte om Marble, hvilket ofte var Tilfældet, og udtrykte vor Sorg over hans Fraværelse. Min gamle Skibskamerats Skjebne blev ofte discuteret blandt os, da der var stor Meningsforskjel om den Gjenstand. Hvad Majoren angik, da troede han at han maatte være forliit paa Søen, thi han kunde ikke tænke sig at et eneste Menneske var istand til at seile med en Baad. Dalcott, der havde et rigtigere Begreb om hvad en Sømand kan udrette, var af den Mening at vor forrige Chef var loben ned i Væ, i Haab om at finde en beboet Ø, da han, da det provende Dieblif var kommen, foretrak endog Canibalers Selskab for fuldkommen Ensomhed. Jeg troede han var gaaet til Luvart, da Baaden var saa godt udrustet for den Tjeneste, og at Marble nærrede det Haab at træffe paa en af Hvalfangerne, som man vidste krydsede paa visse Heider. Jeg blev alligevel meget forbausset over en Anmærkning af Emily, om Aftenen paa den samme Dag, da vi passerede Sunda Strædet.

„Skulde Sandheden nogensinde blive bekjendt, mine Herrer,“ sagde hun, „saa er jeg af den Mening at det vil vise sig, at Marble blot forlod Den for at undgaae

Deres Overtalelser, og vendte tilbage til den efter at Skibet var ude af Sigte, og at han i dette Dieblik er der, nydende en Gneboers hele Lyksalighed."

Dette kunde være sandt, og fra dette Dieblik fik den Tanke Indpas hos mig. Da jeg endnu i Fremtiden agtede at tilbringe flere Aar paa Søen, besluttede jeg hos mig selv at forvisse mig om denne Sag, dersom Leiligheden nogensinde tilbød sig. Imidlertid havde the Crisis naaet en Deel af Oceanet, hvor det paalaae den, hvem et Skibs Commando var anbetroet, at holde skarpt Udkik efter Fjender. Det syntes ikke at være vor Skjebne at passere disse Nøvere ganske uanfegtede.

Lidlig den næste Morgen blev jeg purret af Talcott, der tog et haandsfast Tag i min Skulder.

"Tørn ud, Capitain Wallingsford!" raabte Styrmanden, „Stynglerne flokke sig om os, som Krager om et Aadsel. Som Ulykken vil have det, har vi hverken Blads eller Brise at undvære. Alting seer ud til at give os en travl Morgen, Sir."

Efter tre Minutters Forløb var jeg paa Dækket, hvor alle Mand snart samledes, tumlende op med deres Troier under Armen. Major Merton var allerede oppe paa Hytten, overseende Scenen gennem sin Skiffert, medens de to Styr mænd satte Canonerne i løse Tallyer, og satte Skibet i Stand til at gjøre den kraftigste Modstand. For mig var Scenen ganske ny. Jeg havde sex Gange i Forveien staaet ligeover for en Fjende og to Gange som

Commanderende; men aldrig under Omstændigheder, der saa bydende fordrede Comandskab og Conduite. Oceanet syntes bedækket af Tjender, og Major Merton erklærede, at han talte ikke ringere end otte og tyve Proas, alle fulde af Folk, og nogle forende Canoner. Disse Knegte vare forud, agterud, til Iuvart, i Læ og hvad der var endnu værre, de havde tilstrækkeligt Lust til at løbe en fem Knobs Fart. Det var tydeligt nok at Styrken agerede i Forening, og at de havde fast besluttet at tage os, eftersom de paa denne Maade havde omringet os om Natten. Af en Goffardmand at være vare vi alligevel godt udrustede, og ikke en Mand ombord i the Crisis forraadte nogen Folelse, der tilkjendegav andet end det Ønske, at flaaes til det yderste. Hvad Neb angik, da frembød hans Ansigt et stadigt Grin, da han ifkun betragtede Sagen som en lille Svads, og dog frygtede denne Neger for at besøge visse Steder paa min Eiendom, ved Nattetider, og jeg er overbevist om, at han ikke lod sig overtale til ene at gaae over en Kirkegaard ved hoi Ihs Dag. Han var den beshynderligste Blanding af overtroisk Frygt og Løvehjertet Mod, som jeg har kjendt.

Det var endnu tidligt, da Proaerne vare nær nok til at begynde paa alvorlige Operationer. Dette iværksatte de ved næsten paa Gengang at affyre omtrent et Dousin, for det meste Serpundere, som de forte monterede i deres Boug. Kuglerne kom hvinende ind imellem vore Rundholter og Takkellads, bogstavelig fra alle Kanter,

og tre af dem traf, men dog var de saa jmaa, at de ikke kunde gjøre synderlig Skade. Vore Folk stod klar ved Canonerne paa begge Sider; men saa var der rigtignok kun saa tilbage til at passe Brazer og ovrigt Redskab, og ingen uden Officiererne til Haandvaabnene.

Mr. Merton maa have følt at hans og hans Datters Frihed, om ikke deres Liv var i en meget ungdommelig Chefs Haand; men dog var hans militairiske Bane til Subordination saa stærk, at han end ikke vovede at give noget Raad. Jeg havde fattet min Plan og var netop i den Alder, hvor man anseer det for nedværdigende for sin Stilling, at spørge nogen tilraads. Broerne vare stærkest forude og paa begge Bøugene, hvor de samlede sig til et Antal af henvend tyve, oiensynligt i den Hensigt at entre, naar Leiligheden tilbød sig; medens der var langt færre agterud og paa Laaringen, og disse tilfælle langt mere spredte. Grunden til alt dette var tydelig nok vor Cours, da Soroverne naturligviis troede at vi vilde holde gaaende.

Der blev givet Ordre til at opgive Storfejlet og staae klar ved Mesans-Givtoug. Mandskabet blev taget fra de styrbords Canoner for at besørge dette Arbeid. Da alt var klart, blev Roret lagt op, og Skibet kovedt saa hurtigt, som muligt, hvorefter vi dreiede til Vinden over den anden Boug. Idet vi holdt af, affyrede vi alle vore bagbords Canoner, der vare ladede med Ekraa, mod Brimlen af Fjenderne, og da det netop var den passende

Distance for Spredningen, var det Lag ikke uden Virkning. Saasnart vi vare komne over den anden Boug fyrede vi fra begge Sider, paa de Fartoiier vi kunde række, klarende op imellem dem ligesom vi avancerede. Alle de forreste Broas vendte og forfulgte os; men da de vare mellem en ottendedeel og en quart Mil agten for os, havde vi Tid til at bryde os en Bei ud af Girklen, og at twinge alle de Broas, som nu vare forud for os, til at søge Skjul mellem Massen af deres Kamerater. Manoeuvren blev smukt udført, og efter thve Minutters Forløb ophørte vi med at skyde, da vi havde alle vore Gjenstande i en Klynges vesten for os; dette var en umaaelig Fordel, da det tillod os at slaes kun med den ene Side, forhindrede os i at blive skudt langsffib, og gjorde vor egen Ild mere ødelæggende, ved at fremstille for den en mere sammentrængt og tillige større Gjenstand. Jeg burde tidligere have anført, at Vinden dengang var sydlig

The Crisis stagvendte nu og tilfattede Under-og Boven-Bram-Seil. Skibet strakte godt op og da Broerne havde samlet sig om deres Admiral, var der Udset til at gaae til Luvert af dem alle sammen. En af dem syntes alligevel at ville forhindre dette, ved at dreie flos til Vinden og forsøge paa at krydse vor Boug, i det de fyrede under Jværksættelsen deraf. Skibet holdt gaaende, tilshneladende for at affkjære dem; da vi saae at vi vare nær nok, holdt vi omtrent tre Streger af, og løb ned midt i

Centret af Proaernes Hovedstyrke. Fjenderne bleve her ved overraskede og gjorde Blads for os, og vi passerede dem alle, idet vi med muligst Hurtighed fyrede paa dem med Gardesker og Skraa. I det farligste Dieblik og midt i Krudtdampen blev tre eller fire af Proaerne seet flos ved os, forsøgende paa at lægge til Borde; men jeg troede det ikke nødvendigt at kalde Folkene fra Cannonerne, der bleve betjente med megen Hurtighed, og gjorde en hyppelig Virkning. Jeg troer at Fjenden fandt det varmere end de syntes om; thi de holdt ikke med os, skjøndt deres lette Seil gav dem en Fordel, og vilde have sat os ud af Stand til at komme fra dem, dersom de havde fulgt en anden Plan. Saadan som Sagerne stode, vare vi klar af dem efter faa Minutters Forløb, og da Røgen lettede sig fik vi et Overblik over hvad der var udrettet i det korte Tidsrum. For at forøge Afstandem vedblev vi alligevel at holde rumskjeds og Løb med en rask Fart.

Under den Forvirring der herskede iblandt Søroverne, vare Slyngherne bleve godt pebrede. Gen var sunken og fem eller sex af de andre vare samlede rundt om Stedet for at opfiske Mandskabet. Tre andre havde lidt betydeligt paa Rundholterne, og Bevægelserne tilkjendegav at de alle havde faaet nok. Saasnart jeg var overbevist herom, dreiede vi op til Cours og vedblev at sjerne os fra den Klynge Fartøier, der forblev omkring det Sted, hvor deres Kammerat var sunken. Men de Fartøier som vare til

luvart, syntes alligevel ikke at have Lyft til at opgive det; men fulgte os i to Timer, paa hvilken Tid den øvrige Deel af Flodtillens Skrog vare under Vandet. Da jeg nu troede at have Blads nok, stagvendte jeg imod disse vedhængende Folk, hvorpaa de snurrede rundt som en Top og holdt af for Veiret. Vi stagvendte da atter, holdt Cours, og bleve ikke længer forfulgte.

Capitainen paa et Beberskib fortalte mig senere hen, at vore Modstandere havde mistet syv og fyrgetyve Mand, hvoraf de fleste vare dræbte paa Stedet, eller døde af deres Saar, og at de troede at den samme Officier, som commanderede the Crisis havde commanderet the John, i den Affaire, der var forefaldet i Nærheden af samme Sted. Noget af vor Taffellads var overskudt, nogle saa af vore Rundholter let beskadigede, og to Mand saarede, af hvem den ene var Reb. Den der havde faaet det værste Saar døde førend vi naaede Cap, men mere af Mangel paa Lægehjelp end af Saarets oprindelige Charakter. Reb var igjen til Tjeneste inden vi kom til St. Helena. Det undrede mig storligen, at den ene af Proaerne ikke sank; thi der var skudt et Hul i ham, der var saa stort, at man gjerne kunde passere derigjennem med en Jolle.

Vi anløb ifølge Aftale Den; men da der intet Skib var og heller ikke snart ventedes, blev det nødvendigt for mine Passagerer at gaae med til New York. Emily havde teet sig ualmindelig godt i Sammenstødet

med Søroverne, og alle vare glade ved at beholde hende ombord. Folkene bandte paa at hun bragte god Lykke, idet de forglemte, at den stakkels Pige maatte have modt megen Ulykke, for at være kommen i den Stilling hvori hun virkelig befandt sig.

Paa Reisen fra St. Helena til New York forefaldt Intet, der i Særdeleshed fortjener at omtales. Reisen var temmeligt lang; men jeg kan ikke sige den var ubehagelig. Tilslidst sagde vort Bestik os, at det var Tid at see ud efter Land. Majoren og Emily vare paa Dækket, alle vare i spændt Forventning, og det varede heller ikke længe, inden vi horte det velkomne Raab. En taageagtig Sky var netop synlig paa vor luv Boug. Den blev mere og mere tæt og tydelig, indtil den fremviste en Bjergsides Farver og Furer. Sukkens lave Rønt, og det høiere Land bagved kom derved i Sigte. Vi passerede Fjehret, lagde the Spit forover og kom ind i den øvre Bugt, netop en Time før Solen, paa en smuk Torsdag, gik ned. Det var i Aaret 1802 efter Christi Byrd.

Femte Kapitel.

Naagtet jeg som Sømand er en ægte Manhattaneser, vil jeg dog ikke indlade mig paa en sammensmurt Be-

skrivelse over den indre og ydre Bugts Skjønheder paa dette lykkelige Sted. Intet Menneske uden det, der er bedaaret af provindsiel Indbildskhed, kunde nogensinde tænke paa at sammenligne New Yorks Havn med Bugten ved Neapel; heller ikke kjender jeg to Steder, der have de samme Elementer af Land og Vand, som mindre ligne hinanden. New Yorks Havn er flet og ret skruet; ikke en Smule mere, om saa meget; medens Bugten ved Neapel er, hvad dens Giermænd saa kjærligt kalde den, „ei lille Stykke af Himlen, der er falden ned paa Jorden.“ Paa den anden Side kan alligevel Neapel, som Havn, ikke nævnes i samme Mandedrag, som det store amerikanske Marked, der som Havn betragtet, ikke saavidt jeg veed, har nogen Medbeiler; Constantinopel alene undtagen. Jeg vilde ønske at mine Halvlandsmænd Manhattanaserne kunde overbevises om disse Facta; naar de prale, som undertiden de viseste Dodelige gjøre, skulde de prale af deres stærke og ikke af deres svage Sider, hvilket nu alt for ofte er Tilfældet.

Majoren, Emily og jeg stod paa Hytten og betragtede Scenen, da Skibet løb ind for en raak skydsslig Brise. Jeg betragtede mit Selskabs Ansigter med Interesse, thi jeg folte en Begynders og en Provindsialist Nervenitet, med Hensyn til andre Nationers Meninger angaaende enhver Ting, der angik mit eget Fædreland. Jeg kunde see at Indtrykket paa Majoren ikke var stærkt, og den Gang folte jeg mig skuffet, hvad saa end min

Mening nu maa være. Emily opfyldte mine Forhaabninger bedre. Hvad enten den fortryllende Bige folte den store Modfætning mellem Synet af Oceanets uafbrudte Udstrækning, og den Scene der laae for hende, eller hun var tilbøielig til at behage sin Bert, saa betænkte hun sig ikke paa at tilkjendegive sin Fryd. Jeg lod hende forstaae hvor høiligen det glædede mig, og saaledes endtes vor lange, lange Reise, der forsaavidt Længdegrader angik næsten omfattede Jordens Omkreds, tør jeg nok sige, med de kjærligste Tølelser.

Skibet var ud for Bedlows, og Lodsen begyndte at mindste Seil da en Skonnert passerede for om os, paa sit Kryds ned efter. Jeg havde været alt for meget beskæftiget med det sædvanlige Liv i Bugten, til at lægge Mærke til et lille Fartoi; men da det hændte sig at Skonnerten stagvændte tæt ved os, kunde jeg ikke andet end vende Blikket i den Retning. I dette Dieblik hørte jeg et Raab fra Neb, som var tilveirs for at beslaae Boven-Boven-Krydsseil. Det var et af disse ubeskrivelige Negerhyl, der ofte ganske uvilkaarligt undslap Knekten.

„Hvad er det for en Stoi, der oppe paa Boven-Boven-Krydsraaen?“ raabte jeg i Brede; thi Tonen ombord i mit Skib var nu bleven en Gjenstand for min særlige Omhu. „Vær rolig eller jeg skal nok lære Dig det.“

„Gud! Masser Mile —“ raabte Negeren, idet han ivrig pegede paa Skonnerten. „Der gaaer Pretty Poll.“

Det var ganske rigtig vor gamle Ben, og jeg præiede den.

„Pretty Poll,“ hoil

„Holloi!“

„Hvor gaaer De hen, Sir! og naar kom den Skonnert tilbage fra Sydhavet?“

„Vi ere bestemte til Martinique. The Poll kom hjem fra Sydhavet, for omtrent sex Maaneder siden. Dette er dens tredie Reise til Vestindien siden den Tid.“

Her var da Sikkerhed for at Ladning og Breve, der vare sendte hjem med den, havde naaet deres Bestemmelse. Jeg maatte ventes, og Rederiet vilde snart faae min Ankomst at høre. Vi bleve ikke længe holdte i Tvivl; thi da Skibet kom ind paa Hudson nærmede en Baad sig hvori to af de fornemste Medlemmer af vort Firma befandt sig. Jeg havde seet dem, det var alt; men mine Breve og den Officiers Rapport, som førte Skonnerten hjem, havde sagt dem Alt om mig. Kunde Nelson efter hans Seir ved Nilen, været gaaet ind i Kongen af Englands Privat-Cabinet, med Nyhederne om hans Held, vilde hans Modtagelse ikke have været mere smigrende, end den jeg nu modtog. Jeg var „Capitain Wallingsford“ ved hver Sætning, og Lovprisning blev saaledes blandet med Spørgsmaal om Ladningens Værdi, at jeg ikke vidste, hvilket jeg først skulde besvare. Jeg blev i et og samme Aandedrag inviteret til Middag den næste Dag, hos begge Herrerne, og da jeg tillod mig nogle Indvendinger, med Hensyn til Skibets Tjeneste, blev Indbydelsene udstrakte fra Dag til Dag, en heel

Uge igjennem. Saa velkommen er den, som bringer os Guld!

Vi lagde os ind ved North River Bærst, og var sikkert fortoiet netop da Solen var ved at gaae ned. Mandskabet fik derpaa Lov at gaae i Land for den Nat. Ikke en eneste af dem forlangte en Dollar; men Folkene vandrede op af Bærstet, omringede af en Mængde beundrende Krovter, der forshnede dem med alt hvad de manglede. Den Matros der har tre Mars Hre om Læ, er en Slags Rotschild paa Jacks Bank. Alle de Harpner, der vare samlede om vore Gutter, vidste, at the Crisis' The re. var saagodt som et Underpant paa deres nye Dollars Forstkud.

Jeg klædte mig hurtigt paa og befalede Neb at efterligne mit Exempel. En af Nederne havde med forekommende Artighed tilbudt Major Merton og Emily en passende Bolig, med en Beredvillighed, som forundrede mig. Men Englands og Engelskmænds Indflydelse var i hele Amerika overordentlig stor for fyrgethve Mar siden. Dette var endnu mere Tilfældet i New York, end i Landet i Almindelighed, og en engelsk Major paa halfpay var en Slags Adelsmand, blandt den bedre Deel af Manhattaneserne paa den Tid. Hvor mange af disse quasi Lords har jeg ikke seet, hvis Adelsdiplom kun egentlig bestod i en Capitains eller Lieutnants Udnævnelse, underskrevet af Kongen af England. Det kan ikke negtes, at en Mand der paa den Tid havde tjent imod

Landet, forudsat at han var brittisk Officier, var en bedre Mand end den der havde tjent i vore egne Rækker. Dette var sandt, dog kun med Hensyn til Selskabet, da Ballotations-Officerne og Folket gav ganske andre Følleser tilkjende, angaaende saadanne Gjenstande. Heller ikke er dette Resultat, forsaavidt som det angaaer New York, saa paafaldende, som det ved første Overblik synes at være. Betragtet som en Klasse tog Folket i New York Parti med Kronen. Det er sandt, at den Deel af Folket, som næsten kunde kaldes friherrelig (baronial), den var strengt taget godsherrelig (manorial), var temmelig lige deelt, da de bragte deres Sideordende med dem; men den større Deel af denne hele Klasse af Selskabets Élite, tog Parti med Kronen, og Freden af 1783 fandt ingen lille Deel af dem i Besiddelse af deres gamle sociale Stillinger, da Confiskation kun udøvedes mod saa, foruden de vigtigste og rigeste af Delinquenterne. Jeg kan levere et Exempel af mit eget nære Bekjendtskab, paa den Slags Retsfærdighed der udøvedes ved disse Confiskationer. Hovedet for een af de vigtigste af alle disse Colonial-Familier, var en Mand af lad Natur, og meget uskicket til nogetsomhelst activt Foretagende. Denne Herre var umaadelig rig, og hans Eiendomme bleve confiskerede og solgte. Nu havde denne domscældte Forræder en yngre Broder, som virkelig tjente i den brittiske Armee i Amerika, og hans Regiment tog Deel i Slagene ved Bunker Hill, Brandywine, Monmouth, &c. Men Ma-

joren var en yngre Son; og ved Hjælp af denne republikanske Fortjeneste, undgik han Følgerne af hans Vedhængen af Kronen, og efter Revolutionen vendte denne yngre Son tilbage til sit Fædreland, og tog rolig Besiddelse af en Eiendom af ikke ubetydelig Værdi, medens hans ældre Broder levede i Landsflygtighed, bærende den bitre Straf, for at have været rig under en Revolution. Det var en Folge af de forstnævnte Særegenheder, at Manhattaneser Selskabet satte saa hoi en Priis paa engelske Bekjendtskaber. De beundrede endnu, som Provindsialisterne kun kan beundre, og de tilbade som Provindsialisterne kun tilbede; altsaa i en betryggende Afstand. Den besynderlige Blanding af Sandhed, forvirret Tale, Egenkærlighed, Sophisteri, og god Tro, der grundlagde det politiske Fjendskab til den franske Revolutions Bevægelser havde ligesaa ivrige Troesbekjendere i dette Land, som det havde i England selv, og dette bidrog til at understøtte den Slags Følelse jeg har beskrevet. Om dette Factum kan der ingen Tvivl være, hvilket enhver vil bevidne, som kjendte New York for fyrgetyve Aar siden.

Ingen Under da, at Major Merton og Emily bleve vel modtagne ved deres Ankomst til Landet. Der hang ydermere noget Romantisk ved deres Eventyr, og jeg havde ikke synderlig Grund til at være ængstlig paa deres Begne. Der var kun liden Tvivl om, at de snart vilde finde dem meget mere hjemme, end jeg selv kunde haabe at blive det, skjøndt jeg er en af Landets Indfødte.

Neb meldte sig kort efter klar til Landtjenesten, og jeg befalede ham at følge mig. Det var min Hensigt at gaae til Nederiets Comtoir, for at modtage nogle Breve, som ventede mig der, og efter korte Svar paa dem at affende den Sorte til Clawbonny med Underretning om vor Ankomst. I 1802 var Batteriet den fornemme Ende af Byen, og den var meget besøgt af de bedre Klasser, isærdeleshed paa den Tid af Dagen jeg nu vilde besøge den. Jeg er aldrig kommen tilbage fra nogen Reise, isærdeleshed til Europa, uden at to Ting have været mig paafaldende i den store vestlige Stabelplads, nemlig det provindsielle Udseende af enhver Ting, som møder Diet, og de yngre Fruentimmers Skjønhed, dog mener jeg med de sidste, den rette, indfødte Deel af Befolkningen, og ikke Tilløbet fra Irland og Tydskland, som nu sværme om i Gaderne, og som visseilig tilsammentagen ikke i ringeste Grad ere mærkværdige for personlige Undigheder. Men en Amerikaner kan gjenkjende en Amerikaner, det være sig Mand eller Qvinde, ved første Diekast, og der var faa foruden indfødte Piger paa Batteriet paa den Tid om hvilken jeg skriver. Da der vare mange Børn der gjorde deres Aften-Spadseretour, og de sorte Tjenere vare langt almindeligere end nu, havde Neb ogsaa sin Deel af Fornoielsen og jeg horte ham to Gange udraabe: „Golly!“* førend vi naaede Centrum af Batteriet. Dette Udraab undslap ham for hver en sort Venus han passerede, og alle brystede de

* Godly, Guddommelig.

fig af Anegtens Beundring, og bleve uidentvivel ligesaa fornærmede, som Kjønnen pleier at blive ved saadanne Leiligheder.

Jeg maa have gaaet forbi tyve unge Fruentimmer den Aften, af hvilke hver enkelt vilde have bragt enhver Ungling til at vende sig om for atter at see paa dem, og jeg glemte virkelig for Diebliffet mit Grinde. Hverken Neb eller jeg havde synderlig Hastværk. Vi streifede omkring paa denne Maade, gaaende til hoire og venstre, da der under Træerne kom os et Selskab imode, som tiltrak sig min hele Opmærksomhed. Foran gik en ung Mand og en ung Dame, der vare simpelt klædte; men med en Smag, der antydede Personer af den bedre Klasse. Ved den første var der intet mærkværdigt, med mindre det skulde være en stoiende Munterhed, hvoraf han ud-delte store Portioner til sin smukke Ledsageriske, der tilsyneladende nedsvælgede dem med mere Uvillie end Doser af en anden Slags saa ofte blive modtagne. I detmindste troede jeg det, medens de to vare i nogen Afstand, efter Glansen af hendes smukke hvide Tænder, der skinnede ligesom mine pletløse Perler, mellem et Par Corallæber. Hendes Mine, Skjønhed, Figur og i Sandhed alt hvad der stod i Forbindelse med denne overordentlige elskværdige unge Skabning, var mig meget paafaldende. Det var ikke saameget hendes Skjønhed, skjøndt den var afgjort og tiltrækkende, som en Blanding af quindelig Delicatesse og blomstrende Sundhed; Gangen saa naturlig

og dog saa let og fuld af Gratie; Patteren saa fuld af Tilfredshed og dog saa rolig og passende for hendes Kjon, og den hele Anstand og Fremtræden, der vidnede om en svulmende Helbred og Lyksalighed, en Gude som kun den besad, der ikke tænkte paa sig selv, og en Fjindhed, der næsten ligesaa meget er en Gave af medfødt Forstand, som Frugten af Kunst og Selskab. Jeg kunde ikke høre hvad hendes Ledfager sagde; men da de kom nærmere troede jeg dem at være et Par Forelskede til hvem Lykken, Venner og Omstændighederne smilede i lige Grad. Et Sideblik jagde mig at endog Neb var henrykt over det Bæsen, der stod for ham, og at han havde ophørt at see efter den sorte Venus, for at stirre paa denne.

Jeg kunde ikke drage mit Blik bort fra denne elskværdige Skabnings Ansigt, der alligevel ikke lod mig faae et Glimt af hendes mørke blaae Zine, forend jeg var ganske nær, da de ganske naturligt faldt paa den Skikkelse, som nærmede sig. I saa Secunder, netop i det Dieblik vi passerede hinanden, saae vi vist paa hinanden, og den Fortryllelse, som visse Dyr siges at være i Besiddelse af, kunde ikke være kraftigere end vor gjensidige Beskuen. Paa denne Maade havde vi virkelig passeret hinanden, og jeg var endnu i en Slags hemmelig Henrykkelse, da jeg pludselig horte, med en Stemme og i en Tone der fik enhver Nerve til at dirre inden i mig, det eneste Ord —

„Miles!“

Da jeg vendte mig om og atter saae, var det umuligt at tage fejl. Lucy Hardinge stod for mig, skjælvende, usikker, hendes Ansigt blev nu blegt som Døden, nu blussende som Skarlagen, hendes Hænder sammenfoldede, hendes Blik tvivlende, begjærligt sammentrækkende, ligemeget antydende Haab og Frygt, alt saa blandet, at det dannede det fuldkomneste Maleri af qvindelig Sandhed, Sølelse og Mistillid, og naturlig Beskedenhed, som jeg nogensinde har seet.

„Lucy — er det — kan det være muligt! Er det da Dig, som forekom mig saa beundringsværdig skøn, og det ovenikjøbet uden at kjende Dig.“

Jeg anseer det for afgjort, at om jeg ogsaa havde studeret en heel Uge, kunde jeg ikke have sammensat en bedre Hilsen end denne, der brød frem paa en Maade, som bod hele den sædvanlige Tilbageholdenhed trods. Jeg følte mig naturligviis forpligtet til at fortsætte i samme Henrykkelse, hvormed jeg havde begyndt, og til Trods for Stedets Offentlighed, til Trods for et halvt Dussin Personer, som horte hvad der passerede, og vendte sig smilende om, for at see hvad der vilde følge efter, til Trods for den alvorlig udseende Herre, der nylig havde været fuld af Liv og Munterhed, gik jeg hen og trykkede den kjære Brev til mit Hjerte, og gav hende saadant et Kys, som jeg nok tør paatage mig at sige, at hun aldrig før havde faaet. Sofolk pleier ikke at gjøre saadan noget halvt, og jeg har aldrig i mit Liv

meent det saa alvorligt. Saadan en Hilsen af en ung Mand, der maalte mere end sex Fod paa Hofesokker, som havde et Par Knebelshbarter, der havde skudt frem paa hele Beien fra Sydhavet, uden synderlig Uspudsning, og var i Besiddelse af et mandigt herculiff Ydre, bragte stakkels Lucy til at rødme i Forvirring.

„Saa — lad det være nok, Miles,“ sagde hun, idet hun stræbte at blive fri, „jeg beder Dig, lad os slutte Raabenstilstand. See, der er Grace, og min Fader og Rupert.“

Ja, der vare de virkelig alle, da hele Familien var gaaet ud for at gjøre en Ustentour i Selskab med en vis Mr. Andrew Drewett, en ung Herre, der var Ruperts Collega og som jeg siden erfarede var en temmelig aabenbar Beundrer af Ruperts Søster. Der var en markveret Forskjel i den Maade paa hvilken jeg blev modtaget af Grace og Lucy. Den første udraabte: „Miles!“ nøiagtig ligesom den sidste havde gjort det, hendes Farve forhøiedes, og Taarer trængte sig frem i hendes Øine; men hun kunde ikke siges at rødme. Istedetfor først at vise Iver for at giengjælde min Hilsen, og saa omfindtligt at undrage sig den, slyngede hun sine nydelige Arme om min Hals, uden ringeste Tilbageholdenhed, ja begge Armene! kysede mig sex eller otte Gange uden Ophold, og begyndte derpaa at hulke, som om hendes Hjerte skulde briste. Tilskuerne som her saae en Søsters ligefremme, ærlige, naturlige og aabenbare Kjærlighed, havde den gode Takt at gaae videre, omendstjondt jeg

kunde see at deres Ansigter sympatiserede med en saa lykkelig Families Møde. Jeg havde kun et Dieblif til at trykke Grace til mit Hjerte, for Mr. Hardinges Stemme drog min Opmærksomhed til ham. Den gode gamle Mand glemte at jeg var to Tommer høiere end han, at jeg med Lethed kunde løftet ham op fra Jorden, og taget ham paa min Arm, som et spædt Barn, at jeg var bronceret af en lang Reise, og havde Sindhavs-Skjæg; thi han kjærtegnede mig som om jeg havde været et Barn, kysfede mig næsten ligesaa ofte som Grace havde gjort det, velsignede mig høit, og gav derpaa sine Taarer ligesaa frit Lob som begge Pigerne. Men havde det ikke været for dette Udbrud af den graahærdede gamle Geistliges Følelser, frygter jeg for at denne Scene ikke ganske vilde have undgaaet at blive gjort latterlig. Dette frelste os alligevel. Geistligheden stod langt høiere i Agtelse i Amerika, for fyrgetyve Aar tilbage, end nu til Dags, skjøndt jeg troer, at den dog nyder ligesaamegen Anseelse her, som i de fleste andre Lande, og den almindelige Agtelse for denne Klasse vilde have sikket os for enhver Tilfjendegivelse af denne Art, dersom ikke Naturen og Bevægelsen var kommen den til Hjælp. Hvad mig angik da følte jeg mig glad ved at tye til Ruperts hjertelige, men mindre sentimentale Haandtryk. Herefter søgte vi alle til en Bænk paa et mindre befærdet Sted, og vare snart efter tilstræffelig fattede til at tale sammen. Den Herre, ved Navn Drevett, ventede saa længe, indtil han fik Lei-

lighed til at spørge Lucy hvem jeg var, og da havde han Taft nok til at onste os alle en god Aften. Jeg overhørte den lille Dialog, der lød saaledes:

„En intim Ven, om ikke en nær Slægting, Miss Hardinge?“ bemærkede han spørgende.

„O, ja!“ svarede den smilende grædende Pige, med hendes ærlige Naturs utilflørede Sandhed; „baade Ven og Slægting.“

„Lor jeg være saa fri at spørge om Navnet?“

„Navnet, Mr. Drewitt? nu det er Miles, den kjære Miles — De har sikkerligen hørt os tale om Miles; — men jeg forglemte at De aldrig har været paa Clawbonny. — Er det ikke en glædelig Overraskelse, kjæreste, kjæreste Grace?“

Mr. Andrew Drewitt ventede, som det forekom mig, med den meest anpriselige Taalmodighed, medens Grace trykkede Lucys Haand og tilhviſtede hende sin Lykønskning, da han vovede at tilføie.

„De vilde sagt noget, Miss Hardinge?“

„Vilde jeg? jeg maa tilstaae jeg har forglemt hvad det var. Saadan en Overraskelse — saadan en glædelig, velsignet Overraskelse! — Om Forladelse Mr. Drewitt — ah! nu erindrer jeg det; jeg vilde have sagt at det er Mr. Miles Ballingsford til Clawbonny, den Herre, som er min Faders Myndling — Graces Broder, veed De nok.“

„Og paa hvad Maade beslaagtet med Dem, Miss Hardinge?“ vedblev Herren, lidt paatrængende.

„Med mig? o! meget, meget nær — det vil sige — jeg glemmer saameget i Altsen — nu, aldeles ikke.“

Det var i dette Dieblif at Mr. Drewitt fandt det rigtigst, at tage Altsed med passende Decorum, og at tage Altsed paa saa høflig en Maade at jeg, uagtet jeg var fristet dertil, netop i dette Dieblif ikke kunde standse min Beundringsfølelses Strøm. Ingen af Selskabet syntes imidlertid at savne ham, og alle vi, som vare tilbage, havde snart taget Plads paa det Sted jeg har omtalt, og vare saa abstraherede fra Scenen omkring os, som om vi havde siddet paa den ru Bænk under den gamle Elm ved Lunden — om jeg tør bruge saa fiint et Ord for et saa fordringsfrit Sted — ved Glawbonny. Jeg havde min Plads mellem Mr. Hardinge og Grace, medens Lucy sad ved Siden af sin Fader, og Rupert ved Siden af min Søster. Min Ven kunde paa Grund af hans Legemsstørrelse see mig uden Vanskelighed, medens jeg saae Lucys glindsende Zine fæstede paa mit Ansigt, da hun, støttende sig paa sin Faders Knæ, boiede sin yndige Skikkelse i dyb Opmærksomhed.

„Vi ventede Dig, vi ere ikke saa ganske blevne tagne ved Overraskelse!“ udbrod den gode Mr. Hardinge, i det han lagde Haanden paa min Skulder, som om han vilde sige at han nu kunde begynde at behandle mig som Mand. „Jeg samtykkede netop i dette Dieblif i at tage herved,

fordi det sidste Canton Skib, som kom hertil, bragte Efterretning om at the Crisis skulde afseile om ti Dage."

"Og Du kan dømme om vor Overraskelse," sagde Rupert, "da vi læste Rapporten i Aviserne, 'The Crisis, Capitain Wallingford'."

"Jeg havde formodet, at mine Breve fra Den havde forberedet Eder herpaa," bemærkede jeg.

"J dem talte Du om Marble, og jeg sluttede naturligviis at han, naar det kom til Stykket, atter vilde tage Commandoen, og føre Skibet hjem. Hans Skyldighed mod Nederiet maatte være tilstrækkelig til at overtale ham."

"Men han gjorde det ikke," svarede jeg, maaske lidt hovmodig, da jeg for et Dieblik glemte stakkels Mr. Marbles sandsynlige Stilling, over min egen Forfængelighed. "Mr. Marble vidste godt at om jeg ogsaa ellers intet forstod, forstod jeg dog at føre et Skib."

"Det synes virkelig saa, min kjære Dreng, det synes saa!" sagde Mr. Hardinge venligt. "Jeg hører fra alle Kanter Din Opførsel rost, og Gjenerobringen af Skibet fra de Franske var virkelig en Daad, der var en Truxton værdig."

Paa den Tid var Truxton Amerikanernes store Sø-Afgud, og havde ligesaa stor Local-Reputation, som selve Nelson nød i England. Hentydningen var et stærkt Angreb paa min Forfængelighed; men jeg tog den til Indtægt, saa godt, som jeg kunde.

"Jeg bestrebede mig for at gjøre min Skyldighed,

Sir," svarede jeg, idet jeg gjorde mig Flid for ikke at see paa Lucy og for at synes spagsfærdig, „og det vilde have været en frygtelig Domygelse at komme hjem og være nødt til at sige: Franskmændene tog Skibet fra os, medens vi alle sov!"

„Men Du tog et Skib fra Franskmændene paa samme Maade, og beholdt det ogsaa!" sagde en blid Stemme, hvoraf hver Intonation var Musik for mig.

Jeg vendte mig om og saa Lucy's talende Dine, netop fri af hendes Faders graa Kjole, bag hvilken hun ligesom af Instinkt drog sig, da hun modte mit Blik.

„Ja!" svarede jeg, „vi gjorde noget lignende, og var lidt heldigere end vore Fjender. Men Du vil erindre, at vi bleve meget begunstigede af stakkels Monsieur le Comptes Artighed; i det han overlod os en Skonnert til dermed at udføre vort Bud."

„Jeg har altid tænkt mig den Deel af Din Historie, Miles, som noget overordentligt," bemærkede Mr. Hardinge; „omendstjøndt jeg formoder at denne Franskmands Liberalitet var, saa at sige, en Slags Nødvendighed, der ude, midt i Sydhavet."

„Jeg troer neppe De lader Capitain le Compte vederfares Retfærdighed, Sir; han var en ridderlig Karl og i enhver Henseende en tapper Somand. Det er nok muligt at han skyndte sig lidt mere end han behøvede; men kun for hans Passagerers Skyld — det er det Hele; jeg har altid haft den Mistanke at det Dnske at have

Miss Merton ene for sig selv, forlede ham til at komme klar af os, saa hurtigt som muligt. Det var tydeligt nok at han beundrede hende, og kunde have været skinsyg paa en Bantjomfru."

„Miss Merton!“ udbrod Grace. „Skinsyg!“

„Miss Merton!“ kaldt Rupert ind, idet han nysgjerrig lænede sig frem.

„Miss Merton! og skinsyg paa en Bantjomfru, og ønskende at komme klar af os!“ sagde Mr. Hardinge smilende. „Maa jeg spørge, hvem er Miss Merton? og hvem ere disse os? og hvad er en Bantjomfru?“

Luch var taus.

„Nu Sir, jeg troede jeg havde tilskrevet Dem alt om Mertons, hvorledes vi mødte dem i London, og derpaa fandt dem, som Monsieur le Comptes Fanger; og at jeg havde i Sinde at bringe dem til Canton i the Crisis.“

„Du fortalte os vissest ingen noget deraf; men omend- skjønt Du kan have skrevet alt om en Major Merton, forglemte Du at meddele os noget om alle Mertons. Dette er det første Ord jeg har hørt om en Miss Merton. Hvordan hænger det sammen, Piger? Talte Miles i sit Brev om andre end om Majoren?“

„Ikke et eneste Ord til mig, Sir, om nogen ung Dame, det kan jeg forsikre Dem,“ svarede Grace leende.

„Var der noget derom i Dit Brev, Luch?“

„Han vilde naturligviis ikke fortælle mig, hvad han

troede at være passende at skjule for hans egen Søster," sagde Lucy med sagte Stemme.

„Det er besynderligt at jeg skulde have forglemt at nævne hende," sagde jeg, idet jeg forsøgte at slaa det hen i Spøg. „Unge Mennesker pleie sjelden at glemme at skrive om unge Damer."

„Denne Miss Merton er da ung, Broder?"

„Omtrent i Alder med Dig, Grace."

„Og smuk — og behagelig — og talentsfuld?"

„Noget nær som Du selv, min Kjære."

„Men smuk? Det antager jeg for afgjort, Miles," bemærkede Mr. Gardinge, „ifølge den Maade paa hvilken Du har undladt at omtale hende i Dine Breve!"

„Nu ja, Sir, jeg troer at de fleste Personer — det vil sige Verden i Almindelighed — jeg mener saadanne som ikke ere alt for hovmodige, vilde ansee Miss Merton for at være særdeles smuk — behagelig af Person og Ansigt, det vil sige — jeg mener."

„O! Du er overmaade tydelig, enhver kan forstaa Dig," tilfoiede min Formynder leende, da han ikke havde mere Tanke om at jeg skulde gifte mig med hans Datter, end med en tydsk Prindsesse med hundrede og fem og thye Landskaber, om der ellers findes saadan en Ting. „Bed en anden Leilighed faae vi nok en Beskrivelse af hendes Dine, Haar, Tænder, &c. &c."

„O! Sir, De kan spare mig den Leilighed, ved

selv at jeg hende imorgen, da baade hun og hendes Fader ere her."

"Her!" udbrod alle fire paa engang; idet Lucy's overordentlige Forundring fremtvang dette Genstavellesord fra sit Skjul, endogsaa lidt hoiere end fra de øvrige.

"Ja ganske vist her; Fader, Datter og Tjenere; jeg har vistnok ogsaa glemt at tale om Tjenere i mine Breve; men en stakkels Fyr der har meget at tage vare, kan ikke huske paa alle Ting i et og samme Minut. Major Merton har en Snært af Leversyge, og han kunde ikke blive i et varmt Klima. Da der altsaa ingen anden Leilighed tilbød sig, har han lagt Veien til England over Amerika."

"Og hvorlænge havde Du disse Folk ombord i Dit Skib, Miles?" spurgte Grace lidt alvorlig.

"Virkelig ombord hos mig, skulde jeg antage de vare i ni Maaneder; men naar jeg indbefatter Tiden i London, Canton og paa Den, anslaaer jeg vort Bekjendtskab til at have vareet mere end et Aar."

"Sikkerlig længe nok til at knytte sig saa meget til en ung Mands Sukommelse, at hun ikke skulde forglemmes i hans Breve."

Efter den spidsfindige Tale fulgte der en Taushed, som Mr. Hardinge afbrod med nogle Spørgsmaal om Hjemreisen fra Canton. Men da det begyndte at blive koldt paa Batteriet, satte vi os i Bevægelse og gik til Mrs. Bradfort's. Denne Dame var, som jeg siden efter

opdagede, Lucy meget hengiven, og havde paaftaaet at ville give hende Leilighed til at see Verden. Hun var meget velhavende, og hørte til en Cirkel der ikke stod saa lidet over den, i hvilken Grace og jeg, paa Grund af vor sociale Stilling, kunde gjøre Fordring paa at bevæge os i. Lucy var bleven godt modtaget, som hendes Slægtning og Datteren af en Geistlig, og Grace, for hendes egen Skyld, som jeg senere erfarede. Det vilde være at have altfor store Tanker om Clambonny, naar man ikke vilde indrømme, at begge Pigebornene havde havt Nytte af dette Selskab; skjøndt det neppe var muligt at Grace kunde opnaae et mere qvindeligt og mere dameagtigt Væsen, end det Naturen havde skjænket hende. Virkningen paa Lucy var ene den, at give hendes medfødte Frihed og kjække Uerlighed en Smule mere Tilbageholdenhed; skjøndt jeg, naar jeg skal være oprigtig, maa sige, at Udgang til Verden, og især den Udgang til Verden som Mrs. Bradford havde forskaffet dem, visseligen havde forhøiet den medfødte Ynde og de Manerer, som de vare i Besiddelse af. Jeg begyndte at ansee Emily Merton for at være saa langt fra at besidde nogen Fordel over de to Piger, at hun selv kunde drage Nytte af at omgaaes dem.

I Huset maatte jeg fortælle min hele Historie, og besvare en Mængde Spørgsmaal. Ikke et Ord mere blev talt om Miss Merton; og endogsaa Lucy var istand til at skjænke mig Smil og gjøre Bemærkninger, som tidligere. Da vi vare komne ind i de lyse Værelser og

Pigebornene havde skilt sig ved Hatte og Schavler, maatte de begge staae foran mig, for at jeg kunde overbevise mig om, hvormeget Tiden havde forandret dem. Grace var nu nitten Aar og Lucy kun sex Maaneder yngre. Den største Forandring var foregaaet hos den sidste. Hendes Figur var meget nær modnet til qvindelig Fuldkommenhed. I denne Henseende havde hun Fordelen for Grace, der var lidt for fin og spinkel; hvorimod Lucy, uden noget af den Fyldighed, der saa ofte ledsager en udviklet Figur, og som maaffte i nogen Grad savnedes hos Emily Merton, var i den hele ydre Contour fri for enhver Slags Kant eller skarp Bøining. Grace, der altid var saa smuk, og hvis Ansigt udtrykte saa megen Klogskab, havde forandret sig mindre i denne Henseende; Lucys Dine havde erholdt en Blidhed og Sølelse, der for mig gjorde dem endogsaa mere tiltrækkende end min kjære Søsters. Med et Ord, enhver Mand kunde være stolt af at finde to saadanne beundringsværdige Skabninger, der følte Deeltagelse for ham, ligesom hvert af disse kjære Pigers Blik, Smil, Ord og Mine fandt Deeltagelse hos mig.

I al denne Tid var Neb bleven overseet, han havde alligevel fulgt os til Huset, og var allerede indviklet i et mørkt anstrøget Coquetteri, med en vis Miss Cloe Clambonny, hans eget Næstføskendebarn i Kjøkkenet; en Dame, der havde tiltrukket sig en Deel af hans Beundring førend vi seilede, og som ledsagede sin unge Dame til Byen.

Saa snart man fik at vide, at Knøsen var nede, paastod Lucy, der saagodt som var hjemme i hendes Slægtnings Huus, at han skulde føres ind. Jeg saae paa Mrs. Bradforts overbærende Smil, at Lucy ikke overskred de hende indrommede Rettigheder, og Neb blev sieblikkelig kaldt op. Aldrig var nogen Neger lykkeligere end han syntes at være ved denne Leilighed. Han vedblev at rulle sin blanke Hat mellem Fingrene, idet han snart stod paa det ene, snart paa det andet Been, og forraadte paa mange andre Maader dens Forvirring, der bliver udspurgt af sine Overmænd; thi i hine Dage var en Neger villig nok til at erkjende, at han havde Overmænd, og følte sig ikke fornedret derved. For Nutiden veed jeg nok at Ordet er proscriberet, endogsaa i Statsfængslerne; da alle ansees for at være lige gode, skjøndt nogle have den Ulykke at blive dømt til strengt Arbeid, medens andre tillades at gaae frit. Som en Selvfølge bevise kun Valgene ved Ballotering at „den ene Mand er ligesaa god som den anden.“

Det var sildigt inden vort Selskab skiltes ad; i Aaret 1802 spiste man til Aften, og jeg blev indbudt til at tage Plads blandt de øvrige af Familien, og vi udgjorde et muntert Selskab. Det var den Gang Skik at udbringe Skaaler, Herrerne for Damerne og omvendt. Denne Skik var besynderlig; men den var almindelig; isærdeleshed i de bedre Huse. Vi Mandfolk drak naturligviis vor Biin, medens Damerne nippede til deres, paa den pæne

Maade som Damer, ved saadanne Leiligheder fugte deres Læber. Mrs. Bradfort, der med megen Nøiagtighed iagttog Skiffene, bad efter nogen Tids Forløb Mr. Hardinge om at udbringe en Skaal.

„Min Kjære Mrs. Bradfort,“ sagde den Geistlige godmodigt, „dersom det ikke var i Deres eget Huus, og stridende mod alle Regler at nævne en Person, som er tilstede, skulde jeg visseligen udbringe en Skaal for Dem selv; men i Himlens Navn hvem skal jeg nævne? jeg formoder det ikke vil blive mig tilladt at udbringe vor ny Biskop, Dr. More.“

Raabet „Ingen Biskop!“ var endogsaa mere eenstemmigt end det er i dette Dieblik blandt dem, som, da de hele deres Liv have modsat sig hele den episkopale Myndighed, ansee det for et Tegn paa tiltagende Myndighed, at deeltage i en Stoi, fremkaldt af deres egne Stemmer, og det ydermere over en Gjenstand, som ikke engang een blandt hundrede af dem har gjort sig den Uleilighed at tage Skummet af. Vor Opposition — i hvilken Mrs. Bradfort tildeels ogsaa deeltog — var alligevel af en forskjellig Natur; da den havde sin Grund i det Ønske at erfare hvilken Dame Mr. Hardinge muligen kunde vælge, i saadant et Dieblik. Jeg har aldrig for seet den gamle Herre saa forvirret. Han lo, prøvede paa Udflugter, rokkede frem og tilbage, ja rødmede virkelig tilsidst. Alt dette hidrørte aldeles ikke fra at han gav et eller andet Individ af Kjønnen Fortrinnet; men af

naturlig Mangel paa Driftighed, hans Naturs fuldkomne Ufkyldighed, der bragte ham til at blive undseelig, blot ved Tanken om at vælge en Dame, som Gjenstanden for hans Skaal. Det var et smukt Maleri af mandlig Sandhed og Meenhed; vi vilde alligevel ikke give efter, og da den gamle Mand fem eller sex Gange havde lagt sit Ansigt i Folder, i forgjæves Forsøg paa at grunde, saae han saa alvorlig ud, som om han skulde fremsige en Bon, hævede sit Glas og sagde:

„Peggy Perott!“

En almindelig Latter fulgte paa denne Kundgjørelse, da Peggy Perott var en gammel Pige, som for Betaling gik omkring i Clawbonny Omegn for at pleie Syge, og var os alle bekendt, som det hæsligste Fruentimmer i Landet.

„Hvorfor paaflaaer De først jeg skal udbringe en Skaal, og leer derpaa naar jeg har givet den?“ raabte Mr. Hardinge, halv fornøiet halv alvorlig i sin Besværing. „Peggy er et fortræffeligt og et af de nyttigste Fruentimmer jeg kjender.“

„Det undrer mig, kjære Sir, at De ikke tænkte paa at tilføie en Sentents,“ sagde jeg, lidt fremfusende.

„Og dersom jeg havde, vilde det have været en saadan, som intet Fruentimmer behøvede at skamme sig ved at høre i Forbindelse med hendes Navn. Men nok derom, jeg har udbragt Peggy Perott, og De ere forpligtede til at drikke den.“ — Dette havde vi allerede

gjort; „og nu Cousine, da jeg er gaaet gjennem den gloende Dvn —“

„Ubeskadediget?“ spurgte Lucy, der var nær ved at quæles af Latter.

„Ja ubeskadediget, Miss, og nu, Cousine, beder jeg Dem om at bæere os med en Skaal.“

Mrs. Bradfort havde i mange Aar været Enke, og var beskyttet af sin Stillings fuldstændige Rustning. Bant til saadanne Anmodninger, der indtraf meget hyppigere medens hun var ung og smuk, end i den senere Tid, holdt hun sit Glas frem for at fyldes, med fuldkommen Selvbeherstelse, og udbragte sin Skaal, med en Følelse af Værdighed, som den, der ofte forgjæves er bleven anmodet om at forandre sin Stilling.

„Jeg vil foreslaae,“ sagde hun, idet hun hævede Person og Stemme, som om hun indbød til sit Valgs noie Provelse, „min kjære gamle Ven, den gode Dr. Wilson.“

Det var Bligt for en ene Person at foreslaae en anden, som ogsaa var ene; og Enken havde trolig fulgt denne Skik; men „gode Dr. Wilson“ var en halv udlevet Geistlig, som ingen kunde have mistænkt for at indgyde andre Følelser end Venstabs.

„Af,“ sagde Mr. Hardinge alvorlig, „hvor meget mere estertænksum er ikke De, Mrs. Bradfort, end jeg! havde jeg blot tænkt mig rei om kunde jeg have udbragt Doctoren; thi jeg har studeret med ham, og ærer ham høit.“

Dette Anstrog af Ustydighed frembragte atter Latter

— hvor lattermilde vare vi ikke alle den Aften! — og det forarsagede den fortræffelige Geistlige lidt mere Forvirring. Mrs. Bradfort henvendte sig derpaa til mig, som sad paa hendes høire Side; men jeg bad om at Rupert maatte gaae forud for mig, da han kjendte flere Personer end jeg, og nu, paa en Maade var traadt ind i Verden.

„Jeg nævner den fortryllende Miss Winthrop!“ sagde Rupert uden et Diebligs Betænkning, idet han tømte sit Glas med en Mine, der sagde, hvorledes synes Du om det?

Da Winthrop var et meget agtet Navn, betegnede det den Kreds, i hvilken Rupert bevægede sig, og hvad den unge Dame angik, da tør jeg nok sige at hun fortjente hans Berømmelse, skjøndt jeg aldrig havde seet hende. Det var imidlertid i Aaret 1802 noget anmassende for en Ungling at turde udbringe en Skaal for en Winthrop eller en Morris, en Livingston, en de Lancey, en Stuyvesant, en Beekman, en Van Stensjellar, en Schuyler, en Rutherford, en Bayard, en Bath, en Van Courtland, en Verplanck, en Jones, eller en Walton eller nogen af det Hold. De og tyve lignende Familier dannede Resten af Colonial-Aristokratiet, og dannede endnu Hovedet inden for Manhattan's Grændser, imod Van et eller andets Indfald. Ak! ak! hvor forandret er ikke alt dette, skjøndt jeg har Grund til at troe, det er til det Bedste.

„Kjender Du Miss Winthrop?“ hviskede jeg til Grace.

„Aldeles ikke, jeg hører ikke til det Hold,“ svarede hun roligt. „Rupert og Lucy ere blevne indførte hos mange Personer, hvem jeg slet ikke kjender.“

Dette var det første Bink jeg fik om, at min Søster ikke besad alle de Fordele i Selskabet, som hendes Veninde nød. Som det altid er Tilfældet, hvor vi troe at være de tabende, folte jeg mig først indigneret; havde det modsatte været Tilfældet, tør jeg nok sige at jeg havde indbildt mig at alting var i sin Orden. Følger vorede ud af disse Distinctioner, hvilke jeg den Gang ikke kunde forudsee; men som vil blive fortalt paa deres rette Sted. Rupert anmodede nu Grace om hendes Toast, da en Dame i Almindelighed fulgte efter en Herre. Min Søster jhntes aldeles ikke at blive forlegen; men efter et Diebliks Betænkning sagde hun:

„Mr. Eduard Marston.“

Dette var mig et ganske fremmed Navn; men jeg fik senere hen at vide, at det tilhørte en respectabel ung Mand, der kom til Mrs. Bradfort, og som stod paa en meget god Fod med alle sine Bekjendtere. Jeg saae paa Rupert, for at lægge Mærke til Virkningen; men Rupert var ligesaa rolig, som Grace selv havde været, da han nævnte Miss Winthrop.

„Jeg troer ikke jeg har andre end Dig at henvende mig til, Miles,“ sagde Grace smilende.

„Mig? nu vel, De vide Alle, at jeg ikke kjender en Sjæl. Vore Uster Piger ere næsten alle vandrede ud af

min Hukommelse; desuden vilde ingen her kjende dem, naar jeg ogsaa nævnede thyve."

„Du glemmer, besynderligt nok, min Broder, at de fleste af os her ere Ulster-Folk. Prøv om Du ikke kan tilbagefalde en ung Dame i Din Grindring."

„O! let nok for den Sags Skyld, en ung Mand kan neppe have levet ni Maaneder i samme Stahyt, som Emily, og ikke tænke paa hende, naar han bliver haardt presset, jeg foreslaaer Miss Emily Merton."

Staalet blev drukken, og jeg troede at Mr. Hardinge saa tankesuld ud, som en der havde en Formynders Ansvar, og at endog Grace var alvorlig. Jeg turde ikke see paa Lucy, skjøndt jeg kunde have drukken hendes Staal hele Aftenen, dersom det havde været i Reglen at udbringe tilstedeværende Personer. Vi begyndte atter at passiare og jeg havde besvaret otte eller ti Spørgsmaal, da Mrs. Bradfort, der var alt for nøiagtig til at gjøre nogenjombhelst Afvigelse, erindrede os om, at vi endnu ikke vare blevne beærede med Miss Lucy Hardinges Toast. Lucy havde haft Tid nok til at tænke efter, og hun buffede, taug et Dieblif, som for at fatte Mod, og nævnede derpaa:

„Mr. Andrew Drewett."

Saaledes, Lucy Hardinge gav altsaa denne Mr. Drewett en Toast, den samme Yngling, med hvem hun havde været i en saa livfuld Samtale, da jeg først mødte Selskabet. Dersom jeg havde været mere fortrolig

med Verden, skulde jeg ikke have tænkt over en Ting, der var saa almindelig, eller havde jeg forstaaet den menneskelige Natur bedre, maatte jeg have vidst at ingen følsom og dydig Dame vilde forraade en hende kjær Hemmelighed, under en saa forfængelig Form. Men jeg var ung og beredt til at udbringe en Toast for den Pige jeg foretrak for hele Universet, og jeg kunde ikke gjøre passende Undtagelser for Forskjellen mellem Kjon og Temperament. Luchs Toast gjorde Aftenen meget uhyggelig for mig, og jeg var slet ikke utilfreds, da Rupert mindede mig om at Klokken var elleve, og at han vilde gaae med til et Tavern, for at faae et Bærelse.

Den næste Morgen blev tilbragt med at afgjøre Skibets Affairer. Jeg fandt at Kjobmændene og Capitainerne lagde Mærke til mig; og en af Aederne tog mig med paa Borsen, for at jeg kunde see og blive seet. Da Bladene ved the Pretty Polls Tilbagekomst havde omtalt the Crisis Gjenerobring, og nu hver havde en Artikel om Skibets Tilbagekomst, havde jeg al Grund til at være tilfreds med min Modtagelse. Der gives Menneſter, der ere saa stærke i Grundſætninger, saavel som i Forstand, troer jeg, at de kunne føle sig tilfreds med deres egen Samvittigheds Bifald, og som tillige kunne smile ad Verdens Roes eller Dadel; men jeg vedkjender mig en stor Sympathi for mine Medſkabningers Bifald, og en stor Afſky for deres Dadel. Jeg veed nok at dette ikke er Veien til at blive en meget stor Mand; thi den

der ikke kan dømme, føle og handle for sig selv, vil altid staae Fare for at gjøre utilbørlige Opoffrelser for andres Onsker; men man kan ikke faae mere af en Kat end Skindet, og jeg var tilstrækkelig stolt af at være en Mineaturhelt i den nederste Ende af Wall-street, og i Avis Spalterne. Hvad disse sidste angaae, kan ingen Klage over deres Iver for at lovprise alt hvad der er nationalt. Skulde man troe dem, havde Landet aldrig Uret, havde aldrig lidt noget Nederlag, eller var i en Stilling hvori det kunde lide det, undtagen naar en politisk Opponent kunde bringes til at lide af en modsat Theori, og da var ingenting rigtigt. Hvad Berømmelse angaar, har jeg senere opdaget, at de betragte ethvert Individ's Berømmelse, som en offentlig Eiendom, hvori enhver Amerikaner har en Deel og Parcel — Forfatterne selv mere end den Mand der har givet Anledning til Artiklen. Men jeg var ung i Aaret 1802, og endogsaa en Paragraph til min Noes, i Aviserne, havde en vis Fortrylselse for mig, som jeg ikke vil fragaae. Jeg havde jo gjort mine Sager godt, hvilket endog mine Fjender, om jeg havde nogen, maatte have tilstaaet.

Sjette Kapitel.

Jeg saae hver Dag Grace, Lucy, Rupert og den gode Mr. Hardinge, men jeg kunde ikke faae Tid at hilse paa Mertons, førend henimod Ugens Slutning. Jeg aflagde Dem da et Besøg, og de vare glade ved at see mig; men trængte aldeles ikke til min Opmærksomhed med Hensyn til at gjøre dem det confortabelt. Majoren havde gjort sine Fordringer gjældende hos den engelske Consul, som tilfældigviis var en Manhattaneser, der stod i gode Forbindelser; en Omstændighed, som den Gang gav ham en Indflydelse i Selskabet, hvilken hans blotte Udnævnelse ikke vilde have tilveiebragt. Oberst Barclay, thi saaledes blev denne Herre hencævnet, havde naturligviis taget Mertonerne under Armene, og da dette Exempel blev efterfulgt af andre, fandt jeg at de allerede vare indførte hos de bedste Familier paa Stedet. Emily nævnte flere af dem for mig, med hvem hun havde omverlet Besøg, og jeg vidste strax af Lucys og Graces Samtaler, samt fra min egen Kjendskab til Coloniens og Statens Traditioner, at de vare af Landets sociale om ikke politisk ledende Parti; en Klasse der stod over enhver af dem, i hvilke jeg nogensinde havde bevæget mig. Nu vidste jeg at det ikke vilde være sandsynligt, at Capitainen

paa et Goffardiskib, ihvorledes end hans Forhold til hans Medere eller Consignenter, eller det Rygte han havde erhvervet sig blandt hans Lige, maatte være, ville kunde faae Udgang hos denne Clique, og der laae nu den behagelige Udsigt for mig, at min egen Søster og de to andre Piger, hvem jeg beundrede meest og elskede høist i hele Verden — naturligviis næst efter Grace — skulde aflægge Visiter i en Mængde Huse, som vare lukkede for mig. Dette er til enhver Tid ubehageligt, men i min Stilling blev det endnu mere.

Da jeg sagde Emily at Grace og Lucy vare i Byen, og havde i Sinde at besøge hende den Morgen, forekom det mig at hun lagde mindre Nysgjerrighed for Dagen, end det vilde havde været Tilfældet en Maaned i Forveien.

„Er Miss Hardinge i Slægtskab med Mr. Rupert Hardinge, den Herre, for hvem jeg igaar Middag blev forestillet?“ spurgte hun, efter at hun havde udtrykt den Glæde det vilde volde hende at see Damerne.

Jeg vidste at Rupert havde været i Middagselskab den foregaaende Dag, og da der ikke var nogen anden af samme Navn, gav jeg et bekræftende Svar.

„Han er en Søn af en agtværdig Geistlig, og har særdeles gode Connexioner her, som jeg horer.“

„Saaledes blive Hardingerne anseete blandt os; baade Ruperts Fader og Bedstefader vare Geistlige, og

hans Oldefader var Sømand; jeg stoler paa at De ikke vil tænke værre om ham af den Aarsag."

„Sømand! det havde jeg formodet, efter hvad nogle af de tilstedeværende yttrede; men jeg vidste ikke ret" —

„Maaske man fortalte Dem, at hans Oldefader var brittisk Officier?"

Emily rødmede, derpaa smilede hun, men indrømmede alligevel, at jeg havde gjettet rigtig.

„Nu vel, alt dette var sandt," tilføiede jeg, „omend- skjøndt han var Sømand. Gamle Capitain Hardinge — eller Commandeur Hardinge, som man pleiede at kalde ham; — thi han commanderede engang en Escadre — stod i den engelske Marine."

„O! den Slags Sømand!" sagde Emily hurtigt; „jeg vidste ikke at det var Skif at kalde Gentlemen i Marinen for Sømand."

„De vilde kun gjøre en maadelig Figur om De ikke vare det, Miss Merton; De kunde ligesaagodt sige, at en Dommer ikke var Jurist."

Dette var alligevel nok til at overbevise mig om, at Miss Merton ikke længer betragtede Capitainen paa the Crisis, som den første Mand i Verden.

Dørkloffen forkyndte de to Pigers Ankomst. De bleve viist op, og jeg havde snart den Glæde at see disse tre elskværdige Piger sammen. Emily modtog sine to Gæster med megen Forekommenhed, og udtrykte aabent ja med Barme, sin Taknemmelighed for hvad jeg havde

gjort for hende og hendes Fader. Hun gik endog saalangt tilbage i Tiden, at hun omtalte Begivenheden i Parken i London, og var saa artig at erklære, at hun havde min Mellemkomst at takke for hendes Forældres og hendes eget Liv. Alt dette forarsagede hendes Tilhørere megen Glæde; thi jeg troer at ingen af dem kjædedes ved at høre min Noes. Efter denne Indledning, faldt Conversationen paa New York, dens Forlystelser, og dens forskjellige Personer, som de gjensidig kjendte. Jeg bemærkede at de to Piger forbausedes over den Kreds i hvilken Miss Merton levede, hvilken endog var en Skygge høiere end Mrs. Bradfords, uagtet den Sammensmeltning, der i Almindelighed følger med saadanne Ting, gjerne bringer Dele af begges Bekjendtskab i Berøring med hinanden. Da de omtalte Personer vare mig aldeles ubekjendte, havde jeg intet at sige; men sad og lyttede i Taushed, og havde en ypperlig Leilighed til at anstille en Sammenligning mellem de tre Piger.

I den ydre Delicatesse havde baade Grace og Lucy Fordelen for den engelske Skjønhed. Deres Hænder og Fodder vare mindre, deres Midie smækkere og jeg ansaae i det Hele taget deres Holdning for at være smukkere. Emily havde sin Overvægt i Ansigtssfarven, skjøndt der var mindre Finhed og Delicatesse i den. Isærdeleshed var hendes Tænder de brillanteste, og dog havde Grace og Lucy, især den sidste, meget smukke Tænder. Den engelske Piges Skuldre og Bryst vilde i Almindelighed

være blevne mere beundrede end de fleste amerikanske Pigers — i Særdeleshed New York Pigerne —; men det var ikke muligt at nogen kunde overgaae Lucy. I det Hele taget havde Emilys Ansigt meest Aand, Lucys meest Finhed og Følelse. Jeg anstiller ingen Sammenligning med Udtrykket i Graces Ansigt, som var altfor mærkværdigt for dets intellectuelle Charakter, til at kunne indeslutes i noget lig en national Klassifikation. Jeg erindrer at jeg, da de sad der i en Række og talede frit og muntert sammen, ansaae Lucy i hendes klædelige, nette Morgendragt, for den smukkeste; medens jeg havde mine Tvivl om ikke Emily vilde have tiltrukket sig det største Bifald i en Balsal. Denne Forskjel er fremhævet, fordi jeg anseer den for at være national.

Besøget varede en Time, thi jeg havde nyttret det Ønske, at alle Parterne skulde blive bekjendt med hinanden, og Pigerne syntes at være indbyrdes tilfredse. Medens de passerede, lyttede jeg til Klengen af deres Stemmer og indbildte mig, at Emily havde en let Fordel i Intonationen og Accenten, skjøndt den neppe var mærkelig, og det var en Fordel, der havde en let Opoffrelse af den naturlige Utrings Fortryllelse til Følge. Hun var i denne Henseende lidt mere kunstlet end hendes Selskabere, og behagede altsaa ogsaa mindre; skjøndt var Sammenligningen bleven anstillet i Nutidens Manhattanstil, vilde Fordelen have været umaadelig meget paa hendes Side. Men i Aaret 1802 blev der endnu taget noget Hensyn

paa unge Damer's Uttringer, deres Stemmes Klang og Maade at tale paa. Manglen herpaa er netop nu den Skruestik, som indeflemmer hele Kjonnets senere Underviisning; da det næsten er en ligesaa stor Sjeldenhed nu til Dags at finde en ung amerikansk Pige, som taler sit eget Sprog med Ynde, som at finde een der ikke har et behageligt Ydre.

Da de unge Damer skiltes ad, var det under den Forudsætning, at de snart skulde mødes igjen. Jeg gav efter engelsk Skik Emily Haanden, og tog paa samme Tid Afsked.

„Nu, Miles,“ sagde Grace, saasnart vi vare komne paa Gaden, „det er ganske vist en fortryllende ung Pige, Du har ydet Tjenester; jeg holder overordentlig meget af hende!“

„Og Du, Lucy? jeg haaber Du stemmer overeens med Grace, i at falde min Veninde Emily Merton, en fortryllende ung Pige!“

Lucy talte ikke saa frit og bestemt, som Grace, saavidt hendes Manerer angik, skjøndt hun samstemmede i Ord.

„Jeg er af den samme Mening,“ sagde hun i en Tone, der var langt mindre munter end hendes sædvanlige lystige Bæsen. „Hun er en af de elskværdigste Skabninger jeg nogensinde har seet, — og det er intet Under —“

„Hvad er intet Under, min Kjære?“ spurgte Grace,

da hun mærkede at hendes Veninde betænkte sig paa at fortsætte.

„O! jeg var ifærd med at sige noget dumt Løi, og gjorde bedre i at tie stille. Men hvad det dog er for fuldendte Manerer, Miss Merton var i Besiddelse af, — synes Du ikke ogsaa det, Grace?“

„Jeg ønskede at hun besad lidt mindre deraf, min Kjære, det er netop deri jeg kunde finde nogen Feil hos hende. Det er Manerer, og skjøndt vi alle maa have noget deraf, forekommer det mig dog, som at de ikke bør kunne sees. Jeg mener, Lucy, at alle de Europæere, vi forrige Vinter saae i Bhen, havde mere eller mindre af disse Manerer.“

„Jeg tør nok sige, at det vilde forekomme saaledes for os, ihvorvel det kan være meget behageligt for dem der ere vantede dertil; det er noget der falder bort, naar man først vænnes til det.“

Da Lucy gjorde denne Bemærkning opdagede jeg et stjaalet og frygtsomt Blik paa mig. Jeg blev den Gang gjækket og var virkelig saa tosset at troe, at den fjære Pige talte til mig, og folte sig lidt fortrydelig. Jeg indbildte mig at hun vilde sige saa meget som: „der Miles, Du har været i London, og paa en øde Ø i Endhavet — netop Extremerne af de menneskelige Skikke og Sædvaner — og er bleven saa spidsfindig, saa anti Glawbonnisk, at Du føler Nødvendigheden af Manerer hos de unge Damer med hvem Du omgaaes.“ Denne

Tanke ærgrede mig saameget, at jeg foregav Tjenesteforretninger og ilede ned til Skibet. Hvem andre skulde jeg vel møde i Rector Street, end Mr. Hardinge, der havde været nede ved Hudson for at lede efter mig.

„Kom herhen, Miles,“ sagde den fortræffelige gamle Mand, „jeg ønsker at tale alvorligt med Dig.“

Da Lucy i dette Dieblif var øverst i mine Tanker, sagde jeg til mig selv, „hvad kan den kjære gamle Herre nu have at sige mig.“

„Jeg horer fra alle Kanter de bedste Beretninger om Dig, min kjære Dreng,“ vedblev Mr. Hardinge, „og man har sagt mig, at Du er en udmærket Sømand. Det er i Sandhed en Fjeder i din Hat, i din Alder at have commanderet en Indiefarer i tolv Maaneder. Jeg har talt med min gamle Ven John Murray, af Huset John Murray & Søner, een af de bedste Kjøbmænd i Amerika, og han siger: „Skyd Drengen frem, naar Du finder det rigtige Stof i ham. Lad ham kjøbe sig selv et Skib, og det vil bringe ham paa den rette Wei. Lær ham tidligt at have Die for hans egne Interesser, og det vil paa engang gjøre ham til Mand. Jeg har tænkt over Sagen, har havt et Skib i Kikkerten i den sidste Maaned, og vil kjøbe det strax, om Du synes om Planen.“

„Men har jeg Penge nok dertil, kjære Sir? efter at have faret med the John, the Tigris og the Crisis, kunde jeg ikke finde mig i at gaae med nogen af Eders B Nr. 2.“

„Du har glemt at anføre the Pretty Poll, Miles,“ sagde den Geistlige smilende. „Men frygt alligevel ikke for Din Værdighed; det Skib jeg har udseet er alt hvad Du kan ønske Dig, saavidt man har sagt mig, da det kun har gjort een Rejse og er solgt paa Grund af Eierens Død. Hvad Penge angaaer, da vil Du erindre, at jeg har tretten tusind Dollars af dine Indkomster, som ere anbragte i Actier. Freden har bragt Alting i Veiret og Du tager Penge ind fra høire og venstre. Hvorledes er Udfaldet af din egen private Handel og din Fortjeneste?“

„Overmaade godt, Sir, jeg har næsten tre tusind Dollars i Lommen, og behøver ikke at thye til Dem for private Fornødenheder. Dernæst har jeg mine Prispenge ivente. Endog Neb bringer mig med Hyre og Prispenge ni hundrede Dollars. Med deres Tilladelse Sir, skulde jeg ønske at give Rnegten fri.“

„Bent til Du bliver myndig, Miles, og da kan Du gjøre som du lyster. Jeg har fire tusind Dollars af dine Penge, som ere komne ind, og som jeg har anbragt i Actier. Tilsammentaget kan vi altsaa i rede Penge præstere mere end thye tusind Dollars; medens Skibet, saaledes som det ligger, næsten klar til at gaae til Soes, kun beløber sig til femten tusind. Gaa nu og tag Skibet i Dieshn, og dersom Du synes om det, kjøber jeg det strax.“

„Men, min kjære Mr. Hardinge, troer De Dem virkelig istand til at bedømme et Skibs Værd?“

„Ba! ba! troe ikke at jeg er saa indbildsk at ville kjøbe et Skib efter min egen Klogskab. Jeg har taget nogle af de kyndigste i Byen paa Raad. Der er John Murran, at begynde med, en Mand der selv har mange Skibe, og Archibald Gracie, og William Bayard, alle gode Kjendere, som have havt Interesse for Sagen. Tre andre af mine Venner have gaaet omkring for at besee Skibet, og alle bifalde — ikke een afvigende Mening.“

„Maa jeg spørge, Sir, hvem har seet det foruden de Herrer de har nævnt? hvilke jeg indrømmer ere gode Dommere.“

„Nu, — nu — ja — skulde Du hændelsesviis kjende noget til Benjamin Moore, den Herre, som vi valgte til Biskop, medens Du var borte —“

„O! ham hvis Toast De vilde udbringe, istedetfor Miss Peggy Perott,“ sagde jeg smilende. „Nu, hvad synes Biskoppen om det? dersom han synes om hende, maa hun være orthodox.“

„Han siger, Miles, at det er det smukkeste Skib han nogensinde har seet, og lad mig sige Dig, at en Mand som Mr. Moores gunstige Mening har nogen Værd, om det endogsaa angaaer et Skib.“

Jeg kunde ikke bare mig for at lee, og jeg tør nok sige at det gaaer de fleste af mine Læsere ligedan, ved dette Anstrog af Enfoldighed, og dog, hvorfor skulde en

Biskop ikke kjende ligesaameget til et Skib, som et Sæt Ignoranter, der aldrig i deres Levetid læste en theologisk Bog, nogle af dem ikke engang Biblen, skulde kjende til Biskopperne. Denne Umstændighed var slet ikke mere absurd end mange, der daglig foregaae for vore Dine, og hvilke vi, blot af Bane underkaste os, som om det var en ganske naturlig Ting.

„Nu vel, Sir,“ svarede jeg, saasnart jeg var istand dertil, „jeg vil tage Skibet i Dieshyn, faae dets Rhygte at vide, og strax efter give Dem Svar. Jeg holder nok af Ideen; thi det er behageligt at være sin egen Herre.“

I de Tider kunde man for femten tusind Dollars kjøbe et ganske fortræffeligt Skib. Det Skib jeg tog i Dieshyn, var kobberboltet og kobberforhudet, og det maalte akkurat fem hundrede Tons. Det havde stor Berømmelse som Hurtigseiler, og hvad der i Aaret 1802 havde noget at bethyde, det var bygget i Philadelphia. Det havde været en Reise i China, og var lidt over et Aar gammelt, hvilket er den bedste Alder for et Skib. Dets Navn var the Dawn, og det havde en Aurora til Galionsfigur. Om det havde, eller ikke havde Gang til Puseyisme, kunde jeg aldrig forvisse mig om, skjøndt jeg kan bekræfte, at den protestantisk episkopale katholske Kirkes Ritus blev siden efter fulgt derombord ved flere end een Leilighed.

Resultatet af mine Undersøgelser og Forespørgsler

vare gunstige, og ved Ugens Udløb var the Dawn kjøbt. Det behagede the Crisis Redere at tilkjendegive deres Befymring, thi de havde ønsket at jeg skulde vedblive at commandere deres Skib; men Ingen kunde for-tænke en Mand i, at han helst ønskede at seile for egen Regning. Jeg gjorde denne vigtige Acquisition i et Tids-punkt, hvor Udsigterne for den amerikanske Søfart var paa sit Høidepunkt. Som Beviis herpaa tjener det, at den samme Dag jeg overtog Skibet, blev gode Fragter tilbudte til ikke mindre end fire Dele af Verden. Jeg havde Valget mellem Holland, Frankrig, England og China. Efter at have raadført mig med min Formyn-der, modtog jeg den til Frankrig, som ikke alene betalte sig bedst, men jeg ønskede at see mere af Verden, end der hidtil var falden i mit Lod. Jeg kunde gjøre en Reise til Bordeaux og tilbage i fem Maaneder, og ved den Tids Ende vilde jeg være myndig, og selgelig min egen Herre. Da jeg havde i Sinde at have store Ting for paa Clawbonny ved denne Leilighed, troede jeg det bedst ikke at fjerne mig for langt fra Hjemmet; da jeg derfor havde antaget Talcott og Philadelphianeren ved Navn Walton, som Styrmand, begyndte vi snarest mu- ligt at indtage Ladning.

Imidlertid tænkte jeg paa at besøge mit Fædrene- hjem. Det var den Aarstid, hvori de fleste Folk, som hørte til den bedre Klasse, forlode Byen, og Villæerne langs med Hudsons Ryster havde længe været beboede.

Mr. Hardinge længtes ogsaa efter Landet og hans Hjord. Biegebørnene havde faaet nok af Byen, der nu begyndte at blive meget kjedelig, og Alle, med Undtagelse af Rupert, syntes at længes efter at komme op ad Floden. Jeg havde ydermere indbudt Mertons til at tilbringe en Deel af Sommeren paa Eiendommen, og det var paa Tide at fornøje Invitationen, thi Majorens Læge havde raadet ham til at søge et kjøligere Opholdssted, end det en varm og tæt bebygget Byes Gader kunde tilbyde i Sommermaanederne. Emily var bleven saa indgroet med det Selskab, hvori hun var kommen fra Begyndelsen af hendes Ophold, og som det var tydeligt for mig at see, langt overgif det, hvori hun havde levet i Hjemmet, at jeg blev forundret over den Beredvillighed, hvormed hun overtalte sin Fader til at gjentage sit Løfte.

„Mr. Hardinge siger mig, Sir, at Clawbonny virkelig er et net Sted,“ sagde hun, „og Landet deromkring ansees for at være meget sundt. De kan i flere Maaneder ikke faae Svar fra Hjemmet (hun meente England), og jeg veed, at Capitain Wallingsford med Glæde vil modtage os. Desuden skulde vi ham at modtage endnu denne Gunstbeviisning fra hans Side.“

Jeg troede, at Major Merton følte noget af min Forundring over Emilys Iver og Fremgangsmaade; men han gjorde kun svag Modstand. Den gamle Herres Helbred var virkelig meget nær undergravet, og jeg begyndte at nære alvorlig Tvivl om, at han vilde leve og naae

Europa. Han havde nogle Slægtninge i Boston og havde aabnet en Correspondence med dem, og jeg havde mere end een Gang tænkt paa det Gavnlige i at meddele dem hans Tilstand. For nærværende Tid kunde der alligevel ikke gjøres noget bedre, end at faae ham ud paa Landet.

Efter at have truffen Aftale med alle de Andre, gif jeg til Rupert, for at overtale ham til at tage Deel i Partiet, da jeg troede det vilde gjøre baade Grace og Lucy saameget desto lykkeligere.

„Wiles, min kjære Ven,“ sagde Studenten gabende, „Clawbonny er sikkerligt et fortræffeligt Sted; men Du maa indromme det er noget kjedeligt, efter at have været i New York. Min gode Slægtning, Mrs. Bradfort, har fattet saa megen Godhed for os alle og har gjort mig det saa komfortabelt. Skulde Du troe det, hun har virkelig givet mig sex hundrede Dollars om Aaret i de sidste to Aar, foruden det at hun har givet Lucy Foræringer, der kunde passe sig for en Dronning. Det er en Perle af et Fruentimmer, denne vor Cousine Margaret!“

Det var ikke uden Forundring at jeg horte dette; thi da jeg opgjorde mit Mellemværende med mine Nedere, sandt jeg, at Rupert havde truffet hver Skilling, som han var berettiget til, ifølge den Ordre jeg havde efterladt, da jeg sidst gif til Soes.

Da Mrs. Bradfort alligevel stod sig godt, ikke havde nogen Slægtninge uden Mr. Gardinge, og var Familien

meget hengiven, havde jeg ingen Vanskelighed ved at troe det var sandt, forsaavidt Damens Gavnildhed angik. Jeg onskede af Hjertet, at Rupert havde været i Besiddelse af noget mere Agtelse for sig selv; men saadan var han nu.

„Det gjør mig ondt, at Du ikke kan tage med os,“ svarede jeg, „thi jeg gjorde Regning paa Dig til at underholde Mertons.“

„Mertons! Hvad, de have dog ikke i Sinde at tilbringe Sommeren i Clawbonny?“

„De forlade Byen med os imorgen. Hvorfor skulde Mertons ikke tilbringe Sommeren paa Clawbonny?“

„Ja, Miles, min kjære Dreng, Du veed hvorledes det er med Verden — hvorledes det er med disse Englændere i Særdeleshed; de holde saa meget paa Rangen, og ere Slaver af Stilling og Ydre, og alt dette Væsen, veed Du, det er der Ingen, der veed bedre Besked om end jeg; thi Du veed nok jeg tilbringer min meste Tid i de engelske Selskabskredse.“

Den Gang forstod jeg ikke hvad der gik af Rupert, ihvorvel det nu er mig tydeligt nok. Det var altfor sandt, at han var kommet i det, man den Gang kaldte det engelske Hold. Der kan vel ikke være Spørgsmaal om at dette Hold, forsaavidt de indfødte Englændere selv angik, var saa godt et Hold, som der nogensinde eksisterede i Landet, og det kan vel heller ikke negtes, at der nu og da fandtes mange agtværdige Englændere af begge Kjøn

iblandt dem, men det havde denne store Mangel: enhver Engelskmand, der har en god Kjøle, der besad noget af Selskabets Tournure, banede sig Vej, i det ringeste til Udfanterne af dette Hold, og Rupert, hvis Stilling endnu ikke var saa ganske afgjort, var kommen en heel Deel i Selskab med disse Kommende og Gaaende. De vare stortalende, draf dygtig og nærede en vindig Foragt for enhver Ting i Landet, skjøndt det er afgjort vist, at de netop da vare i langt bedre Selskab hvor de befandt sig, end de nogensinde havde været i deres Hjem. Ligesom de fleste Begyndere, troede Rupert at maatte efterligne disse vindige Personer, og da de sjelden talede i ti Minutter uden at have noget at sige om Mylord A. eller Sir John B., — Personer om hvem de havde læst, eller hvem de havde seet paa Gaderne, — var han svag nok til at indbilde sig, at de vidste alt om det brittiske Riges Dignitarier. Da Rupert virkelig var Gentleman, og af Naturen havde gode Manerer, var det en sørgelig Ting at see ham saa at sige omforme sig paany efter saadanne mistænkelige Modeller.

„Jeg vil gjerne indrømme, at Clambonny ikke er et Sted efter den nyere Stil,“ svarede jeg efter nogen Betænkning; „men dog er det ganske respectabelt. Det er en god Eiendom, med en værdifuld Mølle, og gode, gamle, hyggelige og udstrakte Steenbygninger.“

„Meget sandt, min kjære Dreng, og jeg holder ligesaa meget af det altsammen, som af min Diesteen; men

det er dog saa avlsgaardsagtigt. Unge Damer holde meget af de gode Sager, der komme fra en Avlsgaard, men de beundre ikke Stedets Simpelhed. Jeg taler om unge, engelske Damer i Særdeleshed. Du seer nu, at Major Merton er Landofficier, og det er det samme som at have Rang og en respectabel Stilling, veed Du nok. Du maa erindre, Miles, at Kongen anbringer de fleste af sine Sønner i Armeen eller Marinen; alt dette gjør en stor Forskjel, seer Du."

"Jeg forstaaer ikke en Smule deraf; hvad angaaer det mig, hvor Kongen anbringer sine Sønner?"

"Naar jeg skal tilstaae Sandheden, Miles, vilde jeg ønske at Du og jeg ikke havde været saa drengagtige medens vi vare Dreng, som Tilfældet har været. Det vilde have været saa meget desto bedre for os begge."

"Det ønsker jeg paa ingen Maade; en Dreng skal være Dreng og Manden Mand. Jeg er tilfreds med at have været Dreng, medens jeg var Dreng. Det er en Feil i dette Land, at Dreng alt for tidlig indbilde sig at være Mænd."

"Ah! min kjære Dreng, Du vil ikke eller kan ikke forstaae mig. Hvad jeg mener er dette, at vi begge alt for overilede fastede os ind i en Livsstilling; jeg trak mig tilbage; men Du vedbliver, det er det Hele."

"Naar jeg skal sige Sandhed, var det i god Tid Du trak Dig tilbage, min Dreng; thi om Du endog var

bleven hundrede Aar ombord i et Skib, vilde Du aldrig være bleven Somand."

Da jeg sagde dette troede jeg at have yttret mig noget strengt; men Rupert optog det alligevel saa roligt, at det paa engang overbeviste mig om at han betragtede Sagen ganske forskjelligt.

"Det er tydeligt nok at det ikke er mit Kald. Jeg stoler paa, at Naturen har bestemt mig til noget bedre, og jeg antog en drengeagtig Tilbøielighed for Smag. Lidt Erfaring lærte mig noget bedre, og jeg er nu hvor jeg føler at jeg bør være. Jeg vilde ønske, Miles, at Du havde begyndt at studere Jura den Gang Du gik til Soes. Du vilde nu have været bag Skranken og vilde have en afgjort Stilling i Samfundet."

"Jeg er overmaade glad over at jeg ikke gjorde det. Hvad Bøkker skulde jeg have gjort som Sagfører, eller hvad Fordel for mig skulde det være at være kommen indenfor Skranken?"

"Fordel? ih! min kjære Dreng, enhver Fordel i Verden. Du veed, antager jeg, hvorledes det forholder sig i dette Land, med Hensyn til Selskabet, Miles?"

"Nei, det veed jeg ikke, og af det Lidet jeg kan see af den Maade paa hvilken Du svinger i Din Tale, ønsker jeg ikke at vide noget derom; studere unge Mennesker Jura for at blive gentile?"

"Foragt ikke Kundskab, min Dreng, den er nyttig, endog i Smaating. Du veed at vi i dette Land have

meget faa Mænd, der kan leve mageligt, Arvinger af Eiendomme der kan leve af deres Indkomster, som man gjør i Europa; men ni Tiendedele af os maa søge en Livsstilling, hvoraf der kun er et halvt Dusin passende for en Gentleman. Armeen og Marinen er intet, veed Du nok; to eller tre Regimenter spredte omkring i Skovene, og et halvt Dusin Skibe. Efter disse er der tilbage de tre lærde Stillinger, Geistlighed, Jura og Physik, fast Physik for Hundene, som Miss Merton siger. —

„Hvem?“ udbrød jeg i Forundring — „Fast Physik for Hundene — det er jo Shakespeares Ord, Menneſke!“

„Det veed jeg, og det er ogsaa Miss Mertons. Du har idetmindste ved Din Sotour gjort os bekjendt med en fortryllende Skabning, Miles. Hendes Bemærkninger angaaende saadanne Gjenstande ere saa troe som en Solstive.“

„Og har Miss Emily Merton nogensinde talt med Dig om den Stilling, jeg har valgt, Rupert?“

„Ja det har hun i Sandhed, og beklaget den, atter og atter. Du veed ligesaagodt som jeg, Miles, at med Undtagelse af dem der staae i Marinen, er det ingen gentil Stilling at være Sømand.“

Jeg brast i Latter ved denne Anmærkning. Den forekom mig at være overordentlig snurrig og temmelig dum. Jeg kjendte nøiagtig min Stilling i Samsundet; havde ingen af de dumme Indbildninger om personlige

Fortjenester, og om at den ene Mand er ligesaa god, som den anden, der senere er bleven saa almindelig blandt os, og indsaae fuldkommen godt de nyttige og uundgaaelige Klassifikationer, der finde Sted i alle civiliserede Samfund, og som medens de undtagelsesviis ere ledsagede af visse Misforhold, frembringe stor Gavn, som en Heelhed, og vare slet ikke skikkede til at forstørre mine Fordringer eller benægte mine Ufuldkommenheder. Men den Tanke at ville tillægge min mandige, dristige Livsstilling nogen gentil Natur lod saa absurd, at jeg ikke kunde bære mig for at lee. Lidt efter blev jeg alligevel alvorlig.

„Hør engang, Rupert,“ sagde jeg; „jeg stoler paa at Miss Merton ikke troer, at jeg bestræbte mig for at vilblede hende, med Hensyn til min sande Stilling, eller at jeg søgte at faae hende til at troe, at jeg var nogen større Personage end jeg virkelig er?“

„Det vil jeg ikke svare for. Da vi først bleve bekjendte fandt jeg, at hun havde visse Tanker om Glaw-bonny, og Din Eiendom, og alt det, der forekom mig noget engelske, veed Du. I England giver nu en Eiendom nogen Anseelse, hvorimod der hos os er saadan en Overflødighed af Land, at en Mand der handelsviis eier lidt deraf, ikke har noget at bethyde. I Amerika er Actier, som saa meget mere nærmer sig rede Penge, langt bedre end Jord-Eiendomme, veed Du.“

Hvor sandt var ikke det, endog for ti Aar siden; hvor falskt er det ikke nutildags! Besidderen af ti tusind

Acres, var i Sandhed under Papiirpenge-Regjeringen, en mindre vigtig Mand, end Gieren af en Haandsfuld Papiirslapper, hvis hele Værdi, lidt efter lidt blev krystet ud af dem. Dette var virkelig en Tidsalder, i hvilken Repræsentativet for Eiendomme var af langt større Bigtighed end Eiendomme selv, og det altsammen fordi Landet var i en Slags Febertilstand, der satte alting i Bevægelse. Jeg frygter for at vi vil see en lignende Tid vende tilbage.

„Men hvad havde Emily Merton at gjøre med alt dette?“

„Miss Merton? O! hun er engelsk, veed Du, og følte det samme som engelske Personer altid føle ved Lyden af Acres. Jeg berigtigede imidlertid alting, og Du behøver ikke at være bekymret.“

„Du gjorde vel Fanden heller! og sig mig paa hvad Maade skete dette? Hvorledes blev Sagen bragt i Rigtighet?“

Rupert tog Cigaren af Munden, lod Røgen følge efter i smaa betænksomme Pus, idet han paa samme Tid stak Næsen i Beiret, som for at kikke Stjerner, og derpaa værdigede han mig et Svar. I Tobaksryggere have undertiden saadanne foragtsfulde ultra-philosophiske Manerer!

„Nu, netop paa denne Maade, min Dreng. Jeg fortalte hende at Clawbonny var en Avlsgaard, og ikke et Gods, veed Du; og det forklarede meget. Derpaa udviklede jeg Jordbrugernes Stilling her i Landet, veed Du, og gjorde det altsammen saa tydeligt som A, B, C.

Hun er en opvakt Pige, er Emily, og fatter en Ting overordentlig let."

„Sagde Miss Merton noget, der kunde bringe Dig til at troe, at hun tænkte ringere om mig efter denne Forklaring?"

„Nei, naturligviis, hun skatter Dig overordentlig høit, hun tilbeder Dig næsten, — som Sømand — hun betragter Dig som en Slags Coffardicapitain Nelson eller Blake eller Truxton, og alle dem. Dog ere alle unge Damer noget nøieregnende med Hensyn til Stilling, det formoder jeg Du veed lige saa godt, som jeg, Miles."

„Hvad, Lucy ogsaa? Rupert, mener Du at Lucy for Exempel bryder sig det ringeste om at jeg ikke er Sagfører."

„Om jeg gjør? Ja uden al Tvivl. Grindrer Du ikke hvorledes de to Piger græd, baade Grace og Lucy, da vi gif til Søes, min Dreng? Det var altsammen paa Grund af det ugentile ved vor Stilling, dersom man kan bruge saadant et Udtryk."

Dette troede jeg ikke; thi jeg kjendte Grace alt for godt, og troede at jeg den Gang forstod Lucy tilstrækkeligt, til at vide at hun var bedrøvet fordi jeg tog bort. Lucy var imidlertid, siden den Tid jeg afsseilede med the Crisis, voret op fra en ung Pige til et ungt Fruentimmer, og kunde maaske nu betragte Tingene fra et andet Synspunkt end for tre Aar siden. Jeg havde alligevel i det Dieblif ikke Tid til længere Samtale og brød fort af.

„Nu vel, Rupert, hvad bliver det til? Glambonny eller ikke Glambonny?“

„Ja, nu Du siger at Mertons vil tage Deel i Partiet, troer jeg at jeg vil tage med, det vilde ellers synes ugjestfrit. Jeg vilde ønske, Miles, at Du arrangerede det saaledes, at vi aflagde Besøg hos nogle af Familierne paa den anden Side Floden. Der er fuldt op af respectable Familier, nogle saa Timers Seilais fra Glambonny.“

„Min Fader, og min Bedstefader og min Oldefader slog sig meget godt igjennem i de sidste hundrede Aar paa Vest siden, og omendstjøndt vi ikke ere slet saa gentile, som de paa Øst siden, ville vi alligevel komme godt nok ud af det. The Wallingford seiler imorgen tidlig for at benytte Floden, og jeg haaber Deres Herlighed vil tørne ud itide og ikke lade os vente. Dersom Du gjør det, vil jeg være ugalant nok til at lade Dig blive tilbage.“

Jeg forlod Rupert med Tølelser, hvori Mishag og Brede vare blandede. Jeg ønsker at jeg maa blive forstaaet, i Særdeleshed da jeg veed, at jeg skriver for en stivnakket Slægt. Jeg har aldrig gjort mig skyldig i at dadle en Ting, fordi jeg ikke hændelsvis selv var i Besiddelse af den. Jeg fjendte noiagtig min egen Stilling paa den sociale Skale; heller ikke var jeg, som jeg nylig har sagt, i ringeste Maade tilbøielig til at troe, at det ene Menneske var ligejaa godt som det andet. Jeg vidste meget godt at dette ikke var Tilfældet, hverken i naturlig

eller social Henseende; ikke mere i politiske Grundsætninger end i politiske Sandheder. Til samme Tid antog jeg ikke, at Naturen havde skabt Menneskene ulige i Førstefødsels-Ordenen fra Mand til Mand. Da jeg havde alle disse Facta for Die, var jeg fuldkommen villig til at indrømme, at Baner, Dydragelse, Selskab, og undertiden Tilfælde og Lune, frembragte Forskjelligheder, som i det Hele taget medførte store Goder, dog maaskee med en ringe Tilfætning af Uretfærdighed mod Enkelte. Da denne sidste Undtagelse imidlertid kan anvendes paa alle menneskelige Ting, havde den ingen Indflydelse paa mine Meninger, som i alle disse Henseender vare sunde og friske, praktiske, overeenstemmende med almindelig Menneskeforstand og med Verdens Dom, lige fra Moses Tid ned til den nuværende, ja lige fra selve Adams Tid, dersom ellers Sandheden kunde komme for Dagens Lys, og, som jeg mere end eengang har sagt i disse omstrefende Memoirer, jeg var ikke findet at betragte min egen sociale Stilling i et falskt Lys. Jeg hørte i det Høieste til den Klasse af smaae Eiendomsbesiddere, saaledes som de vare i det forrige Aarhundrede, og udfyldte en meget nyttig og hæderlig Plads imellem en Selveier og en Gentleman, betragtede den sidste, som udelukkende hørende til hine Dages høieste Klasse. Det faldt mig nu ind, at Emily Merton, med hendes engelske Begreber, meget godt kunde opdage de Forskjelligheder, som Rupert havde omtalt, og jeg er mig bevidst ikke at have bekhym-

ret mig meget om at hun gjorde det. Dersom jeg var en mindre vigtig Person paa terra firma, hvor alle det almindelige Selskabslivs Skikke og Begreber udøve deres Indflydelse, end jeg havde været, da jeg commanderede the Crisis midt i Sydhavet, saa var Miss Merton en mindre vigtig ung Dame midt iblandt New Yorks Skjønheder, end hun havde været paa det ubeboede Marble-Land. Dette følte jeg meget tydeligt. Men Luchs formodede Træfald meer end plagede mig. Jeg følte mig hdmhyget, underkuet, bedrevet. Jeg havde altid vidst, at Luch havde bedre Bekjendtskaber end jeg, og jeg havde stedse ladet Rupert og hende drage Nytte af denne Fordeel, som en Erstatning for min og Graces større Formue; men det havde aldrig faldet mig ind, at hverken Broder eller Søster, som Følge deraf, kunde bevæges til at see ned paa os. Verden fremviser overalt — og Amerika, paa Grund af dets sociale Omverlinger, mere end de fleste andre Lande — Malerier af Striden mellem falden Indflydelse og stigende Formue. Den sidste maa have og har bedst deraf i den mere physiske Deel af Striden, men i den mere moralske, om saadant et Udtryk kan bruges, ere de bedre Manerers og gamle Grindringers rolige Indflydelse meget skikkede til at overfjygge den simple Aspirants støiende Fordringer, der aldeles grunder sine Krav paa den almægtige Dollar. Det er forgjæves at negte det; Menneskene have bestandig gjort det, og vil sandsynligviis bestandig holde sig til

Fortiden i Ting af denne Art, da det i denne Henseende gaaer med Livet i Verden, som med vort eget Liv, der har haft alle dets største Nødelser i de forbigangne Dage. Jeg vidste alt dette, folte alt dette, og frygtede meget, at Lucy, ved Mrs. Bradforts Indflydelse, og hendes Bybekjendtskaber, kunde have lært at betragte mig som Capitain Wallingsford i Goffarditjenesten, og Sønnen af en anden Capitain Wallingsford i den samme Livsstilling. Jeg besluttede derfor at lægge Mærke til hende med skinsyg Opmærksomhed, de saa Dage jeg forblev paa Glawbonny. Med saadanne ædle Hensigter vil Læseren ikke blive forundret om jeg finder noget af det, jeg saa ivrig søger om, da Folk ere meget heldige med at finde de Ting, hvorefter de netop søge, naar det ikke er tabte Penge.

Den næste Morgen vare vi alle punktlige og seilede paa den bestemte Tid. Mertons lod til at finde Behag i Floden, og da vi bleve begunstigede af en frisk, sydlig Kuling og en stærk Flodtid. Landede vi ved Møllen den samme Eftermiddag. Naar den Rejsende kommer raskest og beqvemt afsted, kan en Reise nok være behagelig, og jeg troede at jeg aldrig havde seet Emily i bedre Lune, end hun var, da vi først naaede Toppen af den Bakke, der ligger ovenfor Landingspladsen. Jeg havde, som Gjæstfriheden bod det, givet hende min Arm, medens de Andre steg op som de bedst kunde; thi jeg bemærkede, at Rupert ikke hjalp Noget. Hvad Lucy angik, da var jeg endnu vred paa hende, og havde været det hele Da-

gen, dog ikke uden at vise den tilbørlige Høflighed. Vi naaede snart til et Sted, der tilbød en Udsigt over Huset, Engene, Frugthaverne og Markerne.

„Dette er altsaa Clambonny!“ udbrod Emily, saasnart jeg viste hende Stedet. „Ved mit Ord, en smuk Avlsgaard, Capitain Wallingsford. Endogsaa smukkere end De beskrev mig den, Mr. Rupert Hardinge.“

„O! jeg er altid retfærdig mod enhver Ting, der angaaer Wallingsford, ved De. Vi vare Børn sammen, og bleve hinanden saa hengivne i den yngre Alder, at det ikke er til at undres over, at vi vedblive at være det i vort senere Liv.“

Rupert var rimeligviis Sandheden nærmere end han indbildte sig, da han holdt denne Tale, eftersom min Afgjættelse for ham paa denne Tid var temmelig nær reduceret til Bane; og den var i Sandhed ikke bleven forøget ved nye Tilskud af Respekt. Jeg begyndte at nære Haab om, at han ikke vilde gifte sig med Grace, skjøndt jeg tidligere havde betragtet denne Forbindelse som en afgjort Sag. „Lad ham faae Miss Merton, om han kan,“ sagde jeg til mig selv; „jeg antager, at det ikke vil blive nogen stor Acquisition paa nogen af Siderne.“

Hvor forskjelligt var det ikke med Lucys Fader, og jeg kan tilføie med Lucy selv. Den gamle Herre vendte sig til mig med Taarer i Øinene, pegede paa det fjære gamle Hus med et glædestraalende Blik, og tog derpaa, uden ringeste Hensyn til Miss Merton, min Arm og gif

med mig; idet han med Alvor omtalte mine Affairer og hans eget Formynderskab. Lucy gik ved Faderens Arm paa den anden Side, og den gode Geistlige var altsor vant til hende, til at erindre at hun var tilstede. Vi gik altsaa fremad, idet vi førte an, medens Rupert sørgede for Emily og Grace. Major Merton fulgte efter, støttende sig ved sin Tjener.

„Det er et yndigt — det er et yndigt Sted, Miles,“ sagde Mr. Hardinge, „og jeg haaber for Alvor, at Du aldrig vil tænke paa at nedrive dette hyggelige, solide, gammeldags Huus med dets agtværdige Udseende, for at opbygge et nyt.“

„Hvorfor skulde jeg det, kjære Sir? Huset, med samt hvad der leilighedsviis er tilbygget i den samme Stiil, har tjent os et Aarhundrede, og kan meget godt tjene endnu et. Hvorfor skulde jeg da ønske mere, eller et bedre Huus?“

„Nei visseelig; men nu, da Du er en Slags Kjøbmand, kan Du blive rig, og ønske at være Eier af en Herregaard.“

Den Tid havde været, da saadanne Tanker ofte havde krydset mit Sind; men jeg brød mig den Gang mindre derom. At eie en Herregaard, var i min Barn-dom den store Gjenstand for min Uergjerrighed; men Tanken derom var med Tid og Eftertanke bleven spagere.

„Hvad mener Lucy om den Ting? Behøver jeg, eller fortjener jeg et bedre Huus?“

„Jeg skal ikke besvare noget af Spørgsmaalene,“ svarede den kjære Pige lidt næsviist, som det forekom mig. „Jeg veed ikke hvad Du behøver, og har ikke Lyst til at tale om Dine Fortjenester. Men jeg formoder, at Spørgsmaalet vil blive afgjort af en vis Mrs. Wallingford i en af disse Dage. Flinkke Fruentimmer pleie gjerne at afgjøre saadanne Ting for deres Mænd.“

Jeg forsøgte, da dette blev sagt, at opfange Lucys Blik, ved at læne mig lidt forover; men hun vendte sit Hoved saaledes, at det forhindrede mig i at see hendes Ansigt. Bemærkningen undgik alligevel ikke Mr. Gardinge, der optog den med Barme og den rene og meest uegennyttige Hengivenheds Interesse.

„Jeg formoder, at Du snart vil tænke paa at gifte Dig, Miles,“ sagde han; „men gift Dig under ingen Omstændigheder med en Dame, der vil forlade Glambonny, eller som vilde ønske nogen væsentlig Forandring ved det. Intet godhjertet, nei i Sandhed intet trofast Fruentimmer vilde nogensinde tænke paa nogen af Delene. Af, af, de lykkelige Dage og de kummerfulde Dage, — Forsynets naadige Barmhjertighed, og de straffende Hjemføgelser — som jeg selv har seet, følt og været Vidne til under dette samme Tag!“

Dette blev ledsaget af en Slags Fortælling om de sidste fyrgetyve Aars Hændelser, indesluttende Begivenheder af alle deres Levnet, som havde boet paa Uolsgaarden; idet det Hele sluttede med, at den Geistlige høi-

tideligt gjentog: „Nei, nei, Miles! tænk ikke paa at gifte Dig med et Fruentimmer, der kunde ønske at Du skulde forlade, eller foretage nogen væsentlig Forandring ved Glambonny.“

Syvende Kapitel.

Den næste Morgen var jeg tidlig paa Benene, og jeg fandt at Grace, ligesom jeg, ogsaa var oppe for at nyde Hjemmets Fortryllelser. Hun tog en Kysse paa og ledsagede mig ud i Haven, hvor jeg til min Forundring fandt Lucy. Det lignede saameget sundne Dage igjen at være samlet paa dette Sted, med de to kjære Piger. Rupert manglede kun for at fuldende Maleriet; men jeg havde en indre Overbeviisning om at han, saaledes som han havde været, aldrig kunde faae en Plads igjen i Familiegruppen. Jeg var alligevel glad ved at see Lucy, og saa meget mere netop paa dette Sted jeg fandt hende, og jeg troer viist at hun kunde læse dette i mine Dine. Den Fortryllende saae lykkeligere ud end den foregaaende Dag, eller i Sandhed i mange foregaaende Dage, og jeg følte mindre Frygt end forhen, for at hun skulde have

truffen paa en behagelig Ungling i en gentilere Stilling, end en Coffardicapitains."

"Jeg ventede ikke at træffe Dig her, Miss Lucy," raabte Grace, „spisende halvmodne Ribs ovenikjøbet; eller bedrage mine Dine mig saa tidligt paa Morgenens. Det er ikke thye Minutter siden Du var i Dit eget Værelse og endnu ikke paaflædt."

"Det kjære Clambonny's grønne Frugt er bedre end den modne Frugt paa det hæslige New-Yorks Torvel!" udbrod Lucy med en Fyrighed, der var saa naturlig, at den forbød enhver Mistanke om Forstillelse. „Jeg skulde foretrække en Clambonny Kartoffel for en New-Yorks Fersken."

Grace smilede og Lucy rødmede saasnart hendes Begeistring var lidt aftaget.

„Hvor langt bedre vilde det ikke være, Miles," sagde min Søster, „dersom Du kunde lade Dig overtale til at tænke og føle med os, forlade Søen og tilbringe Dine øvrige Dage paa det Sted, hvor Dine Forfædre have levet saa længe før Dig. Vilde det ikke, Lucy?"

„Det vil Miles aldrig gjøre," svarede Lucy med Eftertryk. „Mændene ere ikke som vi Fruentimmer, der omfatte alt hvad vi elske, med vort hele Hjerte. Mændene holde af at slække omkring, lide Skibbrud, og blive tilbageladte paa ubeboede Øer, fremfor at blive rolig hjemme paa deres egen Eiendom. Nei, nei, Du vil aldrig overtale Miles dertil."

„Det undrer mig slet ikke, at en øde Ø kan forekomme min Broder som saadant et behageligt Opholdssted, naar han der kan finde Selskab, som Miss Mertons.“

„Du maa for det første erindre, min Søster, at Marble Land er langt fra at være en øde Ø, og for det andet, at jeg for den Sags Skyld først fandt Miss Merton i Hyde Park i London, næsten ude i Kanalen.“

„Det forekommer mig besynderligt, Lucy, at Miles ikke engang fortalte os alt dette i hans Brev. Naar I unge Herrer trække unge Damer op af Kanalerne, ere deres Venner i Hjemmet dog berettigede til at vide noget derom.“

Hvor uendelig megen Ulykke afstedkommes ikke ved saadanne meningløse Uttringer. Grace talte letsindig og sandsynligvis uden at tænke videre over Tingen; men det lidet hun sagde gjorde mig ikke alene tankefuld og urolig; men det frembragde et Smil paa hendes Benindes sædvanlig straalende Ansigt. Samtalen standsede og snart efter vendte vi tilbage til Huset.

Jeg var denne Morgen meget sjsjelsat med at ride omkring paa Stedet, med Mr. Hardinge, og i at lytte til Beretningen om hans Formynderskab. Med Hovedresultaterne var jeg allerede bleven fuldkommen bekendt i den tidlige Morgenstund, men det manglede endnu at gennemgaae Detaillen med den omstændeligste Nøiagtighed. Et mere ligesremt og uskyldigt Bæsen end Mr. Hardinge kunde ikke findes paa Jorden; og at mine Affairer havde

saar lykkelig et Udfald, var Resultatet af Landets lykkelige Tilstand paa den Tid, det System min Fader havde fulgt i hans Levetid, og de Agenters gode Egenskaber han havde valgt, af hvilke enhver var forbleven i den Stilling han befandt sig, ved den sorgelige Begivenhed der foregik ved Møllen. Dersom Affairerne virkelig havde været afhængige af den fortræffelige Geistliges Kundskaber og Bestyrelse, vilde Resultatet vistnok have været langt ringere.

„Jeg er ikke af dem der troer paa Mirakler, min kjære Miles,“ bemærkede min Formynder, med en snurrig Selvtilfredshed; „men jeg troer der er foregaaet en Forandring med mig, for at sætte mig istand til at imødegaae Nødvendigheden af en Stilling, i hvilken to Forældres Interesse saa pludselig er overdraget til min Ledning og Omfjorg. Gud skee Tak! enhver Ting lykkes, baade Dine og min kjære Graces Affairer. Det er beundringsværdigt, min Dreng, hvorledes en Mand med mine Sædvaner, er bleven styret og ledet i Kjøb af Hvede s. Gr.; jeg, der aldrig har kjøbt saameget som en Skjæppe, forend hele Ansvarligheden for Din Mølle faldt paa mine Skuldre; dog tillægger jeg mig selv aldeles ingen Fortjeneste deraf — aldeles ingen Fortjeneste!“

„Jeg haaber, at Mølleren ikke har undslaaet sig for at yde Dem al den Assistance, der stod til hans Naadighed, Sir?“

„Morgan? — nei han er altid paa rede Haand, og Du veed, at jeg altid sender ham til Torvs, baade

for at kjøbe og sælge. Hans Raad have virkelig været saa fortræffelige, at de næsten have forekommet mig mirakuleuse — prophetiske skulde jeg sige, dersom det ikke var upassende. Vi bør undgaae al Slags Overdrivelse i vor Taknemmelighed, min Dreng."

"Meget sandt, Sir, og hvorledes er det gaaet til at Høsten selv er lykkes Dem saa fortræffeligt?"

"Begunstiget ved den samme store Raadgiver, Miles. Det er virkelig vidunderligt, saa god Høst som vi have havt; ligesom det og er tydeligt, at Guds Forsyn har givet Forstand til at behandle Markerne saavel som Møllen."

"Gamle Hiram (Rebs Onkel) har naturligvis bestandig været rede til at give Dem sit Raad, Sir? Hiram har paa sin Viis megen Dømmekraft."

"Uden al Tvivl — uden al Tvivl — Hiram og jeg have, ledede af det guddommelige Forsyns Raad, styret det Hele. Nu vel, min Dreng, Du har Grund til at være tilfreds med Dit jordiske Lod; thi alt hvad der tilhører Dig, synes at lykkes. Du vil naturligvis snart gifte Dig, og overdrage dette Sted til Din Son, som det er modtaget af Dine Fædre?"

"Jeg har dette Haab i Rifferten, Sir, eller som vi Søfolk sige, det er mit Pligtanker."

"Dit Haab om Salighed, stoler jeg paa, er Dit Pligtanker, min Dreng. Vi bør imidlertid ikke presse for haardt paa unge Menneſker, og maa lade dem have lidt Romantik i deres Compositioner. Ja, ja, jeg haaber:

at Du ikke vil blive saa indtaget i Dit Skib, at Du ikke skulde tage Dig en Kone med det første. Det vil blive en lykkelig Stund for mig, naar jeg skal see en anden Mrs. Miles Wallingsford paa Clambonny. Hun vil blive den tredie, thi jeg kan erindre Din Bedstemoder."

„Kan De anbefale mig en passende Person til at udfylde denne hæderlige Plads, Sir?“ sagde jeg smilende, og overordentlig nysgjerrig efter at høre Svaret.

„Hvad synes Du om denne Miss Merton, Dreng? hun er smuk og det holde I unge Menneſter af; flink, og det behager gamle Folk; godt opdragen, og det vil vedvare naar Skjønheden er borte, og saavidt jeg kan dømme elſkværdig, og det er ligesaa nødvendigt for en Kone, som Troſkab. Gift Dig ikke med noget Fruentimmer, Miles, som ikke er elſkværdigt!“

„Maa jeg spørge Sir, hvad De kalder elſkværdig, og naar det Spørgsmaal er besvaret, kan jeg vove at gaae saavidt at spørge, hvem De kalder elſkværdig.“

„Meget fornuftige Distinctioner, og saadanne, som ere berettigede til ærlige Svar, idetmindste det første. Jeg kalder ikke Uſtadighed elſkværdig, heller ikke blot naturlig Munterhed. Nogle af de tilſhyneladende meeft uſtadige Fruentimmer jeg nogensinde har kjendt, have været alt andet end elſkværdige. De maa være befriede for enhver Slags Egenſkærighed; de maa leve mindre for dem ſelv end for andre, eller ſnarere, de maa finde deres egen Lykke i dens Lykke som de elſke, for at være et i Sand-

hed elskværdigt Fruentimmer. Hjerte og Grundfætning maa ligge paa Bunden af den sande Elskværdighed, skjøndt Temperament og Tilbeielighed ogsaa maa bidrage sit dertil. Angaaende Spørgsmaalet hvem, saa er Din egen Søster Grace et i Sandhed elskværdigt Fruentimmer. Jeg har i mit hele Liv ikke vidst, at hun har gjort eller sagt noget, der kunde saare en Andens Følelser."

"Jeg formoder at De vil indrømme, Sir, at jeg ikke godt kan gifte mig med Grace?"

"Jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske, at Du kunde det, ja af mit ganske Hjerte! Dersom Du og Grace ikke vare Sødsfænde, vilde jeg ansee mig selv som ganske fritagen for mit Ansvar som Fornhynder, ved at see Eder som Mand og Kone."

"Da nu herom ikke kan være noget Spørgsmaal, haaber jeg De er istand til at nævne en anden Person, der vilde passe sig ligesaa godt for mig."

"Nu ja, der er Miss Merton, skjøndt jeg ikke kjender hende tilstrækkeligt, til med Bestemthed at turde vove paa at anbefale hende. Det er ikke længere siden end igaar at jeg, medens vi vare paa Floden og Du udpegede for Miss Merton, Forterne og Hoilandene, sagde til Lucy at jeg troede I vilde udgjøre det smukkeste Par i hele Staten, og ydermere sagde jeg hende — Af Gud, hvor dette Korn dog voxer! Kartoffelplanterne vil være ganske pragtfulde om nogle faa Dage og Høsten maa blive overordentlig givtig — ja i Sandhed der er et Forsyn i alt

dette, thi først vilde jeg have Kornet saaet paa hin Skraaning, og Kartoflerne her; men gamle Hiram blev ledet af nogle usynlige Kræfter til at paastaae, at denne Mark skulde anvendes til Kornet, og Skraaningen til Kartoflerne, og betragt nu engang hvilken Høst de love! Tænk engang, at Niggere skulde blande sig i saadanne Ting!"

I 1802 generede endogsaa velopdragne og veltænkende Geistlige sig ikke for at sige „Nigger“.

„Men Sir, De har ganske glemt at fortælle hvad De videre sagde til Lucy.“

„Sandt, sandt, det er meget naturligt, at Du foretrækker at høre mig tale om Miss Merton, for at høre om Kartofler, det skal jeg ogsaa sige til Lucy, det kan Du være sikker paa.“

„Det haaber jeg for Alvor at De ikke vil gjøre, kjære Sir,“ raabte jeg lidt urolig.

„Ah! det forraader Brøde — Samvittighed skulde jeg sige, thi hvad Brøde kan der vel være ved en dydig Kjærlighed? og Du kan stole paa at begge Pigebornene skal faae det at vide. Lucy og jeg tale ofte om Dine Anliggender, Miles, thi hun elsker Dig ligesaa høit, som Din egen Søster. Ah, min fine Herre! Du rødmer derover ligesom en Pige paa sexten; men der er intet at skamme sig over, og der er ingen Grund til at rødme.“

„Nu vel, Sir lad nu min Rødmen, Skibscapitainens

Rødmen fare; men sig mig i Himlens Navn, hvad sagde De mere til Lucy?”,

„Hvad mere? nu, jeg fortalte hende hvorledes Du havde været paa en øde Ø, næsten ene, som man kan sige, med Miss Merton, og hvorledes Du havde været til Søes og saa at sige i samme Kahyt med hende, i ni Maaneder, og det vilde være forunderligt — ja i Sandhed forunderligt, derjom to saa unge og smukke Mennesker ikke skulde føle Hengivenhed for hinanden. Fødelandet kunde jo rigtignok gjøre nogen Forskjel, det er vistnok.“ —

„Og Stillingen, Sir, — Hvilken Indflydelse troer De at de forskjellige Livsstillinger vilde have?“

„Stilling! Gud velsigne Dig Miles; hvad Forskjel i Stilling er der imellem Dig og Miss Merton, der kunde lægge nogen Hindring i Veien for Eders Forening?“

„De veed, at hvad der er, det er der, Sir, ligesaa godt, som jeg selv. Hun er Datter af en Officier i den brittiske Armee, og jeg er Skipper paa et Skib. Jeg formoder De vil indrømme, Mr. Hardinge, at deri er noget som ligner Forskjel i Stilling.“

„Uden al Tvivl. Det er overordentlig gavnligt at erindre det, og jeg frygter meget at de letfærdige Udnævnelser til Magistrats og andre Embeder, der nu verefere i Landet, vil bringe alle vore Begreber om saadanne Ting i stor Forvirring. Jeg kan forstaae, at det ene Menneske er ligesaa godt som det andet, med Hensyn til Rettigheder, Miles, men jeg kan ikke forstaae at han

skulde være bedre, fordi han hændelsesviis er uopdragen, uvidende eller en Skurk."

Mr. Hardinge var en forstandig Mand i alle saadanne Distinctioner, skjøndt han var saa enfoldig med Hensyn til andre Ting.

"De kan alligevel ikke have nogen Banskfelijkheid ved at forstaae, at jeg i New-York f. Ex. ikke vil blive betragtet som Major Mertons Ligemand. — Jeg mener ganske i social Henseende, og ikke med Hensyn til personlige Fortjenester, eller den Ret som Alderen giver — og selvfølgelig heller ikke hans Datters Lige."

"Ja, ja, nu veed jeg hvad Du mener. Der kan maaske være lidt Ulighed i den Henseende; men Clambonny, Skibet og de røde Penge vilde være meget godt skikkede til at danne Contravægten."

"Det frygter jeg for den ikke vil, Sir. Jeg skulde have studeret Jura, Sir, dersom jeg havde ønsket at gjøre mig selv til en Gentleman."

"Der er en Masse af simple Karle der gaae den juridiske Vej, Miles, Menneſter der ikke besidde Halvdelen af Dine Fordringer til at blive betragtet som Gentleman. Jeg haaber, at Du ikke nærer den Tanke, at jeg ønskede at Du og Rupert skulde studere Jura for at gjøre Eder til Gentlemen?"

"Nei Sir, det var unødvendigt at gjøre dette Skridt for Ruperts Vedkommende, der fuldt vel var sødt i den Stilling. Geistligheden besidder en afgjort Stilling over

den hele Verden, troer jeg, og desuden har De, Mr. Hardinge, paa andre Maader store Connerioner. Rupert behøvede ikke en saadan Hjælp; men med mig var det lidt anderledes."

„Miles, Miles, det er nogle besynderlige Fantasier for en Mand i Din Stilling — og som jeg frygter for, kun alt for ofte har været Gjenstanden for Misundelse hos Rupert!"

„Dersom Sandheden kom for Dagen, Mr. Hardinge, tør jeg sige at baade Rupert og Lucy, i deres inderste Hjerte troe, at de besidde Fordele med Hensyn til deres sociale Stilling, som ikke tilhører Grace eller mig."

Denne Uttring saarede Mr. Hardinge og det fortrød mig strax, at jeg havde sagt det. Heller ikke ønsker jeg at Læseren skal troe, at det som jeg havde sagt i ringeste Maade hidrorte fra en snæverhertet Egenkjerlighed, som under de forvirrede Pretensioner paa Lighed, troede at kunne nægte et mægtigt socialt Factums Tilværelse; men simpelt væk fra Følelsernes Omfindtlighed, der ved denne Leilighed stod Fare for at blive svage, foranlediget ved det menneskelige Hjertes mægtigste Videnskabs Medvirkning, — eller den som saa træffende er bleven kaldt den første Videnskab. Mr. Hardinge var imidlertid altfor ærlig en Mand til at nægte Sandheden, og altfor oprigtig til at ønske, endog kun at omgaae den, ihvor ubehageligt det end maatte være at vedgaae den, i alle dens hæslige Skikkelser.

„Nu forstaaer jeg Dig, Miles; og det vilde være forfængeligt at paastaae, at der ikke er nogen Retfærdighed i hvad Du siger, skjøndt jeg for min Deel ikke tillægger det synderlig Vigtighed. Rupert er ikke i alle Henseender hvad jeg kunde ønske ham at være, og maaske han undertiden kan være Nar nok til at troe, at han har denne ringe Fordel fremfor Dig; men hvad Lucy angaaer, da vil jeg indestaae for, at hun aldrig tænker paa Dig uden som paa en anden Broder, og at hun elsker Dig accurat ligesaa meget, som hun elsker Rupert.“

Hr. Gardinges Oprigtighed var til at stole paa, og det vilde være forfængeligt at troe, at man kunde indvirke paa den. Jeg forandrede derfor Gjenstanden for vor Samtale, og dette lod sig let nok gjøre, ved atter at begynde paa at omtale Kartoflerne. Jeg var alligevel langt fra at være rolig, thi jeg kunde ikke undgaae at see, at den gode Geistliges Uro letteligen kunde udvide det lille Brud, der havde aabnet sig mellem hans Datter og mig.

Ved Middagsbordet den Dag, bemærkede jeg, at Graces Ophold i Byen den Vinter havde ledet til en betydelig Forbedring i den huslige Deconomi, i Særdeleshed med Hensyn til Bordet. Min Fader og Moder havde indført nogle Forandringer, som gjorde Husholdnings-Affairerne paa Clawbonny noget forskjellig fra de andre Familier i Grevskabet Ulster, der stod paa samme Trin, som vi; men deres Forandringer eller Forbedringer, eller hvad de

endog kunde kaldes, vare langt fra at være saa afgjørende, som de der vare indførte af Deres Datter. Der er maaske Intet, som saa hurtig røber Folks Stilling, som de Skikke der følges ved Deres Bord. Dersom Spisen og Drikken ikke skeer paa en egen Maade, og paa en Maade der tillige er begrundet paa Forstand, som i Sandhed næsten alle det dannede Livs Skikke ere, hvad saa end de ultra Forstandiges Kragemaal maa være — men naar Spisen og Drikken ikke skeer paa en særegen Maade, vil Eders Folk af den fine Verden snarere opdage dette, end enhver anden Ting. Der er ogsaa mere almindelig Forstand og medfødt Færdighed, i Sædvanerne ved et Bord, saalænge de ikke ere afhængige af blot Lune, end i næsten enhver anden Deel af vor Udfærd; thi ethvert Menneske maa spise, og de fleste Mennesker foretrække at spise paa en sømmelig Maade. Jeg tilstaaer, jeg havde været noget urolig ved Tanken om Mertons, i Forbindelse med Clambonny-Bordet, og stor var min Glæde ved at see, at det gik saa overmaade godt med Frokosten. Med Hensyn til Majoren, da var han paa ingen Maade fortrolig med hans eget Lands høiere Klasser, han besad det store Særkjende paa en Gentleman, Ukunstlethed, og han var fuldkommen ophøiet over de hjemmefødte Distinctioner om Spisen og Drikken; om Ost og Æl og alle disse vulgaire Subtiliteter; heller ikke var han den Mand der brød sig om Sølvgafler, men han forstod den Deel af Bordets Finesser, der grundede sig paa For-

stand og Smag, og var vant til at lægge Mærke dertil. Dette vidste jeg af vort næsten tolv Maaneders lange Samliv, og jeg havde frygtet for, at vi vilde forekomme ham at være lidt for meget landlige. —

Grace havde modarbejdet alt dette, med en Taft og Dømmekraft, for hvilke jeg kunde have tilbedet hende. Jeg vidste at Kjødspiserne, Vegetabilierne og Vinen, hver for sig vilde være gode, thi heri stode vi sjelden tilbage; heller ikke frygtede jeg for Kjøkkenet, da de af min Klasse, der nedstammede fra engelske Familier i Mellemstaterne, forstod dette til Fuldkommenhed; men jeg frygtede for at vi skulde støde an i hine smaa Hensyn til Stil og Arrangement, og med Hensyn til Opvarningen, der vidner om et vel ordnet Bord. Dette var netop det som Grace havde taget tilbørligt Hensyn til, og jeg fandt at en stor Omvæltning var foregaaet i denne Gren af vor huslige Deconomie, medens jeg havde været fraværende, hvilket jeg havde Graces Opmærksomhed at takke for, medens hun var hos Mrs. Bradfort.

Emily syntes tilfreds med Middagsbordet, og Lucy kunde atter lee og smile. Efter at Dugen var borttaget samtalede Majoren og Mr. Hardinge ved en Flaske Madera, og det af en Dvalitet, som jeg ikke havde Grund til at skamme mig ved, medens vi Unge samlede os paa en lille Plads, der paa den Tid af Dagen var i Skygge, og satte os ned for at sladdre. Det blev Rupert tilladt at ryge, under den Betingelse, at han ikke maatte komme

Selskabet nærmere end femten Fod. Ikke saasnart var denne lille Gruppe arrangeret, de tre Piger i en Halsmaane, førend jeg forsvandt.

„Grace, jeg har endnu ikke talt til Dig om et Perlehalsbaand, som Din ydmyge Tjener er i Besiddelse af,“ raabte jeg, da min Fod atter betraadte Pladsen — „Jeg vilde ikke sige et eneste Ord derom.“

„Og dog har Lucy og jeg hørt alt om det,“ — svarede Grace med tirrende Rolighed — „men vi forlangte ikke at see det, for at Du ikke skulde beskylde os for qvindelig Nysgjerrighed. Vi ventede til det skulde behage Dig selv at vise os det.“

„Har Du og Lucy hørt, at jeg har et saadant Halsbaand?“

„Ganske tilforladeligt; jeg, Grace Wallingford, og hun, Lucy Hardinge. Jeg haaber det ikke er noget Indgreb i Mr. Miles Clawbonnys Rettigheder,“ — saaledes kaldte Pigerne mig ofte, naar de affecterede at troe jeg var paa min høie Hest. „Jeg haaber, det ikke er noget Indgreb i Mr. Miles Clawbonnys Rettigheder, at sige dette.“

„Men siig mig, hvorledes kunde Du og Lucy vide noget derom?“

„Det er et ganske andet Spørgsmaal, maaske vi kan komme overeens om et Svar, efter at vi have seet Halsbaandet.“

„Miss Merton fortalte os det, Miles,“ sagde Lucy, idet hun saae venligt paa mig, thi hun mærkede nok at

jeg gjerne ønskede et Svar, og hvad var Lucy istand til at nægte mig, der i sig selv var ret, naar hun saae at jeg virkelig ønskede det?

„Miss Merton? jeg er da bleven forraadt, og den Overraskelse jeg havde lovet mig er gaaet tabt.“

Jeg var fortrydelig og mine Miner maa i en let Grad have røbet det; Emily rødmede og bed sig i Læben, men sagde intet; men Grace paatog sig at undskylde hende med mere Iver end hun sædvanlig pleiede at lægge for Dagen.

„Det er en retfærdig Straf, Master Miles,“ raabte hun; thi Du behøvede ikke at overraske os. Det er mildest talt nogle ganske almindelige Tingester og værre end det, da de komme fra en Afstand af femten tusind Mil fra Broder til Søster. Du har desuden allerede een Gang overrasket os tilstrækkelig, med Hensyn til Miss Merton.“

„Jeg!“ udbrod jeg.

„Mig!“ tilføiede Emily.

„Ja, jeg og mig; fortalte Du os et eneste Ord om hende i Dine Breve? og har Du nu ikke baade overrasket og glædet os, ved at gjøre os bekjendt med en saa fortryllende Person? Jeg kan tilgive saadan en Overraskelse, paa Grund af dens Følger; men intet saa vulgært som en Overraskelse med Berler.“

Emily rødmede nu, og hos hende var det umuligt at skjelne Forskjellen mellem Rødmen og en Tilstrømning

der hidrørte fra en forskjellig Følelse; men hun saae overmaade meget ud til at være ophøiet over enhver Ting der havde Lighed med en Forflaring.

„Capitain Wallingsford“ — hvor jeg hadede dette Capitain! — „Capitain Wallingsford kjender kun meget lidet til unge Damer,“ sagde hun koldt, „dersom han antager at saadanne Berler, som han er i Besiddelse af, ikke skulde være Gjenstanden for deres Ermtale.“

Jeg var naragtig nok til at troe, at Emily var fortrydelig over at jeg havde forsømt at være mere omstændelig i min Fortælling, om hendes Ophold paa Den og ombord i Skibet. Dog kan dette maaske have været en Feiltagelse.

„Lad os see Berlerne, Miles, og det vil tale til Din Retfærdiggjørelse,“ sagde Lucy.

„See da her! Eders fortryllende Dine, unge Damer, have aldrig før seet Berler som disse.“

Qvindenaturen var ikke istand til at tilbageholde de Glædesyttringer som fulgte. Endogsaa Rupert, som havde en paafaldende Svaghed med Hensyn til alle personlige Brydelsler, lagde sin Cigar bort og kom indenfor den foreskrevne Afstand, for bedre at kunne beundre. Det blev almindelig indrommet at New-York intet havde at sammenligne med dem. Jeg yttrede derpaa at jeg selv havde hentet dem op fra Dybet.

„Hvormeget forhøies ikke deres Værd derved!“ sagde

Luch med dæmpet Røst; men paa hendes eiendommelige varme og oprigtige Maade."

"Det var at faae dem for godt Kjøb, var det ikke, Miss Wallingsford?" spurgte Emily, med et Eftertryk, som mishagede mig.

"Ja; men jeg maa dog sande med Luch, at det forsøger deres Bærd saameget mere."

"Dersom Miss Merton vil glemme min Beskyldning om Forræderi, og nedlade sig til at tage Halsbaandet paa, vil I alle see det mere i dets Glorie end for Diebliffet. Dersom et smukt Halsbaand forskjøner en smuk Dame, saa er Fordelen aldeles gjensidig. Jeg har allerede Gengang seet mine Perler om hendes Hals, og kjender Virkningen."

Graces Dnske understøttede min Anmodning, og Emily lagde Smykket om sin Hals. Hendes Huds blændende Hvidhed gav Perlerne en Glans, som de vistnok ikke før besad. Man vidste neppe hvad man skulde beundre meest, Brydelsen eller Pladsen hvor de hvilede.

"Hvor overordentlig nydelige ere de ikke nu!" raabte Luch i ædel Beundring. "O! Miss Merton, Perler burde altid være Deres Brydelse."

"Disse Perler, mener Du, Luch," sagde Rupert, der altid var meget liberal med andres Midler; "Halsbaandet burde aldrig forlade den Plads."

"Miss Merton kjender deres Bestemmelse," sagde jeg galant, "og Vilkaarene for deres Besiddelse."

Emily aabnede langsomt Laasen, holdt Perlerne foran sig og betragtede dem længe og taus.

„Og hvilken er denne Bestemmelse, Miles, og hvad er Vilkaarene for deres Besiddelse?“ spurgte min Søster.

„Han har naturligviis bestemt dem for Dig, min Kjære,“ bemærkede Lucy hastigt; „hvem kunde han ellers have i Sinde at skjenke saadan en Brydelse?“

„Du tager feil, Miss Hardinge. Grace maa have mig undskyldt for, idetmindste denne Gang, at være lidt egenkjaerlig. Jeg har ikke bestemt disse Perler for Miss Wallingsford; men for Mrs. Wallingsford, dersom der nogensinde skulde være en saadan Person.“

„Bed mit Ord, min Dreng! naar en saadan dobbelt Fristelse er tilstede, da undrer det mig, at Miss Merton nogensinde havde Kraft til at flytte dem fra den misundelsesværdige Plads, de saa nylig indtog,“ raabte Rupert, idet han skottede betydningsfuldt til Emily, der gjengjeldte Blikket med et let Smil.

„Jeg antager naturligviis, at Miss Merton har forstaaet den Bemærkning jeg vovede at ytre, som en Spøg,“ sagde jeg stift, „og ikke som Dumdristighed. Jeg havde alligevel medens jeg var i Sydhavet taget den Beslutning, at disse Perler burde have den Bestemmelse. Det er sandt, Clambonny er ikke Sydhavet, og man maa være undskyldt naar man betragter Tingene lidt forskjelligt her, fra hvad de forekom een der. Jeg har alligevel nogle faa Perler endnu, som jeg rigtignok tilstaaer ere af langt

ringere Qvalitet end de i dette Halsbaand; men saadanne som de ere, vilde jeg ansee det for en Gunst, mine Damer, om De vilde neblade Dem til at dele dem lige imellem Dem. De vil udgjøre tre smukke Ringe og ligesaa mange Brystnaale."

Jeg lagde i Graces Haand en lille Kiste, der indeholdt alle de Perler, som ikke vare anvendte til Halsbaandet. Der var mange smukke imellem dem, og nogle af en meget anseelig Storrelse, skjondt de fleste vare Smaaperler. I det Hele taget var der nogle Hundrede.

"Vi vil ikke beskjemme hans Edelmødighed," sagde Grace smilende; "vi vil altsaa dele Perlerne i tre Parter, Miss Merton, og trække Lod om dem. Der er smukke Brydelsler blandt dem."

"De vil have et Bærd for Dig idetmindste, Grace, og rimeligviis ogsaa for Lucy, medens de maaske kan have et andet for Miss Merton. Jeg har opsiget hver een af disse Perler med mine egne Hænder."

"Ja visstelig, det vil give dem Bærd baade for Lucy og mig, kjæreste Miles, ligesom det alene, at det er en Gave af Dig, vilde give dem det — men hvad er det der kan give dem et særligt Bærd for Miss Merton?"

"De kunde erindre Miss Merton om nogle af de Farer, hun med Nød og Neppe er undgaaet, om de Uger hun tilbragte paa Zen, og om Scener, som om saa Nar rimeligviis vil antage Skikkelsen af en Drom i hendes Grindring."

„En Perle vil jeg tage, i dette særegne Diemed,“ sagde Emily, med mere Følelse end jeg havde seet hende lægge for Dagen, siden hun var kommen tilbage i Berden, „dersom Miss Wallingsford vil bevise mig den Gunst at udvælge den.“

„Lad det idetmindste blive nok til en Ring,“ sagde Grace med hendes sødeste Stemme. „Et halvt Dussin af de smukkeste af disse Perler, af hvilke een skal være for Miles Skyld og fem for min.“

„Lad det da paa disse Vilkaar blive sex. Jeg behøver ingen Perler for at minde mig om, hvormeget min Fader og jeg skyldte Capitain Wallingsford.“

„Kom, Rupert,“ tilføiede Grace; „Du har Smag for saadanne Ting, kom og hjælp os med Udvalget.“

Rupert var slet ikke uvillig i at samtykke; thi han holdt nok af at blande sig i saadanne Sager.

„For det første, sagde han,“ skal jeg strax raade til at Antallet bliver forøget til syv; denne smukke i Midten og tre paa hver Side, der gradviis aftage i Størrelse. Vi maa tage Hensyn til Dvaliteten og ikke til Bægten, for de sex yngre Dommere, som vi vilde kalde dem i Retten. Den første Dommer vil blive en Karl med et nobelt Ydre, og hans Følgesvende bør være af god Dvalitet for at være i Selskab med hans Herlighed.

„Hvorfor kalder De ikke Deres Dommer *my Lords*, som vi gjøre i England, Mr. Gardinge?“ spurgte Emily i hendes yndigste Maneer.

„Ja, sandt nok! jeg vilde ønske at vi gjorde det, saa vilde et Menneſke dog have noget at leve for.“

„Rupert!“ udbrød Lucy rødmende — „Du veed det er fordi vor Regjering er republikansk, og at vi ingen Adel har blandt os. Heller ikke taler Du oprigtig, som Du tænker; Du vilde ikke være my Lord, om Du ogsaa kunde blive det.“

„Nei, jeg bliver vist aldrig nogen my Lord! og vist heller aldrig en Deres Herlighed, frygter jeg. — Der, Miss Merton — der er Nummer to og tre — læg Mærke til hvor smukt de ere graduerede med Hensyn til Størrelsen.“

„Godt, Deres Herlighed,“ tilføiede Grace, der begyndte at blive lidt urolig over den Maade, paa hvilken Rupert og Emily behandlede hinanden — „godt Deres Herlighed, hvilken kommer nu?“

„Naturligviis Nummer fire og fem — og her ere de, Miss Merton, saa nøiagtig formindskede som om de vare dannede med Haanden. Det vil blive en yndig Ring; jeg misunder dem, der vil blive kaldt tilbage i Grindringen ved saa fortryllende en Gjenstand.“

„De vil nu selv blive en af dem, Mr. Hardinge,“ bemærkede Emily med megen Taft, „thi De er fuldkommen berettiget dertil, for den Uleilighed De har, og den Smag og Dømmekraft De er i Besiddelse af.“

Lucy saae forstenet ud. Hun havde saalænge betragtet Grace som sin tilkommende Søster, da den aaben-

lyse Beundring, der var udtrykt i Ruperts Ansigt, og som var altfor tydelig til at undgaae nogen af os, fastede det første Bys til den Mistanke, der var af den smerteligste Natur. Jeg havde længe indseet, at Lucy forstod sin Broders Character bedre end nogen af os; ja i Sandhed langt bedre end hans trofskyldige Fader, og hvad mig selv angik, da var jeg beredt paa at møde enhver anden Ting, end Stadighed og Grundfætninger i hans Opførsel. Høit som jeg skattede Lucy, og den ringe Medbeilen, som Emily Merton paa denne Tid havde fremstillet for min Fantasie, havde ganske overmandet det kjære Bæfens Hjerter og Natur; men høit som jeg skattede Lucy, vilde jeg dog have foretrukken at min Søster ikke skulde gifte sig med hendes Broder; og saa langt fra at føle Fortrydelse over hans Mangel paa Troskab, følte jeg mig snarere fristet til at glæde mig derover. Jeg kunde endog i min yngre Alder forudsee hans Mangel paa Fortjeneste, og at han aldeles ikke vilde være skikket til at gjøre et Fruentimmer som Grace lykkelig. Men at, jeg kunde ikke forudsee Virkningerne af hans Ustædighed, paa et Hjerter som min Søsters. Kunde jeg have følt mig ligesaa rolig med Hensyn til Mr. Andrew Dremett og min egen Stilling i Samfundet, vilde jeg netop den Gang have brudt mig meget lidt om Rupert og hans Særheder.

Perlerne til Ringen vare nu udvalgte af Rupert og havde vundet Graces Bifald, hvorefter jeg paatog

mig den Bestilling at dele de øvrige. Jeg satte mig paa en Stol, tog Wiften fra Rupert og gif i værk med Arbeidet.

„Jeg vil være en retfærdig Boldgivtsmand, Biegebørn, bemærkede jeg, efterhaanden, som jeg lagde Berlerne fra det ene Sted til det andet — thi jeg foler ingen Forkjærlighed for nogen af Eder —, for mig er Grace som Lucy, og Lucy som Grace.“

„Det maa være en Lykke, Miss Hardinge, siden det ikke tilkjendegiver nogen Forkjærlighed af en jæregen Art, som behøver at undertrykkes,“ sagde Emily, idet hun smilende betydningsfuldt til Lucy. „Naar Herrerne behandle unge Damer som Søstre, er der Grund til at glæde sig. Disse Søfolk trænge til at tages alvorligt i Skole, for at holde dem indenfor Grændserne af Landets Skikke.“

Jeg forstod ikke hvorfor dette blev sagt, men Rupert lo deraf som om det var noget ganske fortræffeligt. For at rette lidt paa Sagen sagde han noget vel stoiende.

„Du seer, Miles, at Du havde gjort bedre i at lægge Dig efter Juraen, Damerne finde ikke Smag i jer Søfolks Fortjenester.“

„Det synes saa,“ svarede jeg noget tørt, „men i alle Tilfælde har Miss Merton dog nogen Erfaring og har seet noget af den Haandtering.“

Emily svarede ikke, men hun betragtede Berlerne med en Opmærksomhed, der viiste, at hun tænkte mere paa deres Effect, end baade paa hendes egen og min

Tale. Jeg vedblev at dele Perlerne, hvilket Arbeid snart var tilende.

„Hvad skal jeg nu gjøre?“ spurgte jeg. — „Vil I trække Lod, Børn, eller vil I stole paa min Upartiskhed?“

„Den vil vi ganske sikkert stole paa,“ svarede Grace.

„Delingen er ogsaa saa fuldkommen lige, at jeg ikke godt kan indsee, hvorledes Du skulde kunde forurette Noget.

„Da dette er Tilfældet, saa er dette Lod til Dig, Lucy, og dette til Dig.“

Grace reiste sig, slyngede sine Arme kjærligt om min Hals, og gav mig et af de hundrede Kys, som jeg, nu og da havde faaet for en eller anden lignende Foræring. Den inderlige Hengivenhed, der strømmede i hendes helgenagtige Dine, vilde alene have erstattet mig hundrede saadanne Gaver. I dette Dieblik havde jeg nær givet hende Halsbaandet i Kjøbet; men en dunkel Forestilling om Mrs. Wallingsford forhindrede mig i at gjøre det. Hvad Lucy angik, da modtog hun Perlerne, fremmumlende nogle saa uforstaaelige Ord; men til min store Forundring reiste hun sig ikke engang op fra Stolen. Emily syntes at være kjed af dette, hun tog derfor sin Kysse, og da hun hittede at Aftenen vilde blive behagelig, foreslog hun at spadserere. Rupert og Grace samtykkede med Glæde, og de tre forlod strax efter Stedet, medens Lucy forberedede sig til at følge, saasnart en Bige havde bragt hendes Hat, og jeg undskyldte mig med at have Forretninger i mit Værelse.

„Miles“ — sagde Lucy, da jeg vilde til at gaae ind i Huset, medens hun selv stod ved Udkanten af det Sted hvor vi havde siddet, ifærd med at ville følge Selskabet; men rækkende hen imod mig den lille Papiirsæske, hvori jeg havde lagt hendes Deel af Berlerne.

„Ønsker Du at jeg skal bringe dem ind for Dig, Lucy?“

„Nei, Miles, ikke for mig — men for Dig selv — for Grace — for Mrs. Miles Wallingford, dersom Du foretrækker det.“

Dette blev sagt uden det ringeste Udseende af nogen anden Følelse, end en venlig Anmodning. Jeg var forundret og vidste ikke ret hvad jeg skulde tænke derom; i Begyndelsen afflog jeg at tage mod Øsken.

„Jeg haaber at jeg ikke har gjort Noget, Lucy, hvorfor jeg skulde fortjene dette,“ sagde jeg halv fornærmet og halv fortrydelig.

„Grindre, Miles,“ svarede den kjære Pige, „at vi ikke længer ere Børn; men have naaet en Alder, hvori det er passende at vi skulde tage noget Hensyn til Skindet. Disse Berler maa være endeel Penge værd, og jeg er vis paa at Fader, naar han tænkte derover, neppe vilde bifalde at jeg havde modtaget dem.“

„Og dette af Dig, kjære Lucy!“

„Dette af mig, kjære Miles,“ gjensvarede den dyrebare Pige, idet Taarerne glindsede i hendes Øine, uagtet

hun bestræbte sig for at smile. „Tag nu Vesten og vi vil være ligesaa gode Venner, som nogensinde før.“

„Vil Du besvare mig et Spørgsmaal, ligesaa aabent og ærligt, som Du hidtil pleiede at besvare alle mine Spørgsmaal?“

Lucy blev bleg, og hun betænkte sig et Dieblik inden hun talte.

„Jeg kan ikke besvare noget Spørgsmaal inden det er fremsat,“ svarede hun tilsidst.

„Har Du tænkt saalidet paa mine Foræringer, at Du har bortkastet det Armbaand, jeg gav Dig førend jeg seilede til Nordvestkysten?“

„Nei, Miles, jeg har beholdt Armbaandet, og vil beholde det saalænge, som jeg lever. Det var en Erindring om vor barnlige Agtelse for hinanden, og er mig i den Forstand meget kjær. Jeg er vis paa, Du vil lade mig beholde Armbaandet!“

„Dersom det ikke var Dig, Lucy Hardinge, hvem jeg veed er Sandheden selv, kunde jeg fristes til at tvivle, thi jeg seer her i Land saamange beshnderlige Ting, og saa mange Særheder, i Særdeleshed med Hensyn til Tilbøieligheder.“

„Du behøver aldeles ikke at tvivle, Miles, jeg vilde ikke for alt i Verden bedrage Dig.“

„Jeg troer det — ja, jeg seer, at det er Din Hensigt at ville bringe mig ud af min Wildfarelse. Jeg tvivler ikke det ringeste om hvad Du siger mig, Lucy.“

Dog ønskede jeg at see det Armbaand; viis mig det, ifald Du har det hos Dig."

Lucy gjorde en ivrig Bevægelse, som for at fremdrage Armbaandet, derpaa standsede hun sin heftige Iver, medens hendes Kinder brændte af den stærke Tilstrømning af Rodme.

"Jeg seer, hvorledes det hænger sammen, Lucy — Gjenstanden kan ikke findes, den er forlagt, Gud veed hvor, og Du vil ikke vedgaae det."

Armbaandet laa den Gang saa nær ved den velsignede Skabnings Hjerte, som det mulig kunde, og hendes Forvirring hidrorte fra Undseelsen over at denne Sandhed skulde blive bekjendt. Dette kunde jeg alligevel ikke see og altsaa heller ikke vide. En lille Smule Følelse fra min Side vilde snart have forraadt Sammenhængen; men Stolthed forhindrede det, og jeg tog den endnu fremragte Gæfte, vistnok paa en meget dramatisk Maade. Lucy saae alvorligt paa mig, og jeg mærkede, at det ikke var uden Anstrængelse at hun ikke brast i Taarer.

"Du føler Dig dog ikke krænkert, Miles?" sagde hun.

"Jeg vilde ikke være oprigtig, om jeg nægtede det. Du saae endog, at Emily Merton samtykkede i at modtage Berler nok til en Ring."

"Det saae jeg, og dog vil Du erindre, at hun følte det upassende at modtage saadanne betydelige Gaver af Herrer. Miss Merton har gjennemgaaet saa meget, saa meget i Dit Selskab, Miles, at det ikke er til at undres

over at hun gjerne vil beholde en eller anden lille Grindring derom indtil —“

Hun betænkte sig; men Lucy fandt dog ikke for godt at ende Sætningen. Hun havde været bleg; men nu vare hendes Kinder atter som Roser.

„Da Rupert og jeg første Gang gif til Søes, Lucy, gav Du mig Din lille Skat i Guld — saavidt jeg veed hver Skilling Du eiede paa Jorden.“

„Og det glæder mig at jeg gjorde det, Miles; thi vi vare den Gang meget unge og Du havde været saa god imod mig, jeg er glad ved at jeg viste mig taknemmelig. Men vi ere nu i en Stilling,“ tilføiede hun, og smilede saa sødt, saa at det blev mig vanskeligt at bare mig for at omfavne og trykke hende til mit Hjerte, „der gjør det unødvendigt for os at modtage den Slags Hjælp.“

„Det glæder mig at høre det — dog vil jeg aldrig skille mig ved Grindringen om de halve Johannisser.“

„Eller jeg ved Halsbaandet. Vi vil altsaa gjemme disse som Amindelser. Min kjære Mrs. Bradfort er ogsaa meget ømfindtlig med Hensyn til, at Rupert og jeg modtage Gunstbevisninger af denne Slags, af andre end hende selv. Hun har paa en Maade adopteret os, og jeg skylder hendes Gæmildhed Midlerne til at vise mig som jeg gjør. Med Undtagelse heraf, Miles, ere vi alle ligesaa fattige, som vi nogensinde have været.“

Jeg ønskede at Rupert besad Halvdelen af hans Søsters Selvopoffrelse og Character-Stolthed; men det

gjorde han ikke; thi til Trods for hans Slægtnings Forbud, havde han ikke gjort sig nogen Samvittighed af at øde næsten tre Aars Hyre, der tilfaldt mig som tredie Styrmand paa the Crisis. Bengene brød jeg mig ikke det ringeste om, men det var en ganske anden Sag med Følelserne.

Saa snart Lucy havde faaet mig til at modtage Vesten, skyndte hun sig bort, og der var intet andet Valg for mig, end at komme Berlerne sammen, og sætte dem ind i Graces Bærelse, hvilket min Søster havde bedt mig om at gjøre med hendes Andeel, førend hun begav sig paa Spadseretouren.

Jeg besluttede at have en fortrolig Samtale med Grace, endnu samme Aften, om Sagerens Stilling i Almindelighed, og om muligt erfare det værste angaaende Mr. Andrew Drewetts Fordringer. Naar jeg aabenhjertig skal tiltaae Sandheden, frygtede jeg for, at Mrs. Bradfort havde gjort Lucy saa uafhængig, at det syntes at forsøge den Kloft, som jeg indbildte mig aabnede sig mellem os.

Ottende Kapitel.

Jeg fandt ingen Vanskelighed ved i mit eget Huus at finde Leilighed til en privat Samtale med Grace. Der var et Værelse i Clawbonny, der fra umindelige Tider havde været tilegnet Familiens Hoveder. Det blev kaldet Familie-Værelset, ligesom man siger Familie-Malerier eller Familie-Solstøi. Jeg kunde erindre at jeg i min Faders Tid aldrig drømte om at komme derind, med mindre jeg blev budt eller befalet at komme der, og endogsaa den Gang skete det altid med noget nær den samme Følelse som den, hvormed jeg gik ind i en Kirke. Hvad der ogsaa i vore Dine i Særdeleshed gav det en forøget Hellighed var det Facium, at de Døde i Wallingsford bestandig bleve lagte i Kiste i dette Værelse, og deraf bleve de baarne til Deres Grav. Det var et meget lille trekantet Værelse, med en Kamin i det ene Hjørne, og havde kun et Vindue ud imod en Tjkning af Rosenbuske og Syringer. Der var ogsaa et let ydre Gjerde, der omgav dette Buskværk, som i den Hensigt at holde Lurere i Afstand. Værelset var bleven meubleret da Huset blev bygget; det laae i den ældste Deel af Bygningen, og havde endnu sine gamle Meubler. Stolene, Borde og de fleste andre Gjenstande vare virkelig bragte fra England af Miles den første, som vi pleiede at kalde Emigranten; skjøndt han kun var dette med Hensyn til Clawbonny Dynastiet,

da han noget nær havde været Miles den tyvende i det gamle Land. Min Moder havde indsat en lille Sopha, eller noget lignende, som de Franske vilde kalde en Causeuse; en meget anmassende Gjenstand paa saadant et Sted.

Som Indledning til Sammenkomsten havde jeg stikken en Lap Papiir i Haanden paa Grace, hvorpaa der var skreven: „Mød mig i Familieværelset præcise Klokken sex.“ Dette var tilstrækkeligt, og paa den bestemte Tid forfoiede jeg mig til Værelset. Huset i Clawbonny var i en Henseende stort, af en amerikansk Bolig at være; det vil sige, det bedækkede et stort Stykke Grund, da hver af de tre Besiddere der var gaaet forud for mig, havde bygget, idet de to sidste havde ladet den førstes Arbeid urørt. Touren var naturligviis endnu ikke kommen til mig; men Cæseren veed allerede, at jeg engang meget uærbødigt havde tænkt paa at ombytte Stedet med et Landsæde ved Hudson. I saadan en Række af Bygninger var en Mængde Gange nødvendige, og vi havde paa Clawbonny Endeel flere, end almindeligviis findes, og desuden havde vi lige saa mange forskjellige Trapper. Som Følge af dette rigelige Forraad af Trapper, vare Familiens Værelser fuldkommen affondrede fra alle de andre i Huset.

Jeg begyndte for Alvor at grunde over, hvad jeg havde at sige, og hvorledes jeg skulde fremføre det, medens jeg vandrede gjennem den lange Gang, der førte til Familieværelset, eller Triangelen, som min Fader kaldte

det. Grace og jeg havde endnu aldrig holdt, hvad der kunde kaldes et Familieraad. Da jeg sidst var hjemme var jeg alt for ung til at tænke paa saadant noget, og ingen tidligere Leilighed havde tilbudt sig, siden min Tilbagekomst. Jeg var endnu ung og var mere mistroisk end man kunde have ventet det af en Somand. Det var langt vanskeligere for mig at begynde paa en mundtlig Meddelelse af en delicat Natur, end det vilde have været at commandere et Skib i Bataille. Havde det ikke været for denne mauvaise honte, troer jeg, at jeg snart havde været paa det rene med Lucy, og ikke forladt hende paa Bladsen, som jeg gjorde, og ladet enhver Ting forblive i ligesaa megen Uvished, som førend der var verlet et Ord imellem os. Dernæst nærrede jeg en dyb Agtelse for Grace; noget mere end en Broders Omhed for en Søster; thi der var blandet med min store Hengivenhed for hende, en Agtelse, en Slags Urefrygt for hendes englelige Character og Reenhed, der gjorde mig langt mere tilbøielig til at lytte til hendes Raad, end at høre hende mine. I den Sindsbevægelse, der var en naturlig Følge af alle disse blandede Følelser, lagde jeg Haanden paa det gammeldags Messing Haandfang, hvormed Døren til Triangelen var lukket. Da jeg kom ind i Værelset fandt jeg min Søster siddende paa Causeusen, med Vinduet aabent, for at indlade frisk Luft; Værelset var i Orden og saae muntert ud, og dets smukke Beboerskes Ansigt udtrykte Bekymring, ikke ganske fri for Nysgjerrighed.

Den sidste Gang jeg havde været i det Værelse, var det for at betragte min afdøde Moders blege Træk, før Kisten blev slaaet til. Alle Grindringer fra den Scene foer ind paa min Sjæl i det samme Dieblik, og idet jeg tog Plads ved Grace, slyngede jeg min Arm om hendes Liv og drog hende til mig, og da hun lænede sit Hoved mod mit Bryst, græd hun som et Barn. Mine Taarer formaaede jeg ikke ganske at holde tilbage, og adskillige Minutter forløb i dyb Taushed. Der behøvedes ingen Forklaringer, jeg vidste hvad min Søster tænkte og følte, og hun vidste ligesaa god Besked med Hensyn til mine Følelser. Endelig gjenvandt vi vor Selvbeherfskelse og Grace løftede Hovedet.

„Du har ikke senere været i dette Værelse, min Broder?“ bemærkede hun halvt spørgende.

„Nei, Søster. Det er nu mange Aar, mange for dem der ere saa unge, som vi.“

„Wiles, Du vil holde for meget af dette Sæde, til at Du nogensinde skulde opgive Clawbonny, eller odelægge dette velsignede Værelse!“

„Jeg begynder at tænke og føle ganske forskjelligt over denne Gjenstand, fra hvad jeg engang gjorde. Der-som dette Huus var godt nok for vore Forsædre, hvorfor skulde det da ikke være godt nok for mig? Det er respectabelt og hyggeligt, og hvad behøver jeg mere?“

„Og saa lunt om Vinteren og koldt om Sommeren, med gode tykke Steenmure; medens enhver Ting de nu

bygge ere Papispaladser. Desuden kan Du jo føie Din Deel til, og enhver Tilføining er jo allerede bleven meget moderniseret. Det er saa behageligt at have et Huus, der vidner om forskjellige Perioders Skikke!"

"Jeg troer neppe jeg nogensinde vil forlade Glaw-bonny, min Kjære; thi jeg føler det bliver mig mere og mere dyrebart, ligesom andre Baand og Forhaabninger Naae feil."

Grace drog sig halvt ud af mine Arme og saae vist og som jeg troede, ængstlig paa mig fra den anden Ende af Sophaen. Derpaa tog hun kjærligt en af mine Hænder i begge sine og trykkede den ømt.

"Du er ung for at tale om saadanne Ting, min Kjære Broder," sagde hun med en alvorlig Tone og Mine, som jeg aldrig før havde bemærket i hendes Stemme og Bæsen; „meget for ung for en Mand, ihvorvel jeg frygter for, at vi Fruentimmer ere skabte til at føle Sorg."

Jeg kunde ikke tale, om jeg ogsaa havde villet; thi jeg troede, at Grace vilde til at gjøre nogle Meddelelser, angaaende Rupert. Uagtet den inderlige Kjærlighed der fandt Sted mellem min Søster og mig, var aldrig et Ord bleven ytret af nogen af os, med directe Hensyn til vort Forhold til Rupert og Lucy Hardinge. Jeg havde længe været vis paa at Rupert, der aldrig var i Baghaanden med Erklæringer, havde for Aar tilbage talt indeligt nok til Grace, og jeg tvivlede ikke om at de vare

forlovede, dog sandsynligviis under den Forudsætning at erholde hans Faders og mit Samtykke, hvilket de ikke kunde have nogen Grund til at troe, vilde udeblive. Dog havde Grace aldrig hentydet til noget saadant, og mine Slutninger vare uddragne af Gisninger, grundede, som jeg indbildte mig, paa tilstræffelige Observationer. Paa den anden Side havde jeg aldrig talt til Grace om min Kjærlighed til Lucy. Indtil den sidste Maaned da Skinsyge og Mistro kom til for at opflamme Følelsen, var jeg mig i Sandhed selv ikke bevidst med hvor megen Videnskab jeg virkelig elskede den kjære Pige; thi før den Tid havde min Hengivenhed forekommen mig en saa naturlig Ting, og var forbunden med saa meget, der i det mindste tilshneladende var broderligt, at jeg aldrig var bleven fristet til at spørge mig selv om denne Kjærligheds Natur. Vi vare derfor begge ved at berøre hellige Steder i vore Hjerter, og begge følte Uvillie for at blotte Svaghederne.

„O! Du veed hvorledes det gaaer i Livet, Grace,“ svarede jeg, efter et Diebligs Taushed, med affecteret Skjodesløshed, „et Dieblig Solskin, et andet Dieblig Skyer, — Jeg gifter mig rimeligviis aldrig, min kjære Søster, og Du eller Dine Børn vil arve Clambonny; og saa kan I handle efter Behag med Huset. Til en Amindelse om mig, vil jeg alligevel efterlade Ordre til i dette Efteraar at samle Steen, og næste Aar vil jeg opføre den

søndre Fløi, som vi har talt saa meget om, og tilføie tre eller fire Bærelser, hvori man ikke behøver at skamme sig ved at modtage sine Venner."

"Jeg haaber at Du ikke skammer Dig over noget af det, der nu er paa Clawbonny, Miles. Hvad det angaaer om at gifte Dig, min kjære Broder, da faae vi at see, unge Menneſter i Din Alder kjender ofte ikke deres egen Billie i saa Henseende."

Dette blev sagt ikke ganske uden Skjemt, skjøndt der var en Skygge af Alvor over den elskede Talendes Ansigt, som jeg i mit Hjertes Jnderste ønskede ikke at have været der. Jeg troede at Grace forstod min Bevæggrund og at hun med jomfruelig Delicatesse undlod videre at berøre denne Gjenstand; thi hun tilføiede strax —

"Lad det være nok med denne nedslaaende Tale. Hvorfor har Du egentlig ønsket at see mig her, Miles?"

"Hvorfor? O! Du veed jeg seiler i næste Uge, og vi have endnu ikke været her — og nu da vi begge ere i den Alder, at vi kan udveksle vore Tanker med hinanden — formoder jeg — det vil sige — der maa være en Begyndelse paa enhver Ting, og saa er det lige saa godt at vi begynde nu, som paa enhver anden Tid. Du synes i Selskab med Fremmede, som Mertons og Hardinges ikkun at kunne betragtes som deres Halvsøster!"

"Fremmede, Miles! hvorlænge har Du betragtet de sidste som Fremmede?"

"Distnok ikke Fremmede med Hensyn til Bekjendtskab;

men Fremmede for vort Blod. Der er ikke ringeste Fren-
skab mellem dem og os."

„Nei, men Kjærlighed, og Kjærlighed, som har varet
fra Barndommen. Jeg kan ikke erindre den Tid jeg ikke
har elsket Lucy Hardinge."

„Ganske sandt, jeg heller ikke. Lucy er en for-
træffelig Pige, og man er næsten sikker paa altid at føle
stor Agtelse for hende. Hvor besynderligt har dog ikke
Hardingernes Udsigter forandret sig, siden Mrs. Bradfort
saa pludselig fattede Godhed for dem."

„Det er ikke pludseligt, Miles. Du har i flere Aar
været fraværende, og forglemmer hvor lang Tid der har
været il at blive fortrolige og hinanden hengivne. Mr.
Hardinge og Mrs. Bradfort ere Søskendebørn, og den
Sidstes Formue, der, som man har fortalt mig, overgaaer
ser tusind om Aaret, i solide indbringende Eiendomme i
Byen, foruden det fortræffelige og værdifulde Huus hun
selv beboer, kom fra deres fælleds Bedstefader, der affer-
digede Mrs. Hardinge med et lille Legat, fordi hun giftede
sig med en Geistlig. Mr. Hardinge er Mrs. Bradforts
lovmæssige Arving, og det er paa ingen Maade unaturligt,
at hun skulde tænke paa at efterlade Formuen til dem,
som i een Henseende har ligesaa stor Ret til den som hun selv."

„Og tør man formode, at Rupert skal arve hende?"

„Jeg troer det — i det Mindste — jeg tænker — jeg
frygter — at Rupert selv troer det, skjøndt der ikke kan
være nogen Tvivl om, at Lucy vil faae en god Deel.

Mrs. Bradfort nærer en stor Kjærlighed for Lucy, ja i Sandhed saa stor, at hun forrige Vinter tilbød at adoptere hende og have hende bestandig hos sig. Du veed, hvor trofast og varmt følende en Pige Lucy er, og at man ikke kan andet end holde af hende."

"Dette er mig altsammen ganske Nyt. Hvorfor blev Tilbudet ikke modtaget?"

"Hverken Mr. Gardinge eller Lucy vilde laane Dre dertil. Jeg var tilstede ved den Sammenkomst, hvori det blev omhandlet, og vor fortræffelige Formynder takkede sin Cousine for hendes venlige Hensigter; men paa hans ligefremme Maade erklærede han, at saalænge Gud sparede ham Livet følte han det Pligt at beholde sit Barn; eller idetmindste saalænge til han kunde overgive hende til en Nægttemands Omsorg, eller Døden skulde adskille dem."

"Og Lucy?"

"Hun holder meget af Mrs. Bradfort, der i det Bæsentlige er en god Kone, skjøndt hun har sine Svagheder med Hensyn til Verden og Selvfabet og deslige. Lucy græd i sin Cousines Arme; men erklærede at hun aldrig kunde forlade sin Fader. Jeg formoder at Du ikke venter," tilføiede Grace smilende, "at hun havde noget at sige om en Husbond?"

"Og hvorledes optog Mrs. Bradfort denne hele Forklaring, der modsatte sig hendes Ønsker, hvilke ydermere vare saa godt forghldte?"

"Fuldkommen godt. Sagen endtes med at Mr.

Hardinge samtykkede i at Lucy tilbragte hver Vinter i Bhen, indtil hun giftede sig. Du veed, at Rupert nu opholder sig der som juridisk Student og skal etablere sig der, naar han faar sin Examen."

"Og jeg formoder, da det nu er bekjendt at Lucy rimeligviis vil arve noget af det gamle Bleefer-Gods, har det ikke i ringeste Grad formindsket Sandsynligheden, for at finde en Husbond, der kan befri hende fra hendes Faders Omsorg."

"Ingen Husbond kunde nogensinde bringe Lucy til at ophøre at være Mr. Hardinges Datter; men Du har Ret, Miles, i at antage, at der er bleven beilet til hende. Jeg er nu ikke i Besiddelse af hendes Hemmeligheder, thi Lucy er en Pige med altfor gode Grundsætninger til at ville paradere med sine Erobringer, ikke engang under det Paaskud at meddele dem til sin kjæreste Veninde, og i dette Lys betragter hun uimodsigelig mig; men jeg føler mig saa moralsk overbeviist, som noget Menneſke kan være det, uden virkelig at kunne fremviſe Kjendsgjeringer, om at Lucy ifjor Vinter afflog en Gentleman, og denne Vinter tre."

"Var Mr. Andrew Drewett blandt Tallet?" spurgte jeg med en Fremfusenhed, over hvilken jeg strax skammede mig.

Grace studsede lidt ved den Alterhed jeg lagde for Dagen, og derpaa smilede hun, skjøndt lidt alvorlig, som det forekom mig.

„Det var han naturligviis ikke,” svarede hun efter et Dieblis Betænkning, „ellers vilde han ikke længer være blandt hendes Tilbedere. Lucy er allfor oprigtig til at lade en Beundrer et Dieblis i Tvivl, efter at han har erklæret sig og hun har tilkjendegivet sin Mening, og ikke een af alle dem, som jeg er overbevist om at have friet, har nogensinde dristet sig til at fortsætte mere end et fjernt Bekjendtskab. Da Mr. Drewitt først i det sidste Dieblis af vort Ophold i Byen har viist sig som en ivrig Tilbeder, er det umuligt, at han kan have faaet et Afslag. Jeg formoder, Du veed, at Mr. Hardinge har inviteret ham hertil?”

„Hertil? Andrew Drewitt? Og hvorfor kommer han her?”

„Jeg hørte ham bede Mr. Hardinge om Tilladelse til at besøge ham her, og Du veed, hvorledes vor Kjære gode Formynder er. Godheden selv, saa fuldkommen umistænkkelig, at han aldrig ahner mere end der er sagt om saadanne Ting; det var ham umuligt at afflaae det. Han holder desuden af Drewitt, der med Undtagelse af nogle moderne Naragtigheder baade er flink og agtværdig. Mr. Drewitt har en Søster, der er gift i en af de bedste Familier paa den anden Side Floden, og pleier hver Sommer at komme i Nabosaget; han vil uden al Tvivl fra Søsterens Huus komme over til Clawbonny.”

Jeg følte mig et Dieblis indigneret, men da vandt Fornuften Herredømme For det første havde Mr. Har-

dinge min Moders skriftlige Autoritet til i min Mindre-aarighed at invitere til Huset hvem han lystede, og i den Henseende følte jeg intet Mishag. Men det syntes saa ligt at trodse min egen Lidenskab, at indbyde en af Luchs erklærede Beundrere til mit eget Hus, at jeg var nær ved at sige noget dumt. Jeg gjorde det lykkeligvis ikke og Grace fik aldrig at vide hvad jeg leed ved denne Opdagelse. Luch havde afflaaet flere Tilbud — det var dog noget, og jeg var nær ved at døe af Længsel efter at vide, hvad Slags Tilbud de vare. Jeg troede at jeg idetmindste turde vove at opfaaste dette Spørgsmaal.

„Kjendte Du de fire Gentlemen, som Du formoder at Luch har givet Kurven?“ sagde jeg med saa ligegyldig en Mine, som jeg var istand til at paatage mig, idet jeg affecterede at ødelægge en Spindelvæv med min Stok, og drev endog min Forstillelse saa vidt, at jeg forsøgte paa at fløite sagte.

„Ja visseligen, hvorledes skulde jeg ellers vide noget derom? Luch har aldrig talt et Ord til mig om denne Sag, og omendskjøndt Mrs. Bradfort og jeg har havt vor Morsskab over denne Gjenstand, er dog ingen af os i Besiddelse af Luchs Hemmeligheder.“

„Ja, jeg tør nok sige, at I have Eders Morsskab over denne Gjenstand. Der gives ingen bedre Spøg for Fruentimmer, end at see en Mand gjøre sig til Nar paa denne Maade, og I bryde Eder kun lidet om hvor meget en stakkels Karl lider.“

Grace blev bleg, og jeg kunde see hvor hendes søde Ansigt blev tankefuldt og angrende.

„Maaskee der er Sandhed i Din Bemærkning og Retfærdighed i Din Bebreidelse, Miles. Der er ingen af os der behandler denne Gjenstand med den Alvor, som den fortjener, skjøndt jeg kan ikke troe at et Fruentimmer kan aflaae en Mand, hvem hun antager at være hende alvorlig hengiven, uden at føle Medlidenhed med ham. Dog angribe Tilbøieligheder af denne Slags Eders Kjøn mindre end vort, og jeg troer at meget faa Mænd døe af Kjærlighed. Lucy har ydermere aldrig, og jeg troer vil aldrig opmuntre nogen Mand, som hun ikke holder af; dette Princip maa have forhindret nogle af disse intime Bekjendtskaber, uden hvilke Hjertet aldrig kan opvække nogen Deeltagelse. Den Videnskab der frembringes uden nogen Udverling af Meninger og Følelser, Miles, kan ikke være stort mere end Indbildning eller Lune.“

„Jeg formoder da, at alle disse fire Knøse nu ere fuldkommen heldbredede?“ sagde jeg, idet jeg atter forsøgte at fløite.

„Det kan jeg ikke svare for — det er saa let at elske Lucy, og at elske hende inderligt. Jeg veed kun, at de ikke længer besøge hende, og naar de træffe paa hende i Selskab, tee de sig netop som jeg forestiller mig en ubønhørt Beiler vilde opføre sig, naar han ikke har tabt Agtelsen for sin sidste Kjærlighed. Mrs. Bradfords

Formue og Stilling kan maaske have havt deres Indflydelse paa de to; men de andre troer jeg meente det fuldkomne oprigtigt."

„Mrs. Bradfort hører til et høit Slægt, Grace, — næsten over hvad vi have været vant til!"

Min Søster rødmede lidt, og jeg kunde mærke at hun ikke var saa ganske i sit Øs. Dog havde Grace altfor megen Agtelse for sig selv, og altfor megen Charakter til nogensinde at føle en ydmygende Ringhed, hvor den ikke fandt Sted i Væsentligheder, og hun havde aldrig været udsat for at lide, paa samme Maade som de Ubetydelige og Forfængelige ofte maa lide, ved at staae i Forbindelse med Klasser, der ere deres egne overlegne; især naar de Klasser, hvilket altid hændes, indeholde saadanne, som da de ellers intet have at være stolte af, gjøre sig Glid for at lade andre føle deres Underordnethed.

„Dette er sandt, Miles," svarede hun; „eller jeg skulde snarere sige, begge Dele er sandt. Jeg har vistnok aldrig seet saa mange velopdragne Personer, som jeg træffer paa i hendes Kredse — vi have i Sandhed kun lidet rundt om os i Clambonny, der kunde lære os at skjælnes med Hensyn til den Slags Smag. Ligefrem som Mr. Hardinge er, er han saa oprigtig en Gentleman, at han ikke ganske har ladet os i Mørke, med Hensyn til hvad der kunde ventes af os, og jeg antager at jo høiere Folk virkelig staae i Verden, jo mindre lægge de Baand paa nogen Ting i disse Henseender."

„Dg Luchs Beundrere — og Luch selv —“

„Hvorledes, Luch selv?“

„Blev hun godt modtaget — gjort Cour til — beundret? Modtaget som en Lige — og behandlet som en Lige? Og Du ogsaa?“

„Dersom Du havde levet mere i Verden, Miles, vilde Du ikke have opkastet disse Spørgsmaal. Men Luch er altid bleven modtaget som Mrs. Bradforts Datter vilde være bleven modtaget; og hvad mig selv angaaer, da har jeg aldrig formodet, at det ikke var noiagtig bekiendt, hvem jeg er.“

„Capitain Miles Wallingsfords Datter og Capitain Miles Wallingsfords Søster,“ sagde jeg med lidt Bitterhed ved hvert Eftertryk.

„Netop; og en Pige der er stolt af sit Slægtskabsforhold til begge,“ tilføiede Grace med megen Bægt.

„Jeg vilde ønske jeg vidste een Ting, Grace, og jeg troer ogsaa at jeg burde vide det.“

„Dersom Du kan godtgjøre det sidste, Miles, kan Du være sikker paa at faae det at vide, dersom det ellers afhænger af mig.“

„Tænkte nogensinde nogen af disse Folk af Stand, disse blodhaandede Knøse — paa at beile til Dig?“

Grace lo, og hun rødmede saa stærkt — o! hvor himmelsk var hendes Skjønhed, med den rosenfarvede Tinte paa hendes Kind! — men hun rødmede saa dybt, at jeg folte mig overbeviist om, at hun ogsaa havde

givet sine Beilere Afslag. Tanken beroligede nogle af mine bittre Følelser, og jeg fornam en Slags halvvid Glæde i at troe, at en Datter af Clawbonny ikke kunde erholdes blot ved at forlanges af en af den Clique. Det eneste Svar jeg erholdt bestod i hvad denne Rødmen aflørede.

„Hvad Formue og Stilling har denne Mr. Drewitt, siden Du da ikke vil fortælle mig noget om Dine egne Affairer?“

„Begge ere gode, og saadanne, som ingen ung Dame kan have noget at indvende imod. Man siger endog at han er rig.“

„Gud være lovet! saa tragter han ikke efter Lucys Haand i Haab om at faae nogle af Mrs. Bradforts Benge.“

For at den nærværende Slægt ikke skal blive vildledet, og troe at Jagen efter Formue ikke ganske har listet sig ind i de sidste tyve Aar, vil jeg her tilføie at det ikke noiagtig var en Trafik i dette Land — en regelmæssig Beskæftigelse — i Aaret 1802, som det er bleven 1844. Der gaves vistnok den Gang saadanne Ting, som Mandfolk og Fruentimmer der vare rede til at gifte sig med enhver, som vilde gjøre dem rig, men jeg troer ikke at deres Skæde var et under hvilket begge Kjønnene tjente deres regelmæssige Læretid, hvilket praktiseres nuomstunder. Forretningerne gik imidlertid, for at tale i Landets Sprog, og undertiden med udmærket Held.

„Du har ikke sagt mig, Grace,“ begyndte jeg atter, „om Du troer at Lucy glædes eller ikke, ved denne Gentlemans Opmærksomhed?“

Min Søster betragtede mig et Dieblig opmærksomt, som for at forvise sig om, hvorvidt jeg kunde eller ikke kunde fremsætte saadant et Spørgsmaal med Ligeghldighed. Det maa erindres, at ingen mundtlige Forklaringer nogenfinde havde fundet Sted mellem os, angaaende vore Følelser mod vore Barndoms Ledsagere, og at Alt hvad der var nogen af os bekjendt, hvilede blot paa Slutninger. Imellem mig og Lucy var der virkelig aldrig passeret noget, der ikke ærligt kunde henføres til vort lange og tidlige Bekjendskab, forsaavidt som Reglerne for Selskab angik, skjøndt jeg undertiden troede at jeg kunde erindre mig hundrede Leiligheder, ved hvilke Lucy forhen havde viist dyb Hengivenhed for mig; heller ikke tvivlede jeg om, at hun vilde være istand til at see noget lignende ved at vende Maleriet om. Dette var alligevel snarere, eller jeg havde troet at det var Hjertets Sprog, da Tungen aldrig havde talt. Grace havde naturligviis intet uden Slutninger med Hensyn til denne Gjenstand, og ah! hun havde begyndt at see hvor muligt det var, for dem som levede nær hinanden, at forandre deres Anskuelser om saadanne Gjenstande, det var da intet Under, om hun ansaae det for langt lettere for dem, som havde været adskilte i Aar.

„Det har jeg ikke sagt Dig, Miles,“ svarede Grace

efter et kort Ophold, „fordi det ikke vilde være passende at meddele min Venindes Hemmeligheder til en ung Mand, endogsaa til Dig, om det ogsaa stod i min Magt, hvilket det ikke gjør, siden Lucy aldrig har givet mig den ringeste fortrolige Meddelelse af nogen Art eller Natur, der angaaer Kjærlighed.“

„Aldrig!“ udraabte jeg — da jeg læste min indbildte Dom i det rystende Factum; thi jeg ansaae det for umuligt, at denne Gjenstand, dersom hun nogensinde havde elsket mig, ikke skulde have været omtalt mellem to saa nøie Forbundne — „Aldrig! hvorledes, ikke Engang et pigeagtigt, et barnligt Fortrin! have I aldrig havt noget indbyrdes Fortrin at gjøre Eder lystige over?“

„Aldrig,“ svarede Grace bestemt, skjøndt endogsaa hendes Tindinger syntes at gløde — „Aldrig. Vi have været tilfredse med hinandens Kjærlighed, og have ikke havt Leilighed til at indlade os paa uqvindelige og upassende Hemmeligheder, om saadanne vare til.“

En lang, og jeg tvivler ikke derom, en gjensidig pinlig Pause paafulgte.

„Grace,“ sagde jeg tilsidst, „jeg er ikke misundelig over denne Hardingernes sandsynlige Tilvæert af Formue; men jeg troer, at vi alle vilde have været langt engere forenede — langt lykkeligere — uden den.“

Farven forlod min Søsters Ansigt, hun skjælvede over hele Legemet og blev saa bleg, som Døden.

„Du kan i nogle Henseender have Ret, Miles,“ svarede

hun noget efter. „Dg dog er det neppe ædelt at tænke saaledes. Hvorfor skulde vi ønske at see vore ældste Venner, dem som vi have saa inderlig kjær, vor fortræffelige Formynders Børn, i en mindre heldig Stilling end vi selv? Der er ingen Tvivl om, at det kan synes bedre for os, at Clawbonny er Castellet og vi dets Besiddere; men andre have deres Rettigheder og Indkomster saavel som vi selv. Giv Hardinges Formue og de vil nyde enhver Fordel der er kjendt i dette Land — mere end Formue nogensinde kan give os — hvorfor skulde vi da være saa egenfjærlige at ønske dem denne Fordel berøvet? Sæt Lucy hvor Du vil, hun vil altid vedblive at være Lucy, og hvad Rupert angaaer, saa behøver en saadan glimrende ung Mand blot en Leilighed til at stige til enhver Stilling, som dette Land frembyder.“

Grace var saa alvorlig, talte med saamegen Følelse, var saa uinteresseret, saa hellig kunde jeg næsten sige, at jeg ikke kunde bære det over mit Hjerte at prøve hende længer. At hun begyndte at fatte Mistillid til Rupert, saae jeg tydeligt, skjøndt det kun var med nogle Glimt af Tvivl. En Natur, der var saa reen, som hendes, og et Hjerte, der var saa trofast, vilde meget nødigt indrømme Beviserne paa Uværdighed hos een, hun saalænge havde elsket. Det var ydermere tydeligt, at hun gios tilbage fra at aabenbare hendes egen store Hemmelighed, medens hun kun havde Slutninger at tilbyde med Hensyn til Lucy, og endogsaa disse tilbageholdt hun,

som det passede for hendes Kjønn og de Forbindtligheder som Venstreb paalagde hende. Jeg forglemte at jeg ikke selv havde været oprigtig, og at jeg ikke gav nogen Meddelelse, der kunde retfærdiggjøre nogen Fortrolighed paa min Søsters Side. Hvad der under disse Sagernes Stilling vilde have været Forræderi af hende at meddele, kunde have været nyttret med mere Aabenhjertighed fra min Side. Efter en Pause, der kunde bringe min Søster ud af hendes Bevægelse, henvendte jeg Samtalen paa vore egne øieblikkelige Familie-Interesser, og endte snart ganske denne smertelige Gjenstand.

„Jeg vil være myndig, Grace,“ sagde jeg i Samtalens Løb, „førend Du seer mig igjen. Vi Søfolk ere altid udsatte for flere Tilfælde og Hændelser, end Folk i Land; og jeg siger Dig nu, at dersom noget skulde tilstøde mig, vil mit Testamente blive funden i min Secretair; underskrevet og forseglet den Dag jeg bliver myndig. Jeg har givet Ordre til at det bliver opsat af en berømt Advocat, og jeg vil netop i den Hensigt tage det til Søes med mig.“

„Hvoraf jeg kan slutte at jeg ikke maa forlange Glawbonny,“ svarede Grace med et Smil der viiste hvor lidet hun brød sig om Sagen. — „Du giver det til vor Fætter, Jack Wallingsford, som mandlig Arving, værdig at nyde den Tre.“

„Nei, Kjæreste, jeg giver det til Dig. Det er vel sandt at Loven vilde gjøre dette for mig; men jeg valgte

at lade det blive bekjendt, at jeg ønskede det skulde være saaledes. Jeg veed at Fader gjorde den Bestemmelse om Stedet, dersom jeg skulde dø barnløs, førend jeg blev myndig, men naar jeg en Gang er myndig er Stedet ganske mit, og hvad der er mit, skal ogsaa blive Dit naar jeg ikke er mere."

"Dette er en sørgelig Samtale og jeg stoler paa at den ogsaa er unyttig. Under de Omstændigheder Du nævner, Miles, skal jeg aldrig gjøre mig Haab om Claw-bonny, heller ikke veed jeg om jeg bør besidde det. Det nedstammer ligesaameget fra Jack Wallingsfords Forfædre, som fra vore egne, og det er bedre at det skulde blive ved Navnet. Jeg vil derfor ikke love Dig at jeg ikke giver ham det, saasnart jeg er istand dertil."

Denne Jack Wallingsford, om hvem jeg endnu ikke har talt, var en Mand paa fem og fyrgetyve, og Beber-svend. Han var min Faders Næstsøkkendebarn, da han var Son af min Bedstefaders yngre Broder og en Slags Favourit. Han var gaaet til det man paa den Tid kaldte det ny Land, eller nogle faa Mile vesten for Cayuga Bridge, i den vestlige Deel af New York. Jeg havde kun seet ham een Gang og det var paa et Besøg han aflagde os ved hans Tilbagekomst fra Wien, hvor han havde solgt en Mængde Pot- og Berle-Mske, Producter fra hans ny Eiendomme. Man sagde at han var en lykkelig Mand, og at han kun lidet trængte til en gammel Fædrene Eiendom.

Efter noget længere at have omtalt mit Testamente

skiltes Grace og jeg ad, begge som jeg ganske bestemt troede, tættere knyttet til hinanden, efter denne Samtale i Familie-Bærelset. Aldrig har min Søster forekommet mig mere værdig min Kjærlighed, og jeg er vis paa at hun aldrig besad den i høiere Grad. Hun var ligesaa sikker paa Clambonny, som min Magt var istand til at give hende det.

Den øvrige Deel af Ugen gik, som Ugerne pleiede at gaae paa Landet og om Sommeren. Da jeg ofte følte mig uhyggelig stemt mellem Pigerne, var jeg meget i Marken, da jeg altid havde den gode Undskyldning, at jeg maatte begynde at have Tilsyn med mine egne Af-fairer. Mr. Hardinge tog sig af Majoren, da et fortroligt Ven-skab begyndte at opstaae mellem disse to agtværdige gamle Mænd. Der var i Sandhed saamange fælleds Følelser, at saadant et Forhold ikke var til at undres over. De holdt begge af Kirken — Jeg beder om Forladelse, den hellige catholske, protestantiske episkopale Kirke. De afstøede begge Bonaparte — Majoren hadede ham; men min Formynder hadede ingen — begge ærede Billy Pitt, og begge ansaae den franske Revolution som kun Fuldbgyrdelsen af en Spaadom, med Djævlens Mellemkomst. Da vi nu ere ved at omtale Tiden der rimeligviis vil frembringe vigtige Resultater, ønsker jeg ikke at blive misforstaaet. Som en gammel Mand, der i en ny Sphære tragter efter at holde den Generation oplyst, der træder ind i det active Liv, kan det være nød-

vendigt at forklare sig tydeligere. Der er bleven gjort et Forsøg paa at bringe Landet til at troe, at Episkopal og Tory vare noget nær synonyme Bencævnelser, paa den „Tid der prøvede Menneſkenes Sjele.“ Dette er i og for sig tilstrækkelig uforkammet i et Land der eiede en Washington, Jay, Hamilton, Lees, Morrisſes, den sidste Biskop White, og saa mange andre udmærkede Patrioter fra de Sydlige- og Mellem-Staterne, men Menneſkene ere ikke overmaade samvittighedsfulde, naar der er en eller anden Gjenstand at vinde, ikke en Gang naar det bliver foregivet at Himlen er den Gjenstand. Jeg ſkal derfor indſkrænke mine Forklaringer til hvad jeg har sagt om William Pitt og Franskmændene.

Denne Tids Ungdom maa anſee det for mistænkeligt, at en Episkopal Geistlig, Protestantisk-Episkopal, mener jeg; men det falder ſaa tungt at vænne sig til nye Ord i Forbindelse med gamle Tanker, i Livets Afſten! — maa anſee det for mistænkeligt at en Protestantisk-Episkopal Geistlig ikke ſkulde bryde sig noget om Billy Pitt, eller forbaude det vantro Frankrig; jeg vil netop derfor antyde, at der i Maret 1802, ingen Deel af Landet ſtaf dybere i lignende Følelſer, end Efterkommerne af dem, der forſt ſatte Fod paa Plymouths Klippe, og hvis Forfædre nylig havde aflagt et Beſøg i Genua, hvor det er „ſagt, eller ſunget,“ at de havde fundet en „Kirke uden en Biskop og en Stat uden en Konge.“ Med eet Ord, Beundring for Mr. Pitt og Forbandeſe

over Bonaparte, var paa den Tid ingenlunde saadanne Nyheder i Amerika, at de skulde opvække Forundring. For mit Bedkommende kan jeg alligevel med Sandhed fremføre, at jeg ligesom de fleste Amerikanere, der i hine bevægede Tider gik udenlands, var rede til at sige med Mercutio „en Ulykke over begge Eders Huse;“ thi ingen af dem var en Gang nogenlunde ærlige, eller endog sømmelig ærbødige mod os. Partifølelsen, den meest ubønhørlige, og den meest lunefulde af alle Tyranner, den meest blottede for Grundsatninger, og Fordervelsen for amerikansk Frihed, trods al vor Pralen, havde imidlertid besluttet anderledes, og medens den ene Halvdel af den amerikanske Republik skreg Hosanna for den store Corficaner, var den anden Halvdel rede til at tiljuble Pitt, som den „himmelbaarne Minister“. Den øvrige Deel af Nationen følte og handlede som Amerikanere burde. Ifølge min Mening vilde baade Frankrig og England have været langt bedre faren, om ingen af disse Værdige nogenstunde havde været til.

Denne Lighed i Meninger var ikke destomindre et stærkt Foreningsbaand mellem den Geistliges og Majorens Venjskab. Jeg saae, at de kom meget godt ud af det sammen, og lod Tingene gaae sin Gang. Emily brød jeg mig kun meget lidt om, undtagen forsaavidt hun stod i Forbindelse med Rupert, og formedelst Rupert med min Søsters Ulykke. Hvad Rupert selv angik, da kunde jeg ikke let vænne mig fra een hvem jeg havde elsket saa høit i Drengesaarene

og som ydermere besad den sjældne Fordeel at være Luchs Broder, og Mr. Hardinges Søn. „Sidny's Søster, Pembroke's Moder“, gav ham et Bærd i mine Dine, som han for sin egen Skyld længe havde ophørt at besidde.

„Du seer, Neb,“ sagde jeg henimod Ugens Ende, da den Sorte og jeg fulgtes ad fra Møllen, „at Mr. Rupert har aldeles forglemmt, at han nogensinde kjendte Navnet paa en Ende, ombord i et Skib. Hans Hænder ere ligesaa hvide som en ung Dames!“

„Bryd Dem aldrig om det, Maffer Miles. Maffer Rupert aldrig føl sig tilfreds ved at blive skibbrudt eller blive fangen af Ingen! Golly! Ingen Gentleman være misundelig, aldrig dem har godt af det!“

„Du har en særegen Smag, Neb; af alt hvad jeg kan slutte venter Du i Aften at gaae tilbage med mig til Byen i the Wallingford, og gaae til Søes med the Dawn?“

„Ganske vist, Maffer Mile. Hvorledes Dem kan tænke at gaae til Søes og lade Nigger blive hjemme?“

Her udbrod Neb i en Latter, der kunde høres i flere hundrede Alens Afstand, da han syntes at troe, at den Tanke han havde givet et Bink om, var saa forkeert, at den ikkun fortjente at udlees.

„Nu vel, Neb, jeg samtykker i Dit Ønske; men det vil blive den sidste Reise, at Du behøver at raadføre Dig med mig angaaende den Gjenstand, thi jeg agter at give Dig Fribrev, saasnart jeg er bleven myndig.“

„Hvad dem?“ spurgte den Sorte hurtig som Lynet
 „Nu, Papi rer der gjør Dig til Din egen Herre —
 en fri Mand — Du veed sikkerlig nok hvad det be-
 tyder. Har Du aldrig hørt om fri Niggere?“

„Visselig — dem er frygtelig stakkels Djævel. Naar
 De en Dag fange Neb og han være fri Nigger, mi gi
 Dem Lov at fortælle ham det, Maffer Mile!“

Her kom atter et Udbrud af Latter, der lød som
 et Glædeschor.

„Dette er noget overordentligt, Neb! jeg troede at
 alle Slaver længtes efter Frihed.“

„Maaskee ja, maaskee nei, hvad dem Frihed hjælpe
 til, Maffer Mile, naar Hjerte og Legeme er tilfreds som
 dem er? Nu hvorelænge en Wallingsford Familie levede
 her, paa det selv samme Sted?“ Neb talte altid mere
 som en Nigger, naar Husguderne kunde høre ham, end
 naar han var til Søes.

„Hvorelænge? omtrent et hundrede Aar, Neb, — for
 at være ganske nøiagtig troer jeg det er hundrede og syv.“

„Og hvorelænge en Glawbonny Familie, paa samme
 Tid, Maffer Mile“?

„Paa mit Ord, Neb. Dit Slægtregister er noget
 indviklet og jeg kan ikke svare Dig fuldkommen nøiagtigt.
 Jeg troer alligevel firs eller halvfems idetmindste, maaske
 ogsaa hundrede. Lad mig see — Du kaldte gamle Pom-
 peius Din Bedstefader, gjorde Du ikke, Neb?“

„Ganſke viſt! — og meget god Bedſtefader, Maſſer Mile. Gamle Pomp, en prægtig Sort!“

„O! jeg taler ikke om Egenſkaberne — jeg tør nok ſige han var ligesaa god, ſom en anden. Nu vel, jeg troer jeg har hørt at gamle Pompeii Bedſtefader blev indført fra Guinea, og at han blev kjøbt af min Oldefader omtrent i Aaret 1700.“

„Det netop ligesaa godt, ſom Biblen! Hvem bryder ſig om ſtaffels Djævel af Nigger? Godt da, Maſſer Mile, hørte De i alle den 1700 Aar nogenſinde en Claw-bonny ſom vilde være en fri Nigger? Sig mig det ſtrar, og jeg har et Svar.“

„Du har ſpurgt mig om mere end jeg kan beſvare, Dreng; thi jeg er ikke indviet i Dine egne Hemmeligheder og Kunſter, langt mindre i Dine Forfædres.“

Neb tog ſin blanke Hat af, kradsede ſig i Ulden, rullede ſine ſorte Dine mod mig, ſom om han frydede ſig over den Maade paa hvilken han havde ſat mig i Forlegenhed; hvorefter han vendte Mølle henad Landeveien, tumlende ſig hen paa Hænder og Fødder ligesom et Hjul, idet han viſte ſine Tænder ligesom en Række Perler og ſluttede det Hele med et Brøl, det tredie, der lød, ſom om Hoiene og Dalene lo i deres Frugtbarheds Fylde. Den phyſiſke tour de force, var en af hine Behændigheds Dveller, i hvilke Neb, ti Aar i Forveien havde været min Læremester.

„Sæt, mi være fri, hvem gjøre ſaadanne Kunſter

for Dem, Maffer Mile?" raabte Neb ligesom een, der fremfætter et Spørgsmaal der er umuligt at besvare. „Nei, nei, Sir — mig tilhører Dem, De tilhører mig og vi høre til hinanden.“

Dette afgjorde Sagen for Diebliffet, og jeg talte ikke mere derom. Neb havde Ordre til at holde sig færdig den næste Dag, og ved den fastsatte Tid mødte jeg det forsamlede Selskab for at tage Afsked med dem, paa denne min tredie Afreise fra det Fædrenehjem. Det havde været en Aftale, at Majoren og Emily skulde forblive paa Gaarden indtil Juli, da de skulde begive sig til Kilderne for at benytte Vandet, efter saa længe at have levet i et varmt Klima. Jeg havde tilbragt en Time ene med min Formynder, og han havde intet mere at sige mig, end at ønske mig alt godt og give mig sin Velsignelse. Jeg vovede ikke paa at kyde mig til at omfavne Lucy. Det var den første Gang vi vare skiltes ad uden Tegn paa Hengivenhed; men jeg var tilbageholden, og jeg troede at hun var kold. Hun bød mig alligevel sin Haand saa ligesom, som nogensinde, og jeg trykkede den hjertelig, da jeg sagde hende Farvel. Grace græd i mine Arme ligesom hun altid havde gjort, og Majoren og Emily rystede min Haand fortroligt, da de haabede at træffe mig i New York ved min Tilbagekomst. Rupert ledsagede mig ned til Sluppen.

„Derjom der tilbyder sig en Leilighed, Miles, saa lad os høre fra Dig,“ sagde min gamle Ven. „Jeg

har en levende Nysgjerrighed efter at lære Franskmændene at kjende; heller ikke er jeg uden Haab om at dette skal lykkes mig inden lang Tid."

"Du? — Dersom Du har til Hensigt at besøge Frankrig, da kan Du jo ikke ønske Dig nogen bedre Leilighed end i min Kahyt. Er det Forretninger, der kalder Dig derhen?"

"Aldeles ikke, blot for Fornøielse. Vor fortræffelige Cousine er af den Mening, at en Gentleman af en vis Klasse bør reise, og jeg troer det er hendes Hensigt, paa en eller anden Maade at faae mig attachedet ved Legationen."

Detteklang meget naragtigt for mig. Rupert Hardinge, der saa nylig ikke eiede saameget som en Skilling at gnide mod en anden, talte nu om sin Reise til Europa og om en Legation. Jeg burde have været glad ved hans gode Lykke, og jeg indbildte mig at jeg var det. Jeg talte denne Gang ikke noget om at trække paa en Deel af min Hyre, da der laae en tilstrækkelig Undskyldning i den Omstændighed, at jeg ingen Hyre havde. Rupert forblev ikke længe i Sluppen og vi lettede strax efter. Jeg saae begjærligt langs med Vigenes høie Banker, der vare omgivne af Buske, i Haab om, idetmindste at see Grace, mit Haab blev heller ikke skuffet. Hun og Lucy vare skraaede over til den Bynt, hvor de to Både stødte sammen, og stode der, da Sluppen passerede. De vinkede begge med deres Tørklæder for at vise den Interesse de følte for mig, og

jeg gjengjeldte Hilsenen ved atter og atter at kysse paa Haanden. I dette Dieblig passerede en Seilbaad vor Boug, og jeg saae en ung Herre staae op i den, ligesaa ivrigt befkjæstiget med at vinke med sit Tørklæde, som jeg med at kysse paa Haanden. Ved første Blik overbevistes jeg om at det var Andrew Dremetts, der styrede sin Baad imod Bynten, og snart efter var han i Land og bukkede for Pigerne. Hans Baad løb ind i Vigen, formodentlig med hans Bagage, og da jeg sidst saae Selskabet gik de samlede hen imod Huset.

Niende Kapitel.

Roger Talcott havde ikke været ledig under min Fraværelse. Clambonny var mig saa dyrebart, at jeg havde opholdt mig længere der, end min første Bestemmelse, og jeg fandt nu at Lugerne paa the Dawn vare lagte over, en Besætning engageret og at der intet manglede uden Udflarering. Jeg mener Tingen bogstaveligt og ikke den moderne Phrase, en af de mange der igjennem Boutikkerne have indsneget sig i det amerikanske Sprog, og

som endog finde deres Bei til Trykken. The Dawn blev udflareret den samme Dag jeg kom til Bhen.

Flere af the Crisis Besætning havde taget Hyre med os, da de Stafler allerede i Løbet af en Maaned havde faaet Hast paa deres Hyre, og alle deres Prispenge. Dette vidnede om Matrosens almindelige Sorgløshed, og blev aldeles ikke anseet som noget usædvanligt. Da Landet havde Fred, med Undtagelse af nogle Banffeligheder med Tripolis, var det ikke længer nødvendigt for Skibe at være armerede. Den pludselige Bevægelse, der var opstaaet ved Bruddet med Frankrig, var allerede ophørt, og Marinen var bleven indskrænket til nogle faa Skibe, der vare blevne byggede til Tjenesten; medens Listen over Officiererne var bleven formindsket til to Trediedele af deres Antal. Vi vare ikke længer frigsførende, men paa god Bei til at blive en activ kommerciel Somagt. Jeg havde en eneste Serpunder og et Douzin Muffetter ombord i the Dawn, foruden et eller to Par Pistoler, med netop tilstrækkelig Amunition til at dæmpe et Mytteri, affyre nogle faa Signalfskud, eller dræbe nogle Wender.

Vi affeilede den 3die Juli. Jeg har tidligere omtalt, at Manhattaneserne have nogle ophøiede Begreber om deres Havns Skueplads, idet de undertiden fordriste sig til at sammenligne den endog med Neapel, med hvis Bugt den noget nær har samme Lighed, som en hollandsk Canal, med en Flod der snoer sig mellem Enge, i Naturens

Frihed og Gode. Der er imidlertid visse Tider og Aars-
 tider, da Bugten ved New-York frembyder et Landskab,
 som er en Malers Pensel værdig. Det var et af disse
 lykkelige Dieblkke, at the Dawn kastede los fra Bærftet
 og begyndte sin Reise til Bourdeaux. Der var netop
 tilstrækkelig sydlig Lustning til at sætte os istand til at
 manoevrere Skibet, og vi benyttede os af Morgen Ebben
 til at gaae ned til Snevringen, midt i en Flaade af nogle
 og fyrgethye Seilere; dog vare de fleste af disse Kyst-
 farere. Vi vare alligevel et Dusin Skibe og Brigger,
 bestemte til næsten ligesaa mange forskjellige Lande. Den
 ubetydelige Luft, der var, syntes neppe at berøre Vandets
 Overflade; og den vidtudstrakte Bugt var saa rolig, som
 en Indsø paa en Sommermorgen. Ja, ja, der ere Dieblkke,
 i hvilke New-Yorks Havn frembyder Malerier, paa hvilke
 Kunstneren vilde tage fat med Begjerlighed; men for-
 søger man at sammenstille mere storartede Naturscener med
 dette, et Sted der synes aldrig at ville hæve sig meget
 over de commercielle Fortrins Niveau, saa viser det sig
 at Omgivelserne mangle Høihed ja endogsaa Skjønhed.

Jeg har aldrig seet vor Bugt saa skøn som denne
 Morgen. Skibenes Bevægelse gav Scenen netop til-
 strækkelig Liv og Afverling til at forstyrre Udseendet af
 Lighed; medens Skibene vare alt for langt borte fra Land
 til at forebygge en af de meest ubehagelige Virkninger
 af de almindelige Landskabs-Scener paa Stedet — der
 frembragtes ved Misforholdet mellem deres Reisningers

Høide og den lave Charakter af de tilgrændsende Kyster. Da vi kom nærmere mod Snevringen tiltog Kulingen, og fyrgethve Seilere, der i en tæt Klynge arbeidede sig gennem Basset, endte Skuespillet med noget der nærmede sig den Effect, der frembringes ved Finalen i en Duver-ture. Morgenens Klarhed, Omgivelsernes blide Inde, og de gunstige Omstændigheder under hvilke jeg begyndte Reisen i et commercielt Diemed, havde altjammen bidraget til for Diebliffet at lade mig glemme mine private Sorger, og til med glade Følelser at gaae ind paa Diebliffets Nydelser.

Jeg havde stor Affky for Passagerer. De forekom mig at forringe min Stillings Værdighed, og at sætte mig i Lighed med en Bertshusholder, eller en der tager imod Logerende. Jeg ønskede at commandere et Skib, ikke at holde Logerende; Personer, hvem man skylder at behandle med en vis Grad af Opmærksomhed, og i een Forstand, som eens Overmænd. Dog havde det altfor meget Udseende af Overmod og Mangel paa Gjestfrihed, at aflaae en agtværdig Mand en Passage over Oceanet, naar han ikke kunde have Udset til at faae en anden i den første Maaned, og naar det ydermere var af Bigtighed for ham at reise snarest muligt. I denne særegne Henseende blev jeg narret ved en misforstaaet Artighed fra mine forrige Nedeers Side. Disse Herrer bragte mig en Mr Brigham — Wallace Mortimer Brigham var hans fulde Navn, naar jeg skal være nøiagtig — som en Person, der ønskede at komme til Frankrig med hans

Kone og dennes Søster, i den Hensigt at begive sig til Italien for den gifte Dames Helbred, hvilken man troede var i Forfald. Disse Folk vare fra Østen og vare faldne i Amerikanernes gamle Wildfarelse, at det sydlige Frankrig og Italien havde Opholdssteder, der vare langt mere gunstige for saadanne Sygdomme, end vort eget Land. Dette var en af Dagens provindsielle Ideer, der er gaaet i Arv til os formedelst colonial Afhængighed. Jeg troer den coloniale Tilværelse er ligesaa nødvendig for et Folk, som Barndom og Ungdom for Mennesket; men som my Lady Mary Wortley Montague fortalte sin Veninde Lady Rich: „Ja, men seer De, min kjære Madame, jeg indrømmer, det er en meget smuk Ting at vedblive bestandig at være femten Aar; det maa ethvert Menneske indrømme, — det er klart nok, men i Sandhed, i Sandhed, man behøver ikke at være fem Aar gammel.“

Jeg blev overtalt til at tage disse Passagerer med, og jeg fik en Prøve paa deres Charakter, allerede da vi passerede Bugten, midt i den behagelige Scene til hvilken jeg nylig har hentydet. De vare Sladderhanke og det ovenikjøbet af den laveste Slags. Intet gjorde dem saa lykkelige, som at tale om deres Medskabningers private Anliggender, og, som det altid er Tilfældet hvor denne Tilboielighed er tilstede, hvilede de ni Tiendedele af hvad de sagde ikke paa nogen bedre Grund, end Formodninger, Slutninger, dragne af Præmisses af megen tvivlsom Nøiagtighed, og Domme, der vare assagte uden Authoritet

eller uden endog Tilbøielighed til at afhøre Vidnerne. De havde ogsaa en Særegenhed, som jeg ofte har bemærket hos Personer af den samme Tilbøielighed; største Delen af deres Sladder hidrørte fra et Ønske, at lægge for Dagen deres egen Intimitet med udmærkede Folks private Affairer, da de oversaae den Omstændighed, at idet de saaledes gjorde Andres Anliggender til Gjenstand for deres egne Bemærkninger, indrømmede de en Bevidsthed om deres egen Ubetydelighed — da Menneskene sjelden nedlade sig til saaledes at beskæftige sig med Andres Affairer, end deres, med hvem de søle det at være en Slags Udmærkelse at tale. Jeg frygter meget for, at god Opdragelse har mere at gjøre med Undertrykkelsen af denne Lyst, end gode Grundsætninger, saaledes som Verden er. Jeg har lagt Mærke til, at Personer, der besidde en høi Grad af Agtelse for dem selv og god Tone i deres Bæsen, ere ganske befriede for denne Charakterfeil; medens det gjør mig ondt at jeg maa nødsages til at sige, at jeg har kjendt adskillige meget helgenagtige Profesorer, een eller to Geistlige iberegnet, som have repræsenteret Scandalens beau idéal.

Mine Passagerer gav mig, som jeg har sagt, en Prøve paa deres Egenskaber, førend vi vare komne en Miil nedenfor Governors Island. Damerne hed Sarah og Jane, og hvilket Indblik fik jeg ikke, ved deres Samtale med Wallace Mortimer, i forskjellige Familiers private Affairer fra Salem i Massachusetts, tilligemed flere Vink

om Boston Befolkningen, der dog alle refererede til Egen-
skaber og Kjendsgjerninger, som kunde classificeres blandt
de virkelige eller blot formodede. Jeg kan endnu paa
denne sjerne Dag gjenkalde mig første Acts første Scene
af det Drama, der fortsattes medens vi tilbagelagde
Veien over Oceanet, med den ubetydelige Afbrudelse, som
nogle faa Dages Søsyge bevirkede.

„Wallace,” sagde Sarah, „sagde Du ikke igaar, at
John Winer havde nægtet at laane sin Datters Mand
thve tusind Dollars, for at bringe ham ud af hans For-
legenheder, og at han som Følge deraf fallerede?”

„Jo ganske vist. Man talte ikke om andet igaar i
hele Wall-Street, og hele Verden antager det.” — Der
var mere sandt i denne Historie, end i en af de fyrgethve
Rapporter, der i de sidste thve Aar saa ofte have dræbt
General Jackson. — „Ja der er ingen som tvivler der-
om; men saaledes er netop alle Winers! Enhver af os
i vor Deel af Verden, veed nok hvad man skal tænke
om Winers.”

„Ja, det skulde jeg mene,” sagde Jane i en drævende
Tone, „jeg har hørt fortælle at denne John Winers Fader
løb hele Veien fra Boston Commons til Enden af State
Street, for at blive en af denne selvsamme Søns ivrigste
Creditorer qvit, og dog havde han selv i sin Ungdom
havt visse Uheld.”

„Historien er tildeels rimelig nok,” gjensvarede Wallace,
„skjøndt den dog ikke er fuldkommen paalidelig, da den

gamle Herre kun havde eet Been, saa at der aldeles ikke kan være Tale om hans Løben. Det var rimeligviis gamle Tim-Viner, der, som jeg har hørt Folk sige, i sin Ungdom kunde løbe ligesaa hurtig som et Raadhr."

"Nu vel, saa formoder jeg at det var hans Hest der løb," tilføiede Jane i den samme rolige drævende Tone. "Noget maa have løbet; thi ellers kunde de ikke have sammenjat denne Historie."

Det undrede mig at Miss Jane Hitchcox aldrig havde gjort sig den Uleilighed at forviise sig om hvem disse da vare. Jeg kjendte hændelsesviis begge Viners, og var fuldkommen overbevist om, at der ikke var et sandt Ord i Historien om de tyve tusind Dollars, da jeg havde hørt alle Enkelthederne ved den sidste Fallit af een af mine forrige Medere, der var Assignant og en betydelig Creditor. Under disse Omstændigheder vilde jeg dog lade et Bink falde herom.

"Er De fuldkommen vis paa at Viner & Compagnis Fallit blev foranlediget ved den Omstændighed De nævner, Mr. Brigham?" spurgte jeg.

"Temmelig vis. Jeg er nogenlunde godt kjendt med Affairerne, og troer mig temmelig sikker paa hvad jeg siger."

Med „nogenlunde godt kjendt," meente han nu, at han boede mindre end tyve eller tredive Mile fra dem, som vidste noget om det omhandlede Huses Anliggender, og som pleiede at opsnappe Fragmenter af skjuffede Creditors Sladder. Hvor meget af denne Slags gives

der ikke i dette vort gode Fædreland! Mennesker der netop leve nær nok ved hinanden til at føle Indflydelsen af alt det som Rivaliseren, Misundelighed, personlige Stridigheder og personlig Ondskab kan frembringe, troe at de formedelst disse Omstændigheder staae i Bekjendtskab til dem, med hvem de ikke engang have talt. Halvdelen af al den løse Snak, som circulerer rundt om i Landet, kommer fra Auctoriteter, som ikke ere et Haar bedre end disse. Hvormeget vilde Mennesket ikke oplyses, naar de kun vare istand til at tilegne sig den heldbringende Lære, at fatte, at intet der er meget udenfor det Almindelige, og som circulerer i Skikkelse af modtagne Sandheders opløsende Charakteer, ere sande i alle deres væsentlige Dele, og meget lidt sande i nogle. Men for at vende tilbage til mine Passagere og den Deel af deres Samtale, som meest greb mig, saa vedbleve de at gjøre Bemærkninger over navngivne Personer og Familier, tilsyneladende snarere for at vedblive med Sladderen, end af nogen anden synlig Grund, da hver af dem lod til at være fuldkommen bekjendt med al den Sladder der blev ført paa Bane, indtil Sarah tilfældigviis nævnede Mrs. Bradforts Navn, og det slap nu ud, at de alle havde et almindeligt Visit-Bekjendtskab med nogle af hendes formodede Venner.

„Dr. Hosack er af den Mening, at hun ikke kan leve længe, horer jeg,“ sagde Jane med en Slags vild Glæde over at kunne staae en Medskabning ihjel, forudsat at det kun ledede til Sladder angaaende hendes private

Affairer. „Hendes Tilfælde har i længer end en Uge været erklæret for en Kræftsygdom, og hun gjorde sit Testamente i Tirsdags.“

„Først i Tirsdags!“ udbød Sarah i Forundring. „Jeg har hørt hun har gjort sit Testament for et Aar siden, og at hun efterlader sin hele Formue til den unge Rupert Hardinge, i det Haab, som nogle troede, at han skulde ægte hende.“

„Hvorledes kunde det være, min Kjære?“ spurgte Manden; „i hvilken Henseende vilde hun være bedre faren ved at efterlade sin egen Formue til sin Mand.“

„Nu, ifølge Loven, vilde hun ikke! Jeg veed ikke nøiagtig hvorledes det hænger sammen; thi jeg forstaaer mig ikke rigtig paa disse Ting; men det synes naturligt at et Fruentimmer vilde vinde, dersom hun gjorde den Mand, med hvem hun vilde gifte sig, til sin Arving. Hun vilde have sin Trediepart i hans Eiendomme, vilde hun ikke?“

„Men, Mrs. Brigham,“ sagde jeg smilende, „er det ganske vist, at Mrs. Bradfort i det hele taget ønsker at ægte Rupert Hardinge?“

„Jeg tilstaaer Capitain Wallingsford, at jeg kjender saa lidet til Parterne, at jeg ikke kan sige noget for afgjort i denne Sag.“

„Men, min kjære Sarah, indvendte den mere nøiagtige Jane, Du gjør Dig selv til ingen Nytte uvidende. Du

veed selv hvor intime vi ere med Greens, og de kjender Winers fuldkommen godt, som boer i det næste Huus fra Mrs. Bradfort. Jeg kan ikke vide hvorledes Du kan sige, at vi ikke ere i Besiddelse af Midler til at være umaadelig godt underrettede."

Det hændte sig nu at jeg gjennem Grace og Lucy vidste, at en ubehagelig gammel Person, ved Navn Green, boede ved Siden af Mrs. Bradfort, men at den sidste undslog sig ved at besøge hende, og at de to Damer hørte til meget forskjellige sociale Circler — en tilstrækkelig Undskyldning i Byen for ikke at aflægge Besøg, om endog begge Parter boede i et og samme Huus. Men da Brighams vare Salem Folk, begreb de ikke at Familier kunde boe ved Siden af hinanden, i en stor By, i en lang Række af Maaneder, eller endog i Aar, uden at kjende hinandens Navne. Det vilde ikke være en let Sag at bibringe Beboeren af en af vore Provindsbyer, som havde den Bane at troe at han havde ligesaa god Kjendskab til alle hans Naboers Privat-Anliggender, som de selv havde, denne hverdagslige Sandhed.

„Vi ere uden al Tvivl ligesaa godt underrettede, som de fleste Fremmede i New-York," bemærkede Konen; „dog maa jeg indrømme at vi kan tage feil. Jeg har hørt sige, at der er en gammel Mr. Hardinge, en Geistlig, der vilde være et langt bedre Parti for Damen, end hans Søn. Det har alligevel ikke meget at betyde nu; thi da vor Nabo, Mrs. John Foote, talte med Doctor

Hosack hos hendes eget Barn, fik hun hele Sammenhængen ud af ham, angaaende Mrs. Bradforts Tilfælde, fra den bedste Kilde, og jeg har det fra Mrs. Foote selv.'

"Jeg kunde ikke have troet at en Læge med Dr. Hosacks Berømmelse og Charakter vilde tale reent ud om sine Patienters Sygdomme," bemærkede jeg, lidt skarpt, frygter jeg.

"O! det gjorde han ikke," sagde Sarah ivrigt, "han var ligesaa listig som en Ræv, og gav undvigende Svar, det indrømmede Mrs. Foote selv; men Mrs. Foote var listigere end et halvt Douſin Ræve og fik det altsammen ud af ham ved Benægtelser.

"Benægtelser!" udbrød jeg, undrende mig over hvad der kunde menes med dette Ord, skjøndt jeg havde forstaaet at jeg kunde vente mig lidt mere Philosophie og Metaphysik, for ikke at sige Algebra hos mine Pasagere, end der sædvanligt fulgte med Skjorter i vor Verdensdeel.

"Ganske, vist, Benægtelser," svarede Matronen, med et Smil saa nedladende, som det der i Almindelighed antyder Bevidstheden om intellectuel Overlegenhed. "Gen der har lidt Praxis kan ligesaagodt forvisse sig om et Factum ved Benægtelser som ved Bekræftelser. Det udfordrer kun Dommeskraft og Vane."

"Mrs. Bradforts Sygdom er da kun bleven stadfæstet ved den benægtende Proces?"

"Det formoder jeg; men hvad behøver man mere?" faldd Manden ind, "og at hun i forrige Uge gjorde sit

Testament er jeg ganske vis paa, da det blev almindelig omtalt blandt vore Venner."

Her var Folk der kun havde været en Maaned i New York for at see efter et Skib, saa at sige ikke andet en Passagere, som vidste mere om en Familie, med hvem jeg selv var saa inderlig forbunden, end dens egne Medlemmer. Jeg ansaae det ikke for noget Under at saadan en Rase var istand til at opluse Menneſkeheden om Tingene i Almindelighed. Men Spillet var ikke hermed endt.

"Jeg formoder at Miss Lucy Hardinge vil faae noget ved Mrs. Bradforts Død," bemærkede Miss Jane; „og at hun og Mr. Andrew Dremett vil gifte sig saasnart som det er passende."

Her var noget at gruble over for en Mand i min Sindsstemning, Navnene vare fuldkommen rigtige, nogle af Omstændighederne vare endog sandsynlige om ikke correcte; dog hvorledes kunde Virkeligheden være disse Fremmede bekjendt? Besad den Kunst at fladdre, med al dens Lavhed, Løgne, Afvigelser, Opfindelser og Grusomheder virkelig saa megen Fordel over de Trofastes og Ærliges Samqvem, at den kunde sætte dem, der udøvede den, istand til at opdage Virkeligheder, der ere skjulte for Dievidner, og det ovenikjøbet Dievidner, der havde enhver Tilskyndelse til den varmeste Interesse for Udfaldet, til ikke at blive bedragne? Jeg følte mig overbevist om, saasnart som Mrs. Greene's Navn blev nævnet, at mine Passagere ikke vare af det rigtige New York Hold, og sluttede ganske

rigtigt, at de ikke var nogen synderlig god Borgen for Halvdelen af hvad de fortalte, og dog, hvorledes kunde de vide noget om Drewitts Hengivenhed for Lucy, med mindre deres Angivelse var nogenlunde rigtig?

Jeg vil ikke forsøge paa at gjentage alt hvad der passerede medens Skibet seilede over Bugten; men der undslap Sladderhankene nok til at gjøre mig endnu mere ulykkelig end jeg for var, med Hensyn til Lucy. Jeg kunde foragte, og jeg foragtede disse Folk, hvilket var let nok; men det var ikke saa let at glemme Alt, hvad de sagde og formodede. Dette er en af de Forbandelser der ledsager den Bane at føre løs Snak; da man aldrig veed hvad man skal troe. Til Trods for al min Afsky, og en fast Beslutning ikke paa nogen Maade at bidrage til Forraadet af disse Folks Handel, fandt jeg det meget vanskeligt at undgaae deres uendelig mange Spørgsmaal. Hvormeget de fik ud af mig ved Hjælp af Benægtelses Processen, har jeg aldrig faaet at vide; men ved directe Bekræftelser fik de kun faare lidet. Noget maa alligevel Folk som ere utrættelige, og for hvem Sladder er Livets store Formaal, opnaae, og de fik at vide, at Mr. Gardinge var min Formynder, at Rupert og jeg havde tilbragt vor Barndom i hinandens Selskab, og at Lucy endog boede i mit eget Huus, den samme Dag vi seilede. Denne lille Kundskab opvakte kun Begjerlighed efter mere, og efter en Uges Forløb blev jeg nødt til at underkaste mig en Udpumpning, ved Kunstgreb og Midler, hvorimod

Tommelsfruen intet vilde forslaae. Jeg practiserede efter det negative System, med en heel Deel Behændighed og affærdigede mine Inquisitorer meget smukt mere end een Gang, indtil jeg opdagede at Wallace Mortimer, der ikke vilde lade sig føre bag Lyset, virkelig indlod sig i Underhandlinger med Neb, i den Hensigt at faae et klarere Overblik af mine private Anliggender. Herefter formoder jeg at mine Læsere ikke bryde sig om at høre mere om disse Folk, hvis eneste Forbindelse med mit Liv fremstod af de Ahnelser, som de betydeligen bidrog til at skabe i min Sjæl, med Hensyn til Luchs Kjærlighed. Saameget bevirkede de, og jeg var nødt til at underkaste mig deres Magt. Vi ere alle mere eller mindre en Bold for Skjelmer og Narre.

Alt dette var alligevel Frugterne af adskillige Ugers Omgang, og jeg er kommen Begivenhederne lidt i Forkjøbet i at meddele disse Oplysninger. Da vi, som ovenanført, fik mere Brise, passerede the Dawn Barren omtrent Klokken to, og stod ud fra Land, med godt fuld Seil, i Selskab med den lille Flaade af Maaseilere, som gik tilsoes paa samme Tid. Ved Solens Nedgang dukkede Ravensink under Horizonten og jeg var nu atter i Num-Soe.

Dette var den Periode, i hvilken den amerikanske Handel var paa sit Høidepunkt. Den Aand, som den unge Republik havde lagt for Dagen i den franske Affaire, havde indgød lidt Respect, skjøndt den nye Admini-

strations formodede Hensigter bevirkede i England enhver anden Ting end hjertelige Følelser mod Landet. Denne mægtige Nation havde alligevel sluttet en hul Fred med Frankrig, den foregaaende Marts Maaned, og Nationernes store Landevei var for Diebliffet lige aaben for alle Skibe; en Tingenes Tilstand der varede en ti Maaneder efter at vi seilede. Der var altsaa foruden de Farer, som Havet altid frembyder, intet at befrygte. Mod disse sidste var jeg nu forberedt ved den Erfaring jeg havde erhvervet, ved at tilbringe flere Aar saagodt som stadigt ombord i et Skib, i hvilken Tid jeg paa mine Udflugter havde omseilet hele Jorden.

Vor Fart ud fra Kysten var gunstig og den tiende Dag vare vi paa Længden af Newfoundland's Banke. Jeg var meget godt tilfreds med mit Skib, der endog viste sig at overgaae mine Forventninger. Det teede sig godt under alle Omstændigheder og seilede meget godt. De første ti Dage af vor Seillads vare meget lovende, og den 10de i Maaneden vare vi Midtveis i Oceanet. I hele den Tid var der intet, der generede mig, uden mine Passagerers uophørlige Sjadder. Jeg havde hørt Navnene paa enhver udmærket Person i Salem, tillige med visse Passager i hans eller hendes Liv, og begyndte at troe, at jeg havde opholdt mig et Aar paa Stedet. Tilfældt begyndte jeg at speculere over, om denne sygelige Tilbøielighed skulde være stærkere i den Deel af Verden, end i nogen anden jeg havde besøgt. Der var intet

nht i at Folk fra Smaasteder havde Hang til Sladder, og det fandt ofte Sted i store Steder; isærdeleshed i saadanne, som ikke besad en Hovedstads Tone. Lady Mary Worthen Montagu og Horace Walpole skrev Sladder, men det var kryddret med Vittighed, som Bagtalelsen gjerne er i saadanne Steder, som London og Paris, hvorimod denne, hvortil jeg var fordømt at lytte, hverken var meer eller mindre end en uforfæmmed, gemeen Indblanding i alle deres private Anliggender, hvem Sladderhankene ansaae for at være tilstrækkelig vigtige til at tale om. I Clowbonny havde vi ogsaa vor Sladder, men den var uskylldig, gjorde sjelden synderlig Indgreb i Sandheden, og respecterede i Almindelighed ethvert Menneskes Ret til at have visse Hemmeligheder, som kunde forblive uforbrændte af Verden. Hos mine Passagere gjalt ingen saadanne Regler. Ligesom en mig bekjendt Udgifter af en Avis, der teer sig som om han indbildte sig, at alle Ting i Himlen og paa Jorden, vare skabte i det Niemed at levere Materialier til hans Spalter, syntes de, at ethvert Menneske af deres Bekjendtskab ikke vare til i nogen anden Hensigt, end at levere dem Stof til deres Samtale. Der maatte ligge noget ualmindeligt til Grund for saameget personligt Spioneri, og jeg kom endelig til følgende Slutning, angaaende denne Gjenstand. Jeg havde hørt at Kirkeforvaltningen blandt Puritanerne, trængte ind i alle Livets Details, at det var en Deel af deres religiøse Pligt at vaage over hverandre, opfriske For-

brydernes Sukommelse, og tjene Gud ved at uddrive Laften. Dette er en frygtelig Fristelse til at opfylde Sjelen med Naboskabets Smaaligheder, og naar Sjelen saaledes er bestuvet, som vi Søfolk sige, kan man være sikker paa, at dens Ladning vil igjen blive udloset. Derefter komme Institutionerne, med deres evig varende Balg, og den Betydning man har givet Bælgernes Ret til at spørge om enhver som helst Ting; det Hele fuldendt ved Dagsbladene, der tilrane sig Magt til at trænge dybest ind, ja endog i Hjertet, — og aabenbare dets Hemmeligheder. Vilde det være at undres over, om vi i Tiden skulde blive til en Nation, der bestaaer af lutter Sladderhanké? Hvad mine Passagere angik, da kom endog Neb til at ansee dem som ligesaa mange skadelige Kryb.

Uf en eller anden Grund, enten det nu var ved at have disse snakkesalige Personer ombord eller ikke, er mere end jeg kan sige, men vist er det, at omtrent paa den Tid Salem var godt bleven gennemheglet, og et betydeligt Angreb var foretaget mod Boston, forandrede Veiret sig. Det begyndte at blæse med Kæst, snart fra et Hjørne af Compasset, snart fra et andet, indtil Skibet var bragt under Smaaseil, for ikke at blive taget ved Overraskelse. Til Slutningen endtes disse Vindens Phantasier med en frygtelig Storm, en saadan, som jeg sjelden havde seet Magen til, og som jeg virkelig aldrig senere har oplevet. Det er en stor Wildfarelse, naar man troer, at det haardeste Veir indtræffer i Høsten, Foraaret eller

Vintermaanederne. De fleste haarde Storme jeg har oplevet ere indtrufne i den varmeste Aarstid. Dette er i Orkanstiden og udenfor de tropiske Egne antager jeg at det ogsaa er Stormenes Aarstid. Det er sandt at disse Storme ikke aarlig indfinde sig, da der ofte hengaaer en lang Række Aar uden at en saadan indtræffer, men naar de komme, kan man i vore Farvande vente dem i Juli, August og September.

Med denne Leilighed begyndte Kulingen fra Sydvest, og det blæste haardt i flere Timer, medens vi løb for vore Underseil med elleve Miils Fart. Da der begyndte at reise Sør, og vi mindskede Seil, tabte vi maaskee lidt i Fart; men vi maa have udløbet mere end hundrede Qvartmiil i de første ti Timer. Dagen var klar, sthyfri, munter ja endog behagelig; da der ikke var noget ubehageligt ved at føle Luftens hurtige Strømninger, der hvirvlede forbi os. Horizontens Udseende behagede mig slet ikke ved Solens Nedgang, og vi holdt gaaende for enkeltrebede Mersseil, Fok og Forrestængestagseil. Dette var ikke nogen forceret Seilføring, under næsten plat Seillads. Klokken ni blev andet Reeb taget ind og Klokken ti blev Krydsseilet beslæet. Da jeg nu troede Skibet trygt gif jeg til Røis, efterladende Ordre til Styrmandene at mindske Seil, dersom Skibet arbeidede for meget, eller der var Fare for Reisingen, og at purre mig, om noget alvorligt var paafærde. Jeg blev ikke purret før paa Dagvagten, da Talcott tog mig i Skul-

deren og sagde: „Det var bedst om De tørnede ud, Capitain Wallingsford; vi har en forrygende Storm, og jeg ønsker deres Raad.“

Det var i Sandhed en forrygende Storm, da jeg kom op paa Dækket. Vi havde Fokken og flosrebet Store Mersseil til, Seil som man længe kan føre for Veiret, men som jeg viebliffelig saae var formeget for os. Der blev strax givet Ordre til at bjerge Mersseilet. Uagtet det formindskede Areal dette Seil frembød, rystede dets Slag dog, jaasnart Skjoderne firedes, Skibets hele Skrog. Det var et Vidunder, at vi frelste Stangen, eller at vi i det Hele taget fik Seilet bjerget. Et Dieblif troede jeg det var nødvendigt at fappe det fra Raaen. Lykkeligviis var Stormen stadig, og denne Dag var lys og klar ligesom den foregaaende.

Folkene tilveirs prøvede flere Gange paa at praie ned paa Dækket; men det blæste saa haardt, at det ikke var muligt at høre Dem. Talcott var selv gaaet op paa Raaen, og jeg saae, at han ved Gebærder søgte at tilkjendegive at der var noget forud. Søerne vare saa høie at det ikke var let at see noget af Horizonten; men ved at gaae op i Mesansvantet fik jeg et Glimt af et Skibs Reisning, østen for os, styrende samme Cours, som vi. Det var et Skib der løb for Takkel og Toug, saa nær foran os som muligt, men som girede frygteligt; idet det undertiden girede styrbord ud paa en Maade, der truede det med at dreie tværs paa Søen, derpaa tog

det en bagbords Gier, i hvilken jeg saae alle dets tre Master med samt Ræerne pegende næsten imod os. Jeg saae kun et eneste Glimt af dets Skrog, da det paa samme Tid som the Dawn hævede sig paa Søerne, og det saae virkelig ud, som om det var iværk med at blæse ud af Vandet, skjøndt jeg antog det fremmede Skib for at være af samme Størrelse som mit. Det var tydeligt, at vi nærmede os meget hurtigt, skjøndt begge Skibene styrede samme Cours.

The Dawn styrede hyppeligt, en af de største Dyder ved et Skib i vor Stilling. Vi havde kun en eneste Mand til Roers og han kunde magelig styre Skibet. Det var tydeligt, at det forholdt sig ganske anderledes ombord i Skibet forude, og jeg antog at de havde begaaet en Feil, ved at bjerge alle deres Seil. Talcott og Mandskabet som havde været tilveirs, vare alligevel neppe komne ned fra Reisingen, førend vi fik et Bink om at det vilde være os bedst tjenligt at efterligne den Fremmedes Forsigtighed. Skjøndt vort Skib styrede saameget bedre end andre, kan dog intet Skib holde en lige Cours, naar det løber for Veiret i svær Sø. Søerne flyve undertiden forbi Skibet, ligesom Regnen farer gjennem Luften, derpaa synes de igjen at være i fuldkommen Hvile, ligesom for at tillade Skibet at indhente dem. Naar Skibets Agterdeel løstes af disse rivende Vandmasser, taber Roret Endeel af sin Virkning, og da den Deel af den store Maskine der først møder Modstanden, synes forhippet paa at omverle Blads med Bougen, drive Skibe ofte

tværs paa Søerne, og det i saa lang Tid, at det er høist foruroligende for Sømanden. Dette kan hendes for de bedst styrende Skibe, og er i haardt Veir en bestandig Kilde til Fare for Skibe, som løbe for Veiret. The Dawn besad den store Dyd hurtig igjen at komme under Commando, og i ikke at tabe saameget af Florets Virkning, som saa hyppigen er Tilfældet med slet styrende Skibe. Jeg har ladet mig sige, at der for Tiden er en Corvet i vor Marine, der i stormende Veir er vanskelig at bringe gjennem et snævert Pas, fordi den er tilbøielig til at vende Stævnen først til den ene Side og saa til den anden, ligesom en faad Hest der ikke er toileret.

Det Vink som Talcott havde givet, da han var ved at gaae ned fra Veiret og hvortil jeg har henpeget, blev givet under Paavirkningen af en af disse Tværssøer. The Dawn havde endnu Forrestænge-Stagsjeil til, en lille trekantet Lap af stærkt Seildug, og som var et meget hensigtsmæssigt Seil, da det stod saa langt foran for Skibets Gravitetcenter, at det væsentligen bidrog til at forhindre det i at lue saameget imod Vinden, at Skibet kom tværs paa Søen, hvorved det vilde være udsat for den Fare, at naar Søerne mødte den store Masse, som Skibets Side da vilde frembyde, disse da vilde bryde over det og seie alt væk af Dækket. Enhver der ikke er Sømand, vil vistnok kunde indsee, at dette er en af de alvorligste Farer der kan hendes til Søes i stormende Veir. Naar Skibet vender Bred siden mod Søen, eller

faaer Binden tværs, eller endog foran for tværs, som naar man ligger bi, er der altid Fare at vente fra denne Side. Under lignende Veirforhold ere Skibe ogsaa udsatte for en anden Fare, nemlig ved at have Søen agterind, og denne Fare er af en Charakter, som een, der er uvidende om det oprørte Oceans Magt, ikke let vil være istand til at forudsee. Det hidrører fra den voldsomme Hestighed, hvormed Søerne saameget hurtigere styrte sig frem, end selve Skibet, der dog flyver for Stormens Magt, at de indhente dette, og vælte, idet de bryde mod Raaringen eller Agterspeilet, sine mægtige Vandmasser ind over Dækket i Retning med Skibets Rjøl. Jeg formoder at Dampskibet *The President* forulykkede ved den ene eller anden af disse Farer, hvilket vil fremgaae af følgende Theori.

Der kan ikke være nogen Tvivl om at godt construerede Dampskibe have store Fordele fremfor almindelige Skibe, naar man undtager den Fare, som Ilden, og meget haardt Veir udsætter dem for. I en almindelig Storm kan de arbejde sig igjennem med tilstrækkelig Kraft; men det er en ulykkelig Følge af deres Construction, at ligesom Faren tiltager, formindskes deres Evne til at modstaae den. I meget høi Sø bør man ikke gaae med fuld Kraft, da det ene Hjul næsten er ude af Vandet medens det andet er heelt nede i det, hvorved Maskineriet udsættes for Fare. Disse Skibes betydelige Længde gjør det vanskeligt at holde dem op til Binden, eller at støvne Sø-

erne, den sikreste Stilling for alle Skibe i haardt Veir; medens det ydermere udsætter dem for den Fare at Søen bryder midskibs ind over dem, naar de løbe for Veiret. Med eet Ord, jeg troer at det i meget haardt Veir er vanskeligt at holde et Dampskib klar af Søerne, og intet Skib kan, under saadanne Omstændigheder, være sikkert paa at holde klar af Søerne, isærdeleshed de Skibe som have betydelig Længde. Dette angaaer alligevel kun de Dampskibe som have Hjul; da Ericsons Skrue og Hunters Hjul under Vandet, efter min ringe Mening gjør Dampskibe til de tryggeste Fartøier i Verden.

The Dawn blev nu og da indhentet af Søerne, og da girede det ligesom ethvert andet flydende Legeme, eller rettere sagt dets Agterende blev voldsomt dreiet rundt, som om den skyndte sig for at komme foran for Bougen. Den Larm som Forrestænge-Stagsseil gjorde ved denne Leilighed, idet det slog, lignede Knaldet af en lille Kanon. Vi hørte lignende Lyd fra Fokken, der til sine Tider hang ganske død, naar Skibet duvede ned, og derpaa atter fyldte med en Stoi, som om tusinde Tæpper, fyldte med Sancho Panzaer, paa Gengang bleve rystede. Til Dato havde Seildug og Redskab udholdt de voldsomme Slag beundringsværdigt godt; men idet Talcott kom ned med sit Mandskab tog Skibet en svær Giir; Stagsseilet fyldte med et frygteligt Knald, og fløi ned ad Lø til, ud af Rigene, som om det var skaaret ud med Sare. Talcott smilede da han saae det flyvende Seildug, der

ikke naaede Bandet før det var et tusind Alen foran for os, idet det hvirolede sig ligesom en Drage, hvis Tømme er sprungen; og derpaa rystede han paa Hovedet. Jeg kunde heller ikke lide Fokkens umaadelige Slag, naar den nu og da fyldtes efter at have hængt død, da den truede med at sprænge hver Bolt og sønderrive enhver Ende, hvormed den var befæstet til Naae eller Blok.

„Vi blive nødte til at bjerge Fokken, Mr. Talcott,“ sagde jeg, „eller vi vil forlise et eller andet. Jeg seer, at Skibet forud gaaer for Takkel og Toug, og det var ligesaa godt vi havde alting beslaaet. Dersom det ikke var, fordi vi vilde miste Fordelen af den gunstige Vind, vilde det være klogere at lægge bi; lad Folkene strax gaae til Fokke Givtoug og Gordinger, og pas paa et gunstigt Dieblif.“

Vi havde begaaet den ungdommelige Feil, alt for længe at føre Seil. Da jeg alligevel nu havde besluttet at bjerge Seil, tog vi for Alvor fat paa det, og med alle de Præcautioner som Omstændighederne udfordrede. Der blev sat saameget Mandskab, som muligt til Givtoug og Gordinger, med bestemte Ordre at nytte Diebliffet paa bedste Maade. Overstyrmanden stod ved Fokke-Hals og anden Styrmand ved Skjødets. Jeg vilde selv bjerge Seilet. Jeg ventede til det hang dødt, og medens Skibet laae begravet mellem to Vandbjerge, da det ikke var muligt i nogen Retning at see hundrede Yards fra det, og Seilet i Ordets egentlige Forstand faldt ind mod

Masten, gav jeg de sædvanlige Ordre. Hver Mand halede, som for Livet, og vi havde næsten faaet Givtougene for, da Skibet reiste sig af den hule Sø, og hele den rasende Storms Voldsomhed foer paa engang ind i det nu svulmende Seil. I et Nu, røg alting væk, som om Redskabet havde været lutter Spindelvæv. I det næste Dieblisk var Seilet i Laster. Jeg følte mig meget ydmyget, og temmelig urolig, ved denne Hændelse. Da Skibet forud uden al Tvivl tydelig kunde see hvad der foregik.

Det blev alligevel snart, øinesaldende, at kaldsmeesig Stolthed maatte vige for Omjorg for Skibet. Stormen havde bestandig tiltaget, og havde nu naaet en Høide, der gjorde det nødvendigt at see Tingene lige ind i Dinene. De Strimler af Seildug som forblev hængende ved Maaen, med Blokke og derved hængende løbende Redskab, slog saa voldsomt, at de truede ethvert Menneskes Liv, som nærmede sig. Dette var alligevel kun naar Skibet var i Nedduvning, thi under Stormens fulde Indflydelse, har aldrig nogen Bimpel vaiet mere lige ud fra en Stang, end disse Fragmenter nu vaiede ud fra Fokkeraaen. Det var dog nødvendigt at blive dem qvit, og Talcott havde netop i denne Hensigt tilbudt sig at gaae op paa Maaen, da Neb uden nogen Ordre sprang op i Bantet, og var snart ude af Braiehold. Den forvovne Sorte var flere Gange alvorlig i Knibe, især med Fokke-Skjøds-Blokkene; men det lykkedes ham at fappe

alting væk, idet han intet lod blive tilbage af det. Der stod fast paa Raanen, undtagen Raaliget af Seilet. Der behøvedes rigtignok kun lidet til at udføre dette; thi saasnart Kniven blev anbragt, sprang Traaden i det tykke Seildug ved den første Berøring.

Saasnart som Skibet var for Takkel og Loug, skjøndt med Opoffrelse af to af dets Seil, havde jeg Leilighed til at see ud efter det andet Skib. Der laae det, mere end en halv Dvartmiil forud for os, givende frygteligt og svingrende sine Underraanoffer i Vandet. Da vi kom nærmere fik jeg et bedre Overblik af Skibet, som var en Tremaster, og som jeg troede en engelsk Vestindiefarver, dybt ladet med Dernes Producter. Som det forekom mig var det dybt lastet, thi det var kun i Dieblikke at det i det Hele taget kunde sees under Omstændigheder til at dømmes herom, da dets Skrog undertiden syntes at være heelt nedsunken i Søen, og derpaa glimrede igjen dets Kobber i Solen, lig et blankt Kar under en ordentlig Husmoders Omsorg.

Nu da alle dets Seil vare det berøvede, fløi the Dawn just ikke saa rask afsted, som det før havde gjort. Det gjorde bedre Fart end det forude; men det medtog en Time mere til at bringe Skibene paa mindre end en Cabellængdes Afstand fra hinanden. Da fik vi i Sandhed at see, paa hvilken Maade Elementerne, naar de ere i Oprør, kan lege med saadan en Masse af Træ og Jern, som et Skib. Der var Dieblikke, i hvilke jeg troede

at jeg næsten kunde see den halve Længde af den Fremmedes KjøL, naar den kom skummende op paa Toppen af en Sø, som det syntes rede til virkelig ganske at forlade Vandet; derpaa vilde det igjen styrte sig ned i den blaa Afgrund, idet enhver Ting nedenfor dets Top blev skjult. Naar begge Skibe vare nede mellem Søerne, var der intet at see af vor Nabo, skjøndt vi vare hinanden saa nær. Vi kom op efter en af disse Nedduvninger i Oceanets Dale, og til vor store Forsærdelse saae vi Engelskmanden gire tværs for vor Cours, i mindre end femten Favnes Afstand fra os. Dette var omtrent den Afstand i hvilken jeg havde i Sinde at passere Skibet, da jeg kun lidet drømte om at finde det saa tværs i Veien for os. Engelskmanden maatte have havt i Sinde at komme os nærmere og havde taget en af disse desperate Gire, der saa ofte løb væk med ham. Der var han alligevel, og et aandeløst Minut paafulgte efter at vi først havde seet hinanden. To Bogne, der fore hen ad Landeveien med sky og løbske Heste, vilde ikke have frembudt halvt saa frygteligt et Skue, som det vi havde lige for Die.

The Dawn styrtede frem med en Voldsomhed, som om den vilde søndersplintre enhver Gjenstand, der maatte frembyde sig som Modstand, da den selv girede tilstræffelig til at gjøre Forbifarten farlig. Men med den Fremmede var det ti Gange værre. Da jeg først saae ham i denne farlige Nærhed, vendte han meget nær Bred siden til

Søen, og væk fløi han paa Toppen af et Skumbjerg, idet han virkelig passerede vor Boug. Det følgende Dieblik faldt han af igjen for Vinden, og jeg kunde netop see hans Toppe forud. Han havde giret bagbordud, og det havde været vor Henfigt at passere ham paa hans bagbords Side! men da jeg saae han styrede saa slet, troede jeg det bedst at tage en anden Retning. Jeg befalede derfor ligesaa hurtig som Ordene kunde udtales, at lægge Roer bagbord. Dette skete naturligviis, og ligesom the Dawn følte Virkningen, tog det andet Skib den samme Giir, og afsted gik vi begge styrbord ud, netop i et og samme Dieblik. Jeg raabte nu: „Haardt styrbord med Roer!“ og det var godt jeg gjorde det; thi et Minut til og vi havde været ombord i Engelskmanden. Endogsaa i dette Dieblik kunde vi af og til see hans Skrog; men hans Rundholters farlige Nærhed, tilkjendegav Farens fulde Udstrækning. Lykkeligviis girede vi nu i modsat Retning, thi ellers vilde vort fælleds Forlis have paafulgt. Men en Ting var det, i denne fraadende Sø at bestemme sig til en Cours, og en anden at følge Beslutningen. Da vi hævede os paa den sidste Sø, som alene adskilte os fra den Fremmede, var han næsten forud, og da jeg saae ud, bemærkede jeg at vi med Nød og Reppe kunde klare hans bagbords Laaring. Da vort Roer allerede laae haardt styrbord, var der intet videre at gjøre. Dersom han tog nok en styrbords Giir, maatte vi ufeilbarlig seile ham tværs over. Som jeg har anført,

han havde lagt sit Roer haardt bagbord, og langsomt og med en Slags Tværhed dreiede han lidt til Siden. Derpaa hævedes vi paa Søerne, og begge Skibe hev over, hver til sin Side; hvis dette ikke havde været Tilfældet vilde vore Ræer være komne uklar af hinanden, og da nu vor Boug strøg forbi hans Laaring, sølte vi begge Birkningen af Giren og kom klar af hinanden, med Ugterspeilene imod hverandre i vistnok ikke mere end hundrede Fods Afstand. Et Raab af Talcott bragte mig til at gaae hen til Haffebrættet, og hvem anden skulde jeg see staaende paa det andet Skibs Haffebræt, end ærlige Moses Marble svingende med sin Hat.

Tiende Kapitel.

De to Skibe, hvis Mandskab havde viist saa megen Iver for at komme klar af hinanden, løb nu mellem Søerne, og den samme Idee syntes at have greben mig og den anden Capitain i samme Dieblif. Istedetfor at bestræbe os for at holde af igjen, laae den ene Roret bagbord og den anden haardt styrbord, indtil vi begge kom under Vinden paa forskjellige Bouge. Engelskmanden tilfattede sin Abe, og skjøndt han arbeidede voldsomt, var

han dog langt mindre udsat for Fare, end ved at lense. Søerne slog bestandig over ham; men dog ikke saaledes, at det kunde forvolde ham nogen væsentlig Skade. Hvad the Dawn angik, da lagde hun bi, som en And, for Takkel og Toug. Jeg anbragte et Vahre Stagsseil i dets Iuv Mesansvant, og nu var Skibet baade roligt og tørt. Det er vel sandt, at der nu og da kunde tørne en Sø, sværere end de almindelige, paa Bougen, og da toge vi nogle Drehoeder Vand ind forude; men det løb ud i læ, ligesaa hurtig som det kom ind til Iuvart. Ved Dagens Slutning aftog Stormen alligevel, og Veiret bedagedes meget, da baade Sø og Kuling aftog.

Hadde vi været ene vilde jeg ikke have betænkt mig paa at holde af, sætte nogle Seil til og styre Cours igjen; men det Ønske at tale med den Fremmede, og have nogen Communication med Marble, var saa levende, at jeg ikke kunde beslutte mig dertil. Iberegnet mig selv, Talcott, Neb, Kahyts Hovmesteren og sex af Mandskabet vare vi ti ombord som kjendte Ex-Capitainen, og blandt alle ti var der ikke een afvigende Mening angaaende hans Idenditet. Jeg besluttede derfor at blive ved Engelskmanden, og idetmindste have noget Samqvem med min gamle Ven. Hvad mig selv angaaer da indrømmer jeg, at jeg holdt af Marble, usleben og egen, som han undertiden var. Med Undtagelse af Mr. Hardinge skjyldte jeg ham meest, af alle levende Menneſter; thi han havde dannet mig til Sømand, da han paa

hundrede Maader havde været mig nyttig ved at gøre mig duelig i mit Kald. Dernæst havde vi oplevet saameget sammen, at jeg betragtede ham som en Deel af min Erfaring, og paa en Maade som sammensmeltet med min nautiske Løbebane.

Et Dieblif frygtede jeg for, at Engelskmanden vilde blive liggende saaledes hele Natten; men omtrent en Time før Solens Nedgang havde jeg den Glæde at see ham tilføje sin Fok og holde af. Jeg havde kovennt to Timer i Forveien, for at komme over samme Boug, som han, og fulgte nu for Takkel og Loug. Da den Fremmede snart efter tilfattede Store-Mersseil flosrebet, og derpaa Forremersseil, bleve vi satte istand til at føre lidt Seil for at følge ham. Dette gjorde vi hele Natten, og om Morgenens havde begge Skibene til, alt hvad trække kunde, med en stadig Ruling af Nordvest og ikke snyderlig Sø. Det engelske Skib var omtrent en Miil i Læ af os og lidt forude. Under saadanne Dunstændigheder var det let at komme sammen. Som Følge heraf løb the Dawn, paa den Tid begge Skibes Besætning holdt Frokost, op under den Fremmedes Læ Laaring.

„Hvad er det for et Skib?“ praiede jeg paa sædvanlig Maade.

„The Dundee; Capitain Robert Ferguson;“ —
Hvad er det for et Skib?

„The Dawn, Capitain Miles Wallingford. Hvor kommer De fra?“

„Fra Rio de Janeiro, bestemt til London. Hvor kommer De fra?“

„Fra New-York, bestemt til Bordeaux! Det er en haard Storm vi har havt.“

„Meget haard, jeg har ikke oplevet Mage til den i mange Aar. Det er et godt Søskib De har!“

„Hun teede sig hyperligt i den sidste Storm, og jeg har al Grund til at være tilfreds med hende. Maa jeg spørge Dem, har De ikke en Amerikaner ombord ved Navn Marble? Vi troede at see en gammel Skibskammerats Ansigt paa Deres Hæftebræt igaar, og have holdt med Dem, for at spørge til ham“

„Ja, ja!“ svarede den skotske Capitain, idet han vinkede med Haanden; „Knøsen vil strax besøge Dem, han er nede for at stuve sit Løi sammen, og jeg troer nok han vil takke Dem for en Passage hjem.“

Da dette blev yttret kom Marble op paa Dækket, og vinkede igjen med Hatten til Tegn paa, at han gjenkjendte mig. Dette var nok til at forstaae hinanden, og de to Skibe tog tilstrækkelig Plads til at dreie til. Vi firede et Fartøi i Vandet og Talcott gik ombord i the Dundee, for at hente vor gamle Kammerat.

Uviser og Nyheder bleve omverlede, og thye Minutter efter havde jeg den inderlige Glæde atter at trykke Marbles Haand.

Min gamle Ven var i nogen Tid alt for rørt til at kunne tale. Han rystede Haand med alle, og syntes

ligesaa forbausset som glad, ved at finde saa mange af os sammen igjen; men i flere Minutter yttrede han ikke et Ord. Jeg havde ladet hans Kiste bringe ned i Kabinnetten, og satte mig nu ved hans Side paa Hønseshusene, i Haab om at høre hans Historie, saasnart han var istand til at meddele den. Men det var ikke godt at komme uden for mine Passagerers Drelyd. Under Stormen havde de været stumme, og jeg havde havt lidt Fred; men ikke saasnart havde Kuling og Sø lagt sig, førend de brød løs paa sædvanlig Maade, og tog fat paa Boston Sladdereren ligesom de havde begyndt. Marble var nu kommen ombord paa en saa usædvanlig Maade, at det var tydeligt at en hemmelig Historie vilde blive affloret, og de toge alle tre Plads i Kabinets-Nedgangen, paa en Maade, der gjorde det umuligt, at noget væsentligt kunde undgaae dem. Jeg vidste hvor unyttigt det vilde være at søge en anden Plads paa Dækket, de vilde ganske vist følge efter os, og Folk af denne Klasse, der saalænge de kan finde en Undskyldning i at sige, at de have hørt en Deel af en Hemmelighed, gjøre sig ingen Betænkelighed ved at opdigte den Deel, der hændelsesviis er undsluppen deres Ører. Jeg bad folgelig Marble og Talcott følge mig, og gif udenvidere op paa Stortoppen med dem. De fulgte mig; anden Styrmand havde Vagt paa Dækket, og vi havde snart alle tre taget Sæde, med Benene hængende udenfor Randen af Merset, ligesaa comfartabelt, som ligesaa mange Sladdresøstre, der have druffet deres

sidste Krop, have purret op i Ilden og nu stikke Hovederne sammen, for at aabne et nyt Forraad. Gud ske Tak, hverken Jane eller Sarah kunde følge os.

„Maa Gud ske Lov!“ sagde jeg, „nu har vi da faaet hele Længden af Storvantet mellem dem og os, og jeg haaber at de ikke paa denne smukke Morgen vil følge os tilveirs, for at lytte efter hvad der vil blive fortalt. Det vilde endog give Wallace Mortimer noget at bestille, at gjøre det; hvad, Talcott?“

„Dersom de forsøge det,“ svarede Talcott leende, „kan vi gaae op paa Stængesahlingen, og dersfra op paa Boven-Bram Haaen.“

Marble saae spørgende men paa samme Tid listig paa os.

„Jeg forstaaer det,“ sagde han med et Nik, „tre Menneſker med sex Par Øren, er det ikke saa, Miles?“

„Accurat, ſkjøndt De kun halvt lader dem vederfares Retſærdighed; thi De burde have føiet til dette Inventarium, ſyrgethve Tunger.“

„Nu vel, det er et stort Forraad. Den Mand eller det Fruentimmer, der er saa vel forsynet, burde have en god Ballast. Men, da De siger at de nu ere ude af Braiehold, maa de gjette sig til alt hvad de have i Sinde at gjentage, dersom det ellers kan kaldes at gjentage!“

„Ligesaa godt som de ni Tiendedele af hvad de udgive for at komme fra Andre,“ bemærkede Talcott.

„Folk kan aldrig fortælle saameget om andres Affairer, uden at øse det ud af Ideerne af deres eget Manzonsfad.“

„Nu vel, lad dem reise til — Bordeaux —“ sagde jeg, „siden de ere bestemte dertil. Og nu ere vi her, min kjære Marble, og døe af Længsel efter at vide, hvad der er hændet Dem. De har trofaste Venner i Talcott og mig; og hver af os vil overlade Dem sin Røie om De ønsker det.“

„Jeg takker Eder, mine kjære Gutter, jeg takker Eder af mit ganske Hjerte og Sjæl,“ gjensvarede den ærlige Karl, idet han tørrede Taarerne af sine Dine med Bagen af Haanden. „Jeg troer at J vilde det, Gutter, jeg troer at J vilde det, een og begge. Det glæder mig, Miles, at De kom op i dette infernalske Mers, thi jeg vilde nødig, at disse Kyst-Harpyer skulde see en Mand i min Alder, og een som nu har været til Søes, som Mand og Dreng, saa nær i fyrgethve Nar, med ligesaa megen Tran flydende omkring mig, som en af Eders rigtige Hvaler. Godt, og nu til Logbogen; thi jeg er overbevist om at J vil overhale den, Gutter.“

„Det vil vi, og passe paa, at De ikke springer over en eneste Side af den. Vær ligesaa omstændlig, som om den blev overhalet i en Assurance-Sag.“

„Ja det er nogle infernalske Knegte, disse Skrivere, og en ærlig Karl skal ikke stole paa at faae sin Ret ud af dem — det vil sige nogle, andre igjen ere Gentlemen, lige ned til deres Skospender, og see ikke saasnart en skib-

bruden stakkels Djævel, førend de aabne deres Pengeskuffe og begyndte at tælle ud, inden han har aabnet sin Mund."

„Godt, men Eders egne Hændelser, min gamle Ven, De forglemmer at vi ere nær ved at døe af Nysgjerrighed."

„Ja, Eders Nysgjerrighed er en besværlig Løgerende, og vil aldrig være saalænge rolig under Lugerne, som man forsøger paa at holde den der; isærdeleshed Fruentimmer Nysgjerrighed. Godt, jeg maa stille Eder tilfreds, og saa vil jeg ingen videre Ophævelser gjøre, skjøndt det er at give en Beretning om min egen Halstarrighed og Daarskab. Jeg antager nu, Gutter, at I savnede mig den Dag, Skibet seilede fra Zen?"

„Det gjorde vi og troede at De var bleven fjed af Deres Forsøg, førend det var begyndt," svarede jeg, „og at De var taget afsted, førend vi selv."

„Det havde De Grund til at troe; men dog var De ude af deres Bestik. Nei det skete paa denne Maade. Efterat De havde forladt mig begyndte jeg at generalisere over min Stilling, og siger til mig selv, siger jeg. 'Moses Marble, disse hersens Knøse vil ikke gaae ind paa at seile, og lade dig blive tilbage paa Zen ganske ene, som en infernalsk Eremit,' siger jeg. 'Derjom Du har i Sinde at holde ved,' siger jeg, og prøve paa at være Gneboer. siger jeg, eller spille Robinson Crusoe,' siger jeg, 'maa Du være afsted naar the Crisis seiler' — Hvad er der bleven af det gamle Skib, Gutter? Jeg har endnu ikke hørt et Ord om hende."

„Da vi seilede var hun ved at indtage Ladning til London, da hendes Medere havde i Sinde at sende hende paa samme Reise igjen.“

„Dg uagtet alt hvad De har gjort for dem, Miles, vilde de ikke lade Dem føre Skibet, paa Grund af Deres Ungdom?“

„Nei saaledes forholder det sig ikke, de ønskede heller end gjerne at jeg skulde beholde det; men jeg foretrak at gaae med mit eget Skib, the Dawn er min Eiendom, Master Moses.“

„Gud være lovet! saa er der dog een ærlig Knøs blandt Skibseierne. Dg hvordan teede hun sig, har De havt nogen Besvær af Sørøverne?“

Da jeg nok kunde mærke at det vilde være aldeles unyttigt at tænke paa at faae noget af hans Historie, førend jeg havde givet en Beretning om the Crisis Hændelser, fortalte jeg Marble vor Reises Gang, ligesom den Tid vi skiltes ad til den Dag vi naaede New-York.

„Dg denne Harlequin af en Skoanert, som Fransmanden i sin Uedelmodighed gav os?“

„The Pretty Poll! Hun kom hjem i god Behold, blev solgt og farer nu paa Vestindien. Der er en smuk Balance, der beløber sig til en fjorten hundrede Dollars, i Medernes Hænder, som tilkommer Dem i Prispenge og Hyre.“

Det ligger ikke i den menneskelige Natur at være utilfreds fordi man har Penge. Jeg kunde see paa Marbles

Nashn, at den Sum, der var saa usædvanlig stor for ham at besidde, dannede et nyt Baand mellem ham og Verden, og at han ansaae sig langt lykkeligere ved at besidde den. Han saa i næsten en Minut alvorlig paa mig og bemærkede derpaa, uden al Tvivl med oprigtig Bekymring: —

„Miles, dersom jeg nu havde en Moder, kunde disse Penge gøre hendes gamle Dage lykkelige! Det synes, som de, der ingen Mødre have, have Penge, og de der ingen Penge have, have Mødre.“

Jeg ventede et Dieblif, for at Marble kunde gjenvinde sin Fatning, og derpaa lod jeg ham fortsætte sin Historie.

„Jeg fortalte Dem hvorledes jeg generaliserede over min Stilling,“ svarede han, „saasnart jeg befandt mig ene i Hytten. Jeg kom til den Slutning, at jeg vilde blive bragt bort med Magt, dersom jeg ventede til den næste Dag; jeg gik derfor i Storbaaden, bragte den ud af Lagunen, idet jeg sørgede for at holde mig langt fra Skibet, gik ud igjennem Revet og styrede op til luvart til Dagbrækningen. Paa denne Tid var Den ganske ude af Sigte, skjøndt jeg kunde see Skibets øverste Seil, saasnart det var let. Jeg holdt Bramseilene i Sigte, indtil jeg atter fik Die paa Den, og da De afseilede, løb jeg ind og tog min Eiendom i Besiddelse, uden at der var nogen, der kunde modsætte sig min Villie, eller forsøge paa at bortraiffonnere min Idee“.

„Det glæder mig at høre Dem kalde den Besslutning en Idee, thi den fortjente virkelig ikke Navnet af Fornuft. De begyndte snart at mærke deres Feiltagelse, min gamle Skibskammerat, og begyndte at tænke paa Hjemmet.“

„Jeg opdagede snart, Miles, at jeg hverken havde Fader eller Moder, Broder eller Søster, at jeg havde et Fædreland og Venner. Den Stump Marmor paa hvilken jeg blev funden i Steenhuggerens Gaard, forekom mig den Gang ligesaa kjær, som en Guldvugge er for en Kongesøn, og jeg tænkte paa Dem og alle de andre — ja, jeg længtes efter Eder, som en Moder længes efter sine Børn.“

„Stakkels Tyr, De følte Dem eensom nok, tør jeg svare for; men havde De ingen Morsskab af Deres Grise og Fjederkreaturer?“

„En Dag eller to gave de mig lidt at syssle med; men efter en Uges Forløb mærkede jeg nok, at Sviin og Høns ikke vare skabte til at holde Mennesket med Selskab. Jeg havde faaet den Idee, at jeg kunde tilbringe mine øvrige Dage i min Families Skjød, ligesom enhver anden Mand, der havde gjort sin Lykke og havde trukken sig tilbage; men jeg fandt min Husholdning alt for lille til et Liv, som dette. Min store Feiltagelse bestod i, at jeg antog at Marble Familien kunde føle sig lykkelig i sin egen Kreds.“

Dette blev fremført spøgende; men med Bitterhed,

og paa samme Tid det bragte Talcott og mig til at lee, gjorde det os ogsaa bedrøvede.

„Jeg faldt alligevel i en anden Bildfarelse, Gutter,“ vedblev Marble, „og jeg kan ligesaa godt tilstaae det. Jeg havde faaet det i mit Hoved, at jeg skulde være alene paa Den; men jeg fandt at Djævelen paastod, at han vilde have sin Deel, paa min Bekostning. Jeg skal sige Dem hvordan det hænger sammen, Miles, en Mand maa enten see forud eller agterud; der er intet ved den nærværende Fortøining, som kan tilfredsstille ham. Her-af kom nu min Ulykke; thi forud, jeg havde intet at see forud efter, og agterud, hvad Trøst kunde jeg finde i at overhale begangne Synder?“

„Jeg troer nok jeg kan fatte Deres Forlegenheder, min Ven, hvorledes har De Dem ad for at blive dem qvit?“

„Jeg forlod Den. De havde sat Franskmændens Storbaad i en fortræffelig Stand, og alt hvad jeg havde at gjøre var at fylde Vand-Ankerne med fersk Vand, dræbe og nedsalte et Sviin, tage en Deel Beskøiter ombord, og gaae til Søes. Hvad Fødevarer angaaer, da veed De at der paa Den var ingen Mangel paa dem, og jeg gjorde mit Udvalg. Jeg tvivler ikke om, at der endnu i dette Dieblis er thye Dre hoveder ubeskadiget Sukker ombord i Bragets Skrog, og paa Dens Strandbred. Jeg fødte mine Høns dermed, saalænge jeg var der.“

„Og De overlod Marble-Land til Svinene og Hønsene?“

„Kreaturene har det godt, jeg gav dem hvad Juristerne kalde en lovlig Udfomst, og seilede to Maaneders Dagen efter at De afgik med the Crisis.“

„Jeg antager, min gamle Skibskammerat, at Deres Reise maa have været ligesaa eensom og fortvivlet, som Deres Liv i Land?“

„Det forundrer mig at høre Dem httre Dem saaledes. Det falder mig aldrig eensomt tilføes, man har saameget at bestille med at tage vare paa sit Fartøi; og saa kan man altid see fremad til den Dag man skal naae Havn. Men denne Generaliseren Nat og Dag, uden at have nogen Havn forude, og kun liden Trøst ved at see agterud, vil snart gjøre en Mand skicket til Daarekisten. Jeg gik netop til Luvert af Cap Grazy, kan jeg sige Jer, Gutter; og det ovenikjøbet i det hvide Vand. Hvad det angaaer at min Reise skulde være fortvivlet, da kunde jeg ønske at vide, hvad der skulde have bevirket det.“

„De maatte have været tolv til femten hundrede Qvartmiil fra en eller anden Ø, paa hvilken De kunde vente at finde nogen Sikkerhed, og det er en Distance som man nødig vil tilbagelægge mutters ene, i aaben Sø.“

„Byt! altsammen Ideer. De faaer Indbildninger, Miles, nu De er bleven Capitain og Skibseier. Hvad er en Fart paa et tusind eller femten hundrede Qvartmiil, i en stærk Baad, med tilstrækkeligt Forraad af Vand og Proviant? Det er den letteste Ting af Verden, og dersom det ikke havde været for det blodige Cap Horn,

skulde jeg have lagt Veien til Coentis Slæbested, saa lige som Kystens Form vilde have tilladt det. Som det nu var holdt jeg mig til Iuvart, da jeg vidste at de Wilde i Læ ikke vare til at stole paa. De indseer jo nok at det var en let Sag at holde en Dag ud ad Gangen. Jeg holdt Baaden under Vinden hele Dagen og et godt Stykke af Matten ovenifjøbet, indtil jeg blev søvnig, og da dreiede jeg bi under et rebet Storseil, og sov saa sødt, som en Lord. Jeg havde ikke et eneste ubehageligt Dieblif efter at jeg var kommen uden for Revet; og det lykkeligste Dieblif jeg i mit Liv har havt var, da de tre Toppe af Den dukkede under Horizonten."

„Dg hvortænge seilede De paa denne Maade, og hvilket var det første Land De anløb?"

„Sny Uger, og jeg anløb et halvt Dousin Der, hver af dem en Gjenstand der netop saae saadan ud, som den jeg havde forladt. De skulde nok blive fri for at fange mig igjen paa et af disse elendige Steder! Jeg klappede den gamle Baad med Haanden og lovede at holde ved den, saalænge den vilde holde ved mig, og jeg holdt Ord. Jeg saae ydermere Wilde paa en eller to af Derne, og holdt mig i ærbødigt Afstand, da jeg ikke havde nogen Smag for at blive flaaet."

„Dg hvor naaede De endelig Land?"

„Intetsteds, forsaavidt Storbaaden angaaer. Jeg traf paa et Manilla Skib, bestemt til Valparaiso, og kom ombord i det, og jeg var bedrøvet nok over Byttet, da

jeg først saae hvorledes de havde det der ombord. Capitainen optog mig alligevel, og jeg arbejdede for min Passage til Havnen. Da jeg ikke fandt noget Skib der snart skulde seile, indlod jeg mig med en af de Indfødte, der skulde gaae over Andes Bjergene, da han vilde over paa denne Side, paa Østkysten Grindrer De ikke, Miles, nogle uhyre Bjerge vi kunde see, lidt inde i Landet, bedækkede med Snee, langs med Vestfiden af hele Sydamerika? De maa kunde erindre disse Tingester jeg mener."

„Ja ganske vist, de ere altfor tydelige, og Gjenstande der ere altfor paafaldende til at glemmes, naar man engang har seet dem."

„Godt, det er Andes Bjergene; og nogle raa Kammerater ere de, det kan jeg sige Eder, Gutter. I veed nok det er kun liden Morsskab for Søfolk at gaae paa den jævne Jord og de bedste Landeveie, paa Grund af den infernalske Op- og Nedstigning man møder der, og saa kan De nok gjøre Dem et Begreb om hvad Ulykke vi døde, naar jeg siger Dem, at om alle de Søer vi saae i den sidste Storm, havde været stablet oven paa hinanden, vilde de kun have udgjort en stor Vandekage, i Sammenligning med disse hersens Andesbjerge. Naturen maa have udtømt sig i at skabe dem; og nu de ere sammenstuvete der, hvad godt kommer der saa ud af det? Saadanne Bjerge kunde være til nogen Nytte for at holde Franskmændene og Engelskmændene skilte fra hinanden; men der er ikke andet end infernalske Spaniere og Portugisere paa

den anden Side. Vi fandt alligevel Beien over dem og dreiede vi paa et Sted de kalde Buenos Ayros, hvor fra jeg paa en Kystfarer arbejdede for min Passage, til Rio. I Rio, veed De, at jeg folte mig saa godt som hjemme, da jeg ofte havde stoppet op der, paa Ud- og Hjem-Reiser."

"Og derafra tog De Passage ombord i the Dundee til London, i den Hensigt ved første Leilighed at søge en Passage hjem?"

"Man behøver ikke at være nogen Herremester for at fortælle det. Jeg maatte blive i Rio i flere Maaneder, idet jeg hjalp med at takle Skibe og deslige Ting, og da det viste sig, at der ingen Dankeer kom dertil, tog jeg Passage med Skotlænderen. Jeg beklager mig ikke over Sawney, der viste sig god nok mod mig, som skibbruden Sømand; thi det var den Charakter jeg gik under, da Gremiter ikke vare paa Moden blandt os Protestanter, skjøndt det er en heel anden Sag med Catholikerne, kan jeg sige Eder. Det hændte sig at jeg kom til at nævne for en Vertshusholderske paa Beien, at jeg var en Slags Gremiter paa Vandring, og jeg troede den stakkels Kone vilde have faldet ned paa sine Knæer og tilbød mig."

Her var altsaa Moses Marbles Historie og Enden paa Colonien Marble-Land, med Undtagelse af Sviin og Høns. Nu var Touren til mig at blive examineret. Jeg maatte besvare halv hundrede beshynderlige Spørgsmaal, hvoraf nogle vare vanskelige nok. Da Marble

ved at faae sine Spørgsmaal besvarede fik at vide, at Major Merton og hans Datter virkelig vare blevne tilbage paa Glawbonny, saae jeg Marble vinke til Talcott, som smilede til Svar. Hvor var da Rupert og hvordan gik det med Juraen? Avlsgaarden og Møllen blev ikke forglemt, og hvad Neb angik, da blev han virkelig kaldt op i Mersjet, for at der endnu kunde blive en Haandrysten, og for at han kunde svare for sig selv. Med et Ord, intet kunde være tydeligere, end den Glæde Marble følte ved atter at være iblandt os. Jeg troede endog den Gang at Manden virkelig holdt af mig; og Læseren vil erindre hvorlænge vi havde faret sammen, og hvormeget vi havde oplevet i hinandens Selskab. Mere end engang strøg min gamle Skibskammerat Taarerne af Dinene, idet han yttrede sin Tilfredshed.

„Jeg siger Miles, jeg siger Roger,“ raabte han, „dette er ligesom at være hjemme, og ingen af disse infernalske Gneboer-Hytter! jeg vil være fordømt, om jeg troer at jeg nu turde gaae gjennem en Skov. Jeg er aldrig glad uden jeg seer en Medskabning, af bare Frygt for at blive ene tilbage. Jeg kom ganske godt ud af det med Skotlænderen, som har et Hjerte, skjøndt det er bortstuvet i Havremeel; men dette er at være hjemme. Jeg maa indskrives som Deres Hovmester, Miles, thi hos Dem vil jeg blive.“

„Derjom vi nogensinde mere skilles ad, førend een af os eller begge blive halede paa Land for at ophugges,

vil det blive Deres Feil, min gamle Ven. Naar jeg har tænkt een Gang paa Dem siden vi skiltes ad, har jeg drømt halv hundrede Gange om Dem; Talcott og jeg talte om Dem i den sidste Storm, og ønskede gjerne at vide, hvilke Seil De vilde have ført under saadanne Omstændigheder."

"Det var tydeligt nok at see, Gutter, at de gamle Lectier ikke vare gaaede i Glemmebogen. Jeg sagde til mig selv den Gang De holdt ned efter os: Den Tingest har en rigtig Ulk ombord i sig, det er tydeligt nok efter den Maade paa hvilken han har Alting i Orden, medens han farer afsted, som om han længtes efter at være den første paa Markedet."

Vi kom nu overeens om at Marble skulde forestaae en Vagt, naar han havde Lyst dertil, og at han efter Godtbefindende skulde gjøre og lade hvad han vilde, ombord i Skibet. Længer hen i Tiden kunde vi træffe et bedre Arrangement, skjøndt han erklærede at han vilde blive ved Skibet, og lod sig ogsaa forlyde med den Beslutning at være min Overstyrmand, saasnart Talcott fik et Skib at føre, hvilket ved hans Benners Indflydelse vistnok vilde blive Tilfældet saasnart han kom hjem. Jeg loe over alt dette, skjøndt jeg bød ham hjertelig velkommen, og derpaa kaldte jeg ham for Løiers Skuld Commandeur, idet jeg tilføiede at han skulde seile med mig i denne Egenkab, da det ganske stod til ham at udrette saa meget og saa lidet Tjeneste, som han selv lystede. Med

Hensyn til Benge, saa var der en Pose med Dollars i Kabytten, og han behøvede kun at stikke Haanden i den og tage saa mange som han vilde. Nøglen til Skabet var i min Lomme, og han kunde faae den, naar han forlangte den. Ingen var gladere over dette Arrangement end Neb, der havde fattet Godhed for Marble, fra det Dieblif da den sidste traf ham ved Dret, op af the Johns Folkelukaf.

„Maa jeg spørge Dem, Miles, hvad er det for et Hold infernalske Passagerer De har?“ Dernæst saae Marble, idet han lænede sig ud over Randen af Merjet, ned paa de tre paa Dækket, idet hans Ansigt udtrykte en god Deel Nysgjerrighed. „Dette er den første Gang jeg har seet en Skibscapitain dreven til Beirs af sine Passagerer, for at tale om Hemmeligheder!“

„Det er fordi De aldrig har seilet med Brigham-Familien, min Ven. De kan være forsikkert om, at de vil pumpe Dem lens i de første fire og tyve Timer. De vil skaffe dem Kundskab om Deres Fødsel, om Den, om hvor De først saae mig, hvad De har taget Dem for, og hvad De har i Sinde at foretage Dem, kort sagt, det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende.“

„Overlad kun til mig at undertrykke deres Nysgjerrighed,“ svarede Ex-Capitainen, nu Commandeuren. „Jeg har havt en Prøve paa det, medens jeg engang var sex Uger inden Borde med en gammel Connecticut-Tomfru og jeg byder den snildeste af deres Udfrittere Trods!“

Efter nogen længere Samtale gik vi alle tre ned, og jeg forestillede Marble for mine Passagerer, som een der skulde deeltage i vor Messe. Herefter gik Tingene sin sædvanlige Gang. Dog hørte jeg i Dagens Løb følgende korte Samtale mellem Brigham og Marble, da Damerne vare alt for delicate til at tiltale saa raa en Sømand.

„De kom noget uventet ombord til os, antager jeg, Capitain Marble,“ begyndte Herren.

„Udeles ikke, jeg har ventet at møde the Dawn, netop paa dette Sted, i mere end en Maaned.“

„Nu, det er besynderligt nok, jeg kan ikke godt forstaae hvorledes en saadan Ting kan forudsees.“

„Kjender De noget til den sphæriske Geometri, Sir?“

„Jeg kan ikke sige meget. Jeg har studeret lidt Mathematik, men jeg har just ikke megen Sands for dette Studium.“

„Det vil da være haabløst at forklare Sagen. Der, som De var hjemme i Sphærica, kunde jeg gjøre det altsammen saa tydeligt, som Spillet der.“

„De og Capitain Wallingsford maa være gamle Bekjendte, formoder jeg.“

„Saa noget nær,“ svarede Marble meget tørt.

„Har De nogenfinde været paa et Sted de kalde Clambonny? Et besynderligt Navn, forekommer det mig, Capitain.“

„Nei aldrig, Sir. Jeg kjender et Sted nede i de østlige Stater, som de kalde Scratch and Claw*, og det var et meget smukt Sted.“

„Det er ikke Skik for os i Osten, at give Avls-gaarde og Selveiergaarde Navn. Det skeer af og til hos Boston Folk; men de ere noget særegne, som Enhver veed.“

„Netop; jeg formoder det var fordi Thyren, som jeg taler om ikke havde noget bedre at bestille, fandt paa at give sit Sted et Navn.“

Mr. Brigham var ingen Tosse; han var kun en Sladderhank. Han greb Vinket og forelagde ikke Marble flere Spørgsmaal. Han prøvede alligevel Neb; men da den Sorte havde sine Ordre, adlød han dem saa bogstavelig, at jeg virkelig troer at vi fjorten Dage senere skiltes i Bordeaux, uden at nogen af Familien gjorde den ringeste Opdagelse. Jeg var meget glad ved at blive dem qvit; dog kort som vort Bekjendtskab var, havde det en følelig Indflydelse paa min tilkommende Lykjalighed. Det er Ulykken der følger af den Bane, at foreløs Snak, idet Folk fatte Lid til Ord, som ere undfangede i Uvidenhed og yttrede under Indflydelsen af een af vore meest foragtelige Tilbøieligheder. Men lad os vende tilbage til Skibet.

Vi ankom til Bordeaux uden videre Hændelser eller Op-

* Kradsje og flø.

hold. Jeg udloste min Ladning paa sædvanlig Maade, og begyndte at see mig om efter en anden Fragt. Det havde været min Hensigt at vende tilbage til New-York, og festlig holde min Myndigheds Opnaaelse paa Claw-bonny; men jeg tilstaaer at den Samtale, disse uendelige Sladderhanke, Brighams, havde ført, forringede betydelig min Lust til saasnart at see Hjemmet igjen. Der blev tilbudt mig en Fragt til New-York, men jeg forhalede Svaret til den blev givet til et andet Skib. Omfider blev der gjort mig et Tilbud at gaae til Cronstadt i Rusland, med en Ladning Vine og Brændeviin, denne modtog jeg. Det syntes som om de større og bedre underrettede Kjøbmand havde Mistillid til Varigheden af den hule Fred, som den Gang fandt Sted, og et Compagniskab af dem troede det klogest at sende deres Spirituosa til Czarens Hovedstad, i Beredskab for Contigenterne. Et amerikansk Skib blev foretrukket paa Grund af dets Hurtighed, saavel som paa Grund af dets sandsynlige neutrale Charakter, i Tilfælde af at uforudsete vanskelige Tilfælde skulde indløbe.

The Dawn indtog altsaa snart sine Vine og Brændeviin, og seilede ad Østersøen til imod Slutningen af August. Vi havde en lang men heldig Reise, og afleverede Certepartiet i god Behold. Medens jeg var i Cronstadt, henvendte den amerikanske Consul og Consignanterne for et amerikansk Skib, der havde mistet sin Capitain og Overstyrmand af Smaakopperne, sig til mig, om at lade Mar-

ble føre Skibet hjem. Jeg pressede min gamle Ven for at modtage dette Tilbud, men han modsatte sig haardnakket at have noget at bestille med Skibet. Jeg anbefalede derpaa Talcott, og efter nogle Underhandlinger, overtog han Commandoen over the Hyperion. Det gjorde mig ondt at skilles ved min Styrmand, hvem jeg havde faaet meget kjær, men Forfremmelsen var saa aabenbar til hans Fordeel, at jeg ikke kunde gjøre andet. Da Skibet laae seilklar, afgik det Dagen efter at Talcott havde overtaget det, og det gjør mig ondt at maatte tilføie, at man aldrig har hørt noget fra det, siden det forlod Kattegattet. Ekvinoxtiden var det Aar uhyre stormfuld, og forarsagede mange Skibes Forlis, og uden al Tvivl the Hyperions blandt de øvrige.

Marble paastod nu at ville overtage Talcotts Plads, og han blev nu min Overstyrmand, ligesom jeg engang havde været hans. Efter et lidet Ophold indtog jeg en Fragt for den russiske Regjering, og seilede til Odesa. Det var at formode, at den ophøiede Port vilde tillade en Amerikaner Gjennemfart; men da jeg havde naaet Dardanellerne blev det befalet mig at vende tilbage, og jeg blev nød til at losse min Ladning paa Malta, hvilken D man den Gang troede vilde blive i dens egne Ridders Besiddelse, ifølge den sidste Traktats Bedtægter. Fra Malta seilede jeg til Livorno, for at søge en anden Fragt. Jeg forbigaaer disse Reisers Detail, da der virkelig Intet indtraf, som er værd at fortælle. De medtog en temmelig

lang Tid, da der alene ved Opholdet ved Dardanellerne forløb sex Uger, hvilken Tid der blev underhandlet med Constantinopel, men alt forgjæves. Som Følge af alle disse Forsinkelser, og Rejsens Længde, naaede jeg ikke til Livorno før henimod Slutningen af Marts Maaned. Hver Gang en gunstig Leilighed tilbød sig, skrev jeg til Grace og Mr. Hardinge; men jeg fik ikke et eneste Brev fra Hjemmet i det hele Tidsrum. Det stod ikke i min Søsters eller min Formynders Magt — forrige Formynder vilde være et rigtigere Udtryk, da jeg siden October Maaned havde været myndig — at skrive, da det var mig umuligt at lade Dem vide, naar eller hvor et Brev kunde træffe mig. Det fulgte deraf, at medens mine Venner i Hjemmet vare ret godt underrettede om mine Bevægelser, levede jeg i det dybeste Mørke med Hensyn til dem. At denne Uvidenhed forvoldte mig stor Bekymring, vil det være forgjæves at negte; dog følte jeg en Slags fortvivlet Tilfredshed i at holde mig i Afstand og ikke være Mr. Andrew Drewett i Veien. Med Hensyn til væsentlige Sager, da havde jeg sendt en passende Fuldmagt til Mr. Hardinge, hvem jeg ikke tvivlede om vilde have samme Omsorg for mine timelige Interesser, som han aldrig havde ophørt at have, siden min elskede Moders Dødsdag.

Ved the Dawns Ankomst til Livorno var der ingen Fragter, som bleve tilbudt. Efter at have ventet en fjorten Dage, begyndte jeg alligevel at tage Ladning

ind til Amerika, og for amerikansk Regning. Da det alligevel gik langsomt med Barernes Tilførsel, overlod jeg til Marble at modtage dem, og gjorde en lille Udflugt til Toscana og Etrurien, som den Deel af Verden den Gang blev kaldt. Jeg besøgte Pisa, Lucca, Florenz, og flere andre mellemliggende Byer. I Florenz opholdt jeg mig en Uge, saae alt seeværdigt og morede mig saagodt, som jeg kunde. Maleri-Samlingerne og Kirkerne optog en betydelig Deel af min Tid, og Læseren vil dømme om min Overraskelse, da jeg en Dag hørte mit Navn nævne temmelig høit af en Vindestemme, i Stedets Cathedral-Kirke. Da jeg vendte mig om, stod jeg ligefor Brighams. Jeg blev øieblikkelig overvældet med Spørgsmaal. Hvor jeg havde været, hvor Talcott var, hvor Skibet var, naar jeg skulde seile og hvor jeg seilede hen. Herpaa fulgte Meddelelserne. De havde været i Paris, havde seet den franske Consul, og havde spist til Middag hos Mr. R. N. Levingston, der den Gang forhandlede Traktaten af Louisiana; havde seet Louvre; havde været i Genua; havde seet Indsøen; havde seet Mont Blanc, vare komne over Mont Genis; havde været i Milano; i Rom, havde seet Paven; i Neapel, havde seet Besuw; havde været i Pesto; vare komne til Florenz, og nous voici! og glad var jeg at de nu endelig vare komne vel inden for denne Byes Porte. Nu kom Touren til Amerika, fra hvilken Verdensdeel de havde saaget saadanne glædelige Breve. Et fra Mrs. Jonathan Little,

en Salem Dame der dengang opholdt sig i New-York, havde de netop nylig faaet. Det fyldte fire Ark, og vrimlede af Nyheder. Hveraa begyndte Detaillen, og jeg blev nødt til at høre paa en Strøm af Sladder, der angik næsten alle de Menneſker af Distinction, ſom mine Meddelere nogensinde havde hørt tale om, i den tilkommende ſtore commercielle Stabelplads. Hvor paſſende er ikke dette Navn; Stabelplads vilde ikke have været tilſtrækkeligt betegnende for en By i hvilken „Kjøbmændene“ ere et og alt; i hvilken de maa have Poſthuset; i hvilken de underſtøtter Nationen ved at betale alle Indkomſterne; i hvilken Solen maa ſkinne og Duggen maa falde for at erſtatte deres Mangler; og i hvilken ſelve Vindene maa være dem til Forriſtning, naar de hændelsesviis blive lade. Ligesom den hellige chatolſke, proteſtantiſke, epiſkopale Kirke, ſkulde den kjøbſlaaende, commercielle handlende Stabelſtad have været Fremſtillingsformen for ſaadant et Sted, og jeg haaber, at inden ret lang Tid, vil nogle af Genierne blandt de „fødte Eiendomsbeſiddere“ i hin ſtore By, ſee denne Sag bragt iſtand.

„Jeg formoder imidlertid, Capitain Wallingford,“ ſaldt Jane ind, i et af de Dieblikke hvori Sarah trak Veiret, paa en Maade, der ſtærkt mindede mig om Franſkmandens „s'il crache, il est perdu,“ „at De kjender noget til ſtakkels Mrs. Bradfort?“

Jeg bukkede bekræftende.

„Det var netop ſom vi ſagde Dem,“ raabte Sarah,

der nu atter havde faaet Veiret. „Den stakkels Kone er død! og uden al Tvivl af Kræft. Hvad det dog er for en frygtelig Sygdom, og hvor nøiagtigt have vi ikke været underrettet om denne Sag!“

„Jeg anseer hendes Testamente for det overordentligste af det altsammen,“ tilføiede Mr. Brigham, der som Mand havde Tankerne mere henvendt paa det Solide.

„Jeg formoder at alt angaaende hendes Testament er Dem bekjendt, Capitain Wallingsford?“

Jeg erindrede Herren om, at dette var det første jeg havde hørt om hendes Død.

„Hun har efterladt hver Skilling til den unge Mr. Hardinge, hendes Fætters Søn,“ tilføiede Jane; „idet hun ikke har efterladt saameget som en Skilling til hans Søster, den smukke unge gentile Dame, eller hendes Fader, — og alle Mennesker sige, at det er saa grusomt.“

„Det er endda ikke det værste,“ indvendte Sarah. „De sige at Miss Merton, den engelske Dame man gjorde saa meget Bæsen af i New-York — lad mig see, Mr. Brigham, hvem var den Greve, hvis Granddatter man sagde hun skulde være?“

Dette var et meget ubesindigt Spørgsmaal, da det gav Manden Leilighed til at snappe hende Ordet ud af Munden.

„Lord Cumberland's, troer jeg, eller saadan en Person; men ligemeget hvem. Det er ganske vist, at hendes Fader General Merton, samtykker i at hun gifter sig med

den unge Mr. Hardinge, nu da man kjender Mrs. Bradforts Testament, og hvad Søsteren angaaer, erklærer han, at han ikke vil give hende en Daler."

„Han vil faae sexten tusind Dollars om Aaret," sagde Jane med Gistertryk.

„Sex, min Kjære, sex!" gjensvarede Broderen, der havde temmelig rigtige Begreber om Dollars og Cents; thi ellers vilde han ikke have reist i Italien, „sex tusind Dollars var neiop Mrs. Bradforts aarlige Indkomster, som min gamle Skolekammerat Upham fortalte mig, og der er ikke en Mand foruden ham i New-York, som veed bedre Besked om Formuen. Han har gjort det til en Forretning og feiler ikke een Gang blandt tyve."

„Og er det ganske vist, at Mr. Rupert Hardinge arver hele Formuen, Mr. Brigham?" spurgte jeg med den største Anstrængelse, for at at synes fattet.

„Der er aldeles ingen Tvivl om. Alle Menneſker tale derom, og der kan ingen Feiltagelse finde Sted, kan De nok vide, da det blev antaget, at Søsteren vilde blive en Arving, og Folk pleie i Almindelighed at være temmelig nøiagtige med Hensyn til den Klasse. Men naturligviis en ung Mand med den Formue vil blive bortsnappet ligesom en Svale fanger en Flue. Jeg har væddet med Sarah om et Par Handsker, at vi hører noget om hans Giftermaal inden tre Maaneders Forløb."

Brighams talte en Time længere, og fik mig til at love at jeg vilde besøge dem i deres Hotel, et Sted, som

det ikke vilde lykkes mig at finde. Den samme Aften forlod jeg Florenz for at tage til Livorno, og efterlod et Brev med Undskyldning, for ikke at synes uhosflig. Jeg troede naturligviis ikke Halvdelen af hvad disse Folk havde fortalt mig; men een Deel troede jeg virkelig at være sand. Mrs. Bradfort var uden al Tvivl død; og jeg troede det muligt at hun ikke havde lært saavidt at skjælnes mellem Lucys og Ruperts Fortjenester, at hun havde testamenteret den Sidste sin hele Formue. Hvad den Erklæring angik, at Broderen ikke vilde give Søsteren noget, da forekom den mig noget stærk, endog for Rupert. Jeg kjendte den kjære Pige altfor godt og vidste at hun ikke vilde græmme sig derover, og jeg brændte af Længsel efter atter at være i Feldten, da hun nu igjen aldeles intet eiede.

Hvad var dog ikke dette for en Forandring. Der var nu Hardinges, hvem jeg havde kjendt saa fattige, næsten afhængige af min Familie, og nu saa pludselig blevne rige. Jeg vidste at Mrs. Bradfort havde rigelig sex tusind om Aaret, foruden hendes Huus i Wall Street, en Deel af den commercielle Stabelstad, der nu begyndte at blive Brændepunktet for Banken, og andre i Forbindelse med Penge staaende Operationer, og som endog den Gang, i og for sig, lovede at blive til dens Lykke. Det er sandt at gamle Daniel M' Cormick i hans ærværdige Dalen endnu holdt sine Leveer, hvor alle de mægtige Mænd i Byen pleiede at forsamle sig for at spøge, købe og sælge

og bruge Mund paa Bonaparte, og at Winthrops, Wilkeses, Jaunceys, Verplands, Whites, Ludlows og andre Familier af Udmærkelse, den Gang havde deres egne Residentjer i denne velbekjendte Gade; men kommende Begivenheder begyndte at lade sine Skygger tilshyne, og det var let at forudsee at denne enkelte Bolig vilde idetmindste fordoble Ruperts Indkomster, under Landets og Byens hurtige Opkomst. Skjøndt Lucy endnu var fattig, var Rupert nu rig.

Dersom Familieforbindelser, denne vigtige og magiske Indflydelse, kunde danne saa vid en Kløst mellem os, medens jeg sammenligningsviis var formuende og Lucy intet eiede, hvad kunde jeg da ikke, naar man saae den værste Side af Maleriet, vente, naar Guldvægten heldede over til hendes Side? At Andrew Drewett endnu vilde ægte hende, begyndte jeg igjen at frygte for. Nu vel, hvorfor ikke? jeg havde aldrig talt om Kjærlighed til den dyrebare Pige, inderligt, oprigtigt, som jeg var hende hengiven, og hvad Grund kunde jeg have til at troe, at en Pige i hendes Stilling kunde forbeholde sin Hengivenhed for en omflakkende Sømand? Jeg frygter for at jeg var uretfærdig nok til at fortryde paa at denne gode Lykke skulde være falden i Ruperts Lod. Han maatte gjøre noget for sin Søster, og hver Daler forekom mig at reise en ny Barriere imellem os.

Fra den Time var jeg ganske utaalmodig efter at komme hjem. Dersom ikke Fragten allerede havde været

affluttet, troer jeg, at jeg var gaaet med Ballast. Ved at skynde paa Kjøbmændene bleve vi endelig færdige og gik til Søes den 15 Mai, med fuld Ladning, af hvilken jeg havde kjøbt en Deel for egen Regning, for de Penge som Skibet havde indbragt mig i de sidste ti Maaneder. Intet mærkeligt indtraf førend the Dawn kom i Nærheden af Gibraltarstrædet. Her blev vi bordede af en engelsk Fregat og fik nu først at vide, at der var erklæret Krig mellem Frankrig og England; en Strid hvori til Slutningen alle de andre christne Magter bleve indviklede. Fjendilighederne vare alt begyndte, da Første-Consulen havde afkastet Masken, netop tre Dage efter at vi havde forladt Havn. Fregatten behandlede os godt, da det var for tidligt for de Misbrug som paafulgte, og vi gik igjennem Strædet uden videre Plagerier.

Saasnart vi vare komne ud i det atlantiske Ocean, bestræbte jeg mig for at undgaae enhver Seiler vi fik i Sigte, og ingen var kommen i Nærheden af os, førend vi fik Havensicks Høilande i Sigte. Dog, en engelsk Corvet, der var staaet ind i den Guf, som Kysten mellem Long Island og Jersey Landet danner, holdt nu Bæddeløb med os imod the Hook. Jeg vidste ikke om jeg behøvede at frygte for denne Krydser eller ikke; men jeg havde nu engang besluttet ikke at lade mig overhale, naar jeg kunde undgaae det. Det lykkedes os at gaae ham forom og kom indenfor the Hook, medens han endnu var en Quartmiil udenfor Barren. Paa Barren fik

jeg, hvilket den Gang var meget almindeligt, en Lods og stod op imod Byen med Læseil til. Det var næsten paa Dag og Time tolv Maaneder fra den Dag da jeg i the Crisis løb ind i Bugten. Lodsens bragte Skibet klos ind til Coenties Slæbested, Marbles Dindlingssted, og vi havde det forløbet og Seilene fraslæede før Solens Nedgang.

Ellevte Kapitel.

Der var endnu omtrent en Times Dagslys tilbage da jeg forlod Consignanternes Contoir og lagde Veien op ad Wall-Street til Broadway. Jeg var paa Veien til City Hotellet, den Gang, som nu, et af de bedste Hoteller i Byen. Da jeg kom til det Sted hvor Trinity Churchwalk krydser Wall-Street, hvem skulde jeg da møde andre end Rupert Hardinge, hvem jeg kom bus imod; han skyndte sig netop ned ad Gaden og blev synligt nok forbauset, jeg kunde næsten sige forfærdet ved at see mig. Rupert blev alligevel ikke let bragt ud af Fatning, og hans Udfærd blev paa engang, om ikke ganske fri for

Forlegenhed, saa dog varm. Han var i dyb Sorg, men forøvrigt flædt efter den nyeste Mode.

„Wallingford!“ udbrod han — det var første Gang han ikke kaldte mig Miles. „Wallingford, min kjære Ven, fra hvilken Skj er Du falden ned? Vi har havt saa mange Beretninger angaaende Dig, at Din Ankomst vækker ligesaa megen Forundring, som om selve Bonaparte var kommen. Dit Skib er naturligviis inde?“

„Ja naturligviis,“ svarede jeg, idet jeg greb hans fremrakte Haand. „Du veed jeg er forenet med hende, i godt eller ondt, indtil Død eller Skibbrud skiller os ad.“

„Ja det har jeg altid sagt Damerne, der bliver intet andet Ægteskab med Wallingford, har jeg ofte sagt, end det der vil gjøre ham til et Skibs Ægtemand. Men Du seer bandsat rask ud, Du passer godt for Soen.“

„Jeg kan ikke klage over min Helbred; men fortæl mig noget om vore Venner og Familie, Din Fader — —“

„Er netop nu oppe paa Clawbonny; Du veed hvordan det er med ham. Ingen Forandring i Omstændigheder vil nogensinde faae ham til at betragte hans lille Kirke, der ikke seer stort bedre ud end et Røgehuus, som noget ringere end en Kathedral, og hans Sogn som et Dioces. Efter den store Forandring der er foregaaet med vore Omstændigheder, er alt dette unyttigt, og jeg tænker ofte — Du veed nok man vil ikke gjerne sige saadan noget til ham — men jeg tænker ofte, at han ligesaa godt kunde ophøre aldeles med at prædike.“

„Lad det nu være godt dermed; men nu om alle Jer andre? Du imødefommer min Nysgjerrighed med altformegen Kulde.“

„Ja Du har altid været meget utaalmodig. Nu, jeg formoder Du neppe behøver at underrettes om, at jeg har faaet Udgang til Skranken?“

„Det kan jeg meget godt forestille mig, og Du maa have funden Din Dressur paa Søen til stor Nytte ved Din Examen.“

„Ah, min kjære Wallingford, hvilken Dumrian var jeg ikke! men man er i Barndommen saa tilbøielig til at fatte forkerte Ideer, at man i sit senere Liv maa see tilbage paa dem med Forundring. Men hvilken Vej gaaer Du? — idet han tog mig under Armen — Der- som Du gaaer op efter vil jeg gjøre et lille Trip med Dig. Der er næsten ikke en Sjæl i Byen paa denne Aarstid; men Du vil desuagtet see overordenlig smukke Piger i Broadway, netop paa denne Tid af Dagen, saadanne som høre til andet Hold, ved Du, saadanne som hører til Familier, der ikke kunne komme ud paa Landet i det Grønne. Ja, som jeg sagde, man kjender sig neppe selv igjen, naar man er over de thye. Jeg er neppe istand til nu, at gjenfalde i min Erindring en Smag eller en Inclination som jeg nærede i Tierne, det er altsammen fløiet bort med Vinden. Der er intet varigt i Dreng- alderen — vi vore i legemlig Henseende og vor Aand,

Følelser, Kjærlighed, Udsigter, Haab, Ønsker og Værgjer-
righed, alt tager nye Retninger."

"Dette er ikke meget smigrende, Rupert, for een hvis
Bekjendtskab med Dig kan siges at være aldeles drengeagtigt."

"O! det mener jeg naturligviis ikke. Vane berigtiger
alt i saadanne Sager, og jeg tør nok sige, at jeg altid
skal være Dig ligesaa hengiven som jeg var det i Barn-
dommen. Dog ere vi nu paa divergerende Linier, og
kan ikke bestandig vedblive at være Drenge."

"Du har ikke fortalt mig noget om de Dvorige," sagde
jeg, halv qvalt i min Jver for at høre noget om
Pigerne, og dog frygtfom for at spørge. Jeg troer jeg
frygtede for at høre at Lucy var gift. "Hvorledes har
Grace det og hvor er hun?"

"O! Grace! — ja, jeg tilstaaer til min egen Skam,
at jeg glemte hende da det var naturligt, Du vilde spørge
om hende. Nu, min kjære Capitain, for at være saa
aabenhjertig, som man bør være det mod en gammel
Bekjendt, Din Søster har det slet ikke godt, frygter jeg,
skjøndt det er en Evighed siden jeg saae hende. Hun
var hernede blandt os i Efteraaret; men forlod den
for Helligdagens Skyld; thi dem paastod hun at ville
holde paa Glawbonny, hvor hun sagde at Familien altid
havde holdt dem, og bort tog hun. Siden er hun ikke
vendt tilbage; men jeg frygter for at hun er langt fra
at være rask. Du veed hvilken skrøbelig Skabning Grace
altid har været — saa amerikansk! Ah! Wallingsford,

vore Fruentimmer have ingen Constitution — fortryllende som Engle, skrøbelige som Feer, og alt dette; men de kan med Hensyn til Constitution ikke sammenlignes med de engelske Fruentimmer.”

Jeg følte en Ildstrøm fare igjennem mit Blod, og det var kun med Banskælighed jeg afholdt mig fra at styrte den hjerteløse Skurk, der lænede sig paa min Arm, ned i Grøften. Et Diebligs Gfjertanke advarede mig alligevel for den Afgrund, paa hvis Rand jeg stod. Han var Mr. Hardinges Søn, Lucys Broder; og jeg havde ingen Beviser for, at han nogenſinde havde overtalt Grace til at troe, at han elskede hende. Det var saa let for dem, der som vi fire, vare blevne opdragne sammen, at blive skuffede i saadant et Punkt, at jeg følte det usikkert at tage noget afgjørende Skridt. Venſkab, Vane, som Rupert kaldte det, kunde saa let blive misforstaaede som Frugterne af Lidenſkab, saa at man godt kunde være bedraget. Dernæst var det aldeles nødvendigt for Graces Selvagtelse, for hendes Følelser, tildeels ogsaa for hendes Charakter, omhyggeligen at undertvinge min Brede, skjøndt den var nær ved at gvoele mig.

„Det gjør mig bitterligt ondt, at høre dette,“ svarede jeg efter en lang Pause, da den dybe Sorg jeg følte ved at høre en saadan Beretning om min Søsters Helbred, hidrog til at mine Manerer syntes naturlige; „meget, meget ondt at høre dette, Grace er en Pige der bør vises den ømmeste Omſorg, og over hvem der bør vaages med

den største Omhyggelighed, og jeg har nu gjort Reise efter Reise for at vinde Formue, medens jeg, som jeg frygter, burde have været paa Claubonny, for at opfylde en Broders Pligter. Det kan jeg aldrig tilgive mig!"

„Penge er en meget god Ting, Capitain," svarede Rupert med et Smil, der syntes at udtrykke mere end Tungen udtalede, „en forbausende god Ting er Penge! men Du maa ikke forstørre Graces Sygdom, som jeg tør sige ligger mere i hendes Constitution og ikke vil føre til noget. Jeg haaber Dine mange Reiser har baaren gode Frugter?"

„Og Lucy?" spurgte jeg uden at tage Hensyn paa hans Spørgsmaal om mit Held som Skibseier — „Hvor er, og hvordan har hun det?"

„Miss Hardinge er i Byen — i hendes eget — det vil sige, i vort Huus — i Wall-Street, skjøndt hun tager til Landstedet om Morgen. Ingen, der har et behageligt Landsted at tye til, der staaer aabent for at modtage ham, holder af at blive imellem disse hede Steenmure. Men jeg forglemte; jeg havde troet at Du vidste hvad Du sandsynligviis aldrig har hørt noget om."

„Medens jeg var i Italien fik jeg at vide, at Mrs. Bradfort var død, og da jeg saae Dig i Sort, antog jeg det var for hende."

„Ja det er netop saaledes. En fortræffelig Kone er bleven os berøvet, og om hun havde været min egen Moder, kunde hun ikke have udviist større Godhed imod

mig. Det blev indrømmet, min kjære Wallingsford, af alle Geistlige, at hendes Endeligt var et af de meest opløftende, man i mange Aar har kjendt her paa Stedet."

,Dg Mrs. Bradfort har indsat Dig til Arving? Det er altsaa paa Tiden at gratulere Dig til Din store Lykke. Saavidt som jeg veed nedstammede hendes Gods fra Spindelinen til hende, og fra hendes og Din fælleds Farfader, der er altsaa ikke den ringeste Grund hvorfor Du ikke skulde blive betænkt i Testamentet. Men jeg haaber dog, at Lucy ikke er bleven ganske glemt?"

Rupert var urolig og jeg mærkede nok han var forlegen. Som jeg siden efter opdagede, ønskede han at skjule det rette Sammenhæng for Verden, og dog kunde han ikke andet end forudsee, at jeg sandsynligviis vilde faae Sandheden at vide af hans Fader. Han antog derfor, at det under alle Omstændigheder var bedst at gjøre mig til hans Fortrolige. Vi flentrede om mellem Trinity og Boul's Church-Walks, den Gang den meest moderne Promenade i hele Byen, og førend han vilde meddele mig sin Hemmelighed, førte min Kammerat mig over Oswego Torvet, og ned af Maiden Lane, for at han ikke skulde forraade sig for de mere moderne Stof og Steen. Han aabnede ikke Munden førend vi havde klaget Torvet og efter at han havde udladet sit Forraad af Sorg, paa en Maade der mere lignede hans gamle fortrolige Udfærd, end jeg havde seet ham vise i den tidligere Deel af vor Sammenkomst.

„Du maa vide, Miles,“ begyndte han, „at Mrs. Bradfort var en ganske eiendommelig Kone — i Sandhed en meget eiendommelig Slags Person. En fortræffelig Dame, det er jeg villig til at indrømme, og een der havde et meget opbyggeligt Endeligt; men jeg troer at hendes Sær-egenheder vare nedarvede med hendes Formue. Fruentimmer faae undertiden de snurrigste Ideer i Hovedet, veed Du, og amerikanske Fruentimmer fremfor alle andre; da en Republik er alt andet end gunstig for Fortsættelsen af Eiendom i den samme Linie. Miss Merton, som er en Pige med fortræffelig Forstand, som Du nok selv veed, Miles, siger at det er en ganske naturlig Sag, at jeg i England vilde have arvet hele Mrs. Bradforts Eiendom.“

„Du som Lovkyndig og Sagfører — kan neppe behøve et engelsk Fruentimmers Mening for at sige Dig, hvad de engelske Love vilde gjøre i et Arvespørgsmaal.“

„O! de have bandsat beundringsværdige Statuter i det Land, saavel som i vort eget. Imellem de to er Fælledsloven iværk med at blive en meget ualmindelig Lov. Men for at gjøre Ende paa Sagen, Mrs. Bradfort gjorde et Testament.“

„Og deelte sin Eiendom lige mellem Dig og Lucy, tør jeg nok sige, til Miss Mertons store Utilfredshed.“

„Nei, just ikke saaledes, Miles, ikke ganske saaledes, Mrs. Bradfort var en meget egenfindig og særegen Kone.“

Jeg har ofte bemærket, naar det er lykkedes en Person at kaste Støv i Dinene paa en anden; men er bleven

jaget bort efter at være bleven røbet, at den Forfludte af Princip er meget tilbøielig til at beskylde den han vilde have til Nar, for at være lunefuld; medens denne i Virkeligheden er bleven bedragen. Dog da jeg intet sagde, men lod Rupert stride sig igjennem det bedste han kunde, fortsatte han efter en Pause.

„Men hendes Endeligt var meget beundringsværdigt,“ sagde han, „og i høieste Grad opbyggeligt. Du maa vide hun gjorde et Testament, og deri efterlod hun alting, endogsaa By og Land-Stederne, til — min Søster.“

Jeg var som tordenflaet; her var igjen alle mine Forhaabninger bortveirede. Efter en lang Pause optog jeg atter Samtalen.

„Og hvem udnævnte hun til Executor?“ spurgte jeg øieblikkelig da jeg forudsaae Følgerne, dersom denne Bestilling var overdragen Rupert selv.

„Min Fader. Den gamle Herre har havt Hænderne fulde, mellem Din Fader og Moder og Mrs. Bradfort. Lykkeligviis er den Sidstes Eiendomme i en god Forfatning, og er let at bestyre. Bestaaer næsten ganske i Forraad og Huse i den bedste Deel af Byen, og godt asfurerede, nogle faa Tusind i Actier, og ligesaa mange i Gjeldsbreve og Panteobligationer, de oppebaarne Indkomster og et Aars Renter i Banken. Rigelig syv tusind om Aaret med tilstrækkeligt Overskud til at betale Reparationer og andre Udgifter.“

„Og alt dette er altsaa Luch's!“ udbød jeg, da jeg

følte noget der lignede Bitterhed, ved at vide, at en saadan Arving var intet Parti for mig.

„For Tiden, skjøndt jeg naturligviis kun paa en Maade anseer Luch som min Formynder for Halvdelen deraf. Du veed nok hvorledes Fruentimmerne ere; de betragte os unge Menneſker som Odelande, og saa har de to imellem dem selv raisoneret, som saa: — Rupert er i Grunden en god Fyr; men Rupert er ung, og han vil lade Pengene løbe, — jeg vil derfor i mit Testament give dem allesammen til Dig Luch; men Du vil naturligviis sørge for Din Broder, og lade ham faae Halvdelen eller maaske de to Trediedele, da han er mandlig Arving, saasnart Du bliver myndig og er istand til at overdrage noget af Din Eiendom. Du forstaaer nok, Luch er kun nitten, og kan i de to første Aar ikke overdrage noget af sin Formue.“

„Og indrømmer Luch at dette er saaledes? — Har Du Beviser paa alt dette?“

„Bevise! jeg aflægger mit edelige Vidnesbyrd derpaa. Du indseer at det er billigt og hvad jeg har Ret til at haabe, alt bidrager til at bekræfte det. Mellem os sagt, jeg havde næsten 2000 Dollars Gjeld; og dog, seer Du, efterlod den gode Dame ikke saameget som en Dollar til at betale mine ærlige Creditorer med, en Ting som saa gudsfrygtig en Dame, der havde saa opbyggeligt et Endeligt, aldrig vilde tænke paa at gjøre, uden at have yderligere Hensigter. Alt betragte Luch som min Formynder, forklarer hele Sagen.“

„Jeg troede at Mrs. Bradfort gav Dig en Understøttelse, Rupert! en 600 Dollars om Aaret, foruden at Du havde alt frit i hendes Huus?“

„Tusind — men hvad er et tusind Dollars om Aaret for en Mand af Verden, i en By som denne? I det Hele gav den fortræffelige gamle Dame mig omtrent 5000 Dollars, hvilket altsammen bestryker den Idee, at hun i Grunden bestemte mig til hendes Arving. Thi hvilken Kone med hendes Forstand vilde tænke paa at give en Slægtning 5000 Dollars, til hvem hun ikke havde i Sinde at give mere? Sagen er klar som Solen, og jeg skulde aldrig betænke mig paa at forfølge Sagen for Retten mod enhver anden end Lucy.“

„Og hvad siger Lucy, om den Maade, paa hvilken Du betragter Mrs. Bradforts Hensigter?“

„Nu, Du kjender noget til Lucy, — pleiede at være fortrolig med hende, som man siger, medens I vare Børn, og kjender noget til hendes Charakter.“ — Og dette sagde han til mig, der næsten tilbad den Jord, paa hvilken den kjære Pige traad! — „Hun behandler aldrig Forretninger med Ligegyldighed, og holder nok af at komme bag paa Folk, naar hun troer derved at gjøre dem en Tjeneste —“ dette var netop saa langt fra Lucys naturlige og ærlige Fremgangsmaade, som det muligen kunde være. — „Og saa har hun været saa taus, som een der havde mistet Eenen til at tale. Hun taler imidlertid aldrig om sine Affairer til Andre; det er et godt Tegn. og tyder paa at

hun har i Sinde at betragte sig som min Formynder; og hvad der er endnu bedre, og hvad der endnu tydeligere viser hvad hendes Samvittighed tilsiger hende under de foreløbige Forhandlinger, hun har bemyndiget min Fader til at betale min Gjeld; da de løbende Indkomster og rede Penge strax staae til hendes Disposition. Det havde været bedre om hun havde givet mig Pengene, for dermed at tilfredsstille Creditorerne; thi jeg vidste hvem der havde ventet længst og vare bedst berettigede til at faae Pengene paa Gengang; men det er dog noget at jeg har alle Dvitteringerne i min Lomme, og kan begynde igjen at leve uden Gjeld. Himlen skee Tak, der er altid udrettet meget, og for at lade Lucy vederfares Retfærdighed, maa jeg tilføie at hun for det første giver mig 1500 Dollars om Aaret. Nu, Miles, har jeg talt med Dig, som med en gammel Ven, og jeg veed desuden at Fader vil fortælle Dig det Hele, naar Du kommer til Claubonny; men jeg beder Dig om ikke at meddele det ringeste derom til nogen anden. Det giver et fashionabelt ungt Menneske saadan en tosset Air, naar nogen skulde tro at han var afhængig af en Søster, der ovenikjøbet er tre Aar yngre end han. Jeg har blandt mine Venner ladet falde nogle Vink om Sagerne sande Stilling; men man troer i Almindelighed at jeg allerede er i Besiddelse af Formuen, og at Lucy er afhængig af mig istedenfor at jeg er afhængig af hende. Ideen er ydermere fortræffelig, da den

bidrager til at holde Lykkejægerne borte, som Du let vil kunde indsee."

„Og vil dette Rygte tilfredsstille en vis Mr. Andrew Dremett?" spurgte jeg, idet jeg kjæmpede for at affectere en Fatning, som jeg var langt fra at føle. „Han var lutter Opmærksomhed, den Gang jeg seilede, og jeg ventede næsten at høre at der ingen Lucy Hardinge eksisterede længer."

„For at sige Sandheden Miles, saa troede jeg det samme lige til Mrs. Bradforts Død. Sorgen kom alligevel meget beleiligt for at gjøre Ende paa enhver Ting af den Slags. Du kan nok indsee, det vilde være ubehageligt at have en Svoger, førend alt var bragt i Riglighed, og der er gjort Rede for det Unbetroede. For Resten er jeg meget godt tilfreds med Andrew, og har ladet ham vide, at jeg er hans Ven; han har gode Connerioner, er fashionable, har en smuk lille Formue, og, som jeg undertiden siger til Lucy, han er bestemt for hende, da Mrs. Bradfort udentvivl forudsaae at hans Formue lagt til en Trediepart af vor kjære afdøde Cousins, vilde netop udgjøre de nuværende Indtægter. Jeg troer, paa min Ære, at Forskjellen ikke vilde beløbe til 500 Dollars om Aaret."

„Og hvorledes optager Din Søster disse Vink?"

„O, fortræffeligt! netop som alle Piger vilde gjøre det, veed Du. Hun rødmer, og undertiden seer hun fortrydeligt ud, saa smiler hun, og krummer Læben og snaffer

hen i Vind og Veir, og siger: „hvilken Daarskab, Rupert!“ Du sætter mig i Forundring!“ og alt saadan noget tosset Løi, som ikke kan føre nogen bag Lyset, kan Du nok vide, ikke engang hendes stakkels, eenfoldige, naragtige Broder. Men, Miles, nu maa jeg forlade Dig, thi jeg har lovet at følge et Selskab til Theatret, og var paa Veien til dem da vi mødtes. Cooper spiller, og Du veed hvad han er for en Løve; man maa ikke lade en Stavelse af hans Othello gaae tabt.“

„Stop, Rupert, et Ord endnu inden vi skilles ad. Efter hvad Du har sagt, formoder jeg at Mertons er her endnu?“

„Mertons! Ja ganske vist, etablerede her i Landet, og blandt de høieste Folk. Obersten finder at Klimaet er velgjørende for hans Helbred, og det er lykkedes ham at faae en Udnævnelse, saa at han bliver hos os. Han har ydermere Slægtninge i Boston, og jeg troer han er i Værk med at opsiske nogle Fordringer paa en Gien- dom i den Kant. Mertons her, ja i Sandhed, hvad vilde New-York være uden Mertons!“

„Og min gamle Ven Majoren er altsaa ogsaa forfremmet, det forekom mig at Du kaldte ham Oberst?“

„Gjorde jeg? jeg troer at han endnu oftere kaldes General Merton, end enhver anden Ting. Du maa tage feil i at han kun er Major, Miles; alle Menneffer her kalde ham enten Oberst eller General.“

„Ligemeget, jeg haaber det forholder sig som Du siger. Farvel, Rupert; jeg skal ikke forraade Dig, og —“

„Godt, Du vilde sagt? —“

„Nu vel, hils Lucy; Du veed vi kjendte hinanden som Børn. Sig hende, at jeg ønsker hende al mulig Lykke i hendes Stilling, hvilken jeg ikke tvivler om hun vil gjøre Ure; og jeg vil bestræbe mig for at faae hende at see forend jeg seiler igjen.“

„Kommer Du ikke i Theatret i Aften? Cooper er værd at see — en ganske udmærket Karl i Dithello!“

„Det troer jeg ikke jeg gjør. Glem ikke at bringe Din Søster min Hilsen, og endnu Engang farvel.“

Vi skiltes ad, Rupert for med megen Jil at gaae henad Broadway, og jeg for at slentre omkring, uvis om hvor jeg skulde lande. Jeg havde sendt Neb for at spørge om the Wallingford var her, og erfarede at den vilde forlade Basinet ved Solens Dpgang. Det var nu min Hensigt at gaae op med den, thi skjøndt jeg ikke fæstede megen Lid til Ruperts Angivelser, saa gjorde hans Beretning om min Søsters Helbred mig dog overmaade urolig. Jeg vedblev i et væk at fortsætte min Cours ned ad Maiden Lane, og befandt mig snart i Nærheden af Skibet. Jeg gik ombord, talte med Marble, gav Neb nogle Ordre og gik atter i Land, altsammen i Løbet af den paafølgende halve Time. Ved en Slags hemmelig Tiltrækningskraft blev jeg ført imod Parken, og befandt mig snart ved Theatrets Dør. Det var nu saalænge siden at Mrs. Bradforts Død indtraf, at Lucy har let

Sorg, og jeg indbildte mig at faae hende at see i det Selskab, som Rupert skulde ledsage. Efter at have kjøbt mig en Billet, gik jeg ind, og op i Schafspeare Logen. Havde jeg været bedre bekendt skulde jeg, for at have opnaaet mit Niemed, være gaaet i Barterret.

Uagtet det var meget seent i Saisonen, var der meget fuldt Huus. Coopers var paa den Tid et Navn der var i Alles Munde, og det undlod sjelden at fylde det Theater i hvilket det lod sig see. Med mange af første Klasses Fuldkommenheder i hans Kunst og en meget agtværdig Opfattelse af sine Roller, lod han al Rivaliseren blive langt bag ved sig; skjøndt der var nogle Faa, som der altid vil være blandt de høieste Sjælekræfter, der affecterede at see Fortræffeligheder hos Fennel og Andre, hvortil denne store Acteur ikke kunde naae. Publicum fældede Dommen imod disse udvalgte Faa, og som det usværgeligen er Tilfældet naar der bliver appelleret til menneskelige Følelser, afsagde Publicum den rigtige Dom. Skryderi kan vel tiltvinge sig at blive bemærket og undergaae en falsk Bedømmelse, i saadanne Anliggender for en kort Tid; men Naturen haandhæver snart sit Herredømme, og det er ved naturlige Kjendelser at saadanne Punkter paa den retfærdigste Maade blive afgjorte. Hvadsomhelst der appellerer til menneskelige Sympathier, vil blive besvarede af menneskelige Sympathier. Popularitet vinder altfor ofte sin Indflydelse bag Religionens hykkelske Maske; den er navnlig en storartet Mystification i Politikken; den bliver

ofte Patriotens Kjæpheft, paa hvilken han rider til Magt; i det felfkabelige Liv er den Belønningen for tomme Smil, hykkelfke Buk, og hule Haandtryk; men hos Skue spilleren, Poeten, og alle hvis Befkæftigelfe bringe dem i directe Berørelfe med Videnskaberne, Indbildningskraften og Hjertet, er den det ufeilbare Kjendetegn paa Fortjenefte og paa vilfe Egenfkaber, fom flaae i Forbindelfe med Charakteren og den høie Fuldendthed af reen Kunft. Det kan være et Spørgsmaal om Cooper ikke var fin Tids flørfte Skue spiller i en vilf Klaffe af hans egne Roller.

Jeg har fagt at Hufet var fuldt. Jeg fik alligevel en god Plads, fkjøndt ikke paa flørfte Bænk. Jeg kunde følgelig kun fee Sidelogerne underneden, og ikke engang dem alle. Mine Dine mynftrede dem med Begjærlichkeit, og jeg fik fnart et Glimt af Ruperts fnukke krollede Haar. Han fad ved Siden af Emily Merton, Majoren — at han var Oberft eller General, vidfte jeg kun ifølge en regelmæffig Manhattan-Promotion, der er faa tilbøielig til at flabe hundrede af Grever, Capitainer og reifende Vidundere, af dem fom i Hjemmet ere meget fmaa Folk. Majoren fad ved Siden af, og ved hans Side faae jeg en Dame, hvem jeg paa Gengang antog for at være Lucy. Hver Nerve i mit hele System dirrede, da jeg opfangede endog det ubethdeligfte Blik af den kjære Skabning. Jeg kunde netop fee den øverfte Deel af hendes Anfigt, naar hun leilighedsviis vendte det mod Majoren,

og Genang opfangede jeg det ærlige Smil, hvilket jeg vidste aldrig med Forsæt havde bedraget.

Den forreste Bænk i Logen havde to ledige Pladser. Bænken kunde rumme sex, medens der nu kun vare fire. Tilskuerne samlede sig alligevel endnu, og en øieblikkelig Bevægelse i Lucys Loge anthdede flere af Selskabets Ankomst. Hele Selskabet kom i Bevægelse, og Andrew Drewett forte en ældre Dame ind, hans Moder, som jeg senere erfarede, og han indtog selv den anden Plads. Jeg lagde Mærke til den Hilsen der blev udvekslet, og kunde nok mærke at de Nykomne havde været ventede. Pladserne vare forbeholdte dem, og gamle Mrs. Drewett var uden tvivl Chaperonen; skjøndt naar den ene af de to unge Damer havde en Broder og den anden en Fader med sig, behøvede de ikke at betænke sig paa at komme den ældre Dame i Forkjøbet. De vare komne fra forskjellige Kanter af Byen, og vare komne overeens om at møde i Theatret. Gamle Mrs. Drewett var saa opmærksom at give Lucy Haanden, men jeg havde dog ikke den Ugræelse at see hende gjennemgaae den samme Ceremoni med Sønnen. Hans Hilsen var alligevel tilstrækkelig fremstikkende, og under Bevægelsen saae jeg, at han magede det saaledes, at han kom til at sidde ved Siden af Lucy, idet han overlod det til Majoren at underholde hans Moder. Alt dette var naturligt, og hvad man kunde vente, dog forarsagede det mig en Smerte, som jeg ikke kan beskrive.

Jeg sad en halv Time fuldkommen uopmærksom for

Skuespillet, idet jeg grublede over min Stillings egentlige Natur mod Lucy. Jeg tilbagekaldte Barndommens og den tidligere Ungdoms Dage i min Erindring; den Nat jeg første Gang forlod mit Hjem; min Tilbagekomst og de Begivenheder der ledsagede min anden Afreise; Affairen med Armbaandet, og alt hvad jeg oprigtigt havde følt, og alt hvad jeg formodede at Lucy havde følt ved disse forskjellige Leiligheder. Kunde det være muligt at jeg havde bedraget mig selv saameget, og at den Interesse for mig, som den kjære Pige vissest havde lagt for Dagen, ikke havde været andet end Frugterne af hendes naturlige, varme og ærlige Hjerte — hendes store Tilbøielighed til Aabenhjertighed — Bane, som Rupert saa smukt havde yttret med Hensyn til os selv? Dernæst kunde jeg ikke skjule den bittere Sandhed for mig selv, at jeg nu i Verdens Dine ikke var et lige Partie for Lucy. Medens hun var fattig og jeg forholdsmæssig rig, kunde Uligheden i den selvkabelige Stilling have været overseet; den var virkelig tilstede, men var ikke saameget markøret at den ikke, endog paa den Tid letteligen kunde forglemmes; men Lucy var nu en Arving, havde meget mere end det dobbelte af min Formue; — havde virkelig en Formue; medens jeg, slet og ret vare i gode Omstændigheder, saaledes som Personer af de høiere Klasser betragtede Rigdom. Hele Sagen syntes nu at være vendt om. Det var tydeligt at en Sømand, som jeg, uden nogen særlige Fortrin, med Undtagelse af en taalelig god Op-

dragelse, og som var nødt til at være meget fraværende fra Hjemmet, og ikke havde den samme Sandsynlighed for at ville foretrække en Lediggjængers Tilværelse; en Sagfører af Navn, for Exempel, der efter Frokost flentrer ind i sit Contoir en Time eller to, og spadserer den øvrige Tid paa Broadway, indtil Middag; eller en gedigen Lediggjænger, som Andrew Drewett, som hørte til City Bibliothek-Holdet, fremstod ikke i nogen anden Forbindelse med Forretninger, end at see til at hans Renter bleve indsamlede og hans Dividender betalte. Jo mere jeg grublede, jo mere ydmyg blev jeg, jo mindre forekom mine Forhaabninger mig at være, og jeg besluttede med eet at forlade Theatret. Læseren vil erindre, at jeg var New York født og opdragen, en Selskabsstat i hvilken saa handlede efter det Princip „at der intet var for høit at attraae, intet for lavt at udføre.“ Jeg indrømmede at jeg havde Overmænd, og var villig til at ære Verdens Handlinger og Meninger, saadan som jeg kjendte dem.

I Bygningens Galleri følte jeg Sorg ved Tanken om at forlade Stedet, uden at faae Lucys Ansigt at see. Det er sandt, jeg var i en ydmyg Stemning, men den fordrede ikke nødvendigviis en total Selvfornægtelse. Jeg besluttede derfor at gaae ned i Parterret paa min Logebillet, fæste mine Bine med et langt Blik paa den fjære Skabnings oprigtige Ansigt, og bringe Indtrykket bort med mig, som en varig Grindring om hende, hvem jeg elskede saa høit, og hvem jeg følte mig overbevist om

at jeg bestandig vilde vedblive at elske. Efter denne Nydelse vilde jeg med Flid undgaae hende, for at lette mine Tanker saa meget som muligt, for den fuldkomne Trældom, hvori de bestandig havde bevæget sig siden jeg havde erfaret Mrs. Bradforts Død. Før den Tid frygter jeg for at jeg, mere end det var passende, havde gjort Regning paa mine egne gode Omstændigheder og Lucys forholdsmeetsige Fattigdom. Ikke fordi jeg nogen- sinde havde troet at hun i ringeste Grad var vindesyg — dette vidste jeg var yderlig, fuldkommen falskt — men fordi den gode By Manhattan, endog i Aaret 1803, var tant soit peu hengiven til Dollars, og Lucy's Indigheder vilde rimeligviis ikke tiltrække saa mange Beilere i en fattig Landsbypræsts beskedne Midlers Indfatning, som i den gyldne Kamme der havde omgivet dem ved Mrs. Bradforts testamentariske Gave, om man endog formodede at der vilde tilfalde Rupert den fulde Halvpart.

Jeg havde ingen Bæmskelighed ved at finde en be- qvem Plads i Parterret, en Plads ligesom og saa nær ved Logen, at jeg deraf tydelig kunde see dem alle sex, som de der sad ved Siden af hinanden. Om Majoren og gamle Mrs. Drewett er det ikke nødvendigt at sige meget. Den sidste saae ud som alle den Tids fornemme Enker pleiede at see ud, respectabel, sat, og rigt klædt. Den gode Dame var kommen paa Scenen under Revolu- tionen, og havde en let militairisk Air — en parade i hendes Anstand, som ikke var ganske ukjendt af den Skoles

Gleber. Jeg tør nok sige hun kunde bruge saadanne Ord, som „martinets,“ „mowhairs,“ „brigadiers,“ og andre Ord der hyppig anvendes i hendes Klasse. Af! hvor fuldkommen alle disse smaa Spor af det Forbigangne forsvinde fra vore Baner og Manerer!

Hvad Majoren angik, da lod hans Helbred til at have forbedret sig, og hans Udseende havde ganske forandret sig. Jeg kunde lettelig opdage Verdens Indflydelse paa ham. Han var eiensynligt en saa langt større Person i New York, end jeg havde fundet ham i London, at det ikke er til at undres over at han folte en Forskjel. Imellem Acterne bemærkede jeg at alle de fornemste Personer, paa de forreste Bænke, vare iltre paa at udverle Hovednik med den „brittiske Officier,“ et Beviis paa at han bevægede sig frit blandt de fornemste, og at han havde naaet et Punkt, da „ikke at kjende ham vidner om at Du selv er ukjendt.“ *

* Dette Lands usle moralske Afhængighed af Storbritanien, for syrgtære Nar siden, kan ikke godt overføres paa den nærværende Generation. Den er endnu altsor stor; men besidder dog ikke tiende Delen af sin forrige Magt. Forfatteren har selv kjendt en italiensk Prinds, en Mand med høie personlige Fortjenester, der gif ubemærket i et Selskab, der ivrigen bestræbte sig for at stite Bekjendtskab med de fleste „Agenter“ for Birmingham Knaphandlere, og dette slet og ret af den Grund at den ene kom fra Italien og de andre fra England. Den følgende Anecdote, der næsten er ligesaa sandsfærdig som enhver anden Begivenhed i dette Værk, leverer et godt Exempel paa hvad der menes. Det er nu et sjerdedeel Aarhundrede siden Forfatterens første Bog udkom. To eller tre Maaneder efter dens Publication, gif han ned ad Broadway med en Ven, da en i

Emily saae virkelig rask og lykkelig ud. Det var tydeligt at Ruperts Smigerrier behagede hende, og jeg maa tilstaae at jeg brød mig meget lidt om hans Forandring af Følelser og om hans Held. At baade Majoren og Emily Merton vare forskjellige Personer midt i Verden og i Sydhavets Gensomhed, var ligesaa tydeligt, som det, at jeg, som Chef for *the Crisis*, var en ganske anden Personage end den jeg udgjorde i Park Theatrets Parterre. Jeg tør sige, at Miss Merton i dette Dieblik meget nær havde glemt at saadant et Menneske som Miles Wallingford eksisterede, skjøndt jeg troer at hun undertiden erindrede det brillante Perlesmykke, som skulde pryde hans Kones Hals, dersom han nogensinde skulde finde een der vilde have ham.

New Yorks Girkler meget udmærket Mand kom imod dem paa den anden Side af Gaden. Den omtalte Gentleman fik Die paa Forfatteren, bukkede og straaede tværs over Gaden for at give ham Haanden og spørge til Forfatterens Helbred. Forstjellen i Alder gjorde denne Dymærksomhed marqueret. „De er i høi Gunst,“ bemærkede Bommen, da de to gik videre, „Deres Bog maa være Skyld i at der bliver viist Dem en saadan Dymærksomhed.“ Læg nu Mærke til mine Ord — „Jeg er bleven haanet i nogle engelske Styveblade, og — det vidste jeg“ De to vare paa Veien til Forfatterens Forlægger, og da de kom ind af Døren, stak den ærlige Charles Wiley en Kritik over den omhandlede Bog, i Forfatterens Haand. Hvad der gjorde det Hele endnu mere paaafaldende, var den Kjendsgjerning at Paragraben var den meest lidenskabelige Haan, som nogensinde er bleven nedskreven, og betalt af den engelske Udgiver. Den omhandlede Gentl man var en Mand af Talenter og Fortjeneste, men han var bleven sødt et halv Marhundrede for tidligt, til at nyde den hele mentale Uafhængighed i et Land der saa nylig havde været en Coloni.

Men Lucy — kjære, retskafne, varmtfølende, sanddru, elskede Lucy! — hele denne Tid glemte jeg at tale om hende. Der sad hun, qvindelig Elskværdighed, hendes Skjønhed endnu mere udviklet, hendes Dine straalende, glindsende, følsomme, som nogenfinde, hendes udtrykfulde Rødmen, hendes søde Smil og hendes Bevægelser saa naturlige og gratiøse. Hendes lette Sørgedragt forhøiede ogsaa hendes Skjønhed, der var af den Natur at den ikke fordrede nogen anden Hjælp af Klædedragten, end den der ene var afhængig af Smag. Da jeg fortryllet stirrede paa hende, indbildte jeg mig at der intet manglede for at fuldende Skuet, end mit Halsklynke. Kraftfuld, firskaaen Mand, som jeg var, med et Legeme hærdet ved Farer og Anstrængelser, kunde jeg efter at have stirret i nogen Tid paa den dyrebare Skabning, sat mig ned og grædt, under de Følelser der frembragtes ved Overbeviisningen om at jeg aldrig skulde fornøje Omgangen med hende, idetmindste ikke den foriroelige Omgang. Den Tanke at vi Dag efter Dag vilde blive mere og mere fremmede for hinanden, var næsten for meget for mig at bære. Saaledes som Sagerne stod, strømmede brændende Taarer til mine Dine, dog lykkedes det mig at skjule min Svaghed for de Omstaaende. Endelig var Tragoedien ude, Tæppet faldt og Tilskuerne begyndte at sætte sig i Bevægelse. Parterret som nyligt havde været fuldt, var nu næsten tomt, og jeg frygtede for at blive seet. Dog

kunde jeg ikke løsrive mig, men blev tilbage efter at de ni Tiendedele vare gaaet ud i Galleriet.

Det var nu let at see den Forandring der var foregaaet i Lucy's Stilling, af den Opmærksomhed der blev viist hende. Alle Damerne i de fornemste Loger havde et Hovednik eller et Smil for hende, og Halvdelen af de unge Mennesker med et fashionabelt Udre, som vare i Huset, flokkedes om hendes Loge, eller gik endog ind i den for at hilse paa hende. Det forekom mig at Andrew Drewett havde en selvtilfreds Mine, der syntes at sige: „J hde mig indirecte Eder's Hyldest, idet J hde den til den unge Dame.“ — Med Hensyn til Lucy, da kunde min iksinsyge Narvaagenhed ikke opdage den mindste Forandring i hendes Opførsel, saavidt Ligesfremhed og Natur angik. Hun forekom mig maaskee en lille smule mere qvindelig, end da jeg sidst saae hende, da hun nu var i sit tyvende Aar; men de Opmærksomheder hun modtog gjorde ingen Forandring i hendes Væsen. Jeg havde tabt mig i denne Scene og stod i en estertænkende Stilling, med Profilen vendt mod Logen, da jeg hørte et undertrykt Udraab af Lucy's Stemme. Jeg var alt for nær til at kunne tage feil, og det forarsagede at Blodet i en Strøm lob mig til Hjertet. Da jeg vendte mig om, saae jeg den kjære Pige, med Haanden udstrakt over den forreste Deel af Logen, Ansigtet overghdet med Rødmen og Dinene sættede paa mig. Jeg var bleven gjenkjendt, og Overraskelsen havde frembragt en Udvikling af alt det gamle

Benſtab, der ganſke viſt Gengang havde fundet Sted mellem os i Barndommens Genfold og Sandhed.

„Miles Wallingford!“ ſagde hun, idet jeg nærmede mig for at gribe den fremrakte Haand, og ſaaſnart jeg var nær nok til at hun kunde tale uden at tiltrække ſig Opmærkſomhed; „Du ankommen? og vi vide intet deraf!“

Det var tydeligt at Rupert ikke havde talt noget om at han havde ſeet mig, eller om vor Sammenkomſt paa Gaden. Han ſyntes lidt ſkamfuld, og lænede ſig forover for at ſige:—

„Jeg tilſtaaer, Lucy, at jeg glemte at ſige, at jeg mødte Capitain Wallingford, da jeg gik for at træffe Oberſten og Miſs Merton. O! vi har haft en lang Paſſiar ſammen, og det vil ſpare Dig for en Historie om ſvundne Hændelſer.“

„Jeg maa ikke deſtomindre ſige,“ ſvarede jeg, „hvor lykkelig jeg føler mig ved at ſee Miſs Hardinge ſaa vel, og at være iſtand til at aflægge mine gamle Paſſagerer min Compliment.“

Jeg verlede naturligviis Haandtryk med Majoren og Emily, bukkede for Drewett, blev præſenteret for hans Moder, og blev budt ind i Logen, da det ikke var ganſke i Reglen at converſere mellem Parterret og de forreſte Bænke. Jeg glemte mine viſe Beſlutninger, og var bagved Lucy inden tre Minutters Forlob. Andrew Drewett var ſaa artig at tilbyde mig ſin Plads, ſkjøndt det var med en Mine der tydeligt nok ſagde: „hvad bryder jeg

mig om ham, han er Skibscapitain, og jeg er en Mand af Verden og har Formue, og kan igjen indtage min Plads naar jeg lyst, medens den stakkels Tyr kun kan slumpe til denne Lykke, naar han hændelsesviis kommer i Havn." Det forekom mig idetmindste at hans Væsen udtrykte noget lignende.

"Jeg takker Dem Mr. Drewett," sagde Lucy paa den sødeste Maade. „Mr. Wallingsford og jeg ere gamle, meget gamle Venner, — De veed han er Graces Broder, og De har været paa Clawbonny!" — Drewett buffede høfligt nok — „og jeg har tusinde Ting at sige ham. Sæt Dig altsaa her, Miles, og lad mig høre alt om Din Reise."

Da Halvdelen af Tilskuerne gik saasnart Tragoedien var tilende, var anden Bænk i Logen tom, og da de andre Herrer satte sig paa den for at strække deres Lemmer, havde jeg Plads nok til at sidde ved Lucys Side og vendte til samme Tid Ansigtet halvt imod hende. Da hun paastod at ville høre min Historie inden vi skred til andre Ting, blev jeg nødt til at føie hende.

"Det er sandt. Major Merton," sagde jeg da Historien var endt, „en af Deres gamle Venner ved Navn Moses Marble er kommen til Live igjen, og er for Dieblicket i New-York."

Jeg fortalte nu paa hvilken Maade jeg var truffen sammen med min gamle Capitain. Dette var alligevel en meget uheldig Afbrydelse for mig, jeg her havde givet

Anledning til, thi det gav Majoren en hypperlig Leilighed til at blande sig i Samtalen. Da Orkesteret ydermere gav Tegn til at Tæppet snart vilde rulle op for Efterspillet, fik den gamle Mand mig snart ud i Galleriet for at erfare de nøiere Omstændigheder. Jeg var overordentlig skuffet, og det forekom mig at Lucy saae bedrovet ud; men derved var intet at gjøre, og ydermere kunde vi ikke samtale medens Stykket blev givet.

„Jeg formoder at De kun bryder Dem lidt om denne tosjede Farce,“ bemærkede Majoren, idet han saae gjennem et af Vinduerne, efter at vi havde gjenneimgaaet Marble-Affairens Details. „J saa Tilfælde ville vi blive gaaende her og vente til Damerne komme ud. Drewett og Hardinge vil nok sørge for dem.“

Jeg samtykkede og vi vedblev at gaae i Galleriet til Actens Slutning. Major Merton teede sig altid som en Gentleman, og han opførte sig endog mod mig, som om han erindrede de mange Forbindtligheder han skyldte mig. Han meddeelte nu adskillige smaa Begivenheder der stod i Forbindelse med hans egne Omstændigheder, og henpegede til at han sandsynligviis forblev i Amerika i nogle faa Aar. Vor Passiar fortsattes i nogen Tid medens mine Dine hyppigt vendte sig mod Logedøren, da Majoren pludselig bemærkede:

„Der er vederfareet Deres gamle Bekjendte, Hardinges, en stor Lykke, en Lykke, som de for faa Aar siden neppe ventede.“

„Sandsynligviis ikke, skjøndt Formuen er falden i fortræffelige Hænder,“ svarede jeg. „Det forundrer mig alligevel, at Miss Bradfort ikke testamenterede Eiendommen til den gamle Gentleman, da den Gengang tilhørte deres fælleds Bedstefader, og han var følgelig nærmeste Arving.“

„Jeg formoder at hun antog, at den gode gamle Præst ikke vilde vide hvad han skulde gjøre med den. Rupert Hardinge er nu flink og aandrig, og i en Stilling hvori han kan gjøre Figur i Verden; og den er formodentlig i bedre Hænder, end om den først var bleven overdraget til den gamle Herre.“

„Den gamle Herre har været en trofast Formynder for mig, og jeg tvivler ikke om at han vilde have været det samme for sine egne Børn. Men faaer Rupert hele Mrs. Bradforts Formue?“

„Det troer jeg ikke, der er et Slags anbetroet Depositum, har jeg hørt ham sige, og jeg troet snarere, at hans Søster har nogle directe eller hjemfaldende Renter. Maaſkee hun er udnævnt til Arving, dersom han døer uden Afkom. Der gik en tosset Historie om at Mrs. Bradfort havde testamenteret alting til Lucy; men jeg har det fra de bedste Autoriteter, at det ikke er sandt.“ — Det var rigtignok en ypperlig Idee at Rupert Hardinge var den „bedste Autoritet,“ en Karl der aldrig havde vidst hvad en uforsøfket Sandhed var, lige fra den Tid han gik i Skjorter eller kunde snakke! — „Da jeg veed, at der er et anbetroet Depositum, skjøndt ikke af synderlig Betydning,

formoder jeg, at Lucy har havt nogle uvisse Renter, der formodentlig ere afhængige af om hun gifter sig med Broderens Samthkke, eller saadanne Vilkaar. Den gamle Dame var flog, og gjorde uidentviol alt hvad der var nødvendigt."

Det er mærkværdigt hvorledes Folk daglig bedrage sig med Hensyn til Formue; da de som meest attraae den, begaae de største Feil. Med Hensyn til Arv ere de Løgne der blive fortalte i Særdeleshed vidunderlige. Det er nu mange Aar siden jeg lærte ikke at tage Notits af Rhytter angaaende saadanne Gjenstande, og mindst af alle, Rhytter der kom fra Nagerkarle. Saadanne henføre alting under Dollars og tale sjelden en Minut uden at anvende dette Ord. Men her var Major Merton tydeligt nok ført bag Lyset af Rupert; skjøndt med hvilke sandsynlige Folger, stod det ikke i min Magt at forudsee. Det var klart nok at det ikke tilkom mig at føre ham ud af Wildfarelsen, og da Samtalen begyndte at blive ubehagelig, var jeg slet ikke utilfreds ved at høre den Bevægelse, der tilkjendegav Actens Slutning. Ved Logedøren fandt vi til min store Sorg at Mrs. Drewett vilde gaae, da Damerne syntes at Farcen var fløv, og ikke værd at spille Tiden paa. Rupert gav mig et uroligt Diefast, og han trak mig end- og til Side for at hviske: „Miles, hvad jeg har sagt Dig i Aften er en dyb Familie-Hemmelighed, og blev betroet til en Ven."

„Jeg har intet at gjøre med Dine private Anliggender,

Rupert," svarede jeg, „lad mig kun vente at Du handler ærligt, især naar det angaaer Fruentimmer.“

„Alting vil blive bragt i Rigtighed, det kan Du stole paa, Sandheden vil bringe alt i Orden, og alt vil netop faae det Udfald som jeg har forudsagt.“

Luch saae sig ængstlig om, medens Drewett var gaaet for at lade Bognene kjøre frem, og jeg haabede det var mig hun saae efter. I et Dieblif var jeg ved hendes Side; i næste Dieblif hød Mr. Andrew Drewett hende Armen, idet han sagde at hendes Bogn spærrede Veien. Vi gik samlede ud i det ydre Galleri, og da viste det sig, at Mrs. Drewetts var den første, medens Luch's var bagved. Ja, Luch's Bogn! — Den kjære Pige var kommen i Besiddelse af hendes Slægtnings Huus, Bohave, Heste, Bogne og alt andet, uden Forbehold, ligesom det var bleven efterladt af den forrige Eier, da hun tog Afsked med Livet for at lægges i Graven. Jeg lagde Mærke til, at Mrs. Bradforts Vaaben endnu var paa Bognen, da dens Eier havde afflaaet alle Ruperts Anmodninger om at ombytte det med Hardingernes. Den sidste hævnede sig alligevel ved at fortælle alle Menneſker, hvor ædelmodig han var ved at holde saadant et Kjøretøi for sin Søster.

Majoren hjalp Mrs. Drewett i Bognen og hendes Søn var nødt til at byde God Nat og følge Moderen hjem. Det skaffede mig en velsignet Minut ene med Luch. Hun talte om Grace, sagde at de nu i flere Maaneder

havde været adskilte, længere end de nogensinde før i deres Liv havde været fra hinanden, og at hun, alle hendes Overtalelser uagtet, ikke kunde bevæge min Søster til at komme til dem i Byen, medens hendes eget Dnske, at besøge Glawbonny, bestandig var bleven skuffet, da Rupert paaastod at hendes Nærværelse var nødvendig, for at ordne saa mange Forretnings-Sager.

„Grace er ikke saa ydmyg, som jeg var i gamle Dage, Miles,” sagde den fjære Pige, idet hun halv alvorlig, halv bebreidende saae mig i Dinene, da Lyset fra Lampen faldt paa hendes taareblændede omme Dine, „og jeg haaber at Du ikke vil efterligne hendes flette Exempel. Hun vil lade os føle at hun har et Hjem i Glawbonny; men jeg har aldrig betænkt mig paa at indrømme hvor fattige vi vare, medens I alene vare rige.”

„Gud velsigne Dig, Lucy!” hviskede jeg, idet jeg trykkede hendes Haand hjerteligt. „Det kan ikke være saaledes meent — har Du hørt noget om Graces Helbred?”

„O! jeg veed hun er rask. Rupert siger mig det, og hendes Breve ere muntre og fjærlige, som altid, og indeholde ikke et Ord om Sygdom; men jeg maa snart see hende. Grace Wallingsford og Lucy Hardinge bleve ikke skabte for at leve adskilte. Men nu er Bognen her; jeg seer Dig imorgen, Miles — til Frokost, — skal vi bestemme Klokken otte præcise?”

„Det vil være mig umuligt. Jeg affeiler til Glaw-

bonny med første Flodtid, og det er Klokken fire. Jeg sover ombord i Sluppen."

Major Merton hjalp Lucy i Bognen, der blev sagt god Nat, og jeg blev staaende ene tilbage paa Bygningens nederste Trin, gabende efter Bognen, da Rupert skyndte sig bort.

Tolvte Kapitel.

Jeg naaede the Wallingsford førend Klokken elleve, hvor jeg fandt Neb, der ventede mig med mine Kufferter og andre Effecter. Da jeg nu var ombord i mit eget Skib, gav jeg Ordre til at benytte den gunstige Windforandring og lette strax, istedenfor at vente paa Floden. Da jeg forlod Dækket, var Sluppen ovenfor Stats-Fængslet, et Punkt henimod hvilket Byen havde faaet en betydelig Tilvæxt, siden den Tid jeg først omtalte det for Læseren. Uagtet denne tidlige Afreise naaede vi ikke til Wigen førend den anden Dags Morgen Klokken otte.

Ikke saasnart var Sluppen nær nok førend jeg sprang iland paa Bærstet og begyndte at stige op af Høien. Fra dennes Top saae jeg min forrige Formhynder, skyndende sig henad Beien. Det viste sig siden efter, at et af Byens

Skiveblade havde anonceret the Dawns Ankomst, og at man ventede mig med Sluppen. Jeg blev modtaget med aabne Arme, blev kysset netop paa samme Maade, som om jeg endnu var en Dreng, og hørte den skyldfri gamle Mand fremmumle Betsignelser over mig, og Taknemmeligheds-Bønner. Intet kunde nogensinde forandre den gode Mr. Hardinge, der nu, da han kunde commandere over hele hans Datters Formue, accurat var ligesaa tilfreds ved at leve af de tre eller fire hundrede Dollars han fik af sit Jordlod og Menigheden, som han nogensinde i sit Liv havde været.

„Velkommen tilbage, min kjære Dreng, velkommen tilbage!“ tilføiede Mr Hardinge, med Varme i Stemme og Mine. „Jeg sagde Du maatte — Du vilde være ombord, saasnart de meldte at Sluppen var i Sigte; thi jeg dømte Dit Hjerte efter mit eget. Ah! Miles, vil den Dag nogensinde komme, da Clawbonny vil være Dig godt nok? Du har allerede saa mange Penge, som Du behøver, og flere vil neppe bidrage til Din Lyksalighed.“

„Da vi taler om Penge, kjære Sir,“ svarede jeg, „medens jeg maa beklage Tabet af Deres agtværdige Slægtning, maa det være mig tilladt at lykønske Dem, i Anledning af den smukke Familie-Giendom der er tilfaldet Dem — Jeg har forstaaet at De og Deres Familie arver hele Mrs. Bradforts Formue, værdifuld i Omfang og uden al Tvivl høist agtværdig, da den nedstammer fra Deres Forfædre.“

„Ganske vist, ganske vist, — det er netop som Du siger, og jeg stoler paa at al denne uventede Rigdom vil lade os vedblive at være ligesaa oprigtige Guds Tjenere, som jeg haaber i al Ydmuighed at den fandt os at være. Eiendommen er alligevel ikke min, men Lucy's; jeg behøver ikke at skjule noget for Dig, skjøndt Rupert har ladet Bink falde om, at det kunde være klogt ikke at lade Sagernes nøiagtige Sammenhæng blive bekjendt, da det kunde bringe en Sværm af graadige Lykkejægere om den kjære Pige, og har foreslaaet, at vi hellere skulde understøtte den Mening, at Formuen skulde deles mellem os. Dette kan jeg ikke gøre direkte, som Du nok vil kunde indsee, da det vilde være Bedrageri; men man kan jo tie. Med Dig er det alligevel en anden Sag, og derfor fortæller jeg Dig Sandheden paa Gengang. Jeg er udnævnt til Executor og handler i denne Egenkab, og derfor er jeg saa meget desto gladere ved at see Dig; thi jeg er saa meget beskæftiget med Bund, Schilling og Pence, at det drager mit Sind bort fra mit hellige Kalds Pligter, og jeg staaer fare for at blive egennyttig og vindeshg. En egennyttig Præst, Miles, er ligesaa forhadet en Ting, som et vindeshgt Fruentimmer!”

„Der er kun liden fare for at De skulde blive noget saa verdsligt, min kjære Sir. Men Grace, De har ikke nævnt min elskede Søster!”

Jeg saae at Mr. Hardinges Ansigt pludselig forandrede. Glædesudtrykket flyede øieblikkelig bort fra

det, og det fik et Anstrøg af Uvished og Tungfimd. Der levede ikke et Menneske, der mindre lagde Mærke til Livets almindelige Anliggender, end den gode Geistlige; men det var tydeligt, at han nu saae noget, der hvilede tungt paa ham.

„Ja Grace,“ svarede han tvivlende; „den kjære Pige er her, og ganske ene, og ikke saa lystig og munter som forhen. Jeg er ogsaa paa hendes Vegne glad ved Din Tilbagekomst, Miles. Jeg frygter for at hun er ikke rask; jeg vilde i forrige Uge, eller i det Dieblig jeg gjenjaae hende, have sendt Bud efter Lægen; men hun paastod at det ikke behovedes. Hun er overordentlig skjøn, Miles! Du veed hvorledes det er med Grace — Hendes Ansigt har altid forekommet mig mere skiftet for Himlen end for Jorden, og nu minder hun mig altid om Serapherne, der sørgede over Menneskenes Synder!

„Jeg frygter da for, Sir, at Ruperts Efterretning er sand, og at Grace er alvorlig syg?“

„Det haaber jeg ikke, min Dreng, jeg beder ret inderlig til Gud at det ikke maa være Tilfældet. Hun er ikke, som hun pleier at være, det er vist; men hendes Aand, hendes Tanker og alle hendes Tilbøieligheder, og om jeg tør udtrykke mig saaledes, hendes hele Kraftfylde, synes at pege mod Himlen. Der har været en Opvaagnen i Graces Aand, der i Sandhed er beundringsværdig. Hun læser i gudelige Bøger, tænker, og jeg tvivler ikke derom, beder fra Morgen til Aften. Deri bestaaer Hemmeligheden

ved at hun har trukken sig tilbage fra Verden og at hun afflaaer Luchs Indbydelse. Du veed, hvor meget Pigerne holde af hinanden, men Grace afflaaer at gaae til Luch, skjøndt hun veed at Luch ikke kan komme til hende."

Jeg fattede nu det Hele. En Vægt som et Bjerg thngede paa mit Hjerte, og jeg gik nogen Tid uden at tale. Min fortræffelige Formynders Ord lød for mig som Ligklokken over en Søster jeg næsten tilbad.

"Dg venter Grace mig nu?" vovede jeg tilsidst at spørge, ihvorvel Ordene bleve yttrede i saa skjælvende en Tone, at endog den uopmærksomme Geistlige opdagede en Forandring.

"Ja hun gjør, og det glædede hende at høre det. De eneste Ting af jordisk Natur, som jeg i den senere Tid har hørt hende fremføre var nogle ængstlige, søsterlige Ønsker om Din snare Tilbagekomst. Efter hendes Gud, er Du, Miles, den hun elsker høist!"

O! hvor ønskede jeg ikke dette var sandt; men af! af! jeg vidste at det var langt anderledes.

"Jeg seer at Du er bleven urolig, min kjære Dreng, over det jeg har sagt Dig," yttrede Mr. Hardinge; "rimeligviis af alvorlig Befymring over Din Søsters Helbred. Hun er ikke rask, det indrømmer jeg; men det er Folgerne af aandelige Lidelser. Den elskelige Skabning har betragtet sin syndefulde Natur med altfor levende Udsigter, og jeg frygter for hun har lidt bittert. Jeg stoler paa at mine Samtaler med hende, og mine Bønner, ikke have været

ganske uden Nytte, formedelst den guddommelige Bistand, og at hun nu er gladere, ja, hun har for en halv Time siden forsikkert, at dersom det viste sig at Du kom med Sluppen, vilde hun føle sig lykkelig."

Om det havde gjeldet mit Liv kunde jeg ikke længer have talt om denne sørgelige Gjenstand, og jeg forblev taus. Da vi endnu havde et langt Stykke at gaae, var det mig en Lættelse at henvende Talen paa andre Gjenstande, da jeg ellers vilde have følt mig overmandet og maatte have sat mig ned og græde, midt paa Veien.

"Har Luch isinde at besøge Clawbonny i Sommer?" spurgte jeg, skjøndt det maatte forekomme mig besynderligt, at Uolsgaarden ikke ansaaes for Luchs Hjem. Jeg frygter for at jeg følte en skinsyg Utilfredshed ved den Tanke, at den kjære Pige skulde være i Besiddelse af Huse og Jorder, eller enhver anden Ting der ikke hidrørte fra mig.

"Det haaber jeg," svarede Faderen, "skjøndt hendes nye Pligter ikke tillade hende at være saa meget hendes egen Herre, som jeg kunde ønske. Jeg antager det for afgjort, Miles, at Du saa hende og hendes Broder?"

"Jeg mødte Rupert paa Gaden, Sir, og havde en kort Sammenkomst med Mertons og Luch i Theateret. Den unge Mr. Drewett og den gamle Mrs. Drewett vare ogsaa der."

Den gode Geistlige vendte sig hurtig imod mig og saa saa flog og velunderrettet ud, som det vel var muligt

for een der var saa uskyldig og ligesrem, som han. Der-
sø som jeg var bleven gjennemboret med en Kniv, kunde jeg
ikke have krympet mig mere end jeg gjorde; omendstjøndt
jeg affecterede en Opførsel der var meget fremmed for
mine Følelser.

„Hvordan synes Du om denne unge Mr. Drewett,
min Dreng?“ spurgte den Geistlige med en fortrolig in-
teresseret Mine, og en Alvor i sit Udseende, der hos ham
var uadskillelig fra alt hvad der angik hans Datter.
„Bifalder Du?“

„Jeg troer jeg forstaaer Dem, Sir, De mener at jeg
antager at Mr. Drewett beiler til Miss Hardinges Haand.“

„Det vilde være upassende at sige dette, endogsaa
til Dig, Miles, dersom ikke Drewett selv gjorde sig Flid
for at lade hele Verden vide det.“

„Muligen for at holde andre Beilere borte,“ svarede
jeg med en Bitterhed, som det ikke var muligt at tæmme.

Mr. Hardinge var nu et af de sidste Mennesker i
Verden til at formode noget ondt. Han saa derfor for-
undret ud ved min Anmærkning, og jeg tog sandsynligviis
ikke meget fejl ved at antage at han saa misfornøiet ud.

„Det er ikke ret, min kjære Dreng,“ sagde han med
Alvor. „Vi skulle stræbe at tænke det bedste og ikke det
værste om vore Medmennesker.“ Fortræffelige gamle Mand,
hvor trofast fulgte Du ikke selv denne Grundsætning! —
„Det er en viis og en useilbarlig Regel, isærdeleshed med
Hensyn til vore egne Svagheder. Dernæst er det ikke

mere end naturligt, at Drewett skulde ønske at sikre sig Lucy; og naar han ikke betjener sig af andre Midler end aabent at lægge sin Hengivenhed for Dagen, er der vistnok ingen Grund til at klage."

Jeg blev irettesat, og hvad der var mere, jeg følte at Trettesættelsen var forjert. Som en Slags Forsoning for min Feil skyndte jeg mig at tilføie:

„Meget sandt, Sir, jeg indrømmer det urigtige i min Bemærkning og kan kun bøde for den ved at tilføie, at det er ganske tydeligt at Mr. Drewett ikke bliver ledet af vindeslyge Bevæggrunde, da han ganske afgjort viste, Miss Hardinge Opmærksomhed for Mrs. Bradfords Død, og førend han nogenstunde kunde have forudset hendes Testamentes Natur."

„Ganske sandt, Miles, og meget passende og rigtig bemærket. Hvad nu Dig angaaer, der har kjendt Lucy fra Barndommen, og som næsten betragter hende paa samme Maade, som Rupert, kan det ikke forekomme Dig saa meget naturligt at en ung Mand kan elske hende med Varme og Inderlighed, kun for hendes egen Skyld; dette er paa Grund af Dine broderlige Følelser; men jeg kan forsikre Dig, Lucy er virkelig en fortræffende og som vi alle veed en fortræffelig Pige!"

„Hvem taler De saaledes til, Sir? Jeg kan forsikre Dem, at intet er lettere for mig end at indsee hvor naturligt det er for enhver Mand at elske Deres Datter. Med Hensyn til Grace tilstaaer jeg at der er en Forskjel, thi

hun har altid forekommet mig for overjordisk, allerede i alt for nær Forbindelse med Himlen, til selv at nære jordiske Lidenstaber."

„Det er netop hvad jeg har sagt Dig, og vi maa bestræbe os for at beherske og menneskeligjøre, dersom jeg tør udtrykke mig saaledes, Graces Tilboielighed Der er intet farligere for en sund Sjæl, i religiøs Henseende, Mises, end Exaltation; det er Sygelighed, og hverken Tro, eller Barmhertighed, eller Haab, eller Ydmuighed eller nogen anden Ting der er os befalet; men vor medfødte Svaghed der tager en feil Retning, under en naturlig Paavirkning, inarere end Frugterne af Anger, og den Bistand, som Guds Aand giver os. Vi læse ingensteds om nogen Exaltation og Hulen og Klagen blandt Apostlene."

Hvorledes var det muligt for mig at opløse den gode gamle Mand om Grunden til min Søsters Sygdom? At Grace med hendes Sind skulde være Offeret for en religiøs Virrelighed, troede jeg ikke et Dieblik; men at hendes Hjerte var knust, hendes Kjærlighed skuffet, hendes Haab bedraget, ved Ruperts Leisindighed og Nærighed, hans Verdsligsindethed og Forsængelighed, kunde jeg forudsæe og var beredt paa vilde blive bekræftet; skjøndt dette var Kjendsgjerninger, der ikke vare skikkede til at meddeles den Skyldiges Fader. Jeg svarede ikke, men dreiede Samtalen hen paa Volsgaarden og saadanne Gjenstande for hvilke jeg kunde affectere en Interesse, som jeg netop i det Dieblik var langt fra at føle. Dette bragte

den Geistlige til at spørge om min sidste Reises Udfald, og satte mig istand til at samle tilstrækkelig Styrke til at møde Grace, med idetmindste tilsyneladende Rolighed.

Mr. Hardinge gav et forud aftalt Tegn, saasnart som vi kom i Sigte af Huset, der underrettede dets Beboer om min Ankomst, og vi vidste, skjøndt vi endnu vare en halv Fjerdingvei fra Huset, at Nyheden havde frembragt en stor Bevægelse. Alle de Sorte mødte os paa den lille Blaine, — thi Pigerne havde, efter at de vare bleve voksne, foretaget denne Forandring ved den gamle Forgaard — og jeg maatte gjenneengaae den Proces, at ryste Hænder med dem Alle. Dette skete under hjertelige Udbrud af Latter, den Maade paa hvilken hine Dages Negere næsten altid gytrede deres Glæde, og mangen et „Velkommen hjem, Masjer Mile!“ og „Hvor er Neb bleven af, Masjer Mile?“ blev spurgt af flere end een, og stor var Glæden da jeg fortalte hans Stamme og Race, at den trofaste Knos vilde komme med Karren, som skulde bringe min Ba. age. Men Grace ventede mig. Jeg brød igjennem Sværmen og kom ind i Huset. I Døren mødte jeg Chloe, en Pige omtrent i min Søsters Alder, og en Slags halvblods Cousine til Neb, der i de senere Aar var bleven foretrukken til en Forretning, der noget nærmede sig til en Kammerpiges. Jeg siger halvblods, thi naar jeg skal sige Sandhed, kunde faa af den Tids New-York Sorte have taget Arv efter deres Brødre og Søstre, under det gamle dictum i Fælledsloven, der paabød at ingen uden

Heelblods-Arvinger vare arveberettigede. Chloe mødte mig som sagt i Døren og hilste mig med et af hendes sødeste Smil, idet hun neiede og saae virkelig saa glad ud, som alle mine Slaver gjorde ved at see deres unge Herre igjen. Hvor de undertiden rørte mit Hjerte ved den Maade paa hvilken de omtalte „gamle Masser og gamle Misjus,“ altid Gjenstode for Sorg blandt Negere, der vare blevne godt behandlede af dem. Metaphysikerne kan raisonnere ligesaa listigt som de vil om Racer og Farver, og om de Sortes Disposition til at erhverve; men ingen kan overtale mig til at give Slip paa den Troe, at de har en overordentlig stor Disposition til at elske. Mellem dem selv og deres Herre, mellem deres egne Born og deres, hvem de vare underdanige, har jeg ofte seet Exempler, der meget har lignet Hundens Hengivenhed for den menneskelige Familie, og Tilfælde, i hvilke deres Herres Born bleve foretrukne for dem af deres eget Kjød og Blod, forefaldt stadigt.

„Mi haaber Dem vær meget vel, Sah, Masser Mile?“, sagde Chloe, der havde nogen extra Politur, som Følge af hendes Stilling i Familien.

„Fuldkommen, min gode Pige, og det glæder mig at see Dig see saa rask ud, — Du er virkelig bleven smuk, Chloe.“

„O! Masser Mile — Dem saa lystig! — nu Dem bli hjemme, Sah, lang Tid?“

„Det frygter jeg for at jeg ikke gjør, Chloe; men man kan ikke vide det. Hvor træffer jeg min Søster?“

„Miss Grace sagde mi komme her, Masser Mile, og siige hun onskt at see Dem i Familie-Bærelset. Hun alt ventet der i nogen Tid.“

„Tak Chloe; og sørg Du for at der ingen afbryder os. Jeg har nu ikke seet min Søster i næsten et Aar.“

„Bistnok, Sah, alt som Dem siige.“ Derpaa viste Pigen, hvis Ansigt glindsede som en sort Flaske der nylig var dyppet i Vand, hendes brillante Tænder, fra Dre til Dre, lo hjertelig, saae undseelig ud, hvorefter hun blev alvorlig og da brast Hemmeligheden ud af hendes Hjerte, i en ung Negerindes melodiske Stemme, som ikke ret vidste om hun skulde lee eller græde — „Hvor Neb? Masser Mile, hvad han bestille?“

„Han vil kysse Dig, inden ti Minutter, Chloe, sæt derfor det gladeste Ansigt op, som Du er istand til.“

„Det han ikke vil, den næsvis Knegt — Miss Grace har lært mi bedre end det.“

Jeg ventede ikke for at høre mere; men gik henimod det lille trekantede Bærelse, med hurtige Skridt, og dog saa beflemt, at jeg aldrig i mit Liv kan erindre at have lagt min Haand paa Klinken med mere Skjelven. Jeg saae mig nødt til at standse for at samle Fatning til at aabne Døren; da jeg pludselig fik det Haab at Grace vilde forekomme mig, og at jeg vilde befinde mig i hendes Arme, førend det skulde blive mig nødvendigt at opmande

mig mere. Alt var alligevel roligt, som i Graven, inde i Bærelset, og jeg aabnede Døren, som om jeg ventede at finde et af de Legemer jeg forhen havde seet i deres Ligkister, i dette de Dødes sidste Hvilested over Jorden. Min Søster sad paa Causeusen, virkelig ude af Stand til at reise sig, saavel formedelst Svaghed, som Bevægelse. Jeg skal ikke forsøge paa at beskrive det Slag hendes Udseende gav mig. Jeg var forberedt paa en Forandring, men ikke een, der, som jeg øieblikkelig maatte dømme, satte hende saa nær ved Graven.

Grace udbredte sine Arme, og jeg kastede mig ved hendes Side, omslyngede hende og trykkede hende til mit Hjerte, med den Æmhed hvormed jeg vilde have favnet et spædt Barn. I denne Stilling græd vi begge bitterlig, og jeg skammer mig ikke ved at sige, at jeg hulkede som et Barn. Jeg tør sige at fem Minutter forløb paa denne Maade, uden at nogen af os taledes et Ord.

„Den barmhjertige, alnaadige Gud være lovet, at Du itide er gjengivet mig, Miles!“ sagde min Søster endelig med svag Stemme, „jeg frygtede for det vilde blive for sildigt.“

„Grace! — Grace! — Hvad betyder dette, min kjære, min eneste, min høitelskede Søster, hvorledes finder jeg Dig dog?“

„Er det nødvendigt at tale, Miles? — kan Du ikke see — seer Du ikke og forstaaer Du ikke Alt?“

Jeg trykkede min Søster saa heftigt op til mig, at

dette forklarede at jeg fattede den hele Historie. At Grace nogenſinde kunde elſke og forglemme, troede jeg ikke; men at hendes Dmhed for Rupert, hvem jeg kjendte for et letſindigt, egenkjerligt Væſen, ſkulde bringe hende i denne frytelige Stilling, havde jeg virkelig ikke forudſet, ſom en Mulighed. Lidet forſtod jeg den Gang hvor tilidsfuldt et Fruentimmer elſker, og hvor tilbøielig hun er til at begave det Væſen hun har valgt, med alle de Egenskaber hun kunde ønske ham at beſidde. I min Sjælequal mumlede jeg hoit nok til at blive hort: „Den hjerteloſe Skurk!“

Grace hævede ſig vieblikkelig fra mine Arme. I det Dieblik ſaae hun mere ud ſom et Væſen fra Himlen, end een der endnu horte til denne uſle Jord. Hendes Skjønhed kunde neppe ſiges at være forringet, ſkjøndt jeg hvert Dieblik maatte frygte for, at hun vilde blive revet bort fra mig; ſaa ſvag ſhutes den Traad der endnu bandt hende til Livet. I nogle Henseender ſaae jeg hende aldrig mere elſkelig end hun netop ved denne Leilighed forekom mig. Dette var naar det hecetiſke i Sygdommen meddeelte de yndigſte og meeſt helgenagtige Dine, ſom nogenſinde var ſkjænfet et merneſkeligt Aaſyn, en Slags hellig Glands. Hendes Anſigt var alligevel nu blegt og farveloſt, og hendes Blik ſorgfuldt og bebreidende.

„Broder,“ ſagde hun høitideligt, „dette maa ikke være. Det er ikke hvad Gud beſaler — det er ikke hvad jeg ventede af Dig — hvad jeg har Ret til at vente af een,

hvem jeg er overbevist om at han elsker mig, om ogsaa ingen anden paa den hele Jord gjør det."

„Det er ikke let, min Søster, for en Mand at glemme og tilgive den Usling, som saa længe har vildledet Dig — vildledet os alle, og derpaa vendt sig til en Anden, under Forsængelighedens blotte Tilskyndelse."

„Wiles, min kjærlige og mandige Broder, lyt til hvad jeg siger," vedblev Grace, idet hun kjærligt trykkede min Haand mellem begge sine, og var neppe istand til at beherske sin Bevægelse. „Al Brede, Fortrydelse, ja endog Stolthed maa forglemmes. Du skylder mit Kjøn dette og de rædsomme Beskyldninger der ellers kunde hvile paa mit Navn. Havde jeg som Kvinde noget at bebreide mig, kunde jeg underkaste mig enhver Straf, men det er visstelig ikke nogen saa utilgivelig Synd, ikke at være istand til at beherske Følelserne, at jeg efter min Død skulde blive tillagt et Navn, blandet med Rygter, der stod i Forbindelse med saadan en Strid. I have desuden levet som Brødre. Saa er der den gode, fortræffelige, trofaste, gudsfrygtige Mr. Hardinge, der endnu er min Formynder, som Du veed, og Lucy, kjære, hjertensgode, trofaste Lucy —"

„Hvorfor er den kjære, hjertensgode, trofaste Lucy ikke her, vaagende over Dig, Grace, netop nu?" spurgte jeg tørt.

„Hun veed intet om min Tilstand, den, saavel som Grunden til den, er en Hemmelighed for alle, undtagen

Gud og Dig. Ah! jeg veed det vilde være umuligt at bedrage Din Kjærlighed, Miles, der bestandig har været for mig alt hvad en Søster kunde ønske."

"Og Lucy! hvorledes er hendes Kjærlighed bleven bedragen? har ogsaa hun kun Dine for dem hun saanlig har lært at beundre?"

"Du gjør hende Uret, Broder. Lucy har ikke seet mig siden den store Forandring, som jeg selv kan see er foregaaet med mig. En anden Gang skal jeg fortælle Dig alt. For Diebliffet kan jeg kun sige, at saasnart jeg havde haft visse Forklaringer med Rupert, forlod jeg Byen, og har omhyggeligen skjult min astagende Helbredstilstand for den kjære Lucy. Jeg skriver hver Uge til hende og faaer Svar; alt gaaer saa muntert mellem os og tilshneladende saa lykkelig som nogensinde. Nei, dadl ikke Lucy, hvem jeg er overbeviist om vilde forlade alt og alle for at komme til mig, dersom hun havde den ringeste Tanke om Sandheden. Tvertimod, jeg troer at hun antager at jeg hellere ikke vilde have hende paa Clambonny netop nu, ihvorvel hun veed hvor høit jeg elsker hende; thi een der har Lucy's Jagttagelses-Øyne og Leilighed kan kun formode Sandheden. Lad mig hvile mig ved Dit Bryst, Broder, det trætter mig at tale saa meget."

Jeg sad i en stiv Time og holdt denne elskede Søster i mine Arme, uden at nogen af os talte. Jeg frygtede for at skade hende ved atter at bringe hende i Oprør,

og hun var glad ved at søge Tilflugt i Taushed, da Følelsen af jomfruelig Blufærdighed ikke kunde undgaae at blive berørt i en saadan Samtale. Da min Kind hvilede mod hendes silkebløde Haar, saae jeg store Taarer rulle ned ad hendes blege Kinder; men de nu og da givne Haandtryk sagde mig hvor glad min Nærværelse gjorde hende. Efter en ti til femten Minutters Forløb, faldt det affræstede Barn i en feberagtig afbrudt Slummer, som vilde have holdt mig fuldkommen ubevægelig den hele Nat, dersom det kunde have bidraget til at vedligeholde den. Jeg er overbevist om, at en Time forløb førend denne Scene endte. Grace rejste sig derpaa og sagde med et af hendes meest englelige Blik:

„Du seer hvorledes det er med mig, Miles, svag som et spædt Barn, og næsten ligesaa besværlig. Du maa bære over med mig, thi Du vil blive min Amme. Et Løfte maa Du give mig, Kjæreste, inden vi forlade dette Bærelse.“

„Det er givet, min Søster, det maa saa være hvad det vil; nu kan jeg intet nægte Dig,“ sagde jeg hensmeltet i qvindagtig Omhed. „Og dog, Grace, siden Du fordrer et Løfte, har jeg ifinde at vedsoie et Vilkaar.“

„Hvilket Vilkaar, Miles, kan Du tilsoie som jeg vil afflaae? Jeg samtykker i enhver Ting, endog uden at kjende Dine Ønsker.“

„Jeg lover da ikke at kræve Rupert til Regnskab for hans Opførsel — ikke at spørge ham — ja, ikke

engang at bebreide ham," svarede jeg, idet jeg forøgede mine Løsters Antal, da jeg saae i Graces Dine, at hun ventede endnu mere.

Det sidste Løfte syntes alligevel fuldkommen at tilfredsstille hende. Hun kyskede min Haand og jeg følte brændende Taarer falde paa den.

„Nævn nu Dine Vilkaar, kjæreste Broder," sagde hun efter at have fattet sig lidt, „nævn dem og Du skal see med hvilken Glæde jeg vil modtage dem alle."

„Jeg har kun et, og det er dette. Jeg maa bruge de hensigtsmæssigste Midler til at sørge paa det omhyggeligste for Dig. — Jeg maa have fri Raadighed til at sende Bud efter hvilkensomhøest Læge jeg maatte vælge, efter de Bønner jeg lyster at kalde, og at Du vil følge de Raad og Anviisninger der blive givne."

„O! Miles, Du kunde dog ikke — kan ikke tænke paa at sende Bud efter ham!"

„Nei vistnok, hans Nærværelse vilde drive mig ud af Huset. Med den eneste Undtagelse vil altsaa mine Betingelser blive antagne?"

Grace gjorde en samthkkende Gebærde og sank atter op til min Barm, næsten afkræftet ved den Scene hun nyhlig havde gennemgaaet. Jeg mærkede nok, at det ikke kunde gaae an længere at dvæle ved den Gjenstand vi havde havt paa Bane, og jeg blev siddende en Time og understøttede den elskede Skikkelse, uden selv at tale og anbefalende hende Taushed. Efter denne hendes anden

Søvn følte Grace sig mere vederqvæget, end efter den første urolige Slummer, og hun erklærede at hun følte sig stærk nok til at gaae til Middagsbordet. Jeg kaldte paa Chloë, og i Forening med hende førte jeg Patienten til hendes Bærelse. Medens vi gik ad den lange Gang hvilede hendes Hoved mod mit Bryst, og hendes Dine vendte sig kjærligt om mod mit Ansigt, og flere Gange følte jeg det blide Tryk af hendes magre Hænder, givet i den varme, hellige søsterlige Kjærlighed.

Der medgik en Time, inden jeg havde fattet mig efter denne Sammenkomst. Da jeg havde trukken mig tilbage i mit eget Bærelse, græd jeg som et Barn, over det Tilbageblevne af det Bæsen jeg havde forladt, saa yndigt og fuldkomment, skjøndt Tvivlens Kraft endogsaa den Gang havde beghndt at fæste Rod. Jeg skulde endnu høre hendes Forklaringer, og besluttede at samle saameget Herredømme over mig selv, at jeg kunde modtage dem paa en saadan Maade, at den Smerte, Grace maatte føle ved at meddele dem, ikke skulde foroges. Saasnart jeg var tilstrækkelig fattet, gik jeg ifærd med at skrive Breve. Et af dem var til Marble. Jeg bad ham om at lade anden Styrmand sørge for at Skibet blev udloset, og selv at komme op til mig med Sluppen. Jeg ønskede at tale med ham, da jeg ikke troede det muligt at gaae med Skibet paa den næste Reise, og jeg havde i Sinde at lade ham føre det. Det var nødvendigt at vi personligt raadsflog med hinanden. Jeg skjulte ikke Grunden til denne Be-

slutning, skjøndt jeg intet sagde om Marsagen til min Søsters Tilstand. Jeg sendte Marble en Liste over Læger, han skulde medbringe den af dem han kunde faae fat paa, idet han skulde begynde med den Første der var anført og dernæst følge i den opgivne Orden. Ved det sidste Mars Reiser havde jeg en netto Indtægt af ti tusind Dollars, og jeg havde besluttet at hver eneste af disse Dollars skulde anvendes til at erholde de bedste Raad, som Landet den Gang var istand til at yde. Jeg havde kaldet saadanne Mænd som Gosack, Post, Bayley, M'Knight, Moore, o. fl. og endog tænkt paa at faae Rush fra Philadelphia; men blev affrækket ved at gjøre Forsøget, formedelst Afstanden og Ulykkens paatrængende Natur. I Aaret 1803 var Philadelphia omtrent tre Dages Reise fra Clawsbony, om man endog gjorde Regning paa en heldig Fart paa Floden, og naar den kun var nogenlunde heldig kunde der medgaae fem eller sex Dage, hvorimod Afstanden nu kan tilbagelægges, naar man iberegner Chancerne for at møde de forskjellige Liniers kommende og afgaaende Skibe, i fra tolv til femten Timer. Dette er en af en forbedret Civilisations umaadelige Virkninger; og i alt hvad der angaaer Bevægelse og som henhører til Luxus og store personlige Bequemmeligheder, indtager dette Land en høi Plads i Nationernes Række. At det alligevel staaer langt tilbage i mange væsentlige Ting, i Særdeleshed i hvad der angaaer Hotel-Bequemmeligheder, kan intet Menneſke, der er fortrolig med Europas bedre Civilisation, nægte. Det

er en mærkværdig Kjendsgjerning at vi ere gaaede tilbage i denne sidste Henseende, i det nærværende Aarhundrede, og dette skyldes altsammen den tiltagende Vane hos Populationen at gaae i Flok, som Faarene. Men for at vende tilbage til det sørgelige Thema, hvorfra jeg endog i dette fjerne Tidspunkt er altfor villig til at undsky.

Jeg vilde til at skrive til Lucy, men betænkte mig. Jeg vidste næsten ikke om jeg skulde anmode hende om at komme til Clawbonny eller ikke. At hun vilde komme, og det ligesaa snart hun fik Nyds om Graces Tilstand, tvivlede jeg ikke i ringeste Maade om. Jeg var ikke saa affindig at gjøre hendes Charakter Uret, fordi jeg nærede Tvivl om at være elsket, som jeg Gengang havde haabet at være det. Jeg tvivlede ingenlunde om at Lucy i een Forstand var mig hengiven, dette havde hendes sidste Modtagelse tilstræffeligen overbevist mig om, og der kunde ingen Tvivl være om hendes vedvarende Godhed for Grace, efter alt hvad den Sidste saa nylig havde sagt mig. Om endog Lucy foretrak Andrew Drewett, var det ikke noget Beviis for at hun jo var ligesaa kjærligtjindet, ligesaa redebøn til at være til Tjeneste, og saa trofast i sit Ven-skab, som hun nogensinde før havde været. Imidlertid var hun Ruperts Søster, maatte have Skarpsindighed nok til at fatte Grunden til Graces Sngdom, og var ikke istand til at gaae ind paa de begaaede Uretsærdigheder, saameget som man kunde ønske sig det af en Person der skulde pleie den forurettede Lidende. Jeg besluttede at udforske

mere den Dag, førend denne Deel af mine Blygter blev fuldbragt

Neb blev kaldt og sendt til Bærstet med Ordre til at gjøre the Wallingford klar til at gaae til Byen det første gunstige Dieblif. Sluppen skulde kun gaae med Ballast, og skulde vende tilbage uden noget unødvendigt Ophold. Der var en berømt Læge ved Navn Bard, som havde trukken sig tilbage og boede paa et Landsted ved den modsatte Bred af Hudson, ikke længer borte end nogle faa Timers Seillads fra Clawbonny. Skjondt jeg ikke kjendte ham personlig, var hans Charakteer mig godt bekjendt. Paa den Tid var der kun faa af os paa den høiere Bred, der horte til deres Kreds paa den venstre Bred; Landets senere tiltagende Rigdom og Befolkning har senere bragt den venstre Side mere i Veiret. Jeg skrev altsaa til Dr. Bard, indeslattede en Brev paa et betydeligt Honorar, appellerede kraftigt til hans Følelser — hvilket alene vilde have været fuldkommen tilstrækkeligt hos saadan en Mand — og befalede Neb at gaae dieblifkelig i the Grace og Lucy for at overlevere dette Brevskab. Netop da dette Arrangement var tilendebragt kom Cloe for at kalde mig til min Søsters Bærelse.

Jeg fandt Grace endnu liggende paa Sengen, men stærkere og betydelig vederqvæget, Jeg begyndte for et Dieblif at troe at min Frygt havde forstørret Faren, og at jeg ikke skulde miste min Søster. Nogle faa Minutters nøiere Prøvelse overbeviste mig alligevel om, at det første

Udtryk havde været det rigtige. Jeg er ikke saa dygtig i Videnskabernes Theorier, dersom det i det Hele taget er nogen Videnskab, og kan endog nu vanskelig forklare Graces sande physiske Tilstand. Hun havde indespærret Lidelserne i hendes egen Barm i sex grusomme Maaneder, i et Vansteds Gensomhed, medens hun i hele den Tid levede næsten ganske ene, og dette er som jeg hører, noget som endog de stærkeste Constitutioner ikke ustraffede kunne gjøre. Svag som hun altid havde forekommet mig, vare hendes Lunger sunde, og hun talde med Lethed og næsten med hele hendes oprindelige Styrke, saa at hendes Hensvinden ikke kunde være Følgerne af noget Lungetilsælde. Jeg troer snarere at de physiske Virkninger maatte efterspores i Legemsfasternes sygelige Virksomhed, der fra Maven eller Galden vare blevne bragt i Uorden. Den umærkelige Uddunstning blev ogsaa, troer jeg, bevirket derved, at Hudens Porer ikke formaaede at udføre deres Functioner. Jeg tør nok sige, at der ikke er en Gradueret, ved alle Landets tusind og eet medicinske Collegier, der ikke har Lyst til at lee over denne Theori, uden det maaskee er dem muligt at opstille en bedre; — saameget lettere er det at rive ned end at bygge op; men min Hensigt er blot at give Læseren et almindeligt Overblik over min stakkels Søsters Tilstand. Hendes ydre Udseende, hendes Ansigt bar det Udtryk som Franskmændene saa godt betegne ved deres sædvanlige Benævnelse „*fatigue*,” snarere end nogen anden bestemt Tilkjendegivelse af Sygdom — Graces Skikkelse

var af Naturen saa delicat, at en ubetydelig Hensvinden ikke var saa slynlig hos hende, som den vilde have været hos de fleste andre Personer; ihvorvel hendes nydelige smaa Hænder manglede den Rundhed, som forhen havde gjort hendes voragtige og rosenfarvede Fingre saa fuldkommen feilfri. Hun maatte have stærk Feber, da hendes Rødme ofte var høiere end sædvanlig. Det var disse Omstændigheder der vedblev at gjøre hendes Skjønhed endog overjordisk, uden at være ledsaget af den Magerhed, der er saa almindelig i de sidste Stadier af Lungesygdommen, og dog undergravede den i høi Grad hendes Styrke.

Grace bad mig nu, uden at reise sig fra Puden, om at give hende et Udkast af min sidste Reise. Jeg tvivler ikke om at hun hørte mig med sand Interesse, thi alt hvad der angik mig, angik paa en Maade ogsaa hende. Hendes Smil var Elskeligheden selv, medens hun lyttede til mit Held, og den Interesse hun lagde for Dagen for Marble, med hvis tidligere Historie hun var godt bekendt, var ikke mindre end jeg selv havde følt den, ved at høre ham fortælle sine Eventyr. Alt dette glædede mig, da det overbeviste mig om at jeg havde loffet hende fra at gruble over hendes egne Sorger, og, hvilket jeg rigtignok ikke turde haabe, dersom vi kunde bringe hende tilbage til Livets almindelige Sysler, og omgive hende med de saa Venner, hun saa ømt elskede, og hvis Fraværelse maaske betydeligen havde bidraget til at bringe

hende i hendes nærværende Tilstand, vilde der være meget vundet. Denne Tanke kaldte Lucy tilbage i min Grindring, og det Ønske, jeg skulde forvise mig om, hvorvidt det kunde være Grace behageligt at hun blev kaldet til Clawbonny. Jeg besluttede derfor at lede Samtalen hen paa denne Gjenstand.

„Du har sagt mig, Grace,“ sagde jeg, „at Du hver Uge skriver til og faaer Svar fra Lucy?“

„Hvergang the Wallingford gaaer og kommer, og det veed Du nok er hver Uge. Grunden til at jeg ikke fik Brev idag, formoder jeg ligger deri, at Sluppen seilede før den sædvanlige Tid. Storadmiralen var ombord, og han venter ligesaa lidet efter noget Menneſke, som Wind eller Strøm!“

„Gud velsigne Dig — Gud lønne Dig, kjæreste Grace! denne Munterhed vælter et Bjerg af mit Bryſt!“

Grace ſaae først glad ud; men ſom hun betragtede mig opmærksomt, kunde jeg ſee hvorledes Udtrykket gik over til en ſergmodig Bekymring. Store Taarer brast frem af hendes Næse og tre eller fire fulgte hinanden ned af hendes Kinder. Alt dette ſagde tydeligere end Ord, at ſkjøndt en kjærlig Broder øieblikkelig kunde blive ſkuffet, forudsaae hun dog ſelv Enden. Jeg bøiede mig ned mod Hovedpuden, undertrykte de Suk der qualte mig, og bortknyſtede Taarerne af hendes Kinder. For at gjøre en Ende paa diſſe nedſlaaende Scener, besluttede

jeg i Fremtiden at give mig en mere travl Mine, og at undertrykke mine Følelser, saameget, som muligt.

„Storadmiralen,“ svarede jeg, „er en Slags Tyrk, naar han er inden Borde, hvilket ærlige Moses Marble nok vil fortælle Dig, naar Du seer ham, Grace. Men nu om Lucy og hendes Breve; jeg tør nok sige at de sidste ere fulde af omme Hemmeligheder, angaaende saadanne Personer, som Andrew Drewett, og andre af hendes Beundrere, hvilket gjør det upassende at vise mig nogen af dem.“

Grace saae alvorligt paa mig, som for at overbevise sig om jeg var ligesaa ubekymret, som jeg affecterede at være. Derpaa syntes hun at grunde, i det hun pillede Bomulden af det snehvide Sengetæppe hvorpaa hun laae, ligesom een der ikke ret ved, hvad hun skal sige eller tænke.

„Jeg seer nok hvorledes det er,“ sagde jeg med et tvungent Smil, „Binket har været indiscret. En af Neptuns raas Søner er ikke nogen passende Fortrolig for Miss Lucy Hardinges Hemmeligheder. Maaſte Du har ret, da Troſkab imod hinanden er uadskillelig hos Eders Kjon.“

„Det er ikke det, Miles. Jeg tvivler om at Lucy nogensinde har skrevet en Linie til mig, som Du ikke maatte see, og til Beviis herpaa skal Du saae hele Pakken, med fuld Tilladelse til at læse hvert eneste af dem. Det vil accurat være det samme, som at læse en anden Søsters Correspondence.“

Det forekom mig som Grace lagde Eftertryk paa Ordet Søster, og jeg studsede ved dets uvelkomne Lyd, uvelkommen, som anvendt paa Lucy Hardinge, i en Grad jeg ikke formaar at udtrykke. Jeg havde lagt Mærke til at Lucy aldrig betjente sig af dette Ord, med Hensyn til mig, og det var een af de Grunde hvorfor jeg havde næret den Daarskab at troe, at hun var sig en ommere Følelse bevidst. Men Lucy var saa naturlig, saa fuldkommen fri for al Overdrivelse, saa retfærdig, og saa trofast i alle hendes Følelser, at man hos hende ikke kunde vente at finde de fleste af de Egenskaber, der ere forbundne med qvindelig Svaghed. Grace kaldte paa Cloe, gav hende Nøglerne til hendes Secretair, og bad hende bringe mig den Pakke hun beskrev.

„Gaae og læs dem igjennem, Miles,“ sagde min Søster, da jeg modtog Brevene; „der maa være mere end tyve af dem, og Du kan læse Halvdelen før Middagstid. Jeg vil træffe Dig ved Bordet, og jeg bønfaller Dig, gjør ikke gode Mr. Hardinge bekymret. Han troer mig ikke alvorlig syg, og det er hverken til Gavn for ham eller mig, at forvolde ham Sorg.“

Jeg lovede Tausshed og skyndte mig til mit eget Værelse med Lucy's dyrebare Breve. Naar jeg skal tilstaae Sandheden, kysede jeg Brevene med Begeistring, endnu førend jeg havde løst Pakken op, det forekom mig at jeg ved at holde den elskelige Piges Epistler i min Haand, var i Besiddelse af en Skat. Ved Gjennem-

Læsningen fulgte jeg Datoernes Orden, og begyndte at læse med den største Interesse. Det var umuligt for Lucy Hardinge at skrive til een hun elskede, uden at lægge sine Følelsers Sandhed og Naturlighed for Dagen. Disse aabenbarede sig i enhver Sætning hvori det var passende at gjøre Hentydninger af den Natur. Men der var andre Fortryllelser i disse Breve. Det var fuldkommen tydeligt at hun var uvidende om at hun skrev til en Invalid, skjøndt hun ikke kunde andet end vide at hun skrev til en Gneboerske. Det var øiensynligt hendes Formaal at more Grace, om hvis mentale Lidelser hun ikke godt kunde være uvidende. Lucy var en skarpsindig Jagttager, og hendes Epistler vare fulde af morsomme Anmærkninger, over de Daarskaber der hver Dag bleve begaaede i New-York, ligesaa godt som i Paris eller London. Jeg glædede mig over hendes Satirers skaansomme Skarphed, der var saa langt ophøiet over vulgair Scandale. Der var intet i disse Breve der jo kunde have været nyttret i en Selskabsaal, til enhver, med Undtagelse af de Personer hvem det angik, og dog vare de fulde af et Lune, der ofte steg til Bittighed, fremstillet med en Taft og Smag, som ingen Mand nogensinde kunde have opnaaet. I det Hele taget var det mig tydeligt at Lucy, i den Hensigt at more Grace, gav sit hele naturlige Talent frit Spillerum — et Talent, der langt overgik den samme Egenskab hos hendes Broder, da det var ligesaa sandt, som hans var letfærdigt og hykkelsk — hvilket hun hid-

til havde skjult for os alle, egentlig kun af den Grund at hun ikke havde haft nogen Leilighed til at benytte det. Allusioner i Brevene selv beviste, at Grace havde gjort Anmærkninger med Hensyn til denne uventede Udvikling af et iagttagende Lune, og havde udtrykt sin Forundring over dets Tilværelse. Det var altsaa ligesaa nyt for min Søster, som for mig. Den Kjendsgjerning, at Ruperts Navn ikke fandtes i et eneste af disse Breve, var mig ogsaa paafaldende. De omfattede netop syv og tyve Uger, mellem den tidligste og seneste Dato, og der var ni og tyve Breve, de to vare sendt med extra Leilighed, rimeligviis med hendes Fader, da han undertiden gjorde Reisen over Land; dog indeholdt intet af dem den ringeste Hentydning til hendes Broder eller til Mertons. Dette var nok til at lade mig vide, hvor godt Lucy fattede Grunden, hvorfor Grace havde trukket sig tilbage til Clawbonny.

„Og hvorledes forholdt det sig med Miles Wallingfords Navn?“ kunde maaske nogle af mine smukke Læserinder fristes til at spørge. Jeg gennemgik i Løbet af Aftenen omhyggeligen den hele Pakke, og jeg fandt kun to, som de eneste Undtagelser, hvori mit Navn ikke fandtes. Ved at undersøge disse to med skinsyg Opmærksomhed, fandt jeg at hver af dem havde en Efterskrift, hvoraf den ene lød saaledes: „Jeg seer af Aviserne, at Miles er seilet til Malta, efter at have forladt de gjenstridige Tyrker. Dette glæder mig, da jeg nødig vilde have at

den fortræffelige Knøs skulde blive indesluttet i de syv Taarne, i hvor hæderligt det end maatte have været." Den anden Gæsterkrist lod saaledes: „Fader fortæller mig at den kjære Miles er kommen til Livorno, og kan ventes hjem i Sommer. Hvor lykkelig vil ikke dette gjøre Dig, Grace, det kan jeg godt forstaae; og jeg behøver neppe at tilføie, at ingen vil glæde sig mere ved at gjensee ham, end hans gamle Formhuder og jeg."

At Aviserne ofte vare blevne gjennemlæste, for at faae Underretning om mine Bevægelser i Europa, ved Hjælp af Skibenes Ankomst fra de forskjellige Verdensdele, var tydeligt nok; men jeg vidste neppe hvad jeg skulde domme om den naturlige og ligesvem hengivne Maade, paa hvilken jeg blev omtalt. Det kunde hidrøre fra et Ønske om at glæde Grace, og lade Søsteren vide alt hvad hun selv vidste om Broderens Bevægelser. Der næst forekom Andrew Drewetts Navn meget hyppigt, skjøndt det som oftest var i Forbindelse med hans Moders, der tydeligt nok havde constitueret sig selv, som en Slags regelmæssig Chaperone for Lucy, i Særdeleshed i Sørgetiden, da hun maatte holde sig fra Verdens Forlystelser. Jeg gjennemlæste flere af disse Passager med den omhyggeligste Nøiagtighed, for at udforske de Følelser med hvilke de vare nedskrevne; men den meest ovede Kunst kunde ikke heldigere have skjult enhver Hemmelighed af denne Art, end Lucy's Naturlighed. Dette viser sig ofte at være Tilfældet; da de retsindige og trofaste blandt

Menneskene daglig blive til de dybeste Myfterier for en lastefuld, listig, bedragerisk og egenkjerlig Verden. En ærlig Mand er i Sandhed en Paradox for alle andre end dem der betragte Tingene med samme Dine, som han selv. Dette er Grunden hvorfor upassende Bevæggrunde saa ofte blive tilskrevne de simpleste og tilshneladende ærligste Handlinger.

Resultatet blev, at skrive, og at bønfalde Lucy om at komme til Clawbonny; efter at jeg havde brugt den Forsigtighed at sikkre mig hendes Faders Samtykke, for at understøtte min Begjering. Dette blev gjort saaledes at det ikke kunde opvække nogen Uro og dog med tilstrækkelig Eftertryk for at gjøre det nogenlunde vist, at hun vilde komme. Efter tilstrækkelig Overveien og efter at have feet min Søster ved Bordet, hvor hun intet nød uden lette vegetabiliske Næringsmidler, og efter at have tilbragt Aftenen med hende, troede jeg at jeg ikke kunde gjøre mere for Invaliden og hendes Veninde. Det var i flere Retninger ikke uden Sorg at jeg greb til dette Skridt, og blandt andet, fordi jeg nødig vilde have at nogen skulde troe at jeg drog Lucy bort fra min Rivals Selskab, i mit eget. Dog hvad Ret havde jeg til at kalde mig en Mand's Rival eller Medbeiler, som aabentlyst havde lagt sin Hengivenhed for Dagen, der hvor jeg selv ikke havde aandet en Stavelse, som letteligen kunde forverles med det Venfskabs-Sprog, som Tid og Bane og Agtelse for hinandens Egenskaber, saa letteligen vækker

blandt de unge af forskjelligt Køn. Jeg var bleven opdraget næsten som Lucy's Broder; og hvorfor skulde hun ikke være en lignende Følelse for mig?

Saa snart Neb havde faaet sine Ordre gik han med Baaden; og the Wallingford afseilede samme Nat. Den forblev ikke en Time ved Bærstet efter at dens Hvede var udlosset. Jeg følte mig roligere efter at disse Pligter vare udførte, og var bedre beredt paa at tilbringe Natten i Ro. Graces Udfærd og Udseende bidrog ogsaa til denne Rolighed; thi hun syntes at gjenoplives og føle en Grad af jordisk Lyksalighed, ved at have sin Broder hos sig. Da Mr. Hardinge den Aften læste Bønnen, kom hun hen til den Stol hvor jeg sad, tog min Haand i hendes og knælede ned ved min Side. Jeg blev rørt til Taarer over denne Kjærlighedsgjerning, der ligesaa meget vidnede om den hellige og henfarne Lands Omhed, der endnu dvælede hos dem den havde elsket paa Jorden, som om denne Verdens Kjærlighed. Jeg trykkede den Kjære Pige til mit Bryst, da jeg den Aften forlod hende ved Døren til hendes eget Værelse, og begav mig med tungt Hjerter til Hvile. Sømand beder kun lidet, mindre end de burde, midt i deres Livs vilde Scener og Farer. Dog havde jeg ikke ganske glemt min Barndoms Undervisning, og undertiden fulgte jeg dens Forskrifter. Den Aften bad jeg inderligt, og bønfaaldt Gud om at skaarne min Søsters Liv om det maatte være overeensstemmende med hans vise Hensigter, og jeg bad ham ydmygt at

skjenke den fortræffelige Geistlige og Lucy de bedste Besignelser. Jeg skammer mig slet ikke for at vedgaae dette, lad saa hvem der vil lee deraf.

Trettende Kapitel.

Jeg saae kun lidet til Grace, den tidligere Deel af den følgende Dag. Hun havde i den senere Tid sædvanligt spist Frokost i sit eget Værelse, og ved det korte Besøg jeg aflagde hende der, fandt jeg hende fattet og hendes Udseende vidnede om fornøet Styrke, hvilket gav mig Haab om Fremtiden. Mr. Hardinge paastod at ville aflægge Regnskab den Morgen for hans Formynderskab, og jeg lod den gode Geistlige have sin Villie, skjøndt ifald han havde ønsket min fulde Qvittering, vilde jeg med Glæde have givet ham den, uden at have undersøgt et eneste Document. Der var noget vist særegent ved Mr. Hardinge. Ingen kunde, i Almindelighed, leve mindre for Verden; nei ingen var mindre skikket til at bestyre store verdslige Interesser, som udfordrede Omsorg og Eftertanke, og ingen vilde have været en mere upaalidelig Executor i Sager der vare mislige og indviklede; dog

med Hensyn til Beregninger var han saa methodisk og nøiagtig, som en Banquier. Streng redelig, og med den største Agtelse for andres Rettigheder, som han var, og da han ydermere havde levet største Delen af sit Liv med meget smaa Indkomster, havde dog denne samvittighedsfulde Geistlige aldrig paadraget sig en Gjeld, som han ikke kunde betale. Hvad der gjorde denne Forsigtighed endnu mere mærkværdig, var den Omstændighed at han havde en Søn, som var en Edelmand; men ikke Engang Rupert kunde forlede ham til nogen Svaghed af denne Slags. Jeg tvivler meget om at hans Indtægter, foruden hvad han havde af Sognet, i noget Aar overgik 300 Dollars; dog var han og hans Børn altid godt klædte, og jeg vidste af Erfaring at hans Bord altid var godt forsynet. Det er vel sandt at han nu og da fik nogle faa Foræringer af hans Sognefolk, men de kunde ikke beløbe til nogen Sum, værd at omtale. Det var det Princip ikke forud at optage noget af de Indkomster der tilkom ham, der satte ham saa høit over Verden, medens han havde en Familie at underholde; hvorimod han nu, da Mr. Bradforts Formue var i hans Børns Besiddelse, forsikrede mig, at han følte sig ganske rig, skjøndt han samvittighedsfuldt afflog at bruge en eneste Dollar af de smukke Indkomster, der gik igjennem hans Hænder, som Executor, til hans eget Brug. Det var alt sammen Lucy's, der endog i hendes Mindreaarighed var berettiget til at modtage disse Indkomster, og til hende

betalte han kvartalsviis hver en Cent; da Søsteren sørgede for Broderens betydelige Mangler.

Jeg fandt naturligtviis alt nøiagtig til en Halvskilling, de nødvendige Papirer bleve undertegnede, Formynder Fuldmagten tilintetgjort, og jeg overtog den fuldkomne Besiddelse af min Eiendom. En uventet Stigen i Priserne paa Hvedemeel havde bragt mine Land-Indtægter i det Aar til den smukke Sum af ni tusind Dollars. Dette var alligevel ikke de sædvanlige Indtægter, men Fordele der hovedsagelig vare tilflydte mig ved Møllens Arbeid. Ved at lægge alle mine rede Penge sammen, fandt jeg at jeg havde fulde tredive tusind Dollars at commandere over foruden Skibets Værdi. Dette gjorde mig til en holden Mand, og naar de bleve godt bestyrede, aabnede de mig en Udsigt til Velstand. Med hvilken Glæde vilde jeg ikke give hver en Cent deraf, for at see Grace sund og lykkelig, som hun var da jeg forlod hende hos Mrs. Bradfort, for at affeile med the Crisis!

Efterat have tilendebragt disse Affairer, steg Mr. Hardinge og jeg til Hest, og red rundt om Eiendommen for at eftersee Tilstanden. Vor Vej bragte os i Nærheden af den lille Præstegaard og Sognebyen, og her udbrod den ligefremme Geistlige i Lovtaler over hans lille Boligs Skjønheder og om den Glæde med hvilken han atter skulde vende tilbage til sit gamle Huus. Han holdt ikke mindre af Clawbonny end forhen, men han elskede Præsteboligen endnu høiere.

„Jeg blev født i den yndmyge, lune, gammelagtige Steenhytte, Miles,“ sagde han. „Og der levede jeg i mange Aar som en lykkelig Husbond og Fader, og jeg haaber jeg tør tilføie, som en trofast Hyrde for min lille Hjord. St. Michaels Kirke er ikke New-Yorks Trinitatis; men den kan efter en lille Maalestok vise sig at være et ligesaa godt Opfostringssted for Helgene. Hvilke yndmyge og gudsfrygtige Christne har jeg ikke kjendt knæle ved dens lille Altar, Miles, iblandt hvilke Din Moder og Din ærværdige gamle Bedstemoder vare to af de bedste. Jeg haaber at den Dag ikke er fjern, at jeg skal møde en anden Mrs. Wallingford. Gift Dig medens Du er ung, min Dreng! tidlige Giftermaal vise sig altid at være bedre end sildige, hvor Midlerne til at underholde en Familie ere tilstede.“

„De vil da vel ikke have at jeg skal gifte mig, kjære Sir, førend jeg har fundet en Pige, hvem jeg ret inderlig kan elske?“

„Himlen forbyde det, jeg vilde hellere see Dig som Bebersvend til min Dødsdag. Men Amerika besidder Fruentimmer nok, hvem en Yngling, som Du, virkelig kunde og burde elske. Jeg kunde selv anwise Dig tyve.“

„Nu vel, Sir, Deres Unbefaling vilde have megen Bægt hos mig. Jeg ønsker De vil begynde.“

„Det vil jeg, det vil jeg, hvis Du ønsker det, min kjære Dreng. Godt, der er Miss Herveh, Miss Kate Herveh, i Byen, en Pige med fortreffelige Egenstaber,

og som netop vilde passe for Dig, dersom J kunde komme overeens derom."

"Jeg erindrer den unge Dame; den største Hindring der kunde opstaae for hende, er hendes totale Mangel paa personlig Tiltrækning. Af alle Mrs. Bradforts Bekjendtskaber troer jeg hun var den simpleste."

"Hvad er Skjønhed, Miles? I Ægteskabet er der ganske andre Ubefalinger for Manden, at tage Hensyn paa."

"Jeg er dog af den Mening at De selv har handlet efter en ganske anden Theori; Mrs. Hardinge var, endog saaledes, som jeg kjendte hende, meget smuk."

"Ja det er sandt," sagde den gode Geistlige ligefrem, "det var hun; men Skjønhed maa ikke betragtes som nogen Indvending. Dersom Du ikke synes om Kate Hervey, hvad siger Du da om Jane Harwood — det var en smuk Pige for Dig."

"En smuk Pige, Sir; men ikke for mig. Men da De nævner saa mange unge Damer, hvorfor overseer De da Deres egen Datter?"

Jeg sagde dette i en Slags fortvivlet Beslutning, fristet ved Leiligheden og den Retning som Samtalen havde taget. Da det var httret, fortrød jeg min Dumdriftighed, og skjælvde næsten for at høre Svaret.

"Lucy!" udbrød Mr. Hardinge, idet han pludselig vendte sig mod mig, og saae mig saa skarpt og alvorligt i Dinene, at jeg saae Muligheden i at saadan en Tanke for første Gang var opstaaet hos ham. "Bistnok, hvor-

for skulde Du ikke kunde ægte Lucy? Der flyder, naar Alt kommer til Alt, ikke en Draabe beslægtet Blod i Eder, skjøndt jeg saalænge har betragtet Eder som Broder og Søster. Jeg vilde ønske vi havde tænkt paa dette tidligere, Miles, det vilde være en ganske fortræffelig Forbindelse, skjøndt jeg skulde paastaae at Du forlod Søen. Lucy har altfor hengivent et Hjerte til altid at leve i Bekymring for en fraværende Ugteemand. Det undrer mig at denne Mulighed aldrig er faldet mig ind, før det var for sildigt; at jeg, der dog ellers seer alt hvad der foregaaer omkring mig, skulde oversee dette!"

Ordene „for seent," lød for mig som Skjebnens Dom; og havde min trofskyldige Ven blot havt en Tiendedeel af den Jagttagelses-Gvne, som han saa høiligen manglede, maatte han have seet min Bevægelse. Jeg var alligevel gaaet saavidt, at jeg besluttede at vide det værste, ihvor megen Smerte det end maatte koste mig.

„Jeg formoder, Sir, at netop den Omstændighed at vi bleve opdragne sammen, har forhindret os alle i at betragte Sagen som mulig. Men hvorfor „for sildigt," min fortræffelige Formynder, dersom vi, der ere de meest interesserede i Sagen, hændelsesviis skulde tænke anderledes?"

„Visseelig ikke for sildigt, dersom Du indeslutter Lucy selv i Dine Betingelser; men jeg frygter, Miles, det er „forsildigt" for Lucy."

„Skal jeg da forstaae det saaledes, at Miss Har-

dinge er forlovet med Mr. Drewett? Har hun skjænket ham sin Kjærlighed?"

„Du kan være ganske sikker paa een Ting, min Dreng, og det er, at dersom Lucy er forlovet, saa har hun ogsaa skjænket ham sin Kjærlighed; et saa samvittighedsfuldt Fruentimmer vilde aldrig gifte sig, uden at lade sit Hjerte følge med sin Haand. Med Hensyn til Gjenstanden, veed jeg alligevel intet uden fra Slutninger. Jeg formoder at der finder en gjensidig Hengivenhed Sted mellem hende og Andrew Drewett.“

„Naturligviis med god Grund, Sir. Lucy er ingen Coquette, og vilde ikke opmuntre den, hvis Tilbud hun ikke vilde modtage.“

„Det er Alt hvad jeg veed om Sagen. Drewett vedbliver at aflægge Besøg, er saa opmærksom, som en ung Mand vel kan være, hvor et ungt Fruentimmer er saa samvittighedsfuld mod de passende Former, som Lucy er det, og jeg formoder at de forstaae hinanden. Jeg har tænkt paa at tale til Lucy om denne Gjenstand, men jeg ønsker ikke at indvirke paa hendes Dømmekraft i en Sag, hvor der ingen Hindringer er tilstede. Drewett er i enhver Henseende et passende Parti, og jeg ønsker at Tingene skal gaae sin egen Gang. Der er alligevel en lille Omstændighed, som jeg kan nævne for Dig, som en Slags Søn, Miles, og som jeg betragter som afgjørende, med Hensyn til den kjære Piges Inclination — Jeg har lagt Mærke til at hun undgaaer enhver Leilighed til at

være ene med Drewett — nægter at gjøre Excurcioner, paa hvilke hun maa kjøre i hans Vogn, eller at gaae nogetsteds med ham, ikke engang til den næste Dør. Hun er saa særegen, at hun omhyggeligen passer aldrig at være ene med ham, ikke engang ved de mange Besøg han aflægger i Huset."

"Og betragter De dette som et Beviis paa Hengivenhed? — Som at hun er forloret? Befræster Deres egen Erfaring en saadan Tanke, Sir?"

"Hvad kan det vel ellers være, naar det ikke er Bevidstheden om en Lidenstabskab — en Lidenstabskab som hun frygter for at Alle og Enhver skal see? Du kjender ikke Kjønnet, Miles, det mærker jeg nok, ellers vilde dets Naturs Finessse være Dig mere tydelig. Med Hensyn til min Erfaring kan deraf ingen Slutninger drages, da jeg og min kjære Kone vare meget unge, da vi lærte hinanden at kjende paa hendes Moders Landsted, og da den gamle Dame var sengeliggende, var der ingen Leilighed for den blufærdige Pige til at forraade denne Bevidstthed. Men dersom jeg forstaaer den menneskelige Natur, da ere Luchs hemmelige Følelser for Andrew Drewett saadanne. Det kan alligevel ikke være Dig meget magtpaaliggende, Miles, da der er fuldt op af unge Piger i Verden, som Du kan faae."

"Det er sandt, Sir; men der er kun een Luch Hardinge!" gjensvarede jeg, med en Iver og Kraft i Udtrykket, der forraadte mere end jeg havde havt i Sinde.

Min gamle Formynder standsede virkelig denne Gang sin Hest for at see paa mig, og jeg kunde mærke, at en dyb Bekymring samlede sig paa hans sædvanlig rolige, sagtmodige Ansigt. Han begyndte at gennemskue mine Følelser, og jeg troer, de foraarsagede ham oprigtig Sorg.

„Jeg kunde aldrig have drømt om dette!“ udbrød Mr. Hardinge omsider; „elsker Du virkelig Lucy, min kjære Miles?“

„Høiere end mit eget Liv, Sir! jeg tilbeder næsten den Jord, hvorpaa hun træder; elsker hende af mit ganske Hjerte, og har elsket hende, troer jeg, naar jeg skal følge Sandheden, endog fra jeg var sexten — maaskee det var rigtigere om jeg sagde, fra jeg var tolv Aar gammel!“

Sandheden var undsluppen mig, ligesom Mississipi bryder igjennem Dæmningen, og da der engang var aabnet den en Udvei, banede den sig selv Vej, indtil mine Følelseres Strøm ikke længer lod nogen Tvivl om deres Retning. Jeg troer jeg skammede mig lidt over min egen Svaghed, thi jeg lod min Hest gaae frem, og Mr. Hardinge fulgte mig i lang Tid i dyb Taushed, og jeg tvivler ikke derom, i pinlig Taushed.

„Dette har fuldkommen overrasket mig, Miles,“ svarede min forrige Formynder; „fuldkommen overrasket mig. Hvad vilde jeg ikke have givet til, at jeg havde vidst dette for et Aar eller to siden! Jeg føler for Dig, min kjære Dreng, fra mit Hjertes Jnderste; thi jeg kan fatte hvad det maa være at elske en Pige som Lucy uden

Haab. Hvorfor har Du ikke sagt dette tidligere, eller hvorfor vilde Du endelig gaae til Søes, da Du havde saa stor en Bevæggrund til at blive hjemme?"

„Jeg var altfor ung dengang, Sir, til at handle efter, eller endog til at forstaae mine egne Følelser. Ved min Tilbagekomst med the Crisis fandt jeg Lucy i en Omgivelse, der var over den, hvori jeg var født og opdragen, og det vilde have været et usjelt Beviis paa min Hengivenhed at bringe hende til at stige ned til min egen Sphære.“

„Jeg forstaaer Dig, Miles, og fatter det Udelmodige i din Opsørsel, skjøndt jeg frygter for, at det vilde have været for sildigt ved Din Tilbagekomst med the Crisis. Det er kun en tolv Maaneders siden, og den Gang, troer jeg næsten, at Andrew Drewett havde friet. Dine Følelser med Hensyn til Ægteskab af ulige Livs-Stillinger ere meget fornuftige, thi de lede visseligen til mange Sorger og afstedkomme megen Ulykke. Een Ting er afgjort i saadanne Tilfælde og det er, at naar den Ringere ikke er istand til at stige op til den Høiere, saa maa den Høiere synke ned til den Ringere. Mand og Kone kan ikke vedblive at indtage forskjellige sociale Stillinger; og hvad den Snak angaaer, som er bleven fremført om saadanne Gjenstande af Sværmere, med Paastand paa at være sund Mennekesforstand, da kan denne kun bruges til at forsvare selvskabte Theorier og kan Intet have at gjøre med de store Regler for det virkelige Liv. Du har

altsaa havt Ret i Principet, Miles, skjøndt Du betydelig har overdrevet Omstændighederne ved dette Dit Anliggende."

„Jeg har altid vidst, Sir, og har altid været villig til at indrømme, at Hardingerne have hørt til en forskjellige Selskabsklasse fra den, hvori Wallingsforderne befandt sig"

„Dette er sandt, men kun tildeels, og paa ingen Maade i den Grad, at en uoverstigelig Grændse derved kunde drages mellem Dig og Lucy. Du forglemmer hvor fattige vi dengang vare, og til hvor væsentlig Nytte Glawbonny kunde have været for min kjære Pige. Desuden er baade Din Herkomst og Stilling anseelig, om Du end ikke hører til Standspersoner, og dette er ikke det Land og heller ikke leve vi i en Tidsalder, hvor der tages Hensyn paa sligt. Du og Lucy bleve opdragne i een Livsstilling, og naar Alt kommer til Alt, saa er dette Hovedtingen med Hensyn til ægtefæbelige Forbindelser."

Der var megen sund Forstand i hvad Mr. Hardinge sagde, og jeg begyndte at indsee, at Stolthed og ikke Dmynghed havde forstyrret min Lykke. Da jeg alligevel nu troede, at det virkelig var for sildigt, begyndte jeg at ønske Samtalens Gjenstand forandret, thi jeg fandt, at den saarede nogle af mine helligste Følelser. I den Hensigt at lede Samtalen i en anden Retning bemærkede jeg derfor med noget Eftertryk, idet jeg affecterede en Rige-gholdighed, som jeg ikke følte:

„Den Steen man ikke kan løfte, maa man lade ligge, Sir, og jeg vil herefter bestræbe mig for at finde en Sømands Lykke ved at elske mit Skib. Om ogsaa Andrew Drewett var aldeles udenfor Spørgsmaalet, er det alligevel nu i een Henseende for sildigt, da det aldrig vilde passe sig for en Mand, der, ihvorvel han var i gode Omstændigheder, betænkte sig paa at frie, medens hans Elskede var fattig, nu at beile til Mrs. Bradforts Arving. Dog giver jeg efter for den Svaghed at ønske at vide, førend vi slutte denne Gjenstand for bestandig, hvorfor Mr. Drewett og Deres Datter ikke gifte sig, hvis de ere forlovede? Maa skee det kun er Lucys Sorg, der er i Veien?“

„Jeg har selv henstødt det under en anden Omstændighed. Rupert er aldeles afhængig af sin Søster, og jeg kjender Lucy saa godt at jeg er vis paa — dersom ikke nogen overordentlig Omstændighed skulde lægge sig derimellem — at hun ønsker at skjænke Halvdelen af sin Cousins Formue til sin Broder. Dette kan ikke skee før hun er myndig, og deri mangler hun næsten to Aar.“

Jeg svarede ikke, thi jeg følte hvor sandsynligt det var, at dette var sandt. Lucy var ikke nogen sædvanlig Pige, og hun kunde godt være istand til at bevare en Beslutning af denne Natur som en Hemmelighed i hendes egen Barm, indtil hun var istand til at iværksætte den. Intet videre foresaldt imellem Mr. Hardinge og mig angaaende vor sidste Samtales Gjenstand; men jeg kunde

tydeligt see, at min Erklæring havde gjort ham alvorlig, og at det bevægede ham til endog at behandle mig med endnu mere Kjærlighed end sædvanligt. Een eller to Gange i Løbet af den næste Dag eller to, hørte jeg ham tale med sig selv -- en Bane hvortil han var meget hengiven -- han sagde da: „Hvilken Ulykke!“ — „Hvor maa man ikke beklage!“ — „Jeg vilde hellere have ham til Søn end nogen anden Mand paa Jorden!“ — og andre lignende Talemaader. Disse ufrivillige Uabenbarelsjer svækkede naturligviis ikke min Agtelse for min forrige Formyndere.

Omtrent ved Middag kom the Grace and Lucy tilbage, og Neb berettede, at Dr. Bard ikke var hjemme. Han havde alligevel efterladt mit Brev og det vilde blive afleveret saa snart som muligt. Han sagde mig ogsaa, at Vinden havde været gunstig paa Floden, og at the Wallingford maatte naae Bhen den samme Dag.

Jntet videre passerede, der er værd at meddele. Jeg tilbragte Eftermiddagen med Grace i det lille Værelse, og vi talte meget om den forgangne Tid, især om vore Forældre, dog uden at berøre hendes Tilstand videre end at meddele hende hvilke Forholdsregler jeg havde taget. Jeg antog, at hun ikke var utilfreds over at jeg havde sendt efter Lucy, nu da jeg var hos hende og det ikke længer var muligt at skjule hendes Sygdom. Da Lægerne bleve omtalte, opdagede jeg i Graces Dine et Blik fuldt

af blid Bekymring, som om det gjorde hende ondt, at jeg endnu hængte ved den Forblindelse, at haabe at hun skulde komme sig. Vi tilbragte imidlertid en velsignet Aftenstund sammen. I mere end en Time laa hun ved mit Bryst, medens hun af og til flappede mig paa Kinden, ligesom et Barn kjærtegnen en Moder. Dette var en gammel Bane hun havde, og det glædede mig ligesaa meget som det smertede mig at vænne hende af dermed, nu vi vare komne til den modnere Alder.

Den næste Dag var Sondag og Grace ønskede, at jeg skulde kjøre hende til Kirke. Dette skete selvfølgelig i en meget gammeldags, men overmaade magelig Boston-Chaise, der havde tilhørt min Moder, og med en meget forsigtig Kjørsel. Menigheden, saavel som St. Michaels Kirkebygning, var meget lille, da den med Undtagelse af tyve eller tredive, bestod af Familien og dem der horte til Slaw-bonny. Mr. Hardinges lille Hjord var paa alle Sider omgjerdet af andre Tilhørere, og det var ingen let Sag at bryde gennem den Barriere, der omgav den. Han var ingen Proselytmager, men lod sig nøie med i aandelig Henseende at hjælpe dem, som Forsynet havde overdraget til hans Omsorg. Ved nærværende Leilighed var den lille Bygning alligevel fuld, og det var ligesaa meget som kunde have hændedes, dersom det havde været i selve den store St. Peters. Bønnerne bleve fremsagte med Andagt og Iver, og Prædikenen var simpel men fuld af Gudsfrøgt.

Min Søster forsikkrede, at hun ikke følte sig trættet ved Anstrengelsen. Vi spiste hos Mr. Hardinge i Præstegaarden, der laa meget nær ved Kirken; og da den uerbødige forretningsagtige, vigtigladende Gaaen til een Guds-tjeneste, næsten i samme Dieblik som den anden var op-hørt, som for at sluge saa meget Prædiken og saamange Bønner som muligt med mindst Uleilighed, blev undgaaet ved at lade Sidstprædiken begynde seent, var hun istand til at blive til henimod Dagens Slutning. Mr. Hardinge pleiede sjelden at prædike mere end eengang om Søndagen. Han betragtede Gudsdyrkelsen og Kirketjenesten som Dagens passende Forretning og betragtede sin egen Wiisdom som en Sag af underordnet Vigtighed. Men een Prædiken kostede ham ligesaa meget Arbeid, Studium og Tængstlighed, som to kostede de fleste andre Præster. Hans Prædiken besad ogsaa den store Dyd, at den var henvendt til hans Hjords Kjærlighed og ikke til dens Frygt og Interesser. Han erindrede os stadigt om Guds Kjærlighed og Hellighedens Skjønhed, medens jeg ikke erindrer at have hørt ham et halvt Dusin Gange hentyde til Frygt for Dommen og Straffen, undtagen naar den stod i Forbindelse med hiin skuffede Kjærlighed. Jeg formoder der er Sjæle, der fordre disse Hentydninger, og tilkommende Lyksaligheds Fristelse, for at opvække deres Følelser; men jeg holder af den Præst, som er en Christen, fordi han føler sig dragen til Hellighed af en Magt, der i sig selv er hellig, og ikke saadanne, som appellere

til deres Folk, som om Himlen og Helvede kun vare Ting, der kunde foretrækkes eller styes, paa Tilfældets Jordbud. Jeg kan ikke bedre karakterisere Mr. Hardinges Prædiken, end ved at sige, at jeg ikke kan erindre nogenfinde at have forladt hans Kirke med nogensomhelst Frygt for Skaberens, men at der ofte er bleven mig indgndt en Kjærlighed, der var ligesaa dyb som den Tilbedelse, der var bleven vækket.

Vi tilbragte en anden rolig og sammenligningsviis lykkelig Aften, i hvilken jeg talte usorbeholdent med Grace om mine Hensigter, idet jeg for hende søgte at oplive Lyst til Livet, ved at fornøye gamle Indtryk, og faae hende til at deeltage i mine Følelser. Dersom jeg havde været hos hende fra Foraarets Begyndelse, med dets gjensødte Vegetation og alle de Glæder, det skjenker den Uskyldige og Lykkelige, har jeg oftere senere troet, at det kunde lykkes mig. Som det nu var, lyttede hun med Opmærksomhed og tilsyneladende Glæde, thi hun mærkede, at det lettede mit Sind. Vi skiltes ikke ad, førend jeg paastod, at Grace skulde gaae til No, og Chloe havde gjort mere end een Remonstration over at hendes unge Missis overskred den sædvanlige Tid. Da jeg forlod min Søsters Værelse, fulgte Negerinden mig med et Lys, for at jeg ikke skulde falde blandt de indviklede Omdreininger og den gamle Bygning's mangfoldige Op- og Nedstigninger.

„Nu, Chloe,“ sagde jeg, da vi gik sammen, „hvoreledes synes Du om Reb? Forbedrer han sig noget ved

at fare omkring paa Oceanet -- finder Du især, at han at bleven solbrændt?"

„Den Karl!"

„Ja en Karl er han vistnok, og jeg kan sige Dig, Chloe, han er endog en meget dygtig Karl. Dersom det kan hjælpe Noget til at hæve ham i Din Gunst at vide den rene Sandhed, saa vil jeg netop ansøge, at ingen brugbarere Sømand kan fare paa Oceanet, end Neb, og at jeg anseer ham for at være af ligesaa stor Vigtighed som Stormasten."

„Hvad det være, Masjer Mile."

„Jeg seer ingen Ting. Chloe — der er ingen Spøgelser paa Clambonny, veed Du nok."

„Nei, Sah! Hvad være Ting. dem Neb være lig, den Karl."

„Ah! om Forladelse — Stormasten mener Du Det er det allervigtigste Rundholt i Skibet, og jeg meente, at Neb var ligesaa nyttig som den Mast. I Bataille er Neb ogsaa ligesaa modig som en Løve"

Her kunde Chloe ikke bare sig længer. Hun lo af Hjertensgrund, i reen naturlig Beundring over hendes Beilers Egenheder. Da dette var forbi, udbrød hun endnu engang „Den Karl!" neiede, sagde „God Nat, Masjer Mile," og forlod mig ved min egen Dør. Ak! ak! iblandt denne Tidsalders Forbedringer har vi ganske mistet denne Race sorgfrie, godhjertede, hengivne, troe, trællende og dog lykkelige Sorte, af hvilke flere eller færre

bleve fundne i enhver agtværdig og for længere Tid bosat Familie i Staterne, for slygthyve Nar siden.

Den næste Dag var forbunden med stor Uengstlighed for mig. Jeg stod tidligt op, og det Første jeg foretog mig, var at see efter Vinden. Ved Midsommerstid pleiede den at være sydlig og det viste den sig ogsaa at være ved denne Leilighed. Neb blev sat paa Udfig paa Pynten, omtrent Klokken ti kom han tilbage og meldte, at en Flaade af Slupper var i Sigte. Disse Fartøier vare endnu et langt Stykke nede paa Floden, men de avancerede med temmelig god Fart. Om the Wallingford var iblandt dem eller ikke, kunde endnu ikke afgjøres. Jeg sendte ham tilbage til sin Station, saasnart han havde spist, og da jeg ikke var i Stand til at holde mig rolig i Huset, steg jeg til Hest og red ud i Markerne. Her nød jeg som sædvanlig den Ulysalighed at see Gjenstande, som det havde været mine Forfædres Glæde at betragte, og som altid have havt en stor og nær Interesse for mig.

Maaskee intet Land, der nogensinde har eksisteret, er saa lidet blevet forstaaet eller er bleven saa slet fremstillet, som dette vort Amerika. Det blev ligesaa lidet forstaaet, havde jeg nær sagt, hjemme, som i Udlandet, og næsten ligesaa slet fremstillet. Dets Besiddere ere vistnok en heel Deel tilbøielige til at antage, at de ere i Besiddelse af udmærkede Fordele, som de i Virkeligheden ikke have, medens deres Fjender tale om Laster og Under, for hvilke de sammenlignelsesviis ere ganske frie. Kjends-

gjerninger ere skabte for at understøtte Theorier, og saaledes er det, at vi see velunderrettede og i andre Henseender agtværdige Skribenter bestandig at henfalde til Overdrivelser, for at afpasse Omstændighederne efter de formodede logiske eller moralske Følger. Denne bagvendte Bevissførelse har bragt Alison, med al hans Kundskab og Edelsind til at henfalde til adskillige fortræffelige Bildfarelser, hvilket jeg har opdaget, medens jeg nylig læste hans store Værk om Europa. Han siger, at vi ere en udvandret Race og at vi ikke elske de Gjenstande, som omgive os, men forlade det Fædrenetag uden Sorg og betragte Barndommens Legeplads kun som en Gjenstand for Handel. Han vover ogsaa den Paastand, at der i hele Amerika ikke gives en rigtig Forpagter — det vil sige, en Fæster, der forpagter sine Jorder af en Eiendomsbesidder. Naar man sammenligner Amerikas Sædvaner med de ældre Landes, kan dette nu, som Regel, være sandt; men det er langt fra at være det i bogstavelig Betydning. Fire Femtedele af den beboede Deel af Amerikas Territorium har en civiliseret Tilværelse, der har været et halvt Aarhundrede, og der har ikke været Tid til at skabe saa langvarige Tilbøieligheder, som de nævnte, især i de Regioner, der undergaae den moralske Omstøbning, som altid ledsager en ny Coloni. At der findes Tusinder af hjerteløse Speculanter blandt os, som betragte enhver Ting, endog deres Fædres Grave, kun som saameget mere forøget Eiendom, er ligesaa unægteligt,

som den Sandhed, at de ere en Vederstyggelighed for alle Menneſker, der ere i Befiddelse af nogen moralifk Følelse; men der kan findes Tusinder og Titusinder i Landet, der af en Følelse, som er den menneſkelige Natur værdig, ære deres Familiebefiddelser. Jeg vil ikke nævne Clawbonny og dets Historie, for at jeg ikke ſkal anſees for at være partiſk; men det vilde være mig let at udpege hundrede Familier, der omfatte alle Klafſer, fra den ſtore Eiendomsbefidder til den ſimple Selveier, ſom beſidde og behoe deres Eiendomme, der først modtog dem af Naturens Haand, og det efter et eller to Aarhundreders Befiddelse. Hvad vil, for Exempel, Mr. Allison ſige om Herregaarden Mensſelear? En Herregaard, iſølge Lovens Bogſtav, er den viſtnok ikke længer, da de nye Inſtitutioner har ødelagt alle Feudal-Befiddelser; men ſom blot Eiendom betragtet, overgav den ſidſte Patron den ſaa regelmæſſig til ſine Efterfølgere, ſom nogensinde noget Gods i Europa blev overdraget. Denne udſtrakke Befiddelse ligger i Hjertet af New-York, en Stat omtrent ſaa ſtor og omtrent ſaa folkerig ſom Skotland, og den omfatter ikke ringere end tre ſtore Byer, ſkjøndt diſſe ikke ere indbefattede i Eiendommen, da de ved tidligere Bevillinger vare blevne bortſkjenede. Den har beſtaaet i mere end to Aarhundreder, og den indtager otte og ſyrgethyve Mile i Øſt og Veſt og den halve Diſtance i Nord og Syd. Næſten hele denne uhyre Eiendom beſiddes endnu den Dag i Dag af van Mensſelearne, og er bortforpagtet til deres Fæſtere, ſom beløbe ſig til flere

tusinde. Det samme gjælder efter en mindre Maalestok om Livingstons, van Cortlandt, Philips, Nicoll og flere andre New-York-Besiddelser, skjøndt flere af dem, isølge Dom og Execution, gif tabt i Revolutionen. Jeg forklarer disse Ting, for at, dersom en Europæer hændelsesviis skulde læse denne Bog, han da ikke skulde ansee det for en Fiction; med Undtagelse af nogle ubetydelige Afvigelser, findes der endnu i denne Time et hundrede Eendomme som Clawbonny paa begge Hudsons Bredder.*

Men for at vende tilbage til vor Historie.

Min Nysgjerrighed tiltog, som Dagen skred frem, saameget, at jeg red henimod Bynten for at see ud efter Sluppen. Der kom den, det var vistnok, og der kom ogsaa Neb galopperende paa en usadlet Hest op imod Huset, med Njheder. Da jeg mødte ham, gav jeg ham

* Endogsaa Amerikanere vil erfare de følgende Facta med Forundring. Det er nu omtrent fem og tyve Aar siden, at Forsfatteren kom i Besiddelse af to Nolsgaard, der laae mindre end tre og tyve Mile fra New-York, i hvilke der havde været tre Generationer af Fæstere og ligesaa mange af Jordrotter, uden at der havde været saameget som et Pennestrøg af skriftlig Overenskomst mellem Parterne, saavidt som jeg nogenstunde kunde opdage, med Undtagelse af Dwitteringer for modtagne Afgifter. Han kjænder ogsaa godt til en anden Nolsgaard i det samme Land, paa hvilken et Fæstebrev for halvfemjindstyve Aar endnu gjælder i dette Stieblik, i hvilket en af Covenanterne foreskriver, at Fæstere „skal holde Gudstjeneste overensstemmende med den engelske Kirke, naar Leilighed dertil tilbyder sig.“ Hvilket Bevis er dette dog ikke for det Tyranni, hvorfra vore Forsædere undslupre, isærdeleshed da det sees, at Fæstere var nødt til at underkaste sig denne haarde Forpligtelse formedelst en Indtægt, som i Grunden kun var nominel.

Ordre at ride op til Huset og bringe Chaisen ned til Bærstet, medens jeg selv galopperede afsted i denne Retning, i høieste Grad utaalmodig efter at erfare hvad Held mine forskjellige Sendelser havde havt. Jeg kunde see det øverste af the Wallingfords Seil glide forbi mellem Træerne, der begrændsede Banken og det var sandsynligt, at den og jeg vilde naae Bærstet næsten i samme Dieblif. Uagtet al den Flid jeg gjorde mig, var det ikke muligt at faae et Glimt at see af Skibets Dæck.

Jeg steg ikke af Hesten, førend dens Hove berørte Bærstets Planke, og da kunde jeg for første Gang see Dækket. En høi, slank, midaldrende Mand, med klare mørke Øine og et agtværdigt Udseende var paa Skandsen, og jeg bukkede for ham, da jeg strax sluttede, at han var en af de medicinske Herrer, efter hvem jeg havde sendt Bud. Det var virkelig Mr. Post, den anden paa min Liste, da den første ikke var istand til at komme. Han gjengjældte min Hilsen, men førend jeg var kommen af Hesten og vilde gaae ombord for at modtage ham, kom Marble op af Kahytten og sprang i Land for trofast at ryste min Haand.

„Her er jeg, Miles, min Gut,“ raabte Marble, hvem jeg, naar vi ikke var i Tjenesten, indstændig havde bedet om at behandle mig med sin sædvanlige Frihed, og som tog mig paa Ordet. „Her er jeg, Miles, min Gut, og længere fra salt Vand, end jeg har været det i fem og thve Aar. Saa dette er det berømte Clawbonny!

Jeg kan just ikke sige meget om Havnen, der er temmelig bepakket, naar den kun indeholder eet Skib, men Floden derudenfor er ganske brav af en Flod at være. Bed De vel, min Gut, at jeg hele Veien herop har været i en feberagtig Tilstand, for at vi skulde gaae i Land paa den ene eller den anden Side; at have Land paa begge Bøge er formeget af det Gode paa eengang. Denne Fart op til Clawbonny har mindet mig om Farten gjennem Strædet, skjøndt vi have havt langt bedre Veir paa denne Fart og en langt klarere Horizont. Hvad kalder De denne Tingest deroppe ved Siden af Høien med denne Dandssemester, der snurrer rundt i Vandet."

"Det er en Mølle, min Ven; og Dandssemesteren er det samme Hjul, mod hvilket, som De har hørt mig fortælle, min Fader blev dræbt."

Marble saa sørgmodig paa Hjulet, trykkede min Haand, som for at tilkjendegive sin Bekymring over at have mindet mig om saa smertelig en Begivenhed, og derpaa hørte jeg ham mumle for sig selv: „Godt, jeg har aldrig havt nogen Fader at miste, ingen infernalisk Mølle kunde gjøre mig en saadan Ulykke."

"Den Herre der paa Skandsen," bemærkede jeg, „formoder jeg, er den Læge, jeg sendte Bud efter?"

"Ja, ja, han er rimeligviis noget Saadant; men jeg har generaliseret saameget over dennehersens Flod og den Maade, paa hvilken man skal manoevrere et Fartøi med denne Takkellads, at jeg kun har talt lidt med ham.

Jeg er altid bedre Ben med Koffen end med Doctoren. Men, Miles, der er en sjelden Gen nede i den agterste Kahyt; det kan jeg sige Dem, min Gut!

„Det maa være Lucy!“ og jeg standsede ikke for at hilse paa den fremmede Gentleman, men sprang næsten lige ind i Kahytten.

Det var ganske rigtig Lucy, ledsaget af et aldrende fort Fruentimmer af et ærværdigt Udseende, een af det halve Dusin Slaver, der ved Mrs. Bradforts Død var bleven hendes. Ingen af os talte; men vi gav hinanden ligefrem Haanden, og jeg læste i hendes Dines ængstlige Udtryk Alt hvad hun ønskede at vide.

„Det forekommer mig virkelig, at hun er bedre, og det er vist, at hun idag ogsaa er langt muntreere,“ svarede jeg efter denne Opmuntring. „Igaar var hun to Gange i Kirke, og i Morges spiste hun til en Forandring Frokost med mig.“

„Gud være lovet!“ udbrod Lucy med Iver. Derpaa satte hun sig og lettede sine Tøelser ved Taarer. Jeg sagde hende, at jeg om nogle faa Minutter vilde være tilbage, og gik til Vægen, som nu var bleven underrettet om min Nærværelse. Posts rolige og betænksomme Væsen gav mig en Tillid, som jeg i flere Dage ikke havde følt, og jeg begyndte virkelig at haabe, at han endnu ved sin Kunst kunde være istand til at frelse den Søster, jeg saa inderlig elskede.

Vore Dispositioner til at forlade Sluppen vare snart

tagne og vi stege samlede op ad Høien, Lucy lænende sig paa min Arm. Paa dens Top holdt Bognen, i hvilken Doctoren og Marble bleve overtalte til at stige ind, da Lucy foretrak at gaae. Negerinden skulde kjøre i den Bogn, der var sendt efter Bagagen, og Lucy og jeg gav os isærd med, Arm i Arm at tilbagelægge en stiv Mil, og det ydermere uden en tredie Persons Nærværelse. En saadan Begivenhed, under andre Omstændigheder end dem, i hvilke vi befandt os, vilde have gjort mig til et af de lykkeligste Mennesker paa Jorden; men i den Stilling, hvori jeg virkelig var, gjorde det mig taus og uhyggelig. Dette var ikke Tilfældet med Lucy; altid naturlig og med Sandheden bestandig for Die, tog den kjære Pige uden ringeste Forlegenhed min Arm og viste ingen Tegning til Utaalmodighed eller Tvivl. Hun var alvorlig, men fuld af blid Tillid i sin Oprigtighed og sine Bevæggrunde.

„Her er da det kjære Clambonny igjen!“ udbrød hun, efter at vi en kort Tid havde vandret i Tausshed. „Hvor yndige ere ikke Markerne, hvor frisk Skoven, hvor søde Blomsterne! O, Miles, en Dag paa saadant et Sted er bedre end et heelt Aar i Bhen!“

„Hvorfor vil Du da, som nu har saameget at raade over, tilbringe mere end Halvdelen af Din Tid mellem Wall-Streets hede Mure, naar Du veed, hvor lykkelige vi alle vilde være ved at see Dig igjen blandt os?“

„Dette har jeg ikke været vis paa; det har været den eneste Grund til min Fraværelse. Dersom jeg havde

været vis paa, at jeg havde været velkommen, vilde Intet have fundet bragt mig til at samtykke i, at Grace havde tilbragt de sidste sex sørgelige, ja sørgelige Maanedere ene her."

"Bidst at Du vilde have været velkommen! Du kan da visseiligen ikke have troet, Lucy, at jeg kunde andet end ansee Dig som velkommen her?"

"Jeg sigtede ikke til Dig, Miles — jeg tænkte aldeles ikke paa Dig, Miles," svarede Lucy, med dens rolige Udseende, der følte, at hun ikke tænkte, handlede og talte anderledes end hvad der var fuldkommen rigtigt — "Min hele Sjæl dvælede hos Grace."

"Er det muligt, at Du kunde tvivle om, at Grace ønskede at see Dig i denne lange Tid og paa disse Steder, Lucy."

"Jeg har tvivlet derom, har troet, at jeg handlede klogt og ret i at blive borte netop i denne Tid, skjøndt jeg nu beghnder at frygte, at min Beslutning har været overilet og uklog."

"Maa jeg spørge, hvorledes Lucy Hardinge er kommen til denne besynderlige og utidige Mening, i Forbindelse med hendes Hjertes Veninde og næsten Søster, Grace Wallingford!"

"Dette næsten Søster! O, Miles, hvad er jeg vel i Besiddelse af, som jeg ikke gjerne vilde give, for at der, med Hensyn til denne Gjenstand, igjen var fuldkommen Fortrolighed mellem Dig og mig, en saadan Fortrolighed,

som den, der herskede, medens vi vare Dreng og Pige,
— Børn, kunde jeg sige."

„Og hvad skulde hindre det? Jeg er overbevist om, at denne Forandring ikke hidrører fra mig. Du behøver kun at tale, Lucy, for at have en opmærksom Tilhører, at spørge, for at faae det oprigtigste Svar. Hvad kan der da forhindre den Fortrolighed, Du ønsker?"

„Der er vistnok en Forhindring, Miles; Du kan letteligen forestille Dig, hvad jeg mener."

Kan det være muligt, at Lucy sigter til Andrew Drewett, tænkte jeg ved mig selv. Har hun opdaget min Lidenskab, og fortryder hun, vil hun, kan hun fortryde sin Forbindelse? En Elsker, der tænkte saaledes, vilde ikke være skikket til at lade Spørgsmaalet længe blive ubesvaret.

„Vær oprigtig imod mig, jeg bønfaller Dig, Lucy," sagde jeg høitideligt. „Get Ord hittret med Din gamle Oprigtighed og Ligesremhed kan lukke den Kloft, som nu i det sidste Aar eller to har aabnet sig imellem os. Hvad er det for en Hindring, Du mener?"

„Jeg har seet og følt det Vægelsind, hvortil Du hentyder, ligesaa smerteligt som Du selv kan have følt det, Miles," svarede den kjære Pige i hendes naturlige og ligefremme Maneer, „og jeg vil fuldkommen stole paa Din Gudelmodighed. Behøver jeg at sige mere for at forklare, hvad jeg mener, end at nævne Navnet Rupert?"

„Hvad om ham, Lucy? vær tydelig; ubestemte Hentydninger kan være værre end slet ingen."

Lucys lille Haand hvilede paa min Arm og hun havde, paa Grund af Heden, trukket Handsken af. Jeg følte dens næsten convulsiviske Tryk, da hun tilføiede: „Jeg troer, jeg maa troe, at Du har altfor megen Godhed for, og føler for megen Taknemmelighed mod min kjære Fader, altfor megen virkelig Agtelse for mig, til endog at kunne forglemme, at Du og Rupert engang levede sammen som Brødre.“

„Grace har alt mit Løfte med Hensyn til den Gjenstand. Jeg skal ikke behandle Rupert paa den Maade, som Verden i lignende Tilfælde pleier at gjøre.“

Jeg hørte Lucys vilkaarlige dybe Suk, som om hun snappede efter Veiret, og da jeg vendte mig, saae jeg hendes søde Bine vendt mod mit Ansigt med et Udtryk af Taknemmelighed, som ikke kunde misforstaaes.

„Jeg vilde have givet Dig det samme Løfte, Lucy, og kun for Din egen Skyld. Jeg vil ikke forvolde Dig mere Sorg for Din Broders — —“

Jeg udtalte ikke Fornærmelsen, da jeg frygtede for, at mine Følelser skulde friste mig til at bruge for haarde Ord.

„Dette er Alt hvad jeg beder om, Alt hvad jeg ønsker, Miles; Gud lønne og velsigne Dig, fordi Du saa redebøn har givet mig denne Forsikkring. Nu, da mit Hjerte er lettet for denne Byrde, er jeg rede til at tale aabent med Dig; dog, havde jeg seet Grace — —“

„Du maa ikke gjøre Dig Skrupler paa Grund af

Din Agtelse for qvindelige Følelser. Jeg veed Alt, og vil ikke forsøge paa at skjule for Dig, at skuffet Kjærlighed til Rupert har bragt min Søster i den Tilstand, hvori hun er. Dette kunde maaskee have været forhindret, dersom en af os havde været hos hende; men ene, som hun har været begravet paa dette Sted, har hendes saarede Omfindtlighed været for stærk for hendes svage Constitution."

Der var en Minuts Taushed, efter at jeg havde endt.

"Jeg har længe frygtet, at en saadan Ulykke vilde komme over os," svarede Lucy med sagte, afmaalt Stemme. "Jeg troer ikke, at Du forstaaer Grace saa godt som jeg gjør det, Miles. Hendes Aand og Følelser have mere end almindelig Indflydelse paa hendes Legeme og jeg frygter for, at hverken vort eller nogen Andens Selskab kunde have frelst hende i denne Prøvelse. Vi maae alligevel ikke fortvivle. Det er en Prøvelse — det er netop Tingen, og ved at vise hende Omhed, den meest omhyggelige Omsorg, gode Raad og alt hvad vi To formaae i denne Retning, er det, at vi skulle søge Haabet. Her er nu en bekjendt dygtig Læge, mod hvem vi bør være oprigtige, og han burde underrettes om det Hele."

"Jeg havde netop ifinde at raadføre mig med Dig, angaaende denne Gjenstand — man vil saa nødig udsætte Graces helligste Følelser."

"Vi behøve vistnok heller ikke at gaae saavidt," gjensvarede Lucy, der hurtigt følte ethvert Indtryk. "Noget

— meget — maa overlades til at gjettes; men Dr. Post bør vide, at det er Sjelen, der lider; skjøndt jeg frygter for, at unge Damer sjældent kunne indromme et saadant Ondes Tilværelse, uden at det kan henregnes til en Svaghed af denne Natur."

„Det kommer deraf, Luch, at Eders Kjon har saa meget Hjerte, da Eders hele Tilværelse sammentrænges i Andres."

„Der er megen Styrke i Graces Hengivenhed — men, Miles, lad os for Diebliffet ikke tale længere om denne Gjenstand. Jeg veed neppe, hvorledes jeg skal tale om min Broders Fremgangsmaade, og Du maa give mig Tid til at overveie. Nu da vi atter ere paa Glawbonny, kunne vi ikke længe vedblive at være fremmede for hinanden."

Dette blev yttret med saa megen Elskelighed, at jeg kunde have knælet ned og kysset hendes Skobaand, og dog med en Uskyld, der aldrig kunde mistydes. Det tjente alligevel til at forandre Samtalen, og paa den øvrige Deel af Veien talte vi om det Forbigangne. Luch talte om sin Cousins Død, idet hun meddeelte adskillige smaa Begivenheder, der vidnede om, hvormeget Mrs. Bradford var hende hengiven. og hvor god en Kone hun var; men ikke et eneste Ord blev yttret om Testamentet. Jeg maatte til Gjengjæld fuldende Beretningen om min sidste Reise, der ikke var bleven sluttet i Theateret. Da Luch erfarede, at den ligefremme Somand, som var kommen med Sluppen, var Marble, yttrede hun megen Interesse

for ham, idet hun erklærede, at dersom hun havde vidst det paa Reisen, vilde hun selv have forestillet sig for ham. Ruperts Navn blev ikke nævnt mellem os i hele denne Tid, og da vi naaede Huset, følte jeg, at noget af den Interesse for mig, som tidligere havde boet i Luchs Barm, atter var bleven vækket. Hun var i det Mindste min fortrolige og oprigtige Veninde.

Chloe ventede Lucy i Døren med den Bæsked — Miss Grace ønskede at see Miss Lucy ene. Jeg frygtede for denne Sammenkomst og havde ønsket at være tilstede; men Lucy bad mig at stole paa hende og jeg fandt mig forpligtet til at adlyde.

Medens den kjære Pige var i min Søsters Værelse, søgte jeg Lægen, med hvem jeg havde en kort, men oplysende Samtale. Jeg meddeelte denne Gentleman hvormeget Grace havde været ene og derved tilladt Sorgen at nedbryde hendes Legeme, og gav ham at forstaae, at Grunden til min Søsters Sygdom laa i mentale Lidelser. Post var en rolig Mand med megen Dømmekraft, og han tillod sig ingen Bemærkninger, førend han havde seet sin Patient; skjøndt jeg nok, af den fløge Maade, hvorpaa hans gjennemboende Bine vare heftede paa mine, kunde mærke, at Alt hvad jeg sagde, blev tilbørlig bemærket.

Det varede mere end en Time før Lucy kom tilbage. Det var ved første Diefast tydeligt, at hun havde været dybt bevæget og i høieste Grad forbausset over den Tilstand, i hvilken hun havde fundet Grace. Ikke at Sygdom,

i nogen af dens bekjendte Skikkelser, var saa meget isinefaldende; men min Søster lignede allerede et Bæsen fra en anden Verden, i hendes straalende Udsyn — i hendes Dines forklarede, overjordiske Udtryk og i det fine og skjøre Baand, som i det Hele syntes at knytte hende til Livet. Grace havde altid noget af dette ved sig, meget burde jeg snarere sige, men det var nu saa meget mere fremtrædende, efterhaanden som hendes Tanker og Kræfter veg tilbage fra det jordiske Liv.

Lægen fulgtes med Lucy til min Søsters Bærelse, hvor han tilbragte mere end en Time; saa lang Tid, ifølge hans senere Utring, som det kunde lade sig gjøre, uden at overanstrengte Patienten. De Raad han gave mig vare forsigtige og betænksumme. Visse styrkende Midler bleve foreskrevne; det blev sagt os, at vi maatte bestræbe os for at bortdrage den kjære Patients Sind fra Kilderne til Uro, ved blide Midler og forstandige Raad. Forandring af Omgivelser blev ogsaa anbefalet, naar de kunde skee uden for megen Anstrengelse. Min Tanke faldt paa the Wallingford, saasnart dette Project blev nævnt. Det var rigtignok kun en lille Slup, men den havde to meget bekvemme Kabytter, da min Fader havde indrettet den ene af dem i den specielle Hensigt, at afbenyttes af min Moder, naar hun vilde tage til Byen. Der var kun liden Brug for Fartøiet paa den Aarstid, uden netop at bringe Meel til Torvs og hente Hvede hjem. Om Efteraaret gif den med Brænde og Om-

egnens Producter. Der kunde godt tilstaaes den en Fridag, uden at det vilde have slemme Følger. Dr. Post bifaldt Ideen, idet han ligesvem anførte, at der Intet kunde indvendes, undtagen Bekostningerne; dersom jeg kunde bære dem, vidste han ikke at foreslaae nogen bedre Plan.

Vi overveiede Sagen den Aften i Familiekredsen, da Mr. Hardinge var kommen fra Præsteboligen for at være sammen med os. Alle bifaldt Planen, da den var saa langt mere at foretrække, end at Grace skulde hentæres i Clawbonnys Genjsomhed.

„Jeg har en Patient ved Kilderne,“ sagde Dr. Post „som længes meget efter at see mig, og, for at sige Sandhed, havde jeg selv stor Lyst til at drikke af Vandet en Ugestid. Bring mig til Albany og sæt mig iland der; derefter kan De jo gaae ned ad Floden og fortsætte Reisen til saa mange Steder og i saa lang Tid, som Miss Wallingsfords Kræfter og deres egne Tilbøieligheder maa tilsiige Dem det.“

Dette Forslag forekom os Alle fortræffeligt; endogsaa Grace lyttede dertil med et Smil, idet hun ganske overgav sig til os. Det blev derfor besluttet at iværksætte det.

Fjortende Kapitel.

Den næste Morgen traf jeg de nødvendige Forholdsregler for at iværksætte vor Plan. Marble blev indbudt til at gjøre Touren med, da Arrangementet med Hensyn til Skibet tillod ham at være nogle Dage fraværende. Da han nu engang var engageret, var han til uendelig megen Nytte, da han gik ind paa Planen som min Styrmand. Den regelmæssige Skipper var glad ved at faae en Ferie og jeg tilbageholdt ingen anden af Sluppens Mandskab end Flodlodsens; en Mand, der ikke kunde undværes. Ved dette Arrangement klarede vi Kabinetterne for et Selskab, som ikke kunde være ønskeligt under nærværende Omstændigheder. Neb og tre af de Sorte fra Clawbonny vare glade ved at komme med paa en saadan Excursion, og alle vare mere eller mindre kjendte med den ubethdelige Tjeneste, der vilde blive fordret af dem. Marble, Neb og jeg vare virkelig istand til at sørge for Fartøiet; men vi foretrak at have Overflødighed af physiske Kræfter, og en Kof var uundværlig. Clawbonny forsynede os med den sidste i gamle Didos Person.

Om Middagen var hele Selskabet klar til at embarkere. Grace blev kjørt ned til Bærstet, og hun gik ombord i Sluppen, understøttet af Lucy og mig, dog mere af Omhyggelighed end af absolut Nødvendighed. Enhver Forsigtighedsregel blev alligevel anvendt, ifølge Lægens

Ordre, for at forebygge enhver Sindsbevægelse. De Sorte, der ellers vilde have fulgt „Miss Grace“ til Strandbredden, bleve især befalede at blive hjemme. Det blev til Chloes synlige Glæde, tilladt hende at ledsage sin unge Mistress, og stor var hendes Fryd. Hvor ofte paa den Dag undslap hende ikke det Udraab „den Karl!“ da hun var Vidne til Rebs Activitet ombord i Sluppen. Det varede noget, inden jeg kunde gjøre mig selv Rede for Knektens overflødige Activitet, da jeg først tilskrev den Jver i min Søsters Tjeneste; men til Slutningen opdagede jeg, at Grace maatte dele Hæderen med Chloe.

Da vi alle vare samlede ombord, kastede vi Los, Rhyveren blev heist, og for dette lille Seil bevægede vi os langsomt ud af Bigen, med en behagelig sydlig Brise. Da vi passerede Bynten stod det hele Husthende ordnet der i en Linie, fra den vaklende, graahærdede, muddersfarvede Neger paa halvfiærd, ned til den glindsende begsorte Purk paa to eller tre Aar. Afstanden var saa lille, at det var let at spore endogjaa Udtrykkene i de forskjellige Ansigter, der afværlode ifølge de forskjellige Individiers Erfaring, Kløgt og Charakter. Uagtet den Slags ærbødighedsfulde Hengivenhed alle følte for „Miss Grace,“ og den Uvished som nogle blandt disse usforfælskede Skabninger maatte føle med Hensyn til hendes Helbred, laae det dog ikke i en saadan Rhynges Niggere's Natur at vise Befymring, i et Dieblik hvor der var saa megen Grund til Uystighed. Folk af denne Race kjende maaskee intet

til Ordet; men de glæde sig ved Gjenstanden, næsten ligesaa meget, som om de ikke bestilte andet end at tage Deel i Balghandlinger, hele deres Liv igjennem. I Eders Demagogers Hænder vilde deres uoplyste Følelser gjøre dem til meget bøielige Redskabere, og muligviis kunde det have lidt Indflydelse paa de blanke Amerikanere, at forstaae hvor stor hans Lighed med „Niggeren“ er, naar han lader denne høit anpriste aandelige Magt faae Herredømme over sig. Dagen var brilliant, en klarere Sol har aldrig skinnet i Italien, eller paa de græske Øer; Luften balsamisk; Skibet livligt at see, da det var bleven malet for en Maaned siden, og enhver syntes oplagt til at holde en Fridag; Omstændigheder der i og for sig vare tilstræffelige til at bringe denne sorgløse Race til at smile og være lykkelige. Da Sluppen passerede langsomt forbi, toge de alle Hatten af eller neiede, idet de til samme Tid viste en Række Elphenbeen, der skinnede som ligesaa mange Vinduer i deres sorte Ansigter. Jeg kunde see at Grace var rørt over dette Tegn paa deres Følelser. Saadan en Feldtdag i Clabonny Corpset havde ikke funden Sted siden den første Dag min Moder tog til Byen, efter min Faders Død. Lykkeligviis passede iøvrigt enhver Ting med min Søsters Sindsstemning, og saalænge hun kunde sidde paa Dækket holdende Lucy's Haand, og nyde det verlende Landskab, med sin Broder i Nærheden, var det ikke muligt at al Lyksalighed kunde være hende berøvet.

Idet vi passerede rundt om Bynten og kom ind

paa Floden, faldt the Wallingford af, tilsatte et Læseil og et flyvende Topseil og begyndte at gjennemskjære Hudson paa Veien til dens Kilder.

I Aaret 1803 var den berømte Flod vi nu beseilede, skjøndt den fremviste alle de naturlige Prospecter den besidder nu tildags, paa ingen Maade det samme Maleri af bevæget Liv. Dampbaaden lod sig ikke see paa dens Overflade før fire Aar senere, og Reiserne op og ned ad dens Bænde varede hyppigen en Uge. I hine Dage stormede Passagererne ikke ombord, netop i det Dieblif en Klokke forstyrrede Naboerne, banende sig Bei igjennem en raa Hob af Dragere, Karrekudste, Apelsinkjærslinger og Avis-Drenge, for at komme ombord i rette Tid; men hans Bagage var ofte sendt ombord Dagen iforveien, og han tilbragte Morgenens Tid til at sige farvel, og naar han begav sig til Skibet var det med en Gentlemans Magelighed, ofte for at tilbringe Timer ombord før Afseilingen, og ikke sjelden for at høre den uvelkomne Nyhed, at denne Begivenhed var udsat til den følgende Dag. Hvor forskjellig var ikke ogsaa denne Passage fra den i en Dampbaad. Der var ingen Støden mod hinanden, ingen Striden for at faae Plads ved Bordet, ingen Bragen af Fødevarer, ingen Uforstammenheder, ingen Bænde over at savne de østlige eller sydlige Bænde, eller Schenectady, eller Saratoga, eller Boston Trainene, paa Grund af at en Skrue var løs, eller noget andet usømmeligt Tegn paa at nogen havde Hast. Ivertimod Viin og Krugt blev

der sørget for, som om de Reifende havde i Sinde at gjøre fig tilgode, og en Reife blev i hin Tid anfeet som en Fæft. Der blev ikke indfki bet flere end man kunde sørge for, og da Selskabet var udvalgt blev Rahyitten optaget og enhver Baatrængende udeluffet. Nutildags vilde den Mand fom befalede at der fkiulde sættes en Bouteille Wiin ved hans Couvert, blive begloet fom en Nar, og ikke ganfke uden Grund; thi undgif den Gjefternes og Dpvarternes Kloer, vilde han rimeligviis naae fin Reifes Ende førend han kunde drikke den. I 1803 gif Middagsmaaltidet ikke alene fredeligt af, og med gentlemanmæfzig Anftand; og ikke alene blev Vinkølerne og Frugten bragt op paa Dækket, og Winen drukken og Frugten fpiift i Fred og Ro, i Løbet af Eftermiddagen, men i Løbet af mange Eftermiddage. Man gjorde viiftnok Reifer med Slupperne i fire og thve Timer; men diſſe vare Undtagelfer, da det var langt rimeligere at en Uge vilde blive den Tid man tilbragte med at nyde Flodens hndige Scener. Skibet kom fædvanligviis paa Grund, idetmindfte een Gang, og hyppigen flere Gange paa een Reife, og faaledes gif ofte en Dag eller to behageligen tabt, da den gav den Fremmede Leilighed til at beføge det om- liggende Land. Den Nødvendighed at gaae til Ankers, naar Vinden var contrair, eller naar Strømmen var imod, forøgede ogsaa diſſe Leiligheder, idet de gav Excursionen noget af en Dpdagelfes-Expeditions Charakter. Nei — nei — en Mand vilde lære mere paa een Reife op eller

ned ad Hudson for fyrgethve Nar siden, end der kan opnaaes ved et heelt Dufin paa nærværende Tid. Jeg har en sand Sømands Afky for en Dampbaad, og ønsker undertiden at de vare gaaede af Brug, skjøndt jeg veed at det strider imod al den politiske Deconomies Principer, og er imod hvad man kalder Forbedringernes Fremadskriden. En Ting er jeg alligevel vis paa, og dette er, at disse Inventioner i Forbindelse med den Vane at gaae i Flok, der er opstaaet i de store Taverner, bevirke, som en af vore Skribenter udtrykker sig, Vidundre med Hensyn til Folkets eiendommelige Sæder; skjøndt Vidundret efter mine Anskuelser bestaaer i at det endnu har nogen tilbage.

Da the Wallingford kom ud i Floden kunde der vel være en tredive Seilere i Sigte, nogle benyttende sig af den nykomne Ebbe, løbende femten til tyve Dwartmiil i sex Timer, og andre, som vi, kæmpende sig op imod den. Et halv Dufin af disse Fartøier vare meget nær ved os, og paa Dækket af de fleste af dem der stod nord efter saaes Selskaber, hvoriblandt Damer, der rimeligviis var paa Wei til Kilderne. Jeg anmodede Marble om at løbe saa nær, som muligt, til disse Fartøier, da vi ikke havde nogen anden Gjenstand for Die, end at more os, og da jeg troede det kunde bidrage til at bortlede min Søsters Tanker fra hendes egne Sorger, til andres Ansigter og Jdrætter. Det vil ikke falde vanskeligt for Læseren at fatte, at the Wallingford, der var construeret under en gammel erfaren Sømands Tilshn, og til hans egen

Tjeneste, var et velseilende Fartøi. I denne Egenſkab havde den kun een eller to Rivaler paa Floden, Baquetter der hørte hjemme paa Hudson, Poughkeepsie og Sing-Sing. Den var nu kun ballastet, og da den var forsynet med fortræffelige Seil, avancerede den i den lette Kuling vi havde, virkelig fire Fod i samme Tid, som de fleste af de Fartøier der vare i Sigte, avancerede tre. Min Anmodning til Marble, — eller! Ordre, som han foretrak at kalde den — blev med Lethed iværksat, og vi kom snart klos op til Laaringen af en Slup hvis Dæk vrimlede af Passagerer, der tydeligt nok hørte til de bedre Klasser, medens der paa dens Bakke stod flere Heste og en Bogn, noget der gjerne hørte til saadanne Scener, i hine Dage.

Jeg havde i lang Tid ikke været saa lykkelig, som jeg følte mig i det Dieblik. Grace følte sig bedre, det indbildte jeg mig idetmindste, og det var afgjort at hun var mere fattet og mindre nerveus, end jeg havde seet hende siden min Tilbagekomst, og dette var i og for sig Bægten af et Bjerg væltet af mit Bryst. Der var ogsaa Lucy, med hendes runde Kinder, glødende ved Dieblikkets Livlighed, fuld af Sundhed, og Dine der aldrig vendte sig mod mig uden at straale af Fortrolighed og Godhed — det oprigtigste Venskab, om ikke Kjærlighed — medens hvert Blik, Bevægelse, Ord eller Mine, der blev rettet mod Grace, forraadte hvor stærkt disse dyrebare Væsners Hjerter endnu vare sammenknyttede i søsterlig Kjærlighed. Min Formynder syntes ogsaa lykkeligere, end han havde

været siden vor Samtale angaaende mine Følelser for hans Datter. Han havde gjort den Betingelse at vi alle, med Undtagelse af Doctoren, skulde være betimelig tilbage i Clambonny, før Gudstjenesten den paafølgende Søndag, og han var netop den Gang iværk med at gjennemlæse en gammel Prædiken til den omtalte Dag; men der forløb knap en Minut uden han lod Manuskriptet synke for at betragte og nyde det smukke Landskab. Der var ydermere en saadan Fred over Scenen, at endog de forskjellige Skibes Bevægelser neppe forandrede dens høitidelige Charakter. Jeg gjentager det, at jeg havde aldrig følt mig saa fuldkommen lykkelig, efter den Tid jeg holdt min sidste Sammenkomst med Salem-Herene i Florents Cathedral.

Marble var særdeles godt tilfreds med the Wallingfords Egenstaber. Sluppen var lidt mindre end de andre der foer paa Floden, men den var særdeles beqvemt apteret, og havde en høi, fin Reising. Med Hensyn til Seillads, da vilde den ikke have sin største Fordeel under Vinden, da den kun var let ballastet, og var ikke i stand til at føre sine fulde Seil i haardt November Veir, endog paa Hudson — en Flod paa hvilken man har hørt, at alvorlige Tilfælde ere indtrufne. Der var alligevel kun liden Fare at befrygte ved Midsummertid, og vi løb op under the Gull of Troy's Laaring, uden at føle nogen som helst Bekymring.

„Hvad er det for en Slup?“ spurgte Skipperen

paa the Gull, da Rokken af vor Bom var mindre end en Favn fra hans Reling; skjøndt han endnu ikke kunde see vort Navn.

„The Wallingford af Clawbonny, der nylig har forladt Havn for at gjøre en Lystfart.“

Clawbonny var ikke den Gang, hvilket det heller ikke er nu, hvad man kan kalde et anerkjendt Navn. Der var ikke noget saadant Sted kjendt i Loven, udenfor den Rettighed som Bruzen giver, og jeg horte en sagte Latter blandt the Gulls Passagerer da de horte dette bondeaglige Navn. Dette hidrorte fra den tvetydige Stilling min Familie indtog, midt imellem Statens Standspersoner og Selveiere, saaledes som de begge vare i 1803. Havde jeg sagt at Sluppen kom fra Goldenham, vilde alt have været i sin Orden; thi enhver i New-York som den Gang var noget, vidste hvem Goldens vare; eller fra Morrisania da Morrisons vare distinguerede Folk, eller thye andre Steder paa Floden; men Wallingfords vare saalidet bekjendt som Clawbonny, naar man kom femten eller thye Mile fra det Sted, hvor de saalænge havde boet. Dette er netop Forskjellen mellem den ubekjendte og den bekjendte Stand. Naar den sidste udstrækker sig til en heel Nation, giver den et Individ eller en Familie den Anseelse der aldeles befrier dem fra den Beskyldning, at leve under det første Vilkaar, og denne Anseelse danner, naar den er gunstig fordeelt gjennem hele Christenheden, en Anseelse, som overleveret til Efterverden, bliver til Be-

rømmelse. Ulykkeligviis havde hverken vi eller vor Gien-
dom naaet endog det første Trin paa Berømmelsens Scale,
og stakkels Clambonny blev udleet, paa Grund af noget
hollandsk, der sandsynligviis formodedes at være tilstede
i Lyden, da den angelsaxiske Race havde en særegen Til-
bøielighed til at lade haant om enhver Ting, undtagen
dens egne Besiddelser, og ethvert Menneſke undtagen dem
selv. Jeg saae paa Lucy med ømfindtlig Hurtighed, for
at see hvorledes hun optog denne foragtelige Latter over
mit Fødested; men hos hende var det en saa naturlig
Ting at tænke godt om alt hvad der stod i Forbindelse
med Stedet, dets Navn, saavel som dets væsentligere Dele,
at jeg ikke troer at hun lagde Mærke til dette lille Tegn
paa Lattermildhed.

Medens the Gulls Passagerer følte denne Tilbøie-
lighed til at lee, var det meget forskjelligt med Skipperen;
hans hollandske Lods, hvis Navn var Abrahamus Van
Valtenberg, men som var almindeligere bekjendt under
Navn af Brom Follack, thi saaledes fordreiede Børnene
fra New-Netherlands deres Slægtnavne, for at omdanne
dem til engelske;* den sorte Kok, Hornmesteren, en Mulat,

* Man fortalte en Historie om en Skotlænder ved Navn Farguharson,
som etablerede sig blandt Hollænderne ved Mohawk, noget før Revolutionen;
hvor de værdige Forpagtere, der ikke var istand til at udtale hans Navn,
faldte ham Feuerstein. Sønnen levede og døde under denne Benævnelse;
men da Sønnesønnen flyttede til en Deel af Landet, hvor der blot blev
talt engelsk, valgte han at englisere sit Navn, og ved at give det en Isri
Oversættelse, blev det Mr. Flint.

og hele Besætningen, som bestod af en Mand og en Dreng. Der havde været Generationer af Slupper, som førte Navnet Wallingford, saavel som Generationer af Menneſker paa Clawbonny, og dette var nokſom bekjendt blandt alle Flodſarerne. Vi talte virkelig fire Generationer af Menneſker, og ſex af Slupper. Ingen af diſſe ſiſte var vel værd at omtale undtagen denne ſom min Fader havde bygget; men den havde et Rygte der var udbredt blandt alle Sofolk paa Floden. Virkningen af alt dette bragte the Gulls Skipper til at tage Hatten af og ſige:

„Det er altsaa Mr. Wallingford ſelv, formoder jeg — velkommen tilbage paa Floden, Sir; jeg erindrer meget godt den Tid da deres høit agtede Fader vilde faae den Baad til at gjøre alt, undtagen at tale. Intet uden den nye Maling, der er forſkjellig fra den forrige, forhindrede mig fra at kjende Sluppen. Havde jeg ſeet rigtig paa dens Boug, kunde dette ikke have hændtes.“

Denne Tale gav tydeligen mig og mit Fartoi en Anſeelse blandt the Gulls Paſſagerer, ſom ingen af os havde nydt det foregaaende Dieblif. Man ſtaf Hovederne ſammen paa det andet Fartois Skandſe, og derefter kom en gammel Mand med et høit agtværdigt gentlemanmæſtig Bæſen, hen til Melingen, bukkede og begyndte en Samtale.

„Jeg formoder jeg har den Fornøiſſe at ſee Capitain Wallingford,“ bemærkede han, „med hvem mine Venner Mertons vare Paſſagerer fra China. De have ofte omalt Deres Hoſlighedsbeviisninger,“ vedblev han, medens

jeg bukkede bekræftende, „og erklære at de allerhelst ønske at fare med Dem, dersom De atter skulde blive nødte til at gaae til Søes.“

Dette var nu at see mit Bekjendtskab til Mertons i ethvert andet Lys, end det jeg ønskede det skulde sees i, eller som virkelig var retfærdigt. Dog var det naturligt, og den Mand som talte, en Mand af Anseelse og Charakter, troede uden tvivl at sige noget der maatte være mig behageligt; endnu et Beviis paa hvor farligt det er at forsøge paa at dømme om andre Menneskers Følelser eller Anliggender. Jeg kunde ikke undslaae mig for Samtalen og medens the Wallingford passerede langsomt forbi the Gull, blev jeg nødte til at gjenngaae den Plage at høre Mertonernes Navn nævnet atter og atter i Lucy's og Grace's Paahør, paa hvilken sidste's Nerver jeg vidste det maatte være en haard Prøvelse. Til sidst bleve vi fri for den besværlige Nabo, dog ikke før Lucy og hendes Fader vare bleve gjenkjendte og tiltalte af forskjellige Damer i det andet Selskab. Medens min forrige Formynder og hans Datter vare saaledes beskæftigede, kastede jeg et stjaalent Blik paa min Søster. Hun var bleg som Døden og syntes bekymret for at komme ned, hvorhen jeg førte hende, hvilket jeg ifølge Sagernes Udfald, har Grund til at troe, var meget heldigt.

Da the Wallingford var kommen i nogen Afstand forud for the Gull, gik jeg op paa Dækket, og Lucy gik ned for at indtage min Plads ved Graces Leie. Hun

Kom alligevel efter saa Minutter tilbage, og sagde at min Søster følte Lyst til at hvile sig, og vilde rimeligviis falde i dyb Søvn. Svag, næsten som et spædt Barn, vare disse Blund blevne nødvendige, i Forhold til Patientens Kræfter. Da Chloë snart efter kom op og berettede at hendes unge Mistress slumrede, forblev vi alle paa Dækket, for ikke at forstyrre hende. Paa denne Maade forløb en halv Time, og vi vare komne op i Nærheden af en anden Slup, der styrede samme Cours som vi. I dette Dieblif var Mr. Hardinge ganske fordybet i sin Brædiken, og jeg opdagede at Lucy saae paa ham fra Tid til anden, som om hun haabede at opfange hans Blik. Jeg indbildte mig at der var noget som gjorde hende bekymret, og dog var det ikke let nøiagtigt at tænke sig hvad det kunde være.

„Har Du ikke i Sinde at gaae nærmere til den anden Slup?“ sagde Lucy tilsidst, hentydende til det Fartøi der næsten var i lige Linie med os; men fra hvilken jeg havde givet Neb Ordre til at holde sig i tilbørlig Afstand.

„Jeg troede at den sidste Sladder havde været tilstrækkelig; men dersom Du holder af disse Sammenkomster, skal det vistnok skee.“

Lucy syntes forlegen, hun rødmede lige op til Tindingerne, taug et Dieblif, og tilføiede, idet hun affecterede at lee — og det var saa sjeldent at Lucy affecterede noget; men denne Gang affecterede hun virkelig at lee — da hun sagde:

„Jeg ønsker at komme i Nærheden af den Slup, skjøndt det ikke er ganske af den Grund Du formoder.“

Jeg kunde see at hun var bekymret, skjøndt det endnu ikke var let at indsee Grunden. Luchs Begjering var en Lov for mig, og Neb fik Ordre at holde ned paa Laaringen af den anden Slup, ligesom vi havde gjort ved den første. Da vi kom i Nærheden, saae vi paa dens Ugterspeil, at den hed the Orpheus af Sing-Sing, en Sammensætning af Navne, der beviste at et eller andet Inygtigt Hoved havde døbt den. Paa dens Dæk var ogsaa et Selskab af begge Kjon; men hverken Bogn eller Heste. Luch stod i al denne Tid tæt ved mig, som om hun nødig vilde bevæge sig, og da vi vare komne Sluppen tilstrækkelig nær, trykkede hun sig nærmere til min Side, paa den Maade paa hvilken hendes Kjon pleier at the hen til dem af det andet Kjon, der ere i Besiddelse af deres Tillid, naar de meest føle Nødvendigheden af deres Understøttelse.

„Nu, Miles,“ sagde hun med sagte Stemme, „maa Du praie den Slup, som Du kalder det; jeg er ikke istand til at holde en hoi Samtale af den Slags, i andres Paahør.“

„Meget gjerne, Luch; men Du maa have den Godhed, nøiagtig at lade mig vide hvad jeg skal sige.“

„Ganske vist — begynd da paa Din Sømandsviis, og naar den Indledning er færdig, vil jeg sige Dig hvad der skal tilføies.“

„Det er godt — Orpheus høi!“ raabte jeg, idet jeg netop forstærkede Stemmen tilstrækkeligt til at blive hørt.

„Holøi! hvad er der i Veien?“ svarede Skipperen, idet han tog sin Pibe af Munden og lænede sig til Roerpinden, paa en Maade, der stemmede ganske overeens med Scenens søvnige Charakter.

Jeg saae paa Luch, som for at spørge, „hvad saa?“
 „Spørg ham om Mrs. DREWETT er ombord paa hans Skib — Mrs. Andrew DREWETT, ikke Mr. — Den gamle Dame, mener jeg,“ tilsvarede den kjære Pige rødmande op til Dinene.

Jeg var saa forvirret — jeg kunde næsten sige forfærdet, at det var med megen Banskfelijkheid jeg undertrykte et Udraab. Jeg beherskede mig alligevel, og da jeg bemærkede at Skipperen med Nysgjerrighed ventede paa mit næste Spørgsmaal, fremførte jeg det.

„Er Mrs. Andrew DREWETT blandt Deres Passagerer, Sir?“ spurgte jeg med kold Bestemthed.

Min Nabo nikkede og talte til nogle af hans Passagerer, af hvilke de fleste vare paa Dækket, siddende paa Stole og skjulte for os formedelsk vort Storskib, da Bommen var affiret over imod den Side der vendte mod **the Orpheus**, med Rokken netop klar af hans Skandse.

„Det er hun, og ønsker at vide hvem det er der spørger,“ gjensvarede Sing-Sing Skipperen, i den syngende

Tone, som simple Folk pleier at bruge naar de gjentage andres Ord.

„Siig at Miss Hardinge har et Budskab til Mrs. Drewett fra Ogilvie, som er ombord i den anden Slup,“ tilføiede Lucy i en lav, og som jeg troede i er skjælvende Tone.

Jeg var nær ved at qvæles; men vedblev at meddele hvad der var dicteret. I Diebliffet hørte jeg en Fod springe op paa the Orpheus's Skandse, og derpaa kom Andrew Drewett tilsyne, med Hatten i Haanden. Ansigtet lutter Smil, Dine der udrykte hvad han vilde siige, ligesaa tydeligt, som Munden kunde have udtalt dem, og saadanne Hilsner, som antydede den fuldkomneste Fortrolighed. Lucy tog uvilkaarlig min Arm, og jeg kunde føle at hun skjælvede. De to Fartøier var hinanden nu saa nær, og alting rundt om os var saa roligt, at da Lucy gif hen til Skandsen, og Drewett kom hen til the Orpheus's Haffebræt, var det let at samtale uden mærkeligt at hæve Stemmen. Alt hvad der var bleven talt mellem mig og Skipperen, var bleven sagt i en Tone der kun var lidt høiere end i sædvanlig Tale. Ved Forandringen i Lucy's Stilling, kunde jeg ikke længer see hendes Ansigt, men jeg vidste det var blussende og at hun var langt fra at være saa fattet og rolig, som hun sædvanligviis pleiede at være. Alt dette var Død og Fordærvelse for min nye Lykksalighed, dog kunde jeg ikke afholde mig fra at lægge Mærke til hvad der nu foregik, med Skinshgens hele Agtpaagivenhed.

„God Morgen,“ begyndte Lucy, og Ordene bleve httrede i en Tone der forekom mig at vidne om megen Fortrolighed, om ikke Tillid; „vil De have den Godhed at sige deres Moder at Mrs. Ogilvie beder at hun ikke vil forlade Albany førend efter hendes Ankomst. Den anden Slup, troer Mrs. Ogilvie, vil ikke komme mere end en Time eller to senere end De, og hun ønsker meget at gjøre en fælleds Tour til — ah! der kommer Mrs. Drewett.“ sagde Lucy, idet hun hurtig afbrød sig selv, „og jeg kan selv overlevere mit Budskab.“

Da Mrs. Drewett i dette Dieblif kom agterud, vendte Lucy sig strax til hende og overgav sit Budskab, hvilket, som det syntes, Damen i the Gull indstændig havde bedt hende at afgive i Forbiseiling.

„Og nu,“ gjensvarede Mrs. Drewett, da Lucy havde endt, efterat hun først høfligen havde hilst til mig, „og nu, min kjære Lucy, har vi noget til Dem. Deres Afreise var saa pludselig efter Modtagelsen af det hæslige Brev,“ mit Brev, der kaldte den kjære Rige til hendes Venindes Sygeleie, meentes der, „at De glemte Deres Enhæske, og da jeg vidste at den indeholdt mange Noter foruden Banknoter, vilde jeg ikke tillade at den kom fra mig, indtil vi traf sammen. Her er den, men paa hvad Maade skal vi være istand til at overrække dem den?“

Lucy studsede, og jeg kunde see at hun baade var og saae ængstlig ud. Som jeg senere erfarede havde hun tilbragt en Dag paa Mrs. Drewetts Villa, der stødte

op til hendes egen, da begge laae paa Klipperne tæt op til det Sted, hvor en væmmelig Slags Mennesker iblandt os søge at forvanske det simple, jævne stigende, og dalende, gammeldags Navn Hill Gate, til den forfinede og forskruede Fordreielse af Hurl Gate — Himlen bevare Grændsestenen! Hvilke enfoldige Narrestreger mon de dernæst vil finde paa? — men Lucy var i denne Visit da hun modtog mit Brev, og det syntes som om hun havde saadan en Hast for at komme til Grace, at hun øieblikkelig forlod Huset, efterladende sin lille Arbeidsæske uafslæst og med adskillige Papirer i den, som hun ikke ønskede læst af Fremmede. En Pige med Lucys Følelser og Leve-maade, kunde naturligviis neppe troe at en Dame, og dette var Mrs. Drewett i Ordets strengeste Forstand, vilde rumstere i hendes Gjemme eller læse hendes Noter eller Breve, men man er aldrig rolig, naar saadanne Ting kunde komme for Nysgjerriges Dine. Der var desuden Tjenestehende foruden Fruen, og jeg kunde i Diebliffet see at hun meget ønskede igjen at være i Besiddelse af Esken. Under disse Omstændigheder følte jeg at det var Tid for mig at lægge mig derimellem.

„Dersom De vil dreie til med Deres Slup, Mr. Drewett,“ bemærkede jeg efter at have modtaget en kold Hilsen fra Herren, til Gjengjæld for mit Buk, det første Tegn paa at vi gjenkjendte hinanden, der var blevet ud-
 verlet mellem os, „saa vil jeg ogsaa dreie bi og sende et Fartøi over efter Esken.“

Dette Forslag vendte alles Bine mod Skipperen, der endnu stod og lænede sig mod Roerpinden og røg af Livsens Kræfter. Det blev ikke gunstigt optaget, da det fremkaldte en Grynten til Svar, som enhver kunde forståe maatte betegne en afvigende Mening. Biben blev langsomt tagen ud af Munden, og denne Personages private Mening blev temmelig aabent fremført i hans hollandske Dialect.

„Derfom man kunde faae Wind, blot ved at forlange den, kunde dette meget godt lade sig gjøre, sagde han; „men der er ingen der dreier bi med en gunstig Wind.“

Jeg har bestandig lagt Mærke til at de, som have betjent sig af en Dialect der er afvigende fra deres Ungdoms sædvanlige Taleformer, og komme senere, ved Samqvem med Verden, til at rette den, falde sædvanligviis tilbage til deres tidligere Skrøbeligheder i Brøvelsens, Forfærdelsens eller Bredens Dieblikke. Dette kan meget let forklares, Banen er bleven til en Slags Natur i deres Barndom, og naar vi blive meest prøvede ere vi netop meest naturlige. Denne Skipper, en Albany — eller Albony Mand, som han sandsynligviis vilde have kaldt sig, var da kommen saa langt ned ad Floden, som til Sing-Sing, og havde lært taalelig godt Engelsk; men da han nu blev forstyrret, faldt han tilbage til sin oprindelige Talemaade, det sikreste Beviis paa, at han aldrig vilde opgive den. Jeg indsaae strax det haabløse i at forsøge paa at overtale een af denne Skole, og havde begyndt

paa at udkaſte en anden Plan for at faae *Øſken* ombord, da jeg til min Forundring, og ikke liden Bekymring, faae Mr. Andrew Drewett, først tage *Øſken* fra ſin Moder, dernæſt ſtige op paa *Rokken* af vor *Storſeilsbom*, og gaae langs ad denne, i den øienſynlige Henſigt at gaae ſaa langt ſom til vort *Dæk*, for med egne Hænder at overlevere *Luch* hendes *Giendom*. Den hele Ting foregik ſaa pludſelig, at der ingen Tid blev levet til at gjøre *Indvendinger*. Unge Menneſker der virkelig ere forelſkede, ere ofte ikke betænksomme i *Anliggender*, der ſtaaer i *Forbindelse* med *Gjenſtanden* for deres *Beundring*. Jeg formoder at Drewett faae *Bommen* i en ſaa beqvem *Stilling*, at det friſtede ham, og han indbildte ſig at det nok var en *Gjenſtand* værd at omtale, at bringe en *Dame* ſit *Sh-Stui* over en *Bro*, der frembød et ſaa farligt *Fodfæſte*. Havde *Bommen* ligget paa *Jorden*, vilde det aldeles ikke have været nogen *Konſt* for et ungt Menneſke at gaae langs ad den, om han ogsaa havde haft ſaa mange *Øſker* under *Armen* ſom han kunde favne; men det var en heel anden *Sag* naar den ſamme *Bedriſt* ſkulde udføres paa en *Slups Bom*, der hang paa ſin *Blads*, ſvævende over *Bandet* med *Seilet* udſpilet til den, og *Skibet* var i *Bevægelse*. Dette mærkede Drewett ſnart; thi da han var gaaet et *Skridt* eller to, greb han *Bomdirken*. Alt dette ſkete førend der var Tid til *Forestillinger* eller endog til en *Tanke*. I ſamme *Dieblik* havde *Neb*, iſølge et *Tegn* jeg forud havde givet ham, lagt *Roret*

lidt ned, og Rokken af Bommen var allerede thye Fod fra the Orpheus's Skandje.

Alle Fruentimrene tilkjendegav naturligtviis deres Skræk ved Skrig eller Udraab. Staffels Mrs. Drewett skjulte sit Ansigt, og begyndte at begræde sin Søn, som tabt. Jeg turde ikke see paa Lucy, der efter det første uvilkaarlige Udbrud var taus og saa ubevægelig, som en Statue. Hendes Ansigt vendte lykkeligviis bort fra mig. Da det var tydeligt at Drewett havde tabt sin Fatning, troede jeg det alligevel bedst at finde paa noget for ikke alene at frelse ham, men ogsaa Lucy's Uefke, der næsten var i ligesaa stor Fare, som den unge Mand selv, ja endog større, dersom den sidste kunde svømme. Jeg vilde netop raabe til Drewett at han skulde holde sig fast, og jeg vilde søge at faae Rokken af Bommen ind over the Orpheus's Kobrygge, hvorefter han med Lethed kunde springe ned mellem sine Venner, da Neb, efter at have overgivet Roret til en Anden, pludselig stod ved min Side.

„Ham ganske vist tabe dem Uefke, Masser Mile,“ hviskede Negeren; „ham Been allerede begynde at ryste, ham slemt i Knibe!“

„Det vilde jeg ikke have for meget godt — kan Du frelse den, Neb?“

„Visseelig, Sir. Vi kun løbe ud paa dem Bom, tage den Uefke og give den til Miss Lucy; hun være meget angst for den Uefke, det mi har seet hundred Gange og flere endnu.“

„Godt, løb ud; min Gut, og bring den ind, men see til at Du holder Ballance, Neb.“

Dette var alt hvad Neb ønskede. Knøsen havde Fødder der vare meget nær dannede, som enhver anden Søfugls, dog med den væsentlige Forskjel, at en ikke ubetydelig Deel af hans Undersaatter laae bag ved Perpendicularen af Achilles-Senen, og da han ingen Sko havde paa, kunde hans Platsod næsten omspænde et smækkert Rundholt. Jeg havde mange Gange, naar Skibet duvede stærkt, seet Neb løbe ud fra Midten af Merseraen og gribe fat i Toplenten, og i Sammenligning hermed var det en Bagatel at løbe ud paa et Rundholt, som the Wallingsfords Storbom. Et nogenlunde tydeligt Skrig fra Chloe sagde mig først, at Negeren havde sat sig i Bevægelse. Da jeg saae hen i den Retning, gik han uagtet Drowetts Forestillinger og Erklæringer, at han ingen Hjælp behøvede, rolig henad Bommen, indtil han naaede det Sted hvor den unge Gentleman stod og flamrede sig fast til Bomdirken, og hvis Been vare underkastede en langt større Kystelse end der var ham beqvemt. Neb grinede nu, saae saa elskværdig ud som muligt, rakte begge Hænderne frem og aabenbarede Hensigten med sit Besøg.

„Masjer Mile tænke dem Gentleman gjør bedst i at give mi Miss Luch's Gæfte,“ sagde Neb saa høfligt som det stod i hans Magt.

Jeg troer virkelig at Drowett gjerne kunde have kysset Neb, saa glad blev han over den Undsætning han

gav ham. *Øfken* blev overleveret uden ringeste *Indvending*, og *Neb* modtog den med et *Buf*; hvorefter *Negeren* vendte sig om, ligesaa roligt, som om han var paa *Dækket*, og gik meget betænkstomt og adstadigt ind til *Masten*. Han standsede et *Dieblif*, netop da han var paa den smalleste *Deel* af *Rundholtet*, for at see tilbage efter *Drewett*, der sagde noget for at berolige sin *Moder*. og jeg bemærkede at da *Neb* stod med *Hælene* i een *Linie*, mødtes næsten *Tæerne* underneden *Bommen*, hvilken hans *Fødder* omspændte ligesom *Falkflør*. Et dybt *Suf* naaede mine *Ore*, da *Neb* sprang let ned paa *Dækket*, og jeg kunde nok slutte mig til hvorfra det kom, efter det *Udraab*:

„Den *Karl!*“

Neb gik derpaa hen med sin *Prise*, som han afleverede til *Luch* med et af hans smukkeste *Buf*; men paa en *Maade* der tilkjendegav at han ikke var sig bevidst at have udført noget ualmindeligt. *Luch* leverede *Øfken* til *Chloe*, uden at vende *Zinene* fra *Drewett*, for hvis *Stilling* hun tilkjendegav langt mere *Bekymring* end jeg syntes om, eller som jeg troede den fortjente.

„Jeg takker Dem *Mr. Drewett*,“ sagde hun, idet hun lod som om *Øfken* kun ved hans *Behændighed* var bleven tilbagegivet hende; den er nu i *Sikkerhed*, og det er ikke længer nødvendigt at de kommer herover. Lad *Mr. Wallingsford* udføre den *Plan* han har anført,“ — Jeg havde med sagte *Stemme* udtalt *Muligheden* af denne *Udførelse* — „og vend tilbage til *Deres* egen *Slup*.“

Men der var nu to Ting, der forhindrede Udførelsen af denne ligefremme Ting. Den første var DREWETTS Stolthed, blandet med Gjenstridighed, og den anden var „Albon—ny“ Skipperens Stolthed blandet med en god Portion Gjenstridighed. Den første kunde ikke lide at trække sig tilbage, efter at Neb saa tydeligen havde beviist at det ikke var nogen Konst at gaae paa Bommen, og den sidste, der var ærgerlig over at vi havde indhentet ham, og da han indbildte sig at Andrew havde forladt ham for at komme ombord i det mere hurtigseilende Fartøi, nyttrede han sin Fortrydelse ved at holde af, til et hundrede Yards Afstand fra os. Jeg saae nu at der kun var eet Middel tilbage og gav mig ifærd med at udføre det uden Ophold.

„Hold godt fast i Bomdirken, Mr. DREWETT, hold fast med begge Hænder; fir Pikkald og hal Gjærden tot. Staae nu een af Jer til at fire saa smaat paa Gibskinkelen og kom I andre agterud og hal ind paa Bomskjøde. Hold Dem godt fast, Mr. DREWETT; vi haler Bommen midtskibs ind, det vil da blive en let Sag at faae Dem ind paa Hækkebrættet. Luf saa smaat, saa at vi holde Bommen saa støt, som muligt.“

Men DREWETT satte sig støiende imod at der blev udført noget af alt dette. Han begyndte at blive fortrolig med sin Stilling, og havde i Sinde om en Minut eller meer at komme ind paa Neb's Maneer. Alt hvad han bad om var at man ikke maatte skynde paa ham.

„Nei, nei, nei! jeg beder Dem lad alt blive staaende, Capitain Wallingsford,“ sagde han alvorlig. „Naar den Sorte kan gjøre det, bør jeg vistnok ogsaa kunne det.“

„Men de Sorte have Klør, og det har De ikke Sir; dernæst er han Sømand, og vant til saadanne Ting, hvilket De ikke er, Sir, ydermere var han barfodet, medens De har stive, og jeg tør nok sige, glatte Støvler paa.“

„Ja Støvlerne er en Hindring, kunde jeg blot faae dem af skulde det nok lykkes. Dog haaber jeg, saaledes som Sagerne staae, at jeg skal have den Ære at ryste Deres Haand Miss Hardinge, uden at have den Bæncere at blive hjulpen.“

Mr. Hardinge gjorde nu Indvendinger, men alt var forgjæves; thi jeg saae tydeligt nok at Drewett var høiligen exalteret og at han beredte sig til Forsøget. Disse Tegn vare nu saa tydelige, at vi alle forenede vore Stemmer for at fraraade ham det, og Lucy sagde bønfuldende til mig: „Lad ham dog ikke at røre sig, Miles; jeg har hørt ham sige at han ikke kan svømme.“

Det var for sildigt. Stolthed, ndmyget Forsængelighed, Gjenstridighed, Kjærlighed, eller hvad man vil, gjorde den unge Mand døv, og afsted gik han, idet han slap Bomdirken hans eneste Støtte. I det Dieblif han slap sit Hold, saae jeg tydeligt at han aldrig vilde naae Masten, og tog derfor mine Forholdsregler. Jeg raabte til Marble at være klar til at luge, og ligesom Ordren vare undsluppen mine Læber, røbede et Blump i Vandet den hele

Begivenhed for mig. Det første Syn af Drowetts for-
 tvivlede Bestræbelser for at holde sig oppe, sagde mig at
 Lucy kjendte hans Svaghed, og at han ikke kunde svømme.
 Jeg var klædt i Troie og Beenklæder af let Løi, samt
 tyndsaalede Skoe, og idet jeg satte Foden paa Relingen
 sprang jeg ud ved Siden af den druknende unge Mand
 netop i det Dieblif han sank under. Da jeg var fuld-
 kommen overbevist om at han vilde komme til Syn
 igjen, ventede jeg herpaa, og snart efter fik jeg hans Haar
 at see i en Arms Længde fra mig; jeg greb ham i det,
 saaledes at jeg kunde vende ham om paa Ryggen og
 bringe Ansigtet over Vandet. I dette Dieblif skjød Sluppen
 væk fra os, da Marble strax havde lagt Roret haardt i
 Læ for at dreie bi. Som jeg senere erfarede, blev Sagernes
 Tilstand ikke saasnart erfaret i den anden Slup, førend
 Albon—ny Manden gav efter, og efterlignede the Wal-
 lingsfords Bevægelse.

Der var ingen Tid til at overveie. Saasnart jeg
 havde faaet fat i Drowetts Haar, løftede jeg hans Hoved
 op af Vandet, ved en Anstrengelse der tvang mig selv
 under Vandet, for at han kunde drage Ande, og der-
 efter søgte jeg selv at komme op igjen. Jeg havde gjort
 dette for at give ham et Dieblifs Tid til at fatte sig,
 i Haab om at han vilde tee sig fornuftigt, og jeg bad
 ham nu lægge begge sine Hænder paa mine Skuldre,
 lade Legemet synke saa dybt, som muligt, trække Beiret
 saa godt han kunde og overlade Resten til mig. Dersom

man kan faae den der er i Fare til at gjøre dette, kan en nogenlunde god Svømmer burere ham en Dvartmil, uden Overanstrengelse. Men da Drewett havde faaet Vandedraget igjen, havde det frembragt den Virkning, at det havde givet ham Styrke til at kjæmpe fortvivlet for sit Liv, uden at understøtte hans Fornuft. Paa Landet vilde han have været et Intet i mine Hænder; men i Vandet kan den usleste Dreng blive frygtelig. Gud tilgiv mig om jeg gjør ham Uret! men jeg har undertiden siden efter tænkt, at Drewett var sig fuldkommen bevidst hvem jeg var, og at han gav sin skinsyge Mistillid, med Hensyn til de Følelser som Lucy nærede for mig, Tøilen. Dette kan altsammen være Indbildning; men vistnok er det, at jeg hørte Ordene „Lucy“, „Wallingsford“, „Clawbonny“, „forhadt“, fremmunlede af Mennesket, endogsaa medens han der kæmpede for sit Liv. Den Fordeel jeg havde givet ham ved at vende mig saaledes at han fik Lov til at lægge sine Hænder paa mine Skuldre, havde jeg nær kommet til dyrt at betale. Istedensfor at gjøre som jeg havde anvist ham, greb han mig om Halsen med begge Armene, og det lod til at han ønskede at hæve sig op paa mit Hoved, idet han tvang sine egne Skuldre heelt op over Vandet, og mine ved den forøgede Vægt under det. Det var medens vi vare i denne Stilling, hans Mund mindre end to Tommer fra mit Øre, at jeg hørte de Ord yttre, som jeg har anført. Det er alligevel

muligt at han ikke var sig bevidst hvad Stræk og Fortvivlelse afpressede ham.

Jeg mærkede nok at der ikke var nogen Tid at give bort, og mine Anstrengelser bleve fortvivlede. Jeg forsøgte først at svømme med denne svære Byrde, men det var umuligt. Hercules's Styrke kunde ikke længe have holdt Legemet, under Bægten af saadan en Byrde, flydende saa høit, at Næseborene kunde være over Vandet, for at drage Vand, og den frampagtige Omslyngen af Drewetts Arme havde nær qvalt mig. Jeg maatte faste ham fra mig eller drukne. Da jeg havde opgivet Forsøget paa at svømme, greb jeg hans Hænder med mine, og forsøgte paa at befri mig for hans Greb om min Hals. Vi sank naturligtvis begge to, medens jeg var saaledes beskæftiget; thi det var mig umuligt at holde Hovedet over Vandet alene ved Hjælp af Fodderne, med en Mand af sædvanlig Størrelse ridende paa Ryggen.

Jeg kan neppe beskrive hvad der paafulgte. Jeg tilstaaer at jeg ikke længer tænkte paa at frelse Drewetts Liv, men kun mit eget. Vi stredes i Vandet som de argeste Fjender, idel begge søgte at komme overst, som om den ene skulde leve og den anden maatte døe. Vi sank og steg op til Overfladen, for at faae Luft, mere end tre Gange, alene ved mine Anstrengelser; Drewett drog den største Nytte heraf, idet hans Kræfter bleve fornyede, medens mine, ihvorvel de af Naturen vare store, gradvis begyndte at aftage. En saa frygtelig Kamp

funde ikke vare længe. Vi sank den fjerde Gang, og jeg følte at jeg ikke vilde stige mere, da der kom Hjælp fra en uventet Kant. Fra Drengene havde min Fader lært mig den vigtige Ting, at holde Dinene aabne under Vandet. Jeg følte altsaa ikke alene; men saae tillige her ved den foresaldne frygtelige Kamps Natur. Det gav mig ogsaa en lille Fordeel over Drevett, hvis Dine vare lukkede, da det satte mig istand til at see hvorledes jeg bedst skulde benytte mine egne Anstrengelser. Medens jeg sank, og som jeg troede for sidste Gang, saae jeg en stor Gjenstand nærme sig i Vandet, hvilken jeg i Dieblikkets Forvirring antog for en Hai, skjøndt Haierne aldrig kom saa høit op paa Hudson og vare endog sjeldne ved New-York. Der var den alligevel, svømmende henimod os, og stak endog ned, som for at komme under os, færdig til det skrækkelige Angreb. Den passerede underneden, og jeg følte den trykke op efter, løstende Drevett og mig op til Overfladen. Da jeg fik et Glimt af Lyset og en behagelig Mundfuld Luft, blev Drevett trukken af min Hals af Marble, hvis opmuntrende Stemme lod som Musik i mine Øre. Det næste Dieblisk steg min Hai op af Vandet, pustende som et Marsviin, og derpaa hørte jeg:

„Hold fast, Masfer Mile — her ham Nigger klos ved!“

Jeg blev trukken ind i Baaden, jeg veed knap hvorledes, og laae der næsten afkræftet, medens min sidste Kammerat forekom mig et livløst Legeme. Strax efter satte Neb sig, dryppende som en sort Havgud, og glindsende

som en vaad Flaske, ned i Bunden af Baaden, lagde mit Hoved i sit Skjød og begyndte at trykke Vandet af mit Haar, og at tørre mit Ansigt med et Lommetørklæde — jeg fortroster mig til det var ikke hans eget.

„Roe væk Gutter! ombord i Sluppen,“ sagde Marble, saasnart alle vare oppe af Floden. „Denne Gentleman synes at have lagt Rugerne over for sidste Gang — hvad Miles angaaer, da vil han aldrig drukne i ferikt Vand.“

Ende.

